

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-47

Druk nr 2446 Część I

Warszawa, 5 kwietnia 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z projektami aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

U S T A W A

z dnia

Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce

Uznając, że dążenie do poznania prawdy i przekazywanie wiedzy z pokolenia na pokolenie jest szczególnie szlachetną działalnością człowieka oraz dostrzegając fundamentalną rolę nauki w tworzeniu cywilizacji, określa się zasady funkcjonowania szkolnictwa wyższego oraz prowadzenia działalności naukowej w oparciu o następujące pryncypia:

– obowiązkiem władzy publicznej jest tworzenie optymalnych warunków dla wolności badań naukowych i twórczości artystycznej, wolności nauczania oraz autonomii społeczności akademickiej,

– każdy uczony ponosi odpowiedzialność za jakość i rzetelność prowadzonych badań oraz za wychowanie młodego pokolenia,

– uczelnie oraz inne instytucje badawcze realizują misję o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa: wnoszą kluczowy wkład w innowacyjność gospodarki, przyczyniają się do rozwoju kultury, współkształtują standardy moralne obowiązujące w życiu publicznym.

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki.

Art. 2. Misją systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest prowadzenie najwyższej jakości kształcenia oraz działalności naukowej, kształtowanie postaw obywatelskich, a także uczestnictwo w rozwoju społecznym oraz tworzeniu gospodarki opartej na innowacjach.

Art. 3. 1. Podstawą systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest wolność nauczania, twórczości artystycznej, badań naukowych i ogłaszania ich wyników oraz autonomia uczelni.

2. System szkolnictwa wyższego i nauki funkcjonuje z poszanowaniem standardów międzynarodowych, zasad etycznych i dobrych praktyk w zakresie kształcenia i działalności naukowej oraz z uwzględnieniem szczególnego znaczenia społecznej odpowiedzialności nauki.

Art. 4. 1. Działalność naukowa obejmuje badania naukowe, prace rozwojowe oraz twórczość artystyczną.

2. Badania naukowe są działalnością obejmującą:

- 1) badania podstawowe rozumiane jako prace empiryczne lub teoretyczne mające przede wszystkim na celu zdobywanie nowej wiedzy o podstawach zjawisk i obserwowalnych faktów bez nastawienia na bezpośrednie zastosowanie komercyjne;
- 2) badania aplikacyjne rozumiane jako prace mające na celu zdobycie nowej wiedzy oraz umiejętności, nastawione na opracowywanie nowych produktów, procesów lub usług, lub wprowadzanie do nich znaczących ulepszeń.

3. Prace rozwojowe są działalnością obejmującą nabywanie, łączenie, kształtowanie i wykorzystywanie dostępnej aktualnie wiedzy i umiejętności, w tym w zakresie narzędzi informatycznych lub oprogramowania, do planowania produkcji oraz projektowania i tworzenia zmienionych, ulepszonych lub nowych produktów, procesów lub usług, z wyłączeniem działalności obejmującej rutynowe i okresowe zmiany wprowadzane do nich, nawet jeżeli takie zmiany mają charakter ulepszeń.

4. Twórczość artystyczna jest działalnością obejmującą działania twórcze w sztuce, której efektem jest stanowiące wkład w rozwój kultury dzieło artystyczne materialne lub niematerialne, w tym także artystyczne wykonanie.

Art. 5. 1. Badania naukowe i prace rozwojowe prowadzi się w dziedzinach nauki i dyscyplinach naukowych, a twórczość artystyczną – w dziedzinie sztuki i dyscyplinach artystycznych.

2. Kształcenie prowadzi się w dziedzinach nauki i dyscyplinach naukowych lub dziedzinie sztuki i dyscyplinach artystycznych.

3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, klasyfikację dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych, mając na uwadze systematykę dziedzin i dyscyplin przyjętą przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), bezpieczeństwo państwa, konieczność dochowania zobowiązań międzynarodowych Rzeczypospolitej Polskiej oraz cele, których realizacji służy klasyfikacja.

Art. 6. 1. Rada Ministrów określa politykę naukową państwa.

2. Polityka naukowa państwa jest dokumentem strategicznym wskazującym priorytety w zakresie funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki.

3. Realizacja polityki naukowej państwa podlega ewaluacji nie rzadziej niż raz na 5 lat.

Art. 7. 1. System szkolnictwa wyższego i nauki tworzą:

- 1) uczelnie;
- 2) federacje podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki, zwane dalej „federacjami”;
- 3) Polska Akademia Nauk, działająca na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 2017 r. poz. 1869 i 2201), zwana dalej „PAN”;
- 4) instytuty naukowe PAN, działające na podstawie ustawy, o której mowa w pkt 3, zwane dalej „instytutami PAN”;
- 5) instytuty badawcze, działające na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1158, 1452 i 2201);
- 6) międzynarodowe instytuty naukowe utworzone na podstawie odrębnych ustaw działające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „instytutami międzynarodowymi”;
- 7) Polska Akademia Umiejętności, zwana dalej „PAU”;
- 8) inne podmioty prowadzące głównie działalność naukową w sposób samodzielny i ciągły.

2. Na rzecz systemu szkolnictwa wyższego i nauki działają:

- 1) Narodowa Agencja Wymiany Akademickiej, działająca na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2017 r. o Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej (Dz. U. poz. 1530), zwana dalej „NAWA”;
- 2) Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, działające na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Badań i Rozwoju (Dz. U. z 2017 r. poz. 1447, 1556 i 2201), zwane dalej „NCBiR”;
- 3) Narodowe Centrum Nauki, działające na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Nauki (Dz. U. z 2016 r. poz. 1071 oraz z 2017 r. poz. 1089 i 1556), zwane dalej „NCN”.

Art. 8. 1. Przepisów działów II–IV, działu VI rozdziału 1 oraz działów VII–IX i XII–XIV nie stosuje się do uczelni i wyższych seminariów duchownych prowadzonych przez kościoły i inne związki wyznaniowe, z wyjątkiem Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, chyba że ustawa lub umowa między Radą Ministrów a władzami kościoła lub innego związku wyznaniowego stanowi inaczej.

2. Ustawy nie stosuje się do uczelni i filii utworzonych przez uczelnie zagraniczne, z wyjątkiem art. 47.

DZIAŁ II

Szkolnictwo wyższe

Rozdział 1

Uczelnie

Art. 9. 1. Uczelnia posiada osobowość prawną.

2. Uczelnia jest autonomiczna na zasadach określonych w ustawie.

3. Uczelnia prowadzi studia na co najmniej jednym kierunku.

4. Uczelnia prowadzi działalność w swojej siedzibie, a w przypadku gdy siedziba znajduje się na obszarze związku metropolitalnego – na tym obszarze. Uczelnia może prowadzić działalność poza siedzibą albo tym obszarem – w swojej filii.

5. Organy władzy publicznej mogą podejmować rozstrzygnięcia dotyczące uczelni tylko w przypadkach przewidzianych w ustawach.

Art. 10. 1. Pracownicy uczelni, doktoranci i studenci stanowią wspólnotę uczelni.

2. Członkowi wspólnoty uczelni przysługuje czynne prawo wyborcze w uczelni.

Art. 11. 1. Podstawowymi zadaniami uczelni są:

- 1) prowadzenie kształcenia na studiach;
- 2) prowadzenie kształcenia na studiach podyplomowych lub innych form kształcenia;
- 3) prowadzenie działalności naukowej, świadczenie usług badawczych oraz transfer wiedzy i technologii do gospodarki;
- 4) prowadzenie kształcenia doktorantów;
- 5) kształcenie i promowanie kadr uczelni;
- 6) stwarzanie osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w:
 - a) procesie przyjmowania na uczelnię w celu odbywania kształcenia,
 - b) kształceniu,
 - c) prowadzeniu działalności naukowej;
- 7) wychowywanie studentów w poczuciu odpowiedzialności za państwo polskie, tradycję narodową, umacnianie zasad demokracji i poszanowanie praw człowieka;
- 8) stwarzanie warunków do rozwoju kultury fizycznej studentów;

- 9) upowszechnianie i pomnażanie osiągnięć nauki i kultury, w tym przez gromadzenie i udostępnianie zbiorów bibliotecznych, informacyjnych i archiwalnych;
- 10) działanie na rzecz społeczności lokalnych i regionalnych.

2. Podstawowym zadaniem uczelni zawodowej jest również prowadzenie kształcenia specjalistycznego.

3. Zadania, o których mowa w ust. 1 pkt 3, 4 i pkt 6 lit. c, nie są podstawowymi zadaniami uczelni zawodowej.

4. Zadaniem uczelni publicznej prowadzącej kształcenie w zakresie nauk medycznych lub nauk o zdrowiu albo w zakresie nauk weterynaryjnych może być także uczestniczenie w sprawowaniu opieki medycznej albo weterynaryjnej w zakresie i formach określonych w przepisach o działalności leczniczej albo przepisach o zakładach leczniczych dla zwierząt.

5. Uczelnia może prowadzić domy studenckie i stołówki studenckie.

Art. 12. Uczelnia może prowadzić działalność gospodarczą wyodrębnioną organizacyjnie i finansowo od działalności polegającej na wykonywaniu zadań, o których mowa w art. 11, w zakresie i formach określonych w statucie, w szczególności przez tworzenie spółek kapitałowych.

Art. 13. 1. Uczelnia jest:

- 1) uczelnią publiczną, jeżeli jest utworzona przez organ państwa;
- 2) uczelnią niepubliczną, jeżeli jest utworzona przez osobę fizyczną albo osobę prawną inną niż jednostka samorządu terytorialnego albo państwowa albo samorządowa osoba prawna, zwaną dalej „założycielem”.

2. Uczelnia jest uczelnią akademicką albo zawodową.

Art. 14. 1. Uczelnia jest uczelnią akademicką, jeżeli prowadzi działalność naukową i posiada kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej jednej dyscyplinie naukowej albo artystycznej.

2. Uczelnia akademicka prowadzi studia pierwszego stopnia oraz studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie.

3. Uczelnia akademicka może prowadzić kształcenie doktorantów.

4. Uczelnia prowadząca kształcenie specjalistyczne, która stała się uczelnią akademicką, prowadzi je na dotychczasowych zasadach, z tym że nie prowadzi przyjęć na to kształcenie.

Art. 15. 1. Uczelnia jest uczelnią zawodową, jeżeli prowadzi kształcenie uwzględniające potrzeby otoczenia społeczno-gospodarczego oraz nie spełnia warunku, o którym mowa w art. 14 ust. 1.

2. Uczelnia zawodowa prowadzi kształcenie na studiach wyłącznie o profilu praktycznym.

3. Uczelnia zawodowa prowadzi studia pierwszego stopnia.

4. Uczelnia zawodowa może prowadzić:

- 1) studia drugiego stopnia;
- 2) jednolite studia magisterskie;
- 3) kształcenie specjalistyczne.

5. Uczelnia akademicka może złożyć do ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, zwanego dalej „ministrem”, wniosek o zakwalifikowanie jej do grupy uczelni zawodowych.

6. W terminie 30 dni minister, w drodze decyzji administracyjnej, może zakwalifikować uczelnię do grupy uczelni zawodowych.

7. Uczelnia akademicka, która w wyniku ewaluacji jakości działalności naukowej nie spełnia warunku, o którym mowa w art. 14 ust. 1, staje się uczelnią zawodową w dniu, w którym decyzje o przyznaniu tej uczelni kategorii naukowych stały się ostateczne.

8. Uczelnia, która stała się uczelnią zawodową, dostosowuje prowadzone kształcenie na studiach do wymagania określonego w ust. 2, w terminie 12 miesięcy od dnia zaprzestania spełniania warunku, o którym mowa w art. 14 ust. 1, albo doręczenia decyzji o zakwalifikowaniu do grupy uczelni zawodowych.

9. Uczelnia prowadząca kształcenie doktorantów, która stała się uczelnią zawodową, zaprzestaje kształcenia doktorantów z końcem roku akademickiego, w którym zaprzestała spełniać warunek, o którym mowa w art. 14 ust. 1, albo doręczono jej decyzję o zakwalifikowaniu do grupy uczelni zawodowych. Przepisy art. 206 stosuje się.

Art. 16. 1. Wyraz „akademia” jest zastrzeżony dla nazwy uczelni akademickiej.

2. Wyraz „politechnika” jest zastrzeżony dla nazwy uczelni akademickiej posiadającej kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 2 dyscyplinach w zakresie nauk inżynierskich i technicznych.

3. Wyraz „uniwersytet” jest zastrzeżony dla nazwy uczelni akademickiej posiadającej kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 6 dyscyplinach naukowych lub

artystycznych, zwanych dalej „dyscyplinami”, zawierających się w co najmniej 3 dziedzinach nauki lub sztuki, zwanych dalej „dziedzinami”.

4. W przypadku uzyskania kategorii naukowej skutkującej koniecznością zmiany nazwy uczelni na zasadach określonych w ust. 1–3, uczelnia może posługiwać się nazwą dotychczasową.

Art. 17. 1. Organami uczelni:

- 1) publicznej – są rada uczelni, rektor i senat;
- 2) niepublicznej – są rektor i senat.

2. Statut uczelni może przewidywać również inne organy uczelni.

Art. 18. 1. Do zadań rady uczelni należy:

- 1) uchwalanie strategii uczelni;
- 2) opiniowanie projektu statutu;
- 3) monitorowanie gospodarki finansowej uczelni;
- 4) monitorowanie zarządzania uczelnią;
- 5) wybór rektora albo wskazywanie kandydatów na rektora, po zaopiniowaniu przez senat;
- 6) zatwierdzanie sprawozdania z realizacji strategii uczelni;
- 7) wykonywanie innych zadań określonych w statucie.

2. W ramach monitorowania gospodarki finansowej rada uczelni:

- 1) opiniuje plan rzeczowo-finansowy;
- 2) zatwierdza sprawozdanie z wykonania planu rzeczowo-finansowego;
- 3) zatwierdza sprawozdanie finansowe.

3. W ramach wykonywania zadań rada uczelni może żądać wglądu do dokumentów uczelni.

Art. 19. 1. W skład rady uczelni wchodzi:

- 1) 6 albo 8 osób powoływanych przez senat;
- 2) przewodniczący samorządu studenckiego.

2. Osoby spoza wspólnoty uczelni stanowią ponad 50% składu rady uczelni.

Art. 20. 1. Członkiem rady uczelni może być osoba, która:

- 1) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;

- 4) nie była karana karą dyscyplinarną;
- 5) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2017 r. poz. 2186 oraz z 2018 r. poz. 538), nie pełniła w nich służby ani nie współpracowała z tymi organami;
- 6) posiada wykształcenie wyższe – w przypadku członków rady uczelni, o których mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1.

2. Do członków rad uczelni nie stosuje się przepisów art. 19 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2259, z 2017 r. poz. 624, 1491 i 1529 oraz z 2018 r. poz. 538).

3. Członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z pełnieniem funkcji organu tej lub innej uczelni, członkostwem w radzie innej uczelni ani zatrudnieniem w administracji rządowej.

4. Członkostwo w radzie uczelni wygasa w przypadku śmierci, rezygnacji z członkostwa, niezłożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów, zwanego dalej „oświadczeniem lustracyjnym”, informacji, o której mowa w art. 7 ust. 3a tej ustawy, zwanej dalej „informacją lustracyjną”, lub zaprzestania spełniania wymagań określonych w ust. 1.

5. Wygaśnięcie członkostwa w radzie uczelni stwierdza przewodniczący senatu.

6. W przypadku ustania członkostwa w radzie uczelni, senat niezwłocznie powołuje nowego członka na okres do końca kadencji.

Art. 21. 1. Kadencja rady uczelni trwa 4 lata i rozpoczyna się w dniu 1 stycznia roku następującego po roku, w którym rozpoczęła się kadencja senatu.

2. Ta sama osoba może być członkiem rady uczelni nie więcej niż przez 2 następujące po sobie kadencje. Okresu, o którym mowa w art. 20 ust. 6, nie wlicza się do liczby tych kadencji.

Art. 22. 1. Rada uczelni wybiera przewodniczącego spośród członków pochodzących spoza wspólnoty uczelni.

2. Rada uczelni uchwała regulamin określający tryb jej funkcjonowania.

3. Rada uczelni podejmuje uchwały na posiedzeniach w obecności co najmniej połowy statutowej liczby członków.

4. Członkowi rady uczelni, o którym mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1, przysługuje miesięczne wynagrodzenie, którego wysokość nie może przekroczyć 67% wynagrodzenia profesora określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 137 ust. 2, zwanego dalej „wynagrodzeniem profesora”. Wysokość wynagrodzenia ustala senat.

Art. 23. 1. Do zadań rektora należą sprawy dotyczące uczelni, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych przez ustawę lub statut do kompetencji innych organów uczelni.

2. Do zadań rektora należy w szczególności:

- 1) reprezentowanie uczelni;
- 2) zarządzanie uczelnią;
- 3) przygotowywanie projektu statutu oraz projektu strategii uczelni;
- 4) składanie sprawozdania z realizacji strategii uczelni;
- 5) wykonywanie czynności z zakresu prawa pracy;
- 6) powoływanie osób do pełnienia funkcji kierowniczych w uczelni i ich odwoływanie;
- 7) prowadzenie polityki kadrowej w uczelni;
- 8) tworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu;
- 9) tworzenie szkół doktorskich;
- 10) prowadzenie gospodarki finansowej uczelni;
- 11) zapewnianie wykonywania przepisów obowiązujących w uczelni.

3. Rektor nadaje regulamin organizacyjny, który określa:

- 1) strukturę organizacyjną uczelni oraz podział zadań w ramach tej struktury;
- 2) organizację oraz zasady działania administracji uczelni.

4. Od decyzji administracyjnych wydawanych przez rektora służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. Powołanie osoby do pełnienia funkcji kierowniczej, do której zakresu obowiązków należą sprawy studenckie, wymaga uzgodnienia z samorządem studenckim. Niezajęcie stanowiska przez samorząd studencki w terminie wskazanym w statucie uważa się za wyrażenie zgody.

Art. 24. 1. Rektorem może być osoba, która posiada co najmniej stopień doktora oraz spełnia wymagania określone w art. 20 ust. 1 i nie ukończyła 65. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji. Statut może przewidywać dodatkowe wymagania dla rektora.

2. Rektora uczelni:

- 1) publicznej – wybiera kolegium elektorów albo rada uczelni;
 - 2) niepublicznej – powołuje założyciel albo wybiera senat.
3. Wybór rektora jest dokonywany bezwzględną większością głosów.
4. O wynikach wyborów albo powołaniu rektora zawiadamia ministra w przypadku uczelni:

- 1) publicznej – przewodniczący kolegium elektorów albo rady uczelni;
 - 2) niepublicznej – założyciel albo przewodniczący senatu.
5. Do wygaśnięcia mandatu rektora stosuje się odpowiednio przepis art. 20 ust. 4.
6. Wygaśnięcie mandatu rektora uczelni:
- 1) publicznej – stwierdza przewodniczący kolegium elektorów albo rady uczelni;
 - 2) niepublicznej – stwierdza założyciel.
7. W przypadku wygaśnięcia mandatu rektora, nowego rektora na okres do końca kadencji w uczelni:

- 1) publicznej – wybiera kolegium elektorów albo rada uczelni;
 - 2) niepublicznej – powołuje założyciel albo wybiera senat.
8. W okresie od dnia stwierdzenia wygaśnięcia mandatu do dnia wyboru albo powołania rektora, obowiązki rektora pełni najstarszy członek senatu posiadający co najmniej stopień doktora.

9. Pierwszego rektora uczelni:

- 1) publicznej – powołuje minister na okres roku i nawiązuje z nim stosunek pracy oraz wyznacza termin na zorganizowanie i przeprowadzenie wyborów do senatu;
- 2) niepublicznej – powołuje założyciel.

10. Osoba wybrana albo powołana do pełnienia funkcji rektora jest zatrudniana w uczelni jako podstawowym miejscu pracy w rozumieniu ustawy nie później niż z dniem rozpoczęcia kadencji. Do zatrudnienia tej osoby nie stosuje się przepisu art. 119 ust. 1.

Art. 25. 1. Skład kolegium elektorów w uczelni publicznej oraz tryb wyboru jego członków określa statut, przy czym nie mniej niż 20% składu stanowią studenci i doktoranci. Liczbę studentów i doktorantów ustala się proporcjonalnie do liczebności obu tych grup w uczelni.

2. Członkiem kolegium elektorów może być osoba, która spełnia wymagania określone w art. 20 ust. 1 pkt 1–5 i nie ukończyła 65. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji.

3. Do członków kolegium elektorów przepisy art. 20 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

4. Tryb powołania do kolegium elektorów studentów i doktorantów oraz czas trwania ich członkostwa w kolegium elektorów określa odpowiednio regulamin samorządu studenckiego oraz regulamin samorządu doktorantów.

5. Kadencja kolegium elektorów trwa 4 lata.

Art. 26. 1. Kadencja rektora uczelni publicznej trwa 4 lata i rozpoczyna się w dniu 1 września roku, w którym został wybrany.

2. Ta sama osoba może być rektorem uczelni publicznej nie więcej niż przez 2 następujące po sobie kadencje. Okresu, o którym mowa w art. 24 ust. 7 i ust. 9 pkt 1, nie wlicza się do liczby tych kadencji.

3. W przypadku niedokonania wyboru rektora przed dniem, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 24 ust. 8 stosuje się odpowiednio.

Art. 27. 1. Rektor uczelni publicznej może być odwołany przez podmiot, który dokonał wyboru, większością co najmniej 3/4 głosów w obecności co najmniej 2/3 statutowego składu tego podmiotu.

2. Wniosek o odwołanie rektora uczelni publicznej może być zgłoszony przez senat większością co najmniej 1/2 głosów statutowego składu albo przez radę uczelni.

3. Rektor uczelni niepublicznej może być odwołany przez założyciela.

4. W przypadku odwołania rektora przepis art. 24 ust. 8 stosuje się odpowiednio.

Art. 28. 1. Do zadań senatu należy:

- 1) uchwalanie statutu;
- 2) uchwalanie regulaminu studiów;
- 3) opiniowanie projektu strategii uczelni;
- 4) powoływanie i odwoływanie członków rady uczelni;
- 5) opiniowanie kandydatów na rektora;
- 6) przeprowadzanie oceny funkcjonowania uczelni, w tym realizacji strategii uczelni;
- 7) formułowanie rekomendacji dla rady uczelni i rektora w zakresie wykonywanych przez nich zadań;
- 8) nadawanie stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki;
- 9) nadawanie tytułu doktora honoris causa;
- 10) ustalanie warunków, trybu oraz terminu rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji na studia i na kształcenie specjalistyczne;
- 11) ustalanie programów studiów, studiów podyplomowych i kształcenia specjalistycznego;

- 12) ustalanie programów kształcenia w szkołach doktorskich;
- 13) określanie sposobu potwierdzania efektów uczenia się;
- 14) wskazywanie kandydatów do instytucji przedstawicielskich środowiska szkolnictwa wyższego i nauki;
- 15) wykonywanie zadań związanych z:
 - a) przypisywaniem poziomów Polskiej Ramy Kwalifikacji, zwanej dalej „PRK”, do kwalifikacji nadawanych po ukończeniu studiów podyplomowych,
 - b) włączeniem do Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji kwalifikacji nadawanych po ukończeniu studiów podyplomowych i innych form kształcenia– zgodnie z ustawą z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 986 i 1475);
- 16) wykonywanie innych zadań określonych w statucie.

2. Ustalenie programu studiów wymaga zasięgnięcia opinii samorządu studenckiego. W przypadku bezskutecznego upływu terminu określonego w statucie, wymóg zasięgnięcia opinii uważa się za spełniony.

3. W uczelni niepublicznej statut może być nadany przez założyciela, o ile statut tak stanowi.

4. Zadanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, może być wykonywane przez inny określony w statucie organ uczelni, o którym mowa w art. 17 ust. 2. Statut może określić tylko jeden organ w zakresie danej dyscypliny, a w przypadku uczelni spełniającej warunek, o którym mowa w art. 185 ust. 3 – w zakresie danej dziedziny.

Art. 29. 1. W skład senatu wchodzi:

- 1) w publicznej uczelni akademickiej:
 - a) profesorowie i profesorowie uczelni, którzy stanowią nie mniej niż 50% składu senatu,
 - b) studenci i doktoranci, którzy stanowią nie mniej niż 20% składu senatu,
 - c) nauczyciele akademicki zatrudnieni na stanowiskach innych niż określone w lit. a i pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi, którzy stanowią nie mniej niż 25% składu senatu;
- 2) w publicznej uczelni zawodowej:
 - a) nauczyciele akademicki posiadający co najmniej stopień doktora, którzy stanowią nie mniej niż 50% składu senatu,
 - b) studenci, którzy stanowią nie mniej niż 20% składu senatu,

c) nauczyciele akademicki nieposiadający stopnia doktora i pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi, którzy stanowią nie mniej niż 25% składu senatu.

2. Liczbę studentów i doktorantów ustala się proporcjonalnie do liczebności obu tych grup w uczelni.

3. Osoby należące do grup, o których mowa w ust. 1, wybierają członków senatu ze swojego grona.

4. Członkiem senatu może być osoba, która spełnia wymagania określone w art. 20 ust. 1 pkt 1–5 i nie ukończyła 65. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji.

5. Do członków senatu przepisy art. 20 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 30. 1. Kadencja senatu trwa 4 lata i rozpoczyna się w dniu 1 września.

2. W uczelni publicznej ta sama osoba może być członkiem senatu nie więcej niż przez 2 następujące po sobie kadencje.

3. Tryb wyboru do senatu studenta i doktoranta oraz czas trwania jego członkostwa w senacie określa odpowiednio regulamin samorządu studenckiego oraz regulamin samorządu doktorantów.

Art. 31. 1. Przewodniczącym senatu jest rektor.

2. Senat podejmuje uchwały na posiedzeniach w obecności co najmniej połowy statutowej liczby członków.

3. W posiedzeniach senatu uczestniczy z głosem doradczym przedstawiciel każdego związku zawodowego działającego w uczelni.

4. W głosowaniach w sprawach, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 8, biorą udział członkowie senatu będący profesorami i profesorami uczelni. Uchwały są podejmowane w obecności co najmniej połowy statutowej liczby tych członków.

Art. 32. Do organów uczelni, o których mowa w art. 17 ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 20 ust. 1–4, a także wymaganie dotyczące nieukończenia 65. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji. Statut może przewidywać dodatkowe wymagania dla organów uczelni.

Art. 33. Rozstrzygnięcia organów uczelni nie naruszają uprawnień związków zawodowych wynikających z ustaw.

Art. 34. 1. Statut określa zasady organizacji i funkcjonowania uczelni, w szczególności:

- 1) sposób powoływania i odwoływania organów uczelni oraz organizowania wyborów do organów uczelni;
- 2) skład rady uczelni oraz senatu;

- 3) zasady sprawowania wewnętrznego nadzoru nad aktami wydawanymi przez organy uczelni;
- 4) funkcje kierownicze w uczelni;
- 5) zasady powoływania osób do pełnienia funkcji kierowniczych w uczelni i ich odwoływania;
- 6) tryb nadawania tytułu doktora honoris causa;
- 7) zasady prowadzenia działalności gospodarczej przez uczelnię;
- 8) zasady dysponowania mieniem uczelni;
- 9) tryb nadawania regulaminu organizacyjnego;
- 10) przepisy porządkowe dotyczące odbywania zgromadzeń.

2. Statut uczelni publicznej uchwała senat bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowej liczby członków po zasięgnięciu opinii rady uczelni wyrażonej większością głosów statutowej liczby członków oraz po zasięgnięciu opinii związków zawodowych działających w uczelni. Związki zawodowe przedstawiają opinię w terminie 30 dni od dnia otrzymania projektu statutu. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, wymóg zasięgnięcia opinii uważa się za spełniony.

3. Statut uczelni niepublicznej wskazuje osobę fizyczną albo osobę prawną inną niż jednostka samorządu terytorialnego albo państwowa albo samorządowa osoba prawna, która staje się założycielem w przypadku jego śmierci albo utraty osobowości prawnej.

4. Statut uczelni niepublicznej określa tryb likwidacji uczelni oraz przeznaczenie składników mienia uczelni po zakończeniu likwidacji.

Art. 35. 1. Publiczną uczelnię akademicką tworzy się w drodze ustawy.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, tworzy publiczną uczelnię zawodową lub zmienia jej nazwę.

3. Uczelnia publiczna może być utworzona w wyniku połączenia uczelni publicznych, instytutów badawczych lub instytutów PAN.

4. Publiczną uczelnię akademicką włącza się do uczelni publicznej w drodze ustawy.

5. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem nadzorującym uczelnię lub instytut badawczy, w drodze rozporządzenia, włącza publiczną uczelnię zawodową lub instytut badawczy do uczelni publicznej.

6. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, włącza do uczelni publicznej instytut PAN, po zasięgnięciu opinii Prezesa PAN.

7. W rozporządzeniu w sprawie utworzenia publicznej uczelni zawodowej określa się:

- 1) nazwę uczelni;
- 2) siedzibę uczelni;
- 3) składniki mienia, w które będzie wyposażona uczelnia.

8. Pierwszy statut nadaje minister.

9. Uczelnia publiczna, do której nastąpiło włączenie innej uczelni publicznej, instytutu badawczego lub instytutu PAN, wstępuje w prawa i obowiązki tej uczelni lub tego instytutu, w tym w prawa i obowiązki wynikające z decyzji administracyjnych.

10. W rozporządzeniu w sprawie włączenia publicznej uczelni zawodowej, instytutu badawczego lub instytutu PAN do uczelni publicznej określa się skutki włączenia, w szczególności:

- 1) wygaśnięcie kadencji organów kolegialnych i jednoosobowych podmiotu włączanego;
- 2) przeznaczenie mienia podmiotu włączanego;
- 3) możliwość prowadzenia studiów utworzonych przez uczelnię włączaną;
- 4) warunki kontynuacji kształcenia przez studentów uczelni włączanej;
- 5) warunki kontynuacji stosunków pracy pracowników podmiotu włączanego.

11. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, 5 i 6, bierze się pod uwagę potrzeby wynikające z polityki naukowej państwa oraz uwarunkowań społeczno-gospodarczych.

Art. 36. 1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, likwiduje publiczną uczelnię zawodową.

2. Likwidacja uczelni publicznej polega na zadysponowaniu składnikami materialnymi i niematerialnymi jej majątku po zaspokojeniu lub zabezpieczeniu wierzycieli, w szczególności pracowników, studentów i doktorantów, w celu zakończenia jej działalności.

3. Likwidację prowadzi likwidator powołany przez ministra.

4. Likwidatorowi przysługuje wynagrodzenie miesięczne ustalane przez ministra. Wynagrodzenie nie może być wyższe niż wynagrodzenie zasadnicze rektora likwidowanej uczelni za miesiąc poprzedzający dzień postawienia uczelni w stan likwidacji.

5. W okresie likwidacji uczelnia używa nazwy z dodaniem oznaczenia „w likwidacji”.

6. Likwidator ogłasza postawienie uczelni w stan likwidacji w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.

7. Likwidator, w terminie 3 miesięcy od dnia powołania, przedstawia do zatwierdzenia ministrowi plan przychodów i kosztów związanych z likwidacją.

8. Koszty likwidacji pokrywa się z mienia likwidowanej uczelni, a w przypadku braku wystarczających środków – z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister, na podstawie planu przychodów i kosztów związanych z likwidacją.

9. Postawienie uczelni w stan likwidacji powoduje, że:

- 1) z dniem powołania likwidator przejmuje kompetencje organów uczelni;
- 2) z dniem powołania likwidatora wygasa kadencja organów uczelni;
- 3) uczelnia nie prowadzi przyjęć na studia, studia podyplomowe, kształcenie specjalistyczne i inne formy kształcenia, a także do szkół doktorskich;
- 4) uczelnia nie nadaje stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki;
- 5) uczelnia traci prawo do otrzymywania środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. d, pkt 2 lit. e i f, pkt 4–7 i 9;
- 6) środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a–d i pkt 3, są przekazywane uczelni w niezbędnym zakresie.

10. W uczelni postawionej w stan likwidacji:

- 1) prowadzone kształcenie może być kontynuowane nie dłużej niż do końca roku akademickiego,
 - 2) stosunki pracy nauczycieli akademickich wygasają z końcem roku akademickiego
- w którym postawiono uczelnię w stan likwidacji.

11. Likwidator zapewnia studentom oraz doktorantom możliwość kontynuowania kształcenia; przepisy art. 82 i art. 206 stosuje się odpowiednio.

12. Postępowania w sprawie nadania stopnia naukowego lub stopnia w zakresie sztuki, wszczęte i niezakończone do dnia postawienia uczelni w stan likwidacji, prowadzą podmioty wskazane przez Radę Doskonałości Naukowej, zwaną dalej „RDN”.

13. Likwidator, w terminie 30 dni od dnia zakończenia czynności likwidacyjnych, zawiadamia ministra o zakończeniu likwidacji i przedstawia do zatwierdzenia sprawozdanie z jej przebiegu.

14. Uczelnia traci osobowość prawną z dniem ogłoszenia przez ministra o zakończeniu likwidacji w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.

15. W rozporządzeniu w sprawie likwidacji uczelni zawodowej określa się:

- 1) tryb powołania i odwołania likwidatora;
- 2) tryb likwidacji;
- 3) sposób wykonywania czynności likwidacyjnych.

16. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, bierze się pod uwagę zmiany liczby studentów w kontekście zapotrzebowania społeczno-gospodarczego na kształcenie w danej uczelni, jej sytuację finansową, potrzeby wynikające z polityki naukowej państwa, a także konieczność sprawnego przeprowadzenia likwidacji.

17. W przypadku likwidacji uczelni jej mienie, po spłaceniu zobowiązań, staje się mieniem Skarbu Państwa albo mieniem jednostki samorządu terytorialnego – odpowiednio do źródła pochodzenia tego mienia. O przeznaczeniu mienia Skarbu Państwa decyduje minister.

18. W przypadku likwidacji uczelni likwidator przekazuje dokumentację przebiegu studiów na przechowanie podmiotowi wykonującemu działalność, o której mowa w art. 51a ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357 i 398), zapewniając na ten cel środki finansowe. Do przechowywania dokumentacji stosuje się przepisy tej ustawy.

Art. 37. 1. Uczelnia niepubliczna nabywa osobowość prawną z chwilą jej wpisu do ewidencji uczelni niepublicznych, zwanej dalej „ewidencją”.

2. Ewidencję prowadzi minister w systemie, o którym mowa w art. 343 ust. 1.

3. Ewidencja obejmuje:

- 1) numer wpisu do ewidencji;
- 2) datę wpisu;
- 3) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania albo nazwę, numer z Krajowego Rejestru Sądowego lub innego właściwego rejestru i adres założyciela;
- 4) nazwę i adres uczelni;
- 5) imię i nazwisko oraz datę rozpoczęcia i zakończenia kadencji rektora;
- 6) informację o ostatecznej decyzji w sprawie likwidacji uczelni;
- 7) datę wykreślenia z ewidencji.

4. Uczelnia niepubliczna albo założyciel, w terminie 14 dni, zawiadamia ministra o zmianie danych, o których mowa w ust. 3 pkt 3–5.

5. Minister dokonuje wpisu w ewidencji na wniosek uczelni niepublicznej lub założyciela albo z urzędu.

6. Wpisem w ewidencji jest wpis uczelni niepublicznej do ewidencji, zmiana wpisu w ewidencji oraz wykreślenie uczelni niepublicznej z ewidencji.

7. Wpis w ewidencji i odmowa wpisu następuje w drodze decyzji administracyjnej, z wyłączeniem wpisu danych, o których mowa w ust. 3 pkt 5 i 6.

8. Wpis polega na wprowadzeniu do systemu danych zawartych w ostatecznej decyzji.

9. Ewidencja jest jawna.

Art. 38. 1. Założyciel występuje z wnioskiem o wpis uczelni niepublicznej do ewidencji oraz wnioskiem o pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu.

2. Uzasadnienie wniosku o wpis do ewidencji zawiera strategię uczelni. Do wniosku dołącza się projekt statutu uczelni oraz sporządzone w formie aktu notarialnego oświadczenie założyciela o utworzeniu uczelni niepublicznej zawierające:

- 1) imię, nazwisko i adres zamieszkania albo nazwę, numer z Krajowego Rejestru Sądowego lub innego właściwego rejestru i adres założyciela;
- 2) nazwę uczelni;
- 3) adres uczelni;
- 4) wielkość środków finansowych, które założyciel zobowiązuje się przekazać uczelni na jej funkcjonowanie;
- 5) wykaz i wartość rzeczy przekazanych uczelni na własność oraz termin ich przekazania;
- 6) sposób finansowania uczelni.

3. Środki finansowe, o których mowa w ust. 2 pkt 4, nie mogą być mniejsze niż 3 000 000 złotych. Przekazanie środków na rachunek bankowy uczelni następuje nie później niż 30 dni od dnia wpisu do ewidencji.

Art. 39. 1. Minister, po zasięgnięciu opinii Polskiej Komisji Akredytacyjnej, zwanej dalej „PKA”, w drodze decyzji administracyjnej, wpisuje uczelnię niepubliczną do ewidencji.

2. PKA może zwracać się do założyciela o udzielenie wyjaśnień i informacji oraz przeprowadzać wizytacje.

3. Wpis do ewidencji jest ważny przez okres 6 lat.

4. W decyzji o wpisie do ewidencji określa się:

- 1) imię, nazwisko i adres zamieszkania albo nazwę, numer z Krajowego Rejestru Sądowego lub innego właściwego rejestru i adres założyciela;
- 2) nazwę i adres uczelni.

5. Decyzja o wpisie do ewidencji jest wydawana wraz z pozwoleniem na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu.

Art. 40. 1. Minister, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji, jeżeli:

- 1) założyciel został wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego;
- 2) założyciel posiada wymagalne zobowiązania wobec Skarbu Państwa;
- 3) założyciel został skazany prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe – w przypadku gdy jest osobą fizyczną;
- 4) założyciel został postawiony w stan likwidacji albo upadłości – w przypadku gdy jest osobą prawną;
- 5) w stosunku do którejkolwiek z osób umocowanych do reprezentacji założyciela będącego osobą prawną zachodzi przynajmniej jedna z przesłanek określonych w pkt 1–3;
- 6) projekt statutu jest niezgodny z przepisami prawa;
- 7) PKA wydała negatywną opinię w sprawie wpisu do ewidencji lub w sprawie pozwolenia na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1–6, minister wydaje decyzję bez zasięgania opinii PKA.

Art. 41. 1. Założyciel składa wniosek o przedłużenie ważności wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji nie wcześniej niż 12 miesięcy i nie później niż 6 miesięcy przed upływem jego ważności.

2. W przypadku niezłożenia wniosku w terminie określonym w ust. 1, minister wszczyna postępowanie w sprawie likwidacji uczelni w trybie określonym w art. 431.

3. Minister, po zasięgnięciu opinii PKA, w drodze decyzji administracyjnej, przedłuża ważność wpisu do ewidencji.

4. Minister, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia przedłużenia ważności wpisu do ewidencji, jeżeli:

- 1) uczelnia lub założyciel rażąco narusza przepisy prawa;
- 2) PKA wydała negatywną ocenę jakości kształcenia na co najmniej połowie prowadzonych przez uczelnię kierunków studiów;
- 3) zaistniała jedna z przesłanek, określonych w art. 40 ust. 1 pkt 1–5.

5. Ważność wpisu do ewidencji przedłuża się na czas nieokreślony.

Art. 42. 1. Założyciel, w terminie 30 dni od dnia wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji:

- 1) powołuje pierwszego rektora;
- 2) nadaje pierwszy statut.

2. Założyciel może rozstrzygać w sprawach dotyczących uczelni tylko w przypadkach określonych w ustawie lub statucie.

3. W przypadku śmierci założyciela albo utraty osobowości prawnej przez założyciela, podmiot, o którym mowa w art. 34 ust. 3, staje się założycielem.

Art. 43. 1. Uczelnia niepubliczna może połączyć się z inną uczelnią niepubliczną, tworząc nową uczelnię niepubliczną.

2. Wniosek o wpis do ewidencji nowej uczelni niepublicznej składają rektorzy oraz założyciele łączonych uczelni.

3. Z chwilą wpisu do ewidencji nowej uczelni niepublicznej następuje wykreślenie łączonych uczelni.

4. Do wniosku o wpis do ewidencji nowej uczelni niepublicznej stosuje się odpowiednio przepisy art. 38 ust. 2.

5. Nowa uczelnia niepubliczna wstępuje w ogół praw i obowiązków łączonych uczelni, w tym w prawa i obowiązki wynikające z decyzji administracyjnych.

Art. 44. 1. Uczelnia niepubliczna może być włączona do innej uczelni niepublicznej.

2. Włączenie uczelni niepublicznej do innej uczelni niepublicznej następuje z dniem wykreślenia włączanej uczelni niepublicznej z ewidencji.

3. Wniosek o wykreślenie z ewidencji uczelni niepublicznej włączanej do innej uczelni niepublicznej składają rektorzy oraz założyciele tych uczelni.

4. Uczelnia niepubliczna, do której nastąpiło włączenie innej uczelni niepublicznej, wstępuje w prawa i obowiązki tej uczelni, w tym w prawa i obowiązki wynikające z decyzji administracyjnych.

Art. 45. 1. Założyciel może zlikwidować uczelnię niepubliczną po uzyskaniu zgody wydanej przez ministra w drodze decyzji administracyjnej.

2. Warunkiem wydania zgody jest zapewnienie studentom oraz doktorantom możliwości kontynuowania kształcenia; przepisy art. 82 i art. 206 stosuje się odpowiednio.

3. W terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia zgody, założyciel składa ministrowi akt potwierdzający postawienie uczelni w stan likwidacji.

4. Uczelnia zostaje postawiona w stan likwidacji z dniem wskazanym w akcie, o którym mowa w ust. 3. Z tym dniem:

- 1) założyciel przejmuje kompetencje organów uczelni;
- 2) wygasa kadencja organów uczelni;
- 3) uczelnia nie prowadzi przyjęć na studia, studia podyplomowe, kształcenie specjalistyczne i inne formy kształcenia, a także do szkół doktorskich;
- 4) uczelnia nie nadaje stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki; przepis art. 36 ust. 11 stosuje się odpowiednio;
- 5) uczelnia traci prawo do otrzymywania środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 2, 6, 7 i 9;
- 6) środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 3, są przekazywane uczelni w niezbędnym zakresie.

5. W uczelni postawionej w stan likwidacji:

- 1) prowadzone kształcenie może być kontynuowane nie dłużej niż do końca roku akademickiego,
- 2) stosunki pracy nauczycieli akademickich wygasają z końcem roku akademickiego – w którym postawiono uczelnię w stan likwidacji.

6. Uczelnia postawiona w stan likwidacji używa nazwy z dodaniem oznaczenia „w likwidacji”.

7. Minister dokonuje zmiany wpisu w ewidencji przez dodanie do nazwy uczelni oznaczenia „w likwidacji”.

8. W przypadku niezłożenia aktu, o którym mowa w ust. 3, w terminie określonym w tym przepisie, wykonanie obowiązku postawienia uczelni w stan likwidacji następuje w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1201, 1475, 1954 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 138 i 398).

Art. 46. 1. Likwidacja uczelni niepublicznej ma na celu zakończenie jej działalności.

2. Likwidację prowadzi założyciel.

3. Założyciel przystępuje do likwidacji nie później niż w terminie 30 dni od dnia postawienia uczelni w stan likwidacji.

4. Założyciel niezwłocznie zawiadamia ministra o przystąpieniu do likwidacji.

5. W przypadku nieprzystąpienia przez założyciela do likwidacji w terminie określonym w ust. 3 lub nieprowadzenia likwidacji, wykonanie obowiązku przystąpienia do likwidacji, jej

prowadzenia lub zakończenia następuje w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

6. Założyciel niezwłocznie zawiadamia ministra o zakończeniu likwidacji.

7. Minister, w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 6, w drodze decyzji administracyjnej, wykreśla uczelnię z ewidencji.

8. Z dniem wykreślenia z ewidencji uczelnia traci osobowość prawną.

9. Przepis art. 36 ust. 17 stosuje się odpowiednio do mienia przekazanego uczelni w trybie art. 424 ust. 1.

10. Koszty likwidacji uczelni są pokrywane z jej majątku, z pierwszeństwem przed roszczeniami wierzycieli.

11. W przypadku gdy koszty likwidacji uczelni przekraczają wartość jej majątku, koszty likwidacji są pokrywane z majątku założyciela.

12. W przypadku likwidacji uczelni, założyciel przekazuje dokumentację przebiegu studiów oraz dokumentację osobową i placową na przechowanie podmiotowi wykonującemu działalność, o której mowa w art. 51a ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, zapewniając na ten cel środki finansowe. Do przechowywania dokumentacji stosuje się przepisy tej ustawy.

13. Materiały archiwalne uczelni są przekazywane przez założyciela w trybie przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach.

Art. 47. Uczelnia zagraniczna może tworzyć uczelnie lub filie z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Utworzenie uczelni lub filii wymaga:

- 1) pozwolenia ministra, wydanego po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw zagranicznych i PKA;
- 2) pozytywnej oceny agencji oceniającej jakość kształcenia uznawanej przez władze państwa, w którym ma siedzibę ta uczelnia, albo agencji zarejestrowanej w Europejskim Rejestrze Instytucji Działających na rzecz Zapewniania Jakości w Szkolnictwie Wyższym (EQAR) lub agencji innego państwa, której oceny są uznawane przez PKA.

Art. 48. Do postępowań w sprawach, o których mowa w art. 37 ust. 7, art. 41 ust. 3, art. 45 ust. 1, art. 46 ust. 7 i art. 47 pkt 1, nie stosuje się przepisów art. 35–37, art. 79a oraz art. 96a–96n ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149), zwanej dalej „Kpa”.

Art. 49. 1. Uczelnia zapewnia warunki, w tym infrastrukturę, niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w art. 11.

2. W uczelni działa system biblioteczno-informacyjny, którego podstawę stanowi biblioteka. Uczelnia może przetwarzać określone w jej statucie dane osobowe osób korzystających z tego systemu. W zakresie zbioru tych danych uczelnia jest zwolniona z obowiązku, o którym mowa w art. 40 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922 oraz z 2018 r. poz. 138).

3. W uczelni działa archiwum.

4. W uczelni może działać akademickie biuro karier, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, z późn. zm.¹⁾).

Art. 50. 1. Rektor dba o utrzymanie porządku i bezpieczeństwa na terenie uczelni.

2. Teren uczelni określa rektor w porozumieniu z właściwym organem samorządu terytorialnego.

3. Służby państwowe odpowiedzialne za utrzymanie porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego mogą wkroczyć na teren uczelni:

- 1) na wezwanie rektora;
- 2) bez wezwania rektora – w przypadku bezpośredniego zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego lub klęski żywiołowej.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, służby niezwłocznie zawiadamiają rektora o wkroczeniu na teren uczelni.

5. Rektor może zawrzeć porozumienie z właściwym organem służby określające inne przypadki związane z utrzymaniem porządku i bezpieczeństwa uzasadniające przebywanie tej służby na terenie uczelni.

6. Służby są obowiązane opuścić teren uczelni niezwłocznie po ustaniu przyczyn, które uzasadniały ich wkroczenie na teren uczelni, lub na żądanie rektora.

7. Rektor niezwłocznie informuje o wystąpieniu okoliczności uniemożliwiających prawidłowe funkcjonowanie uczelni, stanowiących zagrożenie bezpieczeństwa ludzi lub mienia w znacznych rozmiarach:

- 1) organy właściwe w sprawach bezpieczeństwa, ochrony ludności i zarządzania kryzysowego;

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1292, 1321, 1428, 1543, 2371 i 2494 oraz z 2018 r. poz. 107 i 138.

2) ministra.

Art. 51. 1. Rektor zapewnia bezpieczne i higieniczne warunki pracy i kształcenia w szczególności przez udostępnienie odpowiedniej infrastruktury oraz prowadzenie szkoleń.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, sposób zapewnienia w uczelni warunków, o których mowa w ust. 1, mając na uwadze specyfikę działalności uczelni oraz standardy dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy.

Art. 52. 1. Członkowie wspólnoty uczelni mają prawo organizowania zgromadzeń na terenie uczelni. Zorganizowanie zgromadzenia w lokalu uczelni wymaga zgody rektora.

2. O zamiarze zorganizowania zgromadzenia organizatorzy zawiadamiają rektora co najmniej na 24 godziny przed rozpoczęciem zgromadzenia. W przypadkach uzasadnionych nagłością sprawy rektor może przyjąć zawiadomienie złożone w krótszym terminie.

3. Rektor odmawia udzielenia zgody, o której mowa w ust. 1, lub zakazuje zgromadzenia, jeżeli jego cel lub program naruszają przepisy prawa.

4. Rektor może delegować na zgromadzenie swego przedstawiciela.

5. Organizatorzy zgromadzeń odpowiadają przed organami uczelni za ich przebieg.

6. Rektor albo jego przedstawiciel, po uprzedzeniu organizatorów, rozwiązuje zgromadzenie, jeżeli przebiega ono z naruszeniem przepisów prawa.

Rozdział 2

Prowadzenie studiów

Art. 53. 1. Uczelnia prowadzi kształcenie na studiach na określonym kierunku, poziomie i profilu. Uczelnia przyporządkowuje kierunek do co najmniej 1 dyscypliny.

2. W przypadku przyporządkowania kierunku studiów do więcej niż 1 dyscypliny, wskazuje się dyscyplinę wiodącą, w ramach której będzie uzyskiwana ponad połowa efektów uczenia się.

3. Utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu wymaga pozwolenia ministra. Przepisów art. 10, art. 35–37, art. 79a, art. 81 oraz art. 96a–96n Kpa nie stosuje się.

4. Uczelnia, która w dyscyplinie, o której mowa w ust. 1, albo dyscyplinie wiodącej posiada kategorię naukową:

1) B+ albo B – może uzyskać pozwolenie na utworzenie studiów na kierunku przyporządkowanym do tej dyscypliny oraz na określonym poziomie i profilu;

2) C albo nie posiada kategorii naukowej – może uzyskać pozwolenie na utworzenie studiów na kierunku przyporządkowanym do tej dyscypliny oraz na określonym poziomie i profilu praktycznym, z wyłączeniem pozwolenia na utworzenie studiów przygotowujących do wykonywania zawodu nauczyciela.

5. Uczelnia, o której mowa w ust. 4 pkt 2, może uzyskać pozwolenie na utworzenie studiów przygotowujących do wykonywania zawodu nauczyciela, jeżeli zawarła porozumienie o współpracy przy prowadzeniu tych studiów z uczelnią, o której mowa w ust. 7 pkt 1. Uczelnia, o której mowa w ust. 7 pkt 1, może zawrzeć takie porozumienie w danej dyscyplinie tylko z jedną uczelnią, o której mowa w ust. 4 pkt 2.

6. Pozwolenie na utworzenie studiów na kierunkach lekarskim lub lekarsko-dentystycznym może uzyskać uczelnia akademicka, która posiada kategorię naukową A+, A albo B+ w dyscyplinie w zakresie nauk medycznych lub nauk o zdrowiu. Do utworzenia studiów na tych kierunkach nie stosuje się przepisów ust. 7–9.

7. Pozwolenia nie wymaga utworzenie studiów na kierunku przyporządkowanym do dyscypliny, o której mowa w ust. 1, albo dyscypliny wiodącej:

- 1) w której uczelnia posiada kategorię naukową A+ albo A;
- 2) zawierającej się w dziedzinie, o której mowa w art. 244 ust. 7, z wyłączeniem utworzenia studiów przygotowujących do wykonywania zawodu nauczyciela.

8. Uczelnia akademicka może utworzyć studia na kierunku, którego program określa efekty uczenia się w ramach dyscyplin, w których uczelnia posiada kategorię naukową A+ lub A, zawierających się w co najmniej 3 dziedzinach. Przepisu ust. 2 nie stosuje się.

9. Uczelnia akademicka może utworzyć jednolite studia magisterskie na kierunku przyporządkowanym do dyscypliny, o której mowa w ust. 1, albo dyscypliny wiodącej, w której posiada kategorię naukową A+ albo A, lub dyscypliny zawierającej się w dziedzinie, o której mowa w art. 244 ust. 7, z tym że w przypadku studiów przygotowujących do wykonywania zawodów, o których mowa w art. 68 ust. 1 – jeżeli możliwość kształcenia na tym poziomie wynika z przepisów wydanych na podstawie art. 68 ust. 3. Przepisów wydanych na podstawie art. 81 w zakresie, o którym mowa w art. 81 pkt 2, nie stosuje się.

10. Uczelnia, która utworzyła studia na określonym kierunku, poziomie i profilu albo uzyskała pozwolenie na ich utworzenie, nie może utworzyć ani ubiegać się o pozwolenie na utworzenie studiów na kierunku, poziomie i profilu o tej samej nazwie lub których programy określają takie same efekty uczenia się, przyporządkowane do tej samej dyscypliny.

Ograniczenie to nie dotyczy tworzenia i ubiegania się o pozwolenie na utworzenie studiów w filii.

Art. 54. 1. Uczelnia występuje z wnioskiem o pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu.

2. Minister wydaje pozwolenie po zasięgnięciu opinii:

- 1) PKA w sprawie spełnienia warunków prowadzenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu oraz związku studiów ze strategią uczelni;
- 2) ministra nadzorującego uczelnię;
- 3) ministra właściwego do spraw zdrowia – w przypadku studiów na kierunkach lekarskim, lekarsko-dentystycznym i farmacja.

3. Minister wydaje pozwolenie, jeżeli uczelnia spełnia wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 81 oraz uzyskała pozytywne opinie, o których mowa w ust. 2.

4. Pozwolenie na utworzenie studiów na kierunkach pielęgniarstwo lub położnictwo na określonym poziomie może być wydane uczelni posiadającej akredytację udzieloną na podstawie art. 59 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 123).

Art. 55. 1. Minister odmawia wydania pozwolenia na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu, bez zasięgnięcia opinii, o której mowa w art. 54 ust. 2 pkt 1, jeżeli:

- 1) według stanu na dzień złożenia wniosku:
 - a) rektor nie wprowadził do systemu, o którym mowa w art. 343 ust. 1, danych, o których mowa w art. 344 ust. 1, art. 345 ust. 1 lub art. 346 ust. 1,
 - b) uczelnia posiada zaległości podatkowe, z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, innych danin publicznych lub została wpisana do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego,
 - c) uczelnia została postawiona w stan likwidacji,
 - d) uczelnia posiada wymagalne zobowiązania wobec Skarbu Państwa z tytułu subwencji dla podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki, o której mowa w art. 112 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 oraz z 2018 r. poz. 62), zwanej dalej „subwencją”, lub dotacji,

- e) uczelnia publiczna jest objęta programem naprawczym, o którym mowa w art. 419 ust. 1, i brak jest ekonomicznego uzasadnienia dla wydania pozwolenia lub
 - f) uczelnia nie realizuje wniosków lub zaleceń sporządzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 428 ust. 1;
- 2) w okresie 2 lat przed złożeniem wniosku o wydanie pozwolenia minister cofnął uczelni pozwolenie na utworzenie studiów na kierunku przyporządkowanym do tej samej dyscypliny.

2. Minister może odmówić wydania pozwolenia, bez zasięgania opinii, o której mowa w art. 54 ust. 2 pkt 1, jeżeli według stanu na dzień złożenia wniosku kształcenie na studiach na danym kierunku nie odpowiada potrzebom społeczno-gospodarczym.

Art. 56. 1. Minister może cofnąć pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu, jeżeli na tych studiach:

- 1) PKA wydała negatywną ocenę jakości kształcenia;
- 2) nie rozpoczęto prowadzenia kształcenia w okresie 2 lat od dnia wydania pozwolenia;
- 3) uczelnia nie spełnia warunków do ich prowadzenia albo przestała spełniać warunki, o których mowa w art. 53 ust. 4 pkt 1, ust. 5 lub 6;
- 4) minister właściwy do spraw zdrowia odmówił akredytacji albo cofnął akredytację udzieloną na podstawie art. 59 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia zawiadamia ministra oraz PKA o nieudzieleniu albo cofnięciu akredytacji udzielonej na podstawie art. 59 ustawy, o której mowa w ust. 1 pkt 4.

3. W przypadku cofnięcia pozwolenia na utworzenie kierunku studiów uczelnia zaprzestaje prowadzenia studiów na tym kierunku, z tym że kształcenie może być kontynuowane do końca semestru, w którym decyzja stała się ostateczna. Jeżeli do końca semestru pozostały mniej niż 3 miesiące, uczelnia zaprzestaje prowadzenia studiów na tym kierunku z końcem kolejnego semestru.

Art. 57. 1. Utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu poza siedzibą wymaga uzyskania pozwolenia ministra. Przepisy art. 54 i art. 55 stosuje się odpowiednio.

2. Utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu za granicą wymaga pozwolenia ministra, wydanego po uzyskaniu pozytywnej opinii ministra właściwego do spraw zagranicznych. Przepisy art. 54 i art. 55 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 53 ust. 7–9, utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu za granicą wymaga zgłoszenia ministrowi, ministrowi nadzorującemu uczelnię oraz ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych.

4. Zgłoszenia dokonuje się nie później niż 6 miesięcy przed rozpoczęciem prowadzenia studiów za granicą. Do zgłoszenia dołącza się program studiów i informację o nauczycielach akademickich, którzy będą prowadzili zajęcia w ramach tego programu.

5. Minister, minister nadzorujący uczelnię lub minister właściwy do spraw zagranicznych mogą wnieść sprzeciw, w drodze decyzji administracyjnej, w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia zgłoszenia. Uczelnia może rozpocząć prowadzenie studiów za granicą, jeżeli żaden sprzeciw nie został wniesiony w terminie.

Art. 58. Do postępowań w sprawach, o których mowa w art. 57 ust. 1 i 2, nie stosuje się przepisów art. 35–37 oraz art. 96a–96n Kpa, a w przypadku postępowań w sprawach, o których mowa w art. 56 ust. 1, nie stosuje się tych przepisów oraz art. 79a Kpa.

Art. 59. 1. Uczelnia akademicka posiadająca kategorię naukową A+ albo A w co najmniej 4 dyscyplinach zawierających się w co najmniej 2 dziedzinach może prowadzić indywidualne studia międzydziedzinowe.

2. Indywidualne studia międzydziedzinowe są sposobem organizacji studiów umożliwiającym uzyskanie dyplomu ukończenia studiów na więcej niż 1 kierunku, poziomie i profilu.

Art. 60. 1. Uczelnia może prowadzić studia wspólne z inną uczelnią, instytutem PAN, instytutem badawczym, instytutem międzynarodowym, zagraniczną uczelnią lub instytucją naukową. Zasady współpracy przy prowadzeniu studiów określa umowa zawarta w formie pisemnej.

2. Uczelnia może prowadzić studia wspólne, jeżeli:

- 1) utworzyła studia na podstawie art. 53 ust. 7 albo
- 2) uzyskała pozwolenie na utworzenie studiów
– na kierunku, który ma być prowadzony wspólnie.

3. W przypadku prowadzenia studiów wspólnych z zagraniczną uczelnią lub instytucją naukową przez uczelnię, która utworzyła studia na podstawie art. 53 ust. 7, nie stosuje się

przepisów art. 73 ust. 2 oraz przepisów wydanych na podstawie art. 81 w zakresie, o którym mowa w art. 81 pkt 1.

4. Absolwent studiów wspólnych może otrzymać dyplom wspólny, spełniający wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 81 w zakresie, o którym mowa w art. 81 pkt 8.

Art. 61. 1. Uczelnia może prowadzić studia we współpracy z organem nadającym uprawnienie do wykonywania zawodu, organem przeprowadzającym postępowanie egzaminacyjne w ramach uzyskiwania uprawnień do wykonywania zawodu, organem samorządu zawodowego, organizacją gospodarczą lub organem rejestrowym. Zasady współpracy przy prowadzeniu studiów określa umowa zawarta w formie pisemnej.

2. Umowa może określać udział podmiotu, o którym mowa w ust. 1, w opracowaniu programu studiów oraz sposób realizacji praktyk zawodowych.

Art. 62. Uczelnia może prowadzić studia dualne, które są studiami o profilu praktycznym prowadzonymi z udziałem pracodawcy. Organizację studiów określa umowa zawarta w formie pisemnej.

Art. 63. 1. Studia są prowadzone w formie:

- 1) studiów stacjonarnych, w ramach których co najmniej połowa punktów ECTS objętych programem studiów jest uzyskiwana w ramach zajęć z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich lub innych osób prowadzących zajęcia i studentów;
- 2) studiów niestacjonarnych wskazanych w uchwale senatu, w ramach których mniej niż połowa punktów ECTS objętych programem studiów może być uzyskiwana z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich lub innych osób prowadzących zajęcia i studentów.

2. Zajęcia na studiach stacjonarnych są prowadzone odrębnie od zajęć na studiach niestacjonarnych.

3. W uczelni publicznej liczba studentów studiujących na studiach stacjonarnych nie może być mniejsza od liczby studentów studiujących na studiach niestacjonarnych.

Art. 64. 1. Studia są prowadzone na poziomie:

- 1) studiów pierwszego stopnia;
- 2) studiów drugiego stopnia;
- 3) jednolitych studiów magisterskich.

2. Studia są prowadzone na profilu:

- 1) praktycznym, na którym ponad połowa punktów ECTS jest przypisana zajęciom kształtującym umiejętności praktyczne;
- 2) ogólnoakademickim, na którym ponad połowa punktów ECTS jest przypisana zajęciom związanym z prowadzoną w uczelni działalnością naukową.

Art. 65. 1. Studia stacjonarne pierwszego stopnia trwają co najmniej 6 semestrów, a jeżeli program studiów obejmuje efekty uczenia się umożliwiające uzyskanie kompetencji inżynierskich – co najmniej 7 semestrów.

2. Studia stacjonarne drugiego stopnia trwają od 3 do 5 semestrów.

3. Stacjonarne jednolite studia magisterskie trwają od 9 do 12 semestrów.

4. Studia niestacjonarne mogą trwać dłużej niż odpowiednie studia stacjonarne.

Art. 66. Rok akademicki trwa od dnia 1 października do dnia 30 września i dzieli się na 2 semestry. Statut uczelni może przewidywać szczegółowy podział roku akademickiego w ramach semestrów.

Art. 67. 1. Studia są prowadzone na określonym kierunku, poziomie i profilu na podstawie programu studiów, który określa:

- 1) efekty uczenia się, o których mowa w ustawie z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji, z uwzględnieniem uniwersalnych charakterystyk pierwszego stopnia określonych w tej ustawie oraz charakterystyk drugiego stopnia określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 3 tej ustawy;
- 2) opis procesu prowadzącego do uzyskania efektów uczenia się;
- 3) liczbę punktów ECTS przypisanych do zajęć.

2. Punkty ECTS stanowią miarę średniego nakładu pracy studenta niezbędnego do uzyskania efektów uczenia się.

3. Punkt ECTS odpowiada 25–30 godzinom pracy studenta obejmującym zajęcia organizowane przez uczelnię oraz jego indywidualną pracę związaną z tymi zajęciami.

4. Jeżeli pozwala na to specyfika kształcenia na studiach na określonym kierunku, część efektów uczenia się objętych programem studiów może być uzyskana w ramach zajęć prowadzonych z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość przy wykorzystaniu infrastruktury i oprogramowania zapewniających synchroniczną i asynchroniczną interakcję między studentami i osobami prowadzącymi zajęcia.

5. Program studiów o profilu praktycznym przewiduje praktyki zawodowe w wymiarze co najmniej:

- 1) 6 miesięcy – w przypadku studiów pierwszego stopnia i jednolitych studiów magisterskich;
- 2) 3 miesięcy – w przypadku studiów drugiego stopnia.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do programów studiów przygotowujących do wykonywania zawodów, o których mowa w art. 68 ust. 1.

Art. 68. 1. W programach studiów przygotowujących do wykonywania zawodów:

- 1) lekarza,
- 2) lekarza dentysty,
- 3) farmaceuty,
- 4) pielęgniarki,
- 5) położnej,
- 6) diagnosty laboratoryjnego,
- 7) fizjoterapeuty,
- 8) ratownika medycznego,
- 9) lekarza weterynarii,
- 10) architekta,
- 11) nauczyciela

– uwzględnia się standardy kształcenia.

2. Standard kształcenia jest zbiorem reguł i wymagań w zakresie kształcenia dotyczących sposobu organizacji kształcenia, osób prowadzących to kształcenie, ogólnych i szczegółowych efektów uczenia się, a także sposobu weryfikacji osiągniętych efektów uczenia się.

3. Standardy kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodów, o których mowa w ust. 1:

- 1) pkt 1–8 – określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia,
- 2) pkt 9 – określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa,
- 3) pkt 10 – określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa,

- 4) pkt 11 – określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania

– mając na uwadze konieczność zapewnienia wysokiej jakości kształcenia i właściwego doboru efektów uczenia się w celu odpowiedniego przygotowania do wykonywania zawodu z uwzględnieniem jego specyfiki, a w przypadku kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela – również czas trwania i właściwy dobór efektów uczenia się na studiach podyplomowych.

Art. 69. 1. Przyjęcie na studia następuje przez:

- 1) rekrutację;
- 2) potwierdzenie efektów uczenia się;
- 3) przeniesienie z innej uczelni lub uczelni zagranicznej.

2. Na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie może być przyjęta osoba, która posiada:

- 1) świadectwo dojrzałości albo świadectwo dojrzałości i zaświadczenie o wynikach egzaminu maturalnego z poszczególnych przedmiotów, o których mowa w przepisach o systemie oświaty;
- 2) świadectwo dojrzałości i dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe w zawodzie nauczyciela na poziomie technika, o których mowa w przepisach o systemie oświaty;
- 3) świadectwo dojrzałości i zaświadczenie o wynikach egzaminu maturalnego z poszczególnych przedmiotów oraz dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe w zawodzie nauczyciela na poziomie technika, o których mowa w przepisach o systemie oświaty;
- 4) świadectwo lub inny dokument uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za dokument uprawniający do ubiegania się o przyjęcie na studia zgodnie z art. 93 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2017 r. poz. 2198, 2203 i 2361);
- 5) świadectwo i inny dokument lub dyplom, o których mowa w art. 93 ust. 1 ustawy, o której mowa w pkt 4;
- 6) świadectwo lub dyplom uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za dokument uprawniający do ubiegania się o przyjęcie na studia zgodnie z umową bilateralną o wzajemnym uznawaniu wykształcenia;
- 7) świadectwo lub inny dokument uznany za równorzędny polskiemu świadectwu dojrzałości na podstawie przepisów obowiązujących do dnia 31 marca 2015 r.

3. Na studia drugiego stopnia może być przyjęta osoba, która posiada dyplom ukończenia studiów.

4. Przypisanie studenta do określonego kierunku studiów może nastąpić nie później niż od drugiego roku studiów.

Art. 70. 1. Uczelnia ustala warunki, tryb oraz termin rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji oraz sposób jej przeprowadzenia. Uchwała senatu jest udostępniana nie później niż do dnia 30 czerwca roku poprzedzającego rok akademicki, w którym ma się odbyć rekrutacja, a w przypadku utworzenia uczelni lub studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu – niezwłocznie.

2. Uczelnia uwzględnia możliwość przeprowadzania rekrutacji uzupełniającej dla osób, które ubiegały się o przyjęcie na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie na danym kierunku studiów na rok akademicki, na który jest przeprowadzana rekrutacja, oraz których wynik egzaminu maturalnego z danego przedmiotu lub przedmiotów został podwyższony w wyniku weryfikacji sumy punktów lub odwołania, o których mowa w art. 44zzz ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.

3. Podstawą przyjęcia na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie są wyniki egzaminu maturalnego lub egzaminu dojrzałości. Podstawę przyjęcia mogą również stanowić wyniki egzaminu maturalnego lub egzaminu dojrzałości i egzaminu lub egzaminów potwierdzających kwalifikacje w zawodzie. Uczelnia ustala, jakie wyniki stanowią podstawę przyjęcia na studia, i podaje do wiadomości publicznej w terminie, o którym mowa w ust. 1.

4. Uczelnia może przeprowadzić dodatkowo egzaminy wstępne w zakresie przedmiotów nieobjętych egzaminami, o których mowa w ust. 3, oraz w przypadku konieczności sprawdzenia uzdolnień artystycznych lub sprawności fizycznej. Informacje o przeprowadzeniu egzaminów wstępnych i ich zakresie uczelnia podaje do wiadomości publicznej w terminie, o którym mowa w ust. 1. Wyniki egzaminu wstępnego sprawdzającego uzdolnienia artystyczne lub sprawność fizyczną mogą stanowić do 100% łącznego wyniku możliwego do uzyskania przez kandydata w toku rekrutacji.

5. Przepisy ust. 3 stosuje się odpowiednio do wyników egzaminu zagranicznego lub wyników kształcenia, potwierdzonych dokumentem, o którym mowa w art. 69 ust. 2 pkt 4–6.

6. Uczelnia publiczna:

1) określa zasady przyjmowania na studia laureatów oraz finalistów olimpiad stopnia centralnego,

- 2) może określić zasady przyjmowania na studia laureatów konkursów międzynarodowych oraz ogólnopolskich

– i podaje je do wiadomości publicznej w terminie, o którym mowa w ust. 1, z wyprzedzeniem co najmniej 4 lat.

Art. 71. 1. Uczelnia może potwierdzić efekty uczenia się uzyskane w procesie uczenia się poza systemem studiów osobom ubiegającym się o przyjęcie na studia na określonym kierunku, poziomie i profilu, jeżeli posiada:

- 1) pozytywną ocenę jakości kształcenia na tych studiach albo
- 2) kategorię naukową A+, A albo B+ w zakresie dyscypliny, o której mowa w art. 53 ust. 1, albo dyscypliny wiodącej, do której przyporządkowany jest ten kierunek.

2. Efekty uczenia się są potwierdzane w zakresie odpowiadającym efektom uczenia się określonym w programie studiów.

3. Efekty uczenia się nie są potwierdzane dla programów studiów, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 1–10.

4. Efekty uczenia się mogą zostać potwierdzone osobie posiadającej:

- 1) dokumenty, o których mowa w art. 69 ust. 2, i co najmniej 5 lat doświadczenia zawodowego – w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie;
- 2) kwalifikację pełną na poziomie 5 PRK albo kwalifikację nadaną w ramach zagranicznego systemu szkolnictwa wyższego odpowiadającą poziomowi 5 europejskich ram kwalifikacji, o których mowa w załączniku II do zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie (Dz. Urz. UE C 111 z 06.05.2008, str. 1) – w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie;
- 3) kwalifikację pełną na poziomie 6 PRK i co najmniej 3 lata doświadczenia zawodowego po ukończeniu studiów pierwszego stopnia – w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia drugiego stopnia;
- 4) kwalifikację pełną na poziomie 7 PRK i co najmniej 2 lata doświadczenia zawodowego po ukończeniu studiów drugiego stopnia albo jednolitych studiów magisterskich – w przypadku ubiegania się o przyjęcie na kolejne studia pierwszego stopnia lub drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie.

5. W wyniku potwierdzenia efektów uczenia się można zaliczyć nie więcej niż 50% punktów ECTS przypisanych do zajęć objętych programem studiów.

6. O kolejności przyjęcia na studia decyduje wynik potwierdzenia efektów uczenia się.

7. Liczba studentów, którzy zostali przyjęci na studia na podstawie potwierdzenia efektów uczenia się, nie może być większa niż 20% ogólnej liczby studentów na danym kierunku, poziomie i profilu.

Art. 72. 1. Postępowanie w sprawie przyjęcia na studia może prowadzić komisja.

2. Przyjęcie na studia następuje w drodze wpisu na listę studentów.

3. Odmowa przyjęcia na studia następuje w drodze decyzji administracyjnej.

W przypadku, o którym mowa w ust. 1, decyzję podpisuje przewodniczący komisji.

4. Od decyzji komisji przysługuje odwołanie do rektora.

5. Wyniki postępowania w sprawie przyjęcia na studia są jawne.

Art. 73. 1. Zajęcia są prowadzone przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w danej uczelni oraz przez inne osoby posiadające kompetencje i doświadczenie pozwalające na prawidłową realizację zajęć.

2. W ramach programu studiów o profilu:

- 1) praktycznym – co najmniej 50% godzin zajęć prowadzonych jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy;
- 2) ogólnoakademickim – co najmniej 75% godzin zajęć prowadzonych jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy.
3. Wykłady w uczelni są otwarte, jeżeli jej statut nie stanowi inaczej.

Art. 74. 1. Uczelnia dokumentuje przebieg studiów.

2. Dokumentację przebiegu studiów stanowią:

- 1) album studentów;
- 2) teczki akt osobowych studentów;
- 3) księga dyplomów.

3. Dokumentacja przebiegu studiów może być prowadzona w postaci elektronicznej.

4. Uczelnia wydaje studentowi legitymację studencką.

5. Uczelnia może wydać studentowi indeks.

Art. 75. 1. Organizację studiów oraz związane z nimi prawa i obowiązki studenta określa regulamin studiów.

2. Regulamin studiów jest uchwalany co najmniej na 5 miesięcy przed rozpoczęciem roku akademickiego.

3. Regulamin studiów wymaga uzgodnienia z samorządem studenckim. Jeżeli w ciągu 3 miesięcy od uchwalenia regulaminu senat i samorząd studencki nie dojdą do porozumienia w sprawie jego treści, regulamin wchodzi w życie na mocy ponownej uchwały senatu podjętej większością co najmniej 2/3 głosów jego statutowego składu.

4. Regulamin studiów wchodzi w życie z początkiem roku akademickiego.

5. Do zmiany regulaminu studiów stosuje się odpowiednio przepisy ust. 2–4.

Art. 76. 1. Warunkiem ukończenia studiów i uzyskania dyplomu ukończenia studiów jest:

- 1) uzyskanie efektów uczenia się określonych w programie studiów, którym przypisano co najmniej:
 - a) 180 punktów ECTS – w przypadku studiów pierwszego stopnia,
 - b) 90 punktów ECTS – w przypadku studiów drugiego stopnia,
 - c) 300 punktów ECTS – w przypadku jednolitych studiów magisterskich trwających 9 albo 10 semestrów,
 - d) 360 punktów ECTS – w przypadku jednolitych studiów magisterskich trwających 11 albo 12 semestrów;
- 2) złożenie egzaminu dyplomowego;
- 3) pozytywna ocena pracy dyplomowej – w przypadku studiów drugiego stopnia i jednolitych studiów magisterskich, a w przypadku studiów pierwszego stopnia, o ile przewiduje to program studiów.

2. Praca dyplomowa jest samodzielnym opracowaniem zagadnienia naukowego, artystycznego lub praktycznego albo dokonaniem technicznym lub artystycznym, prezentującym ogólną wiedzę i umiejętności studenta związane ze studiami na danym kierunku, poziomie i profilu oraz umiejętności samodzielnego analizowania i wnioskowania.

3. W przypadku studiów drugiego stopnia i jednolitych studiów magisterskich praca dyplomowa jest przygotowywana pod kierunkiem osoby, która posiada co najmniej stopień doktora.

4. Jeżeli praca dyplomowa jest pracą pisemną, uczelnia sprawdza ją przed egzaminem dyplomowym z wykorzystaniem Jednolitego Systemu Antyplagiatowego, o którym mowa w art. 352 ust. 1.

5. Uczelnia, nie później niż 3 dni przed egzaminem dyplomowym, udostępnia recenzje pracy dyplomowej w Biuletynie Informacji Publicznej, zwanym dalej „BIP”, na swojej stronie podmiotowej.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się w przypadku pracy dyplomowej, której przedmiot jest objęty tajemnicą prawnie chronioną.

7. Datą ukończenia studiów jest data złożenia egzaminu dyplomowego, w przypadku studiów na kierunkach lekarskim, lekarsko-dentystycznym i weterynarii – data złożenia ostatniego wymaganego programem studiów egzaminu, a w przypadku studiów na kierunkach farmacja, ratownictwo medyczne i fizjoterapia – data zaliczenia ostatniej wymaganej programem studiów praktyki.

Art. 77. 1. Absolwent studiów otrzymuje dyplom ukończenia studiów na określonym kierunku i profilu potwierdzający wykształcenie wyższe oraz tytuł zawodowy:

- 1) licencjata, inżyniera albo równorzędny potwierdzający wykształcenie wyższe na tym samym poziomie – w przypadku studiów pierwszego stopnia;
- 2) magistra, magistra inżyniera albo równorzędny potwierdzający wykształcenie wyższe na tym samym poziomie – w przypadku studiów drugiego stopnia i jednolitych studiów magisterskich.

2. W terminie 30 dni od dnia ukończenia studiów uczelnia wydaje absolwentowi dyplom ukończenia studiów wraz z suplementem do dyplomu oraz ich 2 odpisy, w tym na wniosek absolwenta – ich odpis w języku obcym.

3. Wzór dyplomu zatwierdza senat.

4. W przypadku zaistnienia przyczyn:

- 1) wznowienia postępowania administracyjnego w sprawie nadania tytułu zawodowego – organem właściwym do wznowienia postępowania jest rektor;
- 2) stwierdzenia nieważności dyplomu – organem właściwym do stwierdzenia nieważności jest rektor.

5. W przypadku gdy w pracy dyplomowej stanowiącej podstawę nadania tytułu zawodowego osoba ubiegająca się o ten tytuł przypisała sobie autorstwo istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu lub ustalenia naukowego, rektor, w drodze decyzji administracyjnej, stwierdza nieważność dyplomu.

Art. 78. 1. Dokumenty wydawane w związku z przebiegiem lub ukończeniem studiów, przeznaczone do obrotu prawnego z zagranicą, są uwierzytelniane na wniosek zainteresowanego.

2. Uwierzytelnienie polega na poświadczeniu autentyczności podpisu i funkcji osoby podpisującej dokument lub tożsamości pieczęci urzędowej uczelni, którą jest opatrzony ten dokument.

3. Dyrektor NAWA uwierzytelnia:

- 1) dyplomy ukończenia studiów oraz suplementy do dyplomów;
- 2) odpisy dokumentów, o których mowa w pkt 1, w tym odpisy w języku obcym;
- 3) duplikaty dokumentów, o których mowa w pkt 1;
- 4) zaświadczenia o ukończeniu studiów.

4. Dokumenty inne niż wymienione w ust. 3 uwierzytelnia uczelnia, która je wydała, a w przypadku konieczności spełnienia wymagań określonych przez inne państwo lub w innych uzasadnionych przypadkach – dyrektor NAWA.

5. Za uwierzytelnienie pobiera się opłatę.

Art. 79. 1. Uczelnia publiczna może pobierać opłaty za usługi edukacyjne związane z:

- 1) kształceniem na studiach niestacjonarnych;
- 2) powtarzaniem określonych zajęć na studiach stacjonarnych z powodu niezadowalających wyników w nauce;
- 3) kształceniem na studiach w języku obcym;
- 4) prowadzeniem zajęć nieobjętych programem studiów;
- 5) kształceniem cudzoziemców na studiach stacjonarnych w języku polskim.

2. Uczelnia publiczna może pobierać opłaty również za:

- 1) przeprowadzenie rekrutacji;
- 2) przeprowadzenie potwierdzania efektów uczenia się;
- 3) wydanie indeksu i legitymacji studenckiej oraz duplikatów tych dokumentów;
- 4) wydanie odpisu w języku obcym dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu, innych niż wydane na podstawie art. 77 ust. 2;
- 5) wydanie duplikatu dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu;
- 6) korzystanie z domów studenckich i stołówek studenckich.

3. Uczelnia publiczna ustala warunki i tryb zwalniania z opłat, o których mowa w ust. 1 i 2.

Art. 80. 1. W uczelni wysokość opłat za usługi edukacyjne nie może przekraczać kosztów niezbędnych do utworzenia i prowadzenia studiów oraz przygotowania i wdrażania strategii uczelni.

2. Uczelnia przed rozpoczęciem rekrutacji ustala opłaty pobierane od studentów oraz ich wysokość. Ustalenie opłat wymaga zasięgnięcia opinii samorządu studenckiego.

3. Do czasu ukończenia studiów przez osoby przyjęte na studia na dany rok akademicki, uczelnia nie może zwiększyć wysokości ustalonych dla nich opłat ani wprowadzić nowych opłat. Nie dotyczy to zwiększania wysokości opłat za prowadzenie zajęć nieobjętych programem studiów oraz za korzystanie z domów studenckich i stołówek studenckich.

4. Wysokość opłaty za przeprowadzenie potwierdzania efektów uczenia się nie może przekroczyć jego kosztów o więcej niż 20%.

5. Informację o wysokości opłat, o których mowa w ust. 2, uczelnia niezwłocznie udostępnia w BIP na swojej stronie podmiotowej.

6. Uczelnia nie pobiera opłat za czynności związane z weryfikacją efektów uczenia się określonych w programie studiów oraz za wydanie dokumentów związanych z przebiegiem studiów innych niż określone w art. 79 ust. 2 pkt 3–5.

Art. 81. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania dotyczące programu studiów,
- 2) kierunki studiów prowadzone jako jednolite studia magisterskie,
- 3) zakres informacji zawartych we wniosku o pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu oraz dokumenty dołączane do wniosku,
- 4) wymagania dotyczące prowadzenia zajęć z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość oraz maksymalną liczbę punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach tego kształcenia,
- 5) sposób prowadzenia dokumentacji przebiegu studiów,
- 6) wzór legitymacji studenckiej,
- 7) sposób uwierzytelniania dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą,
- 8) niezbędne elementy dyplomu ukończenia studiów i dyplomu wspólnego,
- 9) wzór suplementu do dyplomu,
- 10) tytuły zawodowe równorzędne tytułom licencjata i inżyniera oraz tytułom magistra i magistra inżyniera,

- 11) wysokość i sposób pobierania opłat za uwierzytelnianie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą, za wydanie indeksu i legitymacji studenckiej oraz za wydanie duplikatów tych dokumentów, a także za wydanie odpisów w językach obcych dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu lub duplikatu dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu,
- 12) wysokość opłaty za przeprowadzenie rekrutacji
– mając na uwadze konieczność zapewnienia wysokiej jakości kształcenia, właściwego przebiegu kształcenia, doboru efektów uczenia się i sposobów ich weryfikacji z zachowaniem spójności procesu ich uzyskiwania, racjonalnej organizacji kształcenia umożliwiającej najbardziej skuteczne uzyskanie efektów uczenia się szczególnie istotnych z punktu widzenia przygotowania zawodowego absolwentów, prawidłowości i rzetelności dokumentowania przebiegu studiów oraz adekwatności wysokości opłat do kosztów, a także tradycyjne nazewnictwo w zakresie tytułów zawodowych i szczególne znaczenie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą.

Art. 82. W przypadku zaprzestania prowadzenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu uczelnia zapewnia studentom możliwość kontynuowania studiów na tym samym poziomie i profilu oraz takim samym albo innym kierunku studiów związanym z dyscypliną, do której był przyporządkowany dotychczas prowadzony kierunek.

Rozdział 3

Prawa i obowiązki studentów

Art. 83. Osoba przyjęta na studia rozpoczyna studia i nabywa prawa studenta z chwilą złożenia ślubowania.

Art. 84. 1. Student ma prawo do przeszkolenia w zakresie praw i obowiązków studenta.

2. Szkolenia prowadzi samorząd studencki we współpracy z Parlamentem Studentów Rzeczypospolitej Polskiej, zwanym dalej „PSRP”, który zapewnia przedstawicielom samorządów studenckich przygotowanie do prowadzenia szkoleń oraz podejmuje działania promocyjne dotyczące praw i obowiązków studenta.

Art. 85. Student ma prawo do:

- 1) przenoszenia i uznawania punktów ECTS,
- 2) odbywania studiów według indywidualnej organizacji studiów,
- 3) urlopów od zajęć oraz usprawiedliwiania nieobecności na zajęciach,

- 4) zmiany kierunku studiów,
 - 5) przeniesienia na studia stacjonarne albo niestacjonarne,
 - 6) przystąpienia do egzaminu komisyjnego przy udziale wskazanego przez niego obserwatora,
 - 7) powtarzania określonych zajęć z powodu niezadowolających wyników w nauce
- na zasadach określonych w regulaminie studiów.

Art. 86. 1. Student może ubiegać się o:

- 1) stypendium socjalne;
- 2) stypendium dla osób niepełnosprawnych;
- 3) zapomogę;
- 4) stypendium rektora;
- 5) stypendium finansowane przez jednostkę samorządu terytorialnego;
- 6) stypendium za wyniki w nauce finansowane przez osobę fizyczną lub osobę prawną niebędącą państwową ani samorządową osobą prawną.

2. Przyznanie świadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–4, oraz odmowa jego przyznania następują w drodze decyzji administracyjnej.

3. Na wniosek samorządu studenckiego świadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4, są przyznawane przez komisję stypendialną i odwoławczą komisję stypendialną. Większość członków komisji stanowią studenci. Decyzję podpisuje przewodniczący komisji.

4. Rektor, w drodze decyzji administracyjnej, uchyla decyzję komisji stypendialnej lub odwoławczej komisji stypendialnej niezgodną z przepisami prawa.

Art. 87. 1. Stypendium socjalne może otrzymać student znajdujący się w trudnej sytuacji materialnej.

2. Rektor w porozumieniu z samorządem studenckim ustala wysokość miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie studenta uprawniającą do ubiegania się o stypendium socjalne, która nie może być:

- 1) mniejsza niż 1,30 kwoty określonej w art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769 i 1985);
- 2) większa niż 1,30 sumy kwot określonych w art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952 oraz z 2018 r. poz. 107 i 138).

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach student może otrzymać stypendium socjalne w zwiększonej wysokości.

Art. 88. 1. Wysokość miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie studenta ubiegającego się o stypendium socjalne ustala się na zasadach określonych w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, z tym że przy jej ustalaniu:

- 1) uwzględnia się dochody osiągane przez:
 - a) studenta,
 - b) małżonka studenta,
 - c) rodziców, opiekunów prawnych lub faktycznych studenta,
 - d) będące na utrzymaniu osób, o których mowa w lit. a–c, dzieci niepełnoletnie, dzieci pobierające naukę do 26. roku życia, a jeżeli 26. rok życia przypada w ostatnim roku studiów, do ich ukończenia, oraz dzieci niepełnosprawne bez względu na wiek;
- 2) nie uwzględnia się:
 - a) świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1, art. 360 ust. 1 i art. 421 ust. 1,
 - b) stypendiów otrzymywanych przez uczniów, studentów i doktorantów w ramach:
 - funduszy strukturalnych Unii Europejskiej,
 - niepodlegających zwrotowi środków pochodzących z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA),
 - umów międzynarodowych lub programów wykonawczych, sporządzanych do tych umów albo międzynarodowych programów stypendialnych,
 - c) świadczeń pomocy materialnej otrzymywanych przez uczniów na podstawie przepisów o systemie oświaty,
 - d) stypendiów o charakterze socjalnym przyznawanych przez podmioty, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 40b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 200, 317 i 398).

2. Student, który nie prowadzi wspólnego gospodarstwa domowego z żadnym z rodziców, opiekunów prawnych lub faktycznych, może ubiegać się o stypendium socjalne bez wykazywania dochodów osiąganych przez te osoby oraz będące na ich utrzymaniu dzieci niepełnoletnie, dzieci pobierające naukę do 26. roku życia, a jeżeli 26. rok życia przypada w ostatnim roku studiów, do ich ukończenia, oraz dzieci niepełnosprawne bez względu na wiek, jeżeli spełnia jeden z następujących warunków:

- 1) ukończył 26. rok życia;
- 2) pozostaje w związku małżeńskim;
- 3) ma na utrzymaniu dzieci, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. d;
- 4) osiągnął pełnoletność, przebywając w pieczy zastępczej;
- 5) posiada stałe źródło dochodów i jego przeciętny miesięczny dochód w poprzednim roku podatkowym oraz w roku bieżącym w miesiącach poprzedzających miesiąc złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 3, jest wyższy lub równy 1,15 sumy kwot określonych w art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

3. Student, o którym mowa w ust. 2, składa oświadczenie, że nie prowadzi wspólnego gospodarstwa domowego z żadnym z rodziców, opiekunów prawnych lub faktycznych.

4. Rektor albo komisja stypendialna lub odwoławcza komisja stypendialna odmawia przyznania stypendium socjalnego studentowi, którego miesięczny dochód na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty określonej w art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, jeżeli nie dołączy do wniosku o przyznanie stypendium socjalnego zaświadczenia z ośrodka pomocy społecznej o sytuacji dochodowej i majątkowej swojej i rodziny.

5. Rektor albo komisja stypendialna lub odwoławcza komisja stypendialna może przyznać studentowi stypendium socjalne w przypadku, o którym mowa w ust. 4, jeżeli przyczyny niedołączenia do wniosku o przyznanie stypendium socjalnego zaświadczenia z ośrodka pomocy społecznej o sytuacji dochodowej i majątkowej studenta i rodziny studenta były uzasadnione oraz student udokumentował źródła utrzymania rodziny.

Art. 89. Stypendium dla osób niepełnosprawnych może otrzymać student posiadający orzeczenie o niepełnosprawności, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności albo orzeczenie, o którym mowa w art. 5 oraz art. 62 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511).

Art. 90. Zapomogę może otrzymać student, który znalazł się przejściowo w trudnej sytuacji życiowej.

Art. 91. 1. Stypendium rektora może otrzymać student, który uzyskał wyróżniające wyniki w nauce, osiągnięcia naukowe lub artystyczne, lub osiągnięcia sportowe we współzawodnictwie co najmniej na poziomie krajowym.

2. Stypendium rektora otrzymuje student przyjęty na pierwszy rok studiów w roku złożenia egzaminu maturalnego, który jest laureatem olimpiady międzynarodowej albo laureatem lub finalistą olimpiady stopnia centralnego, o których mowa w przepisach o systemie oświaty.

3. Stypendium rektora przyznaje się nie więcej niż 10% studentów na określonym kierunku studiów. Jeżeli liczba studentów jest mniejsza niż 10, stypendium rektora może być przyznane 1 studentowi. Studentów, o których mowa w ust. 2, nie uwzględnia się przy ustalaniu liczby studentów otrzymujących stypendium rektora, o której mowa w zdaniu pierwszym.

Art. 92. 1. Stypendia, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, są przyznawane na semestr lub na rok akademicki i wypłacane co miesiąc przez okres do 10 miesięcy, a gdy kształcenie trwa semestr – przez okres do 5 miesięcy.

2. Zapomoga może być przyznana nie częściej niż 2 razy w roku akademickim.

3. Łączna miesięczna kwota stypendiów, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1 i 4, dla studenta nie może być wyższa niż 38% wynagrodzenia profesora.

Art. 93. 1. Student kształcący się równocześnie na kilku kierunkach studiów może otrzymywać świadczenia, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4 i art. 360 ust. 1, tylko na jednym, wskazanym przez niego kierunku.

2. Świadczenia, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4 i art. 360 ust. 1:

- 1) przysługują na studiach pierwszego stopnia, studiach drugiego stopnia i jednolitych studiach magisterskich, jednak nie dłużej niż przez okres 6 lat;
- 2) nie przysługują studentowi posiadającemu tytuł zawodowy:
 - a) magistra, magistra inżyniera albo równorzędny,
 - b) licencjata, inżyniera albo równorzędny, jeżeli ponownie podejmuje studia pierwszego stopnia.

3. Przepisy ust. 2 stosuje się do osób posiadających tytuły zawodowe uzyskane za granicą.

4. W przypadku gdy niepełnosprawność powstała w trakcie studiów lub po uzyskaniu tytułu zawodowego, student może otrzymać świadczenie, o którym mowa w art. 86 ust. 1 pkt 2, tylko na jednym kolejnym kierunku studiów, jednak nie dłużej niż przez okres 6 lat.

Art. 94. 1. Student ubiegający się o świadczenie, o którym mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, albo otrzymujący takie świadczenie niezwłocznie powiadamia uczelnię o wystąpieniu okoliczności powodującej utratę prawa do świadczenia na podstawie art. 93 ust. 2 i 3.

2. Decyzja o przyznaniu świadczenia, o którym mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4, wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym student utracił prawo do świadczenia z powodu uzyskania tytułu zawodowego, o którym mowa w art. 93 ust. 2 pkt 2 i ust. 3, został skreślony z listy studentów na kierunku studiów, na którym otrzymywał świadczenie, albo upłynął okres, o którym mowa w art. 93 ust. 2 pkt 1 i ust. 4.

Art. 95. 1. Regulamin świadczeń dla studentów określa:

- 1) wysokość świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4, lub sposób jej ustalania;
- 2) szczegółowe kryteria i tryb przyznawania świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4, oraz zakwaterowania i wyżywienia, o których mowa w art. 104, oraz sposób wypłacania świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4;
- 3) sposób dokumentowania sytuacji materialnej studenta;
- 4) tryb powoływania oraz skład komisji stypendialnej i odwoławczej komisji stypendialnej.

2. Regulamin świadczeń dla studentów ustala rektor w porozumieniu z samorządem studenckim. W nowo utworzonej uczelni regulamin ustala na okres roku rektor.

Art. 96. 1. Stypendium może być przyznane studentowi przez jednostkę samorządu terytorialnego.

2. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określa:

- 1) rodzaj stypendium;
- 2) kryteria i sposób przyznawania stypendium;
- 3) maksymalną wysokość stypendium, o którą może ubiegać się student.

Art. 97. 1. Stypendium za wyniki w nauce może być przyznane studentowi przez osobę fizyczną lub osobę prawną niebędącą państwową ani samorządową osobą prawną.

2. Na wniosek osoby przyznającej stypendium, o której mowa w ust. 1, minister zatwierdza zasady jego przyznawania.

Art. 98. 1. Student, który nie ukończył 30. roku życia oraz którego przeciętny miesięczny dochód na osobę w rodzinie z roku poprzedzającego rok złożenia wniosku jest

niższy lub równy kwocie określonej na podstawie ust. 4, może otrzymać kredyt studencki. Wysokość dochodu ustala się zgodnie z art. 88.

2. Kredyt studencki jest udzielany przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową, zwane dalej „instytucją kredytującą”, które zawarły z Bankiem Gospodarstwa Krajowego, zwanym dalej „BGK”, umowę określającą zasady korzystania ze środków Funduszu Kredytów Studenckich.

3. Kredyt studencki nie jest kredytem w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r. poz. 1528 oraz z 2017 r. poz. 819).

4. Minister ogłasza w BIP na swojej stronie podmiotowej wysokość miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie osoby ubiegającej się o kredyt studencki uprawniającą do otrzymania kredytu studenckiego w danym roku akademickim.

Art. 99. 1. Kredyt studencki jest udzielany na okres studiów tylko raz, nie dłużej niż na 6 lat.

2. Na tym samym poziomie studiów kredyt studencki jest udzielany raz.

3. Jeżeli w okresie 2 lat od ukończenia studiów pierwszego stopnia student rozpocznie studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie, kredyt studencki może być wypłacany na tych studiach bez konieczności ponownego składania wniosku o kredyt, przy czym łączny okres otrzymywania kredytu studenckiego nie może przekroczyć 6 lat.

Art. 100. 1. Kredyt studencki jest wypłacany w miesięcznych transzach przez okres do 10 miesięcy roku akademickiego, z wyłączeniem okresów urlopów od zajęć lub innych przerw udzielonych zgodnie z regulaminem studiów.

2. Instytucja kredytująca zaprzestaje wypłaty miesięcznych transz kredytu studenckiego w przypadku:

- 1) skreślenia z listy studentów;
- 2) urlopu od zajęć w uczelni lub innej przerwy zgodnej z regulaminem studiów;
- 3) zawieszenia w prawach studenta;
- 4) ukończenia studiów;
- 5) ujawnienia zatajonych istotnych informacji mających wpływ na udzielenie kredytu studenckiego lub jego wysokość.

3. Kredytobiorca niezwłocznie powiadamia instytucję kredytującą o okolicznościach, o których mowa w ust. 2 pkt 1–4.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 5, instytucja kredytująca wypowiada umowę kredytu studenckiego i żąda jego spłaty z dniem upływu terminu wypowiedzenia.

Art. 101. 1. Spłata kredytu studenckiego jest dokonywana w równych miesięcznych ratach i rozpoczyna się po upływie 2 lat od ukończenia studiów, chyba że kredytobiorca wystąpił z wnioskiem o wcześniejsze rozpoczęcie spłaty.

2. Liczba rat stanowi dwukrotność liczby wypłaconych transz kredytu studenckiego, chyba że kredytobiorca wystąpił z wnioskiem o zmniejszenie liczby rat.

3. Wysokość oprocentowania kredytu studenckiego wynosi 1,2 stopy redyskontowej Narodowego Banku Polskiego.

4. Wysokość oprocentowania spłacanego przez kredytobiorcę wynosi:

- 1) 0,5 stopy redyskontowej Narodowego Banku Polskiego;
- 2) 0,75 stopy redyskontowej Narodowego Banku Polskiego – w przypadku gdy kredytobiorca nie ukończył studiów lub upłynął okres spłaty ustalony zgodnie z ust. 2.

5. W przypadku gdy informacje, na podstawie których udzielono kredytu studenckiego, zawieszono jego spłatę lub go umorzono, okazały się nieprawdziwe, kredytobiorca spłaca kredyt wraz z odsetkami nienależnie wypłaconymi ze środków Funduszu Kredytów Studenckich.

6. Na wniosek kredytobiorcy wysokość miesięcznej raty może być zmniejszona do 20% jego średniego miesięcznego dochodu.

Art. 102. 1. Na wniosek kredytobiorcy w przypadku trudnej sytuacji życiowej spłata kredytu studenckiego wraz z odsetkami może być zawieszona na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy.

2. Kredyt studencki może być umorzony:

- 1) częściowo – w przypadku:
 - a) wyróżniającego wyniku ukończenia studiów przez kredytobiorcę,
 - b) szczególnie trudnej sytuacji życiowej kredytobiorcy;
- 2) w całości – w przypadku:
 - a) trwałej utraty przez kredytobiorcę zdolności do spłaty zobowiązań,
 - b) braku prawnych możliwości dochodzenia roszczeń od kredytobiorcy,
 - c) śmierci kredytobiorcy.

3. Kredyt studencki może być umorzony przez:

- 1) instytucję kredytującą – w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a oraz pkt 2 lit. b i c;
- 2) ministra – w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 lit. a.

Art. 103. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób ustalania wysokości miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie osoby ubiegającej się o kredyt studencki uprawniającej do otrzymania kredytu studenckiego,
- 2) tryb składania wniosków o kredyt studencki,
- 3) zakres informacji zawartych we wniosku o kredyt studencki oraz dokumenty dołączane do wniosku,
- 4) niezbędne elementy umowy kredytu studenckiego,
- 5) termin zawarcia umowy kredytu studenckiego,
- 6) wysokość miesięcznych transz kredytu studenckiego,
- 7) szczegółowe warunki i tryb zawieszania spłaty i umarzania kredytu studenckiego,
- 8) warunki i tryb rozliczeń z tytułu pokrywania odsetek należnych instytucjom kredytującym od kredytów studenckich

– mając na uwadze potrzebę zapewnienia przyznawania i wypłaty kredytów studenckich w sposób sprawny i terminowy, należyty poziom ochrony kredytobiorcy, a także uwarunkowania socjalno-bytowe studentów i absolwentów.

Art. 104. Student może ubiegać się o:

- 1) zakwaterowanie w domu studenckim uczelni lub wyżywienie w stołówce studenckiej uczelni;
- 2) zakwaterowanie małżonka lub dziecka w domu studenckim uczelni.

Art. 105. Studentowi przysługuje prawo do korzystania z 50% ulgi w opłatach za przejazdy publicznymi środkami komunikacji miejskiej.

Art. 106. 1. W przypadku zaistnienia w uczelni sporu zbiorowego dotyczącego istotnych spraw studentów, może w niej zostać przeprowadzona akcja protestacyjna lub strajk.

2. Akcję protestacyjną lub strajk może podjąć samorząd studencki, PSRP lub stowarzyszenie o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające wyłącznie studentów.

3. Uchwałę o akcji protestacyjnej i jej formie podejmuje bezwzględną większością głosów organ samorządu studenckiego, PSRP lub stowarzyszenia, o którym mowa w ust. 2. O uchwale właściwy organ zawiadamia rektora nie później niż 3 dni przed rozpoczęciem akcji protestacyjnej.

4. W ramach akcji protestacyjnej są prowadzone negocjacje z rektorem.

5. W przypadku gdy akcja protestacyjna nie doprowadziła do rozwiązania sporu, może być podjęty strajk studencki polegający na powstrzymaniu się od udziału w zajęciach z możliwością pozostania w uczelni.

6. Udział w akcji protestacyjnej lub strajku jest dobrowolny i nie stanowi naruszenia obowiązków studenta.

7. Podmiot, o którym mowa w ust. 2, zapewnia taki przebieg akcji protestacyjnej lub strajku, aby nie zagrażały zdrowiu lub życiu ludzkiemu, mieniu uczelni lub innych osób ani nie naruszały praw pracowników uczelni, a także studentów niebiorących w nich udziału.

Art. 107. 1. Student jest obowiązany postępować zgodnie z treścią ślubowania i przepisami obowiązującymi w uczelni.

2. Student jest obowiązany w szczególności do:

- 1) uczestniczenia w zajęciach zgodnie z regulaminem studiów;
- 2) składania egzaminów, odbywania praktyk zawodowych i spełniania innych wymagań przewidzianych w programie studiów.

Art. 108. 1. Studenta skreśla się z listy studentów w przypadku:

- 1) niepodjęcia studiów;
- 2) rezygnacji ze studiów;
- 3) niezłożenia w terminie pracy dyplomowej lub egzaminu dyplomowego;
- 4) ukarania karą dyscyplinarną wydalenia z uczelni.

2. Student może być skreślony z listy studentów w przypadku:

- 1) stwierdzenia braku udziału w obowiązkowych zajęciach;
- 2) stwierdzenia braku postępów w nauce;
- 3) nieuzyskania zaliczenia semestru lub roku w określonym terminie;
- 4) niewniesienia opłat związanych z odbywaniem studiów.

3. Skreślenie z listy studentów następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 109. Osoba, która ukończyła studia pierwszego stopnia, zachowuje prawa studenta do dnia 31 października roku, w którym ukończyła te studia, z wyłączeniem prawa do świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4.

Rozdział 4

Samorząd studencki i organizacje studenckie

Art. 110. 1. Studenci w uczelni tworzą samorząd studencki.

2. Samorząd studencki działa przez swoje organy, w tym:

- 1) przewodniczącego;
- 2) organ uchwałodawczy.

3. Samorząd studencki jest wyłącznym reprezentantem ogółu studentów uczelni.

4. Samorząd studencki prowadzi w uczelni działalność w zakresie spraw studenckich, w tym socjalno-bytowych i kulturalnych.

5. Samorząd studencki decyduje w sprawach rozdziału środków finansowych przeznaczonych przez uczelnię na sprawy studenckie. Samorząd studencki sporządza sprawozdanie z rozdziału środków finansowych i rozliczenie tych środków nie rzadziej niż raz w roku akademickim i udostępnia je w BIP na stronie podmiotowej uczelni.

6. Organ uchwałodawczy samorządu studenckiego uchwała regulamin określający organizację i sposób działania samorządu oraz sposób powoływania przedstawicieli do organów uczelni, a w przypadku uczelni publicznej także do kolegium elektorów.

7. Regulamin wchodzi w życie po stwierdzeniu przez rektora jego zgodności z ustawą i statutem uczelni w terminie 30 dni od dnia jego przekazania. Pierwszy regulamin samorządu studenckiego w nowo utworzonej uczelni uchwała senat.

8. Rektor uchyla wydawane przez samorząd studencki akty niezgodne z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, statutem uczelni, regulaminem studiów lub regulaminem samorządu. Na rozstrzygnięcie w sprawie uchylecia aktu służy, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia, skarga do sądu administracyjnego. Przepisy o zaskarżaniu do sądu administracyjnego decyzji administracyjnych stosuje się odpowiednio.

9. Uczelnia zapewnia środki niezbędne do funkcjonowania samorządu studenckiego.

Art. 111. 1. Studenci mają prawo zrzeszania się w uczelnianych organizacjach studenckich.

2. O powstaniu uczelnianej organizacji studenckiej jej organ niezwłocznie informuje rektora.

3. Rektor uchyla akt organu uczelnianej organizacji studenckiej niezgodny z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, statutem uczelni, regulaminem studiów lub regulaminem tej organizacji. Przepisy art. 110 ust. 8 zdanie drugie i trzecie stosuje się.

4. Rektor, w drodze decyzji administracyjnej, rozwiązuje uczelnianą organizację studencką, która rażąco lub uporczywie narusza przepisy prawa powszechnie obowiązującego, statut uczelni, regulamin studiów lub regulamin tej organizacji.

5. Uczelnia może przeznaczać środki na realizację działań uczelnianych organizacji studenckich i działających w uczelni stowarzyszeń zrzeszających wyłącznie studentów lub studentów, doktorantów i pracowników uczelni. Podmioty te przedstawiają uczelni sprawozdanie z wykorzystania środków otrzymanych w danym roku akademickim.

Rozdział 5

Pracownicy uczelni

Art. 112. Pracownikami uczelni są nauczyciele akademicki oraz pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi.

Art. 113. Nauczycielem akademickim może być osoba, która:

- 1) posiada kwalifikacje określone w ustawie i statucie;
- 2) nie została ukarana karą dyscyplinarną, o której mowa w art. 277 ust. 1 pkt 7 i 8;
- 3) spełnia wymagania, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1–3.

Art. 114. Nauczycieli akademickich zatrudnia się w grupach pracowników:

- 1) dydaktycznych;
- 2) badawczych;
- 3) badawczo-dydaktycznych.

Art. 115. 1. Do podstawowych obowiązków nauczyciela akademickiego będącego pracownikiem:

- 1) dydaktycznym – należy kształcenie i wychowywanie studentów lub uczestniczenie w kształceniu doktorantów;
- 2) badawczym – należy prowadzenie działalności naukowej lub uczestniczenie w kształceniu doktorantów;
- 3) badawczo-dydaktycznym – należy prowadzenie działalności naukowej, kształcenie i wychowywanie studentów lub uczestniczenie w kształceniu doktorantów.

2. Nauczyciel akademicki jest obowiązany do uczestniczenia w pracach organizacyjnych na rzecz uczelni oraz stałego podnoszenia kompetencji zawodowych.

Art. 116. 1. Nauczyciela akademickiego zatrudnia się na stanowisku:

- 1) profesora;
- 2) profesora uczelni;
- 3) adiunkta;
- 4) asystenta.

2. Na stanowisku:

- 1) profesora – może być zatrudniona osoba posiadająca tytuł profesora;
- 2) profesora uczelni – może być zatrudniona osoba posiadająca co najmniej stopień doktora oraz znaczące osiągnięcia:
 - a) dydaktyczne lub zawodowe – w przypadku pracowników dydaktycznych,
 - b) naukowe lub artystyczne – w przypadku pracowników badawczych,
 - c) naukowe, artystyczne lub dydaktyczne – w przypadku pracowników badawczo-dydaktycznych;
- 3) adiunkta – może być zatrudniona osoba posiadająca co najmniej stopień doktora;
- 4) asystenta – może być zatrudniona osoba posiadająca tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera albo równorzędny.

3. Statut uczelni może określać:

- 1) również inne stanowiska dla nauczycieli akademickich niż określone w ust. 1 oraz wymagania kwalifikacyjne niezbędne do ich zajmowania;
- 2) dodatkowe wymagania kwalifikacyjne niezbędne do zajmowania stanowisk, o których mowa w ust. 1, dla poszczególnych grup pracowników; wymagania te nie mogą dotyczyć posiadania lub obowiązku uzyskania stopnia lub tytułu.

4. Szczegółowy zakres obowiązków nauczyciela akademickiego ustala rektor.

5. Obowiązki nauczyciela akademickiego mogą być wykonywane również poza uczelnią na zasadach oraz w jednostkach określonych w regulaminie pracy.

Art. 117. 1. Nawiązanie stosunku pracy z pracownikiem uczelni następuje na podstawie umowy o pracę.

2. Pierwsza umowa o pracę z nauczycielem akademickim w danej uczelni jest zawierana na czas:

- 1) nieokreślony albo

2) określony na okres do 4 lat.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, po uzyskaniu przez nauczyciela akademickiego pozytywnej oceny, o której mowa w art. 128, może być zawarta umowa o pracę na czas nieokreślony bez przeprowadzenia konkursu, o którym mowa w art. 119.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, oraz w przypadku zatrudnienia na czas określony nauczycieli akademickich:

1) dla których uczelnia nie jest podstawowym miejscem pracy,

2) którzy pobierają świadczenie emerytalne

– przepisów art. 25¹ § 1–3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 108, 4, 138, 305 i 357) nie stosuje się.

Art. 118. 1. W uczelni nie może powstać stosunek bezpośredniej podległości służbowej między małżonkami oraz osobami:

1) prowadzącymi wspólne gospodarstwo domowe;

2) pozostającymi ze sobą w stosunku pokrewieństwa, powinowactwa do drugiego stopnia albo w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do rektorów.

Art. 119. 1. Nawiązanie z nauczycielem akademickim pierwszego stosunku pracy w danej uczelni publicznej, na czas nieokreślony lub określony dłuższy niż 3 miesiące, w wymiarze przekraczającym połowę pełnego wymiaru czasu pracy, następuje po przeprowadzeniu otwartego konkursu. Tryb i warunki przeprowadzania konkursu określa statut.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku zatrudnienia nauczyciela akademickiego:

1) skierowanego do pracy w uczelni na podstawie umowy zawartej z zagraniczną instytucją naukową;

2) będącego beneficjentem przedsięwzięcia, programu lub konkursu ogłoszonego przez NAWA, NCBiR, NCN lub międzynarodowego konkursu na realizację projektu badawczego;

3) na czas realizacji projektu badawczego lub dydaktycznego finansowanego:

a) ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej,

b) przez inny podmiot przyznający grant.

3. Informację o konkursie oraz jego wyniku wraz z uzasadnieniem udostępnia się w BIP na stronach podmiotowych uczelni, ministra oraz ministra nadzorującego uczelnię w terminie 30 dni odpowiednio przed konkursem i po jego zakończeniu.

4. Informację o konkursie udostępnia się także w języku angielskim na stronach internetowych Komisji Europejskiej w europejskim portalu dla mobilnych naukowców, przeznaczonym do publikacji ofert pracy dla naukowców, w terminie 30 dni przed konkursem.

Art. 120. 1. W umowie o pracę z nauczycielem akademickim wskazuje się, czy uczelnia jest podstawowym miejscem pracy.

2. Warunkiem wskazania uczelni jako podstawowego miejsca pracy jest zatrudnienie w niej w pełnym wymiarze czasu pracy. Nauczyciel akademicki może mieć jednocześnie tylko jedno podstawowe miejsce pracy.

Art. 121. Czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do rektora uczelni publicznej wykonuje przewodniczący rady uczelni, a w uczelni niepublicznej – założyciel.

Art. 122. 1. Rektor, na wniosek nauczyciela akademickiego, wydaje mu legitymację służbową.

2. Uczelnia pobiera opłatę za wydanie legitymacji służbowej w wysokości nie większej niż koszt jej wytworzenia.

3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej, mając na uwadze potrzebę poświadczenia zatrudnienia nauczyciela akademickiego.

Art. 123. 1. Poza przypadkami określonymi w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, rektor może rozwiązać za wypowiedzeniem stosunek pracy z nauczycielem akademickim w przypadku:

- 1) otrzymania oceny negatywnej, o której mowa w art. 128 ust. 1;
- 2) podjęcia lub wykonywania dodatkowego zatrudnienia bez zgody rektora, o której mowa w art. 125 ust. 1.

2. Rektor rozwiązuje za wypowiedzeniem stosunek pracy z nauczycielem akademickim w przypadku otrzymania dwóch kolejnych ocen negatywnych, o których mowa w art. 128 ust. 1.

3. Rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem następuje z końcem semestru, z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

Art. 124. Umowa o pracę z nauczycielem akademickim wygasa w przypadku:

- 1) zaprzestania spełniania wymagań określonych w art. 113;
- 2) stwierdzenia, że zawarcie umowy o pracę nastąpiło na podstawie fałszywych lub nieważnych dokumentów;
- 3) orzeczenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 277 ust. 1 pkt 6;
- 4) orzeczenia środka karnego w postaci zakazu zajmowania określonego stanowiska, w przypadku gdy orzeczenie to dotyczy wykonywania obowiązków nauczyciela akademickiego;
- 5) orzeczenia kary pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności.

Art. 125. 1. Nauczyciel akademicki zatrudniony w uczelni publicznej, która jest jego podstawowym miejscem pracy, może, za zgodą rektora, podjąć lub kontynuować dodatkowe zatrudnienie tylko u jednego pracodawcy prowadzącego działalność dydaktyczną lub naukową.

2. W terminie 2 miesięcy od dnia wystąpienia o zgodę, rektor wyraża zgodę albo odmawia jej wyrażenia. Odmowa wyrażenia zgody wymaga uzasadnienia.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do nauczycieli akademickich podejmujących zatrudnienie:

- 1) w podmiotach, z którymi uczelnia nawiązała współpracę na podstawie umowy lub porozumienia, albo dla których jest organem prowadzącym, założycielem albo udziałowcem;
- 2) w urzędach, o których mowa w art. 1 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, 2 i 4a ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2142 i 2203 oraz z 2018 r. poz. 106);
- 3) w instytucjach kultury;
- 4) w jednostkach, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59, 949 i 2203).

4. Wykonywanie dodatkowego zajęcia zarobkowego przez rektora uczelni publicznej wymaga uzyskania zgody rady uczelni. Zgoda jest wydawana na okres kadencji.

5. W przypadku pełnienia funkcji rektora kolejnej kadencji okres, którego dotyczy zgoda, ulega przedłużeniu o 4 miesiące. W przypadku nieuzyskania zgody, rektor zaprzestaje wykonywania dodatkowego zajęcia zarobkowego w terminie 4 miesięcy od dnia rozpoczęcia kadencji.

6. W przypadku wykonywania dodatkowego zajęcia zarobkowego bez zgody minister stwierdza wygaśnięcie mandatu rektora. Wygaśnięcie mandatu następuje z dniem doręczenia tego stwierdzenia.

7. Nauczyciel akademicki prowadzący działalność gospodarczą informuje o tym rektora uczelni, która jest jego podstawowym miejscem pracy.

8. Przepisy ust. 1–7 stosuje się odpowiednio do nauczycieli akademickich i rektora uczelni niepublicznej, jeżeli statut nie stanowi inaczej. Wygaśnięcie mandatu rektora stwierdza organ powołujący rektora, a w przypadku braku takiego organu – założyciel.

Art. 126. 1. Uczelnia wprowadza regulamin pracy.

2. Uczelnia publiczna ustala warunki wynagradzania za pracę w zakładowym układzie zbiorowym pracy albo regulaminie wynagradzania.

3. Rektor może przeznaczyć dodatkowe środki finansowe na zwiększenie wynagrodzeń, jeżeli uczelnia posiada na ten cel środki inne niż określone w art. 366 i art. 461.

Art. 127. 1. Nauczyciela akademickiego obowiązuje system zadaniowego czasu pracy.

2. Roczny wymiar zajęć dydaktycznych wynosi:

- 1) do 240 godzin dydaktycznych – dla pracownika badawczo-dydaktycznego,
- 2) do 360 godzin dydaktycznych – dla pracownika dydaktycznego,
- 3) do 540 godzin dydaktycznych – dla pracownika dydaktycznego zatrudnionego na stanowisku lektora lub instruktora, jeżeli statut uczelni przewiduje takie stanowisko – przy czym 1 godzina dydaktyczna wynosi 45 minut.

3. Do rocznego wymiaru zajęć dydaktycznych zalicza się czas przeznaczony na kształcenie doktorantów.

4. Zasady ustalania zakresu obowiązków nauczycieli akademickich dla poszczególnych grup pracowników i rodzajów stanowisk, rodzaje zajęć dydaktycznych objętych zakresem tych obowiązków, w tym wymiar zajęć dydaktycznych oraz innych obowiązków dla poszczególnych stanowisk, oraz zasady obliczania godzin dydaktycznych określa regulamin pracy.

5. Zajęcia dydaktyczne mogą być wykonywane również poza uczelnią na zasadach określonych w regulaminie pracy.

6. W szczególnych przypadkach, uzasadnionych koniecznością realizacji programu studiów, nauczyciel akademicki może być obowiązany do prowadzenia zajęć dydaktycznych w godzinach ponadwymiarowych, w wymiarze nieprzekraczającym:

- 1) 1/4 rocznego wymiaru zajęć dydaktycznych – dla pracownika badawczo-dydaktycznego;
- 2) 1/2 rocznego wymiaru zajęć dydaktycznych – dla pracownika dydaktycznego.

7. Nauczycielowi akademickiemu, za jego zgodą, może być powierzono prowadzenie zajęć dydaktycznych w godzinach ponadwymiarowych w wymiarze nieprzekraczającym dwukrotności rocznego wymiaru zajęć dydaktycznych.

8. Nauczyciela akademickiego będącego w ciąży lub wychowującego dziecko do ukończenia przez nie 4. roku życia nie można zatrudniać w godzinach ponadwymiarowych bez jego zgody.

Art. 128. 1. Nauczyciel akademicki podlega ocenie okresowej w szczególności w zakresie wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 115, oraz przestrzegania przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a także o własności przemysłowej. Ocena okresowa może być pozytywna albo negatywna.

2. Ocena okresowa jest dokonywana nie rzadziej niż raz na 4 lata lub na wniosek rektora. W przypadku nieobecności w pracy wynikającej z przebywania na urlopie macierzyńskim, urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim, urlopie rodzicielskim, urlopie wychowawczym lub urlopie dla poratowania zdrowia oraz z odbywania służby wojskowej lub służby zastępczej, termin dokonania oceny okresowej ulega przedłużeniu o czas tej nieobecności.

3. Kryteria oceny okresowej dla poszczególnych grup pracowników i rodzajów stanowisk oraz tryb i podmiot dokonujący oceny okresowej określa rektor po zasięgnięciu opinii związków zawodowych, samorządu studenckiego oraz samorządu doktorantów. Kryteria nie mogą dotyczyć obowiązku uzyskania stopnia lub tytułu. Kryteria przedstawia się nauczycielowi akademickiemu przed rozpoczęciem okresu podlegającego ocenie.

4. Uczelnia umożliwia studentom i doktorantom dokonanie co najmniej raz w roku akademickim oceny nauczyciela akademickiego w zakresie wypełniania przez niego obowiązków związanych z kształceniem.

5. Zasady dokonywania oceny, o której mowa w ust. 4, określa rektor.

6. Przy dokonywaniu oceny okresowej uwzględnia się ocenę, o której mowa w ust. 4.

7. Od wyniku oceny okresowej przysługuje odwołanie do rektora.

8. W przypadku oceny negatywnej, kolejna ocena okresowa jest dokonywana nie wcześniej niż po upływie 12 miesięcy od dnia zakończenia poprzedniej oceny.

Art. 129. 1. Nauczycielowi akademickiemu przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 36 dni roboczych w roku.

2. W przypadku niewykorzystania urlopu wypoczynkowego z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy, nauczycielowi akademickiemu przysługuje ekwiwalent pieniężny za okres niewykorzystanego urlopu.

3. Dni wolnych od pracy wynikających z rozkładu czasu pracy w pięciodniowym tygodniu pracy nie wlicza się do urlopu wypoczynkowego.

4. Szczegółowe zasady i tryb udzielania urlopu wypoczynkowego, a także urlopów, o których mowa w art. 130 i art. 131 ust. 1, określa regulamin pracy.

Art. 130. Rektor może udzielić nauczycielowi akademickiemu:

- 1) posiadającemu co najmniej stopień doktora, nie częściej niż raz na 7 lat zatrudnienia w danej uczelni – płatnego urlopu naukowego w wymiarze nieprzekraczającym roku w celu przeprowadzenia badań;
- 2) przygotowującemu rozprawę doktorską – płatnego urlopu naukowego w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy;
- 3) płatnego urlopu w celu odbycia za granicą kształcenia, stażu naukowego albo dydaktycznego, uczestnictwa w konferencji albo uczestnictwa we wspólnych badaniach naukowych prowadzonych z podmiotem zagranicznym na podstawie umowy o współpracy naukowej.

Art. 131. 1. Nauczycielowi akademickiemu, który nie ukończył 65. roku życia, zatrudnionemu w pełnym wymiarze czasu pracy, po co najmniej 10 latach zatrudnienia w uczelni, przysługuje prawo do płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

2. Urlopu dla poratowania zdrowia udziela się w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli stan zdrowia wymaga powstrzymania się od pracy.

3. Kolejny urlop dla poratowania zdrowia może być udzielony nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia zakończenia poprzedniego urlopu. Łączny wymiar urlopu dla poratowania zdrowia w okresie całego zatrudnienia nie może przekraczać roku.

4. W czasie urlopu dla poratowania zdrowia nie można wykonywać zajęć zarobkowego.

5. Urlopu dla poratowania zdrowia udziela się na podstawie orzeczenia lekarskiego stwierdzającego, że stan zdrowia wymaga powstrzymania się od pracy, oraz określającego zalecane leczenie i czas potrzebny na jego przeprowadzenie.

6. Orzeczenie lekarskie wydaje lekarz posiadający uprawnienia do wykonywania badań profilaktycznych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 229 § 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, wykonujący działalność w jednostce służby medycyny pracy, z którą uczelnia zawarła umowę, o której mowa w art. 12 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1184 oraz z 2017 r. poz. 60).

7. Lekarz przeprowadza badanie lekarskie na podstawie skierowania wydanego przez rektora na wniosek nauczyciela akademickiego.

Art. 132. 1. Nauczycielowi akademickiemu oraz uczelni przysługuje odwołanie od orzeczenia lekarskiego do wojewódzkiego ośrodka medycyny pracy właściwego ze względu na jego miejsce zamieszkania. W przypadku gdy orzeczenie lekarskie zostało wydane przez lekarza zatrudnionego w wojewódzkim ośrodku medycyny pracy, odwołanie przysługuje do instytutu badawczego działającego w zakresie medycyny pracy, położonego najbliżej miejsca zamieszkania nauczyciela akademickiego.

2. Odwołanie wraz z uzasadnieniem wnosi się na piśmie w terminie 14 dni od dnia otrzymania orzeczenia lekarskiego, za pośrednictwem lekarza, który je wydał.

3. Lekarz przekazuje odwołanie wraz z dokumentacją badań podmiotowi właściwemu do jego rozpatrzenia w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania.

4. Badanie lekarskie w trybie odwoławczym przeprowadza się w terminie 30 dni od dnia otrzymania odwołania przez podmiot właściwy do jego rozpatrzenia.

5. Orzeczenie lekarskie wydane w trybie odwoławczym jest ostateczne.

Art. 133. Koszty badań lekarskich, o których mowa w art. 131 ust. 7 oraz w art. 132 ust. 4, ponosi, nie częściej niż raz na 3 lata, uczelnia.

Art. 134. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres oraz tryb przeprowadzania badania lekarskiego mającego na celu stwierdzenie, czy stan zdrowia nauczyciela akademickiego wymaga powstrzymania się od pracy, oraz określenie zaleconego leczenia i czasu potrzebnego na jego przeprowadzenie,
- 2) wzór skierowania na badanie lekarskie, o którym mowa w pkt 1,

3) wzór orzeczenia lekarskiego wydawanego w wyniku badania lekarskiego, o którym mowa w pkt 1

– mając na uwadze konieczność obiektywnej oceny stanu zdrowia, a także zapewnienia jednolitości stosowanych dokumentów.

Art. 135. 1. Nauczycielowi akademickiemu przysługuje w okresie urlopu wypoczynkowego wynagrodzenie, jakie otrzymywałby, gdyby w tym czasie pracował. Zmienne składniki wynagrodzenia są obliczane na podstawie jego średniego wynagrodzenia z okresu 12 miesięcy poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu. Jeżeli zatrudnienie trwało krócej, średnie wynagrodzenie oblicza się z całego okresu zatrudnienia z uwzględnieniem stawek wynagrodzenia obowiązujących na dzień rozpoczęcia urlopu.

2. Wynagrodzenie za czas płatnych urlopów, o których mowa w art. 130 i art. 131 ust. 1, oblicza się jak wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy.

3. Okresy płatnych urlopów, o których mowa w art. 130 i art. 131 ust. 1, zalicza się do okresów, od których zależą uprawnienia pracownicze.

4. Ekwiwalent pieniężny za okres niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego ustala się, stosując zasady obowiązujące przy obliczaniu wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy.

Art. 136. 1. Wynagrodzenie pracownika uczelni publicznej składa się z:

- 1) wynagrodzenia zasadniczego,
- 2) dodatku za staż pracy

– które stanowią stałe składniki wynagrodzenia.

2. Pracownik uczelni publicznej może otrzymywać:

- 1) dodatek funkcyjny,
- 2) dodatek zadaniowy,
- 3) wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe albo godziny nadliczbowe,
- 4) dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych,
- 5) inne dodatki, jeżeli zostały określone w zakładowym układzie zbiorowym pracy albo regulaminie wynagradzania

– które stanowią zmienne składniki wynagrodzenia.

Art. 137. 1. Wysokość miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni publicznej dla nauczyciela akademickiego nie może być niższa niż 50% wynagrodzenia profesora, z tym że dla:

- 1) profesora uczelni – wynosi nie mniej niż 83%,

2) adiunkta – wynosi nie mniej niż 73%

– wynagrodzenia profesora.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, wysokość minimalnego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni publicznej dla profesora, mając na uwadze adekwatność wynagrodzenia do kwalifikacji niezbędnych do zatrudnienia na tym stanowisku.

Art. 138. 1. Dodatek za staż pracy przysługuje w wysokości 1% wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok zatrudnienia. Dodatek jest wypłacany w okresach miesięcznych, poczynając od czwartego roku zatrudnienia, z tym że wysokość tego dodatku nie może przekroczyć 20% wynagrodzenia zasadniczego.

2. Dodatek funkcyjny przysługuje z tytułu kierowania zespołem, w skład którego wchodzi nie mniej niż 5 osób, w tym osoba kierująca. Wysokość dodatku funkcyjnego nie może przekroczyć 67% wynagrodzenia profesora i jest uzależniona od liczby członków zespołu oraz stopnia złożoności zadań.

3. Dodatek zadaniowy może być przyznany z tytułu czasowego zwiększenia obowiązków służbowych lub czasowego powierzenia dodatkowych zadań albo ze względu na charakter pracy lub warunki jej wykonywania. Wysokość dodatku zadaniowego nie może przekroczyć 80% sumy wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego pracownika.

4. Dodatek funkcyjny i dodatek zadaniowy przysługuje w czasie usprawiedliwionej nieobecności w pracy, nie dłużej jednak niż przez okres 3 miesięcy.

Art. 139. Wynagrodzenie, o którym mowa w art. 136 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 i 2, jest wypłacane nauczycielowi akademickiemu miesięcznie z góry. Prawo to wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym ustał stosunek pracy, z tym że pracownik zachowuje wypłacone za ten miesiąc wynagrodzenie.

Art. 140. 1. Wynagrodzenie zasadnicze i dodatek funkcyjny rektora uczelni publicznej ustala minister na wniosek rady uczelni.

2. Wynagrodzenie zasadnicze rektora uczelni publicznej nie może być wyższe niż 300% średniego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni osób zatrudnionych na stanowisku, na którym zatrudniony jest rektor, obliczanego na podstawie średniego wynagrodzenia za rok kalendarzowy poprzedzający rok wyboru rektora.

3. Wysokość dodatku funkcyjnego rektora uczelni publicznej nie może przekroczyć 100% wynagrodzenia profesora.

4. Rada uczelni może przyznać rektorowi uczelni publicznej dodatek zadaniowy na zasadach, o których mowa w art. 138 ust. 3.

5. Wynagrodzenia rektora i głównego księgowego oraz osób pełniących funkcje organów w uczelni publicznej są jawne.

Art. 141. 1. Pracownikowi uczelni publicznej przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej z tytułu wieloletniej pracy w wysokości:

- 1) 75% wynagrodzenia miesięcznego – za 20 lat pracy;
- 2) 100% wynagrodzenia miesięcznego – za 25 lat pracy;
- 3) 150% wynagrodzenia miesięcznego – za 30 lat pracy;
- 4) 200% wynagrodzenia miesięcznego – za 35 lat pracy;
- 5) 300% wynagrodzenia miesięcznego – za 40 lat pracy;
- 6) 400% wynagrodzenia miesięcznego – za 45 lat pracy.

2. Do okresu pracy uprawniającego pracownika do nagrody zalicza się wszystkie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów podlegają one zaliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Pracownik nabywa prawo do nagrody w uczelni, w której jest zatrudniony w dniu upływu okresu uprawniającego go do nagrody.

4. Pracownikowi pozostającemu jednocześnie w więcej niż 1 stosunku pracy okresy uprawniające do nagrody ustala się odrębnie dla każdego stosunku pracy.

5. W przypadku rozwiązania stosunku pracy z powodu przejścia na emeryturę albo rentę z tytułu niezdolności do pracy, nagroda przysługuje, jeżeli do nabycia prawa do nagrody zgodnie z ust. 1 brakuje mniej niż 12 miesięcy.

Art. 142. 1. Podstawę do obliczenia wysokości nagrody jubileuszowej stanowi wynagrodzenie przysługujące pracownikowi w dniu jej wypłaty, a jeżeli dla pracownika jest to korzystniejsze – wynagrodzenie przysługujące w dniu nabycia prawa do nagrody, przy czym uwzględnia się składniki wynagrodzenia i inne świadczenia ze stosunku pracy przyjmowane do obliczania ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

2. Jeżeli pracownik nabył prawo do nagrody, będąc zatrudnionym w innym wymiarze czasu pracy niż w dniu jej wypłaty, podstawę do obliczenia wysokości nagrody stanowi wynagrodzenie przysługujące pracownikowi w dniu nabycia prawa do nagrody.

Art. 143. Pracownikowi uczelni publicznej przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w przepisach o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym pracowników jednostek sfery budżetowej.

Art. 144. 1. Dla pracowników uczelni publicznej dokonuje się odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych w wysokości 6,5% planowanych przez uczelnię w roku poprzednim rocznych wynagrodzeń osobowych. Wysokość odpisu może być zmniejszona po uzgodnieniu ze związkami zawodowymi działającymi w uczelni.

2. W uczelni publicznej mogą być tworzone pracownicze programy emerytalne wykorzystujące zakładowy fundusz świadczeń socjalnych do wysokości 30%.

3. Odpis na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych na jednego byłego pracownika uczelni publicznej będącego emerytem lub rencistą wynosi za dany rok kalendarzowy 10% rocznej sumy najniższej emerytury lub renty z roku poprzedniego, ustalonej zgodnie z art. 94 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, 1386 i 2120 oraz z 2018 r. poz. 138 i 357).

4. Odpisy, o których mowa w ust. 1 i 3, stanowią w uczelni publicznej jeden fundusz.

5. Z zakładowego żłobka i klubu dziecięcego może korzystać dziecko pracownika uczelni, studenta lub doktoranta.

6. Opłaty, o których mowa w art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2018 r. poz. 603), zwiększają zakładowy fundusz świadczeń socjalnych.

7. W sprawach nieuregulowanych w ust. 1, 3 i 4 stosuje się przepisy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Art. 145. 1. Nauczyciele akademicki oraz pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi mogą otrzymać za osiągnięcia w pracy zawodowej nagrody rektora.

2. Uczelnia publiczna nalicza środki na nagrody rektora w wysokości:

- 1) 2% planowanych przez uczelnię rocznych środków na wynagrodzenia osobowe dla nauczycieli akademickich;
- 2) 1% planowanych przez uczelnię rocznych środków na wynagrodzenia osobowe dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi.

Art. 146. 1. Nauczycielowi akademickiemu przechodzącemu na emeryturę albo rentę z tytułu niezdolności do pracy przysługuje prawo do jednorazowej odprawy w uczelni

stanowiącej jego podstawowe miejsce pracy, w wysokości 300% wynagrodzenia zasadniczego otrzymanego za ostatni pełny miesiąc zatrudnienia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do pracownika niebędącego nauczycielem akademickim.

3. Pracownik uczelni, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Art. 147. 1. W sprawach dotyczących stosunku pracy pracowników uczelni, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

2. Spory o roszczenia ze stosunku pracy pracownika uczelni rozpatrują sądy pracy.

Rozdział 6

Komercjalizacja wyników działalności naukowej oraz know-how

Art. 148. 1. Uczelnie mogą prowadzić akademickie inkubatory przedsiębiorczości oraz centra transferu technologii.

2. Akademicki inkubator przedsiębiorczości tworzy się w celu wspierania działalności gospodarczej pracowników uczelni, doktorantów i studentów.

3. Akademicki inkubator przedsiębiorczości może być utworzony w formie jednostki ogólnouczelnianej albo spółki kapitałowej. Inkubator w formie jednostki ogólnouczelnianej działa na podstawie regulaminu zatwierdzonego przez senat.

4. Centrum transferu technologii tworzy się w celu komercjalizacji bezpośredniej, polegającej na sprzedaży wyników działalności naukowej lub know-how związanego z tymi wynikami albo oddawanie do używania tych wyników lub know-how, w szczególności na podstawie umowy licencyjnej, najmu oraz dzierżawy.

5. Centrum transferu technologii może być utworzone w formie jednostki ogólnouczelnianej i działa na podstawie regulaminu zatwierdzonego przez senat.

6. W akademickim inkubatorze przedsiębiorczości w formie jednostki ogólnouczelnianej lub centrum transferu technologii tworzy się rady nadzorujące, których skład i kompetencje określone są w ich regulaminach.

7. Dyrektora akademickiego inkubatora przedsiębiorczości w formie jednostki ogólnouczelnianej lub centrum transferu technologii zatrudnia rektor po zasięgnięciu opinii senatu spośród kandydatów przedstawionych przez ich rady nadzorujące.

Art. 149. 1. Uczelnie, w celu komercjalizacji pośredniej, polegającej na obejmowaniu lub nabywaniu udziałów lub akcji w spółkach lub obejmowaniu warrantów subskrypcyjnych

uprawnających do zapisu lub objęcia akcji w spółkach, w celu wdrożenia lub przygotowania do wdrożenia wyników działalności naukowej lub know-how związanego z tymi wynikami, może tworzyć wyłącznie jednoosobowe spółki kapitałowe, z zastrzeżeniem art. 150 ust. 1, zwane dalej „spółkami celowymi”. Na pokrycie kapitału zakładowego spółki celowej uczelnia może wnieść w całości albo w części wkład niepieniężny (aport) w postaci wyników działalności naukowej oraz know-how związanego z tymi wynikami. Spółkę celową tworzy rektor za zgodą senatu.

2. Uczelnia, w drodze umowy, może powierzyć spółce celowej:

- 1) zarządzanie prawami do wyników lub do know-how, o których mowa w ust. 1, w zakresie komercjalizacji bezpośredniej;
- 2) zarządzanie infrastrukturą badawczą.

3. Wyplaconą dywidendę spółki celowej uczelnia przeznacza na wykonywanie zadań, o których mowa w art. 11.

4. Spółka celowa może prowadzić, jako dodatkową, działalność gospodarczą wyodrębnioną organizacyjnie i finansowo od działalności, o której mowa w ust. 1.

Art. 150. 1. Spółka celowa może zostać utworzona przez kilka uczelni publicznych albo kilka uczelni niepublicznych. Uczelnia publiczna może przystąpić do spółki celowej utworzonej przez inną uczelnię publiczną, a uczelnia niepubliczna może przystąpić do spółki celowej utworzonej przez inną uczelnię niepubliczną. Wspólnikami lub akcjonariuszami spółki celowej mogą być wyłącznie uczelnie.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, każda z uczelni może powierzyć spółce celowej zadania, o których mowa w art. 149 ust. 2, w drodze odrębnej umowy.

Art. 151. Do wykonywania czynności w zakresie komercjalizacji oraz do wniesienia wkładu do spółki celowej nie stosuje się przepisów art. 38–41 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym.

Art. 152. 1. Senat uchwała:

- 1) regulamin zarządzania prawami autorskimi, prawami pokrewnymi i prawami własności przemysłowej oraz zasad komercjalizacji, który określa w szczególności:
 - a) prawa i obowiązki uczelni, pracowników, doktorantów i studentów w zakresie ochrony i korzystania z praw autorskich, praw pokrewnych i praw własności przemysłowej,
 - b) zasady wynagradzania twórców,

- c) zasady i procedury komercjalizacji,
 - d) zasady korzystania z majątku uczelni, wykorzystywanego do komercjalizacji, oraz świadczenia usług w zakresie działalności naukowej;
- 2) regulamin korzystania z infrastruktury badawczej, który określa w szczególności:
- a) prawa i obowiązki uczelni, pracowników, doktorantów i studentów w zakresie korzystania z infrastruktury badawczej przy prowadzeniu działalności naukowej,
 - b) zasady korzystania i wysokość opłat za korzystanie z infrastruktury badawczej do prowadzenia działalności naukowej przez podmioty inne niż wskazane w lit. a.

2. W regulaminie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, senat uczelni publicznej określa ponadto:

- 1) zasady podziału środków uzyskanych z komercjalizacji między twórcą będącym pracownikiem uczelni publicznej a tą uczelnią;
- 2) zasady i tryb przekazywania uczelni publicznej przez pracownika, doktoranta i studenta informacji o wynikach działalności naukowej oraz o know-how związanym z tymi wynikami, informacji o uzyskanych przez pracownika środkach z komercjalizacji oraz zasady i tryb przekazywania przez pracownika przysługujących uczelni części środków uzyskanych z komercjalizacji;
- 3) zasady i tryb przekazywania pracownikowi przez uczelnię publiczną:
 - a) informacji o decyzjach, o których mowa w art. 154 ust. 1 i 3, oraz
 - b) części przysługujących mu środków uzyskanych z komercjalizacji.

Art. 153. Do wyników:

- 1) badań naukowych będących wynalazkiem, wzorem użytkowym, wzorem przemysłowym lub topografią układu scalonego, wyhodowaną albo odkrytą i wyprowadzoną odmianą rośliny,
- 2) prac rozwojowych,
- 3) twórczości artystycznej

– powstałych w ramach wykonywania przez pracownika uczelni publicznej obowiązków ze stosunku pracy oraz do know-how związanego z tymi wynikami stosuje się przepisy art. 154–157.

Art. 154. 1. Pracownik przekazuje uczelni publicznej informację o wynikach działalności naukowej oraz o know-how związanym z tymi wynikami. W przypadku złożenia przez pracownika oświadczenia o zainteresowaniu przeniesieniem praw do tych wyników

i związanego z nimi know-how, uczelnia w terminie 3 miesięcy podejmuje decyzję w sprawie ich komercjalizacji.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, pracownik może złożyć w formie pisemnej w terminie 14 dni od dnia przekazania uczelni publicznej informacji o wynikach działalności naukowej i związanym z nimi know-how. Termin, o którym mowa w ust. 1, biegnie od dnia złożenia oświadczenia.

3. W przypadku podjęcia przez uczelnię publiczną decyzji o niedokonywaniu komercjalizacji albo po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, uczelnia jest obowiązana, w terminie 30 dni, do złożenia pracownikowi oferty zawarcia bezwarunkowej i odpłatnej umowy o przeniesienie praw do wyników działalności naukowej oraz know-how związanego z tymi wynikami, łącznie z informacjami, utworami wraz z własnością nośników, na których utwory te utrwalono, i doświadczeniami technicznymi, przekazanymi zgodnie z ust. 6 pkt 2. Umowę zawiera się w formie pisemnej, pod rygorem nieważności. Wynagrodzenie przysługujące uczelni za przeniesienie praw nie może być wyższe niż 5% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

4. W przypadku nieprzyjęcia przez pracownika oferty zawarcia umowy, o której mowa w ust. 3, prawa do wyników działalności naukowej oraz know-how związanego z tymi wynikami, łącznie z informacjami, utworami wraz z własnością nośników, na których utwory te utrwalono, i doświadczeniami technicznymi, przekazanymi zgodnie z ust. 6 pkt 2, przysługują uczelni publicznej.

5. Przepisy ust. 1–4 oraz art. 157 nie dotyczą przypadków, gdy działalność naukowa była prowadzona:

- 1) na podstawie umowy ze stroną finansującą lub współfinansującą tę działalność, przewidującej zobowiązanie do przeniesienia praw do wyników działalności naukowej na rzecz tej strony lub na rzecz innego podmiotu niż strona umowy;
- 2) z wykorzystaniem środków finansowych, których zasady przyznawania lub wykorzystywania określają inny niż w ustawie sposób dysponowania wynikami działalności naukowej oraz know-how związanym z tymi wynikami.

6. Pracownik uczelni publicznej jest obowiązany do:

- 1) zachowania poufności wyników działalności naukowej oraz know-how związanego z tymi wynikami,
- 2) przekazania uczelni wszystkich posiadanych przez niego informacji, utworów wraz z własnością nośników, na których utwory te utrwalono, i doświadczeń technicznych potrzebnych do komercjalizacji,
- 3) powstrzymania się od prowadzenia jakichkolwiek działań zmierzających do wdrażania wyników,
- 4) współdziałania w procesie komercjalizacji, w tym w postępowaniach zmierzających do uzyskania praw wyłącznych

– nie dłużej niż przez okres przysługiwania praw uczelni.

Art. 155. 1. W przypadku komercjalizacji pracownikowi przysługuje od uczelni publicznej nie mniej niż:

- 1) 50% wartości środków uzyskanych przez uczelnię z komercjalizacji bezpośredniej, obniżonych o nie więcej niż 25% kosztów bezpośrednio związanych z tą komercjalizacją, które zostały poniesione przez uczelnię lub spółkę celową;
- 2) 50% wartości środków uzyskanych przez spółkę celową w następstwie danej komercjalizacji pośredniej, obniżonych o nie więcej niż 25% kosztów bezpośrednio związanych z tą komercjalizacją, które zostały poniesione przez uczelnię lub spółkę celową.

2. W przypadku komercjalizacji dokonanej przez pracownika, uczelni publicznej przysługuje 25% wartości środków uzyskanych przez pracownika z komercjalizacji, obniżonych o nie więcej niż 25% kosztów bezpośrednio związanych z tą komercjalizacją, które zostały poniesione przez pracownika.

3. Przez koszty związane bezpośrednio z komercjalizacją rozumie się koszty zewnętrzne, w szczególności koszty ochrony prawnej, ekspertyz, wyceny wartości przedmiotu komercjalizacji i opłat urzędowych. Do kosztów tych nie wlicza się kosztów poniesionych przed podjęciem decyzji o komercjalizacji oraz wynagrodzenia, o którym mowa w art. 154 ust. 3.

Art. 156. 1. Przepisy art. 154 i art. 155 w zakresie dotyczącym odpowiednio wysokości wynagrodzenia oraz udziału w środkach uzyskanych z komercjalizacji określają wysokość łącznego wynagrodzenia oraz udziału w tych środkach, przysługujących:

- 1) pracownikom wchodzącym w skład zespołu badawczego – od uczelni publicznej;
- 2) uczelni publicznej – od pracowników wchodzących w skład zespołu badawczego.

2. Pracownik wchodzący w skład zespołu badawczego ma prawo dochodzić od uczelni publicznej przysługującej mu części udziału w środkach z komercjalizacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

3. Pracownik wchodzący w skład zespołu badawczego odpowiada wobec uczelni publicznej za zobowiązania, o których mowa w ust. 1 pkt 2, do wysokości przypadającego mu udziału we współwłasności wyników działalności naukowej oraz know-how związanego z tymi wynikami.

Art. 157. Po otrzymaniu od pracownika informacji o wynikach działalności naukowej oraz o know-how związanym z tymi wynikami, o których mowa w art. 153, uczelnia publiczna oraz pracownik mogą, w sposób odmienny niż stanowi ustawa, określić w drodze umowy prawa do tych wyników lub sposób komercjalizacji tych wyników.

Art. 158. W sprawach nieuregulowanych ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 880 i 1089), ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776) oraz ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. z 2018 r. poz. 432).

Art. 159. 1. Uczelnia, w celu realizacji przedsięwzięć z zakresu infrastruktury badawczej lub zarządzania nimi, może utworzyć spółki kapitałowe, a także przystępować do nich, wspólnie z innymi uczelniami, instytutami badawczymi, instytutami PAN lub innymi podmiotami.

2. Decyzję o utworzeniu spółki, o której mowa w ust. 1, lub przystąpieniu do niej podejmuje rektor za zgodą senatu.

3. Uprzedniego zgłoszenia ministrowi wymaga:

- 1) utworzenie przez uczelnię publiczną spółki, o której mowa w ust. 1, z podmiotem innym niż uczelnia publiczna, instytut badawczy lub instytut PAN;

2) przystąpienie przez uczelnię publiczną do spółki, o której mowa w ust. 1, której współnikiem lub akcjonariuszem jest podmiot inny niż uczelnia publiczna, instytut badawczy lub instytut PAN.

4. Minister, w terminie 45 dni od dnia doręczenia zgłoszenia, może wnieść sprzeciw wobec zamiaru dokonania czynności, o której mowa w ust. 3.

5. Dokonanie czynności, o której mowa w ust. 3, może nastąpić, jeżeli minister nie wniósł sprzeciwu w terminie. Zgłoszona czynność niedokonana w ciągu roku od dnia doręczenia zgłoszenia wymaga nowego zgłoszenia.

6. Podmiot inny niż uczelnia publiczna, instytut badawczy lub instytut PAN mogą posiadać w spółce, o której mowa w ust. 1, której współnikiem lub akcjonariuszem jest uczelnia publiczna, akcje lub udziały stanowiące łącznie nie więcej niż 25% ogólnej liczby głosów lub kapitału zakładowego.

DZIAŁ III

Studia podyplomowe, kształcenie specjalistyczne i inne formy kształcenia

Art. 160. 1. Studia podyplomowe trwają nie krócej niż 2 semestry i umożliwiają uzyskanie kwalifikacji cząstkowych na poziomie 6, 7 albo 8 PRK.

2. Program studiów podyplomowych określa efekty uczenia się dla kwalifikacji cząstkowych uwzględniające charakterystyki drugiego stopnia PRK na poziomie 6, 7 albo 8 PRK określone w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji oraz umożliwia uzyskanie co najmniej 30 punktów ECTS.

3. Uczestnikiem studiów podyplomowych może być osoba, która posiada kwalifikację pełną co najmniej na poziomie 6 uzyskaną w systemie szkolnictwa wyższego i nauki.

4. Osoba, która ukończyła studia podyplomowe, otrzymuje świadectwo ukończenia tych studiów. Wzór świadectwa określa podmiot prowadzący te studia.

Art. 161. 1. Kształcenie specjalistyczne trwa nie krócej niż 3 semestry i umożliwia uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 PRK.

2. Program kształcenia specjalistycznego określa efekty uczenia się z uwzględnieniem uniwersalnych charakterystyk pierwszego stopnia określonych w ustawie z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji oraz charakterystyk drugiego stopnia określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 2 tej ustawy. Program przewiduje zajęcia kształtujące umiejętności praktyczne.

3. Warunkiem ukończenia kształcenia specjalistycznego jest uzyskanie efektów uczenia się określonych w programie kształcenia specjalistycznego.

4. Osoba, która ukończyła kształcenie specjalistyczne, otrzymuje świadectwo dyplomowanego specjalisty albo świadectwo dyplomowanego specjalisty technologa. Wzory świadectw określa uczelnia.

Art. 162. Osoba, która ukończyła inną formę kształcenia, otrzymuje dokument potwierdzający ukończenie tej formy kształcenia. Rodzaj i wzór dokumentu określa podmiot prowadzący tę formę kształcenia.

Art. 163. 1. Studia podyplomowe lub inne formy kształcenia mogą być prowadzone przez uczelnię, instytut badawczy oraz instytut PAN, a kształcenie specjalistyczne – przez uczelnię zawodową.

2. Za kształcenie na studiach podyplomowych, kształcenie specjalistyczne lub kształcenie w innych formach można pobierać opłaty.

3. Dokumenty wydawane w związku z przebiegiem lub ukończeniem studiów podyplomowych i kształcenia specjalistycznego, przeznaczone do obrotu prawnego z zagranicą, są uwierzytelniane na wniosek zainteresowanego. Przepis art. 78 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. Dyrektor NAWA uwierzytelnia:

- 1) świadectwa ukończenia studiów podyplomowych;
- 2) duplikaty dokumentów, o których mowa w pkt 1;
- 3) zaświadczenia o ukończeniu studiów podyplomowych.

5. Dokumenty inne niż wymienione w ust. 4 uwierzytelnia podmiot, który je wydał.

6. Za uwierzytelnienie pobiera się opłatę.

Art. 164. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) niezbędne elementy świadectwa ukończenia studiów podyplomowych, świadectwa dyplomowanego specjalisty oraz świadectwa dyplomowanego specjalisty technologa,
- 2) sposób uwierzytelniania dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą,

- 3) wysokość i sposób pobierania opłat za uwierzytelnianie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą

– mając na uwadze konieczność zapewnienia kompletności informacji zawartych w tych dokumentach, szczególne znaczenie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą, a także adekwatność wysokości opłat do kosztów.

DZIAŁ IV

Federacje

Art. 165. 1. Federację mogą utworzyć:

- 1) publiczna uczelnia akademicka z publiczną uczelnią akademicką, instytutem badawczym, instytutem PAN lub instytutem międzynarodowym;
- 2) niepubliczna uczelnia akademicka z niepubliczną uczelnią akademicką.

2. Federację tworzy się w celu wspólnej realizacji zadań podmiotów, o których mowa w ust. 1, zwanych dalej „jednostkami uczestniczącymi”, w zakresie:

- 1) prowadzenia działalności naukowej;
- 2) kształcenia doktorantów;
- 3) nadawania stopni naukowych lub stopni w zakresie sztuki;
- 4) komercjalizacji wyników działalności naukowej oraz know-how związanego z tymi wynikami.

3. Jednostki uczestniczące mogą powierzyć federacji realizowanie innych zadań określonych w statucie federacji, z wyłączeniem prowadzenia kształcenia na studiach.

4. Jednostki uczestniczące zapewniają środki finansowe na realizację zadań, o których mowa w ust. 2 i 3, oraz na pokrycie kosztów funkcjonowania federacji.

5. W skład federacji wchodzi co najmniej 2 jednostki uczestniczące.

6. Uczelnia, instytut badawczy, instytut PAN i instytut międzynarodowy mogą być jednostką uczestniczącą tylko w jednej federacji.

7. Jednostka uczestnicząca i federacja nie mogą prowadzić działalności konkurencyjnej.

Art. 166. 1. Federację tworzy się na wniosek jednostek uczestniczących.

2. Projekt pierwszego statutu federacji podlega uzgodnieniu z ministrem, a w przypadku gdy jednostką uczestniczącą jest uczelnia lub instytut nadzorowany przez inny organ – wymaga również uprzedniego zasięgnięcia opinii tego organu.

3. Utworzenie federacji wymaga zatwierdzenia jej statutu przez organy jednostek uczestniczących właściwe do uchwalenia ich statutów.

4. Statut federacji określa w szczególności:

- 1) nazwę i siedzibę federacji;
- 2) jednostki uczestniczące;
- 3) zadania federacji;
- 4) sposób powoływania i odwoływania, zakres zadań i sposób działania organów federacji;
- 5) liczbę członków zgromadzenia federacji;
- 6) zasady korzystania z obiektów i urządzeń federacji lub jednostek uczestniczących;
- 7) zasady udziału w pokrywaniu kosztów działalności federacji;
- 8) obowiązki jednostek uczestniczących w przypadku likwidacji federacji, w tym udział w kosztach likwidacji oraz zasady wstąpienia jednostek uczestniczących w prawa i obowiązki federacji, w tym prawa i obowiązki wynikające z decyzji administracyjnych.

5. Federację tworzy, likwiduje, zmienia jej skład lub nazwę minister, w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 167. 1. Federacja posiada osobowość prawną.

2. W nazwie federacji mogą być użyte wyrazy, o których mowa w art. 16 ust. 1–3.

3. Pracownicy jednostek uczestniczących pozostają ich pracownikami.

Art. 168. 1. Federacja nabywa osobowość prawną z chwilą wpisu do rejestru federacji, zwanego dalej „rejestrem”.

2. Rejestr prowadzi minister w systemie, o którym mowa w art. 343 ust. 1.

3. Rejestr obejmuje:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) datę wpisu;
- 3) skład, nazwę i siedzibę federacji;
- 4) datę wykreślenia z rejestru.

4. Federacja, w terminie 14 dni, zawiadamia ministra o zmianie siedziby.

5. Minister dokonuje wpisu danych do rejestru z urzędu.

6. Wpis polega na wprowadzeniu do systemu danych zawartych w ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 166 ust. 5.

7. Rejestr jest jawny.

Art. 169. 1. Organami federacji są prezydent oraz zgromadzenie federacji. Statut może przewidywać również inne organy federacji.

2. Do zadań prezydenta należą sprawy dotyczące federacji, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych przez ustawę lub statut do kompetencji zgromadzenia federacji.

3. Do zadań prezydenta należy w szczególności:

- 1) reprezentowanie federacji;
- 2) zarządzanie federacją;
- 3) wykonywanie czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do pracowników federacji;
- 4) prowadzenie gospodarki finansowej federacji;
- 5) zapewnianie wykonywania przepisów obowiązujących w federacji.

Art. 170. 1. Do zadań zgromadzenia federacji należy:

- 1) uchwalanie zmian statutu;
- 2) monitorowanie gospodarki finansowej federacji;
- 3) przeprowadzanie oceny funkcjonowania federacji;
- 4) formułowanie rekomendacji dla prezydenta w zakresie wykonywanych przez niego zadań;
- 5) nadawanie stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki;
- 6) wykonywanie innych zadań określonych w statucie.

2. W ramach monitorowania gospodarki finansowej federacji zgromadzenie federacji:

- 1) opiniuje plan rzeczowo-finansowy;
- 2) zatwierdza sprawozdanie z wykonania planu rzeczowo-finansowego;
- 3) zatwierdza sprawozdanie finansowe.

3. Zadanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, może być wykonywane przez określony w statucie inny organ federacji albo organ jednostki uczestniczącej. Statut może określić tylko jeden organ dla danej dyscypliny.

4. W ramach wykonywania zadań zgromadzenie federacji może żądać wglądu do dokumentów federacji.

Art. 171. 1. Prezydentem i członkiem zgromadzenia federacji może być osoba, która spełnia wymagania określone w art. 20 ust. 1 i nie ukończyła 65. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji.

2. Osoba powołana na funkcję prezydenta jest zatrudniana w federacji.

3. Pierwszego prezydenta powołuje minister, na wniosek jednostek uczestniczących, na okres 6 miesięcy i nawiązuje z nim stosunek pracy.

4. Do prezydenta i członka zgromadzenia federacji stosuje się odpowiednio przepis art. 20 ust. 4.

Art. 172. 1. Federacja może prowadzić działalność gospodarczą wyodrębnioną organizacyjnie i finansowo od działalności, o której mowa w art. 165 ust. 2, w zakresie i formach określonych w statucie, w szczególności przez tworzenie spółek kapitałowych.

2. Federacja jest zwolniona z opłat z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości Skarbu Państwa, z wyjątkiem opłat określonych w przepisach o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Art. 173. 1. W przypadku utworzenia federacji ewaluację jakości działalności naukowej przeprowadza się wyłącznie dla federacji.

2. Ewaluację przeprowadza się w ramach dyscypliny w federacji, której jednostki uczestniczące zatrudniają łącznie według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeprowadzenia ewaluacji, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy co najmniej 12 pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie.

3. Pracownik jednostki uczestniczącej prowadzący działalność naukową składa oświadczenie upoważniające federację do zaliczenia go do liczby pracowników, o których mowa w ust. 2. Oświadczenie można złożyć tylko w jednym podmiocie i w nie więcej niż 2 dyscyplinach, o których mowa w art. 344 ust. 7 i 8.

4. Kategorie naukowe, o których mowa w art. 270, przyznaje się federacji.

5. Federacja jest podmiotem uprawnień związanych z posiadaniem kategorii naukowej w zakresie:

- 1) nadawania stopni naukowych lub stopni w zakresie sztuki;
- 2) kształcenia doktorantów;
- 3) przystępowania do konkursów, o których mowa w art. 388 ust. 1 i art. 397 ust. 1.

6. Od dnia utworzenia federacji do dnia uzyskania przez nią kategorii naukowej, federacja jest podmiotem uprawnień związanych z posiadaniem przez jednostki uczestniczące kategorii naukowych w zakresie, o którym mowa w ust. 5. W przypadku gdy jednostki uczestniczące posiadają kategorie naukowe w tych samych dyscyplinach, federacja jest podmiotem uprawnień wynikających z najwyższej z tych kategorii.

7. Jednostka uczestnicząca będąca uczelnią jest podmiotem uprawnień związanych z posiadaniem przez federację kategorii naukowej w zakresie:

- 1) nazwy uczelni;

2) uprawnień związanych z tworzeniem studiów oraz potwierdzaniem efektów uczenia się.

8. W przypadku likwidacji federacji przed upływem 4 lat od dnia jej powstania, jednostka uczestnicząca traci kategorię naukową w dyscyplinie, chyba że na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok likwidacji zatrudniała w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy co najmniej 12 pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych prowadzących działalność naukową w tej dyscyplinie.

Art. 174. Minister likwiduje federację w przypadku nieuzyskania przez nią kategorii naukowej A+, A albo B+ w co najmniej jednej dyscyplinie.

Art. 175. 1. Minister sprawuje nadzór nad federacjami.

2. Minister może nałożyć na federację administracyjną karę pieniężną w wysokości do 50 000 złotych w przypadku:

- 1) naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 119 ust. 3 i 4, art. 188, art. 222 oraz art. 359;
- 2) niewprowadzenia do systemu, o którym mowa w art. 343 ust. 1, danych, o których mowa w art. 344 ust. 1, art. 346 ust. 1 lub w przepisach wydanych na podstawie art. 354, a także w przypadku ich niezaktualizowania, niezarchiwizowania lub nieusunięcia z tego systemu.

3. Wpływy z kar, o których mowa w ust. 2, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 176. Do federacji stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) art. 24 ust. 9, art. 260–265, art. 267–271, art. 323, art. 344, art. 346, art. 347, art. 349–351, art. 352 ust. 4, art. 355, art. 356, art. 409, art. 410 ust. 2–5, art. 411, art. 412, art. 421, art. 424, art. 426–429 i art. 433;
- 2) art. 36, z tym że:
 - a) koszty likwidacji pokrywa się z majątku jednostek uczestniczących,
 - b) dokumentację osobową i płacową przejmuje jednostka uczestnicząca wskazana w statucie,
 - c) prawa i obowiązki federacji przejmuje jednostka uczestnicząca wskazana w statucie;
- 3) art. 148–152, z tym że federacja może utworzyć tylko jedną spółkę celową, oraz art. 159;
- 4) art. 177–227, z tym że federacja nie może prowadzić szkoły doktorskiej wspólnie z innym podmiotem;

- 5) art. 388–400, z tym że środki finansowe otrzymane w ramach programów uczelnia przekazuje federacji.

DZIAŁ V

Stopnie i tytuł w systemie szkolnictwa wyższego i nauki

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 177. 1. W systemie szkolnictwa wyższego i nauki nadaje się:

- 1) stopnie naukowe i stopnie w zakresie sztuki:

- a) stopień doktora,
- b) stopień doktora habilitowanego;

- 2) tytuł profesora.

2. Stopień naukowy nadaje się w dziedzinie nauki i dyscyplinie naukowej. Stopień naukowy doktora może być nadany w dziedzinie.

3. Stopień w zakresie sztuki nadaje się w dziedzinie sztuki i dyscyplinie artystycznej.

4. Tytuł profesora nadaje się w dziedzinie.

5. Jeżeli rozprawa doktorska albo osiągnięcia, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2, obejmują zagadnienia naukowe z więcej niż jednej dyscypliny, wskazuje się dyscyplinę, w której nadaje się stopień doktora albo stopień doktora habilitowanego.

6. Jeżeli rozprawa doktorska obejmuje zagadnienia naukowe z więcej niż jednej dyscypliny naukowej zawierającej się w danej dziedzinie nauki i nie jest możliwe wskazanie dyscypliny, o której mowa w ust. 5, stopień doktora nadaje się w dziedzinie nauki.

Art. 178. 1. Stopień naukowy albo stopień w zakresie sztuki nadaje, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) w uczelni – senat lub inny organ uczelni, o którym mowa w art. 28 ust. 4;
- 2) w instytucie PAN, w instytucie badawczym oraz w instytucie międzynarodowym – rada naukowa.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, podpisuje przewodniczący właściwego organu.

3. W postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora oraz w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy Kpa.

4. Tytuł profesora nadaje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 179. 1. Osoba, której nadano stopień doktora albo stopień doktora habilitowanego, otrzymuje odpowiednio dyplom doktorski albo dyplom habilitacyjny oraz odpis tego dyplomu. Na wniosek tej osoby wydaje się odpisy dyplomu w języku obcym.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 185 ust. 2, osoba, której nadano stopień doktora, otrzymuje wspólny dyplom doktorski wydany przez podmioty nadające stopień doktora albo dyplom doktorski wydany przez jeden z podmiotów, wskazany w umowie.

Art. 180. 1. Dyplomy doktorskie i dyplomy habilitacyjne oraz ich duplikaty i odpisy, przeznaczone do obrotu prawnego z zagranicą, są uwierzytelniane na wniosek zainteresowanego przez:

- 1) dyrektora NAWA – w przypadku stopni nadanych przez uczelnie;
- 2) Prezesa PAN – w przypadku stopni nadanych przez instytuty PAN oraz przez instytuty międzynarodowe;
- 3) ministra nadzorującego instytut badawczy – w przypadku stopni nadanych przez instytuty badawcze.

2. Za uwierzytelnienie pobierana jest opłata.

Art. 181. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, niezbędne elementy dyplomu doktorskiego oraz dyplomu habilitacyjnego, wzór legitymacji doktoranta, sposób uwierzytelniania dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą, wysokość i sposób pobierania opłaty za uwierzytelnianie dokumentów oraz wysokość opłaty za wydanie odpisów dyplomu, w tym w języku obcym, mając na uwadze konieczność zapewnienia kompletności informacji zawartych w dyplomach oraz adekwatności wysokości opłat do kosztów, a także szczególne znaczenie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą.

Art. 182. 1. Osoba, która ubiega się o nadanie stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora, wnosi opłatę za przeprowadzenie postępowania w tej sprawie.

2. Opłatę wnosi się na rzecz uczelni, instytutu PAN, instytutu badawczego, instytutu międzynarodowego albo RDN.

3. Wysokość opłaty nie może przekraczać kosztów postępowania, uwzględniających w szczególności koszty wynagrodzeń promotora lub promotorów i recenzentów.

4. Opłaty nie pobiera się w uczelni, instytucie PAN, instytucie badawczym, instytucie międzynarodowym od osoby ubiegającej się o stopień doktora, która ukończyła kształcenie w szkole doktorskiej.

5. W uzasadnionych przypadkach rektor, dyrektor instytutu PAN, dyrektor instytutu badawczego lub dyrektor instytutu międzynarodowego może zwolnić z opłaty w całości lub w części.

6. W przypadku nauczyciela akademickiego albo pracownika naukowego, koszty postępowania ponosi zatrudniająca go uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy lub instytut międzynarodowy.

Art. 183. Nauczyciel akademicki oraz pracownik naukowy nie może bez uzasadnionej przyczyny uchylić się od pełnienia funkcji promotora, recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora, a także funkcji recenzenta, o którym mowa w art. 239 ust. 2.

Art. 184. 1. Promotorowi i recenzentowi w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora oraz członkowi komisji habilitacyjnej przysługuje jednorazowe wynagrodzenie.

2. Wynagrodzenie promotora wynosi 83% wynagrodzenia profesora. Wynagrodzenie wypłaca się po zakończeniu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora, w wyniku którego został on nadany.

3. Wynagrodzenie recenzenta wynosi w postępowaniu w sprawie nadania:

- 1) stopnia doktora – 27%,
- 2) stopnia doktora habilitowanego – 33%,
- 3) tytułu profesora – 40%

– wynagrodzenia profesora.

4. Wynagrodzenie członka komisji habilitacyjnej wynosi 17% wynagrodzenia profesora, a w przypadku gdy pełni on funkcję jej przewodniczącego lub sekretarza – 33% wynagrodzenia profesora. Wynagrodzenie wypłaca się po zakończeniu postępowania w sprawie nadania stopnia.

Rozdział 2

Stopień doktora

Oddział 1

Nadawanie stopnia doktora

Art. 185. 1. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora w dyscyplinie posiada uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy albo instytut międzynarodowy w dyscyplinie, w której posiada kategorię naukową A+, A albo B+, zwane dalej „podmiotami doktoryzującymi”.

2. Stopień doktora może być nadany w dyscyplinie również wspólnie przez uczelnie, instytuty PAN, instytuty badawcze albo instytuty międzynarodowe w dyscyplinie, w której każde posiada kategorię naukową A+, A albo B+, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych posiadających uprawnienia do nadawania stopnia doktora w zakresie dyscypliny, w której nadawany jest stopień. Zasady współpracy w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora określa umowa zawarta w formie pisemnej.

3. W przypadku, o którym mowa w art. 177 ust. 6, stopień doktora może być nadany w dziedzinie nauki przez podmiot doktoryzujący, który posiada kategorię naukową A+, A albo B+ w ponad połowie dyscyplin zawierających się w tej dziedzinie.

4. W przypadku utraty uprawnienia do nadawania stopnia doktora w danej dyscyplinie albo dziedzinie, podmiot doktoryzujący zapewnia możliwość kontynuowania postępowań w innym podmiocie posiadającym uprawnienia do nadawania stopnia doktora w tej dyscyplinie albo dziedzinie. W przypadku braku możliwości zapewnienia kontynuowania postępowań w innym podmiocie, RDN wyznacza ten podmiot.

Art. 186. 1. Stopień doktora nadaje się osobie, która:

- 1) posiada tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera albo równorzędny lub posiada dyplom, o którym mowa w art. 327 ust. 2 pkt 2 lub art. 328 ust. 2, dający prawo do ubiegania się o nadanie stopnia doktora w państwie, w którego systemie szkolnictwa wyższego działa uczelnia, która go wydała;
- 2) uzyskała efekty uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK, przy czym efekty uczenia się w zakresie znajomości nowożytnego języka obcego są potwierdzone certyfikatem lub dyplomem ukończenia studiów, poświadczającymi znajomość tego języka na poziomie biegłości językowej co najmniej C1;

- 3) posiada w dorobku co najmniej:
 - a) 1 artykuł naukowy opublikowany w czasopiśmie naukowym lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowej, które w dniu publikacji były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub
 - b) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w dniu publikacji było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. a, albo rozdział w takiej monografii, lub
 - c) dzieło artystyczne o istotnym znaczeniu;
- 4) przedstawiła i obroniła rozprawę doktorską;
- 5) spełniła inne wymagania określone przez podmiot doktoryzujący.

2. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych najwyższą jakością osiągnięć naukowych, stopień doktora można nadać osobie niespełniającej wymagań określonych w ust. 1 pkt 1, będącej absolwentem studiów pierwszego stopnia lub studentem, który ukończył trzeci rok jednolitych studiów magisterskich.

3. Osoba, o której mowa w ust. 2, po nadaniu stopnia doktora uzyskuje równocześnie wykształcenie wyższe, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 2.

Art. 187. 1. Rozprawa doktorska prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie albo dyscyplinach oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.

2. Przedmiotem rozprawy doktorskiej jest oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze gospodarczej lub społecznej albo oryginalne dokonanie artystyczne.

3. Rozprawę doktorską może stanowić praca pisemna, w tym zbiór opublikowanych i powiązanych tematycznie artykułów naukowych, praca projektowa, konstrukcyjna, technologiczna, wdrożeniowa lub artystyczna, a także samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej.

4. Do rozprawy doktorskiej dołącza się streszczenie w języku angielskim, a do rozprawy doktorskiej przygotowanej w języku obcym również streszczenie w języku polskim. W przypadku gdy rozprawa doktorska nie jest pracą pisemną, dołącza się opis w językach polskim i angielskim.

Art. 188. 1. Podmiot doktoryzujący, nie później niż 30 dni przed wyznaczonym dniem obrony rozprawy doktorskiej, udostępnia w BIP na swojej stronie podmiotowej rozprawę doktorską będącą pracą pisemną wraz z jej streszczeniem albo opis rozprawy doktorskiej niebędącej pracą pisemną oraz recenzje.

2. W przypadku rozprawy doktorskiej, której przedmiot jest objęty tajemnicą prawnie chronioną, udostępnia się tylko recenzje z wyłączeniem treści objętych tą tajemnicą.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie po ich udostępnieniu zamieszcza się w systemie, o którym mowa w art. 343 ust. 1.

4. Jeżeli rozprawa doktorska jest pracą pisemną, podmiot doktoryzujący sprawdza ją przed obroną z wykorzystaniem Jednolitego Systemu Antyplagiatowego, o którym mowa w art. 352 ust. 1.

Art. 189. Postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora wszczyna się na wniosek osoby spełniającej wymagania określone w art. 186 ust. 1 pkt 1–3 albo ust. 2. Do wniosku dołącza się rozprawę doktorską wraz z pozytywną opinią promotora lub promotorów.

Art. 190. 1. Opieka naukowa nad przygotowaniem rozprawy doktorskiej jest sprawowana przez promotora lub promotorów.

2. W postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora wyznacza się 3 recenzentów spośród osób niebędących pracownikami podmiotu doktoryzującego oraz uczelni, instytutu PAN, instytutu badawczego albo instytutu międzynarodowego, których pracownikiem jest osoba ubiegająca się o stopień doktora.

3. Recenzenci sporządzają recenzje rozprawy doktorskiej w terminie 2 miesięcy od dnia jej doręczenia.

4. Promotorem i recenzentem może być osoba posiadająca stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora.

5. Promotorem i recenzentem może być osoba niespełniająca warunków określonych w ust. 4, która jest pracownikiem zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej, jeżeli organ, o którym mowa w art. 178 ust. 1, uzna, że osoba ta posiada znaczące osiągnięcia w zakresie zagadnień naukowych, których dotyczy rozprawa doktorska.

6. Promotorem nie może zostać osoba, która w okresie ostatnich 5 lat:

- 1) była promotorem 4 doktorantów, którzy zostali skreśleni z listy doktorantów z powodu negatywnego wyniku oceny śródkresowej, lub

- 2) sprawowała opiekę nad przygotowaniem rozprawy przez co najmniej 2 osoby ubiegające się o stopień doktora, które nie uzyskały pozytywnych recenzji, o których mowa w art. 191 ust. 1.

Art. 191. 1. Do obrony rozprawy doktorskiej może być dopuszczona osoba, która uzyskała pozytywne recenzje od co najmniej 2 recenzentów oraz spełniła wymagania, o których mowa w art. 186 ust. 1 pkt 5.

2. Na postanowienie o odmowie dopuszczenia do obrony przysługuje zażalenie do RDN.

Art. 192. 1. Czynności w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora może dokonywać komisja powołana przez organ, o którym mowa w art. 178 ust. 1.

2. Senat albo rada naukowa określi sposób postępowania w sprawie nadania stopnia doktora, w szczególności:

- 1) sposób wyznaczania i zmiany promotora lub promotorów;
- 2) zasady ustalania wysokości opłaty za postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora w trybie eksternistycznym oraz zwalniania z tej opłaty;
- 3) tryb złożenia rozprawy doktorskiej;
- 4) tryb powoływania oraz zakres czynności komisji, o której mowa w ust. 1;
- 5) sposób wyznaczania recenzentów;
- 6) sposób weryfikacji efektów uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK w przypadku osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora w trybie eksternistycznym;
- 7) sposób weryfikacji spełnienia wymagania, o którym mowa w art. 186 ust. 1 pkt 3 lit. a i b, w przypadku publikacji wieloautorskich.

3. Senat albo rada naukowa może określić wymagania, o których mowa w art. 186 ust. 1 pkt 5, lub dodatkowe warunki dopuszczenia do obrony.

Art. 193. 1. Od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora przysługuje odwołanie do RDN.

2. Termin na wniesienie odwołania wynosi 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

3. Organ, o którym mowa w art. 178 ust. 1, przekazuje odwołanie RDN wraz ze swoją opinią i aktami sprawy w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia odwołania.

4. Po rozpatrzeniu odwołania, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy, RDN utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo uchyla ją i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia

organowi, o którym mowa w art. 178 ust. 1, tego samego albo innego podmiotu doktoryzującego.

5. W przypadku niedopuszczenia do obrony rozprawy doktorskiej albo wydania decyzji o odmowie nadania stopnia doktora, ta sama rozprawa nie może być podstawą do ponownego ubiegania się o nadanie stopnia doktora.

Art. 194. W przypadku zaistnienia określonych w Kpa przyczyn wznowienia postępowania administracyjnego w sprawie nadania stopnia doktora albo rażącego naruszenia prawa przez podmiot doktoryzujący, RDN wydaje postanowienie o wznowieniu postępowania i wskazuje podmiot doktoryzujący, który prowadzi postępowanie.

Art. 195. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o stopień doktora przypisała sobie autorstwo istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu lub ustalenia naukowego, podmiot doktoryzujący stwierdza nieważność decyzji o nadaniu stopnia.

Art. 196. 1. Pracownikowi niebędącemu nauczycielem akademickim lub pracownikiem naukowym przysługuje, na jego wniosek:

- 1) urlop na przygotowanie rozprawy doktorskiej lub na przygotowanie się do obrony rozprawy doktorskiej, udzielany w terminie uzgodnionym z pracodawcą, w wymiarze 28 dni, które w rozumieniu odrębnych przepisów są dla tego pracownika dniami pracy, oraz
- 2) zwolnienie od pracy na obronę rozprawy doktorskiej.

2. Za okres urlopu oraz zwolnienia od pracy pracownikowi przysługuje wynagrodzenie ustalane jak za urlop wypoczynkowy.

Art. 197. Przygotowanie rozprawy doktorskiej odbywa się w trybie:

- 1) kształcenia doktorantów;
- 2) eksternistycznym.

Oddział 2

Kształcenie doktorantów

Art. 198. 1. Kształcenie doktorantów odbywa się w szkole doktorskiej.

2. Szkoła doktorska jest zorganizowaną formą kształcenia w co najmniej 2 dyscyplinach, o których mowa w ust. 3 lub 5.

3. Szkoła doktorska może być prowadzona przez uczelnię akademicką, instytut PAN, instytut badawczy albo instytut międzynarodowy posiadające kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 2 dyscyplinach, zwane dalej „podmiotem prowadzącym szkołę doktorską”.

4. Szkoła doktorska może być prowadzona przez uczelnię akademicką, która prowadzi działalność naukową wyłącznie w 1 dyscyplinie, która jest dyscypliną w zakresie teologii albo kultury fizycznej albo dyscypliną artystyczną, i posiada w niej kategorię naukową A+, A albo B+.

5. Szkoła doktorska może być prowadzona wspólnie przez uczelnie akademickie, instytuty PAN, instytuty badawcze lub instytuty międzynarodowe, z których każde posiada kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 1 dyscyplinie. Szczegółowy podział zadań związanych z prowadzeniem szkoły doktorskiej oraz sposób ich finansowania określa umowa zawarta w formie pisemnej.

6. Kształcenie doktorantów może być prowadzone we współpracy z innym podmiotem, w szczególności przedsiębiorcą lub zagraniczną uczelnią lub instytucją naukową.

7. Podmiot prowadzący szkołę doktorską może prowadzić nie więcej niż 3 szkoły doktorskie w danej dyscyplinie.

8. Za kształcenie doktorantów nie pobiera się opłat.

Art. 199. Podmiot prowadzący szkołę doktorską traci możliwość:

- 1) prowadzenia kształcenia doktorantów w ramach dyscypliny, w której uzyskał kategorię naukową B albo C,
- 2) prowadzenia szkoły doktorskiej w przypadku zaprzestania spełniania warunków określonych w art. 198 ust. 3–5

– i zaprzestaje kształcenia z końcem roku akademickiego, w którym wystąpiła ta okoliczność; przepisy art. 206 stosuje się.

Art. 200. 1. Do szkoły doktorskiej może być przyjęta osoba, która posiada tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera albo równorzędny, albo osoba, o której mowa w art. 186 ust. 2.

2. Rekrutacja do szkoły doktorskiej odbywa się w drodze konkursu na zasadach określonych przez senat albo radę naukową.

3. Zasady, o których mowa w ust. 2, oraz program kształcenia, o którym mowa w art. 201 ust. 3, podmiot prowadzący szkołę doktorską udostępnia nie później niż 5 miesięcy przed rozpoczęciem rekrutacji.

4. Przyjęcie do szkoły doktorskiej następuje w drodze wpisu na listę doktorantów.
5. Odmowa przyjęcia do szkoły doktorskiej następuje w drodze decyzji administracyjnej. Od decyzji przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.
6. Wyniki konkursu są jawne.
7. Jednocześnie można być doktorantem tylko w jednej szkole doktorskiej.
8. Osoba przyjęta do szkoły doktorskiej rozpoczyna kształcenie i nabywa prawa doktoranta z chwilą złożenia ślubowania.

Art. 201. 1. Kształcenie doktorantów trwa od 6 do 8 semestrów.

2. W terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia kształcenia doktorantowi wyznacza się promotora lub promotorów.

3. Kształcenie jest prowadzone na podstawie programu kształcenia oraz indywidualnego planu badawczego.

4. Program kształcenia ustala senat albo rada naukowa. Ustalenie programu wymaga zasięgnięcia opinii samorządu doktorantów. W przypadku bezskutecznego upływu terminu określonego w statucie, wymóg zasięgnięcia opinii uważa się za spełniony.

5. Program kształcenia może przewidywać odbywanie praktyk zawodowych w formie prowadzenia zajęć lub uczestniczenia w ich prowadzeniu, w wymiarze nieprzekraczającym 90 godzin dydaktycznych rocznie.

Art. 202. 1. Doktorant, w uzgodnieniu z promotorem lub promotorami, opracowuje indywidualny plan badawczy zawierający w szczególności harmonogram przygotowania rozprawy doktorskiej i przedstawia go podmiotowi prowadzącemu szkołę doktorską w terminie 6 miesięcy od dnia rozpoczęcia kształcenia.

2. Realizacja planu podlega ocenie śródkresowej w połowie okresu kształcenia określonego w programie kształcenia.

3. Ocena śródkresowa kończy się wynikiem pozytywnym albo negatywnym.

4. Ocena śródkresowa jest przeprowadzana przez komisję, w skład której wchodzi 3 osoby, w tym co najmniej 1 osoba posiadająca stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora w dyscyplinie, w której przygotowywana jest rozprawa doktorska, zatrudniona poza podmiotem prowadzącym szkołę doktorską. Promotor nie może być członkiem komisji.

5. Osobie wchodzącej w skład komisji, zatrudnionej poza podmiotem prowadzącym szkołę doktorską, przysługuje wynagrodzenie w wysokości 20% wynagrodzenia profesora.

Art. 203. 1. Doktoranta skreśla się z listy doktorantów w przypadku:

- 1) negatywnego wyniku oceny śródkresowej;
- 2) niezłożenia rozprawy doktorskiej w terminie określonym w indywidualnym planie badawczym;
- 3) rezygnacji z kształcenia.

2. Doktorant może być skreślony z listy doktorantów w przypadku:

- 1) niezadowalającego postępu w przygotowaniu rozprawy doktorskiej;
- 2) niewywiązywania się z obowiązków, o których mowa w art. 207.

3. Skreślenie z listy doktorantów następuje w drodze decyzji administracyjnej. Od decyzji przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 204. 1. Kształcenie doktoranta kończy się złożeniem rozprawy doktorskiej.

2. Indywidualny plan badawczy określa termin złożenia rozprawy doktorskiej. Termin ten może być przedłużony, nie dłużej jednak niż o 2 lata, na zasadach określonych w regulaminie szkoły doktorskiej.

3. Kształcenie, na wniosek doktoranta, jest zawieszane na okres odpowiadający czasowi trwania urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego oraz urlopu rodzicielskiego, określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 205. 1. Regulamin szkoły doktorskiej określa organizację kształcenia w zakresie nieuregulowanym w ustawie, w szczególności:

- 1) sposób wyznaczania i zmiany promotora lub promotorów;
- 2) sposób dokumentowania przebiegu kształcenia;
- 3) sposób przeprowadzania oceny śródkresowej;
- 4) warunki przedłużania terminu złożenia rozprawy doktorskiej.

2. Regulamin uchwała senat albo rada naukowa co najmniej na 5 miesięcy przed rozpoczęciem roku akademickiego, o którym mowa w art. 66.

3. Regulamin wymaga uzgodnienia z samorządem doktorantów. Jeżeli w ciągu 3 miesięcy od uchwalenia regulaminu senat albo rada naukowa i samorząd doktorantów nie dojdą do porozumienia w sprawie jego treści, regulamin wchodzi w życie na mocy uchwały senatu albo rady naukowej, podjętej większością co najmniej 2/3 głosów statutowego składu tych organów.

4. Regulamin wchodzi w życie z początkiem roku akademickiego.

5. Do zmiany regulaminu stosuje się odpowiednio przepisy ust. 2 i 3.

Art. 206. 1. W przypadku zaprzestania kształcenia doktorantów w danej dyscyplinie, podmiot prowadzący szkołę doktorską zapewnia doktorantom przygotowującym w tej dyscyplinie rozprawę doktorską możliwość kontynuowania kształcenia w innej szkole doktorskiej w tej dyscyplinie.

2. W przypadku braku szkoły doktorskiej prowadzącej kształcenie w danej dyscyplinie, podmiot prowadzący szkołę doktorską, w której zaprzestano kształcenia, pokrywa osobom, które utraciły możliwość ukończenia kształcenia, koszty postępowania w sprawie nadania stopnia doktora w trybie eksternistycznym.

Art. 207. 1. Doktorant jest obowiązany postępować zgodnie z regulaminem szkoły doktorskiej.

2. Doktorant jest obowiązany do realizacji programu kształcenia i indywidualnego planu badawczego.

Art. 208. 1. Doktorantowi przysługuje prawo do przerw wypoczynkowych w wymiarze nieprzekraczającym 8 tygodni w roku.

2. Doktorantowi, który uzyskał stopień doktora w wyniku ukończenia szkoły doktorskiej, okres kształcenia w tej szkole, nie dłuższy niż 4 lata, zalicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Doktorantowi, po uzyskaniu stopnia doktora, do okresu, o którym mowa w ust. 2, zalicza się również okres kształcenia w szkole doktorskiej, jeżeli został on przerwany z powodu podjęcia zatrudnienia w charakterze nauczyciela akademickiego lub pracownika naukowego.

4. Podmiot prowadzący szkołę doktorską wydaje doktorantowi legitymację doktoranta.

Art. 209. 1. Doktorant otrzymuje stypendium doktoranckie.

2. Łączny okres otrzymywania stypendium doktoranckiego w szkołach doktorskich nie może przekroczyć 4 lat.

3. Do okresu, o którym mowa w ust. 2, nie wlicza się okresu zawieszenia oraz okresu kształcenia w szkole doktorskiej w przypadku, o którym mowa w art. 206 ust. 2.

4. Wysokość miesięcznego stypendium doktoranckiego wynosi co najmniej:

- 1) 37% wynagrodzenia profesora – do miesiąca, w którym została przeprowadzona ocena śródokresowa;

2) 57% wynagrodzenia profesora – po miesiącu, w którym została przeprowadzona ocena śródkresowa.

5. W okresie zawieszenia kształcenia do ustalenia wysokości stypendium doktoranckiego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące ustalania zasiłku macierzyńskiego, z tym że przez podstawę wymiaru zasiłku rozumie się wysokość miesięcznego stypendium doktoranckiego, o której mowa w ust. 4, przysługującego w dniu złożenia wniosku o zawieszenie.

6. Doktorant posiadający orzeczenie o niepełnosprawności, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności albo orzeczenie, o którym mowa w art. 5 oraz art. 62 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, otrzymuje stypendium doktoranckie w wysokości zwiększonej o 30% kwoty wskazanej w ust. 4 pkt 1.

7. Stypendium doktoranckie wypłaca podmiot prowadzący szkołę doktorską.

8. Doktorant otrzymujący stypendium doktoranckie nie może być zatrudniony jako nauczyciel akademicki ani pracownik naukowy. Zakaz nie dotyczy zatrudnienia w celu realizacji projektu badawczego, o którym mowa w art. 119 ust. 2 pkt 2 i 3.

Art. 210. 1. Doktorant może ubiegać się o kredyt studencki.

2. Do przyznawania kredytu doktorantom stosuje się odpowiednio przepisy o kredytach studenckich, z tym że:

- 1) kredyt może otrzymać doktorant, który nie ukończył 35. roku życia;
- 2) kredyt jest udzielany na okres kształcenia w szkole doktorskiej tylko raz, nie dłużej niż na 4 lata.

Art. 211. Doktorant może ubiegać się o:

- 1) zakwaterowanie w domu studenckim uczelni lub wyżywienie w stołówce studenckiej uczelni,
 - 2) zakwaterowanie małżonka lub dziecka w domu studenckim uczelni
- na zasadach i w trybie określonych w regulaminie świadczeń dla studentów.

Art. 212. Stypendium może być przyznane doktorantowi przez jednostkę samorządu terytorialnego na zasadach określonych w art. 96 ust. 2.

Art. 213. Stypendium naukowe może być przyznane doktorantowi przez osobę fizyczną lub osobę prawną niebędącą państwową ani samorządową osobą prawną na zasadach określonych w art. 97 ust. 2.

Art. 214. Jednostka samorządu terytorialnego może przyznać doktorantom ulgi w opłatach za przejazdy publicznymi środkami komunikacji miejskiej.

Art. 215. 1. Doktoranci w podmiocie prowadzącym szkołę doktorską tworzą samorząd doktorantów.

2. Do samorządu doktorantów stosuje się odpowiednio przepisy art. 106 i art. 110 ust. 2–9.

Art. 216. 1. Doktoranci mają prawo zrzeszania się w organizacjach doktorantów w podmiocie prowadzącym szkołę doktorską.

2. Do organizacji doktorantów oraz stowarzyszeń, które nie zrzeszają innych członków oprócz doktorantów, studentów i pracowników uczelni, stosuje się odpowiednio przepisy art. 111 ust. 2–5.

Oddział 3

Tryb eksternistyczny

Art. 217. Osoba ubiegająca się o stopień doktora w trybie eksternistycznym przed wszczęciem postępowania składa wniosek o wyznaczenie promotora lub promotorów.

Rozdział 3

Stopień doktora habilitowanego

Art. 218. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego posiada uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy albo instytut międzynarodowy, w dyscyplinie, w której posiada kategorię naukową A+, A albo B+, zwane dalej „podmiotami habilitującymi”.

Art. 219. 1. Stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

- 1) posiada stopień doktora;
- 2) posiada osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny;
- 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

2. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może stanowić:

- 1) monografia naukowa wydana przez wydawnictwo, które w dniu publikacji było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. a;

- 2) cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w dniu publikacji były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. b;
- 3) zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne.

3. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 2, może stanowić część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego.

4. Obowiązek publikacji nie dotyczy osiągnięć, których przedmiot jest objęty ochroną informacji niejawnych.

5. Wymagań, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, nie stosuje się do osoby, która spełniła przynajmniej jeden z poniższych warunków:

- 1) jako kierownik projektu otrzymała grant przyznany przez Europejską Radę do spraw Badań Naukowych;
- 2) jako kierownik projektu i zespołu badawczego zrealizowała projekt finansowany w ramach konkursu grantowego o uznanej renomie międzynarodowej określonego w przepisach wydanych na podstawie ust. 6 i uzyskała rozliczenie tego projektu.

6. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, po zasięgnięciu opinii Rady Doskonałości Naukowej i Komisji Ewaluacji Nauki, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz konkursów grantowych, o których mowa w ust. 5 pkt 2, mając na uwadze potrzebę zapewnienia wysokiego poziomu merytorycznego osiągnięć uprawniających do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Art. 220. 1. Postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego wszczyna się na wniosek składany do podmiotu habilitującego za pośrednictwem RDN.

2. Wniosek obejmuje:

- 1) opis kariery zawodowej;
- 2) wykaz osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2, a w przypadku osoby, o której mowa w art. 219 ust. 5, informacje potwierdzające:
 - a) uzyskanie grantu, o którym mowa w art. 219 ust. 5 pkt 1,
 - b) uzyskanie rozliczenia projektu, o którym mowa w art. 219 ust. 5 pkt 2;
- 3) wskazanie podmiotu habilitującego wybranego do przeprowadzenia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego.

Art. 221. 1. RDN dokonuje oceny formalnej wniosku oraz przekazuje go podmiotowi habilitującemu w terminie 4 tygodni od dnia jego otrzymania.

2. W terminie 4 tygodni od dnia otrzymania wniosku przez podmiot habilitujący może on nie wyrazić zgody na przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego i zwrócić wniosek do RDN.

3. W przypadku niewyrażenia zgody, RDN niezwłocznie wyznacza inny podmiot habilitujący i przekazuje wniosek temu podmiotowi. Przepisu ust. 2 nie stosuje się.

4. W terminie 12 tygodni od dnia otrzymania wniosku RDN wyznacza 4 członków komisji habilitacyjnej, w tym przewodniczącego i 3 recenzentów, spośród osób posiadających stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora oraz aktualny dorobek naukowy lub artystyczny i uznaną renomę, w tym międzynarodową, niebędących pracownikami podmiotu habilitującego ani uczelni, instytutu PAN, instytutu badawczego albo instytutu międzynarodowego, których pracownikiem jest osoba ubiegająca się o stopień doktora habilitowanego.

5. Podmiot habilitujący, w terminie 6 tygodni od dnia otrzymania informacji o członkach komisji habilitacyjnej wyznaczonych przez RDN, powołuje komisję habilitacyjną. Komisja składa się z:

- 1) 4 członków wyznaczonych przez RDN;
- 2) 2 członków posiadających stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora, zatrudnionych w podmiocie habilitującym, w tym sekretarza;
- 3) recenzenta posiadającego stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora oraz aktualny dorobek naukowy lub artystyczny i uznaną renomę, w tym międzynarodową, niebędącego pracownikiem podmiotu habilitującego.

6. Recenzentem może być osoba niespełniająca warunków określonych w ust. 4 i 5, która jest pracownikiem zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej, jeżeli RDN lub podmiot habilitujący uzna, że osoba ta posiada znaczący dorobek w zakresie zagadnień związanych z osiągnięciami osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego.

7. Recenzenci, w terminie 8 tygodni od dnia doręczenia im wniosku, oceniają, czy osiągnięcia naukowe osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2, i przygotowują recenzje.

8. Komisja habilitacyjna może przeprowadzić kolokwium habilitacyjne w zakresie osiągnięć naukowych albo artystycznych osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego.

9. Uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego podejmuje komisja habilitacyjna w głosowaniu jawnym. Na wniosek osoby ubiegającej się o stopień komisja podejmuje uchwałę w głosowaniu tajnym. Opinia nie może być pozytywna, jeżeli co najmniej 2 recenzje są negatywne.

10. Komisja habilitacyjna w terminie 6 tygodni od dnia otrzymania recenzji przekazuje podmiotowi habilitującemu uchwałę, o której mowa w ust. 9, wraz z uzasadnieniem i dokumentacją postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego.

11. Na podstawie uchwały, o której mowa w ust. 9, podmiot habilitujący, w terminie miesiąca od dnia jej otrzymania, nadaje stopień doktora habilitowanego albo odmawia jego nadania. Podmiot habilitujący odmawia nadania stopnia, w przypadku gdy opinia, o której mowa w ust. 9, jest negatywna.

12. W przypadku wycofania wniosku po powołaniu komisji habilitacyjnej:

- 1) ten sam wniosek nie może być podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w innym podmiocie habilitującym;
- 2) wnioskodawca nie może ubiegać się o nadanie stopnia doktora habilitowanego przez okres 2 lat.

13. Senat albo rada naukowa określi:

- 1) szczegółowy tryb postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego;
- 2) zasady ustalania wysokości opłaty za postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego oraz zwalniania z tej opłaty;
- 3) sposób wyznaczania członków komisji habilitacyjnej.

Art. 222. 1. Podmiot habilitujący udostępnia w BIP na swojej stronie podmiotowej wniosek osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego, informację o składzie komisji habilitacyjnej, recenzje, uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania stopnia wraz z uzasadnieniem oraz decyzję o nadaniu stopnia albo odmowie jego nadania.

2. Wniosek osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego, informację o składzie komisji habilitacyjnej oraz recenzje niezwłocznie po ich udostępnieniu zamieszcza się w systemie, o którym mowa w art. 343 ust. 1.

Art. 223. 1. Pracownikowi niebędącemu nauczycielem akademickim lub pracownikiem naukowym, na którego wniosek zostało wszczęte postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, przysługuje na jego wniosek zwolnienie od pracy na uczestnictwo w kolokwium habilitacyjnym.

2. Za okres zwolnienia od pracy pracownikowi przysługuje wynagrodzenie ustalane jak za urlop wypoczynkowy.

Art. 224. 1. Do postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego osobie, o której mowa w art. 219 ust. 5, nie stosuje się przepisów art. 221 ust. 4–12. Przepisy art. 222 stosuje się odpowiednio.

2. Podmiot habilitujący, w terminie 4 tygodni od dnia przekazania wniosku przez RDN, nadaje stopień doktora habilitowanego albo odmawia jego nadania.

Art. 225. 1. Od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego przysługuje odwołanie do RDN. Przepisy art. 193 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku utrzymania w mocy decyzji, osoba ubiegająca się o stopień doktora habilitowanego może wystąpić z ponownym wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie jego nadania po upływie co najmniej 2 lat. Okres ten może zostać skrócony do 12 miesięcy w przypadku znacznego zwiększenia dorobku naukowego lub artystycznego.

Art. 226. Do wznowienia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego oraz do stwierdzenia nieważności decyzji o nadaniu tego stopnia stosuje się odpowiednio przepisy art. 194 i art. 195.

Art. 227. 1. Osoba, która uzyskała stopień doktora w Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą, może nabyć uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego w danej dyscyplinie, jeżeli podczas pracy w innym państwie przez co najmniej 5 lat kierowała samodzielnie zespołami badawczymi, posiada znaczące osiągnięcia naukowe oraz jest zatrudniona w podmiocie habilitującym posiadającym uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego w tej dyscyplinie na stanowisku profesora uczelni albo profesora instytutu w instytucie PAN lub instytucie badawczym, albo profesora w instytucie międzynarodowym.

2. Decyzję w sprawie nabycia uprawnień wydaje w stosunku do osoby zatrudnionej w:

- 1) uczelni – rektor;
- 2) instytucie PAN, instytucie badawczym albo instytucie międzynarodowym – dyrektor instytutu.

3. Organ, o którym mowa w ust. 2, przekazuje RDN decyzję wraz z opisem kariery zawodowej i wykazem osiągnięć danej osoby.

4. Nabycie uprawnień następuje po upływie 4 miesięcy od dnia otrzymania przez RDN decyzji, o której mowa w ust. 2, jeżeli w tym okresie RDN w drodze decyzji administracyjnej nie wyrazi sprzeciwu i nie uchyli tej decyzji.

5. Na decyzję RDN przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

6. Osobie, która nabyła uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego, przysługują uprawnienia doktora habilitowanego wynikające z tej ustawy.

Rozdział 4

Tytuł profesora

Art. 228. 1. Tytuł profesora może być nadany osobie, która:

- 1) posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz:
 - a) wybitne osiągnięcia naukowe,
 - b) kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych,
 - c) wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną we współpracy międzynarodowej,
- 2) posiada stopień doktora habilitowanego w zakresie sztuki oraz:
 - a) wybitne osiągnięcia artystyczne,
 - b) wykazuje się istotną aktywnością artystyczną realizowaną we współpracy międzynarodowej

– a także spełnia wymaganie, o którym mowa w art. 20 ust. 1 pkt 5.

2. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych najwyższą jakością osiągnięć naukowych albo artystycznych, tytuł profesora może być nadany osobie posiadającej stopień doktora. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1 lub 2, może stanowić zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne.

Art. 229. 1. Postępowanie w sprawie nadania tytułu profesora wszczyna się na wniosek osoby, o której mowa w art. 228 ust. 1 albo 2, zawierający uzasadnienie wskazujące na spełnienie wymagań, o których mowa w art. 228, składany do RDN.

2. RDN odmawia wszczęcia postępowania w sprawie nadania tytułu profesora, jeżeli wniosek w sposób oczywisty nie spełnia przesłanek określonych w art. 228. Na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przysługuje zażalenie do RDN.

3. RDN powołuje 5 recenzentów, którym zleca wydanie opinii w zakresie spełnienia wymagań, o których mowa w art. 228 ust. 1 albo 2.

4. Opinia jest wydawana w terminie 6 miesięcy od dnia zlecenia jej wydania.

5. RDN, w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania opinii, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) występuje do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o nadanie wnioskodawcy tytułu profesora albo
- 2) odmawia wystąpienia do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o nadanie wnioskodawcy tytułu profesora.

6. Od decyzji przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia decyzji.

7. RDN rozpatruje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 6 miesięcy od dnia jego doręczenia.

8. W postępowaniu w sprawie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy RDN może zasięgać opinii recenzentów, o których mowa w ust. 3.

9. W postępowaniach w sprawie nadania tytułu profesora, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy Kpa.

10. Osoba ubiegająca się o tytuł profesora może wystąpić z ponownym wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie jego nadania po upływie co najmniej 5 lat w przypadku:

- 1) ostatecznego postanowienia, o którym mowa w ust. 2;
- 2) ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 5 pkt 2.

Art. 230. Recenzentem w postępowaniu w sprawie nadania tytułu profesora może być osoba posiadająca:

- 1) tytuł profesora w zakresie danej dziedziny lub
- 2) co najmniej stopień doktora zatrudniona przez co najmniej 5 lat w zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej na stanowisku profesora, która:
 - a) przez okres co najmniej 5 lat kierowała samodzielnie zespołem badawczym oraz
 - b) posiada znaczący dorobek w zakresie danej dziedziny.

Art. 231. 1. RDN, w terminie 21 dni od dnia wydania decyzji, o której mowa w art. 229 ust. 5 pkt 1, składa do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o nadanie tytułu profesora.

2. Wniosek o nadanie tytułu profesora oraz opinie recenzentów, w terminie, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się w systemie, o którym mowa w art. 343 ust. 1.

3. W przypadku powzięcia wiadomości o możliwości naruszenia praw autorskich przez osobę, której dotyczy wniosek, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej może zwrócić się do RDN o dołączenie do wniosku opinii komisji do spraw etyki w nauce PAN.

4. W przypadku wydania opinii potwierdzającej możliwość naruszenia praw autorskich, RDN wznawia postępowanie w sprawie nadania tytułu profesora.

Art. 232. 1. Prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające fakt złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego przez osobę, o której mowa w art. 228 ust. 1 albo 2, której nadano tytuł profesora, skutkuje utratą tego tytułu.

2. Orzeczenie sądu, o którym mowa w ust. 1, prezes sądu przesyła przewodniczącemu RDN.

Rozdział 5

Rada Doskonałości Naukowej

Art. 233. 1. RDN działa na rzecz zapewnienia rozwoju kadry naukowej zgodnie z najwyższymi standardami jakości badań wymaganych do uzyskania stopni naukowych i tytułu naukowego.

2. RDN w zakresie prowadzonych postępowań pełni funkcję centralnego organu administracji rządowej.

3. RDN podlega kontroli ministra w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. poz. 1092).

Art. 234. 1. Członkiem RDN może być osoba, która:

- 1) ma nieposzlakowaną opinię i przestrzega zasad etyki naukowej;
- 2) nie popełniła czynu określonego w art. 115 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem;
- 3) posiada stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora;
- 4) posiada w dorobku co najmniej:
 - a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w dniu publikacji było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. a, w okresie ostatnich 5 lat lub
 - b) 3 artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowej, które w dniu

publikacji były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. b, w okresie ostatnich 5 lat, lub

- c) wybitne osiągnięcie w zakresie opracowania i wdrożenia oryginalnego rozwiązania projektowego, konstrukcyjnego, technologicznego lub artystycznego, zrealizowane w okresie ostatnich 5 lat, lub
 - d) wybitne dzieło artystyczne zrealizowane w okresie ostatnich 5 lat;
- 5) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji Rady;
 - 6) spełnia wymagania, o których mowa w art. 20 ust. 1.

2. Członkiem RDN nie może być:

- 1) członek Komisji Ewaluacji Nauki, zwanej dalej „KEN”;
- 2) rektor;
- 3) osoba pełniąca funkcję kierowniczą w uczelni;
- 4) Prezes i wiceprezes PAN;
- 5) dyrektor instytutu PAN;
- 6) dyrektor instytutu badawczego;
- 7) dyrektor instytutu międzynarodowego.

3. Ta sama osoba może pełnić funkcję członka RDN nie dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje.

4. W skład RDN wchodzi po 3 przedstawicieli każdej dyscypliny.

5. Kandydata na członka RDN reprezentującego daną dyscyplinę może zgłosić uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy lub instytut międzynarodowy, które w tej dyscyplinie posiadają kategorię naukową A+, A albo B+. Kandydat, który nie jest zatrudniony w podmiocie zgłaszającym, składa do RDN oświadczenie o dyscyplinie, którą reprezentuje.

6. Członek RDN jest wybierany przez osoby posiadające stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora reprezentujące dyscyplinę, którą reprezentuje kandydat. Osoba, która nie jest zatrudniona w podmiocie, o którym mowa w ust. 5, składa do RDN oświadczenie o dyscyplinie, którą reprezentuje.

Art. 235. 1. Kadencja RDN trwa 4 lata i rozpoczyna się w dniu 1 stycznia.

2. Przewodniczący RDN stwierdza wygaśnięcie mandatu członka RDN w przypadku:

- 1) śmierci;
- 2) złożenia rezygnacji;
- 3) niezłożenia oświadczenia lustracyjnego albo informacji lustracyjnej;
- 4) niespełniania choćby jednego z wymagań określonych w art. 234 ust. 1 i 2;

5) nieuczestniczenia w pracach RDN przez okres dłuższy niż 6 miesięcy.

3. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka RDN w skład jej wchodzi na okres do końca kadencji osoby, które w poszczególnych dyscyplinach uzyskały kolejno największą liczbę ważnych głosów w ostatnich wyborach. Przy równej liczbie głosów o kolejności rozstrzyga losowanie przeprowadzone w sposób określony w statucie RDN. Okresu, o którym mowa w zdaniu pierwszym, nie wlicza się do liczby kadencji, o której mowa w art. 234 ust. 3.

Art. 236. 1. RDN działa przez swoje organy.

2. Organami RDN są:

- 1) przewodniczący;
- 2) prezydium.

3. W skład prezydium wchodzi:

- 1) przewodniczący;
- 2) sekretarz RDN;
- 3) przewodniczący zespołów, o których mowa w ust. 5.

4. Przewodniczącego RDN powołuje spośród jej członków i odwołuje minister.

5. RDN tworzy zespoły działające w ramach dziedzin, w skład których wchodzi członkowie RDN.

Art. 237. 1. Statut RDN określa w szczególności:

- 1) organizację i sposób działania RDN;
- 2) szczegółowy tryb przeprowadzenia wyborów do RDN;
- 3) szczegółowy zakres zadań organów RDN;
- 4) szczegółowy tryb wyznaczania recenzentów.

2. Statut uchwała RDN na posiedzeniu plenarnym.

3. Statut zatwierdza minister.

Art. 238. 1. Obsługę RDN zapewnia Biuro RDN.

2. Biuro RDN jest państwową jednostką budżetową finansowaną ze środków ustalanych w części budżetu państwa, której dysponentem jest minister.

3. Biurem RDN kieruje dyrektor, którego powołuje i odwołuje przewodniczący RDN. Powołanie dyrektora następuje po przeprowadzeniu konkursu. Pozostałych pracowników zatrudnia dyrektor po przeprowadzeniu otwartego i konkurencyjnego naboru.

4. Szczegółowy zakres działalności Biura RDN oraz jego organizację określa regulamin organizacyjny nadany przez przewodniczącego RDN.

Art. 239. 1. Do zadań RDN należy:

- 1) podejmowanie czynności w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, o których mowa w art. 221 ust. 1, 3 i 4;
- 2) wydawanie opinii w sprawie wykazu konkursów grantowych, o których mowa w art. 219 ust. 5 pkt 2;
- 3) rozpatrywanie odwołań od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora oraz zażaleń na postanowienia o odmowie dopuszczenia do obrony;
- 4) rozpatrywanie odwołań od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego;
- 5) ocena decyzji w sprawie nabycia uprawnień równoważnych, o których mowa w art. 227 ust. 1;
- 6) podejmowanie czynności w postępowaniu w sprawie nadania tytułu profesora, o których mowa w art. 229 i art. 231;
- 7) sprawowanie nadzoru nad podmiotami doktoryzującymi i podmiotami habilitującymi w zakresie zgodności z prawem:
 - a) uchwał w sprawach, o których mowa w art. 192 ust. 2 i 3 oraz art. 221 ust. 13,
 - b) postępowań w sprawie nadania stopnia doktora lub doktora habilitowanego;
- 8) wydawanie opinii w innych sprawach przedstawionych przez ministra.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 3–5, RDN wydaje decyzje po zasięgnięciu opinii co najmniej 2 recenzentów.

Art. 240. W ramach nadzoru, o którym mowa w art. 239 ust. 1 pkt 7, RDN może:

- 1) żądać informacji i wyjaśnień od podmiotów doktoryzujących i podmiotów habilitujących;
- 2) stwierdzać nieważność uchwał w sprawach, o których mowa w art. 192 ust. 2 i 3 oraz art. 221 ust. 13;
- 3) wznawiać postępowania administracyjne w sprawach nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego.

Art. 241. 1. Zespół, o którym mowa w art. 236 ust. 5, wskazuje kandydatów na recenzentów w liczbie stanowiącej co najmniej trzykrotność liczby recenzentów wyznaczanych przez RDN w danej sprawie.

2. Recenzenci są wyznaczani przez RDN po przeprowadzeniu losowania spośród kandydatów, o których mowa w ust. 1.

DZIAŁ VI

Ewaluacja jakości kształcenia, ewaluacja szkół doktorskich i ewaluacja jakości działalności naukowej

Rozdział 1

Ewaluacja jakości kształcenia

Art. 242. 1. Jakość kształcenia na studiach podlega ewaluacji przeprowadzanej przez PKA.

2. Ewaluacji dokonuje się w formie oceny programowej lub oceny kompleksowej.

Art. 243. 1. Ocena programowa polega na cyklicznej ocenie jakości kształcenia na kierunku studiów.

2. Przeprowadzając ocenę programową, bierze się pod uwagę w szczególności:

- 1) programy studiów i standardy kształcenia;
- 2) kwalifikacje nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia;
- 3) infrastrukturę wykorzystywaną do realizacji programu studiów;
- 4) współpracę z otoczeniem społeczno-gospodarczym;
- 5) umiędzynarodowienie;
- 6) wsparcie studentów w procesie uczenia się.

3. Ocenę programową przeprowadza się z inicjatywy PKA, na wniosek uczelni lub niezwłocznie na wniosek ministra.

4. Ocena programowa kończy się wydaniem oceny pozytywnej albo negatywnej.

5. Pozytywna ocena programowa jest wydawana na okres do 6 lat.

6. Jeżeli uczelnia uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzenie oceny programowej, wydaje się ocenę negatywną.

Art. 244. 1. Ocena kompleksowa polega na ocenie działań na rzecz zapewniania jakości kształcenia w uczelni.

2. Przeprowadzając ocenę kompleksową, bierze się pod uwagę w szczególności skuteczność działań na rzecz zapewniania jakości kształcenia w uczelni we wszystkich dziedzinach, w których prowadzone jest kształcenie.

3. Ocenę kompleksową przeprowadza się na wniosek uczelni posiadającej wyłącznie pozytywne oceny programowe albo pozytywną ocenę kompleksową.

4. PKA podejmuje decyzję o przeprowadzeniu oceny kompleksowej albo odmowie jej przeprowadzenia z uwzględnieniem wyników ocen programowych.

5. Ocena kompleksowa kończy się wydaniem oceny pozytywnej albo odmową wydania oceny pozytywnej.

6. Pozytywna ocena kompleksowa jest wydawana na okres od 3 do 8 lat.

7. PKA, wydając pozytywną ocenę kompleksową, może wskazać dziedziny, w których jakość kształcenia jest szczególnie wysoka. W okresie, o którym mowa w ust. 6, na kierunkach studiów przyporządkowanych do dyscyplin w ramach tych dziedzin nie przeprowadza się oceny programowej, chyba że z wnioskiem o jej przeprowadzenie wystąpi minister.

8. W przypadku odmowy wydania pozytywnej oceny kompleksowej, uczelnia nie może wystąpić o przeprowadzenie takiej oceny przez okres 5 lat, chyba że PKA wskaże krótszy termin.

Art. 245. Przeprowadzając ocenę programową albo ocenę kompleksową, PKA może:

- 1) wydać ocenę na podstawie oceny, akredytacji lub certyfikatu podmiotu dokonującego ocen jakości kształcenia:
 - a) zarejestrowanego w Europejskim Rejestrze Instytucji Działających na rzecz Zapewniania Jakości w Szkolnictwie Wyższym (EQAR) lub
 - b) z którym PKA zawarła umowę o uznawalności ocen;
- 2) uwzględnić ocenę, akredytację lub certyfikat międzynarodowego lub krajowego podmiotu dokonującego ocen jakości kształcenia.

Art. 246. 1. Prezydium PKA podejmuje uchwały na podstawie opinii zespołu, o którym mowa w art. 255 ust. 1 pkt 1, sporządzonej na podstawie:

- 1) recenzji – w przypadku spraw, o których mowa w art. 259 ust. 1 pkt 1, 2 i 7;
- 2) raportu zespołu oceniającego i stanowiska uczelni – w przypadku spraw, o których mowa w art. 259 ust. 1 pkt 3 i 4.

2. Prezydium podejmuje uchwały w sprawach, o których mowa w art. 259 ust. 1 pkt 1, 2 i 7, w terminie 2 miesięcy od dnia wpływu wniosku do PKA.

3. Do członków PKA oraz ekspertów stosuje się odpowiednio przepisy art. 24 Kpa. Wyłączenia eksperta dokonuje przewodniczący PKA.

4. Strona niezadowolona z uchwały w sprawie, o której mowa w art. 259 ust. 1 pkt 1–4, może zwrócić się, w terminie 14 dni od dnia doręczenia uchwały, z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, informując o tym ministra.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, jest opiniowany przez zespół odwoławczy.

6. Przewodniczący zespołu odwoławczego uczestniczy z prawem głosu w posiedzeniach prezydium, na których są podejmowane uchwały w sprawach wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy.

7. Prezydium podejmuje uchwałę w sprawie, o której mowa w ust. 4, w terminie 45 dni od dnia wpływu wniosku do PKA.

8. Opinie i uchwały PKA, o których mowa w art. 259 ust. 1 pkt 1–4 i 7, są przekazywane ministrowi oraz ministrom nadzorującym uczelnie, w terminie 7 dni.

Art. 247. Jeżeli PKA wydała negatywną ocenę jakości kształcenia na kierunku studiów, uczelnia, o której mowa w art. 53 ust. 7–9, zaprzestaje prowadzenia studiów na tym kierunku z końcem semestru, w którym uchwała stała się ostateczna. Jeżeli do końca semestru pozostały mniej niż 3 miesiące, uczelnia zaprzestaje prowadzenia studiów na tym kierunku z końcem kolejnego semestru.

Art. 248. 1. Uchwałę dotyczącą oceny programowej lub oceny kompleksowej wraz z uzasadnieniem, raport zespołu oceniającego wraz ze stanowiskiem uczelni oraz opinię zespołu, o którym mowa w art. 255 ust. 1, PKA udostępnia w BIP na swojej stronie podmiotowej, w terminie 14 dni od dnia, w którym uchwała stała się ostateczna.

2. Uchwałę dotyczącą oceny wraz z uzasadnieniem uczelnia udostępnia w BIP na swojej stronie podmiotowej.

Art. 249. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, kryteria:

- 1) oceny programowej,
- 2) oceny kompleksowej

– mając na uwadze międzynarodowe standardy w zakresie zapewniania jakości kształcenia oraz potrzebę zapewnienia właściwych wzorców oceny.

Art. 250. 1. W przypadku studiów, o których mowa w art. 60 ust. 1, prowadzonych z zagraniczną uczelnią lub instytucją naukową, ocena jakości kształcenia jest przeprowadzana przez PKA albo inny podmiot zarejestrowany w Europejskim Rejestrze Instytucji Działających na rzecz Zapewniania Jakości w Szkolnictwie Wyższym (EQAR), wskazany

w umowie, o której mowa w tym przepisie. Ocena jest przeprowadzana zgodnie z międzynarodowymi standardami w zakresie zapewniania jakości kształcenia na studiach wspólnych.

2. W przypadku pozytywnego wyniku oceny, o której mowa w ust. 1, w okresie, na który przyznano tę ocenę, nie przeprowadza się oceny programowej, chyba że z wnioskiem o jej przeprowadzenie wystąpi minister.

Art. 251. PKA może przyznawać certyfikaty stanowiące potwierdzenie osiągnięcia wyróżniającego poziomu kształcenia w uczelni, na zasadach określonych w statucie.

Art. 252. 1. PKA jest instytucją działającą niezależnie na rzecz doskonalenia jakości kształcenia.

2. W skład PKA wchodzi:

- 1) nie więcej niż 90 członków;
- 2) przewodniczący PSRP.

3. Członków PKA powołuje minister.

4. Kandydatów na członków PKA mogą zgłosić uczelnie, Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zwana dalej „RGNiSW”, Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich, Konferencja Rektorów Publicznych Uczelni Zawodowych, Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich, prezydium PKA, PSRP, ogólnokrajowe stowarzyszenia naukowe i organizacje pracodawców.

5. Członkiem PKA może być osoba, która:

- 1) ma nieposzlakowaną opinię i przestrzega zasad etyki naukowej;
- 2) posiada co najmniej stopień doktora i osiągnięcia dydaktyczne, a w przypadku kandydata zgłoszonego przez organizację pracodawców – wykształcenie wyższe;
- 3) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji;
- 4) spełnia wymagania, o których mowa w art. 20 ust. 1.

6. Członkiem PKA nie może być:

- 1) członek KEN;
- 2) założyciel;
- 3) rektor;
- 4) członek rady uczelni;
- 5) osoba pełniącą funkcję kierowniczą w uczelni;
- 6) pracownik Biura PKA.

Art. 253. 1. Kadencja PKA trwa 4 lata i rozpoczyna się w dniu 1 stycznia.

2. Przewodniczący PKA stwierdza wygaśnięcie mandatu członka PKA w przypadku:

- 1) śmierci;
- 2) złożenia rezygnacji;
- 3) niezłożenia oświadczenia lustracyjnego albo informacji lustracyjnej;
- 4) niespełniania choćby jednego z wymagań określonych w art. 252 ust. 5 i 6;
- 5) nieuczestniczenia w pracach PKA przez okres dłuższy niż 6 miesięcy;
- 6) innym, określonym w statucie PKA.

3. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka PKA minister może powołać nowego członka, który pełni funkcję do końca kadencji.

Art. 254. 1. PKA działa przez swoje organy.

2. Organami PKA są:

- 1) przewodniczący;
- 2) prezydium.

3. W skład prezydium wchodzi:

- 1) przewodniczący;
- 2) sekretarz PKA;
- 3) przewodniczący zespołów, o których mowa w art. 255 ust. 1 pkt 1;
- 4) przewodniczący PSRP;
- 5) przedstawiciel organizacji pracodawców.

4. Przewodniczącego PKA powołuje spośród członków PKA i odwołuje minister.

5. Przewodniczący PKA i członek prezydium PKA nie mogą pełnić swoich funkcji dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje.

Art. 255. 1. W skład PKA wchodzi:

- 1) zespoły działające w ramach dziedzin i zespół do spraw kształcenia nauczycieli;
- 2) zespół odwoławczy.

2. W skład zespołu odwoławczego wchodzi członkowie PKA – co najmniej po 1 przedstawicielu każdej dziedziny. Członkostwa w tym zespole nie można łączyć z członkostwem w zespole, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

Art. 256. 1. Przewodniczący PKA zwołuje posiedzenia PKA i im przewodniczy, reprezentuje ją na zewnątrz oraz podpisuje uchwały PKA.

2. W pracach PKA mogą uczestniczyć eksperci. Do ekspertów stosuje się odpowiednio przepisy art. 252 ust. 5 i 6, a do ekspertów będących studentami – art. 252 ust. 5 pkt 1 i 4 oraz ust. 6.

3. Kandydat na eksperta urodzony przed dniem 1 sierpnia 1972 r. składa przewodniczącemu PKA oświadczenie dotyczące pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z tymi organami w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r.

Art. 257. 1. Statut PKA określa w szczególności:

- 1) organizację i sposób działania PKA;
- 2) szczegółowe zadania organów PKA;
- 3) szczegółowe kryteria i tryb dokonywania oceny programowej i oceny kompleksowej;
- 4) zasady doboru kierunków studiów do oceny programowej w danym roku;
- 5) zasady i tryb powoływania ekspertów;
- 6) zasady przyznawania certyfikatów;
- 7) inne niż wymienione w art. 253 ust. 2 pkt 1–5 przypadki wygaśnięcia mandatu członka PKA.

2. Statut uchwała PKA na posiedzeniu plenarnym.

3. Statut wchodzi w życie, jeżeli minister nie zgłosi, w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania, zastrzeżeń co do zgodności z prawem.

Art. 258. 1. Obsługę PKA zapewnia Biuro PKA.

2. Biuro PKA jest państwową jednostką budżetową finansowaną ze środków ustalanych w części budżetu państwa, której dysponentem jest minister.

3. Biurem PKA kieruje dyrektor, którego powołuje i odwołuje przewodniczący PKA. Powołanie dyrektora następuje po przeprowadzeniu konkursu. Pozostałych pracowników zatrudnia dyrektor po przeprowadzeniu otwartego i konkurencyjnego naboru.

4. Szczegółowy zakres działalności Biura PKA oraz jego organizację określa regulamin organizacyjny nadany przez przewodniczącego PKA.

Art. 259. 1. Do zadań PKA należy:

- 1) wyrażanie opinii w sprawie wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji;
- 2) wyrażanie opinii w sprawie spełnienia warunków prowadzenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu oraz związku studiów ze strategią uczelni;
- 3) przeprowadzanie oceny programowej;

- 4) przeprowadzanie oceny kompleksowej;
- 5) prowadzenie działalności analitycznej, szkoleniowej oraz upowszechnianie dobrych praktyk w zakresie jakości kształcenia;
- 6) współpraca z krajowymi i międzynarodowymi instytucjami i organizacjami działającymi w obszarze szkolnictwa wyższego;
- 7) wydawanie opinii w innych sprawach przedstawionych przez ministra.

2. PKA może zwracać się do uczelni o udzielenie wyjaśnień i informacji oraz przeprowadzać wizytacje uczelni.

3. PKA może przetwarzać dane osobowe nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia oraz studentów w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań, o których mowa w ust. 1.

Rozdział 2

Ewaluacja szkół doktorskich

Art. 260. 1. Jakość kształcenia w szkole doktorskiej podlega ewaluacji przeprowadzanej przez KEN.

2. Ewaluacja odbywa się nie rzadziej niż co 6 lat według harmonogramu ustalonego przez KEN.

3. Ewaluacja może być przeprowadzona w innym terminie na wniosek ministra.

4. Ewaluacji dokonują eksperci posiadający znaczący dorobek naukowy lub artystyczny powoływani przez przewodniczącego KEN, w tym co najmniej jeden zatrudniony w zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej, oraz jeden doktorant.

Art. 261. Pierwszą ewaluację jakości kształcenia w szkole doktorskiej przeprowadza się po upływie co najmniej 5 lat od dnia rozpoczęcia kształcenia w ramach tej szkoły. Na wniosek ministra ewaluacja może być przeprowadzona przed upływem tego terminu.

Art. 262. Przy ewaluacji uwzględnia się następujące kryteria:

- 1) adekwatność programu kształcenia do efektów uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK oraz jego realizację;
- 2) sposób weryfikacji efektów uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK;
- 3) kwalifikacje nauczycieli akademickich lub pracowników naukowych prowadzących kształcenie w szkole doktorskiej;
- 4) jakość procesu rekrutacji;

- 5) jakość opieki naukowej lub artystycznej i wsparcia w prowadzeniu działalności naukowej;
- 6) rzetelność przeprowadzania oceny śródkresowej;
- 7) umiędzynarodowienie;
- 8) skuteczność kształcenia doktorantów.

Art. 263. 1. Wynikiem ewaluacji jest ocena dokonana przez zespół oceniający na podstawie raportu samooceny przygotowanego w językach polskim i angielskim przez podmiot posiadający kategorię naukową A+, A albo B+ oraz wizytacji przeprowadzonej w siedzibie tego podmiotu.

2. KEN podejmuje uchwałę w sprawie oceny, o której mowa w ust. 1.

3. Ocena może być pozytywna albo negatywna.

4. Podmiot niezadowolony z oceny może zgłosić zastrzeżenia do tej oceny, w terminie 30 dni od dnia doręczenia uchwały w sprawie oceny.

5. KEN rozpatruje zastrzeżenia do oceny. W rozpatrywaniu zastrzeżeń nie mogą brać udziału eksperci, którzy uczestniczyli w przeprowadzaniu ewaluacji.

6. Po rozpatrzeniu zastrzeżeń KEN podejmuje uchwałę, w której odnosi się do zastrzeżeń oraz utrzymuje w mocy albo zmienia ocenę.

7. Przewodniczący KEN przekazuje uchwałę, o której mowa w ust. 6, ministrowi oraz ministrowi nadzorującemu podmiot, w którym została przeprowadzana ewaluacja.

8. Minister oraz podmiot prowadzący szkołę doktorską udostępniają w BIP na swojej stronie podmiotowej uchwałę, o której mowa w ust. 2 i 6.

Art. 264. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe kryteria ewaluacji jakości kształcenia w szkole doktorskiej oraz sposób jej przeprowadzania, mając na uwadze specyfikę kształcenia w szkole doktorskiej.

Art. 265. W przypadku oceny negatywnej uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy oraz instytut międzynarodowy traci możliwość prowadzenia szkoły doktorskiej, której dotyczy ocena, z końcem roku akademickiego, w którym ta ocena stała się ostateczna. Przepisy art. 206 stosuje się.

Rozdział 3

Ewaluacja jakości działalności naukowej

Art. 266. 1. Ewaluacji podlega jakość działalności naukowej prowadzonej przez:

- 1) uczelnię akademicką, instytut PAN, instytut badawczy oraz instytut międzynarodowy;
- 2) uczelnię zawodową oraz podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8, posiadający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Ewaluacja obejmuje osiągnięcia wszystkich pracowników prowadzących działalność naukową w podmiotach, o których mowa w ust. 1.

3. Ewaluację w stosunku do podmiotów, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przeprowadza się na wniosek.

4. Ewaluację przeprowadza się w ramach dyscypliny w podmiocie zatrudniającym według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeprowadzenia ewaluacji, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy co najmniej 12 pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie.

5. Pracownik prowadzący działalność naukową składa oświadczenie upoważniające zatrudniający go podmiot do zaliczenia go do liczby pracowników, o których mowa w ust. 4. Oświadczenie można złożyć tylko w jednym podmiocie i w nie więcej niż 2 dyscyplinach, o których mowa w art. 344 ust. 7 i 8.

6. Ewaluacją obejmuje się osiągnięcia, które powstały w związku z zatrudnieniem lub odbywaniem kształcenia w podmiocie.

7. Ewaluacją obejmuje się także osiągnięcia artystyczne, które powstały bez związku z zatrudnieniem lub odbywaniem kształcenia w podmiocie.

8. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 6, może stanowić w szczególności:

- 1) monografia naukowa wydana przez wydawnictwo publikujące recenzowane monografie naukowe;
- 2) artykuł naukowy opublikowany w:
 - a) czasopiśmie naukowym publikującym recenzowane artykuły lub recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowej, ujętych w międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu,
 - b) czasopiśmie naukowym będącym przedmiotem projektów finansowanych w ramach programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”, o którym mowa w art. 402.

9. Wydawnictwom, czasopismom i konferencjom, o których mowa w ust. 8, przypisuje się punkty będące miarą ich renomy.

10. Monografie naukowe i artykuły naukowe uwzględnia się w ewaluacji, jeżeli są umieszczone w bazie danych dostępnej za pośrednictwem elektronicznego identyfikatora naukowca zgodnego z międzynarodowymi standardami określonego na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 354 pkt 1. Informacje dotyczące monografii i artykułów wprowadzają do bazy danych osoby prowadzące działalność naukową.

11. Na potrzeby ewaluacji osiągnięcia jednej osoby mogą być wykazywane w ramach nie więcej niż 2 dyscyplin, przy czym dane osiągnięcie może być wykazane przez osobę będącą jego autorem tylko raz i tylko w ramach jednej dyscypliny.

12. Osoba, której osiągnięcia są wykazywane na potrzeby ewaluacji, składa oświadczenie upoważniające dany podmiot do wykazania tych osiągnięć w ramach poszczególnych dyscyplin, o których mowa w art. 344 ust. 7 i 8, a w przypadku doktoranta:

- 1) w dyscyplinie, w której jest przygotowywana rozprawa doktorska albo
- 2) w jednej z dyscyplin zawierających się w dziedzinie, w której jest przygotowywana rozprawa doktorska.

13. Ewaluacji nie przeprowadza się w stosunku do pomocniczej jednostki naukowej PAN i podmiotów niespełniających wymagań określonych w ust. 4.

Art. 267. 1. Ewaluację przeprowadza się co 4 lata.

2. Ewaluacja obejmuje okres 4 lat poprzedzających rok jej przeprowadzenia.

Art. 268. 1. Podstawowymi kryteriami ewaluacji są:

- 1) poziom naukowy lub artystyczny prowadzonej działalności;
- 2) efekty finansowe badań naukowych i prac rozwojowych;
- 3) wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje osiągnięć naukowych i artystycznych uwzględnianych w ewaluacji jakości działalności naukowej, szczegółowe kryteria ich oceny, sposób określania kategorii naukowej, a także sposób przeprowadzania ewaluacji, mając na uwadze specyfikę prowadzenia działalności naukowej w ramach dziedzin oraz specyfikę osiągnięć, o których mowa w art. 458, porównywalność wyników osiągniętych przez podmioty w ramach dyscyplin, a także rzetelność i przejrzystość ewaluacji;

2) sposób sporządzania wykazów:

- a) wydawnictw, o których mowa w art. 266 ust. 8 pkt 1,
- b) czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych, o których mowa w art. 266 ust. 8 pkt 2

– oraz sposób ustalania i przypisywania im liczby punktów, mając na uwadze uznaną renomę wydawnictw, czasopism i konferencji oraz ich podział na grupy odpowiadające ich randze.

3. Wykazy, o których mowa w ust. 2 pkt 2, sporządza minister i udostępnia w BIP na swojej stronie podmiotowej.

Art. 269. 1. KEN podejmuje uchwałę w sprawie proponowanych kategorii naukowych na podstawie wyników ewaluacji.

2. Przewodniczący KEN przekazuje ministrowi uchwałę, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia jej podjęcia.

Art. 270. 1. Minister, biorąc pod uwagę uchwałę, o której mowa w art. 269 ust. 1, w drodze decyzji administracyjnej, przyznaje kategorię naukową A+, A, B+, B albo C, przy czym kategoria A+ jest kategorią najwyższą, a kategoria C – najniższą.

2. Kategoria naukowa jest przyznawana na okres do dnia, w którym decyzja o przyznaniu kategorii naukowej w ramach kolejnej ewaluacji stanie się ostateczna. W przypadku gdy podmiot nie jest objęty kolejną ewaluacją w danej dyscyplinie, traci kategorię naukową z końcem roku, w którym rozpoczęła się ta ewaluacja.

3. Minister wydaje decyzję w sprawie przyznania kategorii naukowej w terminie do dnia 31 lipca roku następującego po ostatnim roku okresu objętego ewaluacją.

4. Od decyzji przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

5. Wniosek jest opiniowany przez KEN w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania wniosku przekazanego przez ministra.

6. W przypadku połączenia, o którym mowa w art. 35 ust. 3 i art. 43 ust. 1, oraz włączenia, o którym mowa w art. 35 ust. 4–6 i art. 44 ust. 1, uczelnia utworzona w wyniku połączenia oraz uczelnia, do której włączono inny podmiot, zachowuje kategorię naukową najwyższą z posiadanych w danej dyscyplinie odpowiednio przez podmioty uczestniczące w połączeniu oraz podmioty uczestniczące we włączeniu. Przepis stosuje się odpowiednio

w przypadku połączenia instytutów badawczych, instytutów PAN lub instytutów międzynarodowych.

Art. 271. Do postępowań w sprawie przyznania kategorii naukowej nie stosuje się przepisów art. 10, art. 35–37, art. 61 § 4, art. 79a, art. 81 oraz art. 96a–96n Kpa.

Art. 272. 1. KEN powołuje minister.

2. W skład KEN wchodzi:

- 1) po 4 przedstawicieli poszczególnych dziedzin;
- 2) 7 osób z doświadczeniem w zakresie polityki naukowej.

3. Członkowie KEN, o których mowa w ust. 2 pkt 1, są powoływani spośród osób, o których mowa w ust. 4.

4. Uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy oraz instytut międzynarodowy mogą zgłosić po jednym kandydacie w każdej dziedzinie, w ramach której prowadzą działalność naukową, jeżeli:

- 1) co najmniej w jednej dyscyplinie w danej dziedzinie posiadają kategorię naukową A+, A albo B+ oraz
- 2) nie posiadają kategorii naukowej C.

5. Kadencja KEN trwa 4 lata i rozpoczyna się w dniu 1 stycznia. Ta sama osoba może być członkiem KEN nie dłużej niż przez 2 kolejne kadencje.

6. Pracami KEN kieruje przewodniczący, wskazany przez ministra spośród członków KEN.

7. Obsługę KEN zapewnia urząd obsługujący ministra.

Art. 273. 1. Członkiem KEN może być osoba, która:

- 1) ma nieposzlakowaną opinię i przestrzega zasad etyki naukowej;
- 2) nie popełniła czynu określonego w art. 115 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem;
- 3) posiada co najmniej stopień doktora;
- 4) aktywnie uczestniczy w realizacji badań naukowych i ma znaczące osiągnięcia w tym zakresie;
- 5) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji KEN;
- 6) spełnia wymagania, o których mowa w art. 20 ust. 1.

2. Członkiem KEN nie może być:

- 1) członek PKA;

- 2) członek RDN;
- 3) członek Komitetu Polityki Naukowej, zwanego dalej „KPN”;
- 4) rektor;
- 5) osoba pełniąca funkcję kierowniczą w uczelni;
- 6) Prezes i wiceprezes PAN;
- 7) przewodniczący lub wiceprzewodniczący RGNiSW;
- 8) dyrektor instytutu PAN;
- 9) dyrektor instytutu badawczego;
- 10) dyrektor instytutu międzynarodowego.

Art. 274. 1. Przewodniczący KEN stwierdza wygaśnięcie mandatu członka KEN w przypadku:

- 1) śmierci;
- 2) złożenia rezygnacji;
- 3) niezłożenia oświadczenia lustracyjnego albo informacji lustracyjnej;
- 4) niespełniania choćby jednego z wymagań określonych w art. 273 ust. 1 pkt 1–3 i 6 oraz ust. 2;
- 5) niewykonywania pracy w KEN przez okres dłuższy niż 6 miesięcy;
- 6) innym, określonym w statucie KEN.

2. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka KEN minister może powołać nowego członka, który pełni funkcję do końca kadencji.

Art. 275. 1. Do zadań KEN należy:

- 1) przeprowadzanie ewaluacji jakości działalności naukowej, o której mowa w art. 266;
- 2) przygotowanie projektów wykazów, o których mowa w art. 268 ust. 2 pkt 2;
- 3) przedstawianie ministrowi propozycji kategorii naukowych dla podmiotów poddanych ewaluacji;
- 4) sporządzanie opinii i ocen w sprawach określonych przez ministra lub z własnej inicjatywy;
- 5) ewaluacja jakości kształcenia w szkole doktorskiej;
- 6) wydawanie opinii w sprawie wykazu konkursów grantowych, o których mowa w art. 219 ust. 5 pkt 2;
- 7) sporządzanie analiz w zakresie ewaluacji jakości działalności naukowej i jakości kształcenia w szkołach doktorskich;

8) współpraca z krajowymi i międzynarodowymi instytucjami zajmującymi się ewaluacją jakości działalności naukowej.

2. W pracach KEN mogą uczestniczyć eksperci. Do ekspertów stosuje się odpowiednio przepis art. 273 ust. 1.

3. Kandydat na eksperta urodzony przed dniem 1 sierpnia 1972 r. składa przewodniczącemu KEN oświadczenie dotyczące pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z tymi organami w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r.

DZIAŁ VII

Odpowiedzialność dyscyplinarna

Rozdział 1

Odpowiedzialność dyscyplinarna nauczycieli akademickich

Art. 276. 1. Nauczyciel akademicki podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za przewinienie dyscyplinarne stanowiące czyn uchybiający obowiązkom nauczyciela akademickiego lub godności zawodu nauczyciela akademickiego.

2. Ustanie zatrudnienia w uczelni nie wyłącza odpowiedzialności dyscyplinarnej za przewinienie dyscyplinarne popełnione w trakcie tego zatrudnienia.

3. Odpowiedzialność, o której mowa w niniejszym rozdziale, nie wyłącza odpowiedzialności dyscyplinarnej lub zawodowej przewidzianej w odrębnych przepisach.

Art. 277. 1. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) nagana z obniżeniem wynagrodzenia zasadniczego o 10%–25% na okres od miesiąca do 2 lat;
- 4) pozbawienie prawa do wykonywania zadań promotora, recenzenta oraz członka komisji w postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego oraz tytułu profesora na okres od roku do 5 lat;
- 5) pozbawienie prawa do pełnienia funkcji kierowniczych w uczelniach na okres od 6 miesięcy do 5 lat;
- 6) wydalenie z pracy w uczelni;

- 7) wydalenie z pracy w uczelni z zakazem wykonywania pracy w uczelniach na okres od 6 miesięcy do 5 lat;
- 8) pozbawienie prawa do wykonywania zawodu nauczyciela akademickiego na okres 10 lat.

2. Za jedno przewinienie dyscyplinarne orzeka się jedną karę dyscyplinarną, a za kilka przewinień orzeka się jedną karę, najsurowszą.

3. Informację o prawomocnym orzeczeniu kary dyscyplinarnej, o której mowa w ust. 1 pkt 4–8, zamieszcza się w systemie, o którym mowa w art. 343 ust. 1.

Art. 278. 1. Rzeczników dyscyplinarnych w uczelni powołuje rektor spośród nauczycieli akademickich posiadających co najmniej stopień doktora.

2. Minister powołuje 14 rzeczników dyscyplinarnych spośród nauczycieli akademickich, z których:

- 1) 7 reprezentuje każdą z dziedzin i posiada stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora;
- 2) 7 posiada co najmniej stopień doktora w zakresie nauk prawnych.

3. Rzecznik dyscyplinarny, o którym mowa w ust. 2, jest właściwy w sprawach dotyczących czynów nauczycieli akademickich pełniących funkcje rektora, przewodniczącego uczelnianej komisji dyscyplinarnej, przewodniczącego i członka komisji dyscyplinarnej przy RGNiSW oraz przewodniczącego i członka komisji dyscyplinarnej przy ministrze.

4. Kadencja rzeczników dyscyplinarnych trwa 4 lata i rozpoczyna się w przypadku rzeczników powoływanych przez:

- 1) rektora – w dniu 1 stycznia roku następującego po roku, w którym rozpoczęła się kadencja rektora;
- 2) ministra – w dniu 1 stycznia.

5. Rzecznik dyscyplinarny jest związany poleceniami organu, który go powołał, w zakresie rozpoczęcia prowadzenia sprawy. Polecenia nie mogą dotyczyć czynności podejmowanych przez rzecznika w ramach prowadzonych spraw.

Art. 279. 1. W postępowaniach dyscyplinarnych orzekają uczelniane komisje dyscyplinarne, komisja dyscyplinarna przy RGNiSW oraz komisja dyscyplinarna przy ministrze.

2. Uczelniana komisja dyscyplinarna pochodzi z wyboru. Tryb wyboru i skład komisji określa statut uczelni.

3. Komisję dyscyplinarną przy RGNiSW wybiera RGNiSW. Tryb wyboru i skład komisji określa statut RGNiSW.

4. W skład uczelnianej komisji dyscyplinarnej oraz komisji dyscyplinarnej przy RGNiSW wchodzi co najmniej 1 student.

5. Komisję dyscyplinarną przy ministrze powołuje minister spośród nauczycieli akademickich reprezentujących wszystkie dziedziny i posiadających co najmniej stopień doktora.

6. Osoba pełniąca funkcję organu uczelni może być członkiem komisji dyscyplinarnej po upływie 4 lat od zaprzestania pełnienia tej funkcji.

7. Komisje dyscyplinarne są niezależne w zakresie orzekania oraz niezależne od organów władzy publicznej i organów uczelni. Komisje dyscyplinarne samodzielnie ustalają stan faktyczny i rozstrzygają zagadnienia prawne i nie są związane rozstrzygnięciami innych organów stosujących prawo, z wyjątkiem prawomocnego skazującego wyroku sądu oraz opinii komisji do spraw etyki w nauce PAN.

Art. 280. W postępowaniu dyscyplinarnym orzekają:

- 1) w pierwszej instancji:
 - a) uczelniana komisja dyscyplinarna – w przypadku gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o zastosowanie kary określonej w art. 277 ust. 1 pkt 2 albo 3 wobec nauczyciela akademickiego innego niż wymieniony w art. 278 ust. 3,
 - b) komisja dyscyplinarna przy RGNiSW – w przypadku nauczyciela akademickiego:
 - w stosunku do którego rzecznik dyscyplinarny wniósł o zastosowanie kary określonej w art. 277 ust. 1 pkt 4–8,
 - wymienionego w art. 278 ust. 3;
- 2) w drugiej instancji – komisja dyscyplinarna przy ministrze.

Art. 281. Kadencja komisji dyscyplinarnej trwa 4 lata i rozpoczyna się w przypadku:

- 1) uczelnianej komisji dyscyplinarnej – z początkiem kadencji senatu uczelni;
- 2) komisji dyscyplinarnej przy RGNiSW oraz komisji dyscyplinarnej przy ministrze – w dniu 1 stycznia.

Art. 282. Obsługę komisji dyscyplinarnej przy RGNiSW, komisji dyscyplinarnej przy ministrze oraz rzeczników dyscyplinarnych powołanych przez ministra zapewnia urząd obsługujący ministra.

Art. 283. Rektor, po otrzymaniu zawiadomienia o popełnieniu czynu mającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego lub powzięciu w inny sposób informacji o możliwości popełnienia takiego czynu, może:

- 1) skierować sprawę do mediacji – w przypadku gdy wskutek czynu zaistniał spór między osobą, której dotyczy zawiadomienie lub informacja, a pokrzywdzonym;
- 2) nałożyć karę upomnienia – w przypadku gdy czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi i udowodnienie winy nie wymaga przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego;
- 3) polecić rzecznikowi dyscyplinarnemu rozpoczęcie prowadzenia sprawy.

Art. 284. 1. Mediację prowadzi się za zgodą osoby, której czynu dotyczy zawiadomienie lub informacja, o których mowa w art. 283, oraz pokrzywdzonego.

2. Mediację prowadzi nauczyciel akademicki wskazany przez rektora.

3. Nauczyciel akademicki prowadzący mediację sporządza sprawozdanie z jej wyników i przekazuje je rektorowi.

4. W przypadku gdy w wyniku mediacji zostanie zawarta ugoda, podpisuje ją również nauczyciel akademicki prowadzący mediację i dołącza do sprawozdania, o którym mowa w ust. 3.

5. W przypadku gdy w wyniku mediacji nie zostanie zawarta ugoda, rektor poleca rzecznikowi dyscyplinarnemu rozpoczęcie prowadzenia sprawy.

Art. 285. 1. W przypadku gdy czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, karę upomnienia nakłada się po uprzednim wysłuchaniu nauczyciela akademickiego.

2. Nauczyciel akademicki ukarany karą upomnienia może wnieść odwołanie do sądu pracy, właściwego dla siedziby uczelni. Odwołanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o ukaraniu.

3. Karę upomnienia uważa się za niebyłą po roku od dnia doręczenia zawiadomienia o ukaraniu. Rektor może, z własnej inicjatywy lub na wniosek zakładowej organizacji związkowej reprezentującej nauczyciela akademickiego, uznać karę za niebyłą przed upływem tego terminu.

4. W przypadku wydania przez sąd pracy orzeczenia o uchyleniu kary upomnienia albo uznania tej kary za niebyłą, odpis zawiadomienia o ukaraniu usuwa się z akt osobowych nauczyciela akademickiego.

Art. 286. 1. Rzecznik dyscyplinarny rozpoczyna prowadzenie sprawy z urzędu lub na polecenie organu, który go powołał.

2. Rzecznik dyscyplinarny dokonuje czynności w zakresie niezbędnym do sporządzenia:

- 1) postanowienia o wszczęciu albo odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego albo
- 2) wniosku do rektora o ukaranie karą, o której mowa w art. 277 ust. 1 pkt 1, w przypadku gdy czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi.

Art. 287. 1. Stronami w postępowaniu wyjaśniającym są osoba, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, i pokrzywdzony lub osoba, która zawiadomiła o popełnieniu czynu mającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

2. Osoba, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, ma prawo do:

- 1) składania wyjaśnień;
- 2) odmowy składania wyjaśnień;
- 3) odmowy odpowiedzi na poszczególne pytania;
- 4) korzystania z pomocy wybranego obrońcy;
- 5) zgłaszania wniosków dowodowych;
- 6) zapoznania się po zakończeniu postępowania dowodowego w postępowaniu wyjaśniającym z zebranymi dowodami i zgłoszenia wniosku o jego uzupełnienie w terminach wyznaczonych przez rzecznika dyscyplinarnego.

Art. 288. 1. Rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania polecenia organu, który go powołał, lub powzięcia w inny sposób informacji o popełnieniu czynu mającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

2. Postępowanie wyjaśniające wszczyna się z urzędu w przypadku czynu polegającego na:

- 1) przywłaszczeniu sobie autorstwa albo wprowadzeniu w błąd co do autorstwa całości lub części cudzego utworu albo artystycznego wykonania;
- 2) rozpowszechnieniu, bez podania nazwiska lub pseudonimu twórcy, cudzego utworu w wersji oryginalnej albo w postaci opracowania;

- 3) rozpowszechnieniu, bez podania nazwiska lub pseudonimu twórcy, cudzego artystycznego wykonania albo publicznym zniekształceniu takiego utworu, artystycznego wykonania, fonogramu, wideogramu lub nadania;
- 4) naruszeniu cudzych praw autorskich lub praw pokrewnych w sposób inny niż określony w pkt 1–3;
- 5) sfalszowaniu badań naukowych lub ich wyników, lub dokonaniu innego oszustwa naukowego;
- 6) przyjęciu lub żądaniu korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy w związku z pełnieniem funkcji lub zajmowaniem stanowiska w uczelni;
- 7) powołaniu się na wpływy w uczelni, instytucji państwowej, samorządowej lub jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi albo wywoływaniu przekonania innej osoby lub utwierdzaniu jej w przekonaniu o istnieniu takich wpływów i podjęciu się pośrednictwa w załatwieniu sprawy w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę;
- 8) udzieleniu albo obietnicy udzielenia korzyści majątkowej lub osobistej w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w uczelni przez wywarcie wpływu na decyzję, działanie lub zaniechanie osoby pełniącej funkcję lub zajmującej stanowisko w uczelni, w związku z pełnieniem tej funkcji lub zajmowaniem stanowiska.

3. W postępowaniu wyjaśniającym może być przeprowadzone postępowanie mediacyjne.

4. Rzecznik dyscyplinarny może ograniczyć czynności dowodowe w postępowaniu wyjaśniającym do przesłuchania osoby, której czynu dotyczy to postępowanie, i pokrzywdzonego oraz przeprowadzenia i utrwalenia w protokołach czynności, których nie będzie można powtórzyć.

5. Jeżeli świadek, biegły lub osoba, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, bez usprawiedliwienia nie stawia się na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego albo świadek lub biegły bezpodstawnie odmawia zeznań, rzecznik dyscyplinarny może zwrócić się do sądu rejonowego, właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby wezwanej, o nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 1500 złotych za nieusprawiedliwione niestawiennictwo albo za odmowę zeznań. Świadek, biegły lub osoba, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, nie podlegają tej karze, jeżeli nie byli uprzedzeni o skutkach niestawiennictwa albo odmowy złożenia zeznań.

6. Postępowanie wyjaśniające kończy się, w terminie 6 miesięcy od dnia jego wszczęcia:

- 1) skierowaniem do właściwej komisji dyscyplinarnej wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego;
- 2) wnioskiem do rektora o ukaranie karą, o której mowa w art. 277 ust. 1 pkt 1, w przypadku gdy czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi;
- 3) wydaniem postanowienia o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.

7. Jeżeli w ocenie rzecznika dyscyplinarnego czyn ma znamiona przestępstwa, rzecznik informuje o tym rektora.

Art. 289. 1. Postępowania wyjaśniającego nie wszczyna się po upływie 5 lat od popełnienia czynu.

2. Jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, postępowanie wyjaśniające może być wszczęte do upływu okresu przedawnienia karalności tego przestępstwa.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do postępowania wyjaśniającego wobec nauczyciela akademickiego, któremu zarzuca się popełnienie czynu, o którym mowa w art. 288 ust. 2 pkt 1–5.

Art. 290. 1. Na postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego, w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia, osobie, której czynu dotyczy to postępowanie, osobie, która zawiadomiła o popełnieniu czynu mającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego, pokrzywdzonemu oraz organowi, który polecił rozpoczęcie prowadzenia sprawy, przysługuje zażalenie do właściwej komisji dyscyplinarnej, o której mowa w art. 280 pkt 1.

2. Jeżeli po uwzględnieniu zażalenia i uchyleniu postanowienia o umorzeniu postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w ust. 1, rzecznik dyscyplinarny wyda takie samo postanowienie, przysługuje na nie zażalenie do komisji dyscyplinarnej przy ministrze. Zażalenie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia.

3. W przypadku uwzględnienia zażalenia i uchylenia postanowienia o umorzeniu postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w ust. 2, minister poleca prowadzenie postępowania wyjaśniającego rzecznikowi dyscyplinarnemu powołanemu przez ministra, a w przypadku gdy postanowienie o umorzeniu wydał rzecznik dyscyplinarny powołany przez ministra – innemu rzecznikowi dyscyplinarnemu powołanemu przez ministra.

4. Rzecznik dyscyplinarny, o którym mowa w ust. 3, wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego, na które nie przysługuje zażalenie, albo kieruje wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego do komisji dyscyplinarnej przy RGNiSW.

Art. 291. W przypadku gdy:

- 1) zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania wyjaśniającego lub
 - 2) wszczęto postępowanie przygotowawcze lub postępowanie sądowe dotyczące czynu będącego przedmiotem postępowania wyjaśniającego
- rzecznik dyscyplinarny może wydać postanowienie o zawieszeniu postępowania wyjaśniającego na czas trwania przeszkody, postępowania przygotowawczego lub postępowania sądowego.

Art. 292. 1. Komisje dyscyplinarne orzekają w składzie co najmniej 3 członków.

2. W składzie orzekającym komisji dyscyplinarnej przy ministrze co najmniej 1 z członków posiada co najmniej stopień doktora w zakresie nauk prawnych.

3. Przewodniczącym składu orzekającego jest nauczyciel akademicki posiadający tytuł lub stopień naukowy albo tytuł lub stopień w zakresie sztuki nie niższy niż tytuł lub stopień obwinionego.

Art. 293. 1. Stronami w postępowaniu dyscyplinarnym są obwiniony i rzecznik dyscyplinarny.

2. Do obwinionego stosuje się odpowiednio przepisy art. 287 ust. 2.

Art. 294. 1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się na wniosek rzecznika dyscyplinarnego.

2. W postępowaniu dyscyplinarnym może być przeprowadzone postępowanie mediacyjne.

3. Posiedzenie komisji dyscyplinarnej może odbyć się pod nieobecność obwinionego lub rzecznika dyscyplinarnego, o ile zostali oni prawidłowo zawiadomieni o terminie i miejscu posiedzenia.

4. W przypadku gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o orzeczenie kary, o której mowa w art. 277 ust. 1 pkt 6–8, a obwiniony nie ma obrońcy z wyboru, przewodniczący składu orzekającego komisji dyscyplinarnej wyznacza obrońcę z urzędu spośród nauczycieli akademickich.

5. Rozprawa dyscyplinarna jest jawna tylko dla pracowników danej uczelni, przedstawicieli samorządu studentów i doktorantów, jeżeli przewinienie dyscyplinarne dotyczy praw studenta lub doktoranta, pokrzywdzonego, przedstawicieli RGNiSW,

przedstawicieli ministra oraz, za zgodą obwinionego, dla przedstawiciela związku zawodowego, którego obwiniony jest członkiem.

6. Jeżeli świadek lub biegły bez usprawiedliwienia nie stawia się na wezwanie komisji dyscyplinarnej albo bezpodstawnie odmawia zeznań, przewodniczący składu orzekającego komisji dyscyplinarnej może zwrócić się do sądu rejonowego, właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby wezwanej, o nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 1500 złotych za nieusprawiedliwione niestawiennictwo albo za odmowę zeznań. Świadek lub biegły nie podlegają tej karze, jeżeli nie byli uprzedzeni o skutkach niestawiennictwa albo odmowy złożenia zeznań.

Art. 295. 1. Orzeczenia komisji dyscyplinarnej zapadają zwykłą większością głosów składu orzekającego.

2. Komisja dyscyplinarna orzeka o:

- 1) uniewinnieniu obwinionego;
- 2) odstąpieniu od wymierzenia kary dyscyplinarnej;
- 3) ukaraniu obwinionego;
- 4) umorzeniu postępowania dyscyplinarnego.

3. Postępowanie dyscyplinarne umarza się, w przypadku gdy:

- 1) społeczna szkodliwość przewinienia dyscyplinarnego jest znikoma;
- 2) obwiniony w chwili popełnienia przewinienia dyscyplinarnego był niepoczytalny;
- 3) obwiniony zmarł;
- 4) nastąpiło przedawnienie karalności;
- 5) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego przewinienia dyscyplinarnego tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się.

4. Postępowanie dyscyplinarne może być umorzone, jeżeli orzeczenie kary dyscyplinarnej byłoby oczywiście niecelowe ze względu na rodzaj i wysokość kary lub innego środka prawomocnie orzeczonych za ten sam czyn w innym postępowaniu, a interes pokrzywdzonego temu się nie sprzeciwia.

Art. 296. 1. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej, o której mowa w art. 280 pkt 1, stronom przysługuje odwołanie do komisji dyscyplinarnej przy ministrze, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

2. Od prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej przy ministrze stronom przysługuje odwołanie do Sądu Apelacyjnego w Warszawie – Sądu Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych. Do odwołania stosuje się przepisy ustawy z dnia 19 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155, 398 i 416) dotyczące apelacji. Od orzeczenia sądu apelacyjnego nie służy skarga kasacyjna.

Art. 297. 1. Postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem można wznowić, jeżeli:

- 1) w związku z postępowaniem dopuszczono się rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia;
- 2) po wydaniu orzeczenia ujawniono nowe fakty lub dowody nieznane w chwili jego wydania, wskazujące na to, że obwiniony jest niewinny, ukarano go za popełnienie innego przewinienia dyscyplinarnego lub bezpodstawnie umorzono postępowanie dyscyplinarne;
- 3) w trakcie postępowania naruszono przepisy, przez co uniemożliwiono lub w poważnym stopniu utrudniono obwinionemu korzystanie z prawa do obrony albo orzeczenie wydała komisja w niewłaściwym składzie, albo zasiadała w niej osoba podlegająca wyłączeniu;
- 4) uchylono lub istotnie zmieniono treść prawomocnego orzeczenia stanowiącego podstawę umorzenia postępowania zgodnie z art. 295 ust. 4.

2. Wznowienie nie może nastąpić z przyczyny wymienionej w ust. 1 pkt 1, jeżeli była ona przedmiotem rozpoznania przez sąd, o którym mowa w art. 296 ust. 2.

3. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść obwinionego nie jest dopuszczalne po jego śmierci albo po upływie 5 lat od popełnienia czynu będącego podstawą orzeczenia, a gdy czyn stanowił przestępstwo – po upływie okresu przedawnienia karalności tego przestępstwa lub w przypadku wykonania kary i jej zatarcia.

4. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego mogą składać, w terminie 30 dni od dnia powzięcia wiadomości o przyczynie uzasadniającej wznowienie: obwiniony, obrońca, rzecznik dyscyplinarny, a po śmierci obwinionego lub gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności – także jego małżonek, krewny w linii prostej, brat lub siostra.

5. Rozprawa dyscyplinarna jest jawna tylko dla osób, o których mowa w art. 294 ust. 5, a także dla osoby, na żądanie której prowadzi się postępowanie, w przypadku gdy obwiniony zmarł lub gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności.

Art. 298. W przypadku gdy wszczęto postępowanie przygotowawcze lub postępowanie sądowe dotyczące czynu będącego przedmiotem postępowania dyscyplinarnego,

postępowanie to może zostać zawieszone na czas trwania postępowania przygotowawczego lub postępowania sądowego.

Art. 299. 1. Przedawnienie karalności następuje po upływie 5 lat od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

2. Jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie karalności następuje w terminach określonych w przepisach odrębnych.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do czynów, o których mowa w art. 288 ust. 2 pkt 1–5. Karalność tych czynów nie podlega przedawnieniu.

Art. 300. 1. Komisja dyscyplinarna doręcza orzeczenie wraz z uzasadnieniem stronom postępowania i przekazuje je rektorowi uczelni zatrudniającej nauczyciela akademickiego oraz ministrowi, w terminie 30 dni od dnia jego wydania.

2. Informację o prawomocnym orzeczeniu w sprawach czynów, o których mowa w art. 288 ust. 2 pkt 1–5, komisja dyscyplinarna przekazuje podmiotowi, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2 i 3.

Art. 301. 1. Kary dyscyplinarne określone w art. 277 ust. 1:

- 1) pkt 1–3 – ulegają zatarciu po upływie 3 lat,
- 2) pkt 4–7 – ulegają zatarciu po upływie 5 lat,
- 3) pkt 8 – ulegają zatarciu po upływie 15 lat

– od dnia ich wykonania, jeżeli w tym okresie osoba ukarana nie została ponownie ukarana dyscyplinarnie albo skazana przez sąd za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

2. Komisja dyscyplinarna, która orzekła karę dyscyplinarną, na wniosek ukaranego złożony nie wcześniej niż po upływie 2 lat od dnia wykonania kary może postanowić o jej zatarciu.

Art. 302. W sprawach przewinień dyscyplinarnych, które mogą stanowić naruszenie zasad etyki w nauce, komisja dyscyplinarna może zwrócić się o wydanie opinii do komisji do spraw etyki w nauce PAN. Opinia wiąże w zakresie ustalenia, czy czyn ma znamiona czynu, o którym mowa w art. 288 ust. 2 pkt 1–5.

Art. 303. 1. Rektor może zawiesić w pełnieniu obowiązków nauczyciela akademickiego, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub dyscyplinarne, a także w toku postępowania wyjaśniającego, jeżeli ze względu na wagę i wiarygodność przedstawionych zarzutów celowe jest odsunięcie go od wykonywania obowiązków.

2. Nauczyciel akademicki zostaje z mocy prawa zawieszony w pełnieniu obowiązków z dniem jego tymczasowego aresztowania.

3. Zawieszenie w pełnieniu obowiązków nie może trwać dłużej niż 6 miesięcy. Okres zawieszenia może być przedłużany o kolejne 6 miesięcy, w przypadku gdy przeciwko nauczycielowi akademickiemu toczy się nadal postępowanie karne.

4. Od decyzji o zawieszeniu w pełnieniu obowiązków nauczycielowi akademickiemu przysługuje odwołanie do sądu pracy właściwego dla siedziby uczelni.

Art. 304. 1. Wynagrodzenie zasadnicze nauczyciela akademickiego w okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków może ulec obniżeniu nie więcej niż o 50%, a tymczasowo aresztowanego ulega obniżeniu nie więcej niż o 50%, począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zawieszenie. W okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków nie przysługują zmienne składniki wynagrodzenia, o których mowa w art. 136 ust. 2.

2. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne lub karne zakończy się umorzeniem z powodu braku dowodów winy albo orzeczeniem lub wyrokiem uniewinniającym, nauczycielowi akademickiemu wypłaca się część wynagrodzenia, o którą zostało ono obniżone.

Art. 305. Uczelnia oraz minister mogą zapewnić osobom powołanym albo wybranym do pełnienia funkcji rzecznika dyscyplinarnego oraz członka komisji dyscyplinarnej ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej z tytułu wykonywania ich zadań.

Art. 306. Do postępowań w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904 i 2405 oraz z 2018 r. poz. 5, 106, 138 i 201), z wyłączeniem art. 82.

Art. 307. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb prowadzenia mediacji, postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, a także sposób wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia, mając na uwadze konieczność zapewnienia rzetelności, obiektywności, przejrzystości i sprawności prowadzenia postępowań.

Rozdział 2

Odpowiedzialność dyscyplinarna studentów

Art. 308. 1. Student podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie przepisów obowiązujących w uczelni oraz za czyn uchybiający godności studenta.

2. Za ten sam czyn student nie może być ukarany jednocześnie przez rektora i komisję dyscyplinarną.

Art. 309. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) nagana z ostrzeżeniem;
- 4) zawieszenie w określonych prawach studenta na okres do 1 roku;
- 5) wydalenie z uczelni.

Art. 310. 1. Rzecznika dyscyplinarnego do spraw studentów powołuje rektor spośród nauczycieli akademickich uczelni.

2. Rektor może powołać kilku rzeczników dyscyplinarnych do spraw studentów.

3. Do rzecznika dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 278 ust. 4 pkt 1 oraz ust. 5.

Art. 311. 1. W sprawach dyscyplinarnych studentów orzekają komisja dyscyplinarna oraz odwoławcza komisja dyscyplinarna, powołane spośród nauczycieli akademickich i studentów uczelni, w trybie określonym w statucie.

2. Do komisji dyscyplinarnych stosuje się odpowiednio przepisy art. 279 ust. 7 oraz art. 281 pkt 1.

Art. 312. Komisja dyscyplinarna orzeka w składzie złożonym z przewodniczącego składu orzekającego, którym jest nauczyciel akademicki, oraz w równej liczbie z nauczycieli akademickich i studentów.

Art. 313. 1. Za przewinienie mniejszej wagi rektor może wymierzyć studentowi karę upomnienia, po uprzednim wysłuchaniu studenta lub jego obrońcy.

2. Student ukarany przez rektora karą upomnienia lub samorząd studencki może wnieść odwołanie do komisji dyscyplinarnej. Odwołanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o ukaraniu. Komisja dyscyplinarna może w tym przypadku wymierzyć tylko karę upomnienia.

3. W przypadku podejrzenia popełnienia przez studenta czynu polegającego na przypisaniu sobie autorstwa istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu, rektor niezwłocznie poleca przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego.

4. Jeżeli w wyniku postępowania wyjaśniającego zebrany materiał potwierdza popełnienie czynu, o którym mowa w ust. 5, rektor wstrzymuje postępowanie o nadanie tytułu zawodowego do czasu wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną oraz składa zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

5. W przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez studenta przestępstwa, rektor jednocześnie z poleceniem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego może zawiesić studenta w prawach studenta do czasu wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną.

Art. 314. 1. Rzecznik dyscyplinarny do spraw studentów wszczyna postępowanie wyjaśniające na polecenie rektora, którego informuje o dokonanych ustaleniach.

2. Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny do spraw studentów umarza postępowanie lub kieruje do komisji dyscyplinarnej wnioski o ukaranie. Rzecznik dyscyplinarny może również złożyć wniosek do rektora o wymierzenie kary upomnienia.

3. Postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego wymaga zatwierdzenia przez rektora. W przypadku odmowy zatwierdzenia postanowienia rektor może polecić innemu rzecznikowi dyscyplinarnemu do spraw studentów wszczęcie postępowania wyjaśniającego. Postanowienie tego rzecznika o umorzeniu postępowania wyjaśniającego jest ostateczne.

Art. 315. 1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna komisja dyscyplinarna na wniosek rzecznika dyscyplinarnego do spraw studentów.

2. Wymierzenie studentowi za ten sam czyn kary w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawach o wykroczenia nie stanowi przeszkody do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

3. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie 6 miesięcy od dnia uzyskania przez rektora informacji o popełnieniu czynu uzasadniającego nałożenie kary lub po upływie 3 lat od dnia jego popełnienia.

4. Jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, postępowanie może być wszczęte do upływu okresu przedawnienia karalności tego przestępstwa.

5. Przepisów ust. 3 i 4 nie stosuje się do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec studenta, któremu zarzuca się popełnienie czynu, o którym mowa w art. 288 ust. 2 pkt 1–5.

6. Do wznowienia postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 297 ust. 1. Wznowienie nie może nastąpić z przyczyny wymienionej w art. 297 ust. 1 pkt 1, jeżeli była ona przedmiotem rozpoznania przez sąd, o którym mowa w art. 319.

7. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego mogą wnieść osoba ukarana lub rzecznik dyscyplinarny do spraw studentów w terminie 30 dni od dnia powzięcia wiadomości o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

Art. 316. 1. Do stron postępowania wyjaśniającego stosuje się odpowiednio przepisy art. 287.

2. W przypadku gdy rzecznik dyscyplinarny do spraw studentów wnosi o orzeczenie kary, o której mowa w art. 309 pkt 5, a obwiniony nie ma obrońcy z wyboru, przewodniczący składu orzekającego wyznacza obrońcę z urzędu spośród nauczycieli akademickich lub studentów uczelni.

Art. 317. 1. Do stron postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 293.

2. Rozprawa przed komisją dyscyplinarną jest jawna.

3. Komisja dyscyplinarna wyłącza jawność rozprawy w całości lub w części, jeżeli jawność mogłaby naruszać dobre obyczaje albo jeżeli wymaga tego interes obwinionego, uczelni lub osób trzecich. Wyłączenie jawności nie obejmuje ogłoszenia orzeczenia.

4. Rektor lub komisja dyscyplinarna może zawiesić studenta w prawach studenta w przypadku uporczywego nieusprawiedliwionego niestawiania się na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego do spraw studentów w postępowaniu wyjaśniającym lub na posiedzenie komisji dyscyplinarnej mimo prawidłowego zawiadomienia.

Art. 318. 1. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej stronom przysługuje odwołanie.

2. Odwołanie wnosi się do odwoławczej komisji dyscyplinarnej w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

Art. 319. Od prawomocnego orzeczenia odwoławczej komisji dyscyplinarnej służy skarga do sądu administracyjnego.

Art. 320. 1. Zatarcie kary dyscyplinarnej następuje po upływie 3 lat od uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu.

2. Organ, który orzekł karę dyscyplinarną, może orzec o jej zatarciu na wniosek ukaranego, złożony nie wcześniej niż po upływie roku od uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu.

Art. 321. Do postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego wobec studentów w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, z wyłączeniem art. 82.

Art. 322. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w sprawach studentów, a także sposób wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia, mając na uwadze konieczność zapewnienia rzetelności, obiektywności, przejrzystości i sprawności prowadzenia postępowań.

Rozdział 3

Odpowiedzialność dyscyplinarna doktorantów

Art. 323. 1. Doktorant podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie przepisów obowiązujących w podmiocie prowadzącym szkołę doktorską oraz za czyn uchybiający godności doktoranta. Do odpowiedzialności dyscyplinarnej doktorantów stosuje się odpowiednio przepisy art. 308 ust. 2, art. 309–321 oraz przepisy wydane na podstawie art. 322.

2. Komisja dyscyplinarna rozstrzygająca sprawę doktoranta orzeka w składzie złożonym z przewodniczącego składu orzekającego, którym jest nauczyciel akademicki albo pracownik naukowy, oraz w równej liczbie z doktorantów i nauczycieli akademickich albo pracowników naukowych.

DZIAŁ VIII

Cudzoziemcy w systemie szkolnictwa wyższego i nauki

Art. 324. 1. Cudzoziemcy mogą podejmować i odbywać studia, kształcenie w szkołach doktorskich, studia podyplomowe, kształcenie specjalistyczne i inne formy kształcenia oraz uczestniczyć w prowadzeniu działalności naukowej lub w prowadzeniu kształcenia, na podstawie:

- 1) umów międzynarodowych, na zasadach określonych w tych umowach;
- 2) umów zawieranych z podmiotami zagranicznymi przez uczelnie, na zasadach określonych w tych umowach;

- 3) decyzji ministra;
- 4) decyzji dyrektora NAWA w odniesieniu do jej stypendystów;
- 5) decyzji dyrektora NCN o przyznaniu środków finansowych na realizację badań podstawowych w formie projektu badawczego, stażu lub stypendium, zakwalifikowanych do finansowania w drodze konkursu;
- 6) decyzji administracyjnej rektora, dyrektora instytutu PAN, dyrektora instytutu badawczego lub dyrektora instytutu międzynarodowego.

2. Minister może przyznać cudzoziemcowi stypendium, finansowanie lub dofinansowanie do kosztów opłat za usługi edukacyjne oraz ryczałt na koszty podróży, utrzymania i zakwaterowania. Środki finansowe są wypłacane za pośrednictwem NAWA.

3. Minister może upoważnić dyrektora NAWA do wydawania decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 3.

Art. 325. 1. Cudzoziemiec może być zwolniony z opłat, o których mowa w art. 79 ust. 1 pkt 2, 3 i 5 oraz art. 163 ust. 2, na zasadach określonych w umowie między uczelniami albo umowie międzynarodowej. Zwolnienie cudzoziemca z tych opłat może nastąpić również na podstawie:

- 1) decyzji administracyjnej rektora, dyrektora instytutu PAN lub dyrektora instytutu badawczego;
- 2) decyzji ministra lub decyzji dyrektora NAWA w odniesieniu do jej stypendystów.

2. Opłat, o których mowa w art. 79 ust. 1 pkt 5, nie pobiera się od:

- 1) cudzoziemca – obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i członków ich rodzin, mieszkających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały, lub rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej;
- 3) cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 159 ust. 1 lub art. 186 ust. 1 pkt 3 lub 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2017 r. poz. 2206 i 2282 oraz z 2018 r. poz. 107 i 138);
- 4) cudzoziemca, który posiada status uchodźcy nadany w Rzeczypospolitej Polskiej albo korzysta z ochrony czasowej albo ochrony uzupełniającej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 5) cudzoziemca – posiadacza certyfikatu poświadczającego znajomość języka polskiego jako obcego, o którym mowa w art. 11a ust. 2 ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. poz. 224 i 455, z 2015 r. poz. 1132 oraz z 2017 r. poz. 60), co najmniej na poziomie biegłości językowej C1;
- 6) posiadacza Karty Polaka lub osoby, której wydano decyzję w sprawie stwierdzenia polskiego pochodzenia;
- 7) cudzoziemca będącego małżonkiem, wstępnym lub zstępnym obywatela Rzeczypospolitej Polskiej, mieszkającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Cudzoziemiec niewymieniony w ust. 2 pkt 2–7 nie może ubiegać się o stypendium socjalne, o którym mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1, oraz o kredyt studencki, o którym mowa w art. 98 ust. 1.

4. Za członków rodzin osób, o których mowa w ust. 2 pkt 1, uważa się osoby wymienione w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2017 r. poz. 900).

Art. 326. 1. Zatrudnienie cudzoziemca w podmiocie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1–7, do realizacji zadań związanych z kształceniem i prowadzeniem działalności naukowej następuje bez konieczności uzyskania zezwolenia i zgody organu zatrudnienia.

2. Osoba, o której mowa w ust. 1, podlega obowiązkowi ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, a także korzysta z uprawnień na zasadach obowiązujących obywateli polskich pozostających w stosunku pracy.

Art. 327. 1. Dyplom wydany przez uprawnioną uczelnię działającą w systemie szkolnictwa wyższego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) lub Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, potwierdzający ukończenie:

- 1) trzyletnich studiów lub studiów pierwszego stopnia trwających co najmniej 3 lata – potwierdza w Rzeczypospolitej Polskiej posiadanie wykształcenia na poziomie studiów pierwszego stopnia;
- 2) studiów drugiego stopnia – potwierdza w Rzeczypospolitej Polskiej posiadanie wykształcenia na poziomie studiów drugiego stopnia;

3) co najmniej czteroletnich studiów jednolitych – potwierdza w Rzeczypospolitej Polskiej posiadanie wykształcenia na poziomie studiów drugiego stopnia, jeżeli jest uważany za równorzędny dyplomowi ukończenia studiów drugiego stopnia w państwie wydania.

2. Jeżeli dyplom potwierdzający ukończenie studiów za granicą daje prawo do kontynuacji kształcenia na studiach drugiego stopnia lub ubiegania się o nadanie stopnia doktora w państwie, w którego systemie szkolnictwa wyższego działa uczelnia, która go wydała, uprawnia on w Rzeczypospolitej Polskiej odpowiednio do:

- 1) kontynuacji kształcenia na studiach drugiego stopnia albo
- 2) ubiegania się o nadanie stopnia doktora.

3. Dyplom potwierdzający ukończenie studiów wydany przez zagraniczną uczelnię nie potwierdza posiadania w Rzeczypospolitej Polskiej wykształcenia na określonym poziomie studiów ani nie daje uprawnień, o których mowa w ust. 2, jeżeli:

- 1) instytucja, która go wydała, lub instytucja, w której było prowadzone kształcenie:
 - a) nie działa w systemie szkolnictwa wyższego żadnego państwa lub
 - b) w rozumieniu prawa wewnętrznego państwa, w którego systemie szkolnictwa wyższego działa ta instytucja, w dniu wydania dyplomu nie była akredytowaną uczelnią lub realizowała program studiów nieposiadający akredytacji;
- 2) program studiów albo jego część realizowano niezgodnie z przepisami państwa, w którym było prowadzone kształcenie.

4. Dyrektor NAWA udziela, na wniosek zainteresowanego podmiotu, pisemnej informacji o dyplomie wydanym przez zagraniczną uczelnię, o poziomie studiów i statusie uczelni.

Art. 328. 1. Dyplom ukończenia studiów za granicą może być uznany za równoważny odpowiedniemu polskiemu dyplomowi i tytułowi zawodowemu na podstawie umowy międzynarodowej określającej równoważność, a w przypadku jej braku – w drodze postępowania nostryfikacyjnego.

2. Osoba, której dyplom został uznany za równoważny polskiemu dyplomowi i tytułowi, może posługiwać się odpowiednim polskim tytułem.

3. Ukończenie studiów na określonym poziomie przez cudzoziemca, który uzyskał status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, lub cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który nie dysponuje dyplomem

ukończenia studiów, może być potwierdzone w drodze postępowania w sprawie potwierdzenia ukończenia studiów na określonym poziomie.

4. Postępowanie nostryfikacyjne albo postępowanie, o którym mowa w ust. 3, wszczyna się na wniosek. Postępowanie prowadzi uczelnia posiadająca kategorię naukową A+, A albo B+ w dyscyplinie, której dotyczy wniosek.

5. Po przeprowadzeniu postępowania nostryfikacyjnego albo postępowania, o którym mowa w ust. 3, wydaje się zaświadczenie.

6. Za postępowanie pobierana jest opłata. Maksymalna wysokość opłaty wynosi 50% wynagrodzenia profesora. Uczelnia ustala warunki i tryb zwalniania z opłaty.

7. W przypadku stwierdzenia braku właściwości do przeprowadzenia postępowania, uczelnia wydaje postanowienie o odmowie jego przeprowadzenia, na które służy zażalenie. Opłaty, o której mowa w ust. 6, nie pobiera się.

8. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) dokumenty dołączane do wniosku,
- 2) szczegółowy tryb postępowania nostryfikacyjnego i postępowania, o którym mowa w ust. 3,
- 3) terminy załatwiania spraw w postępowaniu nostryfikacyjnym i postępowaniu, o którym mowa w ust. 3,
- 4) sposób wnoszenia opłaty,
- 5) wzór zaświadczenia wydawanego po przeprowadzeniu postępowania nostryfikacyjnego i postępowania, o którym mowa w ust. 3

– mając na uwadze konieczność zapewnienia sprawnego prowadzenia postępowań oraz różnorodność dokumentów potwierdzających ukończenie studiów występujących w obrocie międzynarodowym.

Art. 329. 1. Stopień naukowy i stopień w zakresie sztuki nadany przez uprawnioną instytucję działającą w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) lub Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym jest równoważny z odpowiednim stopniem naukowym lub stopniem w zakresie sztuki, o których mowa w ustawie.

2. Stopień doktora nadany przez Europejski Instytut Uniwersytecki, zgodnie z Konwencją powołującą Europejski Instytut Uniwersytecki, sporządzoną we Florencji dnia 19 kwietnia 1972 r., jest równoważny ze stopniem doktora.

3. Stopień naukowy i stopień w zakresie sztuki nadany przez instytucję inną niż ta, o której mowa w ust. 1 i 2, może być uznany za równoważny z odpowiednim polskim stopniem na podstawie umowy międzynarodowej, a w przypadku jej braku – w drodze postępowania nostryfikacyjnego.

4. Postępowanie nostryfikacyjne wszczyna się na wniosek. Postępowanie prowadzi podmiot posiadający kategorię naukową A+ albo A w dyscyplinie, której dotyczy wniosek.

5. Po przeprowadzeniu postępowania nostryfikacyjnego wydaje się zaświadczenie.

6. Za postępowanie pobierana jest opłata. Maksymalna wysokość opłaty wynosi 50% wynagrodzenia profesora. W uzasadnionych przypadkach wnioskodawca może być zwolniony z opłaty. Podmiot, o którym mowa w ust. 4, ustala tryb zwalniania z opłaty.

7. W przypadku stwierdzenia braku właściwości do przeprowadzenia postępowania, podmiot, o którym mowa w ust. 4, wydaje postanowienie o odmowie jego przeprowadzenia, na które służy zażalenie. Opłaty, o której mowa w ust. 6, nie pobiera się.

8. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) dokumenty dołączane do wniosku,
- 2) szczegółowy tryb postępowania nostryfikacyjnego,
- 3) terminy załatwiania spraw,
- 4) sposób wnoszenia opłaty,
- 5) wzór zaświadczenia wydawanego po przeprowadzeniu postępowania nostryfikacyjnego – mając na uwadze konieczność zapewnienia sprawnego przeprowadzania postępowań oraz różnorodność dokumentów potwierdzających nadanie stopnia występujących w obrocie międzynarodowym.

DZIAŁ IX

Instytucje przedstawicielskie środowiska szkolnictwa wyższego i nauki oraz organy pomocnicze ministra

Art. 330. Instytucjami przedstawicielskimi środowiska szkolnictwa wyższego i nauki są:

- 1) RGNiSW;

- 2) Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich;
- 3) Konferencja Rektorów Publicznych Uczelni Zawodowych;
- 4) Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich;
- 5) PSRP;
- 6) Krajowa Reprezentacja Doktorantów, zwana dalej „KRD”.

Art. 331. 1. RGNiSW współdziała z organami władzy publicznej w zakresie polityki naukowej państwa.

2. RGNiSW może współpracować z krajowymi i międzynarodowymi organizacjami działającymi w obszarze szkolnictwa wyższego i nauki.

Art. 332. 1. W skład RGNiSW wchodzi:

- 1) 14 nauczycieli akademickich wybranych przez konferencje, o których mowa w art. 330 pkt 2–4, spośród kandydatów wybranych przez uczelnie, z podziałem tej liczby pomiędzy konferencje proporcjonalnie do łącznej liczby studentów studiujących w uczelniach członkowskich każdej z tych konferencji;
- 2) 3 przedstawicieli PAN wybranych przez Prezydium PAN;
- 3) 1 przedstawiciel instytutów badawczych i 1 przedstawiciel państwowych instytutów badawczych wybrani przez Radę Główną Instytutów Badawczych;
- 4) 4 studentów wybranych przez PSRP;
- 5) 2 doktorantów wybranych przez KRD;
- 6) 2 przedstawicieli pracowników wybranych przez reprezentatywne organizacje związków zawodowych;
- 7) 2 przedstawicieli pracodawców wybranych przez reprezentatywne organizacje pracodawców.

2. Nauczyciele akademicy, o których mowa w ust. 1 pkt 1, reprezentują wszystkie dziedziny.

Art. 333. 1. Członkiem RGNiSW może być osoba, która:

- 1) ma nieposzlakowaną opinię i przestrzega zasad etyki naukowej;
- 2) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji RGNiSW;
- 3) spełnia wymagania, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1–5.

2. Członkiem RGNiSW nie może być:

- 1) członek PKA;
- 2) członek Rady Głównej Instytutów Badawczych;

- 3) założyciel;
- 4) osoba pełniąca funkcję organu uczelni;
- 5) dyrektor instytutu PAN;
- 6) dyrektor instytutu badawczego;
- 7) Prezes lub wiceprezes PAN;
- 8) prezes lub wiceprezes PAU;
- 9) dyrektor NAWA;
- 10) dyrektor NCBiR;
- 11) dyrektor NCN.

Art. 334. 1. Kadencja RGNiSW rozpoczyna się w dniu 1 stycznia i trwa 4 lata. Przedstawiciele studentów i doktorantów są powoływani na członków RGNiSW na okres określony odpowiednio w statucie PSRP i KRD.

2. Ta sama osoba może pełnić funkcję członka RGNiSW nie dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje.

Art. 335. 1. Radą kieruje przewodniczący.

2. Organizację i sposób działania RGNiSW oraz jej organy i ich kompetencje określa statut uchwalony przez RGNiSW na posiedzeniu plenarnym.

3. Rektor, na wniosek członka RGNiSW będącego nauczycielem akademickim, może zwolnić go całkowicie lub częściowo z obowiązków dydaktycznych.

Art. 336. 1. Przewodniczący RGNiSW stwierdza wygaśnięcie mandatu członka RGNiSW w przypadku:

- 1) śmierci;
- 2) złożenia rezygnacji;
- 3) niezłożenia oświadczenia lustracyjnego albo informacji lustracyjnej;
- 4) niespełniania choćby jednego z wymagań określonych w art. 333;
- 5) nieuczestniczenia w pracach RGNiSW przez okres dłuższy niż 6 miesięcy.

2. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka RGNiSW w trakcie kadencji dokonuje się na jego miejsce wyboru nowej osoby w sposób określony w art. 332, na okres do końca kadencji. Okresu tego nie wlicza się do liczby kadencji, o której mowa w art. 334 ust. 2.

Art. 337. Obsługę RGNiSW zapewnia urząd obsługujący ministra.

Art. 338. 1. Uczelnie akademickie mogą utworzyć Konferencję Rektorów Akademickich Szkół Polskich.

2. Publiczne uczelnie zawodowe mogą utworzyć Konferencję Rektorów Publicznych Uczelni Zawodowych.

3. Niepubliczne uczelnie zawodowe mogą utworzyć Konferencję Rektorów Zawodowych Szkół Polskich.

4. Konferencje współdziałają z organami władzy publicznej w sprawach dotyczących szkolnictwa wyższego, nauki i kultury.

5. Konferencje posiadają osobowość prawną.

6. Do konferencji stosuje się odpowiednio przepisy art. 10 ust. 1, art. 10a ust. 1 i 2, art. 11, art. 25, art. 28, art. 29 oraz art. 33–39 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2017 r. poz. 210).

7. Organem nadzorującym konferencje jest minister.

Art. 339. 1. Przedstawiciele samorządów studenckich tworzą PSRP, reprezentujący ogół studentów w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. PSRP ma prawo do wyrażania opinii i przedstawiania wniosków w sprawach dotyczących ogółu studentów, w tym do opiniowania projektów aktów normatywnych dotyczących studentów.

3. Najwyższym organem PSRP jest zjazd delegatów.

4. W skład zjazdu delegatów wchodzi przedstawiciele samorządu studenckiego każdej uczelni.

5. Zjazd delegatów uchwała statut PSRP określający organizację i sposób działania PSRP.

6. Statut wchodzi w życie po stwierdzeniu przez ministra jego zgodności z przepisami prawa.

7. PSRP posiada osobowość prawną.

8. Do PSRP stosuje się odpowiednio przepisy art. 10 ust. 1, art. 10a ust. 1 i 2, art. 11, art. 25, art. 28, art. 29 oraz art. 33–39 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach.

9. Organem nadzorującym PSRP jest minister.

10. Minister przekazuje PSRP środki finansowe niezbędne do jego funkcjonowania w formie dotacji podmiotowej.

11. Roczne sprawozdanie finansowe PSRP podlega badaniu przez firmę audytorską.

Art. 340. 1. Przedstawiciele samorządów doktorantów tworzą KRD, reprezentującą ogół doktorantów w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. KRD ma prawo do wyrażania opinii i przedstawiania wniosków w sprawach dotyczących ogółu doktorantów, w tym do opiniowania projektów aktów normatywnych dotyczących doktorantów.

3. Najwyższym organem KRD jest zjazd delegatów.

4. KRD posiada osobowość prawną.

5. Do KRD stosuje się odpowiednio przepisy art. 339 ust. 5, 6 i 9–11, a także odpowiednio przepisy art. 10 ust. 1, art. 10a ust. 1 i 2, art. 11, art. 25, art. 28, art. 29 oraz art. 33–39 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach.

Art. 341. 1. KPN jest organem pomocniczym ministra w zakresie polityki naukowej państwa.

2. KPN przeprowadza ewaluację realizacji polityki naukowej państwa oraz opiniuje dokumenty przedstawione przez ministra. Wyniki ewaluacji przekazuje się Radzie Ministrów za pośrednictwem ministra.

3. W skład KPN wchodzi 12 członków, powołanych przez ministra.

4. Kadencja KPN trwa 2 lata. Ta sama osoba może pełnić funkcję członka KPN nie dłużej niż przez 2 kolejne kadencje.

5. Pracami KPN kieruje przewodniczący, wybierany przez KPN spośród jego członków.

Art. 342. Minister może powoływać zespoły doradcze lub ekspertów w celu przedstawienia opinii lub ekspertyzy na jego potrzeby.

DZIAŁ X

Systemy informatyczne szkolnictwa wyższego i nauki

Art. 343. 1. Minister prowadzi Zintegrowany System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, zwany dalej „Systemem POL-on”.

2. System POL-on jest systemem teleinformatycznym w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570).

3. System POL-on obejmuje następujące bazy danych:

- 1) wykaz nauczycieli akademickich, innych osób prowadzących zajęcia, osób prowadzących działalność naukową oraz osób biorących udział w jej prowadzeniu;
- 2) wykaz studentów;

- 3) wykaz osób ubiegających się o stopień doktora;
- 4) wykaz instytucji systemu szkolnictwa wyższego i nauki;
- 5) repozytorium pisemnych prac dyplomowych;
- 6) bazę dokumentów w postępowaniach awansowych;
- 7) bazę osób upoważnionych do podpisywania dokumentów;
- 8) bazę dokumentów planistyczno-sprawozdawczych.

4. Dane w Systemie POL-on są przetwarzane w celu wykonywania zadań związanych z ustalaniem i realizacją polityki naukowej państwa, przeprowadzaniem ewaluacji jakości kształcenia, ewaluacji szkół doktorskich i ewaluacji jakości działalności naukowej, ustalania wysokości subwencji i dotacji, nadzorem nad systemem szkolnictwa wyższego i nauki, realizacją zadań przez NAWA, NCBiR oraz NCN.

Art. 344. 1. Wykaz nauczycieli akademickich, innych osób prowadzących zajęcia, osób prowadzących działalność naukową oraz osób biorących udział w jej prowadzeniu obejmuje:

- 1) imiona i nazwisko;
- 2) numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało;
- 3) elektroniczny identyfikator naukowca zgodny z międzynarodowymi standardami – w przypadku nauczycieli akademickich zatrudnionych na stanowiskach pracowników badawczych lub badawczo-dydaktycznych i osób prowadzących działalność naukową;
- 4) obywatelstwo;
- 5) nazwę państwa urodzenia – w przypadku cudzoziemców;
- 6) rok urodzenia;
- 7) płeć;
- 8) informacje o tytule zawodowym, stopniu doktora, stopniu doktora habilitowanego, uprawnieniach równoważnych z uprawnieniami doktora habilitowanego lub tytule profesora albo równoważnym tytule zawodowym lub stopniu uzyskanym za granicą;
- 9) informacje o zajęciach prowadzonych w ramach poszczególnych programów studiów;
- 10) dziedzinę i dyscyplinę, w której jest prowadzona działalność naukowa;
- 11) informacje o zaliczeniu do liczby pracowników, o której mowa w art. 266 ust. 4;
- 12) informacje o podmiocie i dyscyplinach, o których mowa w art. 266 ust. 12;
- 13) informacje o podstawowym miejscu pracy i miejscu dodatkowego zatrudnienia;
- 14) informacje o stanowisku pracy;
- 15) informacje o wymiarze czasu pracy;

- 16) informacje o czasie pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach;
- 17) informacje o kompetencjach i doświadczeniu pozwalających na prawidłową realizację zajęć w ramach programu studiów – w przypadku innych osób prowadzących zajęcia;
- 18) informacje o szkole doktorskiej, w której dana osoba prowadzi kształcenie;
- 19) informacje o pełnionych funkcjach kierowniczych w uczelni;
- 20) informacje o prawomocnym orzeczeniu kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 277 ust. 1 pkt 4–8;
- 21) informacje o kierowaniu projektami badawczymi, wybranymi w drodze konkursów ogólnokrajowych lub międzynarodowych;
- 22) informacje o osiągnięciach naukowych i artystycznych.

2. Dane, o których mowa w ust. 1 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 354 w tym zakresie, wprowadzają do Systemu POL-on:

- 1) rektorzy;
- 2) dyrektorzy instytutów PAN – z wyłączeniem danych, o których mowa w ust. 1 pkt 9, 13, 17, 19 i 20;
- 3) dyrektorzy instytutów badawczych – z wyłączeniem danych, o których mowa w ust. 1 pkt 9, 13, 17, 19 i 20;
- 4) dyrektorzy instytutów międzynarodowych – z wyłączeniem danych, o których mowa w ust. 1 pkt 9, 13, 17, 19 i 20;
- 5) rektorzy uczelni prowadzonych przez kościoły i inne związki wyznaniowe otrzymujących subwencje, dotacje i inne środki z budżetu państwa;
- 6) osoby kierujące podmiotami, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 7 i 8, posiadającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – z wyłączeniem danych, o których mowa w ust. 1 pkt 9, 13 i 17–20.

3. Przewodniczący RDN wprowadza do Systemu POL-on informację o utracie tytułu profesora.

4. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 20, wprowadzają do Systemu POL-on rektorzy, a w przypadku gdy w dniu uprawomocnienia się orzeczenia kary dyscyplinarnej nauczyciel akademicki nie jest zatrudniony w uczelni, w której zostało wszczęte postępowanie dyscyplinarne – minister.

5. Dostęp do danych zawartych w wykazie przysługuje:

- 1) ministrowi, ministrom nadzorującym uczelnie, RDN, PKA, KEN, NAWA, NCBiR oraz NCN;
- 2) rektorom, Prezesowi PAN, dyrektorom instytutów PAN, dyrektorom instytutów badawczych, dyrektorom instytutów międzynarodowych, rektorom uczelni prowadzonych przez kościoły i inne związki wyznaniowe otrzymujących subwencje, dotacje i inne środki z budżetu państwa oraz osobom kierującym podmiotami, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 7 i 8, posiadającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – w zakresie danych dotyczących nauczycieli akademickich, innych osób prowadzących zajęcia lub działalność naukową, zatrudnionych w kierowanych przez nich jednostkach;
- 3) innym podmiotom, jeżeli inne ustawy tak stanowią.

6. W celu upowszechniania wyników działalności naukowej dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3, 8, 10, 13, 18–22, są powszechnie dostępne.

7. Osoba prowadząca działalność naukową i osoba biorąca udział w prowadzeniu działalności naukowej, co 2 lata w terminie do dnia 30 listopada, składa rektorowi, dyrektorowi instytutu PAN, dyrektorowi instytutu badawczego, dyrektorowi instytutu międzynarodowego lub osobie kierującej podmiotem, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8, oświadczenie o dyscyplinie, którą reprezentuje.

8. Osoba, o której mowa w ust. 7, może reprezentować łącznie nie więcej niż 2 dyscypliny we wszystkich podmiotach, w których jest zatrudniona.

9. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 7, składa się według stanu na dzień 1 października, biorąc pod uwagę:

- 1) ostatnio uzyskany stopień naukowy, stopień w zakresie sztuki, tytuł naukowy lub tytuł w zakresie sztuki, lub
- 2) aktualny dorobek naukowy lub artystyczny.

10. Nowo zatrudniony pracownik składa oświadczenie, o którym mowa w ust. 7, w terminie 30 dni od dnia zatrudnienia.

11. Inna osoba prowadząca zajęcia, posiadająca kompetencje i co najmniej 5-letnie doświadczenie uzyskane poza uczelnią pozwalające na prawidłową realizację zajęć w ramach programu studiów, składa rektorowi oświadczenie o okresie doświadczenia zawodowego uzyskanego poza uczelnią w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia prowadzenia zajęć.

Art. 345. 1. Wykaz studentów obejmuje:

- 1) imiona i nazwisko;
- 2) numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało;
- 3) obywatelstwo;
- 4) w przypadku cudzoziemców:
 - a) nazwę państwa urodzenia,
 - b) informacje o przyjęciu na studia i ich odbywaniu,
 - c) informacje o posiadaniu Karty Polaka;
- 5) rok urodzenia;
- 6) płeć;
- 7) miejsce zamieszkania przed rozpoczęciem studiów: wieś lub miasto;
- 8) liczbę punktów ECTS uzyskanych przez studenta na studiach na każdym kierunku, poziomie i profilu;
- 9) liczbę punktów ECTS, która w wyniku potwierdzenia efektów uczenia się została zaliczona studentowi do danego programu studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu;
- 10) rodzaj przyznanych świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4;
- 11) informację o przyznaniu stypendium ministra;
- 12) numer dyplomu ukończenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu;
- 13) datę rozpoczęcia studiów, datę ich ukończenia i nazwę uzyskanego tytułu zawodowego albo datę skreślenia z listy studentów.

2. Dane, o których mowa w ust. 1 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 354 w tym zakresie, wprowadzają do Systemu POL-on rektorzy oraz rektorzy uczelni prowadzonych przez kościoły i inne związki wyznaniowe otrzymujących subwencje, dotacje i inne środki z budżetu państwa.

3. Dostęp do danych zawartych w wykazie przysługuje:

- 1) ministrowi, ministrom nadzorującym uczelnie, PKA oraz NAWA;
- 2) rektorom oraz rektorom uczelni prowadzonych przez kościoły i inne związki wyznaniowe otrzymujących subwencje, dotacje i inne środki z budżetu państwa – w zakresie danych dotyczących studentów kształcących się w kierowanych przez nich uczelniach;

- 3) ministrowi właściwemu do spraw rodziny w celu:
 - a) umożliwienia organom właściwym i wojewodom weryfikacji prawa do świadczeń rodzinnych, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, świadczeń z funduszu alimentacyjnego, o których mowa w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2018 r. poz. 554),
 - b) monitorowania sposobu realizacji świadczeń rodzinnych oraz świadczeń z funduszu alimentacyjnego przez organy właściwe lub wojewodów – w zakresie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 13;
 - 4) wójtom, burmistrzom i prezydentom miast w celu weryfikacji prawa do Karty Dużej Rodziny – w zakresie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 13;
 - 5) innym podmiotom, jeżeli inne ustawy tak stanowią.
4. Danych osobowych objętych wykazem nie udostępnia się.
5. Wykaz nie obejmuje studentów uczelni wojskowych będących żołnierzami.

Art. 346. 1. Wykaz osób ubiegających się o stopień doktora obejmuje:

- 1) imiona i nazwisko;
- 2) numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało;
- 3) elektroniczny identyfikator naukowca zgodny z międzynarodowymi standardami;
- 4) obywatelstwo;
- 5) informację o trybie przygotowywania rozprawy doktorskiej, o którym mowa w art. 197;
- 6) informację o szkole doktorskiej – w przypadku doktorantów;
- 7) w przypadku cudzoziemców:
 - a) nazwę państwa urodzenia,
 - b) informacje o przyjęciu do szkoły doktorskiej i odbywaniu w niej kształcenia,
 - c) informacje o posiadaniu Karty Polaka;
- 8) rok urodzenia;
- 9) płeć;
- 10) informację o wysokości stypendium doktoranckiego;
- 11) informację o zwiększeniu stypendium doktoranckiego, o którym mowa w art. 209 ust. 6;
- 12) dyscyplinę lub dyscypliny, w których jest przygotowywana rozprawa doktorska;
- 13) informacje o nadaniu stopnia doktora;

- 14) datę rozpoczęcia kształcenia w szkole doktorskiej, datę i okres zawieszenia, datę ukończenia kształcenia w szkole doktorskiej albo datę skreślenia z listy doktorantów;
- 15) informacje o ocenie śródkresowej;
- 16) informacje o kierowaniu projektami badawczymi, wybranymi w drodze konkursów ogólnokrajowych lub międzynarodowych;
- 17) informacje o osiągnięciach naukowych i artystycznych;
- 18) imiona i nazwisko promotora oraz numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało, oraz miejsce zatrudnienia.

2. Dane, o których mowa w ust. 1 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 354 w tym zakresie, wprowadzają do Systemu POL-on rektorzy, rektorzy uczelni prowadzonych przez kościoły i inne związki wyznaniowe, dyrektorzy instytutów PAN, dyrektorzy instytutów badawczych oraz dyrektorzy instytutów międzynarodowych.

3. Dostęp do danych zawartych w wykazie przysługuje:

- 1) ministrowi, ministrom nadzorującym uczelnie, RDN, KEN, NAWA, NCN, NCBiR oraz Prezesowi PAN;
- 2) rektorom, rektorom uczelni prowadzonych przez kościoły i inne związki wyznaniowe, dyrektorom instytutów PAN, dyrektorom instytutów badawczych oraz dyrektorom instytutów międzynarodowych – w zakresie danych dotyczących osób ubiegających się o stopień doktora w kierowanych przez nich jednostkach;
- 3) ministrowi właściwemu do spraw rodziny w celu:
 - a) umożliwienia organom właściwym i wojewodom weryfikacji prawa do świadczeń rodzinnych, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, świadczeń z funduszu alimentacyjnego, o których mowa w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów,
 - b) monitorowania sposobu realizacji świadczeń rodzinnych oraz świadczeń z funduszu alimentacyjnego przez organy właściwe lub wojewodów – w zakresie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 6 i 14;
- 4) wójtom, burmistrzom i prezydentom miast w celu weryfikacji prawa do Karty Dużej Rodziny – w zakresie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 6 i 14;
- 5) innym podmiotom, jeżeli inne ustawy tak stanowią.

4. Danych osobowych objętych wykazem nie udostępnia się.

5. Wykaz nie obejmuje osób będących żołnierzami.

Art. 347. 1. Wykaz instytucji systemu szkolnictwa wyższego i nauki dotyczy podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8, i obejmuje informacje o:

- 1) danych identyfikacyjnych podmiotu;
- 2) imionach i nazwisku osoby kierującej podmiotem;
- 3) prowadzeniu działalności poza siedzibą;
- 4) posiadanych kategoriach naukowych;
- 5) działalności naukowej;
- 6) pozwoleniach na utworzenie studiów;
- 7) prowadzonych studiach;
- 8) opłatach pobieranych od studentów;
- 9) prowadzonym kształceniu specjalistycznym;
- 10) współczynnikach kosztochłonności;
- 11) prowadzonych szkołach doktorskich;
- 12) środkach trwałych;
- 13) inwestycjach;
- 14) nakładach na badania naukowe i prace rozwojowe;
- 15) źródłach pochodzenia środków i wynikach finansowych;
- 16) przychodach z tytułu komercjalizacji wyników działalności naukowej albo know-how związanego z tymi wynikami.

2. Wykaz obejmuje również ewidencję uczelni niepublicznych.

3. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1–9 i 11–16 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 354 w tym zakresie, wprowadzają do Systemu POL-on rektorzy, dyrektorzy instytutów PAN, dyrektorzy instytutów badawczych, dyrektorzy instytutów międzynarodowych oraz osoby kierujące podmiotami, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 7 i 8, posiadającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 10 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 354 w tym zakresie, wprowadza do Systemu POL-on minister.

5. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1–13, są powszechnie dostępne.

6. Dostęp do danych, o których mowa w ust. 1 pkt 14–16, przysługuje:

- 1) ministrowi, ministrowi nadzorującemu uczelnię lub podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 5 i 8, KEN, NCBiR i Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego;
- 2) osobie kierującej podmiotem, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 – w zakresie danych dotyczących tego podmiotu.

Art. 348. 1. Repozytorium pisemnych prac dyplomowych obejmuje:

- 1) tytuł i treść pracy dyplomowej;
- 2) imiona i nazwisko autora pracy dyplomowej;
- 3) numer PESEL autora pracy dyplomowej, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało;
- 4) imiona i nazwisko promotora pracy dyplomowej, numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało;
- 5) imiona i nazwisko recenzenta pracy dyplomowej, numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało;
- 6) nazwę uczelni;
- 7) datę zdania egzaminu dyplomowego;
- 8) kierunek, poziom i profil studiów.

2. W repozytorium nie zamieszcza się prac zawierających informacje podlegające ochronie na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych.

3. Dane, o których mowa w ust. 1, wprowadzają do repozytorium rektorzy.

4. Rektor wprowadza treść pracy dyplomowej do repozytorium niezwłocznie po zdaniu przez studenta egzaminu dyplomowego.

5. Dostęp do danych, o których mowa w ust. 1, przysługuje promotorowi pracy dyplomowej oraz PKA, a także ministrowi w zakresie niezbędnym do prawidłowego utrzymania i rozwoju repozytorium oraz systemów informatycznych współpracujących z tym repozytorium.

Art. 349. 1. Baza dokumentów w postępowaniach awansowych obejmuje:

- 1) w odniesieniu do osób ubiegających się o stopień doktora:
 - a) imiona i nazwisko,
 - b) numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało,
 - c) treść rozprawy doktorskiej będącej pracą pisemną wraz z jej streszczeniem albo opis rozprawy doktorskiej niebędącej pracą pisemną i datę ich złożenia,
 - d) imiona i nazwisko recenzenta, numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało, oraz miejsce zatrudnienia,

- e) recenzje rozprawy doktorskiej i daty ich opracowania,
 - f) informacje o nadaniu lub pozbawieniu stopnia doktora;
- 2) w odniesieniu do osób ubiegających się o stopień doktora habilitowanego:
- a) imiona i nazwisko,
 - b) numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało,
 - c) wniosek o nadanie stopnia doktora habilitowanego i datę jego złożenia,
 - d) imiona i nazwisko członka komisji habilitacyjnej, numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało, oraz miejsce zatrudnienia,
 - e) recenzje osiągnięć naukowych albo artystycznych i daty ich opracowania,
 - f) informacje o nadaniu lub pozbawieniu stopnia doktora habilitowanego;
- 3) w odniesieniu do osób ubiegających się o tytuł profesora:
- a) imiona i nazwisko,
 - b) numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało,
 - c) wniosek o nadanie tytułu profesora i datę jego złożenia,
 - d) imiona i nazwisko recenzenta, numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało, oraz miejsce zatrudnienia,
 - e) opinie recenzentów w zakresie spełniania wymagań, o których mowa w art. 228 ust. 1 i 2, i daty ich opracowania,
 - f) informacje o nadaniu lub pozbawieniu tytułu profesora.

2. Dane, o których mowa w ust. 1 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 354, wprowadzają do Systemu POL-on:

- 1) rektorzy, rektorzy uczelni prowadzonych przez kościoły i inne związki wyznaniowe, dyrektorzy instytutów PAN, dyrektorzy instytutów badawczych, dyrektorzy instytutów międzynarodowych – w zakresie określonym w ust. 1 pkt 1 i 2;
- 2) przewodniczący RDN – w zakresie określonym w ust. 1 pkt 3.

3. Dane, o których mowa w ust. 1, są powszechnie dostępne, z wyłączeniem numeru PESEL i numeru dokumentu potwierdzającego tożsamość.

Art. 350. 1. Baza osób upoważnionych do podpisywania dokumentów, o których mowa w art. 78 ust. 3, art. 163 ust. 4 i art. 180 ust. 1, obejmuje:

- 1) imiona i nazwisko;
- 2) informacje o funkcji pełnionej w uczelni, instytucie PAN, instytucie badawczym lub instytucie międzynarodowym;
- 3) odwzorowanie cyfrowe wzoru podpisu i parafy;
- 4) informacje o wzorze pieczęci urzędowej uczelni, instytutu PAN, instytutu badawczego lub instytutu międzynarodowego;
- 5) informacje o wzorach:
 - a) dyplomów ukończenia studiów, dyplomów doktorskich i dyplomów habilitacyjnych,
 - b) odpisów dokumentów, o których mowa w lit. a, w tym odpisów w języku obcym,
 - c) świadectw ukończenia studiów podyplomowych,
 - d) zaświadczeń o ukończeniu studiów i studiów podyplomowych.

2. Dane, o których mowa w ust. 1, wprowadzają do Systemu POL-on rektorzy, dyrektorzy instytutów PAN, dyrektorzy instytutów badawczych oraz dyrektorzy instytutów międzynarodowych.

3. Dostęp do danych zawartych w wykazie przysługuje ministrowi, ministrom nadzorującym instytuty badawcze, Prezesowi PAN oraz dyrektorowi NAWA.

Art. 351. 1. Baza dokumentów planistyczno-sprawozdawczych obejmuje:

- 1) plany rzeczowo-finansowe uczelni publicznych;
- 2) sprawozdania z wykonania planów rzeczowo-finansowych uczelni publicznych;
- 3) sprawozdania i raporty z wykorzystania środków finansowych, o których mowa w art. 366;
- 4) roczne sprawozdania finansowe uczelni publicznych zbadane przez firmę audytorską.

2. Dane, o których mowa w ust. 1, wprowadzają do Systemu POL-on rektorzy, rektorzy uczelni prowadzonych przez kościoły i inne związki wyznaniowe otrzymujących subwencje, dotacje i inne środki z budżetu państwa, dyrektorzy instytutów PAN, dyrektorzy instytutów badawczych, dyrektorzy instytutów międzynarodowych oraz osoby kierujące podmiotami, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 7 i 8, posiadającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Dostęp do danych zawartych w wykazie przysługuje:

- 1) ministrowi oraz ministrowi nadzorującemu podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 5 i 8;
- 2) osobie kierującej podmiotem, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8, oraz rektorowi uczelni prowadzonej przez kościół i inny związek wyznaniowy otrzymującej subwencje, dotacje i inne środki z budżetu państwa – w zakresie danych dotyczących tego podmiotu.

Art. 352. 1. Minister prowadzi Jednolity System Antyplagiatowy.

2. Jednolity System Antyplagiatowy zapewnia wsparcie w zakresie przeciwdziałania naruszeniom przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

3. Jednolity System Antyplagiatowy wykorzystuje dane zawarte w repozytorium pisemnych prac dyplomowych oraz bazie dokumentów w postępowaniach awansowych.

4. Minister zapewnia nieodpłatne korzystanie z Jednolitego Systemu Antyplagiatowego uczelniom, instytutom PAN, instytutom badawczym, instytutom międzynarodowym, PKA oraz RDN.

Art. 353. 1. Minister prowadzi monitoring karier studentów i absolwentów studiów, osób ubiegających się o stopień doktora i osób, które uzyskały ten stopień, zwany dalej „monitoringiem”.

2. Monitoring jest prowadzony na podstawie:

- 1) danych zawartych w Systemie POL-on;
- 2) danych gromadzonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej „ZUS”, na kontach ubezpieczonych lub kontach płatników składek.

3. Minister przekazuje w postaci elektronicznej ZUS, według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku, dane:

- 1) absolwentów, którzy ukończyli studia w okresie 5 lat kalendarzowych poprzedzających ten rok, oraz osób, które uzyskały stopień doktora w okresie 15 lat kalendarzowych, poprzedzających ten rok;
- 2) osób, które były studentami od października roku poprzedzającego o 5 lat ten rok oraz osób, które w tym roku rozpoczęły kształcenie w szkole doktorskiej lub ubiegały się o nadanie stopnia doktora w okresie 15 lat kalendarzowych poprzedzających ten rok.

4. Dane, o których mowa w ust. 3, obejmują:

- 1) numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które go wydało;
- 2) rok urodzenia i płeć;
- 3) informacje o ukończonych oraz odbywanych studiach, ukończonym oraz odbywanym kształceniu w szkole doktorskiej, wszczętym postępowaniu o nadanie stopnia doktora oraz nadanym stopniu doktora:
 - a) nazwę uczelni, instytutu PAN, instytutu badawczego lub instytutu międzynarodowego,
 - b) formę, kierunek, poziom i profil studiów lub dziedzinę i dyscyplinę, w której jest lub była przygotowywana rozprawa doktorska,
 - c) rok i miesiąc rozpoczęcia studiów albo kształcenia w szkole doktorskiej,
 - d) rok i miesiąc ukończenia studiów albo kształcenia w szkole doktorskiej,
 - e) rok i miesiąc wszczęcia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora,
 - f) rok i miesiąc uzyskania stopnia doktora,
 - g) w przypadku osób, które uzyskały stopień doktora – rok i miesiąc uzyskania stopnia doktora habilitowanego;
- 4) w przypadku osób, które rozpoczęły studia albo kształcenie w szkole doktorskiej lub uzyskały stopień doktora – informacje, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 21 i 22 lub art. 346 ust. 1 pkt 16 i 17.

5. Minister przekazuje dane, o których mowa w ust. 3, w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku.

6. ZUS przekazuje w postaci elektronicznej ministrowi, w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania danych, o których mowa w ust. 4, dane określone w ust. 4 pkt 2–4, uzupełnione o:

- 1) kod osoby ubezpieczonej wygenerowany przez ZUS, niepozwalający na identyfikację osoby, o której mowa w ust. 3;
- 2) rok urodzenia i płeć osoby, o której mowa w ust. 3;
- 3) rok i miesiąc zgonu osoby, o której mowa w ust. 3;
- 4) kod tytułu ubezpieczenia;
- 5) kod świadczenia albo przerwy w opłacaniu składek wraz z datą dzienną początku lub końca świadczenia albo przerwy w opłacaniu składek;
- 6) pierwsze cztery cyfry oraz siódmą cyfrę krajowego rejestru urzędowego podziału terytorialnego kraju w postaci umożliwiającej identyfikację województwa (dwie

pierwsze cyfry), powiatu (trzecia i czwarta cyfra) oraz rodzaju gminy (siódma cyfra) na podstawie adresu zameldowania lub zamieszkania, lub adresu do korespondencji osoby ubezpieczonej w całym okresie objętym monitoringiem;

- 7) kod Polskiej Klasyfikacji Działalności płatnika składek;
- 8) kod płatnika składek wygenerowany przez ZUS, niepozwalający na identyfikację płatnika;
- 9) rok i miesiąc wyrejestrowania płatnika składek;
- 10) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe osoby ubezpieczonej lub podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie wypadkowe osoby ubezpieczonej, lub podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osoby ubezpieczonej, lub podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe osoby ubezpieczonej;
- 11) informację o przekroczeniu 30-krotności prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy.

7. Dane, o których mowa w ust. 6, są przekazywane za okres od stycznia roku rozpoczęcia studiów, kształcenia w szkole doktorskiej lub wszczęcia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora do miesiąca przekazania przez ministra danych, o których mowa w ust. 4. Dane są przekazywane w podziale na miesiące.

8. ZUS dokonuje połączenia danych, o których mowa w ust. 4 i ust. 6 pkt 2–11.

9. W procesie tworzenia zbioru danych, o których mowa w ust. 6, ZUS nie zapisuje na trwałym nośniku danych zawierających numer PESEL.

10. ZUS przechowuje dane, o których mowa w ust. 4, do dnia przekazania ministrowi danych, o których mowa w ust. 6.

11. Minister udostępnia wyniki monitoringu w postaci zagregowanej w BIP na swojej stronie podmiotowej. Nie udostępnia się zagregowanych wyników monitoringu obejmujących mniej niż 10 osób.

12. Minister udostępnia dane, o których mowa w ust. 6, na wniosek, w formie zanonimizowanej. Przepis ust. 11 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

13. Minister przechowuje dane, o których mowa w ust. 6, przez okres 5 lat od dnia przekazania danych przez ZUS.

14. W celu dostosowania programu studiów do potrzeb rynku pracy uczelnia może prowadzić własny monitoring karier zawodowych swoich absolwentów.

15. W celu prowadzenia monitoringu, o którym mowa w ust. 14, uczelnia przetwarza dane osobowe absolwentów obejmujące:

- 1) imiona i nazwisko;
- 2) adres do korespondencji;
- 3) adres poczty elektronicznej.

16. Uczelnia przetwarza dane, o których mowa w ust. 15, przez okres nie dłuższy niż 10 lat od dnia ukończenia studiów przez absolwenta.

Art. 354. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy zakres danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 3, 8, 9 i 11–20, art. 345 ust. 1 pkt 4 i 8–10, 12 i 13, art. 346 ust. 1 pkt 6, 7, 13–15, art. 347 ust. 1 pkt 1, 5–9, 11, 13–16 oraz w art. 350 ust. 1 pkt 2–5 zamieszczanych w wykazach,
- 2) tryb i terminy wprowadzania danych do baz danych oraz aktualizowania, archiwizowania i usuwania tych danych,
- 3) sposób wprowadzania prac dyplomowych do repozytorium oraz specyfikację formatu tych prac,
- 4) tryb i sposób udostępniania danych

– mając na uwadze potrzebę zapewnienia kompletności i aktualności zgromadzonych w bazach danych służących właściwej realizacji polityki naukowej państwa i zadań z zakresu szkolnictwa wyższego i nauki oraz odpowiedniego poziomu ochrony przetwarzanych danych.

Art. 355. 1. Dane w Systemie POL-on są aktualizowane, archiwizowane i usuwane przez podmiot, który je wprowadził.

2. Podmiot, o którym mowa w art. 344 ust. 2–4, art. 345 ust. 2, art. 346 ust. 2, art. 347 ust. 3 i 4, art. 348 ust. 3, art. 349 ust. 2 oraz art. 350 ust. 2, systematycznie aktualizuje dane w Systemie POL-on. Za prawidłowość i rzetelność danych oraz terminowość ich wprowadzania do Systemu POL-on odpowiada osoba kierująca danym podmiotem.

3. Podmiot, który nie wprowadził danych do Systemu POL-on lub ich nie zaktualizował, nie może ubiegać się o środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. a i b oraz pkt 7, przez okres roku od dnia wprowadzenia lub zaktualizowania danych.

4. W przypadku wprowadzenia do Systemu POL-on danych nieprawidłowych, nierzetelnych lub ich nieterminowego wprowadzenia, minister może wstrzymać

przekazywanie środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d do czasu usunięcia tych nieprawidłowości.

5. Osoba kierująca podmiotem składa w Systemie POL-on oświadczenie potwierdzające, że dane wprowadzone przez nią do baz danych, o których mowa w art. 343 ust. 3, są zgodne ze stanem faktycznym. Oświadczenie dotyczące baz danych, o których mowa w art. 343 ust. 3:

- 1) pkt 2, 3 i 5 składa się do dnia 31 grudnia według stanu w dniu 30 listopada;
- 2) pkt 1, 4 i 6–8 składa się do dnia 31 stycznia według stanu w dniu 31 grudnia.

6. Dostęp do danych zawartych w Systemie POL-on, o których mowa w art. 343 ust. 3 pkt 1–3 i 8, przysługuje Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego w zakresie wynikającym z przepisów o statystyce publicznej.

Art. 356. 1. Rektorzy, dyrektorzy instytutów PAN, dyrektorzy instytutów badawczych oraz dyrektorzy instytutów międzynarodowych realizują obowiązek, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1068 oraz z 2017 r. poz. 60), za pośrednictwem Systemu POL-on.

2. Na potrzeby statystyki publicznej są wykorzystywane dane zawarte w Systemie POL-on.

3. W zakresie danych nieobjętych Systemem POL-on rektorzy, dyrektorzy instytutów PAN, dyrektorzy instytutów badawczych oraz dyrektorzy instytutów międzynarodowych uzupełniają dane wymagane na potrzeby statystyki publicznej na formularzach w postaci elektronicznej udostępnionych w Systemie POL-on.

4. Formularze opracowuje minister w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego.

5. Minister ustala terminy przekazywania danych, o których mowa w ust. 3, nie krótsze niż 21 dni, i podaje do wiadomości zainteresowanych podmiotów.

6. Dostęp do danych, o których mowa w ust. 2 i 3, przysługuje:

- 1) ministrowi oraz ministrowi nadzorującemu podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 5 i 6;
- 2) osobie kierującej podmiotem, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 i 4–6 – w zakresie danych dotyczących tego podmiotu;
- 3) Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego.

Art. 357. 1. Instytut badawczy, którego przedmiot działania jest związany ze świadczeniem usług w zakresie systemów informacyjnych, nadzorowany przez ministra administruje:

- 1) Systemem POL-on, w tym bazami danych;
- 2) Jednolitym Systemem Antyplagiatowym.

2. Minister zapewnia środki finansowe na realizację zadań, o których mowa w ust. 1.

Art. 358. 1. Minister, w celu ustalenia wysokości środków finansowych dla uczelni, może pozyskiwać od:

- 1) Centralnej Komisji Egzaminacyjnej, o której mowa w przepisach o systemie oświaty – dane obejmujące wyniki egzaminu maturalnego w danym roku z poszczególnych przedmiotów na poziomie rozszerzonym i dwujęzycznym, przedstawione w procentach na skali centylowej;
- 2) okręgowych komisji egzaminacyjnych, o których mowa w przepisach o systemie oświaty:
 - a) numery PESEL albo
 - b) imiona, nazwiska, płeć i daty urodzenia – w przypadku braku numeru PESEL – osób, które w danym roku uzyskały najlepsze wyniki egzaminu maturalnego z poszczególnych przedmiotów na poziomie rozszerzonym lub dwujęzycznym, mieszczące się w przedziałach ustalonych przez ministra, wraz z tymi wynikami.

2. Dane, o których mowa w ust. 1, są przekazywane ministrowi w postaci elektronicznej w terminie:

- 1) do dnia 30 września – w przypadku danych przekazywanych przez Centralną Komisję Egzaminacyjną;
- 2) do dnia 30 listopada – w przypadku danych przekazywanych przez okręgowe komisje egzaminacyjne.

3. Minister nie upublicznia ani nie udostępnia danych, o których mowa w ust. 1.

4. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 2, są przechowywane przez okres 5 lat od dnia ich przekazania.

Art. 359. 1. Uczelnia udostępnia w BIP na swojej stronie podmiotowej:

- 1) statut,
- 2) strategię uczelni,

- 3) regulamin zarządzania prawami autorskimi, prawami pokrewnymi i prawami własności przemysłowej oraz zasad komercjalizacji,
- 4) regulamin korzystania z infrastruktury badawczej,
- 5) regulamin studiów,
- 6) regulamin świadczeń dla studentów,
- 7) zasady i tryb przyjmowania na studia,
- 8) programy studiów

– w terminie 14 dni od dnia ich przyjęcia.

2. Uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy oraz instytut międzynarodowy udostępniają w BIP na swoich stronach podmiotowych:

- 1) zasady i tryb przyjmowania do szkoły doktorskiej,
- 2) regulamin szkoły doktorskiej,
- 3) program kształcenia w szkole doktorskiej,
- 4) uchwałę, o której mowa w art. 192 ust. 2 i 3,
- 5) uchwałę, o której mowa w art. 221 ust. 13

– w terminie 14 dni od dnia ich przyjęcia.

DZIAŁ XI

Stypendia i nagrody ministra, nagrody Prezesa Rady Ministrów

Art. 360. 1. Stypendium ministra może otrzymać student wykazujący się znaczącymi osiągnięciami naukowymi lub artystycznymi związanymi ze studiami, lub znaczącymi osiągnięciami sportowymi.

2. Stypendium jest przyznawane na rok akademicki.

Art. 361. 1. Stypendium ministra dla wybitnych młodych naukowców może otrzymać młody naukowiec wykazujący się znaczącymi osiągnięciami w działalności naukowej.

2. Młodym naukowcem jest osoba prowadząca działalność naukową, która:

- 1) jest doktorantem lub nauczycielem akademickim – i nie posiada stopnia doktora albo
- 2) posiada stopień doktora, od uzyskania którego nie upłynęło 7 lat, i jest zatrudniona w podmiocie, o którym mowa w art. 7 ust. 1.

3. Do okresu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, nie wlicza się okresów przebywania na urlopie macierzyńskim, urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim, urlopie rodzicielskim lub urlopie wychowawczym, udzielonych na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, lub okresów pobierania zasiłku

macierzyńskiego lub świadczenia rodzicielskiego, albo okresów pobierania zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego w związku z niezdolnością do pracy, w tym spowodowaną chorobą wymagającą rehabilitacji leczniczej.

4. Stypendium jest przyznawane na okres nie dłuższy niż 3 lata. Do tego okresu nie wlicza się przerw w działalności naukowej związanej z urlopem macierzyńskim, urlopem na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopem ojcowskim, urlopem rodzicielskim lub urlopem wychowawczym stypendysty, udzielonych na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, albo pobieraniem zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego w związku z niezdolnością do pracy, w tym spowodowaną chorobą wymagającą rehabilitacji leczniczej. W tym okresie wypłata stypendium jest zawieszona.

5. Podmiot prowadzący szkołę doktorską lub podmiot zatrudniający przekazuje młodemu naukowcowi środki finansowe w ramach stypendium na podstawie umowy.

Art. 362. Do postępowań w sprawach stypendiów ministra nie stosuje się przepisów art. 10, art. 35–37, art. 61 § 4, art. 79a, art. 81 oraz art. 96a–96n Kpa.

Art. 363. Osobie wykazującej się znaczącymi osiągnięciami w zakresie działalności naukowej, dydaktycznej, wdrożeniowej lub organizacyjnej albo za całokształt dorobku, minister może przyznać nagrodę.

Art. 364. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe kryteria i tryb przyznawania oraz sposób wypłacania:

- 1) stypendiów, o których mowa w art. 360 ust. 1 i art. 361 ust. 1, rodzaje osiągnięć i sposób ich dokumentowania, maksymalną liczbę przyznawanych stypendiów, wysokość stypendium oraz wzór wniosku o jego przyznanie,
- 2) nagród, o których mowa w art. 363, rodzaje osiągnięć i sposób ich dokumentowania, maksymalną liczbę przyznawanych nagród, wysokość nagrody oraz wzór wniosku o jej przyznanie

– mając na uwadze potrzebę zapewnienia wysokiego poziomu osiągnięć umożliwiających uzyskanie stypendium lub nagrody, sprawnego przebiegu postępowań w sprawie ich przyznania i sprawnego ich wypłacania oraz adekwatności wysokości stypendium lub nagrody do rangi osiągnięć.

Art. 365. 1. Za wyróżniające się rozprawy doktorskie, wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego lub osiągnięcia w zakresie działalności naukowej lub wdrożeniowej, Prezes Rady Ministrów może przyznać nagrodę.

2. Nagrodę przyznaje się po zasięgnięciu opinii zespołu powołanego przez Prezesa Rady Ministrów. Członkowi zespołu przysługuje wynagrodzenie za udział w pracach zespołu.

3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe kryteria i tryb przyznawania nagród, o których mowa w ust. 1, rodzaje osiągnięć i sposób ich dokumentowania, skład i czas trwania kadencji zespołu, jego zadania, sposób ich wykonywania, wysokość wynagrodzenia oraz sposób obsługi i finansowania jego prac, maksymalną liczbę przyznawanych nagród, wysokość nagrody oraz wzór wniosku o jej przyznanie, mając na uwadze potrzebę zapewnienia wysokiego poziomu osiągnięć umożliwiających uzyskanie nagrody, sprawnego przebiegu postępowań w sprawie jej przyznania oraz adekwatności wysokości nagrody do rangi osiągnięć.

4. Prezes Rady Ministrów może przyznać nagrodę specjalną za ważne dla kraju osiągnięcia naukowe poza trybem określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 2.

DZIAŁ XII

Finansowanie systemu szkolnictwa wyższego i nauki oraz gospodarka finansowa uczelni

Art. 366. Środki finansowe na szkolnictwo wyższe i naukę przeznacza się na:

- 1) utrzymanie i rozwój potencjału dydaktycznego, w tym:
 - a) kształcenie studentów na studiach stacjonarnych,
 - b) utrzymanie i rozwój uczelni, w tym domów i stołówek studenckich,
 - c) rozwój zawodowy pracowników uczelni,
 - d) przedsięwzięcie „Dydaktyczna inicjatywa doskonałości”;
- 2) utrzymanie i rozwój potencjału badawczego, w tym:
 - a) prowadzenie działalności naukowej,
 - b) zakup lub wytworzenie aparatury naukowo-badawczej oraz infrastruktury informatycznej o wartości nieprzekraczającej 500 000 złotych,
 - c) kształcenie w szkole doktorskiej,
 - d) komercjalizację wyników działalności naukowej oraz know-how związanego z tymi wynikami,
 - e) program „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”,
 - f) program „Regionalna inicjatywa doskonałości”,
 - g) rozwój zawodowy pracowników naukowych w instytutach PAN, instytutach badawczych oraz instytutach międzynarodowych;
- 3) świadczenia, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4;

- 4) inwestycje związane z:
 - a) kształceniem,
 - b) działalnością naukową,
 - c) obsługą realizacji zadań NAWA, NCBiR i NCN;
- 5) utrzymanie:
 - a) aparatury naukowo-badawczej lub stanowiska badawczego, unikatowych w skali kraju,
 - b) specjalnej infrastruktury informatycznej– mających istotne znaczenie dla realizacji polityki naukowej państwa;
- 6) zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej;
- 7) programy i przedsięwzięcia ustanawiane przez ministra;
- 8) stypendia i nagrody ministra;
- 9) zadania finansowane z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej albo z niepodlegających zwrotowi środków z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA), albo z innych środków pochodzących ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi;
- 10) zadania realizowane lub finansowane przez NAWA;
- 11) zadania finansowane przez NCBiR, w tym badania naukowe i prace rozwojowe na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa;
- 12) zadania finansowane przez NCN;
- 13) bieżące koszty działalności:
 - a) NAWA,
 - b) NCBiR,
 - c) NCN;
- 14) finansowanie działalności RDN, PKA, KEN, RGNiSW, PSRP, KRD, KPN, Biura RDN, Biura PKA, rzeczników dyscyplinarnych powołanych przez ministra, komisji dyscyplinarnych przy RGNiSW i przy ministrze, zespołów doradczych i ekspertów, o których mowa w art. 342, zespołów ekspertów, o których mowa w art. 389 ust. 5 oraz art. 398 ust. 4, oraz ekspertów, o których mowa w art. 429 ust. 2;

- 15) opłacanie składek na rzecz instytucji lub organizacji międzynarodowych, wynikających z zawartych umów międzynarodowych lub statutów konsorcjów działających na rzecz europejskiej infrastruktury badawczej.

Art. 367. 1. Minister przyznaje środki finansowe, o których mowa w art. 366:

- 1) pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a–f, pkt 3, pkt 4 lit. a i b, pkt 5–7 i 9 – publicznej uczelni akademickiej;
- 2) pkt 1, pkt 3, pkt 4 lit. a, pkt 6, 7 i 9 – publicznej uczelni zawodowej;
- 3) pkt 2 lit. a–f, pkt 3, 6, 8 i 9 – niepublicznej uczelni akademickiej;
- 4) pkt 3, 6, 7 i 9 – niepublicznej uczelni zawodowej;
- 5) pkt 2 lit. a–d i g, pkt 4 lit. b, pkt 5, 7 i 9 – instytutowi PAN, instytutowi badawczemu oraz instytutowi międzynarodowemu;
- 6) pkt 2 lit. a i b oraz pkt 7 – PAU;
- 7) pkt 5, 7 i 9 – podmiotowi, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8, będącemu organizacją prowadzącą badania i upowszechniającą wiedzę w rozumieniu art. 2 pkt 83 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.²⁾);
- 8) pkt 7 i 9 – innej jednostce organizacyjnej działającej na rzecz upowszechniania nauki.

2. Środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 1 i 2, dla publicznych uczelni akademickich są przyznawane w ramach jednej subwencji.

Art. 368. 1. Dyscyplinie przypisuje się współczynniki kosztochłonności uwzględniające koszty prowadzenia kształcenia i działalności naukowej.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, współczynniki kosztochłonności:

- 1) prowadzenia kształcenia na studiach stacjonarnych w poszczególnych dyscyplinach oraz sposób ich ustalania dla poszczególnych kierunków, poziomów i profili – mając na uwadze specyfikę, warunki, a także koszty prowadzenia kształcenia w poszczególnych dyscyplinach;

²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 329 z 15.12.2015, str. 28, Dz. Urz. UE L 149 z 07.06.2016, str. 10, Dz. Urz. UE L 156 z 20.06.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 236 z 14.09.2017, str. 28.

- 2) prowadzenia działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach – mając na uwadze specyfikę, warunki, a także koszty prowadzenia działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach.

Art. 369. 1. Wysokość subwencji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d i g, oraz dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 i 6, jest ustalana na podstawie algorytmów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 403.

2. Algorytmy podziału środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c, uwzględniają w szczególności dane dotyczące:

- 1) grupy uczelni;
- 2) nauczycieli akademickich i studentów studiów stacjonarnych;
- 3) współczynników kosztochłonności określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 368 ust. 2 pkt 1.

3. Algorytmy podziału środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 2 lit. a–d i g, uwzględniają w szczególności dane dotyczące:

- 1) rodzaju podmiotu systemu szkolnictwa wyższego i nauki;
- 2) doktorantów;
- 3) kategorii naukowych;
- 4) współczynników kosztochłonności określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 368 ust. 2 pkt 2;
- 5) zatrudnionych osób biorących udział w prowadzeniu działalności naukowej.

4. Algorytm podziału środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3, uwzględnia w szczególności dane dotyczące studentów:

- 1) otrzymujących świadczenia, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1;
- 2) będących osobami niepełnosprawnymi.

5. Algorytm podziału środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 6, uwzględnia w szczególności dane dotyczące studentów i doktorantów, będących osobami niepełnosprawnymi.

6. Dane wymienione w ust. 2–5 ustala się na podstawie systemu POL-on.

7. Wysokość subwencji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 2 lit. a i b, dla PAU ustala minister na wniosek.

8. W uzasadnionych przypadkach minister może dokonać zwiększenia wysokości subwencji przyznanej ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c

i pkt 2 lit. a–d i g, oraz dotacji przyznanej ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3, uwzględniając potrzeby związane z kształceniem lub działalnością naukową, w szczególności z:

- 1) realizacją zadania szczególnie istotnego dla polityki naukowej państwa;
- 2) wystąpieniem zdarzenia losowego zakłócającego lub uniemożliwiającego prawidłowe prowadzenie kształcenia lub działalności naukowej;
- 3) wzrostem liczby studentów uprawnionych do świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4.

9. Minister może dokonać zwiększenia wysokości subwencji przyznanej ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d i g, oraz dotacji przyznanej ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3, uwzględniając wysokość środków finansowych pozostających w jego dyspozycji oraz:

- 1) rodzaj podmiotu systemu szkolnictwa wyższego i nauki lub
- 2) jakość prowadzonego kształcenia lub działalności naukowej.

10. Minister ogłasza w BIP na swojej stronie podmiotowej komunikaty o wysokości:

- 1) subwencji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d i g, lub dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 i 6;
- 2) dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 i 6, podlegających zwrotowi zgodnie z art. 417;
- 3) zwiększeń, o których mowa w ust. 9.

11. Do ustalania wysokości subwencji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d i g, dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 i 6, oraz dokonywania zwiększeń, o których mowa w ust. 9, nie stosuje się przepisów Kpa.

Art. 370. 1. Minister przyznaje środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 5, oraz dokonuje zwiększeń, o których mowa w art. 369 ust. 8, na wniosek w drodze decyzji administracyjnej.

2. W przypadku naruszenia procedury przyznawania środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 5, oraz dokonywania zwiększeń, o których mowa w art. 369 ust. 8, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. Do postępowań w sprawach przyznawania środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 5, a także dokonywania zwiększeń, o których mowa w art. 369 ust. 8, nie stosuje się przepisów art. 10, art. 35–37, art. 61 § 4, art. 79a, art. 81 oraz art. 96a–96n Kpa.

Art. 371. Minister przekazuje:

- 1) NAWA – środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. c, pkt 9, 10 i pkt 13 lit. a;
- 2) NCBiR – środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. c, pkt 9, 11 i pkt 13 lit. b;
- 3) NCN – środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. c, pkt 9, 12 i pkt 13 lit. c.

Art. 372. 1. W formie subwencji przyznaje się środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 1 i 2.

2. W formie dotacji podmiotowej przyznaje się środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 3, 5, 6 i 13.

3. W formie dotacji celowej przyznaje się środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 4 i 10–12.

Art. 373. Jednostka samorządu terytorialnego, związek jednostek samorządu terytorialnego lub związek metropolitalny może przyznać uczelni środki finansowe na wykonywanie zadań, o których mowa w art. 11.

Art. 374. 1. Finansowanie inwestycji, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. a, obejmuje inwestycje:

- 1) budowlane;
- 2) w zakresie zakupu nieruchomości i pozostałych środków trwałych;
- 3) współfinansowane ze źródeł zagranicznych.

2. Przy przyznawaniu środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. a, uwzględnia się w szczególności:

- 1) znaczenie planowanej inwestycji dla uczelni;
- 2) wpływ planowanej inwestycji na bezpieczeństwo jej użytkowników oraz na obniżenie kosztów eksploatacji obiektów uczelni;
- 3) możliwość współfinansowania przewidzianych do realizacji prac lub zadań z innych źródeł.

3. Finansowanie inwestycji, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. b, obejmuje inwestycje:

- 1) w zakresie aparatury naukowo-badawczej oraz infrastruktury informatycznej, o wartości przekraczającej 500 000 złotych;
- 2) budowlane;
- 3) w zakresie zakupu nieruchomości;

4) współfinansowane ze źródeł zagranicznych.

4. Przy przyznawaniu środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. b, uwzględnia się w szczególności:

- 1) poziom naukowy prac lub zadań i ich znaczenie dla rozwoju nauki;
- 2) praktyczną użyteczność wyników prac lub zadań oraz ich znaczenie dla rozwoju innowacyjności i gospodarki;
- 3) znaczenie realizacji prac lub zadań dla rozwoju międzynarodowej współpracy w zakresie nauki i techniki;
- 4) możliwość współfinansowania przewidzianych do realizacji prac lub zadań z innych źródeł;
- 5) wpis na Polską Mapę Infrastruktury Badawczej, zwaną dalej „Mapą”.

5. Minister przekazuje środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. a i b, na podstawie umowy.

Art. 375. 1. W ramach środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. b, co najmniej 50% środków przeznacza się na finansowanie infrastruktury wpisanej na Mapę stanowiącą wykaz istniejącej lub planowanej strategicznej infrastruktury badawczej.

2. W przypadku braku możliwości przeznaczenia środków finansowych w wysokości określonej w ust. 1 na finansowanie infrastruktury wpisanej na Mapę, nierozdysponowane środki przeznacza się na pozostałe zadania realizowane ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. b.

3. Nabór wniosków o wpisanie infrastruktury na Mapę jest przeprowadzany nie rzadziej niż raz na 4 lata. Do naboru stosuje się odpowiednio przepisy art. 377.

4. Wniosek o wpisanie infrastruktury na Mapę składa publiczna uczelnia akademicka, instytut PAN, instytut badawczy lub instytut międzynarodowy.

5. Przy ocenie wniosków uwzględnia się:

- 1) unikatowość infrastruktury w skali krajowej i międzynarodowej;
- 2) zgodność celów i założeń infrastruktury z krajowymi i międzynarodowymi politykami w zakresie badań naukowych, rozwoju i innowacji;
- 3) potencjał instytucjonalny oraz kadrowy wnioskodawcy;
- 4) stopień zainteresowania infrastrukturą ze strony krajowego i międzynarodowego środowiska naukowego i przedsiębiorców;
- 5) zasadność kosztów związanych z infrastrukturą;
- 6) możliwość powstania infrastruktury w perspektywie krótko- i średniookresowej;

- 7) perspektywę powstania infrastruktury we współpracy międzynarodowej.
6. Wpisu na Mapę dokonuje minister.
7. Minister udostępnia Mapę w BIP na swojej stronie podmiotowej.
8. Minister przeprowadza przegląd Mapy nie rzadziej niż raz na 4 lata.
9. W ramach przeglądu dokonuje się oceny funkcjonowania istniejącej infrastruktury oraz stopnia przygotowania planowanej infrastruktury.
10. Minister wykreśla infrastrukturę z Mapy:
 - 1) w przypadku:
 - a) negatywnej oceny zasadności pozostawiania infrastruktury na Mapie,
 - b) uniemożliwienia lub utrudnienia przeglądu przez podmiot, którego infrastruktura została wpisana na Mapę;
 - 2) na wniosek podmiotu, którego infrastruktura została wpisana na Mapę.

11. Do postępowań w sprawie wpisania infrastruktury na Mapę oraz wykreślenia z niej stosuje się odpowiednio przepisy art. 370 ust. 2. W postępowaniach tych nie stosuje się przepisów art. 10, art. 35–37, art. 61 § 4, art. 79a, art. 81 oraz art. 96a–96n Kpa.

Art. 376. 1. Minister przyznaje środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 5, na okres nie dłuższy niż 3 lata, określając wysokość tych środków w kolejnych latach.

2. Przy przyznawaniu środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 5, uwzględnia się w szczególności:

- 1) rodzaj aparatury naukowo-badawczej lub stanowiska badawczego;
- 2) wpis na Mapę;
- 3) wysokość kosztów utrzymania aparatury naukowo-badawczej lub stanowiska badawczego w gotowości do prowadzenia działalności naukowej;
- 4) liczebność środowiska wykorzystującego aparaturę naukowo-badawczą lub stanowisko badawcze, a w przypadku infrastruktury informatycznej – zakres i stopień wykorzystania przez inne podmioty.

3. Środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 5, niewykorzystane w danym roku pozostają na rok następny w dyspozycji podmiotu, któremu zostały przyznane, na realizację zadań, na które zostały przyznane.

Art. 377. 1. Minister ustanawia programy i przedsięwzięcia w celu realizacji polityki naukowej państwa.

2. Minister ogłasza w BIP na swojej stronie podmiotowej komunikat o:

- 1) ustanowieniu programu i naborze wniosków;
- 2) ustanowieniu przedsięwzięcia.

3. W komunikacie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, określa się w szczególności:

- 1) przedmiot programu;
- 2) podmioty uprawnione do udziału w programie;
- 3) warunki udziału w programie;
- 4) tryb przeprowadzania naboru do programu;
- 5) szczegółowe kryteria oceny wniosków.

4. Jeżeli w ramach programu lub przedsięwzięcia będzie udzielana pomoc publiczna lub pomoc *de minimis*, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki ustanawia program lub przedsięwzięcie w drodze rozporządzenia. W rozporządzeniu określa się przedmiot programu lub przedsięwzięcia, podmioty uprawnione do udziału, szczegółowe warunki udziału, tryb przeprowadzania naboru do programu, a także warunki i tryb przyznawania oraz rozliczania pomocy publicznej lub pomocy *de minimis*, w tym:

- 1) przeznaczenie pomocy,
- 2) szczegółowe kryteria przyznawania i rozliczania pomocy,
- 3) rodzaje kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą,
- 4) sposób kumulowania pomocy,
- 5) maksymalne wielkości pomocy,
- 6) maksymalną intensywność pomocy,
- 7) szczegółowy zakres informacji zawartych we wnioskach o przyznanie pomocy oraz w raporcie rocznym z realizacji zadań objętych pomocą i raporcie z wykorzystania środków finansowych

– mając na uwadze cele polityki naukowej państwa oraz potrzebę uzyskiwania informacji niezbędnych do prawidłowego przyznawania oraz rozliczania pomocy publicznej lub pomocy *de minimis*.

Art. 378. Przy przyznawaniu środków finansowych w ramach programów uwzględnia się poziom merytoryczny wniosku oraz:

- 1) potencjał wnioskodawcy lub
- 2) wpływ na poszerzenie stanu wiedzy, lub
- 3) użyteczność wyników prac lub zadań, lub
- 4) społeczną odpowiedzialność nauki.

Art. 379. 1. Minister przekazuje środki finansowe w ramach programów i przedsięwzięć na podstawie umowy.

2. Minister udostępnia w BIP na swojej stronie podmiotowej informację dotyczącą środków finansowych przyznanych w ramach programu albo przedsięwzięcia obejmującą:

- 1) nazwy podmiotów, które otrzymały środki finansowe;
- 2) wysokość przyznanych środków finansowych.

Art. 380. Przyznawanie środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 9, oraz ich rozliczanie odbywa się zgodnie z przepisami o finansach publicznych, przepisami o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności albo zgodnie z umowami międzynarodowymi.

Art. 381. 1. Podmiot, który otrzymał środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 4, 5 i 7, przekazuje ministrowi raport z wykorzystania środków finansowych.

2. Warunkiem rozliczenia przyznanych środków finansowych jest ich wydatkowanie zgodnie z przepisami prawa, decyzją lub umową.

Art. 382. 1. Wnioski, opinie, umowy i raporty dotyczące zadań finansowanych ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 4 lit. b oraz pkt 5, 7, 11 i 12, oraz dotyczące Mapy stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

2. Dokumenty wytworzone w toku prac zespołu doradczego, o którym mowa w art. 342, dotyczące zadań finansowanych ze środków finansowych, o których mowa w ust. 1, nie stanowią informacji publicznej.

3. Dane osobowe osób oceniających wnioski o przyznanie środków finansowych, o których mowa w ust. 1, nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej.

Art. 383. Jeżeli wynikiem działalności naukowej finansowanej ze środków finansowych, o których mowa w art. 366, jest wynalazek, wzór użytkowy, wzór przemysłowy, topografia układu scalonego lub wyhodowana albo odkryta i wyprowadzona odmiana rośliny, prawo do uzyskania patentu na wynalazek albo prawa ochronnego na wzór użytkowy, prawa z rejestracji wzoru przemysłowego lub układu scalonego oraz prawa do ochrony wyhodowanej albo odkrytej i wyprowadzonej przez hodowcę odmiany rośliny przysługują podmiotowi, któremu przyznano te środki, chyba że umowa między ministrem a tym podmiotem albo decyzja o przyznaniu środków stanowią inaczej.

Art. 384. 1. Środki finansowe planowane w budżecie państwa na finansowanie szkolnictwa wyższego i nauki są waloryzowane corocznie co najmniej o sumę:

- 1) iloczynu prognozowanego realnego przyrostu produktu krajowego brutto, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2017 r. poz. 847) i wskaźnika waloryzacji w części wydatków w zakresie finansowania nauki, oraz
- 2) wskaźnika planowanego w budżecie państwa wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych w części wydatków w zakresie finansowania szkolnictwa wyższego.

2. Wskaźnik waloryzacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w roku 2019 wynosi 1,25. Od roku 2020 do roku 2028 wskaźnik waloryzacji ulega zwiększeniu corocznie o 0,1.

3. Środki, o których mowa w ust. 1, obejmują wydatki budżetowe w:

- 1) części budżetu państwa, której dysponentem jest minister;
- 2) dziale „szkolnictwo wyższe i nauka” w innych częściach budżetu państwa.

4. Podstawą do waloryzacji na każdy kolejny rok jest odpowiednio kwota wydatków zwaloryzowanych w zakresie finansowania nauki oraz kwota wydatków zwaloryzowanych w zakresie finansowania szkolnictwa wyższego w roku poprzednim.

5. Środki finansowe planowane w budżecie państwa na finansowanie szkolnictwa wyższego i nauki na dany rok budżetowy nie mogą być niższe niż środki planowane w roku poprzedzającym dany rok budżetowy.

Art. 385. 1. Należności finansowe wynikające z rozliczenia przyznanych środków finansowych, o których mowa w art. 366, minister umarza z urzędu lub na wniosek dłużnika, jeżeli:

- 1) dłużnik został wykreślony z właściwego rejestru, a odpowiedzialność za długi nie przeszła na osoby trzecie;
- 2) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych lub postępowanie egzekucyjne okazało się nieskuteczne;
- 3) zostało zastosowane umorzenie w ramach zawartego układu z wierzycielami dłużnika;
- 4) sąd oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika lub umorzył postępowanie upadłościowe z przyczyn, o których mowa w art. 13 oraz w art. 361 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 2344 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 398).

2. Do umorzenia należności finansowej, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy o pomocy publicznej lub pomocy *de minimis*.

Art. 386. Minister, na uzasadniony wniosek dłużnika lub z urzędu, może umorzyć należność finansową niestanowiącą pomocy publicznej lub pomocy *de minimis* w całości lub w części, odroczyć termin spłaty lub rozłożyć spłatę na raty, jeżeli:

- 1) wystąpiła nadzwyczajna zmiana stosunków gospodarczych, której strony nie mogły przewidzieć w dniu otrzymania środków finansowych, z powodu której zapłata należności przez dłużnika groziłaby znacznym pogorszeniem jego sytuacji ekonomicznej;
- 2) wystąpiły ważne zdarzenia losowe niezależne od dłużnika;
- 3) jest to uzasadnione ryzykiem naukowym wynikającym z charakteru wykonywanych zadań;
- 4) jest to uzasadnione ważnym interesem publicznym lub ważnymi względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi dłużnika oraz uzasadnionym interesem Skarbu Państwa.

Art. 387. Do należności pieniężnych mających charakter cywilnoprawny, przypadających uczelniom publicznym, stosuje się odpowiednio art. 55 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Art. 388. 1. Minister, w BIP na swojej stronie podmiotowej, ogłasza cyklicznie komunikat o konkursie w ramach programu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”, którego celem jest podniesienie międzynarodowego znaczenia działalności uczelni. Przepisy art. 377 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 3–5 stosuje się odpowiednio.

2. W ramach konkursu środki finansowe może otrzymywać nie więcej niż 10 uczelni akademickich.

3. Środki finansowe otrzymywane w danym roku przez uczelnię w ramach konkursu stanowią zwiększenie subwencji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d, przyznanej w roku, w którym został ogłoszony konkurs. Kwota zwiększenia nie może być mniejsza niż 10% tej subwencji. Środki finansowe są wypłacane przez okres 6 lat.

Art. 389. 1. Do konkursu w ramach programu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza” może przystąpić uczelnia akademicka, która:

- 1) prowadzi działalność naukową w co najmniej 6 dyscyplinach, w których przeprowadzona została ewaluacja jakości działalności naukowej, i posiada kategorię naukową A+ albo A w co najmniej połowie tych dyscyplin;
- 2) nie posiada kategorii naukowej B ani C;
- 3) prowadzi szkołę doktorską;
- 4) nie posiada negatywnej oceny programowej;
- 5) nie jest stroną umowy, o której mowa w art. 390 ust. 1.

2. Wniosek o udział w konkursie zawiera plan obejmujący cele w zakresie podniesienia poziomu jakości działalności naukowej i poziomu jakości kształcenia oraz opis działań zmierzających do ich osiągnięcia w okresie 5 lat.

3. Wniosek składa się w językach polskim i angielskim.

4. Przy ocenie wniosku uwzględnia się:

- 1) poziom merytoryczny wniosku;
- 2) istotność założonych celów dla podniesienia międzynarodowego znaczenia działalności uczelni;
- 3) adekwatność opisanych działań do założonych celów;
- 4) potencjał uczelni.

5. Wniosek ocenia międzynarodowy zespół ekspertów posiadających znaczący dorobek naukowy lub artystyczny, powołany przez ministra. Kandydatów na członków zespołu mogą zgłosić RDN, RGNiSW, Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich, KPN, rada NCBiR, rada NCN i ogólnokrajowe stowarzyszenia naukowe.

6. Wynik oceny wniosku może być pozytywny albo negatywny.

7. Zespół ekspertów sporządza:

- 1) raport zawierający ocenę wraz z uzasadnieniem lub rekomendacje dotyczące zmiany planu;
- 2) listę rankingową wniosków ocenionych pozytywnie.

Art. 390. 1. Minister, biorąc pod uwagę listę rankingową wniosków, zawiera umowę z uczelnią.

2. Umowa obejmuje w szczególności:

- 1) plan, o którym mowa w art. 389 ust. 2, i harmonogram jego realizacji;
- 2) warunki finansowania realizacji planu.

3. Minister przekazuje środki finansowe na podstawie umowy poczynawszy od roku następującego po roku jej zawarcia.

Art. 391. Uczelnia, która przystąpiła do konkursu, z którą minister nie zawarł umowy, otrzymuje przez okres 6 lat, poczynawszy od roku następującego po roku, w którym została sporządzona lista rankingowa wniosków, środki finansowe stanowiące zwiększenie subwencji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d, przyznanej w roku, w którym został ogłoszony konkurs, w wysokości 2% tej subwencji.

Art. 392. 1. Po upływie połowy okresu, o którym mowa w art. 388 ust. 3, dokonuje się śródkresowej ewaluacji realizacji planu.

2. W ostatnim roku okresu, o którym mowa w art. 388 ust. 3, dokonuje się końcowej ewaluacji realizacji planu.

3. Ewaluacji dokonuje zespół, o którym mowa w art. 389 ust. 5, określając stopień realizacji planu.

4. Ewaluacja kończy się wydaniem oceny pozytywnej albo negatywnej.

Art. 393. 1. W przypadku negatywnego wyniku śródkresowej ewaluacji realizacji planu zespół ekspertów przedstawia rekomendacje dotyczące zmiany planu.

2. Uczelnia przedstawia ministrowi propozycję zmiany planu zgodną z rekomendacjami zespołu ekspertów.

3. W przypadku nieprzekazania propozycji zmiany planu zgodnej z rekomendacjami w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez uczelnię rekomendacji, umowa, o której mowa w art. 390 ust. 1, ulega rozwiązaniu.

Art. 394. 1. W ostatnim roku okresu, o którym mowa w art. 388 ust. 3, jednak nie później niż do 30 czerwca tego roku, uczelnia może przedstawić plan obejmujący cele w zakresie podniesienia poziomu jakości działalności naukowej i poziomu jakości kształcenia oraz opis działań zmierzających do ich osiągnięcia w okresie kolejnych 5 lat. Plan przedstawia się w językach polskim i angielskim.

2. Plan podlega ocenie. Do oceny planu stosuje się odpowiednio przepisy art. 389 ust. 4–7.

Art. 395. 1. Środków finansowych na okres kolejnych 6 lat nie otrzymują co najmniej 2 uczelnie, z którymi minister zawarł umowę, o której mowa w art. 390 ust. 1.

2. Warunkiem otrzymania finansowania w okresie kolejnych 6 lat jest pozytywny wynik końcowej ewaluacji oraz pozytywny wynik oceny planu, o którym mowa w art. 394 ust. 1.

3. W przypadku niespełnienia warunku, o którym mowa w ust. 2, przez mniej niż 2 uczelnie, zespół, o którym mowa w art. 389 ust. 5, tworzy listę rankingową uczelni, które spełniają warunek, o którym mowa w ust. 2, z uwzględnieniem oceny stopnia realizacji planu w ramach końcowej ewaluacji.

4. Minister zawiera z uczelnią spełniającą warunek, o którym mowa w ust. 2, umowę. W przypadku utworzenia listy rankingowej, o której mowa w ust. 3, minister zawiera umowę z uczelnią z uwzględnieniem tej listy.

5. Do uczelni, które uzyskały finansowanie na okres kolejnych 6 lat, przepisy art. 390 ust. 2 i 3 oraz art. 392–394 stosuje się odpowiednio.

6. Uczelnia, która uzyskała pozytywny wynik końcowej ewaluacji oraz pozytywny wynik oceny planu, o którym mowa w art. 394 ust. 1, ale nie uzyskała finansowania na okres kolejnych 6 lat, otrzymuje przez okres 6 lat, począwszy od roku następującego po roku, w którym została sporządzona lista rankingowa, o której mowa w ust. 3, środki finansowe stanowiące zwiększenie subwencji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d, przyznanej w roku, w którym została sporządzona lista rankingowa, w wysokości 2% tej subwencji.

Art. 396. 1. W ostatnim roku okresu, o którym mowa w art. 388 ust. 3, minister ogłasza konkurs, do którego może przystąpić uczelnia akademicka, spełniająca warunki, o których mowa w art. 389 ust. 1, która nie jest stroną umowy, o której mowa w art. 390 ust. 1, w konkursie w ramach programu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”. Do konkursu przepisy art. 389 ust. 2–7 stosuje się odpowiednio.

2. Łączna liczba uczelni, z którymi minister zawiera umowę, o której mowa w art. 390 ust. 1, na podstawie listy rankingowej wniosków złożonych w tym konkursie, oraz uczelni, o których mowa w art. 395 ust. 5, nie może być większa niż 10.

Art. 397. 1. Minister ogłasza cyklicznie w BIP na swojej stronie podmiotowej komunikat o konkursie w ramach programu „Regionalna inicjatywa doskonałości”, którego celem jest umocnienie znaczenia działalności uczelni w określonych przez niego dyscyplinach. Przepisy art. 377 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 3–5 stosuje się odpowiednio.

2. W komunikacie określa się także:

- 1) podział na regiony, w których ogłaszany jest konkurs;
- 2) nie więcej niż 3 dyscypliny lub grupy dyscyplin, dla których w danym regionie ogłaszany jest konkurs.

3. W konkursie w danym regionie może brać udział uczelnia mająca siedzibę w tym regionie.

4. W każdej z dyscyplin lub grup dyscyplin, o których mowa w ust. 2 pkt 2, środki finansowe może otrzymywać nie więcej niż jedna uczelnia. Ta sama uczelnia może otrzymywać środki finansowe w nie więcej niż 2 dyscyplinach lub grupach dyscyplin.

5. Środki finansowe otrzymywane w danym roku przez uczelnię w ramach konkursu w dyscyplinie lub grupie dyscyplin, o których mowa w ust. 2 pkt 2, stanowią zwiększenie subwencji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d, przyznanej w roku, w którym został ogłoszony konkurs. Kwota zwiększenia nie może przekroczyć 2% tej subwencji. Środki finansowe są wypłacane przez okres 4 lat.

Art. 398. 1. Do konkursu w ramach programu „Regionalna inicjatywa doskonałości” może przystąpić uczelnia akademicka, która:

- 1) posiada kategorię naukową A+, A albo B+:
 - a) w dyscyplinie, o której mowa w art. 397 ust. 2 pkt 2,
 - b) w co najmniej 1 dyscyplinie zawierającej się w grupie dyscyplin, o której mowa w art. 397 ust. 2 pkt 2, oraz nie posiada kategorii naukowej C w żadnej z dyscyplin zawierających się w tej grupie;
- 2) prowadzi szkołę doktorską;
- 3) nie spełnia warunków udziału w konkursie w ramach programu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”, o których mowa w art. 389 ust. 1.

2. Wniosek o udział w konkursie zawiera plan obejmujący cele w zakresie podniesienia poziomu jakości działalności naukowej i poziomu jakości kształcenia w dyscyplinie, o której mowa w ust. 1 pkt 1, oraz opis działań zmierzających do ich osiągnięcia w okresie 4 lat.

3. Przy ocenie wniosku uwzględnia się:

- 1) poziom merytoryczny wniosku;
- 2) istotność założonych celów dla umocnienia znaczenia działalności uczelni w danej dyscyplinie;
- 3) adekwatność opisanych działań do założonych celów;
- 4) potencjał uczelni w danej dyscyplinie.

4. Wniosek ocenia zespół ekspertów posiadających znaczący dorobek naukowy lub artystyczny, powołany przez ministra odrębnie dla każdej z dyscyplin lub grup dyscyplin, o których mowa w art. 397 ust. 2 pkt 2.

5. Wynik oceny wniosku może być pozytywny albo negatywny.

6. Zespół ekspertów sporządza:

- 1) raport zawierający ocenę wraz z uzasadnieniem lub rekomendacje dotyczące zmiany planu;
- 2) listę rankingową wniosków ocenionych pozytywnie z podziałem na dyscypliny lub grupy dyscyplin, o których mowa w art. 397 ust. 2 pkt 2.

Art. 399. 1. Minister, biorąc pod uwagę listę rankingową wniosków, zawiera umowę z uczelnią.

2. Umowa obejmuje w szczególności:

- 1) plan, o którym mowa w art. 398 ust. 2, i harmonogram jego realizacji;
- 2) warunki finansowania realizacji planu.

3. Minister przekazuje środki finansowe na podstawie umowy począwszy od roku następującego po roku jej zawarcia.

Art. 400. 1. W ostatnim roku okresu, o którym mowa w art. 398 ust. 2, dokonuje się końcowej ewaluacji realizacji planu.

2. Ewaluacji dokonuje zespół ekspertów, o którym mowa w art. 398 ust. 4, określając stopień realizacji planu.

3. Ewaluacja kończy się wydaniem oceny pozytywnej albo negatywnej.

Art. 401. 1. Minister ogłasza corocznie w BIP na swojej stronie podmiotowej komunikat w ramach przedsięwzięcia „Dydaktyczna inicjatywa doskonałości”, którego celem jest wsparcie publicznych uczelni zawodowych w doskonaleniu jakości kształcenia.

2. W komunikacie określa się:

- 1) warunki otrzymania przez uczelnie w danym roku środków finansowych uwzględniające:
 - a) oceny jakości kształcenia wydane przez PKA w okresie 6 lat poprzedzających ogłoszenie komunikatu,
 - b) wyniki monitoringu, o którym mowa w art. 353 ust. 1, dotyczące absolwentów studiów;
- 2) wysokość środków finansowych, które zostaną przekazane w danym roku uczelniom wyłonionym w ramach przedsięwzięcia.

3. Określając warunki, o których mowa w ust. 2 pkt 1, minister uwzględnia możliwość przekazania w danym roku środków finansowych nie więcej niż 15 uczelniom.

4. Minister ogłasza w BIP na swojej stronie podmiotowej listę uczelni wyłonionych w ramach przedsięwzięcia.

5. Minister zawiera z uczelnią, wyłonioną w ramach przedsięwzięcia „Dydaktyczna inicjatywa doskonałości”, umowę, na podstawie której przekazuje środki finansowe.

6. Środki finansowe otrzymywane w danym roku przez uczelnię w ramach przedsięwzięcia stanowią zwiększenie subwencji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c, przyznanej w roku, w którym został ogłoszony komunikat.

Art. 402. 1. Minister, w trybie określonym w art. 377 ust. 4, ustanawia, nie częściej niż co 2 lata, program „Wsparcie dla czasopism naukowych”, którego celem jest podniesienie poziomu praktyk wydawniczych i edytorskich umożliwiających wejście polskich czasopism naukowych w międzynarodowy obieg naukowy.

2. Do programu mogą przystąpić wydawcy polskich czasopism naukowych o wysokim poziomie naukowym, nieujętych w bazach, o których mowa w art. 266 ust. 8 pkt 2 lit. a.

3. Wnioski składane w ramach programu podlegają ocenie dokonywanej przez powołany przez ministra zespół ekspertów, o którym mowa w art. 342.

4. Wydawca, który otrzyma środki finansowe w ramach programu, jest obowiązany upowszechniać w Internecie publikacje naukowe opublikowane w czasopiśmie naukowym w okresie realizacji projektu, w trybie otwartego dostępu, w sposób bezpłatny i bez technicznych ograniczeń.

5. Ustanawiając program, minister określa także:

- 1) maksymalną liczbę czasopism naukowych będących przedmiotem projektów finansowanych w ramach programu, jednakże nie większą niż 250;
- 2) minimalną liczbę czasopism naukowych będących przedmiotem projektów finansowanych w ramach programu publikujących artykuły naukowe w poszczególnych dziedzinach.

Art. 403. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób podziału środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d, dla nadzorowanych przez niego uczelni publicznych, mając na uwadze zróżnicowanie zadań uczelni akademickich i uczelni zawodowych;
- 2) sposób podziału środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 2 lit. a–d i g, dla niepublicznych uczelni akademickich, instytutów PAN, instytutów badawczych,

instytutów międzynarodowych oraz sposób ustalania wysokości dotacji dla PAU, mając na uwadze konieczność utrzymania i rozwoju potencjału badawczego tych podmiotów oraz jego znaczenie dla realizacji polityki naukowej państwa;

- 3) sposób podziału środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 i 6, dla uczelni, mając na uwadze konieczność zapewnienia odpowiednio wsparcia materialnego dla studentów oraz warunków umożliwiających osobom niepełnosprawnym udział w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich oraz prowadzeniu działalności naukowej;
- 4) szczegółowe kryteria i tryb przyznawania oraz rozliczania, a także tryb przekazywania środków finansowych, o których mowa w art. 366:
 - a) pkt 4 lit. a – mając na uwadze znaczenie przewidzianych do finansowania inwestycji dla rozwoju uczelni publicznych,
 - b) pkt 4 lit. b – mając na uwadze znaczenie przewidzianych do finansowania inwestycji dla realizacji celów polityki naukowej– oraz zakres informacji zawartych we wniosku o przyznanie tych środków oraz w raporcie z ich wykorzystania, mając na uwadze konieczność zapewnienia jednolitości danych przekazywanych na potrzeby przyznawania i rozliczania środków;
- 5) szczegółowy sposób wpisywania infrastruktury na Mapę, zakres informacji zawartych we wniosku o wpisanie infrastruktury na Mapę oraz sposób przeprowadzania przeglądu Mapy, mając na uwadze znaczenie strategicznej infrastruktury badawczej dla realizacji celów polityki naukowej państwa, integracji krajowej infrastruktury badawczej z infrastrukturą międzynarodową, rozszerzenie naukowej współpracy międzynarodowej i podnoszenie jakości badań naukowych lub prac rozwojowych oraz rozwoju gospodarczego i społecznego kraju;
- 6) szczegółowe kryteria i tryb przyznawania środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 5, szczegółowe kryteria i tryb oceny raportu z ich wykorzystania, zakres informacji zawartych we wniosku o ich przyznanie oraz w raporcie z ich wykorzystania, mając na uwadze znaczenie aparatury naukowo-badawczej lub stanowiska badawczego oraz infrastruktury informatycznej, których utrzymanie przewidziane jest do finansowania, dla realizacji celów polityki naukowej;
- 7) sposób podziału środków finansowych na zadania, o których mowa w art. 461 pkt 6, dla uczelni publicznych kształcących personel lotniczy dla lotnictwa cywilnego, mając na

uwadze konieczność utrzymania warunków dla efektywnego kształcenia i jego wysokiej jakości.

Art. 404. 1. Ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 14, wypłaca się wynagrodzenia:

- 1) członkom RGNiSW, członkom KPN, członkom RDN, członkom PKA, członkom KEN, ekspertom uczestniczącym w pracach PKA, ekspertom uczestniczącym w pracach KEN – za udział w pracach tych podmiotów;
- 2) członkom zespołów doradczych powołanych na podstawie art. 342 – za udział w posiedzeniu zespołu lub przygotowanie projektu opinii;
- 3) ekspertom powołanym na podstawie art. 342 – za przygotowanie opinii lub ekspertyzy;
- 4) ekspertom wchodzącym w skład zespołów, o których mowa w art. 389 ust. 5 oraz art. 398 ust. 4 – za przygotowanie oceny;
- 5) ekspertom, o których mowa w art. 429 ust. 2 – za udział w kontroli;
- 6) członkom komisji dyscyplinarnej przy RGNiSW – za udział w posiedzeniu składu orzekającego;
- 7) członkom komisji dyscyplinarnej przy ministrze – za udział w posiedzeniu składu orzekającego;
- 8) rzecznikom dyscyplinarnym powołanym przez ministra – za przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego i udział w posiedzeniu składu orzekającego.

2. Osobom, o których mowa w ust. 1, przysługuje zwrot kosztów podróży na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Czynności pracodawcy określone w tych przepisach w odniesieniu do tych osób wykonuje minister.

3. Wynagrodzenia i zwrot kosztów podróży członkom RDN, członkom PKA i ekspertom uczestniczącym w pracach PKA wypłaca odpowiednio Biuro RDN i Biuro PKA.

4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, wysokość wynagrodzenia przysługującego osobom, o których mowa w ust. 1, mając na uwadze adekwatność wynagrodzenia do nakładu pracy.

Art. 405. 1. Minister może zlecić uczelni, instytutowi PAN, instytutowi badawczemu lub instytutowi międzynarodowemu wykonanie określonego zadania w zakresie ich działalności statutowej, zapewniając odpowiednie środki na jego realizację.

2. Zlecenie wykonania zadania, o którym mowa w ust. 1:

- 1) uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej lub uczelni morskiej – wymaga zasięgnięcia opinii ministra nadzorującego uczelnię;
- 2) instytutowi badawczemu – wymaga uzgodnienia z ministrem nadzorującym instytut;
- 3) instytutowi PAN – wymaga zasięgnięcia opinii prezesa PAN.

3. Minister, w przypadku klęski żywiołowej lub w celu wykonania zobowiązań międzynarodowych, może zlecić uczelni, instytutowi PAN, instytutowi badawczemu lub instytutowi międzynarodowemu wykonanie także innych zadań, zapewniając środki na ich realizację.

4. Minister może zlecić Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji, będącej fundacją Skarbu Państwa, realizację zadań w zakresie szkolnictwa wyższego w ramach programów Unii Europejskiej dotyczących kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu, zapewniając środki na ich realizację.

Art. 406. Minister może prowadzić działania na rzecz podniesienia poziomu wiedzy w zakresie szkolnictwa wyższego i nauki, w tym realizując projekty, o których mowa w ustawie z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. z 2017 r. poz. 1460, 1475 i 2433).

Art. 407. Przychodami uczelni publicznej są w szczególności środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 1, 2 i 5.

Art. 408. 1. Środki finansowe z subwencji i dotacji gromadzi się na odrębnym rachunku bankowym, przy czym uczelnia publiczna gromadzi środki finansowe z subwencji na rachunku, którego obsługę bankową prowadzi BGK.

2. O przeznaczeniu środków finansowych przyznanych w formie subwencji decyduje podmiot, który ją otrzymał.

Art. 409. 1. Uczelnia publiczna prowadzi samodzielną gospodarkę finansową na podstawie planu rzeczowo-finansowego, zgodnie z przepisami o finansach publicznych.

2. Uczelnia niepubliczna prowadzi samodzielną gospodarkę finansową na podstawie planu rzeczowo-finansowego, a w zakresie gospodarowania środkami pochodzącymi z budżetu państwa, również zgodnie z przepisami o finansach publicznych.

3. Uczelnia prowadzi rachunkowość zgodnie z przepisami o rachunkowości, z uwzględnieniem zasad określonych w niniejszej ustawie.

4. W uczelni rokiem obrotowym jest rok kalendarzowy.

Art. 410. 1. Uczelnia posiada fundusze:

- 1) stypendialny;
- 2) wsparcia osób niepełnosprawnych.

2. Uczelnia publiczna posiada:

- 1) fundusz zasadniczy;
- 2) inne fundusze, których utworzenie przewidują odrębne przepisy.

3. Zysk netto uczelni publicznej przeznaczają się na fundusz zasadniczy.

4. Stratę netto uczelni publicznej pokrywa się z funduszu zasadniczego.

5. Zysk netto uczelni niepublicznej przeznaczają się na cele statutowe.

Art. 411. Roczne sprawozdanie finansowe uczelni publicznej podlega badaniu przez firmę audytorską. Wyboru firmy audytorskiej dokonuje rada uczelni.

Art. 412. 1. Fundusz zasadniczy odzwierciedla wartość mienia uczelni publicznej.

2. W uczelni publicznej środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne podlegają amortyzacji na zasadach określonych w odrębnych przepisach, z wyjątkiem budynków i lokali oraz obiektów inżynierii lądowej i wodnej, których wartość podlega odpisom umorzeniowym.

Art. 413. 1. Fundusz stypendialny w uczelni stanowią środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 3, oraz zwiększenia z innych źródeł.

2. Niewykorzystane w danym roku budżetowym środki funduszu stypendialnego pozostają w funduszu na rok następny.

3. Środki funduszu stypendialnego wydatkowane niezgodnie z przeznaczeniem lub z naruszeniem art. 91 ust. 3 lub art. 415 ust. 3 podlegają zwrotowi do funduszu ze środków finansowych uczelni innych niż pochodzące z subwencji lub dotacji z budżetu państwa.

Art. 414. Uczelnia niepubliczna może przeznaczyć w danym roku budżetowym nie więcej niż 0,2% dotacji przyznanych ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3, na pokrywanie kosztów realizacji zadań związanych z przyznawaniem i wypłacaniem świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4.

Art. 415. 1. Rektor w porozumieniu z samorządem studenckim dokonuje podziału dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3.

2. W nowo utworzonej uczelni podziału dotacji, o której mowa w ust. 1, dokonuje na okres roku rektor.

3. Dotacja, o której mowa w ust. 1, wydatkowana w danym roku na stypendia rektora stanowi nie więcej niż 60% środków wydatkowanych łącznie w danym roku na stypendia rektora, stypendia socjalne oraz zapomogi.

Art. 416. 1. Fundusz wsparcia osób niepełnosprawnych w uczelni stanowią środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 6.

2. Niewykorzystane w danym roku budżetowym środki funduszu pozostają w funduszu na rok następny.

3. Środki funduszu wydatkowane niezgodnie z przeznaczeniem podlegają zwrotowi do funduszu ze środków finansowych uczelni innych niż pochodzące z subwencji lub dotacji z budżetu państwa.

Art. 417. 1. W przypadku gdy niewykorzystane środki finansowe z dotacji, o których mowa w art. 366 pkt 3 lub 6, na koniec poprzedniego roku są równe albo przewyższają kwotę dotacji ustalonej na podstawie algorytmu, o którym mowa odpowiednio w art. 369 ust. 4 lub 5, na dany rok:

- 1) nie przyznaje się uczelni środków finansowych, o których mowa odpowiednio w art. 366 pkt 3 lub 6;
- 2) uczelnia zwraca niewykorzystane środki finansowe z dotacji w kwocie stanowiącej różnicę między stanem środków na koniec poprzedniego roku a wysokością dotacji ustalonej na podstawie algorytmu na dany rok.

2. Do zwrotu środków stosuje się przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych dotyczące zwrotu dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego, z tym że dotacja podlega zwrotowi w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia komunikatu, o którym mowa w art. 369 ust. 10.

3. W przypadku gdy kwota dotacji ustalonej na podstawie algorytmu, o którym mowa w:

- 1) art. 369 ust. 4 na dany rok jest większa od stanu funduszu stypendialnego,
- 2) art. 369 ust. 5 na dany rok jest większa od stanu funduszu wsparcia osób niepełnosprawnych

– w części pochodzącej z dotacji na koniec roku poprzedzającego rok przyznania dotacji przekraczającego 30% kwoty dotacji z roku poprzedzającego rok przyznania dotacji, dotację

ustaloną na podstawie algorytmu zmniejsza się o kwotę stanowiącą różnicę między stanem tego funduszu na koniec roku poprzedzającego rok przyznania dotacji, w części pochodzącej z dotacji, a kwotą stanowiącą 30% kwoty dotacji z roku poprzedzającego rok przyznania dotacji.

4. Minister nie przyznaje środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 lub 6, uczelni, która jest zobowiązana na podstawie tytułu wykonawczego do zwrotu środków finansowych, o których mowa w tych przepisach.

Art. 418. Do czasu ustalenia wysokości:

- 1) subwencji ze środków, o których mowa w art. 366 pkt 1 i 2 – subwencja może być przekazywana w transzach miesięcznych w wysokości 1/12 kwoty subwencji przekazanej w poprzednim roku budżetowym;
- 2) dotacji ze środków, o których mowa w art. 366 pkt 3 – dotacja może być przekazywana w transzach miesięcznych w wysokości 1/10 kwoty dotacji przekazanej w poprzednim roku budżetowym;
- 3) dotacji ze środków, o których mowa w art. 366 pkt 6 – dotacja może być przekazywana w transzach miesięcznych w wysokości 1/12 kwoty dotacji przekazanej w poprzednim roku budżetowym.

Art. 419. 1. Uczelnia publiczna, w której suma strat netto w okresie nie dłuższym niż 5 ostatnich lat przekracza 20% kwoty subwencji oraz dotacji otrzymanych w roku poprzedzającym bieżący rok budżetowy ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a–d, pkt 5 i 6, opracowuje program naprawczy.

2. Program naprawczy obejmuje działania mające na celu:

- 1) odzyskanie równowagi finansowej przez zrównoważenie kosztów działalności z przychodami,
- 2) redukcję zadłużenia, tak aby suma zobowiązań krótkoterminowych i krótkoterminowych rozliczeń międzyokresowych ujmowanych w pasywach nie przekraczała sumy aktywów obrotowych i środków trwałych w budowie, wynikających z bilansu

– w okresie nie dłuższym niż do końca roku, w którym upływają 3 lata od dnia uchwalenia programu naprawczego.

3. Rada uczelni uchwała program naprawczy ze szczegółowym harmonogramem wdrażania i przedkłada go ministrowi w terminie 6 miesięcy od stwierdzenia straty, o której

mowa w ust. 1. Za dzień stwierdzenia straty przyjmuje się dzień zatwierdzenia sprawozdania finansowego przez radę uczelni.

4. Za realizację programu naprawczego odpowiada rektor.

5. Rektor składa radzie uczelni sprawozdanie z realizacji programu naprawczego co najmniej raz na pół roku.

6. Rada uczelni przedkłada ministrowi roczne sprawozdanie z wykonania programu naprawczego, wraz ze sprawozdaniem z wykonania planu rzeczowo-finansowego.

7. Rada uczelni może uchwalić aktualizację programu naprawczego.

8. W przypadku gdy:

- 1) uczelnia publiczna nie wprowadzi programu naprawczego w trybie określonym w ust. 2 i 3 lub
- 2) ocena rezultatów programu naprawczego przedstawianych w sprawozdaniach, o których mowa w ust. 6, wskazuje, że nie zostaną osiągnięte jego cele, lub
- 3) w ostatnim roku realizacji programu naprawczego wystąpił warunek opracowania kolejnego programu naprawczego, o którym mowa w ust. 1, lub
- 4) ocena rezultatów programu naprawczego przedstawionych w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 6, złożonym po zakończeniu ostatniego roku realizacji programu naprawczego, wskazuje, że nie zostały osiągnięte jego cele

– minister powołuje, na okres nie dłuższy niż 3 lata, osobę pełniącą obowiązki rektora, powierzając jej zadania dotyczące opracowania i wdrożenia kolejnego programu naprawczego.

9. Z dniem powołania osoby pełniącej obowiązki rektora:

- 1) rektor zostaje zawieszony w pełnieniu obowiązków; w okresie zawieszenia rektorowi nie przysługuje dodatek funkcyjny do wynagrodzenia;
- 2) działalność organów kolegialnych uczelni zostaje zawieszona w zakresie decydowania o gospodarce finansowej.

10. W przypadku gdy kadencja rektora upłynie w trakcie okresu, na który została powołana osoba pełniąca obowiązki rektora, do końca tego okresu nie przeprowadza się wyboru rektora.

11. W przypadku powołania osoby pełniącej obowiązki rektora przepisy ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 420. 1. BGK prowadzi obsługę bankową rachunków funduszy, o których mowa w art. 410 ust. 1.

2. Koszty obsługi bankowej, o której mowa w ust. 1, są pokrywane przez ministra ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 i 6.

3. Uczelnia mająca siedzibę poza miejscowością, w której BGK prowadzi obsługę kasową, może korzystać, po uzgodnieniu z BGK, z zastępczej obsługi kasowej w oddziale innego banku.

4. BGK informuje ministra:

- 1) w terminie do dnia 15 stycznia danego roku o stanie środków finansowych zgromadzonych na koniec roku poprzedniego na rachunkach:
 - a) funduszy stypendialnych w części pochodzącej ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3, oraz środków finansowych na stypendia, o których mowa w art. 366 pkt 8, oraz
 - b) funduszy wsparcia osób niepełnosprawnych ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 6;
- 2) na jego wniosek w terminie 14 dni – o stanie środków finansowych zgromadzonych na rachunkach, o których mowa w pkt 1.

Art. 421. 1. Uczelnia może utworzyć ze środków innych niż określone w art. 366 własny fundusz na stypendia za wyniki w nauce dla studentów oraz stypendia naukowe dla pracowników i doktorantów.

2. Zasady przyznawania stypendiów, o których mowa w ust. 1, dla studentów i doktorantów są ustalane w uzgodnieniu odpowiednio z samorządem studenckim albo samorządem doktorantów.

3. Własny fundusz na stypendia zwiększa się przez:

- 1) odpisy w ciężar kosztów działalności w zakresie kształcenia i działalności naukowej;
- 2) wpłaty osób fizycznych i prawnych.

4. Odpis nie może być większy niż 20% planowanego zysku netto na dany rok. W przypadku osiągnięcia zysku:

- 1) mniejszego niż planowany – odpis ustala się w wysokości proporcjonalnie zmniejszonej;
- 2) większego niż planowany – odpis ustala się w wysokości planowanej.

5. Odpis nie może być dokonany, jeżeli spowodowałoby to stratę w danym roku obrotowym.

6. Odpis dokonany w danym roku obrotowym może być wykorzystywany począwszy od następnego roku obrotowego.

Art. 422. 1. Przychodami Funduszu Kredytów Studenckich są:

- 1) dotacje celowe z budżetu państwa określone corocznie w ustawie budżetowej;
- 2) wpływy z inwestycji środków Funduszu Kredytów Studenckich w papiery wartościowe emitowane przez Skarb Państwa;
- 3) inne zwiększenia.

2. Środki Funduszu Kredytów Studenckich przeznacza się na:

- 1) pokrywanie odsetek należnych od kredytów pobieranych przez kredytobiorców:
 - a) w całości – w okresie studiów, o którym mowa w art. 99 ust. 1, oraz w okresie ustalonym zgodnie z art. 101 ust. 1,
 - b) w części stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą odsetek obliczoną przy zastosowaniu oprocentowania określonego w umowie, o której mowa w art. 98 ust. 2, a kwotą odsetek spłacanych przez kredytobiorców – po okresie, o którym mowa w art. 101 ust. 1;
- 2) pokrywanie skutków finansowych umorzeń spłaty kredytów;
- 3) nabywanie papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa;
- 4) pokrywanie kosztów realizacji zadań wymienionych w pkt 1–3 ponoszonych przez BGK.

Art. 423. 1. Fundusz Kredytów Studenckich jest prowadzony przez BGK.

2. Fundusz Kredytów Studenckich działa na podstawie rocznego planu finansowego, wyodrębnionego w planie finansowym BGK.

3. Roczny plan finansowy zawiera w szczególności:

- 1) podział środków na fundusz obsługi odsetek, z którego dokonywane będą wypłaty zgodnie z art. 422 ust. 2 pkt 1 oraz fundusz rezerwowy, z którego dokonywane będą wypłaty zgodnie z art. 422 ust. 2 pkt 2;
- 2) wysokość kosztów, o których mowa w art. 422 ust. 2 pkt 4.

4. BGK sporządza dla Funduszu Kredytów Studenckich odrębny bilans oraz rachunek zysków i strat.

5. BGK przedstawia ministrowi oraz ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych:

- 1) do dnia 30 kwietnia danego roku:
 - a) sprawozdanie z realizacji planu finansowego Funduszu Kredytów Studenckich za rok poprzedni,

- b) sprawozdanie z działalności oraz wyników Funduszu Kredytów Studenckich za rok poprzedni,
 - c) bilans oraz rachunek zysków i strat za rok poprzedni,
 - d) propozycję wysokości dotacji, o której mowa w art. 422 ust. 1 pkt 1, na rok następny;
- 2) do dnia 15 czerwca danego roku – projekt rocznego planu finansowego Funduszu Kredytów Studenckich na następny rok.

6. Projekt rocznego planu finansowego Funduszu Kredytów Studenckich na następny rok zatwierdza minister w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych do dnia 31 lipca danego roku.

Art. 424. 1. Skarb Państwa oraz jednostki samorządu terytorialnego mogą przekazywać uczelniom nieruchomości na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121 i 50).

2. Na zasadach określonych w art. 38–41 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym dokonanie przez uczelnię publiczną czynności prawnej w zakresie rozporządzenia składnikami aktywów trwałych, w rozumieniu przepisów o rachunkowości, oraz dokonanie przez uczelnię publiczną czynności prawnej w zakresie oddania tych składników do korzystania innemu podmiotowi, na okres dłuższy niż 180 dni w roku kalendarzowym, wymaga zgody Prezesa Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadkach gdy wartość rynkowa tych składników albo wartość rynkowa przedmiotu czynności prawnej przekracza kwotę 2 000 000 złotych. Do wniosku o wyrażenie zgody dołącza się zgodę rady uczelni.

Art. 425. Uczelnia jest zwolniona z opłat z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości Skarbu Państwa, z wyjątkiem opłat określonych w przepisach o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Art. 426. Wykonywanie przez uczelnię zadań, o których mowa w art. 11, oraz prowadzenie działalności sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej, nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2168, 2290 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 107 i 398).

DZIAŁ XIII

Nadzór nad systemem szkolnictwa wyższego i nauki

Art. 427. 1. W ramach nadzoru nad systemem szkolnictwa wyższego i nauki minister sprawuje nadzór nad:

- 1) uczelniami w zakresie zgodności działania z przepisami prawa oraz prawidłowości wydatkowania środków publicznych;
- 2) instytutami PAN, instytutami badawczymi i instytutami międzynarodowymi w zakresie zgodności działania z przepisami dotyczącymi kształcenia w szkole doktorskiej oraz prawidłowości wydatkowania środków publicznych przekazanych przez ministra;
- 3) PAU, RGNiSW, PSRP, KRD oraz podmiotami, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8, w zakresie prawidłowości wydatkowania środków publicznych przekazanych przez ministra;
- 4) NAWA, NCBiR i NCN, w zakresie prawidłowości wydatkowania środków z budżetu państwa.

2. Minister sprawuje nadzór również w zakresie wynikającym z odrębnych przepisów nad PAN, instytutami PAN, instytutami badawczymi, instytutami międzynarodowymi, NAWA, NCBiR i NCN.

Art. 428. 1. Minister może żądać informacji i wyjaśnień od podmiotów, o których mowa w art. 427 ust. 1, a także dokonywać kontroli ich działalności w zakresie określonym w tym przepisie. Minister może żądać informacji i wyjaśnień również od założyciela.

2. Minister stwierdza nieważność:

- 1) aktu wydanego przez organy uczelni, z wyłączeniem uchwały, o której mowa w art. 192 ust. 2 i 3 oraz art. 221 ust. 13, i decyzji administracyjnej,
- 2) aktu dotyczącego kształcenia w szkole doktorskiej wydanego w instytucie PAN, instytucie badawczym lub instytucie międzynarodowym, z wyłączeniem decyzji administracyjnej,
- 3) aktu założyciela w sprawie nadania statutu

– w przypadku stwierdzenia ich niezgodności z przepisami prawa.

3. Na rozstrzygnięcie w sprawie stwierdzenia nieważności aktu służy, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia, skarga do sądu administracyjnego. Przepisy o zaskarżaniu do sądu administracyjnego decyzji administracyjnych stosuje się odpowiednio.

4. Minister, w przypadku gdy:

- 1) uczelnia lub założyciel narusza przepisy prawa lub pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu,
- 2) instytut PAN, instytut badawczy lub instytut międzynarodowy narusza przepisy dotyczące kształcenia w szkole doktorskiej

– wzywa do zaprzestania tej działalności i usunięcia naruszenia, określając termin usunięcia naruszenia.

5. Przepis ust. 4 stosuje się również w przypadku stwierdzenia, że uczelnia, założyciel, instytut PAN, instytut badawczy lub instytut międzynarodowy nie zrealizowali wniosków lub zaleceń sporządzonych w wyniku kontroli, o której mowa w ust. 1.

6. W przypadku niezrealizowania wezwania, o którym mowa w ust. 4, minister, w drodze decyzji administracyjnej, może zawiesić rekrutację na studia lub do szkoły doktorskiej na kolejny rok akademicki. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

7. W przypadku stwierdzenia, że uczelnia prowadzi studia z naruszeniem przepisów art. 53, art. 57 ust. 1 i 2 lub art. 60 ust. 2, minister, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje uczelni zaprzestanie tej działalności. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 429. 1. Do kontroli, o której mowa w art. 428 ust. 1, stosuje się przepisy o kontroli w administracji rządowej.

2. Do kontroli mogą zostać powołani eksperci.

3. Ekspertem nie może być osoba, która jest lub była w okresie 5 lat poprzedzających kontrolę zatrudniona w podmiocie kontrolowanym albo jest lub była wykonawcą zadania, którego dotyczy kontrola. Ekspertem nie może być również osoba, w stosunku do której zachodzą okoliczności faktyczne lub prawne mogące wpłynąć na bezstronność przeprowadzenia kontroli.

Art. 430. Rektor zawiadamia ministra i ministra nadzorującego uczelnię oraz PKA o:

- 1) utworzeniu studiów na podstawie art. 53 ust. 7–9,
- 2) rozpoczęciu i zaprzestaniu prowadzenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu,

- 3) zaprzestaniu spełniania warunków do prowadzenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu

– w terminie miesiąca od dnia zaistnienia tych okoliczności.

Art. 431. 1. Minister, w drodze decyzji administracyjnej, może nakazać założycielowi likwidację uczelni niepublicznej, w przypadku gdy:

- 1) po dniu wydania decyzji o wpisie do ewidencji zaistniały przesłanki określone w art. 40 ust. 1 pkt 1–5;
- 2) uczelni zostały cofnięte wszystkie pozwolenia na utworzenie studiów;
- 3) działania lub zaniechania założyciela lub organów uczelni uniemożliwiają funkcjonowanie uczelni zgodnie z prawem;
- 4) uczelnia uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzenie oceny programowej lub ewaluacji jakości kształcenia w szkole doktorskiej;
- 5) uczelnia lub założyciel uniemożliwiają lub utrudniają przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 428 ust. 1, lub nie zrealizowali wniosków lub zaleceń z tej kontroli, lub w wyznaczonym terminie nie zastosowali się do wezwania, o którym mowa w art. 428 ust. 4 pkt 1.

2. Minister, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje założycielowi likwidację uczelni niepublicznej w przypadku nieprzekazania środków finansowych, o których mowa w art. 38 ust. 2 pkt 4, w terminie określonym w art. 38 ust. 3.

3. Uczelnia niepubliczna jest postawiona w stan likwidacji od dnia, w którym decyzja w sprawie, o której mowa w ust. 1 lub 2, stała się ostateczna.

4. Przepisy art. 45 ust. 4–7, art. 46, art. 82 i art. 206 stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku nieprzystąpienia przez założyciela do likwidacji w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 1, lub nieprowadzenia likwidacji wykonanie obowiązku przystąpienia do likwidacji, jej prowadzenia lub zakończenia następuje w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

6. Do postępowań w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, nie stosuje się przepisów art. 35–37 oraz art. 96a–96n Kpa.

Art. 432. 1. Minister może nałożyć na uczelnię administracyjną karę pieniężną w wysokości do:

- 1) 100 000 złotych w przypadku prowadzenia studiów z naruszeniem przepisów art. 53, art. 57 ust. 1 i 2 lub art. 60 ust. 2;
- 2) 50 000 złotych w przypadku:
 - a) naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 82, art. 119 ust. 3 i 4, art. 188, art. 222, art. 359 oraz art. 430,
 - b) niewprowadzenia do systemu POL-on danych, o których mowa w art. 344 ust. 1, art. 345 ust. 1, art. 346 ust. 1, art. 347 ust. 1, art. 349 ust. 1 lub w przepisach wydanych na podstawie art. 354, a także w przypadku ich niezaktualizowania, niezarchiwizowania lub nieusunięcia z tego systemu,
 - c) pobierania od studentów opłat z naruszeniem przepisów art. 79, art. 80 lub przepisów wydanych na podstawie art. 81 w zakresie, o którym mowa w art. 81 pkt 11 i 12;
- 3) 5000 złotych w przypadku naruszenia terminu, o którym mowa w art. 77 ust. 2.

2. Minister może nałożyć na instytut PAN, instytut badawczy lub instytut międzynarodowy administracyjną karę pieniężną w wysokości do 50 000 złotych w przypadku:

- 1) naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 188, art. 222 oraz art. 359;
- 2) niewprowadzenia do systemu POL-on danych, o których mowa w art. 344 ust. 1, art. 346 ust. 1, art. 347 ust. 1, art. 349 ust. 1 lub w przepisach wydanych na podstawie art. 354, a także w przypadku ich niezaktualizowania, niezarchiwizowania lub nieusunięcia z tego systemu.

3. Wpływy z kar, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 433. 1. W przypadku stwierdzenia naruszenia przez rektora przepisów prawa, minister może wystąpić do kolegium elektorów albo podmiotu, który dokonał wyboru rektora, albo go powołał z wnioskiem o odwołanie rektora.

2. Wniosek o odwołanie rektora jest rozpatrywany w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

3. Do czasu rozpatrzenia wniosku o odwołanie rektora minister może zawiesić go w pełnieniu funkcji.

4. Rektor zostaje zawieszony w pełnieniu funkcji z mocy prawa, w przypadku gdy toczy się przeciwko niemu postępowanie karne z oskarżenia publicznego o przestępstwo umyślne

lub postępowanie o umyślne przestępstwo skarbowe. Przepis art. 24 ust. 8 stosuje się odpowiednio.

5. Jeżeli rektor rażąco lub uporczywie narusza przepisy prawa, minister może go odwołać, po zasięgnięciu opinii RGNiSW oraz właściwej konferencji, o której mowa w art. 330 pkt 2–4. Opinie są przedstawiane w terminie 30 dni od dnia doręczenia wniosku o ich wydanie. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, wymóg zasięgnięcia opinii uważa się za spełniony. W przypadku odwołania rektora przez ministra, przepisy art. 24 ust. 7 i 8 stosuje się odpowiednio.

6. W przypadku stwierdzenia naruszenia przez radę uczelni przepisów prawa, minister występuje do senatu z wnioskiem o skrócenie kadencji rady. Przepisy ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

7. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 6, senat podejmuje uchwałę bezwzględną większością głosów.

8. W terminie 30 dni od dnia podjęcia uchwały o skróceniu kadencji rady uczelni senat powołuje nową radę uczelni na okres do końca kadencji dotychczasowej rady uczelni. Okresu tego nie wlicza się do liczby kadencji, o której mowa w art. 21 ust. 2.

DZIAŁ XIV

Przepisy szczególne

Art. 434. 1. Uczelnia publiczna, która jest nadzorowana przez:

- 1) Ministra Obrony Narodowej – jest uczelnią wojskową;
- 2) ministra właściwego do spraw wewnętrznych – jest uczelnią służb państwowych;
- 3) ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego – jest uczelnią artystyczną;
- 4) ministra właściwego do spraw zdrowia – jest uczelnią medyczną;
- 5) ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej – jest uczelnią morską.

2. Ministrowie, o których mowa w ust. 1, sprawują nadzór nad uczelniami na zasadach określonych w dziale XIII.

3. Nadzór, o którym mowa w dziale XIII, nad publiczną uczelnią teologiczną oraz inną uczelnią publiczną prowadzącą kształcenie w zakresie teologii sprawuje minister, a także – w zakresie określonym przez umowę międzynarodową zawartą ze Stolicą Apostolską oraz ustawy regulujące stosunki między Rzeczpospolitą Polską a innymi niż Kościół Katolicki

kościółami i związkami wyznaniowymi oraz przez statuty tych uczelni – władze kościołów i innych związków wyznaniowych.

Art. 435. 1. Uczelnia wojskowa jest jednocześnie jednostką wojskową w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1430 i 2217 oraz z 2018 r. poz. 138 i 398).

2. Uczelnię wojskową będącą uczelnią zawodową tworzy, likwiduje lub zmienia jej nazwę minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, mając na uwadze potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

3. Uczelnia wojskowa prowadzi kursy kwalifikacyjne i doskonalące oraz inne formy kształcenia.

4. Zakres działania uczelni służb państwowych jako jednostki organizacyjnej właściwej służby określają odrębne przepisy.

5. Uczelnię służb państwowych będącą uczelnią zawodową tworzy, likwiduje lub zmienia jej nazwę minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych, mając na uwadze potrzeby bezpieczeństwa publicznego.

Art. 436. 1. Przez ministra wskazanego w art. 24 ust. 4 i ust. 9 pkt 1, art. 35 ust. 8, art. 36 ust. 3, 4, 7, 8, 13, 14 i 17, art. 50 ust. 7 pkt 2, art. 159 ust. 3–5, art. 294 ust. 5, art. 300 ust. 1, art. 324 ust. 1 pkt 3, ust. 2 i 3, art. 325 ust. 1 pkt 2, art. 360 ust. 1, art. 405 ust. 1, art. 419 ust. 3, 6 i 8, art. 420 ust. 4 oraz:

- 1) art. 369 ust. 8–10 i art. 370 ust. 1 – w zakresie dokonywanych zwiększeń,
- 2) art. 381 ust. 1, art. 385 ust. 1 i art. 386 – w zakresie przyznawanych środków finansowych

– w odniesieniu do uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej i uczelni morskiej należy rozumieć ministra nadzorującego uczelnię.

2. Przez ministra wskazanego w art. 159 ust. 3–5 w zakresie tworzenia spółek, o których mowa w art. 159 ust. 1, wspólnie z instytutem badawczym lub instytutem PAN w odniesieniu do tych instytutów należy rozumieć odpowiednio ministra nadzorującego instytut badawczy lub Prezesa PAN.

Art. 437. W uczelni wojskowej oraz w uczelni służb państwowych organami uczelni są rektor i senat. Statut uczelni określa organy uczelni wykonujące zadania rady uczelni.

Art. 438. Ograniczenie wynikające z art. 30 ust. 2 nie dotyczy uczelni artystycznych.

Art. 439. 1. Rektora uczelni wojskowej Minister Obrony Narodowej:

- 1) wyznacza spośród żołnierzy zawodowych albo
- 2) powołuje spośród byłych żołnierzy zawodowych

– spełniających warunki określone w art. 24 ust. 1.

2. Do zatrudnienia rektora uczelni wojskowej stosuje się przepis art. 24 ust. 10.

3. Minister Obrony Narodowej wyznacza spośród żołnierzy zawodowych osobę pełniącą w uczelni wojskowej funkcję kierowniczą do spraw realizacji zadań uczelni jako jednostki wojskowej.

4. Rektor uczelni wojskowej, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, oraz osoba, o której mowa w ust. 3, są nauczycielami akademickimi. W decyzji o wyznaczeniu rektora lub osoby, o której mowa w ust. 3, Minister Obrony Narodowej określa przyporządkowanie do jednej z grup pracowników, o których mowa w art. 114, oraz do jednego ze stanowisk, o których mowa w art. 116 ust. 1 lub określonych na podstawie art. 116 ust. 3 pkt 1. Przepisy art. 116 ust. 2 i art. 452 ust. 2 stosuje się.

5. Rektora uczelni wojskowej i osobę, o której mowa w ust. 3, może zwolnić z zajmowanego stanowiska służbowego lub odwołać Minister Obrony Narodowej.

Art. 440. 1. Rektora uczelni służb państwowych jako jednostki organizacyjnej właściwej służby wyznacza minister właściwy do spraw wewnętrznych spośród funkcjonariuszy właściwej służby, spełniających warunki określone w art. 24 ust. 1.

2. W szczególnych przypadkach minister właściwy do spraw wewnętrznych może wyznaczyć rektora uczelni służb państwowych spośród oficerów, niespełniających warunków określonych w art. 24 ust. 1, posiadających stopień we właściwej służbie odpowiadający co najmniej stopniowi generała brygady.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, na wniosek rektora, wyznacza spośród funkcjonariuszy właściwej służby państwowej osobę pełniącą w uczelni służb państwowych funkcję kierowniczą do spraw realizacji zadań uczelni jako jednostki organizacyjnej właściwej służby.

4. Rektor uczelni służb państwowych oraz osoba, o której mowa w ust. 3, są nauczycielami akademickimi. W decyzji o wyznaczeniu rektora lub osoby, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw wewnętrznych określa przyporządkowanie do jednej z grup pracowników, o których mowa w art. 114, oraz do jednego ze stanowisk, o których

mowa w art. 116 ust. 1 lub określonych na podstawie art. 116 ust. 3 pkt 1. Przepisy art. 116 ust. 2 i art. 452 ust. 4 stosuje się.

5. Rektora uczelni służb państwowych i osobę, o której mowa w ust. 3, może odwołać minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 441. Rektor uczelni wojskowej oraz uczelni służb państwowych jest jednocześnie komendantem uczelni w rozumieniu przepisów odpowiednio o służbie wojskowej albo o właściwej służbie państwowej.

Art. 442. Statut uczelni wojskowej oraz statut uczelni służb państwowych wchodzi w życie z dniem wydania przez ministra nadzorującego uczelnię decyzji zatwierdzającej statut, chyba że został w nim określony termin późniejszy. Decyzję wydaje się w terminie 3 miesięcy od dnia przekazania statutu przez senat.

Art. 443. 1. Statut publicznej uczelni teologicznej jest uchwalany w porozumieniu z właściwymi władzami kościołów i innych związków wyznaniowych. Przepisy art. 34 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się do innej uczelni publicznej prowadzącej kształcenie w zakresie teologii, z tym że porozumienie z właściwymi władzami kościołów i innych związków wyznaniowych dotyczy tylko postanowień statutu związanych z prowadzeniem tego kształcenia.

Art. 444. W uczelni wojskowej oraz w uczelni służb państwowych warunki i tryb rekrutacji, o których mowa w art. 70 ust. 1, w odniesieniu do kandydatów na żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy właściwych służb ustala, na wniosek rektora, minister nadzorujący uczelnię.

Art. 445. 1. Rekrutacja na studia na kierunkach lekarskim i lekarsko-dentystycznym albo przyjęcia na studia kandydatów na żołnierzy zawodowych, strażaków w służbie kandydackiej oraz strażaków w służbie stałej skierowanych na studia przez właściwego przełożonego odbywają się w ramach limitów przyjęć.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, limit przyjęć na studia na kierunkach lekarskim i lekarsko-dentystycznym w poszczególnych uczelniach, uwzględniając możliwości dydaktyczne uczelni oraz zapotrzebowanie na absolwentów tych studiów.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, limit przyjęć na studia na określonym kierunku dla kandydatów na żołnierzy zawodowych w poszczególnych uczelniach wojskowych, uwzględniając możliwości dydaktyczne uczelni oraz zapotrzebowanie na absolwentów tych studiów.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, limit przyjęć na studia na określonym kierunku dla strażaków w służbie kandydackiej oraz dla strażaków w służbie stałej skierowanych na studia przez właściwego przełożonego, uwzględniając możliwości dydaktyczne uczelni oraz zapotrzebowanie na absolwentów tych studiów.

5. W uczelni służb państwowych do liczby studentów studiujących na studiach niestacjonarnych, o której mowa w art. 63 ust. 3, nie wlicza się strażaków w służbie stałej skierowanych na te studia przez właściwego przełożonego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1–3, 5, 6 i 8 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1204, 1321 i 1567 oraz z 2018 r. poz. 106 i 138) oraz policjantów w służbie stałej skierowanych na te studia przez właściwego przełożonego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2017 r. poz. 2067 i 2405 oraz z 2018 r. poz. 106, 138 i 416).

Art. 446. Regulamin studiów, o którym mowa w art. 75 ust. 1, w uczelni wojskowej oraz w uczelni służb państwowych wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez ministra nadzorującego uczelnię.

Art. 447. Służbę kandydacką strażaka będącego studentem zalicza się na poczet praktyki zawodowej, o której mowa w art. 67 ust. 5.

Art. 448. Studentom będącym:

- 1) kandydatami na żołnierzy zawodowych lub żołnierzami zawodowymi, którzy podjęli studia na podstawie skierowania przez właściwy organ wojskowy i otrzymali pomoc w związku z pobieraniem nauki na podstawie przepisów o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych,

2) funkcjonariuszami służb państwowych w służbie kandydackiej albo będących funkcjonariuszami służb państwowych, którzy podjęli studia na podstawie skierowania lub zgody właściwego przełożonego i otrzymali pomoc w związku z pobieraniem nauki na podstawie przepisów o służbie

– nie przysługuje urlop od zajęć, świadczenia, o których mowa w art. 86 ust. 1, zakwaterowanie i wyżywienie, o których mowa w art. 104, oraz stypendium ministra, o którym mowa w art. 360 ust. 1.

Art. 449. Zatwierdzenie zasad przyznawania stypendium za wyniki w nauce, o których mowa w art. 97 ust. 2, w odniesieniu do uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej i uczelni morskiej wymaga zasięgnięcia opinii ministra nadzorującego uczelnię.

Art. 450. Przepisów art. 106 nie stosuje się do uczelni wojskowej oraz uczelni służb państwowych.

Art. 451. Uczelnia służb państwowych skreśla z listy studentów studenta będącego funkcjonariuszem służby państwowej w służbie kandydackiej także w przypadku zwolnienia z tej służby.

Art. 452. 1. W uczelni wojskowej żołnierza zawodowego wyznacza się na stanowisko nauczyciela akademickiego na zasadach i w trybie określonych w przepisach o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Przepisy ust. 2 oraz art. 116 ust. 2 i 3 stosuje się.

2. W uczelni wojskowej na stanowisku profesora uczelni może być zatrudniona osoba niespełniająca wymagań, o których mowa w art. 116 ust. 2 pkt 2, posiadająca co najmniej stopień wojskowy generała brygady lub kontradmirała.

3. W uczelni służb państwowych funkcjonariusza mianuje się na stanowisko nauczyciela akademickiego na zasadach i w trybie określonych w przepisach dotyczących tych służb. Przepisy ust. 4 oraz art. 116 ust. 2 i 3 stosuje się.

4. W uczelni służb państwowych na stanowisku profesora uczelni może być zatrudniona osoba niespełniająca wymagań, o których mowa w art. 116 ust. 2 pkt 2, posiadająca stopień we właściwej służbie odpowiadający co najmniej stopniowi generała brygady.

5. W uczelni morskiej na stanowisku profesora uczelni może być zatrudniona także osoba posiadająca co najmniej stopień doktora oraz najwyższe kwalifikacje potwierdzone dyplomem, o którym mowa w art. 63 pkt 1 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 181).

Art. 453. W uczelni wojskowej nauczyciela akademickiego będącego żołnierzem zawodowym zwalnia się ze stanowiska na zasadach i w trybie określonych w przepisach o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Art. 454. 1. W uczelni wojskowej żołnierz zawodowy będący nauczycielem akademickim występuje o zgodę na dodatkowe zatrudnienie, o którym mowa w art. 125 ust. 1, w trybie określonym w przepisach o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Podjęcie dodatkowego zatrudnienia w ramach stosunku pracy u innego pracodawcy bez uzyskania zgody skutkuje skierowaniem przez rektora wniosku o zwolnienie ze stanowiska, w trybie określonym w przepisach o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

2. Wygaśnięcie mandatu rektora uczelni wojskowej oraz uczelni służb państwowych, w przypadku, o którym mowa w art. 125 ust. 6, stwierdza minister nadzorujący uczelnię.

3. Wygaśnięcie mandatu rektora uczelni artystycznej, uczelni medycznej oraz uczelni morskiej, w przypadku, o którym mowa w art. 125 ust. 6, stwierdza minister nadzorujący uczelnię, na wniosek rady uczelni.

Art. 455. 1. Nauczyciel akademicki zatrudniony w uczelni prowadzącej działalność w zakresie nauk medycznych lub nauk o zdrowiu uczestniczy w sprawowaniu opieki zdrowotnej przez wykonywanie zadań dydaktycznych i badawczych w powiązaniu z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w jednostce organizacyjnej udostępnionej uczelni przez podmiot prowadzący działalność leczniczą na zasadach określonych w przepisach o działalności leczniczej.

2. Nauczyciel akademicki uczestniczy w udzielaniu świadczeń zdrowotnych, o których mowa w ust. 1, na podstawie umowy zawartej z podmiotem, o którym mowa w ust. 1.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do uczelni prowadzącej działalność w zakresie nauk weterynaryjnych.

Art. 456. Świadczenia dla osób będących:

- 1) żołnierzami zawodowymi wykonującymi zadania w uczelni wojskowej – określają przepisy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych;
- 2) funkcjonariuszami służb państwowych wykonującymi zadania w uczelni służb państwowych – określają przepisy właściwe dla tych służb.

Art. 457. Do żołnierzy zawodowych zajmujących stanowiska w uczelniach stosuje się, w zakresie przebiegu zawodowej służby wojskowej, również przepisy ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 173).

Art. 458. W przypadku gdy ewaluacja jakości działalności naukowej w uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych lub instytucie badawczym nadzorowanym przez Ministra Obrony Narodowej lub ministra właściwego do spraw wewnętrznych obejmuje osiągnięcia objęte klauzulą niejawności, ewaluację w zakresie dotyczącym tych osiągnięć przeprowadza się w sposób uwzględniający ich specyfikę.

Art. 459. 1. W sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich pełniących funkcje rektora i przewodniczącego uczelnianej komisji dyscyplinarnej, zatrudnionych w uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej i uczelni morskiej, rzecznik dyscyplinarny rozpoczyna prowadzenie sprawy na polecenie ministra nadzorującego uczelnię.

2. W postępowaniach w sprawach, o których mowa w ust. 1, ministrowi nadzorującemu uczelnię przysługują uprawnienia, o których mowa w art. 290 ust. 1 i 3.

Art. 460. 1. Minister nadzorujący uczelnię może przyznać nauczycielowi akademickiemu zatrudnionemu w uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej lub uczelni morskiej nagrodę, o której mowa w art. 363.

2. Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, minister właściwy do spraw zdrowia oraz minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, każdy w zakresie swojej właściwości, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe kryteria i tryb przyznawania oraz sposób wypłacania:

- 1) stypendiów, o których mowa w art. 360 ust. 1, rodzaje osiągnięć i sposób ich dokumentowania, maksymalną liczbę przyznawanych stypendiów, wysokość stypendium oraz wzór wniosku o jego przyznanie,
- 2) nagród, o których mowa w art. 363, rodzaje osiągnięć i sposób ich dokumentowania, maksymalną liczbę przyznawanych nagród, maksymalną wysokość nagrody oraz wzór wniosku o jej przyznanie

– mając na uwadze potrzebę zapewnienia wysokiego poziomu osiągnięć umożliwiających uzyskanie stypendium lub nagrody, sprawnego przebiegu postępowań w sprawie ich przyznania i sprawnego ich wypłacania oraz adekwatności wysokości stypendium lub nagrody do rangi osiągnięć.

Art. 461. Środki finansowe na szkolnictwo wyższe i naukę przeznacza się również na zadania związane z:

- 1) obroną narodową;
- 2) bezpieczeństwem obywateli i ochroną ludności;
- 3) działalnością kulturalną w rozumieniu przepisów o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej;
- 4) rozwojem zawodowym personelu medycznego;
- 5) utrzymaniem statków szkolnych i specjalistycznych ośrodków szkoleniowych kadr morskich;
- 6) utrzymaniem powietrznych statków szkolnych i specjalistycznych ośrodków szkoleniowych kadr powietrznych;
- 7) umiędzynarodowieniem szkolnictwa wyższego lub nauki.

Art. 462. 1. Minister Obrony Narodowej przyznaje uczelniom wojskowym środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a–d, pkt 3, pkt 4 lit. a i pkt 6, oraz środki finansowe na zadania, o których mowa w art. 461 pkt 1. Minister Obrony Narodowej może ustanawiać i finansować stypendia i nagrody w zakresie kształcenia i badań naukowych związanych z bezpieczeństwem państwa.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przyznaje uczelniom służb państwowych środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a–d, pkt 3, pkt 4 lit. a i pkt 6, oraz środki finansowe na zadania, o których mowa w art. 461 pkt 2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może ustanawiać i finansować stypendia i nagrody w zakresie kształcenia i badań naukowych związanych z bezpieczeństwem publicznym.

3. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego przyznaje uczelniom artystycznym środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a–d, pkt 3, pkt 4 lit. a i pkt 6, oraz środki finansowe na zadania, o których mowa w art. 461 pkt 3.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia przyznaje:

- 1) uczelniom medycznym – środki finansowe na zadania, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a–d, pkt 3, pkt 4 lit. a i pkt 6 oraz środki finansowe na zadania, o których mowa w art. 461 pkt 4;
- 2) innym uczelniom prowadzącym kształcenie w zakresie nauk medycznych lub nauk o zdrowiu – środki finansowe na zadania, o których mowa w art. 461 pkt 4.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej przyznaje uczelniom morskim środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a–d, pkt 3, pkt 4 lit. a i pkt 6, oraz środki finansowe na zadania, o których mowa w art. 461 pkt 5.

6. Minister właściwy do spraw transportu przyznaje uczelniom publicznym kształcącym personel lotniczy dla lotnictwa cywilnego środki finansowe na zadania, o których mowa w art. 461 pkt 6.

7. Środki finansowe, o których mowa w:

- 1) ust. 1–3, ust. 4 pkt 1 i ust. 5 – są przyznawane z części budżetowej, której dysponentem jest minister nadzorujący uczelnię;
- 2) ust. 1 w zakresie środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a–d, pkt 3 i 6, przeznaczonych na zadania związane z kształceniem w uczelniach wojskowych studentów studiów stacjonarnych i doktorantów, będących osobami cywilnymi – są przyznawane z części budżetowej, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej w ramach działu „szkolnictwo wyższe i nauka”;
- 3) ust. 4 pkt 2 – są przyznawane z części budżetowej, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia;
- 4) ust. 6 – są przyznawane z części budżetowej, której dysponentem jest minister właściwy do spraw transportu.

8. Środki finansowe, o których mowa w art. 366 pkt 8, są przekazywane z części budżetowej, której dysponentem jest minister nadzorujący uczelnię.

9. Wydatki ze środków finansowych, o których mowa w ust. 7 pkt 2, nie stanowią wydatków budżetowych, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 37).

Art. 463. 1. W przypadku:

- 1) o którym mowa w art. 324 ust. 3,
 - 2) zlecenia zadania, o którym mowa w art. 461 pkt 7
- minister nadzorujący uczelnię przekazuje NAWA środki finansowe.

2. Do świadczeń, o których mowa w art. 324 ust. 2 zdanie pierwsze, przyznawanych przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego nie stosuje się przepisu art. 324 ust. 2 zdanie drugie.

Art. 464. 1. Wysokość subwencji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d, jest ustalana na podstawie algorytmów określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 2.

2. Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, minister właściwy do spraw zdrowia oraz minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, każdy w zakresie swojej właściwości, określi dla nadzorowanych przez niego uczelni, w drodze rozporządzenia, sposób podziału:

- 1) środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 lit. a–d,
 - 2) środków finansowych na zadania, o których mowa w art. 461 pkt 1–5
- mając na uwadze podział na uczelnie akademickie i zawodowe oraz ich zróżnicowane zadania, właściwe wykonywanie tych zadań i jego wpływ na wysoki poziom kształcenia, a także na realizację polityki naukowej państwa.

Art. 465. 1. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania po zawiadomieniu ministra oraz po zasięgnięciu opinii senatu, może zlecić uczelni wykonanie określonego zadania w zakresie nauczania lub kształcenia kadr naukowych, zapewniając odpowiednie środki na jego realizację.

2. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, po zasięgnięciu opinii ministra nadzorującego uczelnię, może zlecić uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej oraz uczelni morskiej wykonanie zadania, o którym mowa w ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej w uzgodnieniu z ministrem, po zasięgnięciu opinii senatu uczelni publicznej prowadzącej kształcenie w zakresie sportu, może zlecić tej uczelni wykonanie określonego zadania w zakresie nauczania lub kształcenia kadr dla potrzeb sportu, zapewniając odpowiednie środki na jego realizację.

4. Minister Obrony Narodowej może zlecić uczelni wojskowej wykonanie zadania związanego z działaniem uczelni jako jednostki wojskowej, jeżeli zadanie to jest niezbędne ze względu na potrzeby obronności i bezpieczeństwa publicznego, stan klęski żywiołowej, w celu wykonania zobowiązań międzynarodowych lub innych zadań realizowanych na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Środki niezbędne do wykonania zadania zapewnia Minister Obrony Narodowej, chyba że umowa o wykonanie tego zadania stanowi inaczej.

5. Zadanie, o którym mowa w ust. 4, wykonują żołnierze zawodowi, kandydaci na żołnierzy zawodowych lub pracownicy uczelni.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może zlecić uczelni służb państwowych wykonanie zadania związanego z działaniem uczelni jako jednostki organizacyjnej właściwej służby, jeżeli zadanie to jest niezbędne ze względu na potrzeby bezpieczeństwa publicznego, ochronę ludności lub w celu wykonania zobowiązań międzynarodowych. Środki niezbędne do wykonania zadania zapewnia minister właściwy do spraw wewnętrznych, chyba że umowa o wykonanie tego zadania stanowi inaczej.

7. Zadanie, o którym mowa w ust. 6, wykonują funkcjonariusze służb państwowych lub eksperci posiadający dorobek w zakresie tego zadania.

Art. 466. Program naprawczy realizowany w uczelni wojskowej lub uczelni służb państwowych nie obejmuje działania uczelni jako jednostki wojskowej lub jednostki organizacyjnej właściwej służby.

Art. 467. 1. Koszty obsługi bankowej, o której mowa w art. 420 ust. 1, dotyczące funduszy uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej i uczelni morskiej są pokrywane przez ministra nadzorującego uczelnię ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 i 6.

2. BGK informuje ministra nadzorującego uczelnię:

- 1) w terminie do dnia 15 stycznia danego roku o stanie środków finansowych zgromadzonych na koniec roku poprzedniego na rachunkach:
 - a) funduszy stypendialnych w części pochodzącej ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3, oraz środków finansowych na stypendia, o których mowa w art. 366 pkt 8, oraz
 - b) funduszy wsparcia osób niepełnosprawnych ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 6;
- 2) na jego wniosek w terminie 14 dni – o stanie środków finansowych zgromadzonych na rachunkach, o których mowa w pkt 1.

Art. 468. Przepis art. 426 stosuje się odpowiednio do zadań, o których mowa w art. 461.

Art. 469. 1. Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego może prowadzić studia podyplomowe lub inne formy kształcenia, o których mowa w art. 160 ust. 1 i art. 162.

2. Centrum może nadawać:

- 1) stopień doktora, jeżeli spełnia wymagania określone w art. 185 ust. 1;

2) stopień doktora habilitowanego, jeżeli spełnia wymagania określone w art. 218.

3. Centrum może prowadzić szkołę doktorską, jeżeli spełnia wymagania określone w art. 198 ust. 3 lub 5.

4. Jakość działalności naukowej prowadzonej przez Centrum, na jego wniosek, podlega ewaluacji na zasadach określonych w dziale VI w rozdziale 3.

5. Na prowadzenie kształcenia w formach, o których mowa w ust. 1 i 2, Centrum otrzymuje dotacje z części budżetowej, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Art. 470. W przypadku udzielania zamówień, o których mowa w art. 4d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579 i 2018), jeżeli ich wartość przekracza kwotę określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 tej ustawy, podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 1 tej ustawy, do którego stosuje się przepisy niniejszej ustawy:

- 1) zamieszcza ogłoszenie o zamówieniu w BIP na jego stronie podmiotowej;
- 2) działa w sposób zapewniający przejrzystość, równe traktowanie podmiotów zainteresowanych wykonaniem zamówienia oraz z uwzględnieniem okoliczności mogących mieć wpływ na jego udzielenie;
- 3) nie udostępnia informacji związanych z zamówieniem stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, jeżeli podmiot zainteresowany wykonaniem zamówienia, nie później niż przed zawarciem umowy o wykonanie tego zamówienia, zastrzegł, że nie mogą być one udostępniane;
- 4) zamieszcza niezwłocznie w BIP na jego stronie podmiotowej informację o udzieleniu zamówienia, podając nazwę albo imię i nazwisko podmiotu, z którym zawarł umowę o wykonanie zamówienia, albo informację o nieudzieleniu tego zamówienia.

DZIAŁ XV

Przepis końcowy

Art. 471. Ustawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych w ustawie z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel wydania aktu

Problemy systemowe w obszarze szkolnictwa wyższego oraz nauki negatywnie wpływają na jakość badań naukowych prowadzonych przez polskie uczelnie i instytucje naukowe oraz poziom kształcenia studentów i doktorantów. Obecne zasady finansowania i ewaluacji działalności naukowej oraz kształtowania kariery naukowej nie są ukierunkowane na osiągnięcie doskonałości naukowej i tym samym przyczyniają się do pogłębiania pułapek rozwojowych. Stanowi to przesłankę do przeprowadzenia reformy szkolnictwa wyższego i nauki, obejmującej zmiany w zakresie funkcjonowania systemu, zarządzania, finansowania oraz oceny jakości działalności uczelni – w formule projektu strategicznego w ramach realizacji Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju. Lepsze funkcjonowanie szkolnictwa wyższego i nauki jest warunkiem poprawy jakości kapitału ludzkiego i społecznego.

Wśród kluczowych problemów szkolnictwa wyższego i nauki o charakterze systemowym, obok podnoszonego przez wszystkich interesariuszy niewystarczającego poziomu finansowania, należy wymienić:

1) wadliwe zasady dotyczące organizacji i ustroju uczelni ograniczające możliwość sprawnego zarządzania

- Istotnym problemem systemowym są rozbudowane regulacje opisujące, w sposób drobiazgowy, zasady zarządzania na poziomie uczelni oraz ich jednostek organizacyjnych. Ogranicza to możliwość kształtowania struktury organizacyjnej w sposób adekwatny do misji i indywidualnych celów poszczególnych uczelni.
- Upodmiotowienie podstawowych jednostek organizacyjnych w zakresie kluczowych uprawnień (prowadzenie studiów wyższych, studiów doktoranckich oraz nadawanie stopni) oraz ewaluacji działalności naukowej, skutecznie ogranicza możliwości efektywnego zarządzania uczelnią.
- Coraz bardziej widoczny problem stanowi bardzo ograniczony udział w zarządzaniu uczelniami interesariuszy zewnętrznych, co nie sprzyja otwartości uczelni na otoczenie społeczno-gospodarcze oraz na uwzględnienie w zarządzaniu uczelnią zewnętrznej perspektywy.

2) niedopasowanie struktury systemu szkolnictwa wyższego do wyzwań społecznych i gospodarczych

Wciąż jest aktualny problem nieadekwatności struktury systemu szkolnictwa wyższego w stosunku do kluczowych wyzwań, m.in. zmian w wielkości i strukturze populacji studentów oraz dynamicznie zmieniających się potrzeb otoczenia społeczno-gospodarczego. Istnieje bowiem potrzeba większego zróżnicowania uczelni, odnoszącego się do stopnia ich uczestnictwa w misji kształcenia studentów oraz prowadzenia badań naukowych.

- W polskim systemie szkolnictwa wyższego istnieje potrzeba wzmocnienia uczelni zawodowych, skupionych na wysokiej jakości dydaktyce prowadzonej w ramach studiów o profilu praktycznym.
- W polskim systemie szkolnictwa wyższego brakuje uniwersytetów badawczych, które byłyby w stanie skutecznie konkurować z najlepszymi uczelniami w Europie i na świecie w zakresie badań naukowych o przełomowym znaczeniu, i które jednocześnie prowadziłyby kształcenie na najwyższym poziomie, tzn. uczelni wystarczająco atrakcyjnych, aby przyciągnąć do Polski utalentowanych studentów, jak i wybitnych naukowców, w tym osoby rozpoczynające karierę naukową. Wyznacznikiem pozycji uczelni w świecie są międzynarodowe rankingi uniwersytetów. Polskie uczelnie są notowane w rankingu szanghajskim (Academic Ranking of World Universities), zajmując najwyżej miejsca w czwartej i piątej setce. Pod względem widoczności całego systemu w rankingu szanghajskim Polska zajmuje odległe 35. miejsce, ustępując np. Izraelowi, Brazylii, Austrii czy Czechom. W rankingu Times Higher Education pozycja polskich uczelni jest jeszcze słabsza: najwyżej sklasyfikowane polskie uczelnie notowane są dopiero w szóstej setce rankingu.
- Aktualnie obowiązujące przepisy nie uwzględniają formuły współpracy uczelni umożliwiającej z jednej strony przeniesienie na poziom międzyuczelniany podstawowych zadań uczelni, z drugiej zaś – utrzymanie osobowości prawnej uczelni zainteresowanych tego rodzaju współpracą.

3) ograniczona autonomia finansowa uczelni

Barierą dla sprawnego zarządzania uczelnią jest ograniczona elastyczność w wydatkowaniu środków przekazywanych z budżetu państwa. W systemie szkolnictwa

wyższego i nauki istnieje kilkadziesiąt strumieni finansowania, z odrębnymi zasadami co do możliwego zakresu wydatkowania środków. Podział strumieni finansowania uniemożliwia osiągnięcie efektu synergii pomiędzy tymi strumieniami oraz ogranicza uczelnie w stosowaniu elastycznej gospodarki finansowej uczelni (przykładowo – z dotacji statutowej uczelnia może sfinansować wyłącznie wynagrodzenie pracownika naukowego, ale nie pracownika naukowo-dydaktycznego).

4) niezadawalająca jakość kształcenia na studiach

W latach 2011–2015 wprowadzono istotne zmiany w zasadach prowadzenia kształcenia na studiach wyższych. Niektóre z nich skutecznie przyczyniają się do podnoszenia jakości i przydatności wykształcenia na rynku pracy, jak również różnicowania oferty dydaktycznej, np. wprowadzenie dwóch profili kształcenia: praktycznego i ogólnoakademickiego. Natomiast problem niezadawalającej jakości i przydatności studiów wyższych jest ciągle aktualny:

- Biurokratyzacja systemu kształcenia, zarówno w odniesieniu do warunków tworzenia kierunków studiów, jak i procedur akredytacyjnych, która powoduje, że dążenie do spełniania licznych wymagań formalnych zastępuje dbałość o faktyczną jakość kształcenia i blokuje innowacyjne podejście do dydaktyki. Mimo zmian wprowadzonych na mocy tzw. ustawy deregulacyjnej (ustawa z dnia 23 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw), które skutkują m.in. stopniowym upraszczaniem procedur stosowanych przez Polską Komisję Akredytacyjną, ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym wciąż obejmuje szereg rozwiązań, które są przyczyną biurokratyzacji procesu kształcenia. Jednym z nich są tzw. minima kadrowe niezbędne do prowadzenia kierunku studiów. W systemie minimów nie jest uwzględniona najważniejsza kwestia w przypadku doboru kadr, tj. faktyczne posiadanie przez nauczycieli akademickich kwalifikacji i umiejętności do prowadzenia zajęć z określonego zakresu. Uczelnie skupiają się bowiem na realizacji minimalnych wymagań formalnych, nie zawsze prowadzących do zapewnienia wysokiej jakości kształcenia. Restrykcyjne warunki formalne są również barierą w prowadzeniu studiów wspólnych w porozumieniu z uczelniami zagranicznymi.

- Niewystarczający poziom dopasowania kształcenia do potrzeb otoczenia społeczno-gospodarczego. W badaniach Bilansu Kapitału Ludzkiego, prowadzonych w latach 2009–2014 w warunkach wysokiego bezrobocia, zwłaszcza wśród młodzieży, ponad trzy czwarte pracodawców poszukujących pracowników wskazywało na brak możliwości znalezienia pracowników o właściwych kompetencjach.
- Niski status dydaktycznej ścieżki kariery akademickiej, w porównaniu do ścieżki naukowej, co skutecznie ogranicza motywację do osiągnięcia przez nauczycieli akademickich doskonałości w zakresie dydaktyki akademickiej.

5) niska skuteczność kształcenia doktorantów

Dzisiejsi doktoranci w przyszłości będą tworzyć kadrę akademicką, a także elity intelektualne Polski i kadrę wysokiej klasy specjalistów pracujących na potrzeby polskiej gospodarki. Obecny model uzyskiwania stopnia doktora, oparty przede wszystkim na studiach doktoranckich, jest obciążony poważnymi wadami, wśród których należy wymienić:

- Coraz większe upodabnianie się studiów doktoranckich do studiów wyższych (co jest uznawane za efekt wdrożenia Procesu Bolońskiego), ale z pominięciem zewnętrznej oceny jakości kształcenia. Sprzyja to niskiej jakości programów kształcenia. Brak zewnętrznej oceny jakości jest jedną z głównych wad systemu kształcenia doktorantów wskazywanych przez Najwyższą Izbę Kontroli w informacji o wynikach kontroli w zakresie kształcenia na studiach doktoranckich (informacja z dnia 5 stycznia 2016 r.).
- Umasowienie studiów doktoranckich, które jest szczególnie widoczne w naukach społecznych i humanistycznych – doktoranci odbywający studia w tych dwóch obszarach stanowią ponad 50% doktorantów.
- Niska skuteczność studiów doktoranckich – mimo dynamicznego wzrostu liczby doktorantów po 2008 r. (wzrost liczby doktorantów o 1/3, a uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich – o blisko 2/3) właściwie nie wzrosła liczba nadawanych stopni doktora, która zatrzymała się na poziomie 6 tys. rocznie. Oznacza to, że mamy relatywnie niską, w porównaniu do krajów rozwiniętych, liczbę nadawanych stopni doktora. Zgodnie z danymi OECD (Education at a Glance, 2016), Polska, ze wskaźnikiem rozpoczynania studiów doktoranckich (entry rate) w ujęciu netto o wartości 3,14%, zajmuje dziesiąte miejsce wśród 33 państw OECD, dla których dostępne są wartości tego wskaźnika (najwięcej: Niemcy – 5,52%, średnia dla całej

OECD to 2,50%). Sytuacja wygląda zupełnie inaczej, jeśli chodzi o wskaźniki ukończenia studiów doktoranckich (graduation rate) w ujęciu netto. Polska, z wartością tego wskaźnika na poziomie 0,40%, zajmuje czwarte miejsce od końca w grupie 31 państw, a ostatnie wśród europejskich państw członkowskich OECD. Porównanie wartości tych dwóch wskaźników pokazuje, że w Polsce liczba osób kończących studia doktoranckie jest 8-krotnie mniejsza od liczby osób, które podejmują takie studia – w grupach wiekowych właściwych dla podejmowania i kończenia studiów doktoranckich (oba wskaźniki są w ujęciu netto i są to jedyne dostępne tego typu wskaźniki). Jest to najgorszy wynik wśród 29 państw OECD, dla których dostępne są wartości obu wskaźników. Dla całej OECD średnia relacja liczby osób kończących studia doktoranckie do liczby osób podejmujących te studia wynosi 2/3.

- Brak adekwatnego wsparcia finansowego dla doktorantów, który wymusza podejmowanie dodatkowej pracy, co negatywnie wpływa na możliwość zaangażowania się w badania naukowe i przygotowanie rozprawy doktorskiej. Problem ten idzie w parze ze skomplikowanym i rozdrobnionym systemem obecnie istniejącego wsparcia finansowego doktorantów.
- Niski poziom rozwoju akademickiego rynku pracy dla doktorantów i młodych naukowców związany z niewielkimi możliwościami zatrudnienia przy realizacji projektów i grantów oraz dążeniem do stabilizacji kariery naukowej w oparciu o długoterminowe umowy i kontrakty.
- Niski poziom internacjonalizacji studiów doktoranckich, które (inaczej niż w innych krajach rozwiniętych) są mniej umiędzynarodowione niż studia magisterskie (1,7% wobec 2,7% na studiach magisterskich, według danych OECD, Education at a Glance, 2016). Odsetek doktorantów cudzoziemców w Polsce należy do najniższych wśród państw Unii Europejskiej, co świadczy o bardzo niskiej zdolności do przyciągania talentów z zagranicy.
- Powszechny pogląd w środowisku akademickim o coraz bardziej wątpliwej jakości rozpraw doktorskich wyrażany m.in. przez uczestników czwartej konferencji programowej poprzedzającej Narodowy Kongres Nauki („Ścieżki kariery akademickiej i rozwój młodej kadry naukowej”; Katowice, 26–27 stycznia 2017 r.).
- Problemy w realizacji interdyscyplinarnych rozpraw doktorskich.

6) system stopni i tytułów hamujący dążenie naukowców do doskonałości naukowej i prowadzenia badań interdyscyplinarnych

- Problemem polskiego systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest rozdrobniona klasyfikacja obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych. Aktualna klasyfikacja obejmuje 8 obszarów, 22 dziedziny i 102 dyscypliny. Powiązanie tej klasyfikacji z uprawnieniami do prowadzenia studiów wyższych i studiów doktoranckich oraz do nadawania stopni w nauce i sztuce jest źródłem poważnych problemów w prowadzeniu interdyscyplinarnych badań naukowych. Rozdrobniona klasyfikacja nie służy też właściwej widoczności w światowym obiegu nauki wyników badań polskich naukowców.
- Istotnym problemem polskiej nauki jest późny wiek uzyskiwania habilitacji (46 lat) będącej w praktyce warunkiem uzyskania pełnej samodzielności naukowej, promowania doktorów i recenzowania rozpraw doktorskich. Jednocześnie zauważalna jest inflacja uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego, które coraz trudniej uznać za jakikolwiek wyznacznik naukowej doskonałości. Obecnie uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego ma blisko 600 jednostek i w prawie każdej publicznej uczelni akademickiej funkcjonuje co najmniej jedna jednostka z takimi uprawnieniami. Wśród nich znajdują się także wydziały, które w wyniku kompleksowej oceny jakości działalności naukowej lub badawczo-rozwojowej jednostek naukowych przeprowadzonej w 2017 r., otrzymały najniższą możliwą kategorię C. W ciągu zaledwie trzech lat (2012–2015) liczba doktorów habilitowanych zatrudnionych w uczelniach, instytutach naukowych Polskiej Akademii Nauk, międzynarodowych instytutach naukowych i instytutach badawczych wzrosła o prawie 1/4.
- Wnioski z konferencji programowych poprzedzających Narodowy Kongres Nauki wskazują, że środowisko akademickie oczekuje uwzględnienia w systemie instytucji centralnej czuwającej nad jakością postępowań awansowych w nauce. Funkcjonowanie takiego organu jest konsekwencją utrzymania centralnego charakteru rozwiązań dotyczących organizacji systemu stopni oraz istotnych konsekwencji związanych z ich nadawaniem (np. możliwość promowania doktorantów, recenzowania rozpraw doktorskich). Jednocześnie jednak sprawująca tę funkcję Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów jest jedną z najczęściej krytykowanych instytucji sektora. Krytyka ma dwa wymiary: strukturalny i personalny. Wśród głównych powodów krytyki wymienia

się hermetyczność środowiska profesorskiego, problem tzw. recenzji grzecznościowych, zapóźnienie infrastrukturalne w wymiarze informatycznym, groźbę wyboru kandydatów popularnych i dobrze „usytuowanych środowiskowo” ale bez osiągnięć naukowych, a także niefortunność nazwy.

7) niski poziom znaczenia w nauce światowej wyników badań naukowych prowadzonych w Polsce

- Relatywnie niewielka część dorobku polskich naukowców ma kluczowy wpływ na światowy obieg myśli. Publikacje polskich naukowców w 1% najlepszych źródeł indeksowanych w międzynarodowych bazach stanowią zaledwie 0,7%. Blisko o połowę więcej takich publikacji mają Czesi, dwa razy więcej Węgrzy, a ponad trzy razy więcej Belgowie. To oznacza, że artykuły z polskimi afiliacjami relatywnie częściej publikowane są w czasopismach o niższym wpływie na kształt dyskursu naukowego. Ten problem pokazuje zestawienie liczby polskich czasopism w SCOPUS, których jest 350, z wykazem czasopism punktowanych, w którym jest aktualnie aż 2477 tytułów. Obecne zasady funkcjonowania wykazu czasopism są kluczowym powodem presji na publikowanie dużej liczby artykułów naukowych w czasopismach naukowych o lokalnym zasięgu.
- Niski poziom umiędzynarodowienia polskiej nauki. Problem ten najlepiej obrazują wyniki polskich naukowców w konkursach grantowych realizowanych przez Europejską Radę ds. Badań Naukowych (ERC). W 2016 r. w Polsce realizowanych było tylko 6 grantów ERC. Dla porównania: w Hiszpanii (porównywalnej pod względem liczby ludności) – realizowanych było 165 grantów tego typu; w Holandii (porównywalnej pod względem liczby naukowców) – 230 grantów, a na Węgrzech (nowy kraj członkowski) – 15 grantów. Polscy naukowcy mieli też jeden z najniższych w UE współczynników sukcesu w aplikacji o granty ERC – tylko 2,5%. W przypadku ww. krajów kształtowało się to odpowiednio: w Hiszpanii – na poziomie 10,9%; Holandii – 21%; na Węgrzech – 10,6%. Pod względem liczby wniosków składanych w programie Horyzont 2020, przypadających na 1 milion mieszkańców, Polska zajmuje ostatnie – 28 miejsce. Polska jest płatnikiem netto do unijnego programu badań Horyzont 2020 – udział polskich organizacji w finansowaniu z tego programu wynosi 0,9%, a wkład Polski do programu w latach 2014–2016 przewyższył uzyskane środki o ok. 2,3 mld zł. Ze względu na

przewidywany w wieloletnich ramach finansowych wzrost udziału programu Horyzont 2020 w budżecie UE oraz rosnący udział Polski we wpłatach do budżetu UE, utrzymywanie udziału polskich organizacji w finansowaniu z programu Horyzont 2020 na dotychczasowym poziomie prowadziłoby do pogłębiania ujemnego salda pomiędzy polskim wkładem do programu oraz uzyskiwanym z niego finansowaniem. W okresie całej perspektywy finansowej 2014–2020 ujemne saldo zamknęłoby się kwotą ponad 7 mld zł – taka byłaby wartość nakładów na badania prowadzone w państwach o najwyższym poziomie rozwoju, a sfinansowanych przez polskich podatników.

2. Aktualny stan prawny

System szkolnictwa wyższego i nauki w praktyce stanowi jeden organizm, co jest widoczne zwłaszcza w przypadku uczelni, w których misje kształcenia, prowadzenia badań naukowych i współdziałania z otoczeniem społeczno-gospodarczym przenikają się i wzajemnie uzupełniają. Instytuty naukowe PAN, instytuty badawcze oraz międzynarodowe instytuty naukowe również podejmują działania, które regulowane są na podstawie przepisów dotyczących szkolnictwa wyższego (m.in. studia doktoranckie, studia podyplomowe).

Aktem normatywnym o podstawowym znaczeniu jest ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym normująca zasady funkcjonowania uczelni (w tym materię organizacji uczelni, pracowników, studentów, doktorantów, współpracy międzynarodowej), sprawowania nadzoru nad nimi i ich finansowania. Ustawa ta reguluje także funkcjonowanie niektórych instytucji systemu szkolnictwa wyższego (Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Polska Komisja Akredytacyjna, Rzecznik Praw Absolwenta, Parlament Studentów RP i in.). O podstawowym znaczeniu tej ustawy przesądza nie tylko aspekt formalny (jest to „prawo”, a zatem ustawa regulująca wyczerpująco obszerną dziedzinę spraw), ale przede wszystkim to, że akt ten obejmuje swym zakresem zasadnicze elementy konstytuujące system szkolnictwa wyższego, a także ustanawia siatkę pojęciową, na której bazują inne regulacje zawarte w przepisach odrębnych, a odnoszące się do funkcjonowania szkolnictwa wyższego i nauki (chodzi tu o takie pojęcia, kluczowe dla omawianej dziedziny, jak: „uczelnia”, „studia wyższe”, „tytuł zawodowy” itd.). Niemniej jednak regulacja zawarta w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, pomimo swojej podstawowości, nie ma charakteru kompleksowego. Oprócz bowiem tej właśnie ustawy, unormowania dotyczące szkolnictwa wyższego i nauki są zawarte w:

- ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki, która reguluje zasady finansowania nauki ze środków finansowych ustalanych na ten cel w budżecie państwa, którymi dysponuje minister właściwy do spraw nauki;
- ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, która normuje zasady nadawania stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki, a także tytułu naukowego i tytułu w zakresie sztuki; ponadto ustawa zawiera przepisy o charakterze ustrojowym, normujące funkcjonowanie Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów;
- ustawie z dnia 17 lipca 1998 r. o pożyczkach i kredytach studenckich, normującej dwa instrumenty pomocy finansowej dla studentów i doktorantów (kredyty i pożyczki).

Nadto szereg kwestii ustrojowych i organizacyjnych znajduje uregulowanie w ustawach kreujących instytucje działające w systemie szkolnictwa wyższego lub nauki lub funkcjonujące na rzecz tego systemu. Mowa tu zwłaszcza o następujących aktach prawnych:

- ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk;
- ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych;
- ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Badań i Rozwoju;
- ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Nauki;
- ustawie z dnia 7 lipca 2017 r. o Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej.

W sumie dziedzina szkolnictwa wyższego i nauki jest unormowana w licznych ustawach oraz wydanych na ich podstawie aktach wykonawczych, nie zawsze pozostających ze sobą w spójności nawet w odniesieniu do tak podstawowych zagadnień dla systemu szkolnictwa wyższego i nauki, jak choćby pojęcie „jednostki naukowej”, mające inny zakres definicyjny w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki. Funkcjonowanie wielu ustaw regulujących istotne elementy, w sumie składające się na bazę normatywną systemu szkolnictwa wyższego i nauki, utrudnia interpretację przepisów prawa, skutkuje niespójnością unormowań, a także sprawia, że regulacje odnoszące się do omawianej materii są nadmiarowe.

Ponadto drobiazgowość regulacji zawartych w ustawach oraz aktach wykonawczych stanowi istotne ograniczenie autonomii uczelni i instytucji naukowych, a także jest powodem biurokratyzacji systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Konieczne jest zatem przyjęcie nowych, spójnych i przejrzystych regulacji dotyczących funkcjonowania tego systemu.

3. Projektowany stan prawny

Projektowana ustawa zmierza do skonsolidowania podstawowych regulacji z zakresu szkolnictwa wyższego i nauki. Dlatego też projekt przewiduje scalenie unormowań z zakresu, który w aktualnym stanie prawnym wynika z ustaw: Prawo o szkolnictwie wyższym, o zasadach finansowania nauki, o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, o pożyczkach i kredytach studenckich,. Nie oznacza to bynajmniej prostego przeniesienia obecnych regulacji do projektowanej ustawy. Jest to natomiast działanie zmierzające do spójnego unormowania rozproszonej materii w jednym akcie prawnym; przy tym przepisy normujące omawianą dziedzinę zostaną uproszczone i ucyfelnione.

Projektowana ustawa pozostawia poza zakresem normowania sprawy ustrojowe i organizacyjne wyspecjalizowanych podmiotów funkcjonujących w ramach systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Zamierzeniem prawodawczym jest to, by sprawy o charakterze systemowym (a także wspólnym dla wielu instytucji) były ujęte w przepisach projektowanej ustawy, a unormowania dotyczące agencji nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, instytutów badawczych oraz Polskiej Akademii Nauk (PAN) i instytutów naukowych PAN – były regulowane w ustawach odrębnych.

Projekt ustawy zawiera unormowania odnoszące się do następujących zagadnień: podstaw funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki (w tym misji systemu, zasad jego działania, określenia zasadniczych podmiotów systemu), ram ustrojowych uczelni, procesów tworzenia, przekształcania i likwidacji uczelni, zasad utrzymywania porządku i bezpieczeństwa na terenie uczelni, prowadzenia studiów (w tym tworzenia kierunków studiów), praw i obowiązków studentów (w tym pomocy materialnej dla studentów), samorządu studenckiego i organizacji studenckich, pracowników uczelni (w tym podstawowych wymagań kwalifikacyjnych dla nauczycieli akademickich, nawiązywania i ustania stosunku pracy, ocen okresowych, urlopów, podstawowych zasad wynagradzania), komercjalizacji wyników badań naukowych, prac rozwojowych oraz know-how, studiów podyplomowych, kształcenia specjalistycznego i innych form kształcenia, federacji podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki, stopni i tytułu w systemie szkolnictwa wyższego i nauki (w tym procedury prowadzącej do nabycia stopnia doktora i doktora habilitowanego oraz tytułu profesora, a także zasad funkcjonowania szkół doktorskich),

ewaluacji jakości kształcenia, ewaluacji szkół doktorskich i ewaluacji jakości działalności naukowej, odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, studentów i doktorantów, statusu cudzoziemców w systemie szkolnictwa wyższego i nauki, funkcjonowania instytucji przedstawicielskich środowiska szkolnictwa wyższego i nauki oraz organów pomocniczych ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, systemów informatycznych szkolnictwa wyższego i nauki, stypendiów i nagród ministra, a także nagród Prezesa Rady Ministrów, finansowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki, gospodarki finansowej uczelni, nadzoru nad systemem szkolnictwa wyższego i nauki, a także funkcjonowania uczelni nadzorowanych przez ministra innego niż minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

Projektowana ustawa przewiduje nadto funkcjonowanie wyspecjalizowanych instytucji działających na rzecz wysokiej jakości w systemie szkolnictwa wyższego i nauki (Polska Komisja Akredytacyjna, Rada Doskonałości Naukowej, Komisja Ewaluacji Nauki).

3.1. Przepisy ogólne

Projekt w przepisach ogólnych wskazuje fundamentalne zasady systemu szkolnictwa wyższego i nauki, w tym określa misję tego systemu. W przepisach tych wskazuje się, że podstawą systemu jest wolność nauczania, twórczości artystycznej, badań naukowych (i ogłaszania ich wyników), a także autonomia uczelni.

Projekt ustawy określa także podstawowe pojęcia, kluczowe z punktu widzenia funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki (działalność naukowa, badania naukowe, prace rozwojowe, twórczość artystyczna, badania podstawowe, badania aplikacyjne). Jednocześnie projekt przesądza, że badania naukowe i prace rozwojowe prowadzi się w dziedzinach nauki i dyscyplinach naukowych, a twórczość artystyczną – w dziedzinie sztuki i dyscyplinach artystycznych. Kształcenie będzie prowadzone w dziedzinach nauki i dyscyplinach naukowych lub w dziedzinie sztuki i dyscyplinach artystycznych.

Klasyfikacja dziedzin i dyscyplin będzie określona w rozporządzeniu wydawanym przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki; upoważnienie ustawowe w tym zakresie odwołuje się do systematyki dziedzin i dyscyplin przyjętej przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), co przesądza o merytorycznym powiązaniu dziedzin i dyscyplin z tym międzynarodowym wzorcem, a także do bezpieczeństwa państwa,

konieczności dochowania zobowiązań międzynarodowych Rzeczypospolitej Polskiej oraz celów, których realizacji służy klasyfikacja. Kluczowym celem nowego podejścia do tworzenia klasyfikacji dziedzin i dyscyplin jest zdecydowane ograniczenie liczby dyscyplin naukowych i artystycznych, stanowiące warunek rzetelnego przeprowadzenia ewaluacji jakości działalności naukowej podmiotów prowadzących działalność naukową w ramach dyscyplin oraz ograniczenia barier w prowadzeniu interdyscyplinarnych badań naukowych.

W art. 6 projektu przewiduje się kompetencję dla Rady Ministrów do określenia polityki naukowej państwa, która będzie dokumentem strategicznym wskazującym priorytety w zakresie funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki.

Projekt ustawy przewiduje, że w skład systemu szkolnictwa wyższego i nauki będą wchodzić uczelnie, federacje podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki, PAN, instytuty naukowe PAN, instytuty badawcze, międzynarodowe instytuty naukowe utworzone na podstawie odrębnych przepisów działające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Polska Akademia Umiejętności, a także inne podmioty prowadzące głównie działalność naukową w sposób samodzielny i ciągły. Na rzecz systemu szkolnictwa wyższego i nauki działają natomiast Narodowa Agencja Wymiany Akademickiej, Narodowe Centrum Badań i Rozwoju oraz Narodowe Centrum Nauki.

3.2. Szkolnictwo wyższe

3.2.1. Uczelnie

Zgodnie z projektem uczelnie będą obowiązane do prowadzenia kształcenia na co najmniej jednym kierunku studiów, a ponadto do ich podstawowych zadań będzie należało: prowadzenie działalności naukowej, świadczenie usług badawczych oraz transfer wiedzy i technologii do gospodarki, prowadzenie kształcenia doktorantów, prowadzenie studiów podyplomowych lub innych form kształcenia, stwarzanie osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia i kształceniu, działanie na rzecz społeczności lokalnych i regionalnych, wychowywanie studentów w poczuciu odpowiedzialności za państwo polskie, tradycję narodową, umacnianie zasad demokracji i poszanowanie praw człowieka, upowszechnianie i pomnażanie osiągnięć nauki i kultury, w tym przez gromadzenie i udostępnianie zbiorów bibliotecznych i informacyjnych, stwarzanie warunków do rozwoju kultury fizycznej studentów.

Projekt przewiduje podział uczelni publicznych i niepublicznych na akademickie i zawodowe. Podstawą zakwalifikowania uczelni do grupy uczelni zawodowych oraz akademickich będą wyniki dokonywanej co cztery lata ewaluacji jakości działalności naukowej. Projekt określa w tym zakresie tryb kwalifikowania do danej grupy uczelni i zasady dostosowania prowadzonego kształcenia w przypadku zmiany grupy.

Uczelnia będzie uczelnią akademicką, jeżeli prowadzi działalność naukową i posiada kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej jednej dyscyplinie naukowej albo artystycznej. Uczelnia akademicka będzie uprawniona do prowadzenia studiów pierwszego stopnia, drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich. Ponadto uczelnia akademicka będzie mogła prowadzić kształcenie doktorantów.

Zgodnie z projektem uczelnia zawodowa będzie prowadzić kształcenie uwzględniające potrzeby otoczenia społeczno-gospodarczego na studiach pierwszego stopnia, drugiego stopnia lub jednolitych studiach magisterskich. Przyjęto, że będą to studia wyłącznie o profilu praktycznym. Ponadto uczelnia zawodowa będzie mogła prowadzić kształcenie umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji – kształcenie specjalistyczne.

W projekcie zaproponowano wymagania dotyczące możliwości używania w nazwie uczelni wyrazów: uniwersytet, politechnika i akademia. Wyraz „uniwersytet” będzie zastrzeżony dla nazwy uczelni akademickiej posiadającej uprawnienia do nadawania stopnia doktora w co najmniej 3 dziedzinach i w co najmniej 6 dyscyplinach; wyraz „politechnika” – dla nazwy uczelni akademickiej posiadającej uprawnienia do nadawania stopnia doktora w zakresie nauk inżynierskich i technicznych w co najmniej 2 dyscyplinach. Natomiast nazwy „akademia” będą mogły używać tylko uczelnie akademickie. W projekcie przewidziano także, że w przypadku uzyskania kategorii naukowej skutkującej potencjalną koniecznością zmiany nazwy uczelni, uczelnia może posługiwać się nazwą dotychczasową. Zasady dotyczące nazw uczelni będą się zatem odnosić do nowo tworzonych uczelni albo uczelni, które będą chciały zmienić nazwę.

Projekt ustawy został skonstruowany na założeniu poszerzenia autonomii uczelni, czego wyrazem jest treść przepisów dotyczących organizacji i funkcjonowania szkół wyższych. Jednocześnie projektowane rozwiązania w zakresie ustroju uczelni, jej organów oraz podziału ich kompetencji pozwolą wprowadzić nowy model zarządzania uczelnią. Projekt przewiduje również, że organy władzy publicznej mogą podejmować rozstrzygnięcia dotyczące uczelni tylko w przypadkach przewidzianych w ustawach.

Zgodnie z projektowanymi przepisami nastąpi przesunięcie akcentu zarządzania – z podstawowych jednostek organizacyjnych na poziom całej uczelni, co spowoduje wzmocnienie pozycji jej organów. Uprawnienia do prowadzenia studiów oraz nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego zostaną przeniesione na poziom uczelni. Również ewaluacja jakości działalności naukowej będzie przeprowadzana w ramach poszczególnych dyscyplin w odniesieniu do całej uczelni.

Organami uczelni publicznej będą: rada uczelni, rektor i senat, natomiast uczelni niepublicznej – rektor i senat. Uczelnia będzie mogła określić w statucie także inne organy. Projekt przewiduje ograniczenie biernego prawa wyborczego w uczelni do osób, które nie ukończyły do dnia rozpoczęcia kadencji 65. roku życia (z wyłączeniem rady uczelni).

Podstawowym dokumentem regulującym funkcjonowanie uczelni będzie statut. Projekt ustawy przewiduje, że projekt statutu będzie przygotowywał rektor, a uchwalał senat po zasięgnięciu opinii rady i związków zawodowych działających w uczelni. Statut w uczelni niepublicznej będzie mógł być nadany przez założyciela, o ile statut będzie tak stanowił. Statut będzie określał zasady organizacji i funkcjonowania uczelni, w szczególności: sposób powoływania i odwoływania organów uczelni, skład rady uczelni oraz senatu, funkcje kierownicze w uczelni, tryb nadawania tytułu doktora honoris causa, zasady prowadzenia działalności gospodarczej przez uczelnię. Zakres regulacji projektowanej ustawy w odniesieniu do ustroju uczelni odnosi się do najistotniejszych aspektów ich działalności. Takie rozwiązanie wzmocni autonomię, dając uczelniom większą swobodę m.in. w określaniu własnych struktur organizacyjnych i jednocześnie – większą odpowiedzialność, w tym za jakość kształcenia i jakość prowadzonej działalności naukowej.

Rada uczelni będzie się składać z 7 lub 9 członków. Odpowiednio 6 lub 8 członków będzie powoływać senat na 4-letnią kadencję, która będzie się rozpoczynać 1 stycznia roku następującego po roku, w którym rozpoczęła się kadencja senatu. Dodatkowo członkiem rady uczelni będzie z mocy prawa przewodniczący samorządu studenckiego. Ta sama osoba będzie mogła być członkiem rady uczelni nie więcej niż przez dwie następujące po sobie kadencje. Ponad 50% składu rady mają stanowić osoby spoza wspólnoty uczelni. Członkostwa w radzie uczelni nie będzie można łączyć z pełnieniem funkcji organu tej lub innej uczelni, członkostwem w innej radzie uczelni ani zatrudnieniem w administracji rządowej. Rada uczelni wybierze przewodniczącego spośród członków pochodzących spoza wspólnoty uczelni. Do zadań rady uczelni ma należeć w szczególności: opiniowanie projektu statutu, uchwalanie strategii uczelni oraz monitorowanie gospodarki finansowej uczelni

i zarządzania nią. Rada będzie wskazywała kandydatów na rektora, a jeśli statut uczelni tak będzie stanowił – będzie dokonywała wyboru rektora. W obydwu przypadkach kandydatury osób ubiegających się o stanowisko rektora będą musiały być zaopiniowane przez senat. Rada będzie ponadto wykonywała inne zadania określone w statucie. Projektowane regulacje przewidują też szczegółowe kompetencje rady w zakresie monitorowania gospodarki finansowej uczelni.

Zgodnie z projektem rektor uczelni publicznej będzie wybierany bezwzględną większością głosów przez kolegium elektorów spośród kandydatów posiadających co najmniej stopień doktora oraz spełniających inne wymagania określone w ustawie, wskazanych przez radę uczelni. W uczelni niepublicznej rektora będzie powoływał założyciel. Kadencja rektora uczelni publicznej ma trwać 4 lata i rozpoczynać się w dniu 1 września roku, w którym zostanie wybrany. W myśl projektu ta sama osoba może być rektorem uczelni publicznej nie dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje. Rektor uczelni publicznej może być odwołany przez podmiot, który dokonał jego wyboru.

W projekcie wprowadzono domniemanie kompetencji rektora, co oznacza, że będzie on podejmował decyzje we wszystkich sprawach dotyczących uczelni, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych przez ustawę lub statut do kompetencji innych organów uczelni. Rektor, reprezentując uczelnię, będzie odpowiedzialny za zarządzanie nią, przygotowywanie projektów statutu i strategii uczelni, tworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu, a także szkół doktorskich, prowadzenie polityki kadrowej i wykonywanie czynności z zakresu prawa pracy, powoływanie osób do pełnienia funkcji kierowniczych w uczelni, prowadzenie gospodarki finansowej uczelni, a także ustalanie szczegółowej struktury organizacyjnej uczelni. Rektor będzie wydawał decyzje administracyjne w sprawie stypendiów i zapomóg oraz zapewniał realizację zadań wynikających z innych przepisów obowiązujących w uczelni. Ponadto rektor będzie ustalał regulamin organizacyjny, który określi strukturę organizacyjną uczelni oraz zasady działania administracji uczelni.

Projekt przewiduje, że senat uczelni jako organ kolegialny uczelni ma być reprezentantem wspólnoty uczelni zdefiniowanej w projekcie jako pracownicy uczelni, doktoranci i studenci. Senat będzie wybierany na 4-letnią kadencję rozpoczynającą się 1 września. Czynne prawo wyborcze w uczelni będzie przysługiwać członkom wspólnoty uczelni. Nie mniej niż 50% składu senatu uczelni publicznej będą stanowić przedstawiciele profesorów i profesorów uczelni, a w przypadku publicznej uczelni zawodowej przedstawiciele nauczycieli akademickich posiadających co najmniej stopień doktora.

W projekcie przewidziano, że studenci i doktoranci wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy mają stanowić nie mniej niż 20% składu senatu, natomiast nauczyciele akademicki zatrudnieni na stanowiskach innych niż profesora lub profesora uczelni oraz pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi stanowić będą – proporcjonalnie do liczebności tych grup – nie mniej niż 25% składu senatu. Przewodniczącym senatu będzie rektor. Do ustawowych zadań senatu będzie należeć w szczególności: uchwalanie statutu oraz regulaminu studiów, opiniowanie projektu strategii uczelni, powoływanie i odwoływanie członków rady uczelni, opiniowanie kandydatów na rektora, przeprowadzanie oceny funkcjonowania uczelni, w tym realizacji strategii uczelni, formułowanie rekomendacji dla rady uczelni i rektora w zakresie wykonywanych przez nich zadań, nadawanie stopni naukowych, stopni w zakresie sztuki i tytułu doktora honoris causa, określanie programów studiów, studiów podyplomowych i kształcenia specjalistycznego oraz programów kształcenia w szkole doktorskiej, określanie sposobu potwierdzania efektów uczenia się, wskazywanie kandydatów do instytucji przedstawicielskich środowiska szkolnictwa wyższego i nauki.

W projekcie doprecyzowano, że w sprawach nadawania stopni naukowych w głosowaniach biorą udział członkowie senatu będący profesorami i profesorami uczelni, a uchwały w tych sprawach są podejmowane w obecności co najmniej połowy statutowej liczby tych członków.

Wyboru władz uczelni będzie dokonywać samo środowisko akademickie, co zapewni realizację konstytucyjnej zasady autonomii uczelni. Jednocześnie wskazani przez senat przedstawiciele interesariuszy zewnętrznych będą mieć także wpływ na wybór rektora.

W projekcie w odniesieniu zarówno do organów uczelni, jak i organów przedstawicielskich czy innych podmiotów działających w systemie wprowadzono obowiązek składania oświadczenia lustracyjnego na etapie kandydowania do organu lub na funkcję. Jednocześnie przewidziano, że objęcie stanowiska albo funkcji pomimo niezłożenia oświadczenia lustracyjnego spowoduje wygaśnięcie mandatu albo utratę stanowiska.

Projektowane przepisy zakładają, że tworzenie (a tym samym, zmiana nazwy i likwidacja) uczelni akademickich następować będzie w drodze ustawy, natomiast tworzenie, likwidacja oraz zmiana nazwy publicznej uczelni zawodowej będzie następować w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Ponadto uczelnia publiczna będzie mogła zostać utworzona w wyniku połączenia uczelni publicznych, instytutów badawczych lub instytutów naukowych Polskiej Akademii Nauk. Publiczna

uczelnia akademicka będzie mogła być włączona do innej uczelni publicznej w drodze ustawy, natomiast publiczna uczelnia zawodowa lub instytut badawczy będą mogły być włączane do uczelni publicznej w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki wydawanego w porozumieniu z ministrem nadzorującym uczelnię lub instytut badawczy.

W projekcie ustawy uwzględniono procedurę likwidacji publicznej uczelni zawodowej. Likwidację będzie prowadził likwidator powołany przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. W rozporządzeniu w sprawie likwidacji uczelni publicznej zostaną określone tryb powołania i odwołania likwidatora, tryb likwidacji, oraz sposób wykonywania czynności likwidacyjnych. Rozpoczęcie likwidacji uczelni publicznej spowoduje, że z dniem powołania likwidator przejmie kompetencje organów uczelni, uczelnia nie będzie prowadziła przyjęć na studia, a środki finansowe będą jej przekazywane w niezbędnym zakresie. Mienie uczelni, po spłaceniu zobowiązań, stanie się mieniem Skarbu Państwa albo mieniem jednostki samorządu terytorialnego – odpowiednio do źródła pochodzenia tego mienia. O przeznaczeniu mienia Skarbu Państwa zdecyduje minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

Projekt ustawy przewiduje również procedurę tworzenia oraz likwidacji uczelni niepublicznych. Osoba fizyczna lub osoba prawna (założyciel), chcąc utworzyć uczelnię niepubliczną, będzie musiała wystąpić do ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki z wnioskiem o wpis do ewidencji uczelni niepublicznych oraz o pozwolenie na utworzenie kierunku studiów. Uzasadnienie wniosku powinno zawierać strategię działalności uczelni. Do wniosku o wpis do ewidencji założyciel powinien załączyć: projekt statutu oraz sporządzone w formie aktu notarialnego oświadczenie założyciela o utworzeniu uczelni niepublicznej określające: imię nazwisko i miejsce zamieszkania albo nazwę, numer z Krajowego Rejestru Sądowego lub innego właściwego rejestru i adres założyciela; nazwę uczelni; adres uczelni; wielkość środków finansowych, które założyciel zobowiązuje się przekazać uczelni na jej funkcjonowanie, wykaz i wartość rzeczy przekazanych uczelni na własność oraz termin ich przekazania oraz sposób finansowania uczelni. Wniosek założyciela będzie podlegał zaopiniowaniu przez Polską Komisję Akredytacyjną. Minister, po rozpatrzeniu wniosku, będzie wydawał decyzję administracyjną o wpisie do ewidencji uczelni niepublicznych, która będzie wydawana wraz z decyzją o pozwoleniu na utworzenie kierunku studiów.

Zgodnie z projektem wielkość środków finansowych, które założyciel będzie zobowiązany przekazać uczelni na jej funkcjonowanie, będzie wynosić nie mniej niż 3 000 000 zł, zaś przekazanie tych środków na rachunek bankowy uczelni powinno nastąpić nie później niż 30 dni od dnia wpisu do ewidencji uczelni niepublicznych. W dotychczas obowiązującym stanie prawnym wysokość środków finansowych przeznaczonych przez założyciela na utworzenie i funkcjonowanie uczelni wynosi nie mniej niż 500 000 zł, a ich przekazanie następuje w terminie 3 miesięcy od dnia wpisania uczelni do rejestru. Podwyższenie kwoty, jaką założyciel będzie musiał przekazać na utworzenie i funkcjonowanie uczelni zagwarantuje stabilność finansową uczelni, co powinno się przyczynić do poprawy jakości kształcenia. Kwota ta powinna także stanowić wystarczający próg dla tworzenia uczelni niepublicznych zdolnych do pozyskania właściwych kadr oraz poczynienia inwestycji w infrastrukturę, co jest istotne z punktu widzenia potencjalnych studentów i zapewnienia im odpowiedniej jakości kształcenia.

W celu usprawnienia rozpoczęcia działalności uczelni do projektowanej ustawy wprowadzono przepis wyznaczający założycielowi nowo utworzonej uczelni 30-dniowy termin, liczony od dnia wpisu do ewidencji, na powołanie pierwszego rektora oraz na nadanie pierwszego statutu.

Projekt przewiduje 6-letni okres ważności pierwszego wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji. W związku z wprowadzeniem terminu ważności w projekcie przewidziano procedurę przedłużenia ważności wpisu oraz konsekwencje związane z niezłożeniem przez założyciela wniosku o przedłużenie ważności wpisu do ewidencji. Ważność wpisu do ewidencji będzie przedłużana na czas nieokreślony. Projektowana ustawa zakłada, że w przypadku niezłożenia wniosku w terminie (tj. nie wcześniej niż 12 miesięcy i nie później niż 6 miesięcy przed upływem ważności wpisu do ewidencji), minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki będzie wszczynał postępowanie w sprawie likwidacji uczelni.

W projekcie określono ponadto przesłanki uzasadniające odmowę wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji.

Zgodnie z projektem jedynym przypadkiem przejęcia funkcji założyciela jest śmierć dotychczasowego założyciela, jeżeli jest osobą fizyczną, albo utraty osobowości prawnej, jeżeli jest osobą prawną. Powyższa kwestia powinna zostać szczegółowo uregulowana w statucie. Przejęcie funkcji założyciela w tym trybie następuje automatycznie i nie wymaga zgody ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

Zgodnie z projektem założyciel może zlikwidować uczelnię po uzyskaniu zgody na likwidację – wydanej przez ministra szkolnictwa wyższego i nauki. Założyciel, po uzyskaniu zgody, będzie miał obowiązek doręczenia ministrowi, w terminie 3 miesięcy, aktu potwierdzającego postawienie uczelni w stan likwidacji. W przypadku niedoręczenia tego aktu w ww. terminie wykonanie obowiązku postawienia uczelni w stan likwidacji będzie następowało w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Uczelnia zostanie postawiona w stan likwidacji z dniem wskazanym w akcie założyciela potwierdzającym postawienie uczelni w stan likwidacji. W projekcie określono skutki postawienia uczelni w stan likwidacji oraz zasady funkcjonowania uczelni będącej w likwidacji. Uczelnia postawiona w stan likwidacji będzie używała dotychczasowej nazwy z dodaniem oznaczenia „w likwidacji”, zaś minister będzie dokonywał w ewidencji wpisu o zmianie nazwy uczelni.

Uwzględniając nierzadko skomplikowany charakter postępowań w sprawie likwidacji uczelni niepublicznych, związany często z brakiem statutowych uregulowań dotyczących trybu powoływania likwidatora uczelni, w projekcie przewidziano, że likwidację uczelni niepublicznej będzie prowadził jej założyciel. Powierzenie obowiązków likwidacyjnych uczelni założycielowi ma w założeniu uprościć likwidację uczelni, jak również pozwolić na uniknięcie problemów związanych z wynagrodzeniem likwidatora oraz z uchylaniem się od odpowiedzialności za przeprowadzenie likwidacji.

O zakończeniu likwidacji założyciel będzie zawiadamiał ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Minister będzie wydawał decyzję w sprawie wykreślenia uczelni z ewidencji.

Projekt przewiduje, że nieprzystąpienie przez założyciela do prowadzenia likwidacji w terminie 30 dni od postawienia uczelni w stan likwidacji spowoduje, iż wykonanie tego obowiązku będzie następowało w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W projekcie uwzględniono to, że w przypadku likwidacji uczelni niepublicznej dokumentacja przebiegu studiów oraz dokumentacja pracownicza będzie mogła zostać przekazana do przechowawcy wpisanego do rejestru przechowawców akt osobowych i płacowych, o którym mowa w art. 51a ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach. Dodatkowo, w celu uniknięcia problemów związanych z przekazaniem dokumentacji przebiegu studiów w przypadku likwidacji uczelni, projekt

wskazuje, że właściwe miejscowo archiwa państwowe będą nieodpłatnie przejmować od założyciela uczelni dokumentację archiwalną.

Zgodnie z projektem będzie możliwe połączenie uczelni niepublicznych oraz włączenie jednej uczelni niepublicznej do innej. Wprowadzono przepisy zapewniające spójność rozwiązań z zakresu połączenia uczelni niepublicznych oraz włączenia jednej uczelni niepublicznej do innej z pozostałymi przepisami projektowanej ustawy, w szczególności z przepisami dotyczącymi tworzenia uczelni niepublicznej.

Projekt przewiduje, że uczelnia zagraniczna może tworzyć uczelnie lub filie z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Utworzenie takiej uczelni lub filii wymaga pozwolenia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, wydanego po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw zagranicznych i Polskiej Komisji Akredytacyjnej, a także pozytywnej oceny agencji oceniającej jakość kształcenia uznawanej przez władze państwa, w którym ma siedzibę ta uczelnia, albo agencji zarejestrowanej w Europejskim Rejestrze Instytucji Działających na rzecz Zapewniania Jakości w Szkolnictwie Wyższym (EQAR) lub agencji innego państwa, której oceny są uznawane przez Polską Komisję Akredytacyjną.

Zgodnie z projektowanymi przepisami w uczelniach będą działały archiwa oraz systemy biblioteczno-informacyjne, których podstawę stanowią biblioteki. Dodatkowo projekt przewiduje, że w uczelniach będą mogły działać akademickie biura karier.

Zgodnie z projektem zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy oraz szeroko rozumianego kształcenia jest obowiązkiem rektora. Sposób zapewnienia w uczelni tych warunków zostanie określony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki (wydawany w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy).

W projekcie zawarto także podstawowe zasady organizowania zgromadzeń na terenie uczelni.

3.2.2. Prowadzenie studiów

Projektowana ustawa wprowadza nowe zasady kwalifikowania uczelni do grupy uczelni akademickich i zawodowych, na podstawie wyników ewaluacji jakości działalności naukowej. Uprawnienie do prowadzenia studiów będzie posiadała uczelnia, a organem właściwym do określania programów studiów będzie senat. Rozwiązanie takie wyeliminuje

sytuacje, w których taki sam kierunek studiów był prowadzony w kilku jednostkach organizacyjnych uczelni. Powinno się to przyczynić do wzmocnienia jakości prowadzonego kształcenia przez możliwość przypisywania nauczycieli akademickich do poszczególnych kierunków studiów, a niekoniecznie do jednostek organizacyjnych uczelni. Dodatkowo uczelnia, która utworzyła studia na określonym kierunku, poziomie i profilu albo uzyskała pozwolenie na ich utworzenie, nie może utworzyć ani ubiegać się o pozwolenie na utworzenie studiów na takim samym kierunku, poziomie i profilu w swojej siedzibie. Brak rozdrobnienia w omawianym zakresie powinien sprzyjać rozwojowi kształcenia interdyscyplinarnego łączącego potencjał pracowników zamkniętych dotychczas w strukturze jednostek organizacyjnych.

Uczelnie będą prowadziły kształcenie na studiach na określonym kierunku, poziomie i profilu, przyporządkowanym do co najmniej 1 dyscypliny. Projekt nie ogranicza jednak możliwości prowadzenia kształcenia interdyscyplinarnego, gdyż w przypadku przyporządkowania kierunku studiów do więcej niż 1 dyscypliny, m.in. w celu umożliwienia stwierdzenia uprawnień do samodzielnego tworzenia kierunku studiów, uczelnie będą wskazywały dyscyplinę wiodącą, w ramach której będzie uzyskiwana ponad połowa efektów uczenia się na tym kierunku.

Zgodnie z projektem prawo do samodzielnego tworzenia kierunków studiów i decydowania o prowadzeniu studiów poza siedzibą otrzyma uczelnia, która uzyskała pozytywną ocenę kompleksową (w wyniku przeprowadzonej przez Polską Komisję Akredytacyjną oceny działań na rzecz zapewnienia jakości kształcenia w uczelni) w dyscyplinach w ramach dziedzin wskazanych przez Polską Komisję Akredytacyjną w ramach tej oceny lub, gdy kierunek jest tworzony w ramach dyscypliny, w której uczelnia posiada kategorię naukową A+ albo A. Natomiast uczelnie nieposiadające pozytywnej oceny kompleksowej albo posiadające niższą niż ww. kategorię naukową albo nieposiadające kategorii naukowej będą musiały uzyskać pozwolenie ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki na utworzenie kierunku studiów, studiów wspólnych albo na prowadzenie studiów poza siedzibą. Uczelnie akademickie nieposiadające pozytywnej oceny kompleksowej, lecz posiadające w danej dyscyplinie kategorię naukową B+ albo B będą mogły uzyskać pozwolenie na utworzenie kierunku studiów o profilu praktycznym lub o profilu ogólnoakademickim. Natomiast w przypadku posiadania w danej dyscyplinie kategorii naukowej C albo nieposiadania kategorii naukowej uczelnie będą mogły uzyskać wyłącznie pozwolenie na utworzenie kierunku studiów o profilu praktycznym. Uczelnie

zawodowe, zgodnie z regulacjami dotyczącymi typów uczelni, będą mogły utworzyć albo uzyskać pozwolenie na utworzenie wyłącznie studiów o profilu praktycznym.

Uczelnie akademickie będą mogły utworzyć międzydziedzinowe kierunki studiów. Program kształcenia na takim kierunku będzie określał efekty uczenia się w ramach dyscyplin zawierających się w co najmniej 3 dziedzinach. Warunkiem utworzenia międzydziedzinowego kierunku studiów będzie posiadanie przez uczelnię kategorii naukowej A+ lub A we wszystkich dyscyplinach, w których prowadzony będzie ten kierunek.

W projekcie przewidziano, że o uzyskanie pozwolenia na utworzenie kierunku lekarskiego lub lekarsko-dentystycznego będzie mogła ubiegać się uczelnia akademicka posiadająca kategorię naukową co najmniej B+ w dyscyplinie w zakresie nauk medycznych lub nauk o zdrowiu.

Projekt przewiduje również szczególne rozwiązania dotyczące kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela. Kształcenie takie będzie mogło być prowadzone tylko w uczelniach posiadających co najmniej kategorię naukową B w dyscyplinie, do której jest przypisany kierunek studiów. Uczelnie niespełniające warunku posiadania kategorii B w danej dyscyplinie będą mogły prowadzić kształcenie przygotowujące do wykonywania zawodu nauczyciela we współpracy z uczelniami spełniającymi ten warunek, przy czym uczelnia spełniająca warunek będzie mogła zawrzeć w danej dyscyplinie tylko jedno porozumienie o współpracy przy kształceniu przygotowującym do wykonywania zawodu nauczyciela.

W projektowanej procedurze związanej z rozpatrzeniem przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki wniosku uczelni o pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, proces opiniowania wniosku przez Polską Komisję Akredytacyjną będzie poprzedzony weryfikacją (dokonywaną według stanu na dzień złożenia wniosku), czy zaistniały określone w projekcie ustawy przesłanki stanowiące podstawę do odmowy wydania pozwolenia przez ministra. Minister będzie odmawiał wydania pozwolenia na utworzenie studiów w sytuacji, gdy w okresie 2 lat poprzedzających złożenie wniosku minister wydał decyzję o cofnięciu pozwolenia na prowadzenie studiów w tej samej dyscyplinie, uczelnia nie wprowadziła danych do Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, posiada zaległości podatkowe lub z tytułu innych danin publicznych, wobec uczelni wszczęto postępowanie likwidacyjne albo objęto uczelnię publiczną programem naprawczym. Z uwagi na konieczność dostosowania kształcenia do potrzeb rynku pracy przewidziano również możliwość odmowy wydania pozwolenia, jeżeli według stanu na dzień

złożenia wniosku kształcenie na danym kierunku nie odpowiada potrzebom społeczno-gospodarczym. W powyższych przypadkach odmowa wydania pozwolenia przez ministra będzie mogła nastąpić bez zasięgania opinii Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

W przypadkach zaprzestania spełniania przez uczelnię warunków do prowadzenia studiów, negatywnej oceny jakości kształcenia dokonanej przez Polską Komisję Akredytacyjną, odmowy albo cofnięcia akredytacji wydanej dla kierunków pielęgniarstwo lub położnictwo przez ministra właściwego do spraw zdrowia, nierozpoczęcia prowadzenia zajęć na danym kierunku studiów w okresie 2 lat od wydania pozwolenia – projekt przewiduje cofnięcie pozwolenia na utworzenie kierunku studiów.

W projekcie wprowadzono zasadę, w myśl której zajęcia na studiach są prowadzone przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w danej uczelni oraz przez inne osoby posiadające doświadczenie w zakresie programu studiów. Ponadto w ramach programu studiów o profilu praktycznym co najmniej 50% godzin zajęć, a o profilu ogólnoakademickim – co najmniej 75% godzin zajęć będzie prowadzonych przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy. Rozwiązanie takie ma zastąpić nieadekwatne w aktualnym stanie szkolnictwa wyższego rozwiązanie dotyczące minimum kadrowego, zachęcające raczej do spełniania warunków formalnych na minimalnym poziomie, niż do dbałości o faktyczną jakość kształcenia i innowacyjne podejście do dydaktyki. Zaprojektowane przepisy mają przy tym wspierać stabilność kadry akademickiej prowadzącej zajęcia.

W projekcie ustawy przewidziano możliwość prowadzenia studiów wspólnych, studiów z udziałem przedsiębiorców (tj. studiów dualnych) i studiów we współpracy z organem nadającym uprawnienie do wykonywania zawodu, organem przeprowadzającym postępowanie egzaminacyjne w ramach uzyskiwania uprawnień do wykonywania zawodu, organem samorządu zawodowego, organizacją gospodarczą lub organem rejestrowym – jednocześnie pozostawiając uczelniom swobodę przy określaniu organizacji studiów w umowie.

Wprowadza się istotne uproszczenia w zakresie prowadzenia studiów z udziałem zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej, wyłączając niektóre warunki prowadzenia studiów, które mogą być barierą dla realizacji międzynarodowych studiów wspólnych, dotyczące m.in. odsetka zajęć prowadzonych przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy. Kwestie te powinny być określone w umowie o współpracy.

Uczelnia akademicka posiadająca kategorię naukową A+ albo A w co najmniej 4 dyscyplinach zawierających się w co najmniej 2 dziedzinach może prowadzić indywidualne studia międzydziedzinowe, które są sposobem organizacji studiów umożliwiającym uzyskanie dyplomu ukończenia studiów na więcej niż 1 kierunku, poziomie i profilu.

W projekcie przewidziano, że w przypadku studiów o profilu praktycznym, praktyki zawodowe będą trwały co najmniej 6 miesięcy na studiach pierwszego stopnia i jednolitych studiach magisterskich oraz 3 miesiące na studiach drugiego stopnia.

Projekt przewiduje również prowadzenie kształcenia na kierunkach studiów w oparciu o standardy kształcenia, będące zbiorem reguł i wymagań dotyczących kształcenia na studiach, a także – w przypadku kształcenia nauczycieli – na studiach podyplomowych, obejmującym sposób organizacji kształcenia, efekty uczenia się, a także sposób weryfikacji osiągniętych efektów uczenia się. Standardy zostaną uregulowane w drodze rozporządzeń wydawanych przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z właściwymi ministrami. Standardy kształcenia zawierają zbiór reguł kształcenia na kierunkach przygotowujących do wykonywania poszczególnych zawodów, uwzględniających ich specyfikę np. w przypadku kierunków przygotowujących do wykonywania zawodu nauczyciela efekty uczenia będą się odnosić zarówno do wiedzy merytorycznej i metodycznej, jak i pedagogicznej i psychologicznej, w tym w zakresie wychowania, z uwzględnieniem przygotowania do pracy z uczniami o specjalnych potrzebach edukacyjnych. Standardy kształcenia będą także określać czas trwania studiów, a w przypadku standardów przygotowujących do wykonywania zawodu nauczyciela również studiów podyplomowych, a także wymiar i sposób organizacji praktyk.

W projekcie wskazano trzy sposoby przyjmowania przez uczelnie kandydatów na studia – przez rekrutację, przez potwierdzenie efektów uczenia się (w przypadku kandydatów posiadających odpowiednie doświadczenie zawodowe) oraz przez przeniesienie z innej uczelni.

Jeżeli chodzi o proces rekrutacji na studia, to senaty uczelni będą ustalać warunki, tryb oraz terminy rekrutacji. Uczelnie będą zobowiązane do ich upublicznienia w terminie do 30 czerwca każdego roku poprzedzającego rok akademicki, w którym ma się odbyć rekrutacja.

Podstawą przyjęć na studia pierwszego stopnia i jednolite studia magisterskie będą wyniki egzaminu maturalnego. Uczelnie będą mogły przeprowadzić dodatkowo egzaminy wstępne w zakresie przedmiotów nieobjętych egzaminem maturalnym oraz w przypadku

konieczności sprawdzenia uzdolnień artystycznych lub sprawności fizycznej, przy czym wyniki egzaminu wstępnego sprawdzającego uzdolnienia artystyczne lub sprawność fizyczną mogą stanowić do 100% łącznego wyniku możliwego do uzyskania przez kandydata w toku rekrutacji.

Projekt przewiduje, że będzie możliwe przyjęcie na studia bez określania konkretnego kierunku, który będzie musiał być wskazany nie później niż od drugiego roku studiów.

Co najmniej na 4 lata przed rekrutacją uczelnie publiczne będą określały zasady przyjmowania na studia laureatów i finalistów olimpiad stopnia centralnego. W takim samym terminie będą mogły określać zasady przyjmowania na studia laureatów konkursów ogólnopolskich i międzynarodowych.

Projekt przewiduje, że przyjęcie na studia następuje w drodze wpisu na listę studentów, natomiast odmowa przyjęcia na studia – w drodze decyzji administracyjnej; powinno to uprościć procedurę przyjęć na studia. Wprowadzono przepis, zgodnie z którym jeśli rekrutację będzie prowadziła komisja, decyzje podpisywał będzie jej przewodniczący. Ponadto zgodnie z projektem wyniki postępowania w sprawie przyjęcia na studia będą jawne.

Utrzymano odrębny tryb przyjmowania na studia kandydatów na żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb państwowych.

W projekcie przewidziano ograniczenie możliwości potwierdzania efektów uczenia się tylko dla uczelni posiadających kategorię naukową A lub A+ w zakresie dyscyplin, do których jest przyporządkowany dany kierunek lub uczelni, które posiadają pozytywną ocenę jakości kształcenia na danym kierunku.

Projekt przewiduje, że absolwenci studiów będą otrzymywać dyplomy, których wzory będzie zatwierdzał senat. W projekcie przewidziano, że absolwenci będą otrzymywać – w zależności od poziomu ukończonych studiów – tytuł zawodowy licencjata, inżyniera albo magistra lub magistra inżyniera (albo tytuł równorzędny).

Szereg zagadnień dotyczących kształcenia zostanie doprecyzowanych w jednym rozporządzeniu ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w sprawie:

- 1) wymagań dotyczących programu studiów,
- 2) kierunków studiów prowadzonych jako jednolite studia magisterskie,
- 3) zakresu informacji zawartych we wniosku o pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu oraz dokumentów dołączanych do wniosku,

- 4) wymagań dotyczących prowadzenia zajęć z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość, oraz maksymalnej liczby punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach tego kształcenia,
- 5) sposobu prowadzenia dokumentacji przebiegu studiów,
- 6) wzoru legitymacji studenckiej,
- 7) sposobu uwierzytelniania dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą,
- 8) niezbędnych elementów dyplomu ukończenia studiów i dyplomu wspólnego,
- 9) wzoru suplementu do dyplomu,
- 10) tytułów zawodowych równorzędnych tytułom licencjata i inżyniera oraz tytułom magistra i magistra inżyniera,
- 11) wysokości i sposobu pobierania opłat za uwierzytelnianie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą, za wydanie indeksu, legitymacji studenckiej oraz za wydanie duplikatów tych dokumentów, a także za wydanie odpisów w językach obcych dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu lub duplikatu dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu,
- 12) wysokości opłaty za przeprowadzenie rekrutacji.

3.2.3. Prawa i obowiązki studentów

Projekt reguluje podstawowe prawa i obowiązki studentów. W myśl projektowanych przepisów osoba przyjęta na studia rozpoczyna je i nabywa prawa studenta z chwilą złożenia ślubowania. Studia stacjonarne w uczelni publicznej będą bezpłatne. Przepisy gwarantują studentom, na zasadach określonych w regulaminie studiów, prawo do: przenoszenia i uznawania punktów ECTS uzyskanych w tej samej lub w innej uczelni, w tym zagranicznej, odbywania studiów według indywidualnej organizacji studiów, urlopów od zajęć oraz usprawiedliwiania nieobecności na zajęciach, zmiany kierunku studiów, przeniesienia na studia stacjonarne i niestacjonarne, przystąpienia do egzaminu komisyjnego, powtarzania określonych zajęć z powodu niezadowolających wyników w nauce.

Zgodnie z projektem student będzie obowiązany postępować zgodnie z treścią ślubowania i przepisami obowiązującymi w uczelni, w szczególności do uczestniczenia w zajęciach zgodnie z regulaminem studiów, składania egzaminów, odbywania praktyk zawodowych i spełniania innych wymogów przewidzianych w programie studiów. Zgodnie

z projektem uczelnia będzie skreślała studenta z listy studentów, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku niepodjęcia studiów, rezygnacji ze studiów, niezłożenia w terminie pracy dyplomowej lub egzaminu dyplomowego, ukarania karą dyscyplinarną wydalenia z uczelni. Skreślenie z listy studentów będzie mogło nastąpić również w przypadku stwierdzenia braku udziału w obowiązkowych zajęciach, stwierdzenia braku postępów w nauce, nieuzyskania zaliczenia semestru lub roku w określonym terminie, niewniesienia opłat związanych z odbywaniem studiów.

Studentowi będzie przysługiwało prawo do korzystania z 50% ulgi w opłatach za przejazdy publicznymi środkami komunikacji miejskiej. Osobom, które ukończyły studia pierwszego stopnia, prawa studenta będą przysługiwały do dnia 31 października roku, w którym ukończyły te studia.

W przypadku zaistnienia w uczelni sporu zbiorowego dotyczącego istotnych spraw studentów, projekt przewiduje możliwość przeprowadzenia akcji protestacyjnej lub strajku.

Wśród szczególnie istotnych, nowych gwarancji praw studenta należy wskazać obowiązek ustalenia przez uczelnię opłat pobieranych od studentów oraz ich wysokości przed rozpoczęciem rekrutacji. Do czasu ukończenia studiów przez osoby przyjęte na studia w ramach konkretnej rekrutacji, uczelnia nie będzie mogła zwiększyć dla nich wysokości opłat ani wprowadzić nowych opłat, przy czym nie będzie to dotyczyło opłat za zajęcia nieobjęte programem studiów oraz za korzystanie z domów studenckich i stołówek studenckich. Uczelnia będzie zobowiązana zamieścić informację o wysokości i rodzaju opłat w BIP na swojej stronie podmiotowej.

Przepisy projektowanej ustawy wprowadzają zakaz pobierania opłat od studentów za czynności związane z weryfikacją efektów uczenia się określonych w programie studiów oraz za wydanie części dokumentów związanych z przebiegiem studiów.

W zakresie pomocy materialnej dla studentów w projektowanej ustawie przewiduje się, że bezzwrotna pomoc państwa dla studentów będzie udzielana w formie stypendium socjalnego, stypendium dla osób niepełnosprawnych, stypendium rektora oraz zapomogi. Dodatkowo system będą tworzyć świadczenia niepieniężne, tj. możliwość zakwaterowania w domu studenckim oraz wyżywienia w stołówce studenckiej.

Projekt ustawy zakłada, że każdy z nadzorujących uczelnie ministrów będzie przekazywał środki na fundusz stypendialny dla nadzorowanych uczelni.

Przewiduje się, że w ramach katalogu stypendiów wymienionych wprost w projekcie ustawy, student będzie mógł otrzymywać stypendia przyznawane przez jednostki samorządu

terytorialnego. Będzie mógł otrzymywać również stypendia za wyniki w nauce przyznawane przez osoby fizyczne lub osoby prawne niebędące państwowymi ani samorządowymi osobami prawnymi. W celu zwolnienia ww. stypendiów za wyniki w nauce z konieczności odprowadzania podatku przez świadczeniobiorców, minister będzie musiał zatwierdzić zasady przyznawania tych stypendiów.

Projekt ustawy określa zasady ustalania dochodu członków rodziny studenta. Szczegółowe zasady przyznawania i udzielania pomocy dla studentów będzie zawierał regulamin świadczeń dla studentów ustalany na poziomie uczelni. Przy czym projekt ustawy przewiduje, że student wnioskując o świadczenie i jednocześnie wykazując dochód na osobę w rodzinie studenta nieprzekraczający kwoty określonej w art. 8 pkt 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, będzie musiał dostarczyć zaświadczenie z ośrodka pomocy społecznej o sytuacji dochodowej i majątkowej studenta i rodziny studenta. Regulacja ma na celu wyposażenie uczelni w narzędzie do weryfikacji prawdziwości oświadczeń studentów o uzyskiwanych dochodach. Projektowane rozwiązanie zwiększy szczelność systemu pomocy materialnej. Jednocześnie przewiduje się, że student w przypadku braku przedstawienia ww. zaświadczenia będzie miał prawo do złożenia dodatkowych wyjaśnień.

Realizując cel wynikający z art. 70 ust. 4 Konstytucji RP, w projekcie ustawy zawarto regulacje pozwalające na pobieranie stypendiów i zapomóg do momentu uzyskania wykształcenia wyższego, ale nie dłużej niż przez 6 lat.

Projekt ustawy przewiduje, że stypendium rektora będzie przysługiwało wszystkim studentom przyjętym na pierwszy rok studiów w roku złożenia egzaminu maturalnego, którzy są laureatami olimpiady międzynarodowej albo laureatami lub finalistami olimpiady stopnia centralnego. Jednocześnie studenci ci nie będą uwzględniani przy obliczaniu przewidzianego w projekcie ustawy dziesięcioprocentowego udziału studentów danego kierunku, którzy mogą otrzymywać stypendia rektora.

Projektowana ustawa normuje także kwestie udzielania, spłacania i umarzania kredytów studenckich. Zagadnienia te obecnie zawarte są w ustawie z dnia 17 lipca 1998 r. o pożyczkach i kredytach studenckich, jednak ze względu na specyfikę przedmiot wspomnianego aktu prawnego powinien znaleźć się w ustawie regulującej w sposób kompleksowy sprawy związane z organizacją systemu szkolnictwa wyższego w Polsce.

Kredyty studenckie zostały ujęte w projektowanej ustawie jako dodatkowa – poza stypendiami – forma wsparcia finansowego dla studentów. Przewiduje się, że student lub doktorant będzie mógł starać się o kredyt, jeżeli jego miesięczny dochód nie przekroczy

progu dochodu określonego przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Dodatkowo projekt przewiduje maksymalny, sześcioletni okres otrzymywania kredytu na studiach wyższych. W projekcie ustawy zawarte zostały również przepisy dotyczące preferencyjnych warunków udzielania, spłacania i umarzania kredytu. Zaproponowano także zmianę kryterium dostępu do kredytu studenckiego. Przewiduje się, że kredyt studencki będzie mógł zostać udzielony studentowi, który nie ukończył 30 roku życia. Kredyt będzie mógł uzyskać również doktorant, który nie ukończył 35 roku życia. W tym przypadku będzie to kredyt na czas kształcenia w szkole doktorskiej, nie dłuższy niż 4 lata. Jednocześnie zachowano dotychczasowe rozwiązania w zakresie dostępu do omawianego instrumentu dla cudzoziemców.

W drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów określi szczegółowo kwestie związane z udzielaniem, spłacaniem i umarzaniem kredytów studenckich.

3.2.4. Samorząd studencki i organizacje studenckie

W projekcie uregulowano funkcjonowanie samorządu studenckiego, który tworzą studenci danej uczelni. Samorząd studencki będzie działał przez swoje organy. Projekt przewiduje obligatoryjne istnienie organu uchwałodawczego oraz przewodniczącego samorządu studenckiego. Samorząd studencki będzie reprezentantem ogółu studentów danej uczelni oraz będzie prowadzić działalność w zakresie spraw studenckich, w tym socjalno-bytowych i kulturalnych. Będzie decydować w sprawach rozdziału środków finansowych przeznaczonych przez uczelnię na sprawy studenckie. Regulamin samorządu studenckiego określa organizację i tryb działania samorządu oraz sposób powoływania przedstawicieli do organów uczelni. Do obowiązków samorządu studenckiego należy prowadzenie, we współpracy z Parlamentem Studentów RP, szkoleń w zakresie praw studenta i obowiązków studenta.

Przewodniczący samorządu studenckiego będzie z mocy prawa członkiem rady uczelni. Ponadto przedstawiciele studentów będą posiadać reprezentantów w senacie uczelni oraz kolegium elektorów. Samorząd studencki będzie brał udział w procedurze uzgodnieniowej w zakresie przyjęcia regulaminu studiów oraz w procesie ustalania przez rektora regulaminu świadczeń dla studentów. Projektowana ustawa wskazuje również na funkcje opiniotwórcze samorządu studenckiego w wybranych aspektach.

Kompetencje nadzorcze wobec samorządu studenckiego będą przysługiwać rektorowi, który (w drodze decyzji administracyjnej) uchyli wydawane przez samorząd studencki akty niezgodne z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, statutem uczelni, regulaminem studiów lub regulaminem samorządu.

Uczelnia będzie zobowiązana do zapewnienia środków niezbędnych do funkcjonowania samorządu studenckiego.

Studenci będą mieli prawo zrzeszania się w uczelnianych organizacjach studenckich. Zgodnie z przepisami o powstaniu organizacji studenckiej niezwłocznie informuje się rektora. Uczelnia może przeznaczać środki na realizację działań uczelnianych organizacji studenckich i działających w uczelni stowarzyszeń zrzeszających wyłącznie studentów lub studentów, doktorantów i nauczycieli akademickich.

Nadzór nad organizacjami studenckimi będzie sprawował rektor, który, w drodze decyzji administracyjnej, uchyła akt organu uczelnianej organizacji studenckiej niezgodny z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, statutem uczelni, regulaminem studiów lub regulaminem tej organizacji. Rektor, w drodze decyzji administracyjnej, rozwiąże uczelnianą organizację studencką, która rażąco lub uporczywie narusza przepisy prawa, statut uczelni, regulamin studiów lub regulamin tej organizacji.

3.2.5. Pracownicy uczelni

Zasadniczym założeniem projektu jest utrzymanie rozwiązań w zakresie spraw pracowniczych funkcjonujących w dotychczasowym stanie prawnym.

W projekcie zaproponowano podstawową siatkę stanowisk pracowników uczelni – nauczycieli akademickich. W celu odróżnienia nauczycieli akademickich prowadzących działalność naukową od pracowników naukowych innych jednostek w systemie szkolnictwa wyższego i nauki (np. instytutów naukowych PAN i instytutów badawczych) wprowadzono kategorie pracowników badawczych i badawczo-dydaktycznych. Najważniejsze wymagania niezbędne do zajmowania stanowiska nauczyciela akademickiego są określone w projekcie ustawy, natomiast zostaną uzupełnione w statucie uczelni dla każdego stanowiska w ramach każdej grupy stanowisk.

W projekcie zaproponowano minimalne wynagrodzenia osób na stanowiskach nauczycieli akademickich. Wynagrodzenia w projekcie ustalono procentowo przez

odniesienie do minimalnego wynagrodzenia profesora, które będzie określał minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w rozporządzeniu. Wynagrodzenie minimalne dla nauczyciela akademickiego będzie wynosiło nie mniej niż 50% minimalnego wynagrodzenia profesora, z tym że dla osób zatrudnionych na stanowisku:

- 1) profesora uczelni – będzie nie niższe niż 83%,
 - 2) adiunkta – będzie nie niższe niż 73%,
- minimalnego wynagrodzenia profesora.

Zgodnie z projektem nauczycieli akademickich będzie się zatrudniać w 3 grupach pracowników: dydaktycznych, badawczych i badawczo-dydaktycznych, odpowiadających obecnym grupom pracowników dydaktycznych, naukowych i naukowo-dydaktycznych. Każdej nowej grupie stanowisk przypisane zostały specyficzne zadania.

Projekt przewiduje, że wszyscy nauczyciele akademicy będą zobowiązani do stałego podnoszenia kompetencji zawodowych oraz uczestniczenia w pracach organizacyjnych uczelni. Doprecyzowano, że dodatkowe wymagania kwalifikacyjne niezbędne do zajmowania stanowisk dla poszczególnych grup pracowników nie mogą dotyczyć posiadania lub obowiązku uzyskania stopnia lub tytułu.

W projekcie przewidziano stanowisko profesora uczelni, na którym może być zatrudniona osoba legitymująca się co najmniej stopniem doktora oraz dodatkowymi osiągnięciami dydaktycznymi, zawodowymi, naukowymi bądź naukowo-dydaktycznymi. Warto podkreślić, że na stanowisku profesora uczelni może być zatrudniona osoba posiadająca stopień doktora i wyłącznie osiągnięcia dydaktyczne, co powinno sprzyjać rozwojowi dydaktycznej ścieżki kariery akademickiej. Stanowisko profesora uczelni zastąpi stanowiska profesora nadzwyczajnego i profesora wizytującego występujące w obecnym stanie prawnym. W projekcie wprowadza się możliwość określenia w statucie innych stanowisk nauczycieli akademickich oraz wymagań kwalifikacyjnych niezbędnych do ich zajmowania.

W projekcie przewidziano, że stosunki pracy będą nawiązywane wyłącznie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony albo na czas określony do czterech lat. Zgodnie z projektowanymi regulacjami umowy o pracę będą wskazywały, czy uczelnia jest podstawowym miejscem pracy nauczyciela akademickiego. W przypadku umów na czas określony po uzyskaniu przez nauczyciela akademickiego pozytywnej oceny okresowej może być z nim zawarta umowa o pracę na czas nieokreślony bez przeprowadzania konkursu. Wprowadzono jednocześnie zasadę, że w przypadku zatrudnienia na czas określony

nauczycieli akademickich, dla których uczelnia nie jest podstawowym miejscem pracy, a także którzy pobierają świadczenie emerytalne, zatrudnienie to będzie zawsze zatrudnieniem na czas określony i nie przekształci się na mocy przepisów art. 25¹ § 1–3 Kodeksu pracy, w stosunek pracy na czas nieokreślony.

W projekcie przewidziano zasadę, zgodnie z którą nawiązanie z nauczycielem akademickim pierwszego stosunku pracy, na czas nieokreślony lub określony dłuższy niż 3 miesiące, w konkretnej uczelni publicznej, następuje po przeprowadzeniu otwartego konkursu, którego tryb i warunki przeprowadzania określa statut. Od zasady konkursowego zatrudniania przewidziano wyjątki, w przypadku nauczyciela akademickiego:

- 1) skierowanego do pracy w uczelni na podstawie umowy zawartej z zagraniczną instytucją naukową;
- 2) będącego beneficjentem przedsięwzięcia, programu lub konkursu ogłoszonego przez Narodową Agencję Wymiany Akademickiej, Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, Narodowe Centrum Nauki lub międzynarodowego konkursu na realizację projektu badawczego;
- 3) zatrudnianego na czas realizacji projektu finansowanego ze środków pochodzących z Unii Europejskiej albo przez inny podmiot przyznający grant.

Projekt przewiduje też obowiązki informacyjne w zakresie procedur konkursowych, a mianowicie obowiązek zamieszczenia na stronach internetowych uczelni zarówno informacji o konkursach, jak i ich wynikach wraz z uzasadnieniem.

Projekt przewiduje zakaz bezpośredniej podległości służbowej między osobami bliskimi zatrudnionymi w uczelni.

Czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do rektora w uczelni publicznej będzie wykonywał przewodniczący rady uczelni, a w uczelni niepublicznej – założyciel.

Projekt dopuszcza możliwość rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem po otrzymaniu przez nauczyciela akademickiego jednej oceny negatywnej, natomiast po dwóch kolejnych ocenach negatywnych przewidziano obowiązek rozwiązania stosunku pracy.

Projekt wprowadza przesłanki wygaśnięcia umowy o pracę z nauczycielem akademickim w przypadku zaprzestania spełniania przez niego wymagań dotyczących zatrudniania nauczycieli akademickich, stwierdzenia, że zawarcie umowy o pracę nastąpiło na podstawie fałszywych lub nieważnych dokumentów, orzeczenia surowej kary dyscyplinarnej, orzeczenia środka karnego w postaci zakazu zajmowania określonego

stanowiska w przypadku, gdy orzeczenie to dotyczy wykonywania obowiązków nauczyciela akademickiego oraz orzeczenia kary pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności.

Projekt przewiduje możliwość podjęcia lub kontynuowania dodatkowego zatrudnienia w ramach stosunku pracy tylko u jednego pracodawcy prowadzącego działalność dydaktyczną lub naukową.

Nauczyciela akademickiego będzie obowiązywał system zadaniowego czasu pracy. Określono maksymalny roczny wymiar zajęć dydaktycznych, który będzie wynosił do 240 godzin dydaktycznych – dla pracownika badawczo-dydaktycznego, do 360 godzin dydaktycznych – dla pracownika dydaktycznego oraz do 540 godzin dydaktycznych dla pracownika dydaktycznego zatrudnionego na stanowisku lektora lub instruktora, jeżeli statut przewiduje takie stanowiska. W projekcie doprecyzowano, że 1 godzina dydaktyczna wynosi 45 minut, a także, że do rocznego wymiaru zajęć dydaktycznych zalicza się czas przeznaczony na kształcenie doktorantów.

Projekt przewiduje obowiązek wprowadzenia we wszystkich uczelniach regulaminu pracy, który ma określać zasady ustalania zakresu obowiązków nauczycieli akademickich dla poszczególnych rodzajów i grup stanowisk, rodzaje zajęć dydaktycznych objętych zakresem tych obowiązków, w tym wymiar zajęć dydaktycznych oraz innych obowiązków dla poszczególnych stanowisk, a także zasady i tryb udzielania urlopu wypoczynkowego i innych urlopów przewidzianych w projekcie ustawy.

W projekcie przewidziano możliwość prowadzenia zajęć dydaktycznych w godzinach ponadwymiarowych i określono ich maksymalny wymiar.

Każdy nauczyciel akademicki będzie podlegał ocenie okresowej dokonywanej nie rzadziej niż raz na 4 lata lub na wniosek rektora, jako przełożonego wszystkich pracowników uczelni.

Rektor będzie zobowiązany do określenia kryteriów i trybu dokonywania oceny okresowej dla poszczególnych grup pracowników oraz wskazania podmiotu dokonującego tej oceny (po zasięgnięciu opinii związków zawodowych, samorządu studenckiego i samorządu doktorantów), a także określenia zasad dokonywania oceny nauczyciela akademickiego w zakresie wypełniania przez niego obowiązków związanych z kształceniem przez studentów i doktorantów. W projekcie przewidziano, że ocena okresowa może być pozytywna albo negatywna, a w przypadku oceny negatywnej, kolejna ocena okresowa będzie dokonywana nie wcześniej niż po upływie 12 miesięcy. Projekt doprecyzowuje, że kryteria oceny okresowej nie mogą dotyczyć obowiązku uzyskania stopnia lub tytułu, jak również że

nauczyciela akademickiego zapoznaje się z kryteriami, na podstawie których ma być oceniany przed rozpoczęciem okresu podlegającego ocenie.

Projekt przewiduje wymiar urlopu wypoczynkowego nauczycieli akademickich na poziomie 36 dni, jak również możliwość uzyskiwania przez nauczycieli akademickich urlopu naukowego i urlopu dla poratowania zdrowia.

Projekt przewiduje szczegółowe rozwiązania dotyczące wynagrodzeń za czas urlopu wypoczynkowego oraz płatnego urlopu naukowego i dla poratowania zdrowia. Przyjęto, że zmienne składniki wynagrodzenia są obliczane na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z okresu 12 miesięcy poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu, a jeżeli zatrudnienie trwało krócej, to przeciętne wynagrodzenie oblicza się z całego okresu zatrudnienia z uwzględnieniem stawek wynagrodzenia obowiązujących na dzień rozpoczęcia urlopu.

Projekt przewiduje odprawy emerytalne dla pracowników uczelni w wysokości 300% wynagrodzenia zasadniczego otrzymywanego za ostatni miesiąc zatrudnienia.

Warunki wynagradzania w uczelniach publicznych zostaną ustalone w zakładowym układzie zbiorowym pracy lub regulaminie wynagradzania. Akty te będą musiały zostać ustalone w uczelniach w terminie 18 miesięcy od wejścia w życie ustawy.

W projekcie określono składniki wynagrodzenia (obowiązkowe: wynagrodzenie zasadnicze i dodatek za staż pracy oraz fakultatywne: dodatek funkcyjny, dodatek zadaniowy, wynagrodzenie za godziny nadwymiarowe, dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych oraz inne dodatki, jeśli zostały określone w zakładowym układzie zbiorowym pracy albo regulaminie wynagradzania).

Wynagrodzenie zasadnicze i dodatek funkcyjny rektora w uczelni publicznej będzie ustalał minister na wniosek rady uczelni, przy czym w projekcie określono maksymalne wysokości tych świadczeń. Wynagrodzenie zasadnicze rektora w uczelni publicznej nie może być wyższe niż 300% średniego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni osób zatrudnionych na stanowisku, na którym jest zatrudniony rektor. Wynagrodzenie to będzie obliczane na podstawie przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy poprzedzający rok wyboru rektora. Rektor będzie mógł otrzymywać dodatek funkcyjny w wysokości do 100% minimalnego wynagrodzenia profesora.

Zgodnie z projektem wynagrodzenia rektora i głównego księgowego oraz osób pełniących funkcje organów w uczelni publicznej będą jawne.

Projekt przewiduje, że pracownikowi uczelni publicznej będzie przysługiwało dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w przepisach o dodatkowym

wynagrodzeniu rocznym pracowników jednostek sfery budżetowej oraz nagroda jubileuszowa.

Dla pracowników uczelni publicznej będzie się dokonywać odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych w wysokości 6,5% planowanych przez uczelnię w roku poprzednim rocznych wynagrodzeń osobowych, przy czym wysokość odpisu może być zmniejszona po uzgodnieniu ze związkami zawodowymi działającymi w uczelni.

Ponadto w uczelni publicznej będą mogły być tworzone pracownicze programy emerytalne wykorzystujące zakładowy fundusz świadczeń socjalnych do wysokości 30%.

Nauczyciele akademicki oraz pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi będą mogli otrzymać za osiągnięcia w pracy zawodowej nagrody rektora oraz nagrody ministra nadzorującego uczelnię, a w przypadku uzyskania stopnia naukowego na podstawie wybitnego dorobku – także Prezesa Rady Ministrów.

W sprawach dotyczących stosunku pracy pracowników uczelni, nieuregulowanych w ustawie, będzie się stosować przepisy Kodeksu pracy, a spory o roszczenia ze stosunku pracy pracownika uczelni będą rozpatrywać sądy pracy.

3.2.6. Komercjalizacja wyników działalności naukowej oraz know-how

Celem projektowanych rozwiązań dotyczących komercjalizacji wyników działalności naukowej jest zwiększenie aktywności uczelni w zakresie transferu wiedzy do gospodarki (realizacji tzw. trzeciej misji uczelni). Zgodnie z projektem, w ramach realizacji trzeciej misji uczelnie będą mogły prowadzić akademickie inkubatory przedsiębiorczości, centra transferu technologii oraz spółki celowe. Projekt utrzymuje rozwiązania z zakresu komercjalizacji wyników badań naukowych i prac rozwojowych, które zostały wypracowane w ostatnich latach, zwłaszcza w zakresie uczelnianych struktur i podmiotów odpowiedzialnych za komercjalizację (akademickie inkubatory przedsiębiorczości, centra transferu technologii, spółki celowe) oraz prawa do wyników badań naukowych i prac rozwojowych (tzw. uwłaszczenia naukowców).

Spółki celowe, obok prowadzenia działalności związanej z komercjalizacją bezpośrednią i pośrednią, będą mogły również prowadzić działalność gospodarczą, pod warunkiem wyodrębnienia tej działalności pod względem organizacyjnym i finansowym. Umożliwi to spółkom celowym bardziej efektywną działalność, w szczególności realizację

zadań komplementarnych do komercjalizacji bezpośredniej i pośredniej, np. realizację badań zleconych przez przedsiębiorstwa czy usług doradczo-biznesowych przy wykorzystaniu potencjału badawczo-rozwojowego uczelni. Dzięki temu spółki celowe będą mogły mieć status tzw. jednego okna w zakresie komunikacji i współpracy uczelni, z otoczeniem społeczno-gospodarczym.

Ponadto, w celu bardziej efektywnego wykorzystania infrastruktury badawczej, projekt przewiduje umożliwienie uczelniom tworzenia spółek kapitałowych w celu realizacji przedsięwzięć z zakresu infrastruktury badawczej lub zarządzania nimi i ma na celu stworzenie ram prawnych umożliwiających realizację dużych przedsięwzięć infrastrukturalnych, których elementy (części składowe) często umieszczone są w różnych regionach kraju (przyjmujących postać tzw. wirtualnych lub sieciowych infrastruktur badawczych). Umożliwi to także udział partnerów gospodarczych w realizacji tych przedsięwzięć na transparentnych zasadach. Spółki te będą mogły być tworzone wspólnie przez uczelnie, instytuty badawcze i instytuty naukowe PAN. Utworzenie spółki z innym podmiotem albo innymi podmiotami będzie wymagać uprzedniego zgłoszenia właściwemu ministrowi (a w przypadku instytutu naukowego PAN – Prezesowi Akademii), który w terminie 45 dni od dnia doręczenia zgłoszenia będzie mógł sprzeciwić się dokonaniu tej czynności.

Mając na uwadze potrzebę zapobiegania ewentualnej utracie przez „spółki infrastrukturalne” kontroli nad infrastrukturą badawczą proponuje się wprowadzenie ograniczenia udziałów uczelni niepublicznych i podmiotów, innych niż jednostki naukowe. Podmioty takie będą mogły posiadać łącznie nie więcej niż 25% ogólnej liczby głosów lub kapitału zakładowego. Ograniczenie ma również na celu zapewnienie zgodności z przepisami o pomocy publicznej. Proponowana infrastruktura będzie musiała mieć w przeważającej mierze charakter niegospodarczy i powinna służyć całemu środowisku naukowemu, co oznacza, że jej większościowymi udziałowcami lub akcjonariuszami powinny być uczelnie publiczne, instytuty badawcze i instytuty naukowe PAN. Proponowany udział 25% jest wystarczający w świetle dotychczasowego zainteresowania firm inwestowaniem w otwartą i służącą całemu środowisku naukowemu infrastrukturę badawczą.

3.3. Studia podyplomowe, kształcenie specjalistyczne i inne formy kształcenia

Projekt przewiduje, że uczelnie, instytuty naukowe PAN oraz instytuty badawcze będą mogły prowadzić studia podyplomowe lub inne formy kształcenia, rozumiane jako m.in. kursy i szkolenia. Podmioty uprawnione do prowadzenia wymienionych form kształcenia będą uprawnione do pobierania opłat.

Zgodnie z projektem, studia podyplomowe będą trwały nie krócej niż 2 semestry, a ich program będzie uwzględniał charakterystyki drugiego stopnia Polskiej Ramy Kwalifikacji na poziomie 6, 7 albo 8 określone w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji. Program studiów podyplomowych będzie umożliwiał uzyskanie, w czasie ich trwania, co najmniej 30 punktów ECTS.

Ukończenie studiów podyplomowych pozwoli na uzyskanie kwalifikacji częściowych na poziomie 6, 7 albo 8 Polskiej Ramy Kwalifikacji. Osoba, która ukończy studia podyplomowe będzie otrzymywała świadectwo ukończenia tych studiów, którego wzór określi podmiot prowadzący.

W projekcie przewidziano również rozwiązania dotyczące kształcenia na 5 poziomie Polskiej Ramy Kwalifikacji – kształcenia specjalistycznego, prowadzonego wyłącznie w uczelniach zawodowych. Kształcenie specjalistyczne będzie trwać nie krócej niż 3 semestry, jego program ma określać efekty uczenia się z uwzględnieniem uniwersalnych charakterystyk pierwszego stopnia określonych w ustawie z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji oraz charakterystyk drugiego stopnia określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 2 tej ustawy. Osoba, która ukończyła kształcenie specjalistyczne, otrzyma świadectwo dyplomowanego specjalisty albo świadectwo dyplomowanego specjalisty technologa. Wzór świadectwa określi uczelnia. Za kształcenie specjalistyczne można będzie pobierać opłaty.

Osoba, która ukończy kształcenie w innej formie otrzyma dokument potwierdzający ukończenie tej formy kształcenia. Rodzaj i wzór dokumentu będzie określała uczelnia.

Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, niezbędne elementy świadectw ukończenia studiów podyplomowych, świadectw dyplomowanego specjalisty oraz świadectw dyplomowanego specjalisty technologa.

3.4. Federacje podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki

Projektowana ustawa przewiduje utworzenie federacji podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Celem istnienia tego podmiotu będzie kumulowanie potencjału naukowego jednostek współtworzących federację.

Federację będą mogły utworzyć: publiczna uczelnia akademicka z publiczną uczelnią akademicką, instytutem badawczym, instytutem naukowym PAN lub instytutem międzynarodowym albo niepubliczna uczelnia akademicka z niepubliczną uczelnią akademicką.

Utworzenie federacji będzie następowało w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

Federacja będzie posiadać osobowość prawną. W ramach federacji podmioty ją tworzące wspólnie prowadzą działalność naukową, kształcą doktorantów, nadają stopnie naukowe lub stopnie w zakresie sztuki; biorą udział w procesie komercjalizacji wyników działalności naukowej oraz know-how związanego z tymi wynikami. Federacja może także wykonywać inne zadania przekazane przez jednostki uczestniczące, z wyłączeniem prowadzenia kształcenia.

W przypadku utworzenia federacji ewaluację jakości działalności naukowej przeprowadza się wyłącznie dla federacji. Ewaluację przeprowadza się w ramach dyscypliny w federacji, której jednostki uczestniczące zatrudniają łącznie według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeprowadzenia ewaluacji, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy co najmniej 12 pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie.

Zwolnienia podatkowe, które obecnie dotyczą poszczególnych podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki, będą również obejmowały federację. Jednocześnie należy wskazać, że przedmiotowe zwolnienia federacji nie będą generowały utraconych korzyści dla budżetu państwa, ponieważ jednostki tworzące federację są obecnie i zgodnie z projektowaną ustawą będą objęte przedmiotowo zwolnieniami podatkowymi.

3.5. Stopnie i tytuł w systemie szkolnictwa wyższego i nauki

Projektowana ustawa przewiduje, że ścieżkę awansu zawodowego osób prowadzących działalność naukową wyznaczają stopnie naukowe i stopnie w zakresie sztuki – doktora i doktora habilitowanego. Będą one przyznawane w dziedzinie nauki i dyscyplinie naukowej lub dziedzinie sztuki i dyscyplinie artystycznej – zgodnie z klasyfikacją dziedzin i dyscyplin. Projekt ustawy przewiduje również możliwość nadania, pod określonymi w przepisach warunkami, stopnia naukowego doktora w dziedzinie. Ukoronowaniem ścieżki awansu naukowego jest tytuł profesora. Pojęcie „tytuł profesora” będzie obejmowało zarówno naukę, jak i sztukę. Tytuł ten będzie przyznawany w dziedzinie.

Przewiduje się zmianę sposobu dystrybucji uprawnień do nadawania stopni. Będzie to nowy model oparty na następujących zasadach systemowych:

- 1) powiązanie uprawnień doktorskich i habilitacyjnych z kategorią naukową podmiotu w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej;
- 2) jednoznaczne rozgraniczenie kompetencji między organami odpowiedzialnymi za instytucjonalną ewaluację nauki oraz indywidualne postępowania awansowe;
- 3) znaczne zwiększenie poziomu autonomii uczelni, instytutów badawczych, instytutów naukowych PAN i międzynarodowych instytutów naukowych w zakresie nadawania stopni (zwłaszcza stopnia doktora), a w konsekwencji zdecydowane ograniczenie regulacji postępowań awansowych w przepisach powszechnie obowiązujących.

W obecnym stanie prawnym Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów (dalej „Centralna Komisja”) pełni funkcje centralnego organu administracji rządowej odpowiedzialnego za przestrzeganie standardów uzyskiwania stopni naukowych i tytułu naukowego. Kompetencje Centralnej Komisji obejmują również przyznawanie, ograniczanie, zawieszanie i cofanie uprawnień do nadawania stopni. Centralna Komisja, prowadząc postępowanie w sprawie przyznania uprawnień do nadawania stopni, jest zobowiązana do oceny poziomu działalności naukowej lub artystycznej jednostki oraz zweryfikowania liczby zatrudnionych w niej osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego (art. 5 ustawy o stopniach i tytule). Dokumentacja dołączana do wniosku o przyznanie uprawnienia obejmuje m.in. sprawozdanie z działalności naukowo-badawczej w okresie trzech lat bezpośrednio poprzedzających złożenie wniosku. Pomimo tego, że poziom naukowy podmiotów posiadających uprawnienia do nadawania stopni naukowych oraz prowadzących kształcenie doktoranckie jest czynnikiem o kluczowym znaczeniu dla kształtowania jakości kadry

akademickiej, kryteria uwzględniane przez Centralną Komisję oraz przez Radę Główną Nauki i Szkolnictwa Wyższego (która wydaje opinię w przedmiocie wniosku o przyznanie uprawnienia) przy dokonywaniu oceny działalności naukowo-badawczej nie są określone.

Jednocześnie w systemie nauki jest dokonywana kompleksowa ocena jakości działalności naukowej lub badawczo-rozwojowej jednostek naukowych, tzw. ewaluacja instytucjonalna. Szczegółowe kryteria ewaluacji, które obejmują osiągnięcia naukowe i twórcze, potencjał naukowy jednostki oraz praktyczne i pozostałe efekty działalności naukowej i artystycznej, są określone w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Rozporządzenie stanowi, że komisja Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych (dalej „KEJN”), właściwa dla danej grupy nauk, określa zestaw 4 wartości ocen punktowych (po jednej ocenie w każdym kryterium) odpowiadających jednostkom referencyjnym dla kategorii naukowych A i B, a w procedurze tej jest uwzględniana pozycja nauki polskiej w skali międzynarodowej w dyscyplinach naukowych należących do danej grupy nauk. Porównanie ocen uzyskanych przez jednostkę naukową poddaną ewaluacji z wartościami ocen referencyjnych jest podstawą przyznania odpowiedniej kategorii naukowej (szczegółowy algorytm porównania danej jednostki z jednostką referencyjną jest określony w załączniku do rozporządzenia).

Ewaluacja instytucjonalna jest dokonywana przez KEJN nie rzadziej niż co 4 lata, a jej metodyka bazuje na doświadczeniach oceny działalności naukowej prowadzonej od ponad dwudziestu lat. Ewaluacją przeprowadzoną w 2017 roku objęto 781 jednostek uczelni, 69 instytutów naukowych PAN i 114 instytutów badawczych, które łącznie zgłosiły ok. 1 mln efektów związanych z działalnością naukową w okresie od 2013 r. do 2016 r. W proces ewaluacji zaangażowanych było ok. 180 czołowych ekspertów ze wszystkich dziedzin nauki i sztuki. Jednostki naukowe były oceniane w ustalonych przez KEJN grupach wspólnej oceny składających się z jednostek tego samego rodzaju i działających w zbliżonych dziedzinach nauki, dzięki czemu wyniki ewaluacji – wyrażone przyznaną kategorią naukową – pozwalają na porównywanie jednostek pod względem ich poziomu naukowego. Ewaluacja instytucjonalna ma w Polsce długą historię, a doskonalenie jej metodyki w oparciu o doświadczenia pozyskane w tym czasie, jak również kompleksowy charakter oceny, przejrzystość kryteriów oraz udział w procesie ewaluacji ekspertów o wysokiej renomie sprawiają, że wyniki ewaluacji są powszechnie akceptowane w środowisku akademickim i w związku z tym powinny stanowić podstawę wszelkich działań, dla których jest istotny poziom działalności naukowej.

W latach 2016–2017 Centralna Komisja przyznała 22 uprawnienia do nadawania stopni jednostkom naukowym, które w wyniku ostatniej ewaluacji otrzymały najniższą kategorię naukową – C (w wyniku prowadzonych jeszcze postępowań odwoławczych liczba ta może ulec zmniejszeniu). Stawia to pod dużym znakiem zapytania skuteczność weryfikacji poziomu badań naukowych w jednostkach ubiegających się o uprawnienia dokonywanej przez Centralną Komisję. Należy zwrócić uwagę, że KEJN podczas oceny działalności naukowej bierze pod uwagę ogromną liczbę tzw. zdarzeń ewaluacyjnych, korzysta w znacznym stopniu ze wskaźników bibliometrycznych oraz – dzięki ocenie praktycznie wszystkich jednostek prowadzących działalność naukową w Polsce oraz uwzględnianiu ich pozycji w skali międzynarodowej – ma szeroką perspektywę porównawczą. Można zatem postawić tezę, że KEJN dysponuje narzędziami umożliwiającymi dokonanie oceny jakości działalności naukowej, która jest znacznie bardziej rzetelna niż ocena Centralnej Komisji.

To istotna konstatacja w kontekście kluczowego celu reformy, jakim jest podniesienie poziomu badań naukowych prowadzonych w Polsce. Jakość działalności naukowej zależy przede wszystkim od poziomu kadry akademickiej. Kluczową fazą formowania młodego badacza, determinującą jego przyszły rozwój naukowy, jest kształcenie doktoranckie oparte na relacji uczeń–mistrz. Jeżeli jednak poziom naukowy mistrza-promotora jest niski, a jednostka, w której kształci się doktorant, prowadzi głównie badania o charakterze przyczynkarskim, to przyszły doktor nie będzie dobrze przygotowany do pracy naukowej. To od poziomu naukowego jednostki powinna zatem zależeć możliwość doktoryzowania przyszłych naukowców – w przeciwieństwie do sytuacji, z którą mamy do czynienia obecnie, gdy jednym z parametrów uwzględnianych w ewaluacji jest liczba posiadanych uprawnień do nadawania stopni naukowych.

Inną wadą obecnego modelu dystrybucji uprawnień do nadawania stopni jest brak realnej okresowej weryfikacji jakości działalności naukowej jednostek, które nabyły takie uprawnienia. W roku 2016 Centralna Komisja zakończyła kontrolę 31 jednostek organizacyjnych, tj. niewielkiego odsetka spośród 773 jednostek posiadających uprawnienia do nadawania stopni. W wyniku tej kontroli pięciu jednostkom cofnięto uprawnienia, a dziewięciu ograniczono uprawnienia (przez zobowiązanie do przedstawiania każdej uchwały o nadaniu stopnia do zatwierdzenia przez Centralną Komisję). Powyższe decyzje były podjęte przede wszystkim w oparciu o stwierdzone uchybienia w procedurach postępowań awansowych, a nie z powodu stwierdzenia niskiego poziomu naukowego jednostki. Nie dotyczyły też poziomu naukowego samych rozpraw doktorskich.

Dzięki temu, że ewaluacja instytucjonalna działalności naukowej jest dokonywana przez KEJN okresowo i w sposób kompleksowy, powiązanie uprawnień do nadawania stopni z jej wynikami – przyznaną kategorią naukową – pozwoliłoby na rzeczywistą weryfikację poziomu naukowego tych podmiotów, które mają możliwość decydowania o awansach naukowych w poszczególnych dyscyplinach.

Uwzględniając wyżej przedstawione okoliczności, jak również opinię środowiska akademickiego – która została wyrażona podczas konferencji programowej Narodowego Kongresu Nauki w Poznaniu – przyjęto, że jest konieczne powiązanie uprawnień doktorskich i habilitacyjnych z kategorią jednostki naukowej.

Należy również zwrócić uwagę, że instytucjonalna ewaluacja nauki oraz dbałość o jakość indywidualnych postępowań awansowych, to w istocie dwa odrębne obszary działania, które różnią się celami, korzystają z odmiennych narzędzi i prowadzone są na zupełnie innej skali. Ewaluacja instytucjonalna ze względu na liczbę efektów działalności naukowej podlegających ocenie musi być oparta przede wszystkim na wskaźnikach ilościowych, w szczególności – bibliometrycznych (aczkolwiek z uwzględnieniem oceny eksperckiej, która będzie także wykorzystywana w nowym modelu ewaluacji jakości działalności naukowej), podczas gdy indywidualna recenzja osiągnięć naukowych zawsze pozostanie ekspercką oceną, w której narzędzia bibliometryczne mogą mieć jedynie charakter pomocniczy.

Semantyczne podobieństwo oceny instytucjonalnej i oceny indywidualnej, jak również pozostawienie w gestii jednej instytucji – Centralnej Komisji – oceny indywidualnego dorobku naukowego w ramach postępowań awansowych oraz oceny instytucjonalnej w ramach postępowań o przyznanie uprawnień jest przyczyną wielu nieporozumień. Wśród nich na pierwszy plan wysuwa się nieuzasadnione przenoszenie parametrów ewaluacji instytucjonalnej na poziom indywidualny w ramach ocen okresowych lub postępowań awansowych, co prowadzi do niepożądanych zjawisk, takich jak tzw. „punktoza”.

W projektowanym porządku instytucjonalnym systemu nauki jest konieczne wyraźne rozdzielenie zakresu kompetencji poszczególnych instytucji. Nakładanie się obszarów właściwości różnych instytucji prowadzi nie tylko do konfliktów, ale oznacza przede wszystkim rozmywanie odpowiedzialności i nieefektywne wykorzystywanie zasobów. Ponadto powierzenie jednej instytucji spójnego obszaru odpowiedzialności sprzyja zwiększaniu kompetencji w tym obszarze oraz podnoszeniu jakości prowadzonych działań.

Oddzielenie ewaluacji instytucjonalnej od oceny indywidualnego dorobku naukowego powinno mieć zatem swój wyraz w rozdzieleniu instytucji odpowiedzialnych zarówno za prowadzenie każdej z tych ocen, jak również za nadzór nad działaniami związanymi z ich dokonywaniem. Rozwiązania przyjęte w projekcie ustawy wychodzą naprzeciw tym postulatom: instytucją odpowiedzialną za ewaluację instytucjonalną w poszczególnych dyscyplinach (z wynikami której powiązane będą uprawnienia do nadawania stopni) będzie Komisja Ewaluacji Nauki, natomiast czynności na poziomie centralnym związane z postępowaniami w sprawie nadania stopni i tytułu profesora będą podejmowane przez Radę Doskonałości Naukowej.

Stopień doktora i doktora habilitowanego będzie nadawać:

- w uczelni – senat lub wskazany w statucie organ, przy czym dla jednej dyscypliny, a w przypadku stopni doktora nadawanych w dziedzinie – jednej dziedziny, będzie mógł być wskazany jeden organ,
- w pozostałych podmiotach – rada naukowa.

Tytuł profesora będzie nadawać Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej.

3.5.1. Stopień doktora

Projekt wprowadza nowy model uzyskiwania stopnia doktora oraz kształcenia doktorantów. Ma on na celu podniesienie jakości rozpraw doktorskich i procedur nadawania stopnia doktora oraz jakości i skuteczności zorganizowanego kształcenia doktorantów. Zaproponowane rozwiązania mają służyć znacznemu ograniczeniu problemów związanych z przewodami doktorskimi i studiami doktoranckimi (opisanymi w początkowej części uzasadnienia). Wprowadzenie nowego modelu wiąże się ze znacznym podniesieniem poziomu autonomii programowej podmiotów mających uprawnienia do nadawania stopnia doktora oraz kształcenia doktorantów. Projekt przewiduje istotne zmiany w zakresie uprawnień do nadawania stopnia doktora, zasad przygotowania rozpraw doktorskich, uzyskiwania stopnia doktora i opieki naukowej, statusu doktoranta oraz wsparcia finansowego dla doktorantów, organizacji i warunków kształcenia doktorantów, a także zapewniania jakości kształcenia doktorantów.

Uprawnienia do nadawania stopnia doktora będą posiadały uczelnie, federacje, instytuty naukowe PAN, instytuty badawcze oraz instytuty międzynarodowe w dyscyplinie („podmiot doktoryzujący”), w której dany podmiot będzie posiadać kategorię naukową A+, A lub B+.

Zmiana ta jest podyktowana potrzebą postulowanego przez środowisko akademickie ograniczenia zbyt dużej liczby podmiotów uprawnionych do nadawania stopnia doktora (wśród których znajdują się obecnie także jednostki słabe naukowo) i uzależnienia tych uprawnień od faktycznego poziomu prowadzonych badań naukowych.

Istotną regulacją o charakterze projakościowym są wymagania do uzyskania stopnia doktora. Projekt przewiduje wymóg uzyskania efektów uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 Polskiej Ramy Kwalifikacji oraz posiadania certyfikatu lub dyplomu ukończenia studiów poświadczającego znajomość nowożytnego języka obcego na poziomie biegłości językowej co najmniej C1 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego. Zaawansowana znajomość języka obcego jest warunkiem niezbędnym do funkcjonowania badacza w międzynarodowym środowisku naukowym. Określenie wymagań na poziomie C1 jest logiczną konsekwencją uwzględnionego w charakterystykach drugiego stopnia PRK wymogu posługiwania się przez absolwenta studiów magisterskich językiem obcym na poziomie B+. Wśród warunków uzyskania stopnia doktora znajdzie się autorstwo co najmniej jednej monografii naukowej wydanej przez wydawnictwo uwzględnione w wykazie ministra lub rozdziału w takiej monografii, lub co najmniej jednego artykułu naukowego opublikowanego w czasopiśmie lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych ujętych w nowym wykazie ministra, uwzględniającym czasopisma naukowe i recenzowane materiały z konferencji międzynarodowych indeksowane w międzynarodowych bazach o największym zasięgu, a także czasopisma naukowe będące przedmiotem projektów finansowanych w ramach specjalnego programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”. Ten wymóg ma na celu motywowanie kandydatów na doktorów do publikowania wyników swoich badań naukowych w wydawnictwach rozpoznawalnych w międzynarodowym obiegu naukowym, zarówno polskich jak i zagranicznych. Projektowana ustawa przewiduje również wprost możliwość określenia przez podmioty doktoryzujące dodatkowych wymogów do uzyskania stopnia doktora. Wśród wymogów pozostanie konieczność przedstawienia i obrony rozprawy doktorskiej oraz posiadanie tytułu magistra lub równorzędnego. Wzorem dotychczasowych rozwiązań (związanych z programem „Diamentowy Grant”), w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych najwyższą jakością osiągnięć naukowych, stopień doktora będzie można nadać osobie niespełniającej wymagań dotyczących posiadania tytułu zawodowego magistra lub równorzędnego, będącej absolwentem studiów pierwszego stopnia lub studentem, który ukończył trzeci rok jednolitych studiów magisterskich.

Wszczęcie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora będzie następowało na wniosek osoby ubiegającej się o stopień doktora, do którego będzie trzeba dołączyć rozprawę doktorską wraz z pozytywną opinią promotora lub promotorów.

Zdecydowanie zwiększona zostanie transparentność postępowań w sprawie nadania stopnia doktora. Wprowadzona zostanie jawność rozpraw doktorskich, które będą udostępniane w BIP na stronie podmiotowej podmiotu doktoryzującego oraz w Systemie POL-on w bazie dokumentów w postępowaniach awansowych na podobnych zasadach jak recenzje. Wyjątkiem od tej zasady będą rozprawy doktorskie, których przedmiot jest objęty tajemnicą prawnie chronioną. Poprawie jakości rozpraw i transparentności postępowań będzie służyć także wprowadzenie trzeciego recenzenta dysertacji doktorskiej. Wszyscy recenzenci będą pochodzić spoza uczelni lub instytutu, w którym jest przygotowywana rozprawa doktorska, zarazem nie będą mogli oni być też pracownikami podmiotów, w których jest zatrudniona osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora. Recenzenci będą mieli na sporządzenie recenzji dwa miesiące licząc od dnia doręczenia rozprawy. Ustawowym warunkiem dopuszczenia do obrony będzie uzyskanie co najmniej dwóch pozytywnych recenzji.

Projektowana ustawa zwiększa współodpowiedzialność promotora za sukces kandydata do stopnia w przygotowaniu rozprawy doktorskiej. Projekt wprowadza zakaz pełnienia funkcji promotora przez osoby, będące w okresie ostatnich 5 lat promotorami 4 doktorantów, którzy zostali skreśleni z listy doktorantów z powodu negatywnego wyniku oceny śródkresowej lub które sprawowały opiekę nad przygotowaniem rozprawy przez co najmniej 2 osoby ubiegające się o nadanie stopnia doktora, które nie uzyskały dwóch pozytywnych recenzji.

Szczegółowe czynności w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora będą określane w uchwale senatu uczelni lub rady naukowej instytutu określającej m.in. sposób wyznaczania i zmiany promotora lub promotorów, tryb złożenia rozprawy doktorskiej i obrony, sposób wyznaczania recenzentów. Senat lub rada naukowa będą mogły także określić dodatkowe wymagania do nadania stopnia lub dodatkowe warunki dopuszczenia do obrony. Dzięki uproszczeniu zasad dotyczących czynności w postępowaniu o nadanie stopnia doktora oraz kształcenia doktorantów, ułatwiona zostanie realizacja wspólnych doktoratów, w tym z udziałem zagranicznych instytucji naukowych.

Rozprawa doktorska będzie mogła być przygotowywana w dwóch trybach:

- 1) w ramach kształcenia w szkołach doktorskich, które zastąpi studia doktoranckie i nie będzie uwzględniało formy niestacjonarnej;
- 2) w trybie eksternistycznym, stanowiącym odpowiednik tzw. ścieżki z wolnej stopy.

3.5.2. Szkoła doktorska i tryb eksternistyczny

W miejsce studiów doktoranckich projekt wprowadza zupełnie nową formułę zorganizowanego kształcenia doktorantów: szkoły doktorskie. Szkoły doktorskie mają być horyzontalnymi strukturami funkcjonującymi w ramach podmiotów doktoryzujących. Formuła szkół doktorskich będzie wspierać interdyscyplinarność w badaniach naukowych związanych z przygotowywanymi przez doktorantów rozprawami oraz kształcenie zaawansowanych kompetencji transferowalnych. W tym kontekście rację bytu straci wyodrębnienie kategorii środowiskowych studiów doktoranckich. Szkoły doktorskie będą sprzyjały osiągnięciu efektu synergii w kształceniu doktorantów.

Szkoła doktorska będzie mogła być utworzona docelowo dla co najmniej dwóch dyscyplin naukowych, w których uczelnia posiada uprawnienia do nadawania stopnia doktora. Wyjątkiem od tej zasady będą uczelnie prowadzące działalność naukową w jednej dyscyplinie w zakresie teologii lub kultury fizycznej, lub w jednej dyscyplinie artystycznej, które w danej dyscyplinie będą posiadały kategorię co najmniej B+. Wyjątek ten jest motywowany specyfiką profilu uczelni prowadzących działalność naukową w tych obszarach. Dla danej dyscypliny będą mogły być utworzone przez podmiot doktoryzujący nie więcej niż trzy szkoły doktorskie. Szkoły doktorskie będą mogły być także tworzone na tych samych warunkach przez instytuty naukowe PAN, instytuty międzynarodowe oraz instytuty badawcze, jak również wspólnie przez uczelnie i instytuty. Szkoły doktorskie będą mogły być też prowadzone przez federacje.

W przypadku zaprzestania spełniania warunków do kształcenia doktorantów w szkole doktorskiej, w tym w szkole doktorskiej w ramach danej dyscypliny, podmiot będzie tracił możliwość kształcenia doktorantów z końcem roku akademickiego, w którym wystąpiła ta okoliczność. Zagwarantowaniu doktorantom możliwości dalszego kształcenia służy regulacja, zgodnie z którą w przypadku zaprzestania kształcenia w szkole doktorskiej w danej dyscyplinie podmiot prowadzący tę szkołę zapewnia doktorantom możliwość kontynuowania kształcenia w innej szkole doktorskiej w tej samej dyscyplinie.

W istotny sposób poprawi się status materialny doktorantów. Każdy doktorant otrzyma stypendium w wysokości co najmniej 37% minimalnego wynagrodzenia profesora określonego w rozporządzeniu przez ministra, natomiast w przypadku pozytywnego wyniku oceny śródkresowej minimalna wysokość stypendium będzie wynosić 57% minimalnego wynagrodzenia profesora. Stypendia zostaną objęte przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych. Łączny okres wypłacania stypendium nie będzie mógł przekroczyć 4 lat. Wprowadzenie powszechnego systemu stypendialnego dla doktorantów jest powiązane z uproszczeniem wsparcia finansowego dla doktorantów, polegającego na likwidacji świadczeń z funduszy pomocy materialnej dla doktorantów oraz zwiększenia stypendium doktoranckiego. Wyjątkiem będzie wprowadzenie dedykowanego doktorantom posiadającym orzeczenie o stopniu niepełnosprawności zwiększenia stypendium doktoranckiego w wysokości 30% kwoty stypendium przysługującego do miesiąca, w którym jest przeprowadzana ocena śródkresowa.

Doktorant, któremu kształcenie zostanie zawieszane na okres odpowiadający czasowi trwania urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego oraz urlopu rodzicielskiego będzie otrzymywał w tym czasie stypendium doktoranckie. Wysokość stypendium w okresie zawieszenia będzie wyliczana przy odpowiednim zastosowaniu przepisów dotyczących ustalania zasiłku macierzyńskiego. Okres ten nie będzie się wliczał do 4-letniego okresu pobierania stypendium doktoranckiego. Zostanie zachowana możliwość ubiegania się o środki z programów grantowych, a także z programów stypendialnych oferowanych przez jednostki samorządu terytorialnego oraz osoby fizyczne i prawne.

Zasady rekrutacji do szkół doktorskich, przeprowadzanej w drodze konkursu, oraz program kształcenia będą podawane do wiadomości publicznej nie później niż 5 miesięcy przed rozpoczęciem kształcenia.

Kształcenie w szkole doktorskiej będzie trwało od 6 do 8 semestrów. W terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia kształcenia w szkole doktorskiej doktorantowi wyznaczać się będzie promotor lub promotorów. Kształcenie w szkole doktorskiej będzie oparte o program kształcenia oraz indywidualny plan badawczy, który stanie się podstawowym narzędziem autonomizującym kształcenie doktoranta w ramach szkoły doktorskiej. Indywidualny plan badawczy stanie się swoistym kontraktem zawierającym, w ciągu pierwszych 6 miesięcy kształcenia, pomiędzy doktorantem a szkołą doktorską przy udziale promotora, z którym plan

jest uzgadniany. Plan będzie zawierał harmonogram przygotowania pracy doktorskiej, włącznie z terminem przygotowania rozprawy doktorskiej.

Podniesieniu jakości i skuteczności kształcenia doktorantów służy wprowadzenie oceny śródkresowej postępów w przygotowaniu rozprawy doktorskiej, stanowiącej formalną cezurę dla zrealizowania połowy kształcenia, niezależnie od ewentualnych dodatkowych obowiązków sprawozdawczych i „punktów kontrolnych” określanych przez podmioty doktoryzujące w wewnętrznych regulacjach. Ocenę będzie przeprowadzać (w oparciu o indywidualny plan badawczy) trzyosobowa komisja, z udziałem co najmniej jednego recenzenta spoza podmiotu doktoryzującego. Członkiem komisji nie będzie mógł być promotor doktoranta. Pozytywna ocena będzie pozwalała na dalsze kształcenie w szkole doktorskiej oraz uprawniała do otrzymywania wyższego stypendium. Negatywna ocena będzie skutkować skreśleniem z listy doktorantów.

Kształcenie w szkole doktorskiej będzie się kończyło złożeniem rozprawy doktorskiej. Termin złożenia rozprawy doktorskiej będzie określony w indywidualnym planie badawczym i będzie mógł być przedłużony o maksymalnie dwa lata.

Doktorant otrzymujący stypendium nie będzie mógł być jednocześnie zatrudniony jako nauczyciel akademicki albo pracownik naukowy. Wyjątkiem od tego zakazu będzie zatrudnienie w celu realizacji projektu badawczego. Zakaz zatrudnienia ma wyeliminować ryzyko związane ze zbytnimi obciążeniami dydaktycznymi, naukowymi i organizacyjnymi osób, które przygotowują rozprawę doktorską przy znacznym wsparciu finansowym pochodzącym ze środków publicznych. Te obciążenia mogłyby negatywnie wpłynąć na możliwość przygotowania rozprawy doktorskiej. Wskazany w przepisie wyjątek premiuje zatrudnienie doktorantów tylko w celu realizacji projektu, co powinno stanowić dodatkową zachętę do aplikowania w krajowych i międzynarodowych konkursach grantowych.

Projekt ustawy przewiduje, obok ustanowienia mechanizmów mających na celu podniesienie jakości i efektywności kształcenia doktorantów, znaczne poszerzenie autonomii podmiotów prowadzących kształcenie doktorantów, w zakresie organizacji i toku kształcenia. Nie przewiduje się w tym zakresie dodatkowych aktów wykonawczych. Kwestie nieuregulowane w ustawie będzie określać regulamin szkoły doktorskiej. Regulamin będzie określał w szczególności sposób wyznaczania i zmiany promotora lub promotorów, sposób dokumentowania przebiegu kształcenia, sposób przeprowadzania oceny śródkresowej oraz warunki przedłużania terminu złożenia rozprawy doktorskiej.

Projektowane przepisy mają umożliwiać uzyskanie stopnia doktora w trybie eksternistycznym, stanowiącym zmodyfikowaną wersję dotychczasowej tzw. ścieżki z wolnej stopy. W przypadku osób ubiegających się o stopień w trybie eksternistycznym wszczęcie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora będzie poprzedzone złożeniem wniosku o wyznaczenie promotora lub promotorów. Kandydat do stopnia doktora będzie musiał spełnić wszystkie wymogi, a postępowanie będzie realizowane na takich samych zasadach jak w przypadku osób kończących kształcenie w szkole doktorskiej, z wyjątkiem warunków dotyczących odpłatności. Sposób weryfikacji efektów uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK w przypadku osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora w trybie eksternistycznym będzie określony w uchwale senatu lub rady naukowej instytutu w sprawie sposobu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora.

3.5.3. Stopień doktora habilitowanego

Uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego będą posiadały uczelnie, federacje, instytuty naukowe PAN, instytuty badawcze oraz instytuty międzynarodowe w dyscyplinie („podmiot habilitujący”), w której dany podmiot będzie posiadać kategorię naukową A+, A lub B+.

Projekt ustawy wprowadza rozwiązanie, zgodnie z którym stopień doktora habilitowanego będzie nadawany osobie, która spełnia łącznie następujące wymagania:

- posiada stopień doktora,
- posiada osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny (rozumiane w szczególności jako monografia naukowa wydana przez wydawnictwo z wykazu ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki lub cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych znajdujących się w wykazie ministra, oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne lub też część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem danej osoby),
- wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej, lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Proponowane rozwiązanie usuwa obecnie istniejący wymóg wykazywania w postępowaniu habilitacyjnym jedynie osiągnięć uzyskanych po doktoracie. Zostanie dodane wymaganie dotyczące posiadania publikacji w wydawnictwach i czasopismach, których wysoki poziom merytoryczny ma znaleźć potwierdzenie przez ich umiejscowienie w wykazach ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Zostanie dodane również wymaganie dotyczące aktywności naukowej lub artystycznej, która wykracza poza mury jednego podmiotu. Szczególnie akcentuje się w tym względzie osiągnięcia międzynarodowe osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego.

Projekt wprowadza szczególną procedurę, w której habilitacja będzie uzyskiwana niejako automatycznie, bez dokonywania analizy powyżej wymienionych wymogów przez podmiot habilitujący. Szczególna ścieżka uzyskiwania habilitacji dotyczyć ma osoby, która:

- jako kierownik projektu otrzymała grant ERC lub
- jako kierownik projektu i zespołu badawczego zrealizowała projekt finansowany w ramach konkursu grantowego o uznanej renomie międzynarodowej (wykaz tych konkursów będzie określał minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, po zasięgnięciu opinii Rady Doskonałości Naukowej i Komisji Ewaluacji Nauki) i uzyskała rozliczenie tego projektu.

W myśl projektowanych przepisów wniosek będzie składany do podmiotu habilitującego za pośrednictwem Rady Doskonałości Naukowej. Rada wyznaczy spoza podmiotu habilitującego 4 członków komisji habilitacyjnej (w tym przewodniczącego komisji i trzech recenzentów) spośród osób o uznanej renomie naukowej, w tym międzynarodowej oraz niebędących pracownikami podmiotu habilitującego lub podmiotu zatrudniającego osobę ubiegającą się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Podmiot habilitujący powoła komisję habilitacyjną w składzie 7 osób: 4 osoby wskazane przez Radę, 2 członków zatrudnionych w podmiocie habilitującym (w tym sekretarza komisji) oraz 1 recenzenta spoza podmiotu habilitującego. Oznacza to, że w postępowaniu habilitacyjnym będzie zaangażowanych 4 recenzentów. Dane osobowe wszystkich recenzentów będą jawne.

Projektowana ustawa przewiduje możliwość przeprowadzenia kolokwium habilitacyjnego przez komisję habilitacyjną. Kolokwium przeprowadzone może być jedynie w zakresie osiągnięć naukowych albo artystycznych osoby ubiegającej się o habilitację, nie zaś w zakresie całej dyscypliny, w której dana osoba ubiega się o habilitację.

W myśl przepisów projektowanej ustawy stopień doktora habilitowanego nie może zostać nadany, jeśli co najmniej dwie recenzje są negatywne. Ten element procesu

habilitacyjnego należy traktować jako wprowadzenie kolejnego rozwiązania o charakterze projakościowym. Innym elementem projakościowym wprowadzanym do procedury habilitacyjnej jest jego zwiększona transparentność: wniosek o wszczęcie postępowania habilitacyjnego, informacja o składzie komisji i recenzje mają być umieszczane w BIP na stronie podmiotowej podmiotu habilitującego oraz w Systemie POL-on. W obecnym stanie prawnym nie umieszcza się danych w Systemie POL-on, a na stronie internetowej podmiotu habilitującego nie umieszcza się recenzji.

Od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego będzie przysługiwało odwołanie do Rady Doskonałości Naukowej.

3.5.4. Tytuł profesora

Tytuł profesora będzie mógł być nadany osobie posiadającej stopień naukowy doktora habilitowanego oraz spełniającej łącznie następujące wymagania:

- prowadziła badania naukowe lub prace rozwojowe, których efektem były wybitne osiągnięcia naukowe,
- kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych,
- wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną we współpracy międzynarodowej.

Tytuł profesora będzie mógł być również nadany osobie, która posiada stopień doktora habilitowanego w zakresie sztuki oraz prowadziła działalność w zakresie twórczości artystycznej, której efektem były wybitne osiągnięcia artystyczne. Negatywną przesłanką wobec nadania tytułu profesora będzie praca lub pełnienie przez nią służby w organach bezpieczeństwa państwa w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r.

Projektowana ustawa przewiduje również, że w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych najwyższą jakością osiągnięć naukowych albo artystycznych, tytuł profesora będzie można nadać osobie posiadającej stopień doktora, ale przy założeniu, że osoba ta spełnia pozostałe wymagania (poza posiadaniem stopnia doktora habilitowanego).

Postępowanie o nadanie tytułu profesora będzie wszczynane na wniosek kandydata do tytułu profesora skierowany bezpośrednio do Rady Doskonałości Naukowej. Projektowana ustawa przewiduje, że Rada będzie powoływać 5 recenzentów, którzy wydają opinię w sprawie spełniania osiągnięć przez kandydata. Dane tych recenzentów mają być jawne.

Regulacje zawarte w projekcie przewidują mechanizm występowania z wnioskiem do Prezydenta RP o nadanie tytułu profesora, z tym że wystąpienia takiego będzie dokonywać Rada.

3.5.5. Rada Doskonałości Naukowej

W miejsce Centralnej Komisji zostanie powołana Rada Doskonałości Naukowej (RDN), która będzie działać na rzecz zapewnienia rozwoju kadry naukowej zgodnie z najwyższymi standardami jakości badań wymaganych do uzyskania stopni naukowych i tytułu naukowego. W zakresie prowadzonych postępowań RDN będzie pełnić funkcję centralnego organu administracji rządowej.

Każda z dyscyplin będzie reprezentowana przez trzy osoby posiadające stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora (obecnie tylko osoby z tytułem profesora). Członkowie RDN będą wybierani przez osoby posiadające stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora reprezentujące daną dyscyplinę (obecnie – tylko przez osoby posiadające tytuł profesora). Zmiana ta, przy jednoczesnym zwiększeniu – co do zasady – zakresu dyscyplin, znacznie poszerzy grono osób posiadających czynne i bierne prawo wyborcze, przyczyniając się do wprowadzenia rzeczywistej konkurencji między kandydatami do RDN oraz wyeliminowania patologicznych sytuacji takich jak ta, w której członkowie Centralnej Komisji mają środowiskową legitymizację w postaci zaledwie jednego głosu.

Warunkiem członkostwa w RDN będzie znaczący i aktualny dorobek naukowy zdefiniowany jako autorstwo, w ciągu pięciu lat poprzedzających wybory, co najmniej jednej publikacji naukowej wydanej przez wydawcę ujętego w wykazie ministra lub trzech artykułów opublikowanych w czasopismach lub recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowej ujętych w nowym wykazie czasopism naukowych ministra. W przypadku członków reprezentujących dyscypliny artystyczne w dziedzinie sztuki, warunkiem będzie autorstwo co najmniej jednego wybitnego dzieła zrealizowanego w okresie ostatnich 5 lat. Członkiem RDN będzie mogła zostać także osoba, która w ciągu ostatnich 5 lat była autorem wybitnego osiągnięcia w zakresie opracowania i wdrożenia oryginalnego rozwiązania projektowego, konstrukcyjnego, technologicznego lub artystycznego. Członkiem RDN będzie mogła być jedynie osoba, która w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów

bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów ani nie współpracowała z tymi organami.

Wprowadzony zostanie nowy system wyboru recenzentów wskazywanych przez Radę Doskonałości Naukowej, tj. na potrzeby postępowań habilitacyjnych, postępowań w sprawie nadania tytułu profesora, rozpatrywania odwołań od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora lub doktora habilitowanego oraz oceny decyzji w sprawie nabycia uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego. RDN będzie wskazywać kandydatów na recenzentów w liczbie trzykrotnie przewyższającej liczbę recenzentów wyznaczanych w danej sprawie, następnie Biuro RDN będzie przeprowadzało procedurę losowania. Oprócz wymienionych wcześniej zadań dotyczących czynności w postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego oraz tytułu profesora oraz rozpatrywania odwołań od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora lub doktora habilitowanego, RDN będzie również m.in. sprawowała nadzór nad podmiotami doktoryzującymi i podmiotami habilitującymi w zakresie zgodności z prawem indywidualnych postępowań awansowych oraz uchwał dotyczących sposobu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora, dodatkowych wymagań dotyczących nadania stopnia doktora i warunków dopuszczenia do obrony oraz szczegółowego trybu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego. W ramach nadzoru RDN będzie mogła żądać informacji i wyjaśnień od podmiotów, stwierdzać nieważność ww. uchwał, a w przypadku rażącego naruszenia prawa przy nadawaniu stopnia, także wznowić postępowanie w sprawie nadania stopnia.

Kadencja RDN będzie trwała 4 lata. Przewodniczącego RDN będzie powoływał spośród członków Rady i odwoływał minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Statut RDN będzie uchwalany na posiedzeniu plenarnym RDN.

3.6. Ewaluacja jakości kształcenia, ewaluacja szkół doktorskich i ewaluacja jakości działalności naukowej

3.6.1. Ewaluacja jakości kształcenia

Zgodnie z projektem, ewaluacji jakości kształcenia będzie dokonywać Polska Komisja Akredytacyjna, czyli instytucja działająca niezależnie na rzecz doskonalenia jakości

kształcenia. Ewaluacja jakości kształcenia będzie dokonywana w formie oceny programowej lub oceny kompleksowej.

Ocena programowa będzie polegać na cyklicznej ocenie jakości kształcenia na kierunku studiów przy uwzględnieniu programów i standardów kształcenia, kwalifikacji nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia, infrastruktury wykorzystywanej do realizacji efektów uczenia się, współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, umiędzynarodowienia oraz wsparcia studentów w procesie uczenia się. Ocena będzie się kończyć wydaniem oceny pozytywnej albo negatywnej.

Projekt wprowadza instytucję oceny kompleksowej, która będzie obejmować ocenę działań na rzecz zapewniania jakości kształcenia w uczelni, w szczególności pod kątem ich skuteczności, we wszystkich dziedzinach, w których jest prowadzone kształcenie. Ocena ta będzie dokonywana na wniosek uczelni posiadającej wyłącznie pozytywne oceny programowe i kończyć się będzie wydaniem oceny pozytywnej albo odmową wydania oceny pozytywnej.

Kryteria tych ocen zostaną określone w rozporządzeniu, przy uwzględnieniu międzynarodowych standardów w zakresie zapewniania jakości kształcenia.

Komisja, dokonując ocen, będzie mogła wydać ocenę na podstawie oceny, akredytacji lub certyfikatu podmiotu dokonującego ocen jakości kształcenia zarejestrowanego w EQAR lub z którym Komisja zawarła umowę o uznawalności ocen. Komisja będzie mogła również uwzględnić ocenę, akredytację lub certyfikat międzynarodowego lub krajowego podmiotu dokonującego ocen jakości kształcenia. Komisja albo inny podmiot zarejestrowany w EQAR będą również uprawnione do przeprowadzania oceny studiów wspólnych prowadzonych przez polską uczelnię z udziałem zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej. Umożliwi to zastosowanie w ocenie kryteriów przewidzianych w tzw. europejskim podejściu do zapewniania jakości studiów wspólnych (European Approach for Quality Assurance of Joint Programmes) – dokumencie przyjętym podczas Konferencji Ministrów Europejskiego Obszaru Szkolnictwa Wyższego, która odbyła się w maju 2015 r. w Erywaniu.

Zgodnie z projektem Komisja będzie mogła przyznawać certyfikaty stanowiące potwierdzenie osiągnięcia wyróżniającego poziomu kształcenia w uczelni w zakresie określonym przez Komisję.

Do zadań Komisji, obok wspomnianych wyżej ocen, należeć będzie wyrażanie opinii w sprawach utworzenia uczelni niepublicznej oraz wydania pozwolenia na utworzenie kierunku studiów w uczelni. Do jej zadań należeć będzie także prowadzenie działalności

analitycznej, szkoleniowej oraz upowszechnianie dobrych praktyk w zakresie jakości kształcenia, współpraca z krajowymi i międzynarodowymi instytucjami i organizacjami działającymi w obszarze szkolnictwa wyższego, a także wydawanie opinii w innych sprawach przedstawionych przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

W projektowanych przepisach przewiduje się, że minister będzie powoływał członków Komisji spośród kandydatów spełniających warunki określone w ustawie, zgłoszonych przez uczelnie, Radę Główną Nauki i Szkolnictwa Wyższego, konferencje rektorów, Parlament Studentów RP, ogólnokrajowe stowarzyszenia naukowe, organizacje pracodawców, a także prezydium Komisji.

Projekt ustawy wprowadza ograniczenie pełnienia funkcji Przewodniczącego Komisji i członka prezydium Komisji do dwóch następujących po sobie kadencji. Organami Komisji będą Przewodniczący i prezydium, a w jej skład będą wchodzić zespoły działające w ramach dziedzin nauki i sztuki oraz zespół odwoławczy. Statut Komisji określi w szczególności organizację i sposób działania Komisji, szczegółowe zadania jej organów, zasady doboru kierunków studiów do oceny programowej w danym roku oraz zasady i tryb powoływania ekspertów Komisji.

3.6.2. Ewaluacja szkół doktorskich

Projekt ustawy wprowadza ewaluację szkół doktorskich, której celem jest zapewnienie niezależnej zewnętrznej oceny jakości kształcenia doktorantów. Wprowadzenie ewaluacji szkół doktorskich jest motywowane m.in. wnioskami z kontroli Najwyższej Izby Kontroli w zakresie kształcenia na studiach doktoranckich (informacja z dnia 5 stycznia 2016 r.), w których wskazana została konieczność wprowadzenia odrębnej zewnętrznej oceny jakości kształcenia doktorantów. Ewaluacja szkół doktorskich będzie przeprowadzana przez Komisję Ewaluacji Nauki co 6 lat, z udziałem co najmniej jednego eksperta zatrudnionego w zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej posiadającego znaczący dorobek naukowy oraz jednego doktoranta. Tym samym przepisy ustawy odpowiadają oczekiwaniom środowiska naukowego, w tym doktorantów, dotyczącym szerszego włączenia bezpośrednich zainteresowanych jakością kształcenia w szkole doktorskiej, jak również zapewnienia międzynarodowej perspektywy na pożądaną jakość kształcenia doktorantów.

Przedmiotem ewaluacji będzie ocena m.in. adekwatności programów kształcenia do efektów uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK, kwalifikacji nauczycieli

akademickich lub pracowników naukowych prowadzących kształcenie, jakości procesu rekrutacji, jakości opieki naukowej lub artystycznej i wsparcia w prowadzeniu badań naukowych, rzetelności przeprowadzania oceny śródkresowej, poziomu umiędzynarodowienia i skuteczności kształcenia doktorantów.

Zarówno minister jak i podmiot prowadzący szkołę doktorską będą mieli obowiązek udostępniania w BIP na swojej stronie podmiotowej uchwał zawierających ocenę realizacji kształcenia w danej szkole doktorskiej.

3.6.3. Ewaluacja jakości działalności naukowej

Przy ewaluacji jakości działalności naukowej będą uwzględniane następujące kryteria: poziom naukowy lub artystyczny prowadzonej działalności, efekty badań naukowych i prac rozwojowych (tym samym to kryterium nie będzie dotyczyło ewaluacji działalności w dyscyplinach artystycznych) oraz wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki. Ewaluacja będzie obejmować osiągnięcia wszystkich pracowników prowadzących działalność naukową w podmiotach poddanych ewaluacji. Ewaluacją zostaną objęte osiągnięcia pracowników i doktorantów, które powstały w związku z ich zatrudnieniem lub odbywaniem przez nich kształcenia w podmiocie, a w przypadku federacji – również osiągnięcia osób zatrudnionych w jednostkach uczestniczących. Ewaluacją obejmie się także osiągnięcia artystyczne, które powstały bez związku z zatrudnieniem lub odbywaniem kształcenia w podmiocie. Odstępstwo to wynika ze specyfiki dyscyplin artystycznych, w zakresie których osiągnięcia artystyczne powstają zazwyczaj w wyniku działalności pracowników poza murami zatrudniających ich uczelni.

Do osiągnięć o szczególnym znaczeniu, uwzględnianych przy ewaluacji, będą należeć: monografie naukowe wydane przez wydawnictwa publikujące recenzowane monografie naukowe, artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych lub recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, ujętych w międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu, lub w czasopismach naukowych będących przedmiotem projektów finansowanych w ramach specjalnego programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”. Podstawową zasadą nowego modelu oceny publikacji będzie ujednolicona metoda oceny wszystkich kanałów publikacji przez uznanie – funkcjonującej od ponad pół wieku w naukometrii – zasady dziedziczenia prestiżu (artykuł jest wart tyle, ile czasopismo, w którym jest opublikowany, a książka jest warta tyle, ile wydawnictwo ją wydające). Na potrzeby ewaluacji minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki

określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania wykazów wydawnictw, czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych oraz sposób ustalania i przypisywania im liczby punktów, mając na uwadze uznaną renomę wydawnictw oraz czasopism i konferencji. Podstawą konstrukcji wykazu czasopism punktowanych będą uznane międzynarodowe bazy bibliograficzne oraz wyniki programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”. Wykaz wydawnictw będzie przygotowywany przy współpracy Komisji Ewaluacji Nauki, ekspertów zewnętrznych oraz Biblioteki Narodowej i będzie obejmował tylko uznane wydawnictwa.

Ewaluacja będzie przeprowadzana w ramach poszczególnych dyscyplin naukowych i artystycznych. Oznacza to, że podmiot otrzyma odrębne kategorie naukowe w ramach poszczególnych dyscyplin, w których jest prowadzona działalność naukowa w ocenianym podmiocie. Ewaluacja będzie przeprowadzana tylko w tych podmiotach, które będą zatrudniać według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok, w którym przeprowadza się ewaluację, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, co najmniej 12 pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie. Każdy pracownik będzie składać oświadczenie upoważniające zatrudniający go podmiot do zaliczenia go do liczby pracowników prowadzących działalność naukową. Oświadczenie będzie można złożyć tylko w jednym podmiocie w ramach maksymalnie dwóch dyscyplin. Ponadto osoba, której osiągnięcia naukowe lub artystyczne będą wykazywane na potrzeby ewaluacji, będzie składać oświadczenie upoważniające dany podmiot do wykazania tych osiągnięć w ramach nie więcej niż 2 dyscyplin.

Szczegółowe kryteria ewaluacji jakości działalności naukowej oraz sposób i tryb jej przeprowadzania określi minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, uwzględniając specyfikę prowadzenia działalności naukowej w ramach dziedzin, specyfikę osiągnięć objętych klauzulą niejawności powstałych w uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych lub instytucie badawczym nadzorowanym przez Ministra Obrony Narodowej lub ministra właściwego do spraw wewnętrznych, a także porównywalność wyników osiąganych przez podmioty w ramach dyscyplin oraz rzetelność i przejrzystość ewaluacji. Ewaluację działalności naukowej będzie przeprowadzać Komisja Ewaluacji Nauki. Na podstawie wyników ewaluacji Komisja będzie podejmować uchwałę w sprawie proponowanych kategorii naukowych. Przewodniczący Komisji przekaze ministrowi uchwałę w tej sprawie w terminie 7 dni od dnia jej podjęcia.

Minister na podstawie powyższej uchwały przyzna ewaluowanemu podmiotowi na okres 4 lat kategorię naukową A+, A, B+, B albo C, w poszczególnych dyscyplinach, przy czym kategoria A+ będzie kategorią najwyższą, a kategoria C – najniższą. Decyzje w sprawie przyznania kategorii naukowej będą wydane w terminie do dnia 31 lipca roku następującego po ostatnim roku okresu objętego ewaluacją. Strona niezadowolona z decyzji w sprawie przyznanej kategorii naukowej będzie mogła zwrócić się do ministra z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wniosek ten będzie opiniowany przez Komisję w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania wniosku przekazanego przez ministra. Umożliwi to rozpatrzenie wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy w tym samym roku, co jest szczególnie istotne dla procesu ustalania wysokości subwencji na utrzymanie potencjału dydaktycznego i utrzymanie potencjału badawczego. Do postępowań w sprawie przyznania kategorii naukowej – z uwagi na specyfikę procesu ewaluacji jakości działalności naukowej – nie będą mieć zastosowania przepisy art. 10, art. 35–37, art. 61 § 4, art. 79a, art. 81 oraz art. 96a–96n Kodeksu postępowania administracyjnego.

Komisję Ewaluacji Nauki powoła minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Do głównych zadań Komisji będzie należeć: 1) przeprowadzanie ewaluacji jakości działalności naukowej podmiotów prowadzących działalność naukową, 2) przygotowanie projektów wykazów czasopism naukowych i wydawnictw, w których zamieszczone publikacje lub wydane książki naukowe będą uwzględniane przy ewaluacji działalności naukowej, 3) przedstawianie ministrowi propozycji kategorii naukowej dla podmiotów poddanych ewaluacji, 4) ewaluacja jakości kształcenia w szkołach doktorskich, 5) wydawanie opinii w sprawie wykazu konkursów grantowych, w ramach których finansowane i rozliczone projekty badawcze będą uwzględniane w postępowaniach o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

W skład Komisji wejdzie 35 osób, w tym: po 4 przedstawicieli poszczególnych dziedzin oraz 7 osób z doświadczeniem w zakresie polityki naukowej. Reprezentanci poszczególnych dziedzin nauki i dziedziny sztuki będą powoływani spośród osób zgłoszonych przez uczelnie, instytuty naukowe PAN, instytuty badawcze oraz instytuty międzynarodowe. Podmioty te będą mogły zgłaszać po jednym kandydacie w każdej dziedzinie, w ramach której prowadzą działalność naukową, jeżeli co najmniej w jednej dyscyplinie w danej dziedzinie będą posiadać kategorię naukową A+, A albo B+, a przy tym w żadnej z dyscyplin nie będą posiadać kategorii naukowej C. Kadencja Komisji będzie trwać 4 lata i rozpoczynać się w dniu 1 stycznia. Ta sama osoba będzie mogła być członkiem Komisji nie dłużej niż przez

2 kolejne kadencje. Pracami Komisji będzie kierować przewodniczący, wskazany przez ministra spośród członków Komisji. Członkiem Komisji będzie mogła być osoba, która: 1) ma nieposzlakowaną opinię i przestrzega zasad etyki naukowej, 2) nie popełniła czynu określonego w art. 115 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem, 3) posiada co najmniej stopień doktora, 4) aktywnie uczestniczy w realizacji badań naukowych i ma znaczące osiągnięcia w tym zakresie, 5) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji Komisji, a także spełnia inne wymagania określone dla członków rad uczelni, w tym w zakresie pełnej zdolności do czynności prawnych, niekaralności czy braku współpracy z organami bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów. Członkostwa w Komisji nie będzie można łączyć z członkostwem w Polskiej Komisji Akredytacyjnej, Radzie Doskonałości Naukowej lub Komitecie Polityki Naukowej, funkcją rektora, pełnieniem funkcji kierowniczej w uczelni, funkcją prezesa i wiceprezesa PAN, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz stanowiskiem dyrektora instytutu naukowego PAN, instytutu badawczego lub międzynarodowego instytutu naukowego.

3.7. Odpowiedzialność dyscyplinarna

3.7.1. Odpowiedzialność dyscyplinarna nauczycieli akademickich

Projekt przewiduje szczegółowe regulacje dotyczące postępowania dyscyplinarnego wobec nauczycieli akademickich. Zaproponowano definicję przewinienia dyscyplinarnego oraz zasadę, że rozwiązanie stosunku pracy przez nauczyciela akademickiego, któremu zarzuca się przewinienie dyscyplinarne, nie stanowi przeszkody do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego oraz nie wpływa na prowadzenie postępowania dyscyplinarnego.

W projekcie ujęto zasady postępowania w sprawach dyscyplinarnych mające na celu zabezpieczenie praw i wolności osoby, której dotyczy postępowanie dyscyplinarne oraz członków organów dyscyplinarnych. Projekt przewiduje, że karami dyscyplinarnymi będą: upomnienie, nagana, nagana z obniżeniem wynagrodzenia zasadniczego o 10%–25% na okres od miesiąca do 2 lat, pozbawienie prawa do wykonywania zadań promotora, recenzenta oraz

członka komisji w postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego oraz tytułu profesora na okres od roku do 5 lat, pozbawienie prawa do pełnienia funkcji kierowniczych w uczelniach na okres od 6 miesięcy do 5 lat, wydalenie z pracy w uczelni, wydalenie z pracy w uczelni z zakazem wykonywania pracy w uczelniach na okres od 6 miesięcy do 5 lat oraz pozbawienie prawa do wykonywania zawodu nauczyciela akademickiego na okres 10 lat.

Projekt przewiduje, że w postępowaniu dyscyplinarnym będą brać udział rzecznicy w uczelniach oraz rzecznicy powoływani przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, a orzekać będą uczelniane komisje dyscyplinarne, komisja dyscyplinarna przy Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz komisja dyscyplinarna przy ministrze.

W projekcie zaproponowano nowe kompetencje rektora w postępowaniu w sprawach dyscyplinarnych – w zakresie mediacji. Wprowadzono możliwość przeprowadzania mediacji przed wszczęciem postępowania wyjaśniającego oraz określono sposób jej przeprowadzenia. Wprowadzono nową procedurę odwoławczą od kary upomnienia nałożonej przez rektora. Ukaraný karą upomnienia będzie uprawniony do wniesienia odwołania od rozstrzygnięcia rektora w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o ukaraniu. Organem właściwym do rozpatrzenia odwołania będzie sąd pracy właściwy dla siedziby uczelni.

Projekt przewiduje zasadę przedawnienia karalności w postępowaniu dyscyplinarnym z wyjątkiem czynów dotyczących przywłaszczenia sobie autorstwa albo wprowadzenia w błąd co do autorstwa całości lub części cudzego utworu albo artystycznego wykonania, rozpowszechnienia, bez podania nazwiska lub pseudonimu twórcy, cudzego utworu w wersji oryginalnej albo w postaci opracowania, rozpowszechnienia, bez podania nazwiska lub pseudonimu twórcy, cudzego artystycznego wykonania albo publicznego zniekształcenia takiego utworu, artystycznego wykonania, fonogramu, wideogramu lub nadania, naruszenia cudzych praw autorskich lub praw pokrewnych w inny sposób, sfalszowania badań naukowych lub ich wyników, lub dokonania innego oszustwa naukowego.

Precyzyjnie określono strony postępowania wyjaśniającego i ich uprawnienia. Zaprojektowano uprawnienie rzecznika dyscyplinarnego i komisji dyscyplinarnych polegające na możliwości zwrócenia się do sądu rejonowego o nałożenie kary pieniężnej w przypadku uchylania się przez obwinionego lub świadka od stawienia.

Postępowanie w sprawie dyscyplinarnej będzie się składać z postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez rzecznika dyscyplinarnego i postępowania

dyscyplinarnego przed właściwą komisją dyscyplinarną. W projekcie uregulowano właściwość komisji dyscyplinarnych, uzależnioną w szczególności od rodzaju wnioskowanych kar dyscyplinarnych.

W projekcie uregulowano sposób prowadzenia postępowania przez komisję dyscyplinarną. Projekt przewiduje termin przedawnienia orzekania, a także zasady wznowiania postępowań dyscyplinarnych.

3.7.2. Odpowiedzialność dyscyplinarna studentów i doktorantów

Projekt ustawy przewiduje, że za naruszenie przepisów obowiązujących w uczelni oraz za czyny uchybiające godności studenta studenci będą podlegać odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Postępowania wyjaśniające będą prowadzone w uczelni przez powołanego na 4-letnią kadencję rzecznika dyscyplinarnego (lub kilku rzeczników dyscyplinarnych). W sprawach dyscyplinarnych studentów, wszczynanych na wniosek rzecznika, będą orzekać komisje dyscyplinarne oraz odwoławcze komisje dyscyplinarne, w składzie których oprócz przewodniczących (nauczycieli akademickich), w równej liczbie zasiadać będą nauczyciele akademicki i studenci. Komisje będą niezawisłe w zakresie orzekania oraz niezależne od organów władzy publicznej i organów uczelni. Rozprawy przed komisją dyscyplinarną lub sądem koleżeńskim będą jawne. Kadencja komisji będzie trwała 4 lata.

Projekt przewiduje następujący katalog kar dyscyplinarnych: upomnienie, nagana, nagana z ostrzeżeniem, zawieszenie w określonych prawach studenta na okres do jednego roku albo wydalenie z uczelni. Rektor będzie uprawniony do wymierzenia studentowi kary upomnienia za przewinienie mniejszej wagi.

Projekt przewiduje przedawnienie orzekania, które będzie następowało po upływie 6 miesięcy od dnia uzyskania przez rektora wiadomości o popełnieniu czynu uzasadniającego nałożenie kary lub po upływie 3 lat od dnia popełnienia czynu. Analogicznie do postępowań w sprawach dyscyplinarnych wobec nauczycieli akademickich, w projekcie przewidziano, że przedawnieniu nie podlega karalność czynów polegających na naruszeniu cudzych praw autorskich.

Zgodnie z projektem postępowanie dyscyplinarne w uczelni będzie dwuinstancyjne, a od prawomocnego orzeczenia odwoławczej komisji dyscyplinarnej będzie służyła skarga do sądu administracyjnego.

Do postępowań dyscyplinarnych wobec studentów w sprawach nieuregulowanych w ustawie, będą miały zastosowanie odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Szczegółowy tryb postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w sprawach studentów zostanie określony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

Projekt przewiduje, że doktoranci będą podlegać odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie przepisów obowiązujących w podmiocie prowadzącym szkołę doktorską oraz za czyn uchybiający godności doktoranta. Do odpowiedzialności dyscyplinarnej doktorantów będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej studentów oraz przepisy rozporządzenia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w sprawach studentów.

3.8. Cudzoziemcy w systemie szkolnictwa wyższego i nauki

Projekt przewiduje, że cudzoziemcy będą mogli podejmować studia, kształcenie w szkołach doktorskich, uczestniczyć w studiach podyplomowych, kształceniu specjalistycznym i innych formach kształcenia. Cudzoziemiec będzie również mógł uczestniczyć w prowadzeniu działalności naukowej lub prowadzeniu kształcenia.

W zakresie opłat za kształcenie, w tym na studiach podyplomowych oraz w ramach innych form kształcenia, możliwe będzie zwolnienie cudzoziemca z ich części na podstawie umowy między uczelniami, umowy międzynarodowej, a także decyzji rektora, dyrektora instytutu badawczego, instytutu naukowego PAN lub międzynarodowego instytutu naukowego, ministra nadzorującego daną uczelnię, a w przypadku stypendystów Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej – dyrektora Agencji.

Projekt określa również katalog grup cudzoziemców zwolnionych od części opłat z mocy ustawy, zaś w zakresie świadczeń w sposób jasny wyłącza możliwość przyznania cudzoziemcowi stypendium socjalnego oraz kredytu studenckiego. Należy jednak mieć na uwadze, że ów warunek nie będzie dotyczył m.in. posiadaczy Karty Polaka.

Cudzoziemiec będzie mógł zostać zatrudniony jako nauczyciel akademicki, będzie mu również można powierzyć inną pracę zarobkową w zakresie zadań związanych z kształceniem i prowadzeniem działalności naukowej, przy czym nie będzie w tym celu konieczne uzyskanie zezwolenia i zgody organu zatrudnienia. W sposób wyraźny określono

również, że zatrudniony cudzoziemiec podlegać będzie obowiązkowi ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, a także będzie korzystał z uprawnień na zasadach obowiązujących obywateli polskich.

W projekcie ustawy wskazano, że dyplomy ukończenia studiów uprawniające do dalszego kształcenia w kraju wydania dają prawo do podjęcia kształcenia na takim samym poziomie w Polsce. Dodatkowo przewidziano automatyczną uznawalność poziomów wykształcenia w odniesieniu do dyplomów wydawanych przez uprawnione uczelnie działające w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) lub Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA).

Projekt ustawy przewiduje automatyczne uznanie stopni naukowych uzyskanych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) oraz Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA).

Przewidziano, że dokumenty potwierdzające ukończenie studiów, wydane przez polskie uczelnie będą uwierzytelniane przez dyrektora Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej oraz określono katalog tych dokumentów.

3.9. Instytucje przedstawicielskie środowiska szkolnictwa wyższego i nauki oraz organy pomocnicze ministra

Projektowane regulacje wymieniają instytucje przedstawicielskie środowiska szkolnictwa wyższego i nauki, którymi są: Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich, Konferencja Rektorów Publicznych Uczelni Zawodowych, Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich, Parlament Studentów RP oraz Krajowa Reprezentacja Doktorantów.

Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego będzie wybieralną instytucją, której głównym zadaniem będzie współdziałanie z organami władzy publicznej w zakresie szeroko pojmowanej polityki naukowej państwa oraz współpraca z krajowymi i międzynarodowymi organizacjami działającymi w obszarze szkolnictwa wyższego i nauki. Obsługę administracyjną Rady zapewni urząd obsługujący ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

W skład Rady wejdą: nauczyciele akademicki wybrani przez konferencje rektorów spośród kandydatów wybranych przez uczelnie – w liczbie 14 (z podziałem uwzględniającym

jak dotychczas proporcje łącznej liczby studentów studiujących w uczelniach członkowskich każdej z tych konferencji), 3 przedstawiciele PAN wybrani przez Prezydium PAN, 1 przedstawiciel instytutów badawczych i 1 przedstawiciel państwowych instytutów badawczych wybrani przez Radę Główną Instytutów Badawczych, 4 studenci wybrani przez Parlament Studentów RP, 2 doktoranci wybrani przez Krajową Reprezentację Doktorantów, 2 przedstawiciele pracowników wybrani przez reprezentatywne organizacje związków zawodowych, 2 przedstawiciele pracodawców wybrani przez reprezentatywne organizacje pracodawców. Ta sama osoba może pełnić funkcję członka Rady nie dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje.

Kadencja Rady rozpocznie się w dniu 1 stycznia i będzie trwała 4 lata, z uwzględnieniem normy określającej, że przedstawiciele studentów i doktorantów są powoływani na członków Rady na okres określony odpowiednio w statucie Parlamentu Studentów RP i Krajowej Reprezentacji Doktorantów.

W projekcie uregulowano funkcjonowanie Rady, którą kieruje jej przewodniczący. Statut uchwalany przez Radę na posiedzeniu plenarnym określi jej organizację, tryb działania oraz jej organy i kompetencje. Ponadto rektor, na wniosek członka Rady będącego nauczycielem akademickim, może zwolnić go całkowicie lub częściowo z obowiązków dydaktycznych.

Ustawa przewiduje istnienie: Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich tworzonej przez uczelnie akademickie, Konferencji Rektorów Publicznych Uczelni Zawodowych tworzonej przez publiczne uczelnie zawodowe oraz Konferencji Rektorów Zawodowych Szkół Polskich tworzonej przez niepubliczne uczelnie zawodowe.

Podstawowym zadaniem konferencji uczelni będzie współdziałanie z organami władzy publicznej w szeroko rozumianych sprawach dotyczących szkolnictwa wyższego, nauki i kultury. Konferencje będą posiadały osobowość prawną, a organem nadzorującym będzie minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Do konferencji uczelni stosuje się odpowiednio wybrane przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach.

Zgodnie z przepisami projektu Parlament Studentów RP reprezentuje ogół studentów w Rzeczypospolitej Polskiej, a tworzą go przedstawiciele wszystkich samorządów studenckich. Podstawowym uprawnieniem Parlamentu jest prawo do wyrażania opinii i przedstawiania wniosków w szeroko rozumianych sprawach dotyczących ogółu studentów, w tym do opiniowania projektów aktów normatywnych dotyczących studentów. Najwyższym organem Parlamentu będzie zjazd delegatów, w skład którego wchodzi przedstawiciele

samorządu studenckiego każdej uczelni. Zjazd uchwała statut Parlamentu, określający organizację i sposób jego działania, który wchodzi w życie po stwierdzeniu przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki jego zgodności z przepisami prawa. Nadzór nad Parlamentem sprawuje minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, który przekazuje mu środki finansowe niezbędne do jego funkcjonowania w formie dotacji podmiotowej. Wiąże się z tym konieczność badania przez firmę audytorską rocznego sprawozdania finansowego Parlamentu. Parlament będzie posiadać osobowość prawną; stosuje się do niego odpowiednio wybrane przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach.

Analogicznie Krajowa Reprezentacja Doktorantów reprezentuje ogół doktorantów w Rzeczypospolitej Polskiej, a tworzą ją przedstawiciele wszystkich samorządów doktorantów. Jej podstawowym uprawnieniem jest prawo do wyrażania opinii i przedstawiania wniosków w szeroko rozumianych sprawach dotyczących ogółu doktorantów, w tym do opiniowania projektów aktów normatywnych dotyczących doktorantów. Najwyższym organem jest zjazd delegatów. Nadzór nad Krajową Reprezentacją Doktorantów sprawuje minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, który przekazuje jej środki finansowe niezbędne do funkcjonowania w formie dotacji podmiotowej.

Organem pomocniczym ministra w zakresie polityki naukowej państwa będzie Komitet Polityki Naukowej. Głównymi zadaniami Komitetu jest przeprowadzanie ewaluacji realizacji polityki naukowej państwa oraz opiniowanie dokumentów przedstawionych przez ministra. W skład Komitetu wchodzi 12 członków powołanych przez ministra, których kadencja trwa 2 lata. Pracami Komitetu kieruje przewodniczący, wybierany przez członków Komitetu z ich grona. Ta sama osoba może pełnić funkcję członka Komitetu nie dłużej niż przez 2 kolejne kadencje.

Ponadto ustawa umożliwia ministrowi powoływanie innych podmiotów o charakterze pomocniczym – zespołów doradczych oraz ekspertów w celu przedstawienia opinii lub ekspertyzy.

3.10. Systemy informatyczne szkolnictwa wyższego i nauki

Projekt ustawy przewiduje istnienie Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on.

Projektowane przepisy dotyczące Systemu POL-on mają na celu uporządkowanie i ujednolicenie danych gromadzonych od podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki, zapewnienie niezbędnych danych na potrzeby polskiej i europejskiej statystyki publicznej oraz wspomaganie decyzji ministra dotyczących polityki z obszaru szkolnictwa wyższego i nauki.

Projekt ustawy przewiduje publiczny dostęp do znacznej części danych gromadzonych w Systemie POL-on. Z uwagi na fakt, że w Systemie POL-on gromadzi się także dane osobowe, które nie mogą być upubliczniane, wskazano katalog podmiotów, mających dostęp do danych osobowych. Równocześnie określono cel przetwarzania danych w Systemie POL-on. Dane przetwarzane są dla potrzeb wykonywania zadań związanych z ustalaniem i realizacją polityki naukowej państwa, przeprowadzaniem ewaluacji jakości kształcenia, ewaluacji szkół doktorskich i ewaluacji jakości działalności naukowej, ustalania wysokości subwencji i dotacji, nadzorem nad systemem szkolnictwa wyższego i nauki, realizacją zadań przez NAWA, NCBiR oraz NCN.

Projekt ustawy przewiduje zbieranie w Systemie POL-on danych osobowych, takich jak: imiona i nazwisko, numer PESEL, obywatelstwo, rok urodzenia, płeć, nazwa państwa urodzenia – w przypadku cudzoziemców oraz inne w zależności od wykazu. Gromadzenie danych osobowych jest niezbędne np. w procesie kontroli wydatkowania środków na pomoc materialną dla studentów.

W projekcie przewiduje się zbieranie informacji o nauczycielach akademickich i innych osobach prowadzących zajęcia oraz o osobach biorących udział w prowadzeniu działalności naukowej w jednym wykazie. Regulacja taka ma zapewnić jednolity zakres danych dotyczących pracowników uczelni jak i innych podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Pozyskane dane posłużą m.in. weryfikacji liczby nauczycieli akademickich, prowadzących zajęcia w uczelni i przebiegu kształcenia w szkołach doktorskich.

Regulacja przewiduje, że w wykazie dotyczącym doktorantów zbiera się także informacje o osobach ubiegających się o stopień doktora, w tym poza szkołami doktorskimi.

Projekt uwzględnia także wykaz instytucji szkolnictwa wyższego i nauki, który zawiera podstawowe informacje m.in. posiadane kategorie naukowe, prowadzone studia i szkoły doktorskie, oraz prowadzone badania i prace rozwojowe. Dane te będą pomocne kandydatom na studia, studentom, pracownikom systemu szkolnictwa wyższego i nauki czy przedsiębiorcom.

Projekt uwzględnia utworzenie w Systemie POL-on bazy dokumentów w postępowaniach awansowych, w której gromadzi się niezbędne dane w odniesieniu do osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora, o nadanie stopnia doktora habilitowanego, jak również w odniesieniu do osób ubiegających się o nadanie tytułu profesora. Gromadzenie danych w powyższej bazie ma na celu zapewnienie jawności i przejrzystości procedur postępowań awansowych oraz współpracę z Jednolitym Systemem Antyplagiatowym (JSA). Wszystkie dane gromadzone w tym wykazie są publicznie dostępne, z wyjątkiem numeru PESEL i numeru dokumentu potwierdzającego tożsamość.

Projekt przewiduje prowadzenie przez ministra JSA, który współpracuje z repozytorium pisemnych prac dyplomowych oraz z bazą dokumentów w postępowaniach awansowych. W repozytorium będą gromadzone informacje o obronionych pracach dyplomowych wraz z ich treściami. Obowiązek sprawdzania prac dyplomowych przed ich obroną z wykorzystaniem JSA, nałożony na uczelnie niniejszą ustawą, ma na celu zapewnienie ochrony własności praw autorskich absolwentów uczelni. Korzystanie z JSA przez uczelnie będzie bezpłatne. Gromadzenie danych w powyższych bazach ma na celu zapewnienie, aby stopnie i tytuły były nadawane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz dyplomy były wydawane zgodnie z obowiązującym prawem.

Projekt przewiduje także utworzenie w Systemie POL-on bazy osób upoważnionych do podpisywania dokumentów, w której znajdują się informacje o pełnionych funkcjach w instytucjach szkolnictwa wyższego i nauki, odwzorowania cyfrowe podpisów i paraf, wzory pieczęci urzędowych i wzory dokumentów potwierdzających uzyskanie kwalifikacji. Informacje te są niezbędne w celu ułatwienia wykonania obowiązku ustawowego przez dyrektora NAWA dotyczącego uwierzytelnienia dokumentów wydanych przez uczelnie oraz przez dyrektora NAWA, Prezesa PAN i odpowiedniego ministra nadzorującego instytut badawczy odnośnie do uwierzytelnienia dyplomów doktorskich i dyplomów habilitacyjnych oraz ich duplikatów i odpisów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą, zgodnie z przepisami niniejszej ustawy.

Regulacja wprowadza do Systemu POL-on bazę dokumentów planistyczno-sprawozdawczych zawierającą dokumenty finansowe. Informacje w niej zawarte są konieczne do prowadzenia kontroli wydatkowania środków publicznych przez podmioty szkolnictwa wyższego i nauki.

Projekt przewiduje prowadzenie monitoringu karier studentów i absolwentów oraz osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora i osób, które uzyskały ten stopień. Monitoring

będzie prowadzony przy wykorzystaniu danych administracyjnych ZUS i Systemu POL-on, co gwarantuje zachowanie pełnej anonimowości osób objętych badaniem. W wyniku połączenia danych z tych dwóch baz otrzymuje się zbiór danych zanonimizowanych niedających możliwości identyfikacji osób, które brały udział w badaniu. Monitoring dostarcza rzetelnych informacji o wpływie studiów wyższych na powodzenie na rynku pracy. Szczególne znaczenie ma on dla zarządzania uczelnią, w szczególności dla zapewnienia lepszej jakości kształcenia oraz lepszego dopasowania programów studiów do potrzeb społeczno-gospodarczych. Wyniki tego badania są także bardzo ważne dla kandydatów na studia, dostarczają one informacji o zatrudnialności oraz zarobkach absolwentów danej uczelni lub kierunku, co powinno być pomocne przy wyborze studiów. Badanie wykorzystane będzie także przez rząd, który analizując wyniki monitoringu będzie mógł lepiej dopasować politykę w zakresie kształcenia. Natomiast opinia publiczna uzyskuje informacje odnośnie do efektywności kształcenia w kontekście powodzenia na rynku pracy. Należy podkreślić, że polski system jest rozwiązaniem nowatorskim w skali Europy.

W projekcie znalazły się także przepisy dotyczące obowiązku przekazywania przez rektorów, dyrektorów instytutów PAN, dyrektorów instytutów badawczych oraz dyrektorów instytutów międzynarodowych danych na potrzeby statystyki publicznej przy wykorzystaniu Systemu POL-on, na formularzach opracowanych przez ministra w porozumieniu z Prezesem GUS. Do tej pory uczelnie i instytuty badawcze przekazywały dane na potrzeby statystyki publicznej bezpośrednio do GUS. Zmiana ta jest dużym ułatwieniem dla uczelni, gdyż wszystkie dane z obszaru szkolnictwa wyższego przekazują w jedno miejsce.

3.11. Stypendia i nagrody ministra, nagrody Prezesa Rady Ministrów

Projekt ustawy przewiduje dwa zasadnicze instrumenty prawne, dzięki którym organy władzy publicznej (minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki oraz Prezes Rady Ministrów) będą mogli uhonorować wybitnych przedstawicieli środowiska akademickiego i naukowego. Instrumentami tymi będą stypendia przyznawane przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, a także nagrody, które będą przyznawane przez tego ministra oraz przez Prezesa Rady Ministrów.

Beneficjentami stypendiów będą mogli być studenci posiadający znaczące osiągnięcia naukowe lub artystyczne związane ze studiami, lub znaczące osiągnięcia sportowe, a także wybitni młodzi naukowcy (młodym naukowcem w świetle przepisów ustawy jest osoba, która

jest doktorantem lub nauczycielem akademickim i nie posiada stopnia doktora albo posiada stopień doktora i od jego uzyskania nie upłynęło 7 lat).

Stypendia ministra przewidziane w projekcie ustawy będą miały charakter motywacyjny. Świadczenie to, z uwagi na swoją rolę w systemie oraz podmiot przyznający, zostało wyłączone z systemu świadczeń bezzwrotnej pomocy państwa.

Projekt ustawy przewiduje, że każdy z nadzorujących uczelnie ministrów będzie przekazywał środki na fundusz stypendialny, z przeznaczeniem na stypendia ministra, dla nadzorowanych uczelni.

Z kolei nagrody będą mogły być przyznawane za osiągnięcia w zakresie działalności naukowej, dydaktycznej, wdrożeniowej lub organizacyjnej, a także za całokształt dorobku (nagroda ministra) lub za wyróżniające się rozprawy doktorskie, wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego lub za osiągnięcia w zakresie działalności naukowej lub wdrożeniowej (nagroda Prezesa Rady Ministrów). Prezes Rady Ministrów będzie mógł także, w odrębnym trybie, przyznać nagrodę specjalną za ważne dla kraju osiągnięcia naukowe. Projekt przewiduje, że Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i tryb przyznawania nagród, rodzaje osiągnięć i sposób ich dokumentowania, skład i czas trwania kadencji zespołu opiniującego wnioski, jego zadania, sposób ich wykonywania, wysokość wynagrodzenia oraz sposób obsługi i finansowania jego prac, maksymalną liczbę przyznawanych nagród, maksymalną wysokość nagrody oraz wzór wniosku o jej przyznanie. Co do zasady należy przyjąć, że dla nagród Prezesa Rady Ministrów zachowane zostaną zasady wynikające z obecnych przepisów rozporządzenia w tej sprawie.

3.12. Finansowanie systemu szkolnictwa wyższego i nauki oraz gospodarka finansowa uczelni

Rozwiązania w zakresie finansowania zaproponowane w projekcie ustawy w znacznym stopniu zwiększą autonomię w zarządzaniu uczelnią. Projekt ustawy przewiduje swobodę decydowania przez uczelnię o przeznaczeniu największej części środków przekazywanych uczelniom. Nowo zaprojektowany system finansowania znacznie usprawnia przyznawanie oraz wydatkowanie środków finansowych na szkolnictwo wyższe i naukę.

Osiągnięcie celu w postaci uelastycznienia procesu decyzyjnego w zakresie wewnętrznego podziału środków w szkołach wyższych będzie możliwe przez połączenie

środków pochodzących ze strumieni finansowania regulowanych obecnie przez dwa akty prawne: ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz ustawę z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki. Naturalną konsekwencją tego działania będzie połączenie dwóch działów budżetowych. Wiąże się z tym również konieczność połączenia dwóch działów administracji rządowej: szkolnictwa wyższego i nauki.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że zmniejszenie liczby strumieni finansowania nie będzie oznaczało ograniczenia środków przekazywanych podmiotom systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Reforma zakłada istnienie dwóch głównych strumieni finansowania. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki oraz inni ministrowie nadzorujący uczelnie publiczne będą przekazywali uczelniom środki na utrzymanie potencjału dydaktycznego oraz utrzymanie potencjału badawczego.

Środki finansowe przeznaczone na utrzymanie potencjału dydaktycznego, dystrybuowane zgodnie z regułami określonymi w projektowanym akcie prawnym, będą pochodziły w szczególności z połączonych dotychczasowych dotacji przeznaczonych na zadania związane z:

- kształceniem studentów studiów stacjonarnych, kształceniem uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich, kształceniem kadr naukowych, utrzymaniem uczelni, w tym na remonty (art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym), z wyłączeniem środków przeznaczonych na kształcenie uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich;
- świadczeniami zdrowotnymi, wykonywanymi w ramach kształcenia studentów studiów stacjonarnych w podstawowej jednostce organizacyjnej uczelni medycznej lub innej uczelni publicznej, w której jest prowadzone kształcenie na kierunkach medycznych pod bezpośrednim nadzorem nauczycieli akademickich posiadających kwalifikacje do wykonywania zawodu medycznego właściwego ze względu na treści kształcenia (art. 94 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym);
- prowadzeniem podyplomowego kształcenia w celu zdobywania specjalizacji przez lekarzy, lekarzy dentystów, lekarzy weterynarii, farmaceutów, pielęgniarki i położne oraz przez diagnostów laboratoryjnych (art. 94 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym);
- dofinansowaniem zadań projakościowych (art. 94b ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym), z wyłączeniem zadań realizowanych na podstawie art. 94b ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym.

Analogicznie, środki finansowe wskazane w projektowanej ustawie na utrzymanie potencjału badawczego będą pochodziły w szczególności z połączenia dotychczasowych dotacji przeznaczonych na:

- utrzymanie potencjału badawczego (art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy o zasadach finansowania nauki);
- działalność podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni, jednostek naukowych Polskiej Akademii Nauk, instytutów badawczych i międzynarodowych instytutów naukowych polegającą na prowadzeniu badań naukowych lub prac rozwojowych oraz zadań z nimi związanych, służących rozwojowi młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich, finansowanych w wewnętrznym trybie konkursowym (art. 18 ust. 1 pkt 3 ustawy o zasadach finansowania nauki);
- finansowanie zadań związanych z kształceniem uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich prowadzonych w uczelniach niepublicznych oraz finansowanie zwiększenia wysokości stypendiów doktoranckich, dla nie więcej niż 30% najlepszych doktorantów w uczelniach publicznych i niepublicznych (art. 94b ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym);
- kształceniem studentów studiów stacjonarnych, kształceniem uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich, kształceniem kadr naukowych, utrzymaniem uczelni, w tym na remonty (art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym), w zakresie środków przeznaczonych na kształcenie uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich.

W przypadku wyżej wymienionych strumieni finansowych, zdecydowano się na zmianę formy przyznawania środków podmiotom. Projekt ustawy przewiduje, że środki te będą przyznawane w formie subwencji, zaś publiczne uczelnie akademickie będą otrzymywać jedną połączoną subwencję.

W regulacjach prawnych brak jest jednak definicji subwencji. W doktrynie prawa finansów publicznych przyjęło się określać subwencje, jako świadczenia publicznoprawne państwa na rzecz innych podmiotów publicznych, o charakterze bezzwrotnym, ogólnym, bezwarunkowym i nieodpłatnym. W doktrynie prawa finansowego rozumie się przez to środki na uzupełnienie dochodów własnych. Obecnie na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych subwencje otrzymują jednostki samorządu terytorialnego oraz partie polityczne. Projekt ustawy przewiduje, że o wykorzystaniu subwencji decydują organy poszczególnych podmiotów. W przypadku systemu szkolnictwa wyższego i nauki

będzie to oznaczało zwiększenie elastyczności wydatkowania środków oraz zapewnienie większej stabilności i przewidywalności finansowej dla uczelni. Przekazana subwencja nie będzie co do zasady podlegać zwrotowi i rozliczeniu w rozumieniu celu. Nie oznacza to jednak całkowitej dowolności wydatkowania środków. W przypadku wydatkowania środków na cel inny niż statutowy wprowadzono przepisy dotyczące ponoszenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Jednocześnie należy zaznaczyć, że wszelkie wydatki wchodzącej w skład sektora finansów publicznych jednostki tego sektora są kontrolowane na zasadach ogólnych określonych w ustawie o finansach publicznych oraz w innych przepisach (np. ustawa z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli) – niezależnie od źródła finansowania (dochody własne, dotacje czy też subwencje). Dodatkowo projekt ustawy przewiduje zamieszczanie w Systemie POL-on przez podmioty otrzymujące subwencję sprawozdania z wykorzystania wszystkich środków publicznych. Zatem zwiększenie elastyczności w żadnym stopniu nie zmniejsza odpowiedzialności podmiotów ani możliwości oraz szczegółowej kontroli wydatków ze strony odpowiednich instytucji państwa.

Subwencja znakomicie wpisuje się ponadto w postulowane zwiększenie autonomii uczelni, pozwalając na elastyczne alokowanie środków w misję dydaktyczną lub naukową, stosownie do bieżących potrzeb i uwarunkowań zewnętrznych, w kontekście ogólnej strategii danej uczelni.

Prawo do otrzymywania subwencji na utrzymanie potencjału badawczego będzie przysługiwało (poza uczelniami publicznymi) także instytutom badawczym, instytutom naukowym PAN, międzynarodowym instytutom naukowym oraz uczelniom niepublicznym, które poddały się procesowi ewaluacji działalności naukowej.

Projekt ustawy przewiduje finansowanie w ramach środków na utrzymanie potencjału badawczego również szkół doktorskich. Takie przypisanie kształcenia doktorantów zapewni po pierwsze kontynuację finansowania stacjonarnych studiów doktoranckich w uczelniach niepublicznych, po drugie zapewni środki finansowe na kształcenie doktorantów w szkołach doktorskich w instytutach badawczych, instytutach naukowych PAN oraz międzynarodowych instytutach naukowych.

Wyżej wymienione subwencje będą przyznawane podmiotom na podstawie rozporządzenia zawierającego algorytmy podziału środków. Projekt przewiduje, że każdy z ministrów nadzorujących uczelnie publiczne wyda odrębny akt wykonawczy, dzięki czemu będzie mieć możliwość kreacji polityki wobec nadzorowanych przez siebie uczelni. Tym

samym: Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej oraz minister właściwy do spraw zdrowia uzyskają uprawnienie i zostaną obowiązani do wydania odrębnych aktów wykonawczych określających model dystrybucji środków pomiędzy nadzorowane przez siebie uczelnie. Będzie się to jednocześnie wiązało, na etapie przygotowywania projektu ustawy budżetowej, z przeniesieniem odpowiednich środków do odpowiednich części budżetowych będących w dyspozycji ww. ministrów. Jednocześnie w przypadku uczelni wojskowych zapewniono, że wydatki przeznaczone na kształcenie studentów i doktorantów będących osobami cywilnymi, nie będą się wliczać do limitu wydatków określonych w ustawie z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Przewiduje się także, że ministrowie nadzorujący uczelnie, z wyłączeniem ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w wydanych rozporządzeniach mogą określić sposób podziału środków finansowych na dofinansowanie specjalistycznej działalności prowadzonej przez nadzorowane uczelnie. Pozwoli to na zachowanie możliwości dofinansowania specjalistycznych zadań uczelni określonych w obecnie obowiązującym art. 94 ust. 1 pkt 2–6, 8–9 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym. Zarazem nadzorujący ministrowie będą mieli większe możliwości doprecyzowania szczególnych zadań, jakie będą finansowane ze środków pozostających w ich dyspozycji. Propozycja ta umożliwi także lepsze uwzględnienie specyfiki poszczególnych rodzajów uczelni i ich potrzeb.

Projekt ustawy przewiduje również konieczność prowadzenia rachunków ww. subwencji przez uczelnie publiczne w Banku Gospodarstwa Krajowego, który będzie zajmował się ich obsługą. Przepis ten będzie miał zastosowanie od roku 2020.

Jednocześnie projekt przewiduje przekazanie ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego i nauki finansowania kształcenia na kierunkach lekarskich w uczelniach publicznych nadzorowanych przez tego ministra, które m.in. posiadają szpital kliniczny, przy jednoczesnym przekazaniu mu odpowiednich środków finansowych (około 252 mln zł – środki z dotacji na 2017 r.) przez ministra właściwego do spraw zdrowia. Takie działanie ma na celu zachowanie spójności i logiki systemu finansowania szkolnictwa wyższego i nauki.

W celu zapewnienia modelu finansowania dostosowanego do specyfiki uczelni, w procesie podziału środków przekazywanych uczelniom publicznym w ramach subwencji

przeznaczonej na utrzymanie potencjału dydaktycznego, podobnie jak w przypadku dotychczasowego podziału środków w ramach działalności dydaktycznej, uwzględniana będzie ich przynależność do jednej z grup tj. grupy uczelni akademickich lub uczelni zawodowych. Należy jednak zauważyć, że uczelnie zawodowe będą miały prawo do uzyskania środków wyłącznie na utrzymanie potencjału dydaktycznego, natomiast uczelnie akademickie skorzystają ze środków zarówno na utrzymanie potencjału dydaktycznego, jak i badawczego.

W celu zwiększenia transparentności informacji o przyznanych środkach finansowych, projekt nakłada na właściwych ministrów nadzorujących uczelnie obowiązek ogłaszania w Biuletynie Informacji Publicznej w formie komunikatu odpowiednio informacji o wysokości subwencji i dotacji ze środków finansowych na utrzymanie potencjału dydaktycznego, na utrzymanie potencjału badawczego, na świadczenia dla studentów oraz zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, kształceniu lub prowadzeniu działalności naukowej. Przesłanką tego rozwiązania jest fakt, że wysokość ww. środków finansowych ustalana będzie, w głównej mierze, w oparciu o dane liczbowe (pobierane z Systemu POL-on), na podstawie algorytmów określonych w rozporządzeniu, co uniemożliwia inne rozstrzygnięcie, niż wynikające z przekazanych przez podmioty danych.

W projekcie ustawy przewidziano szeroki katalog możliwości zwiększenia subwencji, na wniosek podmiotów systemu nauki i szkolnictwa wyższego, dając jednocześnie ministrowi uprawnienie do podziału środków z urzędu. Wspomniany powyżej katalog nie ma charakteru zamkniętego, stąd ww. podmioty otrzymają także uprawnienie do ubiegania się o zwiększenie środków w sytuacjach innych niż wymienione w projekcie, tj.: realizacja zadania szczególnie istotnego dla polityki naukowej państwa, wystąpienie zdarzenia losowego zakłócającego lub uniemożliwiającego prawidłowe prowadzenie kształcenia lub działalności naukowej czy wzrost liczby studentów uprawnionych do świadczeń stypendialnych, o których mowa w projekcie ustawy.

Istotnym rozwiązaniem zaproponowanym w projektowanej ustawie, a nieuregulowanym w dotychczasowych przepisach, jest określenie sposobu przekazywania wybranych środków finansowych w danym roku kalendarzowym do czasu ustalenia ich faktycznej wysokości na podstawie algorytmicznych podziałów. W tym trybie będą przekazywane środki uczelniom publicznym, jak i niepublicznym, instytutom naukowym PAN, instytutom badawczym, międzynarodowym instytutom badawczym oraz Polskiej

Akademii Umiejętności, których sposób finansowania minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi w drodze rozporządzenia.

Szczególne znaczenie ma możliwość przyznania transz zaliczkowych środków przeznaczonych na świadczenia dla studentów. Rozwiązanie to pozwala na przekazanie studentom z początkiem roku należnych stypendiów socjalnych lub za wyniki w nauce. Także zaliczkowe przekazywanie środków z budżetów poszczególnych ministrów na utrzymanie potencjału dydaktycznego oraz badawczego zapewni możliwość ciągłego realizowania zadań przez ww. podmioty.

Obecnie potencjał badawczy i dydaktyczny uczelni nie jest wykorzystywany w sposób efektywny. Polskie uczelnie przegrywają konkurencję na arenie międzynarodowej, o czym świadczy ich niska pozycja w rankingach międzynarodowych, jak również relatywnie niewielka liczba realizowanych w nich prestiżowych projektów międzynarodowych. W tym kontekście szczególnie istotne będą dalsze starania służące umiędzynarodowieniu szkolnictwa wyższego i nauki, zintensyfikowaniu współpracy nauki i biznesu, stworzeniu nowych ścieżek kariery akademickiej oraz podniesieniu jakości kształcenia, w tym dostosowanie kompetencji studentów do realnych potrzeb rynku pracy. Trzeba natomiast mieć na uwadze, że osiągnięcie zadowalających rezultatów we wskazanych powyżej obszarach będzie wymagało nie tylko zmian regulacyjnych, ale również podniesienia nakładów na szkolnictwo wyższe i naukę. Warto w tym miejscu przytoczyć stanowisko Polski wobec Strategii Europa 2020 przyjętej przez Radę Europejską w 2010 r. W jej ramach Polska zobowiązała się m.in. do zwiększenia wysokości nakładów na badania i rozwój relacjonowanych do Produktu Krajowego Brutto. Plan zakłada osiągnięcie wartości nakładów na B+R w wysokości 1,7% PKB w roku 2020. Wypracowanie nakładów na takim poziomie stanowi znaczne wyzwanie dla polityki państwa i wymaga zwiększenia wysiłków w zakresie finansowania działalności w omawianym obszarze. Należy również zaznaczyć, że w 2016 r. wydatki te stanowiły mniej niż 1% PKB, przy średniej w Unii Europejskiej wynoszącej 2,03% PKB. Jest potrzebny zatem skokowy wzrost nakładów na szkolnictwo wyższe i naukę.

Przewiduje się rezygnację z dotychczasowych rozwiązań w zakresie zagwarantowanej w art. 93 dotychczas obowiązującej ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym waloryzacji wydatków budżetu państwa. Mechanizm ten nie gwarantował wzrostu środków na szkolnictwo wyższe i naukę. Jest postulowane, mimo połączenia części budżetowych, wprowadzenie dwuczłonowego mechanizmu waloryzacyjnego polegającego na odrębnej waloryzacji części wydatków na naukę przez iloczyn realnej prognozowanej

dynamiki PKB oraz wskaźnika 2,15, który zostanie docelowo osiągnięty w 2028 r. Do tego czasu ww. wskaźnik będzie wzrastał corocznie o 0,1. Do waloryzacji części wydatków na szkolnictwo wyższe będzie stosowany prognozowany wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych.

W 2019 r. podstawą dla waloryzacji wydatków w zakresie finansowania nauki będą wydatki zaplanowane w budżecie państwa na rok 2018 w części budżetowej 28 – Nauka oraz rezerwie celowej nr 84 pn. „Środki na zwiększenie nakładów w obszarze badań naukowych”, a także w ramach działu 730 – Nauka w innych częściach budżetowych. Z kolei w zakresie finansowania szkolnictwa wyższego wydatki zaplanowane w budżecie państwa na rok 2018 w części budżetowej 38 – Szkolnictwo wyższe oraz rezerwie celowej nr 18 pn. „Środki na działalność Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej”, a także w ramach działu 803 – Szkolnictwo wyższe w innych częściach budżetowych.

W każdym kolejnym roku Minister Finansów za podstawę waloryzacji będzie uznawał środki zwaloryzowane rok wcześniej.

Dodatkowo w przypadku osiągnięcia przez ww. wskaźniki wartości ujemnych wprowadzono w projekcie ustawy mechanizm gwarantujący pozostawienie nakładów na szkolnictwo wyższe i naukę na niezmiennym poziomie w stosunku do już otrzymywanych środków.

Wyżej opisany mechanizm pozwoli sfinansować szereg nowych działań przewidzianych w projekcie ustawy, m.in. wszystkie inicjatywy doskonałości (badawcza, regionalna i dydaktyczna).

Projekt ustawy przewiduje również zmiany w sposobie finansowania funduszu pomocy materialnej, który stanie się funduszem stypendialnym uczelni. Projekt przewiduje zaprzestanie finansowania z funduszu stypendialnego remontów domów i stołówek studenckich. Finansowanie tego zadania przez uczelnie publiczne będzie realizowane w ramach otrzymywanej subwencji dydaktycznej.

Jednocześnie z uwagi na fakt, że uczelnie niepubliczne zgodnie z projektowaną ustawą będą otrzymywały jedynie subwencję na utrzymanie potencjału badawczego, pozostawiono możliwość sfinansowania kosztów związanych z przyznawaniem i wypłacaniem stypendiów i zapomóg dla studentów do wysokości 0,2% przyznanej dotacji na świadczenia studentów.

Z uwagi na konieczność sprawnej obsługi funduszu, projekt ustawy przewiduje, że rachunek dla funduszu będzie prowadzony przez Bank Gospodarstwa Krajowego. Koszty

obsługi rachunku będą pokrywane przez budżet państwa w ramach dostępnych środków.

Dostęp do informacji o aktualnym stanie środków zgromadzonych na ww. funduszach będą posiadali ministrowie nadzorujący podmioty, w których utworzone są te fundusze.

Uczelnie niepubliczne będą obowiązane do gromadzenia środków na rachunkach w BGK od 1 stycznia 2019 r. Z kolei uczelnie publiczne, z uwagi na ich zdecydowanie bardziej rozbudowaną infrastrukturę księgowo-informatyczną, a przede wszystkim liczbę kształcących się studentów i doktorantów, w stosunku do uczelni niepublicznych, będą zobligowane do prowadzenia rachunków funduszy w BGK począwszy od 1 stycznia 2020 r.

W ramach zapewnienia ciągłości wypłat świadczeń dla studentów z funduszu stypendialnego projekt ustawy przewiduje, że podmioty, który otrzymają dotację na fundusz będą mogły zachować do 30% środków przyznanych w roku poprzednim.

Fundusz stypendialny będzie zasilany w głównej mierze dotacjami przekazywanymi przez poszczególnych ministrów nadzorujących uczelnie. Wskazane w projektowanej ustawie dotacje na świadczenia będą pochodziły z połączenia dotychczasowych dotacji przeznaczonych na:

- bezzwrotną pomoc materialną dla studentów oraz dla doktorantów w uczelniach publicznych (art. 94 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym);
- bezzwrotną pomoc materialną dla studentów oraz dla doktorantów w uczelniach niepublicznych (art. 94 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym).

Projekt przewiduje powstanie w uczelni nowego funduszu – wsparcia osób niepełnosprawnych. Proponowane rozwiązanie jest odpowiedzią na oczekiwania środowiska osób z niepełnosprawnościami, których głównym postulatem było wyraźne oznaczenie przekazywanych do uczelni środków. Jednocześnie w ramach środków na inwestycje w dydaktyce zostanie wydzielona grupa środków z przeznaczeniem na inwestycje mające na celu usuwanie barier architektonicznych w budynkach uczelni, w których prowadzone są zajęcia z udziałem osób niepełnosprawnych.

Do funduszu wsparcia osób niepełnosprawnych będzie się stosowało przepisy analogiczne, jak w przypadku funduszu stypendialnego.

Fundusz wsparcia osób niepełnosprawnych będzie zasilany dotacją przeznaczoną na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia i do szkół doktorskich, kształceniu lub prowadzeniu

działalności naukowej, która powstanie z połączenia dotychczasowych dotacji przeznaczonych na:

- zadania związane ze stwarzaniem studentom i doktorantom, będącym osobami niepełnosprawnymi warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia w uczelniach publicznych (art. 94 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym);
- zadania związane ze stwarzaniem studentom i doktorantom będącym osobami niepełnosprawnymi warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia w uczelniach niepublicznych (art. 94 ust. 4a ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym).

W kompetencji ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki pozostanie określenie, w drodze rozporządzenia, sposobu podziału środków finansowych na świadczenia dla studentów oraz zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, kształceniu lub prowadzeniu działalności naukowej. Rozwiązanie to zapewni jednolity sposób określania przez poszczególnych ministrów środków przeznaczonych na świadczenia dla studentów oraz na wsparcie procesu kształcenia dla osób niepełnosprawnych.

Wskazane w projektowanej ustawie środki finansowe przeznaczone na programy i przedsięwzięcia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki stanowią środki dotychczas przyznawane m.in. na finansowanie działalności upowszechniającej naukę, działalność wydawniczą, zapewnienie dostępu do informacji naukowej, współfinansowane programy międzynarodowe, programy ministra.

W ramach programów lub przedsięwzięć minister będzie mógł przeznaczać środki również na realizację zadań z obszaru działalności dydaktycznej. Dotychczasowe przepisy umożliwiały realizację programów wyłącznie w sferze działalności badawczej. Komunikat o ustanowieniu programu lub przedsięwzięcia oraz o naborze wniosków w programie, ze wskazaniem podmiotów uprawnionych do udziału w konkursie, warunków, trybu przeprowadzania naboru wniosków oraz szczegółowych kryteriów ich oceny, będzie ogłaszany w Biuletynie Informacji Publicznej.

Celem proponowanych zmian jest z jednej strony redukcja licznych, drobnych strumieni finansowania, a z drugiej strony efektywniejsze i skuteczniejsze wydatkowanie środków publicznych. Wśród kryteriów oceny wniosków o przyznanie środków w ramach programów ministra, poza poziomem merytorycznym wniosku, zaproponowano w projekcie

ustawy także elementy związane z potencjałem wnioskodawcy, wpływem na poszerzenie stanu wiedzy, użytecznością wyników prac lub zadań oraz społeczną odpowiedzialność nauki.

Środki przyznawane w ramach wskazanych powyżej programów, będą przekazywane beneficjentom na podstawie zawieranych z nimi umów.

Projekt ustawy przewiduje dwa programy skierowane do uczelni akademickich oparte na modelu konkurencyjności: „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza” oraz „Regionalna inicjatywa doskonałości”. Rozwiązania te wprowadzono z uwagi na konieczność przyspieszenia w Polsce procesów wzrostu poziomu nauki i jakości dydaktyki. Powinny one zwiększyć rozpoznawalność polskiej nauki na arenie międzynarodowej, a z drugiej strony zwiększyć potencjał naukowy w mniejszych, regionalnych ośrodkach akademickich. Oprócz nich minister będzie również realizował przedsięwzięcie „Dydaktyczna inicjatywa doskonałości”, kierowane do publicznych uczelni zawodowych.

Uczelnie spełniające warunki określone w projektowanej ustawie będą mogły ubiegać się o pozyskanie dodatkowych środków, w ramach zwiększenia głównej subwencji, w wysokości odpowiadającej co najmniej 10% wysokości subwencji z roku ogłoszenia konkursu w ramach programu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”. Warunki uczestnictwa w omawianym konkursie koncentrują się wokół jakości działalności badawczej i dydaktycznej danej szkoły wyższej. Uczelnie te powinny zatem posiadać kategorię naukową A+ albo A w co najmniej połowie dyscyplin oraz prowadzić działalność naukową w co najmniej 6 dyscyplinach. Jednocześnie uczelnie te nie mogą posiadać kategorii naukowej B ani C w jakiegokolwiek dyscyplinie. Wyłączone z udziału w konkursie będą również podmioty, które uzyskały negatywną ocenę programową Polskiej Komisji Akredytacyjnej. Dodatkowym wymogiem będzie prowadzenie przez uczelnię szkoły doktorskiej. Na analogicznych zasadach do konkursu będzie mogła przystąpić federacja.

Określenie wymienionych powyżej warunków uczestnictwa w konkursie ma motywować uczelnie do podnoszenia jakości zarówno z zakresie działalności naukowej, jak i dydaktycznej. Celem „Inicjatywy doskonałości” jest podniesienie międzynarodowego znaczenia działalności uczelni, zarówno w obszarze badań naukowych, jak i kształcenia. Programem finansowania objętych będzie maksymalnie 10 podmiotów, które w ocenie powołanego przez ministra międzynarodowego zespołu ekspertów przedstawiają najlepszy projekt określający sposób podniesienia poziomu jakości działalności naukowej i poziomu

jakości kształcenia oraz opis działań prowadzących do osiągnięcia tych celów na przestrzeni 5 lat. Finansowanie w ramach programu będzie przyznawane na 6 lat.

Przewiduje się, że uczelnia będąca beneficjentem konkursu zostanie zobowiązana do realizacji planu wskazanego w przedstawionym przez nią wniosku. Umowa określi harmonogram realizacji poszczególnych etapów przedsięwzięcia w ciągu 5 lat oraz warunki ich finansowania. Uczelnia, która przystąpiła do konkursu, lecz z którą minister nie zawarł umowy, będzie otrzymywać przez okres 6 lat środki finansowe, w ramach zwiększenia subwencji, w wysokości odpowiadającej 2% subwencji przyznanej w roku ogłoszenia konkursu w ramach programu.

Sposób realizacji umowy będzie podlegał ocenie dokonywanej przez wskazany powyżej zespół. Rezultatem przeprowadzonej ewaluacji, dokonanej po upływie połowy okresu, na który zawarta zostanie umowa, będzie uzyskanie przez uczelnię jednej z ocen: pozytywnej lub negatywnej. Uzyskanie pierwszej z ocen umożliwi dalszą realizację planu podnoszenia jakości i jego finansowanie do końca czasu obowiązywania umowy, natomiast ocena negatywna będzie skutkowała koniecznością przedłożenia przez beneficjenta propozycji zmiany planu (urealnienia) bądź, w przypadku jej nieprzedstawienia, rozwiązaniem umowy.

Po piątym roku realizacji planu będzie on podlegał ewaluacji końcowej. Jednocześnie uczelnia będzie przedkładała plan podnoszenia jakości kształcenia i działalności naukowej na okres kolejnych 6 lat. Warunkiem przedłużenia finansowania na okres kolejnych 6 lat będzie pozytywny wynik ewaluacji końcowej i pozytywna ocena planu, z tym że liczba uczelni, którym finansowanie nie będzie przedłużone nie będzie mogła być niższa niż 2. W przypadku gdy liczba uczelni niespełniających tego warunku będzie niższa niż 2, zespół ekspertów tworzyć będzie listę rankingową uczelni spełniających warunek, na podstawie której minister podpisywałby umowę z uczelniami na okres kolejnych 6 lat. Uczelnie spełniające warunek, z którymi minister nie podpisze umowy, będą otrzymywały przez okres kolejnych 6 lat środki finansowe, w ramach zwiększenia subwencji, w wysokości odpowiadającej 2% subwencji. Na zwolnione w ten sposób miejsca minister będzie ogłaszać konkurs, w którym będą mogły wziąć udział uczelnie spełniające warunki udziału w konkursie oraz niebędące beneficjentem w poprzedniej edycji programu.

Innym, regulowanym w proponowanej ustawie konkursem o charakterze projakościowym jest konkurs „Regionalna inicjatywa doskonałości”. Jego celem jest wzmocnienie działalności naukowej i jej rozwój w ramach określonej dyscypliny naukowej w danej uczelni.

Konkurs będzie przeprowadzany w ramach wskazanych w komunikacie regionów. W komunikacie o konkursie wskazywane będą także nie więcej niż 3 dyscypliny lub grupy dyscyplin, dla których w danym regionie przeprowadzony zostanie konkurs. W każdej z dyscyplin lub grup dyscyplin będzie wyłaniana nie więcej niż jedna uczelnia. Ta sama uczelnia będzie mogła być wyłoniona w nie więcej niż 2 dyscyplinach lub grupach dyscyplin. W konkursie będzie mogła wziąć udział uczelnia, która w danej dyscyplinie lub jednej z dyscyplin w ramach danej grupy dyscyplin będzie miała kategorię A+, A albo B+. Wprowadzone zmiany wynikają z postulatów zgłoszonych przez akademickie uczelnie regionalne.

Finansowanie jest przewidziane na 4 lata, w ramach zwiększenia subwencji, do wysokości odpowiadającej 2% subwencji z roku ogłoszenia konkursu w ramach programu, przypadającej na każdą dyscyplinę, której plan rozwoju został pozytywnie zaopiniowany przez zespół ekspertów. W ostatnim roku dokonywana będzie końcowa ewaluacja realizacji planu. W przypadku uzyskania oceny pozytywnej, uczelnia będzie miała prawo do ubiegania się o kontynuację udziału w programie i przedłużenie finansowania na okres kolejnych 4 lat.

Z kolei celem „Dydaktycznej inicjatywy doskonałości” jest wsparcie publicznych uczelni zawodowych w doskonaleniu jakości kształcenia. W jego ramach uczelnie zawodowe osiągające najlepsze wyniki monitoringu karier zawodowych absolwentów, zwłaszcza w zakresie wskaźników względnych uwzględniających sytuację na rynku pracy w miejscu zamieszkania absolwenta, oraz posiadające najlepsze rezultaty w zakresie oceny jakości kształcenia, będą otrzymywały premię finansową, której kwota będzie określana w corocznym komunikacie ministra.

Projekt ustawy przewiduje także ustanowienie cyklicznego, realizowanego nie częściej niż co 2 lata, programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”, którego celem jest podniesienie poziomu praktyk wydawniczych i edytorskich umożliwiających wejście polskich czasopism naukowych w międzynarodowy obieg naukowy. Do programu będą mogli przystąpić wydawcy polskich czasopism naukowych o wysokim poziomie naukowym, nieujętych w międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu. Program „Wsparcie dla czasopism naukowych” ma istotne znaczenie systemowe. Czasopisma naukowe będące przedmiotem projektów finansowanych w ramach programu (maksymalnie 250) zostaną ujęte w wykazie czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych. Projektowana ustawa, mimo wprowadzenia subwencji jako głównego źródła finansowania uczelni, przewiduje przeznaczanie części środków na zadania

inwestycyjne związane z kształceniem oraz działalnością naukową.

O środki na inwestycje na działalność naukową będą mogły ubiegać się publiczne uczelnie akademickie, instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk, instytuty badawcze oraz międzynarodowe instytuty badawcze. Finansowanie inwestycji związanych z działalnością naukową będzie obejmowało inwestycje w zakresie aparatury naukowo-badawczej oraz infrastruktury informatycznej o wartości przekraczającej 500 000 zł oraz inwestycje budowlane. Wychodząc naprzeciw potrzebom środowiska naukowego, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki może także przyznać środki finansowe na zakup infrastruktury informatycznej. Kryteria, które w szczególności będzie się uwzględniać przy przyznawaniu środków finansowych na inwestycje związane z działalnością naukową, to:

- 1) poziom naukowy prac lub zadań i ich znaczenie dla rozwoju nauki;
- 2) praktyczna użyteczność wyników prac lub zadań oraz ich znaczenie dla rozwoju innowacyjności i gospodarki;
- 3) znaczenie realizacji prac lub zadań dla rozwoju międzynarodowej współpracy w zakresie nauki i techniki;
- 4) możliwość współfinansowania przewidzianych do realizacji prac lub zadań z innych źródeł;
- 5) wpis na Polską Mapę Infrastruktury Badawczej.

Projekt ustawy przewiduje ujednolicony tryb przyznawania dotacji celowych na zadania inwestycyjne określone dotychczas w art. 94 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz art. 5 pkt 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki. Projektowana ustawa przewiduje szczegółowe kryteria, na podstawie których będą przyznawane dotacje celowe na inwestycje związane z działalnością naukową, także te wpisane na Polską Mapę Infrastruktury Badawczej.

Projektowana ustawa przewiduje dla uczelni, instytutów badawczych, instytutów naukowych PAN, międzynarodowych instytutów naukowych i innych podmiotów będących organizacjami prowadzącymi badania i upowszechniającymi wiedzę środki na utrzymanie aparatury badawczej lub stanowiska badawczego, unikatowych w skali kraju i mających istotne znaczenie dla realizacji polityki naukowej państwa, oraz infrastruktury informatycznej. Środki na ten cel mogą być przyznawane na okres nie dłuższy niż 3 lata, co zapewni stabilny system finansowania, umożliwiając równocześnie obejmowanie finansowaniem nowej, istotnej z punktu widzenia polityki naukowej, aparatury. Przy przyznawaniu środków finansowych uwzględniane będą w szczególności: rodzaj aparatury

badawczej lub stanowiska badawczego, wpis na Polską Mapę Infrastruktury Badawczej, wysokość kosztów utrzymania, a także liczebność środowiska wykorzystującego aparaturę badawczą lub stanowisko badawcze, a w przypadku infrastruktury informatycznej – zakres i stopień wykorzystania przez inne podmioty. Szczegółowe kryteria zostaną określone w rozporządzeniu.

Środki przyznane z tego strumienia i niewykorzystane przez podmiot w danym roku pozostają w jego dyspozycji maksymalnie na rok następny, z tym jednak zastrzeżeniem, że będą musiały zostać spożytkowane na realizację zadań związanych z pierwotnym ich przeznaczeniem. Rozwiązanie to jest utrzymaniem obecnych rozwiązań wynikających z ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki.

Strumienie finansowania budżetowego, takie jak np. środki na inwestycje, utrzymanie aparatury badawczej, stanowiska badawczego i infrastruktury informatycznej, nagrody, a także środki w ramach programów i przedsięwzięć ustanawianych przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki będą przyznawane na wniosek podmiotu. Zakres informacji objętych wnioskiem o przyznanie środków budżetowych na poszczególne cele, dokumenty, które wnioskodawcy są obowiązani dołączyć do wniosku, a także kryteria uwzględniane przy ocenie wniosków, zostaną określone w drodze rozporządzenia.

Jest proponowane wprowadzenie przepisów umożliwiających umarzanie przez właściwego ministra należności wynikających z rozliczenia środków przekazanych w ramach wybranych strumieni finansowych w przypadku wystąpienia ściśle określonych przesłanek. Natomiast projekt dodatkowo rozszerza możliwość umarzania także należności powstałych w obszarze działalności dydaktycznej.

Gospodarka finansowa uczelni publicznych analogicznie jak na podstawie dotychczasowych przepisów prowadzona będzie na podstawie planu rzeczowo-finansowego. Uczelnie niepubliczne będą także zobligowane do sporządzania planów rzeczowo-finansowych. Jednocześnie projektodawca zrezygnował ze szczegółowego regulowania gospodarki finansowej uczelni publicznej w drodze rozporządzenia, normując odpowiednie kwestie na poziomie projektu ustawy.

3.13. Nadzór nad systemem szkolnictwa wyższego i nauki

Projekt ustawy przewiduje, że minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki będzie sprawował nadzór nad uczelniami i federacjami w zakresie zgodności działania

z przepisami prawa oraz prawidłowości wydatkowania środków publicznych, a także nad instytucjami naukowymi Polskiej Akademii Nauk, instytucjami badawczymi i międzynarodowymi instytucjami naukowymi w zakresie zgodności działania z przepisami dotyczącymi kształcenia w szkole doktorskiej oraz prawidłowości wydatkowania środków publicznych przekazanych przez ministra. Ponadto minister będzie sprawował nadzór nad innymi podmiotami w zakresie prawidłowości wydatkowania środków publicznych przekazanych przez ministra.

W ramach nadzoru ministra przewiduje się możliwość żądania informacji i wyjaśnień, przeprowadzanie kontroli, a także inne obowiązki informacyjne rektora, nakaz likwidacji uczelni niepublicznej, kary pieniężne oraz odwołanie rektora za naruszenia przepisów prawa.

Projekt zakłada, że minister będzie miał możliwość żądania od nadzorowanych podmiotów informacji i wyjaśnień, jak również będzie uprawniony do ich kontroli przeprowadzanej w trybie przepisów o kontroli w administracji rządowej. Minister będzie miał również możliwość stwierdzenia nieważności aktu wydanego w uczelni (z wyłączeniami enumeratywnie wskazanymi w projekcie) oraz aktu założyciela uczelni niepublicznej w sprawie nadania statutu. Na rozstrzygnięcie ministra będzie przysługiwała skarga do sądu administracyjnego.

W projekcie przewidziano również uprawnienie ministra do wezwania władz uczelni lub założyciela uczelni niepublicznej (w przypadku naruszania przepisów prawa lub pozwolenia na utworzenie kierunku studiów) do zaprzestania działalności niezgodnej z prawem i usunięcia naruszeń. W przypadku nieusunięcia naruszenia w sposób i terminie określonym przez ministra, będzie on miał prawo natychmiastowo zawiesić rekrutację w uczelni na kolejny rok akademicki. Analogiczne uprawnienia będą przysługiwały wobec podmiotu prowadzącego szkołę doktorską w przypadku naruszenia przepisów dotyczących kształcenia doktorantów.

W sytuacji stwierdzenia naruszenia przepisów prawa przez rektora minister będzie miał możliwość wnioskowania o odwołanie rektora. W przypadku rażącego lub uporczywego naruszania prawa przez rektora, minister będzie mógł odwołać rektora, po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i Nauki oraz właściwej konferencji rektorów uczelni.

W projekcie ustawy przewidziano wprowadzenie katalogu kar administracyjnych wraz z określeniem ich wysokości. Administracyjne kary pieniężne w wysokości od 5 do 100 tysięcy złotych będą mogły być nakładane na uczelnie, które:

- będą prowadziły studia bez pozwolenia,

- naruszają obowiązki informacyjne, w tym w zakresie konkursów na stanowiska nauczycieli akademickich oraz w postępowaniach o nadanie stopni,
- nie wprowadzają danych do Systemu POL-on,
- będą pobierały od studentów opłaty niezgodnie z zasadami określonymi w ustawie,
- będą naruszały obowiązki w zakresie zapewniania możliwości kontynuowania kształcenia w innej uczelni,
- będą naruszały terminy wydawania dyplomów.

Wśród narzędzi nadzoru projekt przewiduje możliwość nakazania przez ministra likwidacji uczelni niepublicznej (wykreślenia z ewidencji uczelni niepublicznych) w ściśle określonych przypadkach kwalifikujących się jako poważne naruszenia prawa. Realizacja obowiązków założyciela uczelni niepublicznej w zakresie likwidacji będzie egzekwowana w drodze przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Projekt przewiduje, że minister będzie mógł nakazać likwidację uczelni niepublicznej w sytuacji gdy po dniu wydania decyzji o pozwoleniu na utworzenie uczelni niepublicznej zaistnieją przesłanki uniemożliwiające jej utworzenie, uczelni zostaną cofnięte wszystkie pozwolenia na utworzenie studiów, działania lub zaniechania założyciela lub organów uczelni uniemożliwiać będą funkcjonowanie uczelni zgodnie z prawem, uczelnia będzie uniemożliwiała lub utrudniała przeprowadzenie oceny programowej lub ewaluacji jakości kształcenia w szkole doktorskiej lub przeprowadzenie kontroli.

Projektowane przepisy przewidują obowiązki informacyjne po stronie uczelni. Rektor, w terminie miesiąca od zaistnienia określonej przesłanki, będzie miał obowiązek zawiadomić ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki oraz ministra nadzorującego o utworzeniu studiów, rozpoczęciu i zaprzestaniu prowadzenia studiów, a także o zaprzestaniu spełniania warunków do prowadzenia studiów.

3.14. Przepisy szczególne

W projekcie ustawy ujęto przepisy szczególne dotyczące uczelni nadzorowanych przez ministrów innych niż minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, zwanych dalej „uczelniami branżowymi”, wyróżniających się szczególnymi zadaniami realizowanymi w zakresie obrony narodowej, bezpieczeństwa obywateli i ochrony ludności, działalności kulturalnej, medycyny oraz żeglugi morskiej oraz specyfiką prowadzonego przez nie kształcenia. Z tego względu nadzór i kontrolę nad uczelniami wojskowymi, służb

państwowych, artystycznymi, medycznymi i morskimi sprawują odpowiednio ministrowie: Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, minister właściwy do spraw zdrowia oraz minister właściwy do spraw gospodarki morskiej. Nadzór obejmuje zgodność działania uczelni z przepisami prawa, pozwoleniem na utworzenie kierunku studiów oraz prawidłowością wydatkowania środków publicznych – ministrowie nadzorujący zostają wyposażeni w kompetencje w zakresie stosowania środków nadzorczych analogiczne jak minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w odniesieniu do nadzorowanych przez siebie uczelni.

Projekt ustawy określa również zadania właściwych ministrów związane m.in. z przebiegiem likwidacji uczelni, prowadzeniem studiów poza siedzibą, w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej osób zatrudnionych w uczelniach branżowych pełniących funkcje rektora albo przewodniczącego uczelnianej komisji dyscyplinarnej, a także kompetencje w zakresie przyznawanych środków finansowych, zlecania zadań, przekazywania sprawozdań, programu naprawczego.

Natomiast tworzenie uczelni branżowych, zmiana ich nazw, włączanie do innych uczelni publicznych i tworzenie przez nie federacji będzie odbywać się na zasadach określonych dla wszystkich uczelni publicznych (wyjątkowe regulacje w tym zakresie dotyczą tylko uczelni wojskowych i uczelni służb państwowych).

Ponadto w projekcie uregulowano kwestie specyficzne dla danej uczelni branżowej dotyczące m.in.:

- uprawnień Ministra Obrony Narodowej oraz ministra właściwego do spraw wewnętrznych w zakresie m.in. wyznaczania rektora oraz osoby pełniącej w uczelni funkcję kierowniczą do spraw realizacji zadań uczelni jako jednostki wojskowej albo odpowiednio – jednostki organizacyjnej właściwej służby, wyznaczania żołnierzy i funkcjonariuszy na stanowiska nauczycieli akademickich i ich zwalnianie, a także ustalania warunków i trybu rekrutacji kandydatów na żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb państwowych oraz zatwierdzania statutu uczelni i regulaminu studiów,
- ustalania limitów przyjęć na kierunki lekarski i lekarsko-dentystyczny, a także limitów przyjęć na studia kandydatów na żołnierzy zawodowych, strażaków w służbie kandydackiej oraz strażaków w służbie stałej skierowanych na studia,

- wyłączenia stosowania niektórych przepisów obejmujących prawa i obowiązki studentów uczelni wojskowych i służb państwowych,
- przyznawania nauczycielowi akademickiemu zatrudnionemu w danej uczelni branżowej nagrody za osiągnięcia w zakresie działalności naukowej, dydaktycznej, wdrożeniowej lub organizacyjnej, a także za całokształt dorobku przez właściwego ministra nadzorującego uczelnię, przy czym to każdy z ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe kryteria i tryb przyznawania oraz sposób wypłacania tych nagród, rodzaje osiągnięć i sposób ich dokumentowania, maksymalną liczbę przyznawanych nagród, maksymalną wysokość nagrody oraz wzór wniosku o jej przyznanie,
- opiniowania przez właściwego ministra nadzorującego uczelnię zatwierdzania zasad przyznawania stypendium za wyniki w nauce w odniesieniu do uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej i uczelni morskiej,
- finansowania uczelni branżowych z części budżetowej, której dysponentem jest właściwy minister nadzorujący uczelnię. Sposób i tryb podziału środków finansowych dla nadzorowanych przez siebie uczelni publicznych określi, w drodze rozporządzenia, każdy z ministrów w zakresie swojej właściwości.

4. Wejście ustawy w życie

Projektowana ustawa wejdzie w życie na zasadach określonych w projektowanej ustawie – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej.

Projekt będzie miał pozytywny wpływ na działalność przedsiębiorców, w tym mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców. W szczególności należy wskazać na to, że projektowana regulacja ma na celu konsolidację przepisów z zakresu systemu

szkolnictwa wyższego i nauki, co wpłynie korzystnie na ich spójność i czytelność, a tym samym na poprawę warunków prowadzenia działalności gospodarczej.

Utworzenie nowego organu – rady uczelni (której większość członków będą stanowiły osoby spoza uczelni, m.in. przedstawiciele lokalnych przedsiębiorstw) oraz zwiększenie autonomii uczelni podniesie skłonność uczelni do współpracy z przedsiębiorcami. Powinno to przyczynić się zarówno do intensyfikacji współpracy w zakresie działalności badawczo-rozwojowej i zwiększenia innowacyjności przedsiębiorstw, jak również do lepszego przygotowania absolwentów do wykonywania pracy zawodowej. Do zadań rady uczelni należeć będzie m.in. uchwalanie strategii uczelni.

Możliwość przygotowania rozpraw doktorskich o charakterze aplikacyjnym (pracy projektowej, konstrukcyjnej, technologicznej lub wdrożeniowej), rozwój interdyscyplinarnych zespołów badawczych, a także wprowadzenie nowych zasad ewaluacji uczelni (uwzględnienie, oprócz uzyskanych patentów i projektów badawczo-rozwojowych finansowanych przez podmioty zewnętrzne, także oceny wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki) przyczyni się również do zwiększenia zaangażowania uczelni we współpracę z przedsiębiorcami w zakresie działalności innowacyjnej.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Projekt ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce Projekt ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Marcin Gubała, marcin.gubala@mnisw.gov.pl	Data sporządzenia 23 marca 2018 r. Źródło: Exposé Prezesa Rady Ministrów Nr w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UA32 UA33
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Prezes Rady Ministrów Beata Szydło w swoim **exposé** przedstawionym w dniu 18 listopada 2015 r. zwróciła uwagę na znaczenie polskiego szkolnictwa wyższego i nauki w kształceniu młodych pokoleń Polaków oraz prowadzeniu prac badawczych na potrzeby polskiego państwa i gospodarki, które stanowią podstawę budowy rozwoju i państwowości Polski. Jak dodała Pani Premier, państwo powinno doceniać i wspierać naukowców oraz doprowadzić do tego, żeby mieli godne warunki wypełniania tej misji, zarówno w wymiarze materialnym, jak również organizacyjnym.

Również Prezes Rady Ministrów Mateusz Morawiecki podkreślił w **exposé** wygłoszonym 12 grudnia 2017 r. potrzebę kontynuacji zapoczątkowanych reform szkolnictwa wyższego. Wskazał on m.in., że nowoczesna gospodarka to gospodarka współpracująca z nauką, a polska nauka w dużo większym niż obecnie stopniu stwarzać musi podstawy rozwoju gospodarki i zamożności Polaków. Reforma szkolnictwa wyższego jest kluczowa dla osiągnięcia tego celu. Ma również przyczynić się do skuteczniejszej realizacji przez uczelnie zadania formacji elit narodowych oraz zatrzymania zjawiska drenażu umysłów. Premier podkreślił, że „dlatego w kolejnych budżetach są dodatkowe środki na wzmocnienie uczelni, również uczelni regionalnych”¹⁾.

Wymienione w exposé Premier Szydło misje nauki i szkolnictwa wyższego oraz ich wpływ na rozwój społeczny i gospodarczy Polski zostały szczegółowo opisane w „**Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.)**”, przyjętej przez Radę Ministrów 14 lutego 2017 r. (dalej: Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju). Krytyczne znaczenie dla rozwoju społeczno-gospodarczego kraju ma kapitał ludzki, zatem poprawa jego jakości jest warunkiem *sine qua non* realizacji celów Strategii i wymaga dokonania zmian w systemie szkolnictwa wyższego. W świetle badań nad stanem kapitału ludzkiego w Polsce (*Diagnoza społeczna, Analiza kwalifikacji i kompetencji kluczowych dla zwiększenia szans absolwentów na rynku pracy*) Strategia przypisuje istotną rolę umiejętnościom uniwersalnym (tzw. *transversal skills*, pozwalającym na skuteczne podejmowanie wyzwań zawodowych w warunkach dynamicznie zmieniającego się otoczenia społeczno-gospodarczego), cyfrowym i zawodowym (w szczególności w sektorach uznanych w strategii za kluczowe). W Strategii wskazuje się, że szkolnictwo wyższe ma (obok szkolnictwa zawodowego) największy wpływ na przygotowanie nowoczesnych kadr dla polskiego przemysłu i zapewnia odpowiednio wykwalifikowane kadry, gotowe do wykorzystywania najnowszych technologii. To właśnie człowiek zdolny do tworzenia innowacyjnych rozwiązań stanowi kluczowy czynnik warunkujący zwiększenie innowacyjności przedsiębiorstw, a w konsekwencji – konkurencyjności przedsiębiorstw opartej na produktach u usługach o wysokiej wartości dodanej oraz globalnej konkurencyjności całej gospodarki krajowej.

Polska osiągnęła niewątpliwy sukces pod względem wzrostu liczby ludności z wykształceniem wyższym: w 1988 r. absolwenci szkół wyższych stanowili zaledwie 6,5% ludności Polski, zaś w roku 2015 odsetek Polaków posiadających wykształcenie wyższe wynosił już 24,3% (w tym 20,0% mężczyzn i 28,3% kobiet). Wśród osób w wieku najwyższej aktywności zawodowej (*prime-aged*, 25–54 lata) odsetek absolwentów szkół wyższych osiągnął w 2015 r. poziom 32,7%, nieznacznie przewyższając średnią wartość tego wskaźnika dla całej Unii Europejskiej. Tak dynamiczny wzrost liczby Polaków posiadających wykształcenie wyższe był możliwy dzięki umasowieniu studiów wyższych; należy jednak zaznaczyć, że procesowi temu nie towarzyszyła odpowiednia dbałość o jakość kształcenia i badań naukowych prowadzonych w polskich uczelniach. Ze względu na duże znaczenie edukacji formalnej w Polsce niezbędne jest podniesienie jakości kształcenia oraz zapewnienie lepszego przygotowania studentów (w szczególności – w uczelniach zawodowych) do przyszłego zatrudnienia. Z tego powodu samorządy lokalne i pracodawcy powinni być włączeni w większym zakresie w proces kształcenia. W strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju postuluje się także silniejszy nacisk na kształtowanie umiejętności praktycznych (w tym zwiększenie wymiaru stażu i praktyk realizowanych u pracodawców, upowszechnienie

¹⁾ <https://premier.gov.pl/expose-premiera-mateusza-morawieckiego-stenogram.html>

kształcenia w rzeczywistym środowisku pracy – rozwój kształcenia dualnego) oraz ocenę programów kształcenia w kontekście powiązania z potrzebami gospodarki.

Wskaźnikiem obrazującym niewielką intensywność badań naukowych oraz niewystarczający poziom współpracy przedsiębiorstw i świata nauki jest niski poziom nakładów na działalność badawczo-rozwojową (B+R). Polska, z nakładami na B+R wynoszącymi według danych za 2015 r. 1,0% PKB, znajduje się dopiero na 31. miejscu w gronie 35 państw członkowskich Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (*Organisation for Economic Co-operation and Development* – OECD), wyprzedzając jedynie Grecję, Łotwę, Meksyk i Chile. Średnia wartość tego wskaźnika dla państw OECD wyniosła w 2015 r. 2,4%. Jednym ze wskaźników wzrostu innowacyjności polskiej gospodarki, przyjętym w Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju, jest osiągnięcie nakładów na B+R w wysokości 1,7% PKB w 2020 r. oraz 2,5% PKB w 2030 r. Sektor szkolnictwa wyższego jest istotnym sektorem wykonawczym, którego udział w nakładach na B+R w 2015 r. wynosił 29%; z kolei udział sektora rządowego w finansowaniu nakładów na B+R to 42%. Zgodnie z dokumentem OECD *Innovation Strategy 2015: An Agenda for Policy Action*, finansowanie badań naukowych, w szczególności – badań podstawowych, ze źródeł publicznych jest kluczową cechą skutecznego systemu innowacji. Badania podstawowe zwiększają zasób wiedzy, zarówno w formie materialnej (publikacje), jak i w postaci kapitału ludzkiego (wiedza, umiejętności, doświadczenie), a ponadto przyczyniają się do opracowania nowych narzędzi i metod badawczych, tworzenia międzynarodowych sieci powiązań między naukowcami oraz wyposażenia absolwentów szkół wyższych w umiejętność rozwiązywania złożonych problemów. Badania te dają również dostęp do globalnych zasobów wiedzy (nawet najpotężniejsze państwa mają mniejszościowy udział w tworzeniu tych zasobów), umożliwiając aplikację tej wiedzy na potrzeby rozwiązania konkretnych problemów.

Mając na względzie obecny stan szkolnictwa wyższego i nauki w Polsce oraz cele Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju, postulowane jest, oprócz działań wymienionych powyżej, wzmocnienie mechanizmów konkurencyjności uczelni w oparciu o jakość kształcenia oraz badań naukowych, umiędzynarodowienie szkolnictwa wyższego i nauki, stworzenie nowych ścieżek kariery akademickiej, zmiana systemu finansowania uczelni i sposobu zarządzania szkołami wyższymi, zwiększenie autonomii i odbiurokratyzowanie uczelni, a także stworzenie zachęt do prowadzenia badań interdyscyplinarnych i współpracy między nauką a biznesem oraz wsparcie procesów konsolidacyjnych. Reforma szkolnictwa wyższego, przewidująca realizację wymienionych działań, została zakwalifikowana do grupy strategicznych projektów Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju.

Należy zwrócić uwagę, że system szkolnictwa wyższego i nauki w praktyce stanowi jeden organizm, co jest widoczne zwłaszcza w przypadku uczelni, w których misje kształcenia, prowadzenia badań naukowych i współdziałania z otoczeniem społeczno-gospodarczym przenikają się i wzajemnie uzupełniają. Instytuty naukowe PAN, instytuty badawcze oraz międzynarodowe instytuty naukowe również podejmują działania regulowane przepisami dotyczącymi szkolnictwa wyższego (m.in. prowadzą studia doktoranckie i podyplomowe). Tymczasem regulacje o charakterze systemowym dotyczące szkolnictwa wyższego i nauki ujęte są w trzech odrębnych ustawach, tj. w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (PSW), ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (ustawa o stopniach i tytule) oraz ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (ZFN). Ustawy te są w powszechnej opinii środowiska akademickiego nieczytelne i niekiedy niezrozumiałe, a w niektórych przypadkach nawet nawzajem ze sobą niespójne. Drobiazgowość regulacji zawartych

w tych trzech ustawach oraz wydanych na ich podstawie aktach wykonawczych stanowi istotne ograniczenie autonomii uczelni i instytucji naukowych, a także jest powodem biurokratyzacji systemu szkolnictwa wyższego i nauki. W zgodnej opinii środowiska akademickiego konieczne jest przyjęcie nowych, spójnych i przejrzystych regulacji dotyczących funkcjonowania całego systemu.

Wśród kluczowych problemów szkolnictwa wyższego i nauki o charakterze systemowym, obok podnoszonych przez wszystkich interesariuszy zwiększenia poziomu finansowania, wymienić należy:

Wadliwe zasady dotyczące organizacji i ustroju uczelni ograniczające możliwość sprawnego zarządzania.

- Istotnym problemem systemowym są rozbudowane regulacje opisujące w sposób drobiazgowy zasady zarządzania na poziomie uczelni oraz ich jednostek organizacyjnych. Ogranicza to możliwość kształtowania struktury organizacyjnej w sposób adekwatny do misji i indywidualnych celów poszczególnych uczelni.
- Upodmiotowienie podstawowych jednostek organizacyjnych w zakresie kluczowych uprawnień (prowadzenie studiów wyższych, studiów doktoranckich oraz nadawanie stopni) oraz ewaluacji działalności naukowej, skutecznie ogranicza możliwości efektywnego zarządzania uczelnią.
- Coraz bardziej widoczny problem stanowi bardzo ograniczony udział w zarządzaniu uczelniami interesariuszy zewnętrznych, co nie sprzyja otwartości uczelni na otoczenie społeczno-gospodarcze oraz na uwzględnienie w zarządzaniu uczelnią zewnętrznej perspektywy.

Niedopasowanie struktury systemu szkolnictwa wyższego do wyzwań społecznych i gospodarczych.

Wciąż jest aktualny problem nieadekwatności struktury systemu szkolnictwa wyższego w stosunku do kluczowych wyzwań, m.in. zmian w wielkości i strukturze populacji studentów oraz dynamicznie zmieniających się potrzeb otoczenia społeczno-gospodarczego. Konieczne jest większe zróżnicowanie uczelni, odnoszące się do stopnia ich uczestnictwa w misji kształcenia studentów oraz prowadzenia badań naukowych.

- W polskim systemie szkolnictwa wyższego istnieje potrzeba wzmocnienia uczelni zawodowych, skupionych na wysokiej jakości dydaktyce prowadzonej w ramach studiów o profilu praktycznym.
- W polskim systemie szkolnictwa wyższego brakuje uniwersytetów badawczych, które byłyby w stanie skutecznie konkurować z najlepszymi uczelniami w Europie i na świecie w zakresie badań naukowych o przełomowym znaczeniu, a przy tym prowadziłyby kształcenie o najwyższej jakości, tzn. uczelni wystarczająco atrakcyjne, aby przyciągnąć do Polski utalentowanych studentów, jak i wybitnych naukowców, w tym osoby rozpoczynające karierę naukową. Wyznacznikiem pozycji uczelni w świecie są międzynarodowe rankingi uniwersytetów. Jedynie dwie polskie uczelnie notowane są rankingu szanghajskim (Academic Ranking of World Universities), zajmując miejsca w czwartej i piątej setce. Biorąc pod uwagę cały system, w rankingu szanghajskim Polska zajmuje odległe 35. miejsce, ustępując np. Izraelowi, Brazylii, Austrii, czy Czechom. W rankingu Times Higher Education pozycja polskich uczelni jest jeszcze słabsza: najwyższej sklasyfikowane polskie uczelnie notowane są dopiero w szóstej setce rankingu.
- Aktualnie obowiązujące przepisy nie uwzględniają formuły współpracy uczelni umożliwiającej z jednej strony przeniesienie na poziom międzyuczelniany podstawowych zadań uczelni, z drugiej zaś – utrzymanie osobowości prawnej uczelni zainteresowanych taką współpracą.

Ograniczona autonomia finansowa uczelni

Barierą dla sprawnego zarządzania uczelnią jest ograniczona elastyczność w wydatkowaniu środków przekazywanych z budżetu państwa. W systemie szkolnictwa wyższego i nauki istnieje kilkadziesiąt strumieni finansowania, z odrębnymi zasadami co do możliwego zakresu wydatkowania środków. Podział strumieni finansowania uniemożliwia osiągnięcie efektu synergii między tymi strumieniami oraz elastyczną gospodarkę finansową uczelni (przykładowo – z dotacji statutowej uczelnia może sfinansować wyłącznie wynagrodzenie pracownika naukowego, ale nie pracownika naukowo-dydaktycznego).

Niezadowolająca jakość kształcenia na studiach wyższych

W latach 2011–2015 wprowadzono istotne zmiany w zasadach prowadzenia kształcenia na studiach wyższych. Niektóre z nich skutecznie przyczyniają się do podnoszenia jakości i przydatności wykształcenia na rynku pracy, jak również różnicowania oferty dydaktycznej, np. wprowadzenie dwóch profili kształcenia: praktycznego i ogólnoakademickiego. Natomiast problem niezadowolającej jakości i przydatności studiów wyższych jest ciągle aktualny:

- Biurokratyzacja systemu kształcenia, zarówno w odniesieniu do warunków tworzenia kierunków studiów jak i procedur akredytacyjnych, która powoduje, że dążenie do spełniania licznych wymagań formalnych zastępuje dbałość o faktyczną jakość kształcenia i blokuje innowacyjne podejście do dydaktyki. Mimo zmian wprowadzonych na mocy tzw. ustawy deregulacyjnej w roku akademickim 2016/2017, które stopniowo zmieniają m.in. praktyki stosowane przez Państwową Komisję Akredytacyjną w ramach prowadzonej oceny, ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.) wciąż obejmuje szereg rozwiązań, które są przyczyną biurokratyzacji procesu kształcenia. Jednym z nich są tzw. minima kadrowe niezbędne do prowadzenia kierunku studiów. W systemie minimów nie jest uwzględniona najważniejsza kwestia w przypadku doboru kadr, tj. faktyczne posiadanie przez nauczycieli akademickich kwalifikacji i umiejętności do prowadzenia zajęć z określonego zakresu. Uczelnie skupiają się bowiem na realizacji minimalnych wymagań formalnych, nie zawsze prowadzących do zapewnienia wysokiej jakości kształcenia. Restrykcyjne warunki formalne są również barierą w prowadzeniu studiów wspólnych w porozumieniu z uczelniami zagranicznymi.
- Niewystarczający poziom dopasowania kształcenia do potrzeb otoczenia społeczno-gospodarczego. W badaniach Bilansu Kapitału Ludzkiego, prowadzonych w latach 2009–2014 jeszcze w warunkach wysokiego bezrobocia, zwłaszcza wśród młodzieży, ponad trzy czwarte pracodawców poszukujących pracowników wskazywało na brak możliwości znalezienia pracowników o właściwych kompetencjach.
- Niski status dydaktycznej ścieżki kariery akademickiej, w porównaniu do ścieżki naukowej, co skutecznie ogranicza motywację do osiągania przez nauczycieli akademickich doskonałości w zakresie dydaktyki akademickiej.

Niska skuteczność kształcenia doktorantów

Dzisiejsi doktoranci w przyszłości będą tworzyć kadrę akademicką, a także elity intelektualne Polski i kadrę wysokiej

klasy specjalistów pracujących na potrzeby polskiej gospodarki. Obecny model uzyskiwania stopnia doktora, oparty przede wszystkim na studiach doktoranckich, jest obciążony poważnymi wadami, wśród których należy wymienić:

- Coraz większe upodabnianie się studiów doktoranckich do studiów wyższych (co jest uznawane za efekt wdrożenia Procesu Bolońskiego), ale z pominięciem zewnętrznej oceny jakości kształcenia. Sprzyja to niskiej jakości programów kształcenia. Brak zewnętrznej oceny jakości jest jedną z głównych wad systemu kształcenia doktorantów wskazywanych przez Najwyższą Izbę Kontroli w informacji o wynikach kontroli w zakresie kształcenia na studiach doktoranckich (informacja z dnia 5 stycznia 2016 r.).
- Umasowienie studiów doktoranckich, które jest szczególnie widoczne w naukach społecznych i humanistycznych – doktoranci odbywający studia w tych dwóch obszarach stanowią ponad 50% doktorantów.
- Niska skuteczność studiów doktoranckich – mimo dynamicznego wzrostu liczby doktorantów po 2008 r. (wzrost liczby doktorantów o blisko 1/3, a uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich – o 2/3) właściwie nie wzrosła liczba nadawanych stopni doktora, która zatrzymała się na poziomie 6 tys. rocznie. Z drugiej strony, mamy relatywnie niską, w porównaniu do krajów rozwiniętych, liczbę nadawanych stopni doktora. Zgodnie z danymi OECD (*Education at a Glance*, 2016), Polska, ze wskaźnikiem rozpoczynania studiów doktoranckich (entry rate) w ujęciu netto o wartości 3,14%, zajmuje dziesiąte miejsce wśród 33 państw OECD, dla których dostępne są wartości tego wskaźnika (najwięcej: Niemcy – 5,52%, średnia dla całej OECD to 2,50%). Sytuacja wygląda zupełnie inaczej, jeżeli chodzi o wskaźniki ukończenia studiów doktoranckich (graduation rate) w ujęciu netto. Polska, z wartością tego wskaźnika na poziomie 0,40%, zajmuje czwarte miejsce od końca w grupie 31 państw, a ostatnie wśród europejskich państw członkowskich OECD. Porównanie wartości tych dwóch wskaźników pokazuje, że w Polsce liczba osób kończących studia doktoranckie jest 8-krotnie mniejsza od liczby osób, które podejmują takie studia – w grupach wiekowych właściwych dla podejmowania i kończenia studiów doktoranckich (oba wskaźniki są w ujęciu netto i są to jedyne dostępne tego typu wskaźniki). Jest to najgorszy wynik wśród 29 państw OECD, dla których dostępne są wartości obu wskaźników. Dla całej OECD średnia relacja liczby osób kończących studia doktoranckie do liczby osób podejmujących te studia wynosi 2/3.
- Brak adekwatnego wsparcia finansowego dla doktorantów, który wymusza podejmowanie dodatkowej pracy, co negatywnie wpływa na możliwość zaangażowania się w badania naukowe i przygotowanie rozprawy doktorskiej. Problem ten idzie w parze ze skomplikowanym i rozdrobnionym systemem obecnie istniejącego wsparcia finansowego doktorantów.
- Niski poziom rozwoju akademickiego rynku pracy dla doktorantów i młodych naukowców związany z ograniczonymi możliwościami zatrudnienia przy realizacji projektów i grantów oraz dążeniem do stabilizacji kariery naukowej w oparciu o długoterminowe umowy i kontrakty.
- Niski poziom internacjonalizacji studiów doktoranckich, które (inaczej niż w innych krajach rozwiniętych) są mniej umiędzynarodowione niż studia magisterskie (1,7% wobec 2,7% na studiach magisterskich, według danych OECD, *Education at a Glance*, 2016). Odsetek doktorantów cudzoziemców w Polsce należy do najniższych wśród krajów Unii Europejskiej, co świadczy o bardzo niskiej zdolności do przyciągania talentów z zagranicy.
- Powszechny pogląd w środowisku akademickim o coraz bardziej wątpliwej jakości rozpraw doktorskich wyrażany m.in. przez uczestników czwartej konferencji programowej poprzedzającej Narodowy Kongres Nauki („Ścieżki kariery akademickiej i rozwój młodej kadry naukowej”; Katowice, 26–27 stycznia 2017 r.).
- Problemy w realizacji interdyscyplinarnych rozpraw doktorskich.

System stopni i tytułów hamujący dążenie naukowców do doskonałości naukowej i prowadzenia badań interdyscyplinarnych.

- Problemem polskiego systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest rozdrobniona klasyfikacja obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych. Aktualna klasyfikacja obejmuje 8 obszarów, 22 dziedziny i 102 dyscypliny. Powiązanie tej klasyfikacji z uprawnieniami do prowadzenia studiów wyższych i studiów doktoranckich oraz do nadawania stopni w nauce i sztuce jest źródłem poważnych problemów w prowadzeniu interdyscyplinarnych badań naukowych. Rozdrobniona klasyfikacja bynajmniej nie służy też właściwej widoczności w światowym obiegu nauki wyników badań polskich naukowców.
- Istotnym problemem polskiej nauki jest późny wiek uzyskiwania habilitacji (46 lat) będącej w praktyce warunkiem uzyskania pełnej samodzielności naukowej, promowania doktorów i recenzowania rozpraw doktorskich. Jednocześnie zauważalna jest inflacja uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego, które coraz trudniej uznać za jakikolwiek wyznacznik naukowej doskonałości. Obecnie uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego ma blisko 600 jednostek i w prawie każdej publicznej uczelni akademickiej funkcjonuje co najmniej jedna jednostka z takimi uprawnieniami. Wśród nich znajdują się także wydziały, które, w wyniku kompleksowej oceny jakości działalności naukowej lub badawczo-rozwojowej jednostek naukowych przeprowadzonej w 2017 r., otrzymały najniższą możliwą kategorię C (w wyniku prowadzonych jeszcze postępowań odwoławczych ich liczba może ulec zmniejszeniu). W ciągu zaledwie trzech lat (2012–2015) liczba doktorów habilitowanych zatrudnionych w uczelniach, instytutach naukowych Polskiej Akademii Nauk, międzynarodowych instytutach naukowych i instytutach badawczych wzrosła o prawie 1/4.
- Wnioski z konferencji programowych poprzedzających Narodowy Kongres Nauki wskazują, że środowisko

akademickie oczekuje uwzględnienia w systemie instytucji centralnej czuwającej nad jakością postępowań awansowych w nauce. Funkcjonowanie takiego organu jest konsekwencją utrzymania centralnego charakteru rozwiązań dotyczących organizacji systemu stopni oraz istotnych konsekwencji związanych z ich nadawaniem (np. możliwość promowania doktorantów, recenzowania rozpraw doktorskich). Jednocześnie jednak sprawująca tę funkcję Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów jest jedną z najczęściej krytykowanych instytucji sektora. Krytyka ma dwa wymiary: strukturalny i personalny. Wśród głównych powodów krytyki wymienia się hermetyczność środowiska profesorskiego, problem tzw. recenzji grzecznościowych, zapóźnienie infrastrukturalne w wymiarze informatycznym, groźbę wyboru kandydatów popularnych i dobrze „usytuowanych środowiskowo” ale bez osiągnięć naukowych, a także polityczną niefortunność nazwy.

Niski poziom znaczenia wyników badań naukowych prowadzonych w Polsce w światowej nauce:

- Relatywnie niewielka część dorobku polskich naukowców ma kluczowy wpływ na światowy obieg myśli. Publikacje polskich naukowców w 1% najlepszych źródeł indeksowanych międzynarodowych bazach stanowią zaledwie 0,7%. Blisko o połowę więcej takich publikacji mają Czesi, dwa razy więcej Węgrzy, a ponad trzy razy więcej Belgowie. To oznacza, że artykuły z polskimi afiliacjami relatywnie częściej publikowane są w czasopismach o niższym wpływie na kształt dyskursu naukowego. Ten problem pokazuje zestawienie liczby polskich czasopism w SCOPUS, których jest 350, z wykazem czasopism punktowanych, w którym jest aktualnie aż 2477 tytułów. Obecne zasady funkcjonowania wykazu czasopism są kluczowym powodem presji na publikowanie dużej liczby artykułów naukowych w czasopismach naukowych o lokalnym zasięgu.
- Niski poziom umiędzynarodowienia polskiej nauki. Problem ten najlepiej obrazują wyniki polskich naukowców w konkursach grantowych realizowanych przez Europejską Radę ds. Badań Naukowych (ERC). W 2016 r. w Polsce realizowanych było tylko 6 grantów ERC. Dla porównania: w Hiszpanii (porównywalnej pod względem liczby ludności) – realizowanych było 165 grantów tego typu; w Holandii (porównywalnej pod względem liczby naukowców) – 230 grantów, a na Węgrzech (nowy kraj członkowski) – 15 grantów. Polscy naukowcy mieli też jeden z najniższych w UE współczynników sukcesu w aplikacji o granty ERC – tylko 2,5%. W przypadku ww. krajów kształtowało się to odpowiednio: w Hiszpanii – na poziomie 10,9%; Holandii – 21%; na Węgrzech – 10,6%. Pod względem liczby wniosków składanych w programie Horyzont 2020, przypadających na 1 milion mieszkańców Polska zajmuje ostatnie – 28 miejsce. Polska jest płatnikiem netto do unijnego programu badań Horyzont 2020 – udział polskich organizacji w finansowaniu z tego programu wynosi 0,9%, a wkład Polski do programu w latach 2014–2016 przewyższył uzyskane środki o ok. 2,3 mld zł. Ze względu na przewidywany w wieloletnich ramach finansowych wzrost udziału programu Horyzont 2020 w budżecie UE oraz rosnący udział Polski we wpłatach do budżetu UE, utrzymywanie udziału polskich organizacji w finansowaniu z programu Horyzont 2020 na dotychczasowym poziomie prowadziłoby do pogłębiania ujemnego salda między polskim wkładem do programu oraz uzyskiwanym z niego finansowaniem. W okresie całej perspektywy finansowej 2014–2020 ujemne saldo zamknęłoby się kwotą ponad 7 mld zł – taka byłaby wartość nakładów na badania prowadzone w państwach o najwyższym poziomie rozwoju, a sfinansowanych przez polskich podatników.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce łączy materię trzech najważniejszych ustaw systemowych: PSW, o stopniach i tytule oraz ZFN. Dodatkowo, projekt ustawy obejmie również przepisy ustawy z dnia 17 lipca 1998 r. o pożyczkach i kredytach studenckich, z uwagi na ściśle powiązanie kredytów studenckich z systemem pomocy materialnej dla studentów i doktorantów. O około połowę zmniejszony zostanie wolumen przepisów ustawowych oraz liczba rozporządzeń (w porównaniu do łącznej liczby rozporządzeń w ww. ustawach).

Wśród najważniejszych zmian, odnoszących się do problemów wskazanych w części 1, wymienić należy następujące:

- 1) Zmiany w przepisach dotyczących ustroju i organizacji uczelni oraz wzajemnych relacji między organami:
 - W zdecydowanym stopniu poszerzona zostanie autonomia organizacyjna uczelni. Statut uczelni określi zasady organizacji i funkcjonowania uczelni, w tym m.in. sposób powoływania i odwoływania organów uczelni oraz organizowania wyborów do organów uczelni. Struktura organizacyjna uczelni oraz podział zadań w ramach tej struktury będą określane przez rektora. W ustawie nie będą regulowane kwestie związane z funkcjonowaniem jednostek organizacyjnych uczelni.
 - Do szczebla uczelni przypisane zostaną uprawnienia w zakresie prowadzenia studiów wyższych, uprawnień do nadawania stopni, prawa do prowadzenia kształcenia doktorantów w szkołach doktorskich. Uczelnia stanie się ponadto podmiotem ewaluacji jakości działalności naukowej oraz oceny jakości kształcenia w ramach jednej z ocen (ocena kompleksowa).
 - Wprowadzony zostanie nowy organ w uczelni, tj. rada uczelni, wybierana przez senat uczelni, której członkowie będą rekrutować się w większości spoza uczelni. Do zadań Rady będzie należało m.in. wskazywanie kandydatów na rektora, wybieranego następnie przez kolegium elektorów, albo wybór rektora (w obydwu przypadkach kandydaci na rektora będą opiniowani przez senat), uchwalanie strategii uczelni przygotowanej przez rektora oraz

monitorowanie gospodarki finansowej w uczelni.

2) Zmiany w zakresie struktury systemu szkolnictwa wyższego:

- Zmodyfikowane zostaną zasady podziału uczelni na uczelnie akademickie i zawodowe. Warunkiem zakwalifikowania uczelni do grupy uczelni akademickich będzie docelowo posiadanie kategorii B+ w co najmniej jednej dyscyplinie (B+ stanowi jednocześnie warunek uzyskania uprawnień do nadawania stopnia doktora). Uczelnia spełniająca ten warunek będzie miała jednocześnie możliwość złożenia wniosku o zakwalifikowanie do grupy uczelni zawodowych. Dywersyfikacji misji uczelni zawodowych i akademickich będą sprzyjać różne algorytmy podziału subwencji oraz różne warunki prowadzenia kształcenia. Uczelnia zawodowa będzie mogła prowadzić kształcenie na studiach wyższych tylko na profilu praktycznym. Dla uczelni zawodowych będzie również zastrzeżona możliwość prowadzenia kształcenia specjalistycznego umożliwiającego uzyskanie świadectwa dyplomowanego specjalisty albo dyplomowanego specjalisty technologa, potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pełnej na 5. poziomie polskiej ramy kwalifikacji. Uczelnia akademicka natomiast będzie mogła prowadzić kształcenie także na profilu ogólnoakademickim, jak również, po spełnieniu ustawowych warunków, kształcenie w szkołach doktorskich.
- Projekt ustawy przewiduje realizację programu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”, którego celem będzie wyłonienie w sposób funkcjonalny uczelni badawczych. Do konkursu w ramach programu będą mogły przystąpić uczelnie akademickie spełniające określone w ustawie warunki brzegowe. W ramach konkursu uczelnie będą przedstawiać wieloletnią strategię uczelni na rzecz doskonałości naukowej oraz podniesienia jakości kształcenia. Wnioski będą oceniane przez międzynarodowy panel ekspertów. Dodatkowe wsparcie w formie zwiększenia subwencji dla uczelni wyłonionych w konkursie będzie oparte na kontrakcie, który zobowiązywać będzie uczelnie do osiągnięcia zadeklarowanych we wniosku celów. Efektem konkursu powinno być powstanie w Polsce uczelni o światowej renomie.
- Obok programu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”, uruchomiony zostanie program „Regionalna inicjatywa doskonałości”, którego celem będzie umocnienie znaczenia działalności naukowej uczelni w wybranych dyscyplinach, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia zrównoważonego terytorialnie rozwoju uczelni. Konkurs w ramach tego programu będzie realizowany z podziałem na określone w ogłoszeniu o konkursie regiony. Dyscypliny lub grupy dyscyplin, w których będzie przeprowadzony konkurs, będą określone odrębnie dla poszczególnych regionów. Do konkursu będą mogły przystąpić uczelnie akademickie spełniające określone w ustawie warunki brzegowe, ale jednocześnie niespełniające kryteriów brzegowych przewidzianych dla konkursu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”.
- Minister będzie również realizował przedsięwzięcie „Dydaktyczna inicjatywa doskonałości”, kierowane do publicznych uczelni zawodowych. Celem „Dydaktycznej inicjatywy doskonałości” będzie wsparcie publicznych uczelni zawodowych w doskonaleniu jakości kształcenia. W jego ramach uczelnie zawodowe osiągające najlepsze wyniki monitoringu karier zawodowych absolwentów, zwłaszcza w zakresie wskaźników względnych uwzględniających sytuację na rynku pracy w miejscu zamieszkania absolwenta, oraz posiadające najlepsze rezultaty w zakresie oceny jakości kształcenia, otrzymają w danym roku zwiększenie subwencji, którego kwota będzie określana w corocznym komunikacie ministra.
- Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie możliwości tworzenia federacji podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Federacja będzie mogła być utworzona przez publiczną uczelnię akademicką z inną publiczną uczelnią akademicką, instytutem naukowym PAN, instytutem badawczym lub międzynarodowym instytutem naukowym, albo przez niepubliczną uczelnię akademicką z inną niepubliczną uczelnią akademicką. Na szczebel federacyjny będą przekazywane zadania związane z prowadzeniem działalności naukowej, kształceniem doktorantów, nadawaniem stopni i komercjalizacją wyników badań naukowych, prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami. Jednostki uczestniczące będą mogły powierzyć federacji realizowanie innych zadań, z wyłączeniem prowadzenia kształcenia na studiach.

3) Zmiany w zakresie zasad finansowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki, w tym m.in. istotna integracja strumieni finansowania, zwłaszcza w odniesieniu do uczelni.

- Istotna integracja strumieni finansowania, zwłaszcza w odniesieniu do uczelni, zmiana formy przekazywania środków do podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki oraz nowy instrument dofinansowywania uczelni publicznych to najważniejsze ze zmian w systemie finansowania szkolnictwa wyższego i nauki.
- Projekt ustawy przewiduje istotną integrację strumieni finansowania, zwłaszcza w odniesieniu do uczelni. Uczelnie będą dostawały jedną subwencję badawczo-dydaktyczną przeznaczoną na utrzymanie potencjału dydaktycznego oraz utrzymanie potencjału badawczego.
- Środki finansowe wskazane w projektowanej ustawie na utrzymanie potencjału dydaktycznego będą pochodziły z połączenia dotychczasowych dotacji przeznaczonych na zadania związane z:
 - o kształceniem studentów studiów stacjonarnych, kształceniem uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich, kształceniem kadr naukowych, utrzymaniem uczelni, w tym na remonty (art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy PSW), z wyłączeniem środków przeznaczonych na kształcenie uczestników stacjonarnych studiów

- doktoranckich;
 - o świadczeniami zdrowotnymi, wykonywanymi w ramach kształcenia studentów studiów stacjonarnych w podstawowej jednostce organizacyjnej uczelni medycznej lub innej uczelni publicznej, w której prowadzone jest kształcenie na kierunkach medycznych pod bezpośrednim nadzorem nauczycieli akademickich posiadających kwalifikacje do wykonywania zawodu medycznego właściwego ze względu na treści kształcenia (art. 94 ust. 1 pkt 8 ustawy PSW);
 - o prowadzeniem podyplomowego kształcenia w celu zdobywania specjalizacji przez lekarzy, lekarzy dentystów, lekarzy weterynarii, farmaceutów, pielęgniarki i położne oraz przez diagnostów laboratoryjnych (art. 94 ust. 1 pkt 9 ustawy PSW);
 - o dofinansowaniem podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni prowadzących kierunek studiów, który uzyskał ocenę wyróżniającą Komisji w ramach oceny programowej (art. 94b ust. 1 pkt 2 ustawy PSW);
 - o dofinansowaniem uczelni publicznych, w których w danym roku akademickim rozpoczęli studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie studenci, którzy w roku rozpoczęcia studiów uzyskali najlepsze wyniki egzaminów maturalnych (art. 94b ust. 1 pkt 6 ustawy PSW).
 - Środki finansowe wskazane w projektowanej ustawie na utrzymanie potencjału badawczego będą pochodziły z połączenia dotychczasowych dotacji przeznaczonych na:
 - o utrzymanie potencjału badawczego (art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy o ZFN);
 - o działalność podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni, jednostek naukowych Polskiej Akademii Nauk, instytutów badawczych i międzynarodowych instytutów naukowych polegającą na prowadzeniu badań naukowych lub prac rozwojowych oraz zadań z nimi związanych, służących rozwojowi młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich, finansowanych w wewnętrznym trybie konkursowym (art. 18 ust. 1 pkt 3 ustawy ZFN);
 - o finansowanie zadań związanych z kształceniem uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich prowadzonych w uczelniach niepublicznych (art. 94b ust. 1 pkt 4 ustawy PSW);
 - o kształceniem studentów studiów stacjonarnych, kształceniem uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich, kształceniem kadr naukowych, utrzymaniem uczelni, w tym na remonty (art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy PSW), w zakresie środków przeznaczonych na kształcenie uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich;
 - Środki finansowe wskazane w projektowanej ustawie na system świadczeń będą pochodziły z połączenia dotychczasowych dotacji przeznaczonych na:
 - o bezzwrotną pomoc materialną dla studentów oraz dla doktorantów w uczelniach publicznych (art. 94 ust. 1 pkt 7 ustawy PSW);
 - o bezzwrotną pomoc materialną dla studentów oraz dla doktorantów w uczelniach niepublicznych (art. 94 ust. 4 ustawy PSW).
 - Środki określone w projektowanej ustawie na zadania związane z zapewnieniem osobom z niepełnosprawnościami warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, kształceniu lub prowadzeniu działalności naukowej; będą pochodziły z połączenia dotychczasowych dotacji przeznaczonych na:
 - o zadania związane ze stwarzaniem studentom i doktorantom, będącym osobami niepełnosprawnymi warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia w uczelniach publicznych (art. 94 ust. 1 pkt 11 ustawy PSW);
 - o zadania związane ze stwarzaniem studentom i doktorantom będącym osobami niepełnosprawnymi warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia w uczelniach niepublicznych (art. 94 ust. 4a ustawy PSW).
- 4) Zmiany mające na celu podniesienie jakości i przydatności kształcenia na studiach wyższych:
- zniesienie minimów kadrowych niezbędnych do prowadzenia kierunku studiów na rzecz wymogu prowadzenia co najmniej 75% (w przypadku profilu ogólnoakademickiego) lub 50% (w przypadku profilu praktycznego) zajęć przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w danej uczelni jako podstawowym miejscem pracy.
 - wprowadzenie regulacji upraszczających prowadzenie studiów wspólnych w porozumieniu z zagranicznymi uczelniami, w tym m.in. pozwalających na określenie niektórych warunków (np. wymogi dotyczące nauczycieli akademickich prowadzących zajęcia) w umowie.
 - zmodyfikowanie zasad prowadzenia studiów o profilu praktycznym, które będą musiały uwzględniać m.in. 6-miesięczne praktyki zawodowe na studiach I stopnia i jednolitych studiach magisterskich.
 - wprowadzenie obowiązku publikacji recenzji prac dyplomowych.
 - zmodyfikowanie zasad oceny jakości kształcenia. Proponuje się wprowadzenie tzw. „oceny kompleksowej”, która będzie polegać na weryfikacji skuteczności działań podejmowanych przez same uczelnie na rzecz doskonalenia jakości kształcenia. Ocena będzie przeprowadzana na wniosek uczelni. Pozytywny wynik oceny kompleksowej będzie zwalniał daną uczelnię na okres 3–8 lat z oceny programowej w dziedzinach wskazanych przez Polską Komisję Akredytacyjną. Uczelnie z pozytywnym wynikiem oceny kompleksowej będzie również uzyskiwała na ten czas pełną autonomię programową w zakresie otwierania nowych kierunków studiów przypisanych do dyscyplin zawierających się w dziedzinach wskazanych przez PKA.

- wzmocnienie pozycji dydaktycznej ścieżki kariery akademickiej. Z wyjątkiem stanowiska profesora, zastrzeżonego dla osób z tytułem profesora, nauczyciele akademicy we wszystkich trzech grupach (pracownicy dydaktyczni, badawczo-dydaktyczni i badawczy) będą mogli być zatrudniani na stanowiskach asystenta, adiunkta i profesora uczelni. Uczelnie będą musiały określić kwalifikacje wymagane do zatrudnienia na danym stanowisku oraz kryteria oceny odrębnie dla każdej z grup stanowisk.
- 5) Wprowadzenie nowego modelu kształcenia doktorantów i ubiegania się o stopień doktora:
- Proponuje się nowy model uzyskiwania stopnia doktora oparty na dwóch trybach:
 - o kształcenie w szkołach doktorskich, które zastąpi studia doktoranckie i nie będzie uwzględniało formy niestacjonarnej,
 - o tryb eksternistyczny, stanowiący kontynuację ścieżki tzw. „z wolnej stopy”.
 - Szkoły doktorskie powinny wspierać interdyscyplinarność w badaniach naukowych oraz kształcenie zaawansowanych kompetencji transferowalnych. Szkoła doktorska będzie mogła być utworzona docelowo dla co najmniej dwóch dyscyplin naukowych (według nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin), w których uczelnia posiada co najmniej kategorię B+ uzyskaną w ramach ewaluacji jakości działalności naukowej. Szkoły doktorskie będą mogły być także tworzone na tych samych warunkach przez instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk, międzynarodowe instytuty naukowe oraz instytuty badawcze (dalej: instytuty naukowe), jak również wspólnie przez uczelnie i instytuty naukowe. Wyjątkiem od tej zasady będą uczelnie prowadzące działalność naukową tylko w jednej dyscyplinie, która jest dyscypliną w zakresie teologii lub kultury fizycznej, lub dyscypliną artystyczną, i posiadające w tej dyscyplinie kategorię co najmniej B+.
 - Osoby podejmujące kształcenie w szkole doktorskiej będą miały status doktoranta i zostaną objęte powszechnym systemem stypendialnym dla doktorantów. Każdy doktorant otrzyma stypendium w wysokości co najmniej 37% minimalnego wynagrodzenia profesora, określanego na podstawie rozporządzenia ministra, natomiast w przypadku pozytywnego wyniku oceny śródkresowej minimalna wysokość stypendium będzie wynosić 57% minimalnego wynagrodzenia profesora. Stypendia zostaną objęte przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych. Łączny okres wypłacania stypendium nie będzie mógł przekroczyć 4 lat. Wprowadzenie powszechnego systemu stypendialnego dla doktorantów powiązane jest z uproszczeniem wsparcia finansowego dla doktorantów polegającego na likwidacji świadczeń z funduszy pomocy materialnej dla doktorantów oraz zwiększenia stypendium doktoranckiego. Wyjątkiem będzie wprowadzenie dedykowanego doktorantom posiadającym orzeczenie o stopniu niepełnosprawności zwiększenia stypendium doktoranckiego w wysokości 30% kwoty stypendium przysługującego do miesiąca, w którym przeprowadzana jest ocena śródkresowa. Doktorant, któremu kształcenie zostanie zawieszone na okres odpowiadający czasowi trwania urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego oraz urlopu rodzicielskiego, będzie otrzymywał w tym czasie stypendium doktoranckie. Wysokość stypendium w okresie zawieszenia będzie wyliczana przy odpowiednim zastosowaniu przepisów dotyczących ustalania zasiłku macierzyńskiego. Okres zawieszenia nie będzie się wliczał do okresu pobierania stypendium doktoranckiego.
 - Rozwiązania mające na celu podniesienie jakości kształcenia doktorantów oraz rozpraw doktorskich:
 - o uczelnia lub instytut naukowy będzie posiadał uprawnienia do nadawania stopni naukowych w dyscyplinach, w których w wyniku ewaluacji jakości działalności naukowej uzyska kategorię co najmniej B+;
 - o wprowadzona zostanie w ramach szkoły doktorskiej ewaluacja śródkresowa postępów w przygotowaniu rozprawy doktorskiej (z udziałem recenzentów z innej uczelni), przeprowadzona w oparciu o indywidualny plan badawczy, której pozytywny wynik będzie przepustką do dalszego kształcenia oraz warunkiem uzyskania wyższego stypendium;
 - o wprowadzenie trzeciego recenzenta spoza uczelni lub instytutu naukowego, w którym przygotowywana jest rozprawa doktorska;
 - o wprowadzenie ewaluacji szkół doktorskich;
 - o uzależnienie nadania stopnia doktora od wykazania osiągnięcia efektów uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 Polskiej Ramy Kwalifikacji oraz znajomości nowożytnego języka obcego na poziomie co najmniej C1 oraz umożliwienie uczelniom i instytutom naukowym określenie dodatkowych wymagań;
 - o wprowadzenie jawności rozpraw doktorskich;
 - o wprowadzenie możliwości nadania stopnia naukowego doktora w dziedzinie.
- 6) Zmiany dotyczące klasyfikacji dziedzin i dyscyplin naukowych i artystycznych oraz systemu stopni i tytułów:
- W miejsce trzypoziomowej klasyfikacji obszarów wiedzy, dziedzin i dyscyplin wprowadzona zostanie dwupoziomowa klasyfikacja dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych. Minister, określając w drodze rozporządzenia klasyfikację, będzie miał na uwadze systematykę dziedzin i dyscyplin przyjętą przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju.
 - Uprawnienia do nadawania stopni naukowych, ewaluacja jakości działalności naukowej, kształcenie doktorantów w szkołach doktorskich oraz uprawnienia do prowadzenia studiów wyższych oparte zostaną na nowej klasyfikacji.
 - Podniesienie znaczenia habilitacji jako certyfikatu doskonałości naukowej, umożliwiającego promowanie doktorów

i recenzowanie prac doktorskich oraz przyspieszenie momentu osiągnięcia samodzielności naukowej:

- o docelowe przyznanie uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego uczelniom, instytutom naukowym PAN, instytutom badawczym i międzynarodowym instytutom naukowym, które w wyniku ewaluacji jakości działalności naukowej uzyskały kategorię co najmniej B+ w danej dyscyplinie;
 - o wprowadzenie przyspieszonej ścieżki uzyskiwania stopnia doktora habilitowanego dla osób ze stopniem doktora, które uzyskały grant ERC lub uzyskały i rozliczyły inny prestiżowy grant (w ramach konkursu uwzględnionego w wykazie określonym w rozporządzeniu MNiSW po zasięgnięciu opinii Rady Doskonałości Naukowej oraz Komisji Ewaluacji Nauki), w ramach którego kierowały zespołem badawczym;
 - o zniesienie wymogu habilitacji jako warunku utrzymania zatrudnienia na stanowisku adiunkta;
 - o zniesienie minimów kadrowych, w tym konieczności zatrudnienia określonej liczby osób ze stopniem doktora habilitowanego jako warunku do prowadzenia studiów na kierunku oraz do uzyskiwania uprawnień do nadawania stopnia doktora oraz doktora habilitowanego.
- W miejsce Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych powołana zostanie Rada Doskonałości Naukowej. Każda z dyscyplin będzie reprezentowana przez trzy osoby posiadające tytuł profesora/stopień doktora habilitowanego wybrane przez osoby posiadające stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora reprezentujące daną dyscyplinę. Kandydata na członka RDN będą mogły zgłosić: uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy lub instytut międzynarodowy, które w danej dyscyplinie będą posiadały kategorię naukową A+, A albo B+. Warunkiem członkostwa w Radzie jest znaczący i aktualny dorobek naukowy, tj. autorstwo co najmniej: 1 monografii naukowej wydanej w okresie ostatnich 5 lat przez wydawnictwo, które w dniu publikacji było ujęte w ministerialnym wykazie wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe, 3 artykułów naukowych opublikowanych w okresie ostatnich 5 lat w czasopiśmie naukowym lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowej, które w dniu publikacji były ujęte w ministerialnym wykazie czasopism naukowych publikujących recenzowane artykuły, zrealizowanego w ciągu ostatnich 5 lat wybitnego osiągnięcia w zakresie opracowania i wdrożenia oryginalnego rozwiązania projektowego, konstrukcyjnego, technologicznego lub artystycznego, lub 1 wybitnego dzieła artystycznego zrealizowanego w okresie ostatnich 5 lat;
- Wprowadzony zostanie nowy system wyboru recenzentów wskazywanych na mocy ustawy przez Radę Doskonałości Naukowej, m.in. na potrzeby postępowań habilitacyjnych oraz postępowań w sprawie nadania tytułu profesora. Rada będzie wskazywać kandydatów na recenzentów w liczbie co najmniej trzykrotnie przewyższającej liczbę recenzentów wyznaczanych w danej sprawie, następnie Biuro Rady będzie przeprowadzało procedurę losowania.

7) Zmiana zasad ewaluacji jakości działalności naukowej:

- Podmiotem ewaluacji działalności naukowej, od ewaluacji przeprowadzonej w 2021 r., nie będą już jednostki naukowe w rozumieniu ustawy ZFN, ale uczelnie, instytuty naukowe PAN, międzynarodowe instytuty naukowe lub instytuty badawcze w ramach poszczególnych dyscyplin, w których prowadzą działalność naukową. W przypadku uczelni akademickich oraz instytutów, ewaluacja będzie przeprowadzana obligatoryjnie, natomiast dla uczelni zawodowych oraz innych prowadzących głównie działalność naukową w sposób samodzielny i w ciągły, ewaluacja będzie fakultatywna. Ewaluacja będzie mogła być przeprowadzona w ramach dyscyplin w podmiocie zatrudniającym w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy co najmniej 12 pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie.
- Poziom naukowy prowadzonej działalności będzie ewaluowany z uwzględnieniem dwóch nowych wykazów, ukierunkowanych na premiowanie znaczących dla światowego biegu myśli publikacji naukowych, określonych na podstawie rozporządzenia MNiSW: wykazu czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych ujętych w międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu albo będących przedmiotem projektów finansowanych w ramach specjalnego programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”, oraz wykazu wydawnictw naukowych publikujących recenzowane monografie naukowe.
- Zwiększenie znaczenia oceny eksperckiej w ewaluacji (peer review), zwłaszcza w zakresie kryterium dotyczącego wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki.
- Wprowadzenie pięciostopniowej skali ocen: A+, A, B+, B, C, w miejsce czterostopniowej (A+, A, B, C).

Konsekwencją wprowadzanych regulacji w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce jest potrzeba uregulowania w odrębnej ustawie – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce kwestii mających na celu skuteczne i sprawne wejście w życie przepisów dotyczących systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Ustawa – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce zawiera przepisy ogólne, zmieniające, uchylające, przejściowe, dostosowujące i końcowe. Określa m.in. sekwencję wdrażania poszczególnych regulacji zawartych w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Przewidywany harmonogram wdrażania opisany jest w części 11 Oceny Skutków Regulacji.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Państwa Unii Europejskiej i OECD regulują wybrane problemy, będące przedmiotem projektu ustawy, w sposób zbliżony do proponowanych rozwiązań legislacyjnych w projektowanej ustawie.

1) **Uczelniane organy zarządzające** dzielą się w Europie na cztery podstawowe typy (rodzaje): a) osoba kierująca uczelnią – organ jednoosobowy; oraz: b) organ akademicki (rada albo senat), c) organ decyzyjny (rada, senat albo inny organ zarządzający), d) organ doradczy/nadzorczy (konwent, rada) – organy kolegialne.

Podstawowe zróżnicowanie między organami uczelni związane jest ze sposobem ich powoływania, udziałem lub wpływem interesariuszy zewnętrznych oraz poziomem autonomii ich powoływania/formowania (por. badanie Europejskiego Stowarzyszenia Uniwersytetów [EUA], *University Autonomy in Europe* [w:] <http://www.university-autonomy.eu>).

W ostatnich latach rola i znaczenie **rektora** względem organów kolegialnych znacznie wzrosła w niemal wszystkich państwach UE (wpływ modelu menedżerskiego). Co do zasady wybór rektora jest wewnętrzną sprawą uczelni, czasem wręcz bez kryteriów selekcji na poziomie ustawowym (np. Austria, Holandia, Norwegia czy Wielka Brytania), natomiast w niektórych państwach wybór rektora zatwierdza organ ministerialny (np. Hiszpania, Holandia czy Szwecja).

Organ akademicki (np. senat) pełni rolę esencjalną dla autonomii i samorządności w uczelni wyższej, składając się przede wszystkim z przedstawicieli wszystkich podgrup społeczności uczelnianej (naukowców, studentów, pracowników administracji czy personelu technicznego). Tradycyjnie jest on odpowiedzialny za sprawy dotyczące dydaktyki i badań, natomiast tylko w połowie badanych państw odpowiada bezpośrednio za politykę naukową i jej kierunki czy rozwój strategiczny uczelni.

Organ decyzyjny (np. senat, rada, rada powiernicza) odpowiada za planowanie strategiczne, ogólną politykę naukowo-dydaktyczną oraz rozwój uczelni. W Czechach, Danii, Estonii, Litwie czy Węgrzech jest on tożsamy z organem akademickim, natomiast w Grecji, Islandii, Łotwie, Polsce czy Rumunii również z organem nadzorczym. Raczej rzadko w skład organu decyzyjnego wchodzi interesariusze zewnętrzni (Finlandia, Islandia).

Organ doradczy lub nadzorczy (np. rada, rada powiernicza, konwent) jego rola systematycznie wzrasta wraz z włączaniem interesariuszy zewnętrznych w procesy zarządzania uczelnią, co stanowi jeden z przykładów szerszego wykorzystywania ładu korporacyjnego i zarządzania menedżerskiego w kontekście uczelni. Organy doradcze służą najczęściej usprawnieniu komunikacji z otoczeniem społeczno-ekonomicznym uczelni, w tym władzami krajowymi i regionalnymi. Organy nadzorcze zwykle są odpowiedzialne za planowanie strategiczne (w tym finansowe) oraz planowanie rozwoju uczelni (nierzadko współdzielone z organami b) lub c)). Organ ten może być w całości złożony z interesariuszy zewnętrznych (Czechy, Holandia, Austria czy Niemcy) albo również z interesariuszy wewnętrznych (Litwa, Portugalia czy Norwegia). Największą rolę i najszersze kompetencje ten organ posiada w **Niemczech**, począwszy do decyzji dotyczących kierunków rozwoju uczelni i jej strategii, skończywszy na, rzadziej, wyborze rektora/prezydenta. Rady (niem. *kuratorium*) składają się z w całości z interesariuszy zewnętrznych, zwyczajowo nominowanych przez ministerstwo danego kraju związkowego (landu). W uczelniach realizujących projekty w ramach Inicjatywy Doskonałości (niem. *Exzellenz Initiativ*, EI), rada ta pełni rolę doradczą, również względem realizowanych działań w ramach EI.

Oprócz typowego podziału wg kompetencji, istnieją też na wielu uczelniach **organy o uprawnieniach mieszanych (rada)**, łączących cechy organu decyzyjnego lub wykonawczego albo doradczego lub nadzorczego. Uniwersytet Cambridge posiada radę (ang. *the Council*), będącą podstawowym organem wykonawczym i decyzyjnym, w jej skład wchodzi 19 członków, wybieranych przez organy akademickie oraz 4 członków z zewnątrz, pod przewodnictwem rektora (tutaj: wicekanclerza). Rada Uniwersytetu Kopenhaskiego (ang. *Board of the University*) jest najwyższym organem uczelni, składającym się z 11 członków (w tym 6 członków zewnętrznych, wybieranych przez specjalny komitet uczelniany oraz 2 studentów i 3 pracowników naukowych). Rada odpowiada za wybór rektora, zapewnia realizację celów i interesów strategicznych i długoterminowych uczelni. Uniwersytet Paris-Sud ma Radę Administracyjną, składającą się z 36 członków, 28 reprezentujących wszystkie podgrupy społeczności uczelnianej oraz 8 członków z zewnątrz. Rola Rady związana jest z planowaniem strategicznym, zatwierdzaniem kontraktu rządowego (w tym budżetu) oraz nadzoru nad rektorem/prezydentem, w tym dla kontrasygnaty kluczowych dokumentów i umów. Rada szwedzkiego Instytutu Karolinska składa się z 19 członków, w tym 8 interesariuszy zewnętrznych, których wybór zatwierdza właściwy minister. Również Uniwersytet w Helsinkach posiada radę o podobnych kompetencjach, składającą się z 13 członków, w tym 6 członków, reprezentujących interesariuszy zewnętrznych. Niemieckie rady (zwane też radami powierniczymi albo niem. *Hochschulrat*, *Universitätsrat*) mają charakter decyzyjny (wybór rektora/prezydenta czy zatwierdzanie strategii rozwoju uczelni czy wykonania budżetu), zwykle składają się one z interesariuszy wewnętrznych i zewnętrznych, wskazywanych odpowiednio przez senat uczelni i ministerstwo (akt powołania na członka to formalnie kompetencja ministra landowego).

Funkcjonowanie rad, w kształcie o którym mowa powyżej, jest w części krajów regulowane ustawowo. Ustawodawstwo w Danii (ang. *the Danish Consolidation Act on Universities 2010/2011*) określa zakres zadań rady, podgrupy społeczności uczelnianej, które powinny być w niej reprezentowane oraz procedurę nominacji członków z zewnątrz, dodając, że skład rady musi być adekwatny do misji i planów uczelni oraz dowodzić otwartości na współpracę z interesariuszami zewnętrznymi. Fińska ustawa (ang. *the Universities Act 558/2009*) również wskazuje na zakres i skład rady uniwersytetu

(7 albo 9–14 członków). W Niemczech funkcjonowanie rad i rad powierniczych regulowane jest ustawodawstwem landowym. We Francji funkcjonowania rad (administracyjnych jest również regulowane ustawą z 2013 r. (fr. *LOI n°2013-660 du 22 juillet 2013 relative à l'enseignement supérieur et à la recherche*). W Szwecji struktura organizacyjna uniwersytetu regulowana jest statutowo poza obligatoryjnymi organami: rektorem oraz radą zarządzającą (ang. *the Higher Education Act (2013:1117)*), które są przedmiotem uregulowań ustawowych.

2) Kształcenie doktorantów w Europie oparte jest na dwóch modelach: kształceniu zorganizowanym, prowadzonym najczęściej w ramach szkół doktorskich (ang. *graduate schools*) oraz modelu indywidualnym: pod opieką promotora albo, najrzadziej, w trybie bez formalnej afiliacji i opieki promotora. Szkoły doktorskie mają, co do zasady, charakter interdyscyplinarny, zwykle ponadwydziałowy (przykładowo na Uniwersytecie w Gandawie [Belgia/Flandria] funkcjonuje 5 szkół doktorskich, skupiających naukowców i doktorantów z 11 wydziałów). Słuchacze mają co do zasady status studentów (Holandia, Norwegia i Szwajcaria jest to status pracownika; w Danii, Szwecji, Niemczech czy Francji istotny odsetek doktorantów ma status pracownika – na podstawie tzw. kontraktu doktoranckiego, co wynika z częstego finansowania doktoratów w ramach grantów naukowych).

We Flandrii szkoły są wyłącznym trybem doktoryzowania się przy wsparciu opiekuna naukowego i komitetu doradczego (ewaluacyjnego). Kształcenie opiera się o obowiązkowe seminaria i wykłady, aktywność konferencyjno-publikacyjną doktoranta oraz fakultatywne dodatkowe zajęcia nieobowiązkowe.

W Niemczech, pomimo wciąż silnie obecnego modelu indywidualnego (relacja mistrz-uczeń), od początku lat 90. XX w. rośnie znaczenie kształcenia w ramach szkół doktorskich, pierwotnie miały one charakter krajowych i międzynarodowych Badawczych Grup Treningowych (niem. *Graduiertenkollegs*, ang. *Research Training Groups*), które kształcenie doktoranta opierają wokół określonego tematu badawczego, następnie ich zakres poszerzano w ramach wprowadzanych systematycznie od roku 2005, tzw. szkół doktorskich *sensu stricte* (niem. *Graduiertenschule*, ang. *graduate school*). Odbywało się to w ramach programu reform nauki – Inicjatywy Doskonałości (niem. *Exzellenz Initiativ, EI*). W trzech konkursach EI wyłoniono 108 szkół doktorskich, który otrzymały finansowanie 1 mln euro rocznie przez okres 5 lat. Model konkursowo-projektowy finansowania szkół doktorskich, wynikał z obowiązującego wówczas na gruncie niemieckiej Ustawy Zasadniczej formalnego zakazu finansowania szkół wyższych z budżetu federalnego. Szkoły doktorskie mają tutaj charakter interdyscyplinarny, oparty o etapy kształcenia i samodzielnej pracy badawczej, obowiązek prowadzenia zajęć dydaktycznych przez doktoranta jest wpisany w program kształcenia.

W Danii (i innych państwach nordyckich) szkoły doktorskie są podstawowym trybem realizowania doktoratu. Studia trwają 3–4 lata według indywidualnego planu studiów doktorskich, oprócz badań doktorant w ramach kontraktu z uczelnią ma zadania związane z dydaktyką czy popularyzacją wyników badań, natomiast uczelnia zapewnia opiekę naukową (jednego lub więcej opiekunów), dostęp do kursów i seminariów, wsparcie dla przygotowania dydaktycznego i metodologicznego doktoranta oraz odpowiednie zasoby infrastrukturalne. Szkoły doktorskie w sposób weryfikowalny i wiarygodny dokonują oceny postępów kandydata i pracy nad doktoratem: w formie corocznej **weryfikacji postępów** pracy nad doktoratem („kroków milowych”), liczonych zwykle liczbą artykułów lub gotowych rozdziałów dysertacji oraz innej działalności badawczo-popularyzatorskiej, zgodnie z regulaminem szkoły albo w formie **oceny śródkresowej**, którą dokonuje komitet ewaluacyjny minimum 3 osoby, w tym co najmniej 1 recenzent zewnętrzny w połowie doktoratu. Niezależnie od niej doktorant składa okresowe sprawozdania z pracy nad rozprawą. Ocena śródkresowa ma co do zasady charakter pisemny (sprawozdanie doktoranta) jak i ustny (wywiad z doktorantem i, rzadziej, z promotorem).

Tryb indywidualny (eksternistyczny) doktoratu (bez uzyskiwania formalnego statusu doktoranta) dopuszczalny jest w niektórych krajach (Bułgaria, Dania, Litwa, Węgry, Holandia, Polska i Norwegia) (*Raport Eurydice: Academic Staff 2017*, s. 31). W przypadku Holandii ten tryb wybiera 45% doktorantów i kończy się on uzyskaniem stopnia doktora (PhD), natomiast w Norwegii jest on obwarowany specjalnymi warunkami, tylko dla obywateli tego państwa, uzyskiwany stopień naukowy to DrPhilos a nie PhD (dysertacja przygotowana może zostać bez nadzoru promotora i bez ograniczeń czasowych; pozostałe warunki dot. jakości, w tym wykaz publikacji, są analogiczne do standardowego doktoratu). W pozostałych państwach rola tego trybu jest marginalna.

3) Ocena kompleksowa/institucjonalna jakości kształcenia

Koncepcja **oceny kompleksowej** proponowana w projekcie ustawy inspirowana jest coraz bogatszymi doświadczeniami związanymi z instytucjonalną oceną jakości przeprowadzaną przez krajowe agencje akredytacyjne zarejestrowane w Europejskim Rejestrze Agencji Akredytacyjnych (EQAR).

Celem oceny instytucjonalnej przeprowadzanej przez holendersko-flamandzką agencję NVAO (nider. *Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie*) na holenderskich uniwersytetach jest ocena kultury jakości oraz skuteczności wewnętrznych procesów, służących zapewnianiu jakości kształcenia. Z tym powiązana jest analiza czterech kluczowych zmiennych: wizji i strategii w zakresie podnoszenia jakości, jej implementacji, ewaluacji i monitoringu oraz zorientowania na stałe doskonalenie jakości kształcenia – jest to tzw. cykl refleksyjny, na podstawie którego oceniane uczelnie wykazują faktyczną

obecność w ich strukturach kultury jakości. Komisja NVAO posługuje się trójstopniową skalą ocen; w przypadku oceny negatywnej, uczelnia ma zadanie wdrożenia w określonym czasie planu naprawczego oraz przygotowanie do ponownej oceny celem uzyskania nowej akredytacji. Ocena pozytywna i pozytywna warunkowa (z oceną warunkową wiąże się konieczność wykazania w określonym czasie realizacji zaleceń) umożliwia poddanie prowadzonych na danej uczelni programów studiów uproszczonej ocenie programowej. Ocena negatywna lub brak oceny skutkują rozszerzoną oceną programową.

Oceny jakości o charakterze instytucjonalnym przeprowadzane są (zazwyczaj obok równolegle realizowanych zadań dotyczących oceny programowej) przez agencje ds. zapewniania jakości m.in.: z Austrii, Danii, Estonii, Finlandii, Francji, Hiszpanii, Irlandii, Litwy, Niemiec, Norwegii, Portugalii, Rumunii, Słowenii i ze Szwajcarii.

4) Inicjatywy doskonałości:

Niemcy: Niemiecka Inicjatywa Doskonałości (dalej ID) (niem. *Exzellenzinitiative*) została przyjęta przez rząd federalny Niemiec w 2005 r. EI miała na celu wzmocnienie przełomowych (*cutting-edge*) badań oraz międzynarodowej konkurencyjności niemieckiej nauki. Wsparciem €1,9 mld wzmocniono trzy obszary:

- szkoły doktorskie (niem. *Graduiertenschule*) – wsparcie zorganizowanego kształcenia doktorantów na najwyższym międzynarodowym poziomie, cechującego się interdyscyplinarnością, wysokim poziomem badań naukowych oraz opieki nad doktorantami,
- klastry doskonałości (niem. *Exzellenzcluster*) – wsparcie klastrów działających w określonych obszarach nauki,
- projekty przyszłości (niem. *Zukunftskonzepte*) – wsparcie zmian strategicznych i instytucjonalnych wzmacniających potencjał uczelni w zakresie prowadzenia badań na najwyższym poziomie. W ramach tej linii uczelnie powinny określić obszary badań, na których skoncentrują swoją działalność oraz wskazać drogę do stania się światowej klasy uczelniami badawczymi.

ID pozwoliła na wyłonienie tzw. uniwersytetów doskonałości (ang. *universities of excellence*): 9 w latach 2005–2007 oraz 11 w 2012 roku (6 uczelni, które utrzymało status z pierwszej edycji oraz 5 nowych uczelni). Program nie przewiduje sztywnych „widełek finansowych”, z tym że łącznie wszystkie projekty mogą liczyć na 142 mln euro rocznie. Należy jednocześnie zauważyć, że status „uniwersytetu doskonałości” rozmiąga się z hierarchią uniwersytetów niemieckich, która mogłaby wynikać z globalnych rankingów uczelni, m.in. z rankingu szanghajskiego.

Raport z ewaluacji EI z 2016 r., przeprowadzonej przez zespół ekspertów z ETH Zurich (tzw. Komisja Imboden), pozytywnie ocenił dotychczasową realizację EI, z uwagi na: wywołanie twórczego fermentu i przełamanie konserwatywnych struktur w niemieckim środowisku naukowym, wzrost produktywności badawczej w klastrach doskonałości, „uniwersytetach doskonałości”, jak i w całym systemie niemieckim (np. artykuły naukowe należące do 10% najczęściej cytowanych artykułów naukowych w 2015 r. stanowiły 1/4 artykułów niemieckich autorów, przy 1/6 w 2002 r.) oraz zwiększenie umiędzynarodowienia kadry badawczej, głównie dzięki stanowiskom post-doc, które mogły być finansowane z programu.

W wyniku negocjacji między rządem federalnym a rządami landów, EI została przedłużona bezterminowo i miała być przekształcana w rozwiązanie o charakterze systemowym. Trzecia edycja (zaplanowana, po przedłużeniu drugiej edycji do 2019 r., na lata 2019–2026) będzie składać się z dwóch linii wsparcia:

- klastry doskonałości,
- uniwersytety doskonałości, wprowadzone w miejsce „projektów przyszłości”. Warunkiem ubiegania się o status „uniwersytetu doskonałości” jest wcześniejsze uzyskanie możliwości dla realizacji co najmniej dwóch klastrów doskonałości.

Planowane roczne nakłady na EI mające wynieść ok. 148 mln euro. Nowe zasady programu mogą stanowić inspirujący punkt odniesienia dla wdrażania konkursu „Inicjatywa doskonałości – uczelnie badawcze”, m.in. w zakresie oceny dokonywanej przez międzynarodowy panel ekspertów; stabilnego finansowania dla najlepszych 8–11 uczelni, które może być wstrzymane w przypadku negatywnych wyników oceny siedmiu lat (planowane dalsze finansowanie dla 4 najlepszych uczelni oraz rozpisanie konkursu dla 4 nowych uczelni).

Francja: W 2009 r. ogłoszono program IdEx (fr. *Initiative d'Excellence*), którego wdrażanie rozpoczęto w 2010 r. Jego celem było stworzenie kampusów doskonałych instytucji z obszarów nauki i szkolnictwa wyższego, koncentrujących się na szczególnie ambitnych projektach naukowych, prowadzonych we współpracy z „otoczeniem gospodarczym”. Program IdEx jest finansowany z Planu Inwestycji dla Przyszłości (tzw. PIA – fr. *Plan d'Investissements pour l'avenir*), stworzonego w odpowiedzi na kryzys finansowy z 2008 r. i którego wysokość wynosiła 35 mld euro. Celem PIA jest przygotowanie Francji do wyzwań przyszłości związanych m.in. z globalną konkurencyjnością, środowiskiem naturalnym czy ochroną zdrowia

i przewiduje wzrost inwestycji w sektory edukacji i szkoleń, badań, przemysłu i MŚP. W ramach programu IdEx wybrano 8 projektów, charakteryzujących się najwyższym poziomem konkurencyjności międzynarodowej – tzw. uniwersytety badawcze. Program dąży zatem do zróżnicowania uczelni, a jego efektem ma być stworzenie uniwersytetów o wysokiej reputacji naukowej za granicą, zdolnych do przyciągania najlepszych naukowców, najlepszych nauczycieli akademickich i najlepszych studentów.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Szkoły wyższe	398 (w tym 18 – uniwersytetów, 18 – uczelni technicznych, 9 – medycznych, 6 - przyrodniczych, 6 – akademii wychowania fizycznego, 5 – uczelni ekonomicznych, 5 - pedagogicznych, 19 - artystycznych, 2 akademie morskie, 5 uczelni wojskowych, 2 - służb państwowych, 34 - zawodowe, 9 - kościelnych i teologicznych, włącznie z Katolickim Uniwersytetem Lubelskim Jana Pawła II w Lublinie oraz 260 - niepublicznych)	Rejestr instytucji szkolnictwa wyższego w systemie POL-on	– znaczne zwiększenie autonomii organizacyjnej uczelni, w szczególności zniesienie minimów kadrowych; możliwość określania przez uczelnię kwalifikacji potrzebnych do zatrudnienia na stanowisku asystenta, adiunkta i profesora uczelni; uproszczenie zasad prowadzenia studiów wspólnych; przeniesienie na szczebel uczelni uprawnień w zakresie prowadzenia studiów oraz do nadawania stopni naukowych (przy czym kształcenie doktorantów ma być prowadzone w tzw. szkołach doktorskich), – odbiurokratyzowanie uczelni (m.in. integracja osobnych dotychczas strumieni finansowych), – modyfikacja zasad oceny jakości kształcenia (wprowadzenie nowego rodzaju oceny: oceny kompleksowej polegającej na ocenie skuteczności działań na rzecz doskonalenia jakości kształcenia podejmowanych w całej uczelni), – przeniesienie oceny jakości działalności naukowej do szczebla uczelni – od kategorii przyznanej w wyniku tej oceny (przeprowadzanej w poszczególnych dyscyplinach naukowych, a nie jak dotychczas – na poziomie jednostki naukowej w ramach tzw. grup wspólnej oceny) będzie zależało posiadanie uprawnień do nadawania stopni naukowych i w zakresie sztuki, – utworzenie nowego organu – rady uczelni, której większość członków będzie spoza uczelni i której funkcjonowanie ma na celu poprawę jakości zarządzania w uczelni oraz budowę silniejszych związków uczelni z otoczeniem społeczno-gospodarczym, – nowe zasady podziału uczelni na uczelnie akademickie i zawodowe (prowadzenie przez uczelnie zawodowe studiów tylko o profilu praktycznym w uczelniach zawodowych; możliwość prowadzenia kształcenia specjalistycznego umożliwiającego uzyskanie kwalifikacji pełnej na 5. poziomie PRK tylko przez uczelnie zawodowe oraz możliwość prowadzenia kształcenia doktorantów tylko przez uczelnie akademickie), – uruchomienie środków na sfinansowanie: programu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”, mającego na celu zbliżenie poziomu naukowego najlepszych polskich uczelni do czołowych uczelni europejskich, programu „Regionalna inicjatywa doskonałości”, realizowanego z podziałem na regiony, którego celem będzie umocnienie znaczenia działalności

			naukowej uczelni w wybranych dyscyplinach, oraz przedsięwzięcia „Dydaktyczna Inicjatywa Doskonałości”, którego celem jest wsparcie w doskonaleniu przez te uczelnie jakości kształcenia. – możliwość powoływania federacji podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki przez publiczną uczelnię akademicką wspólnie z inną publiczną uczelnią akademicką, instytutem naukowym PAN, instytutem badawczym lub międzynarodowym instytutem naukowym, albo wspólnie przez niepubliczne uczelnie akademickie, realizującej w szczególności zadania związane z prowadzeniem działalności naukowej, kształceniem doktorantów, nadawaniem stopni i komercjalizacją wyników badań naukowych, prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami.
Jednostki posiadające uprawnienia do nadawania stopni naukowych	775 jednostek (posiadających łącznie 1272 uprawnienia do nadawania stopnia doktora i 885 uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego w poszczególnych dyscyplinach nauki), w tym 65 jednostek Polskiej Akademii Nauk (łącznie 85 uprawnień doktorskich i 66 uprawnień habilitacyjnych w poszczególnych dyscyplinach), 41 instytutów badawczych (łącznie 52 uprawnienia doktorskie i 36 uprawnień habilitacyjnych w poszczególnych dyscyplinach) oraz Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego (uprawnienia doktorskie i habilitacyjne w 2 dyscyplinach)	Zestawienie uprawnień do nadawania stopni naukowych w systemie POL-on	– przeniesienie uprawnień do nadawania stopni naukowych z poziomu jednostki na poziom całej uczelni, – zmiana podmiotu ocenianego w zakresie jakości działalności naukowej: w miejsce jednostki naukowej będzie to uczelnia lub instytut. Ewaluacja jakości działalności naukowej będzie prowadzona w poszczególnych dyscyplinach naukowych (dotychczas – w tzw. grupach wspólnej oceny), a od wyników tej ewaluacji (przyznanej kategorii naukowej) będzie zależało posiadanie uprawnień do nadawania stopni naukowych w danej dyscyplinie.
Nauczyciele akademicy i pracownicy naukowci zatrudnieni w uczelniach i jednostkach naukowych	118,6 tys. (w tym 12,0 tys. profesorów, 18,6 tys. doktorów habilitowanych, 54,4 tys. doktorów)	Ogólnopolski wykaz nauczycieli akademickich i pracowników naukowych w systemie POL-on	– podniesienie znaczenia habilitacji jako certyfikatu doskonałości naukowej, umożliwiającego promowanie doktorów i recenzowanie prac doktorskich, – wzmocnienie znaczenia dydaktycznej ścieżki kariery akademickiej (możliwość zatrudniania pracowników dydaktycznych na stanowiskach asystenta, adiunkta i profesora uczelni).
Doktoranci i osoby ubiegające się o uzyskanie stopnia doktora	43,2 tys. doktorantów (w tym 37,1 tys. uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich); docelowo – 23,5 tys. uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich oraz 7 tys. doktoratów nadawanych	„Szkoly wyższe i ich finanse w 2015 r.”, Główny Urząd Statystyczny	dwa tryby uzyskiwania stopnia doktora w nowym modelu, którego wprowadzenie ma na celu podniesienie jakości doktoratów oraz zwiększenie odsetka doktorantów uzyskujących stopień doktora: – kształcenie w szkołach doktorskich (obejmujących co najmniej dwie dyscypliny naukowe, co ma wspierać

	corocznie		interdyscyplinarność badań), które zastąpi studia doktoranckie i będzie prowadzone tylko w trybie stacjonarnym; wszyscy doktoranci uczestniczący w tym trybie będą otrzymywali stypendia i będą podlegali ocenie śródkresowej, – tryb eksternistyczny, stanowiący kontynuację tzw. ścieżki „z wolnej stopy”.
Studenci	1405 tys. (w tym 838,7 tys. – na studiach stacjonarnych w uczelniach publicznych)	„Szkoly wyższe i ich finanse w 2015 r.”, Główny Urząd Statystyczny	– wydłużenie okresu praktyk zawodowych w ramach studiów I stopnia i jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym z do 6 miesięcy, – wydłużenie czasu studiów niestacjonarnych (co najmniej o semestr dłuższej niż studia stacjonarne na analogicznym kierunku, lub o dwa semestry w przypadku jednolitych studiów magisterskich).
Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów (CK)	centralny organ administracji rządowej	regulacje dotyczące CK zawarte są w rozdziale 5 (art. 33–36) ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki	– zastąpienie CK przez Radę Doskonałości Naukowej, w której każda z dyscyplin naukowych będzie reprezentowana przez 3 samodzielnych pracowników naukowych (prawie dwukrotnie zmniejszenie liczby członków), – wprowadzenie jako warunku kandydowania do Rady posiadania znaczącego i aktualnego dorobku naukowego, czynne prawo wyborcze będzie przysługiwało osobom posiadającym stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora reprezentującym dyscyplinę, którą reprezentuje kandydat, – wprowadzenie systemu wyboru recenzentów wskazywanych na mocy ustawy przez Radę Doskonałości Naukowej, m.in. na potrzeby postępowań habilitacyjnych oraz postępowań w sprawie nadania tytułu profesora, opartego na procedurze losowania, w ramach której recenzenci są losowani z trzykrotnie większej grupy kandydatów.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

1) Projektowana ustawa zawiera rozwiązania najczęściej postulowane przez ekspertów i środowisko akademickie, stanowiąc odpowiedź na zidentyfikowane problemy. W pracach nad reformą przyjęto bowiem trzy zasady: wariantowość rozwiązań w fazie prac koncepcyjnych, partycypację społeczną oraz dbałość o zaangażowanie w debatę nad planowanymi zmianami jak największej liczby ośrodków akademickich. Celem opracowania wstępnych propozycji kierunkowych zmian w systemie, MNiSW ogłosił konkurs na przygotowanie koncepcji założeń do ustawy o szkolnictwie wyższym pod nazwą „Ustawa 2.0”. Ostatecznie komisja ekspercka wybrała 3 zespoły, które otrzymały granty na przygotowanie założeń do ustawy 2.0. Wyniki prac zespołów zostały ogłoszone 1 marca 2017 r., stanowiąc ważne źródło wiedzy i inspiracji dla zespołu legislacyjnego MNiSW.

Decyzją Ministra NiSW oraz celem jak najlepszego wykorzystania doświadczeń środowiska akademickiego oraz dostosowania przygotowywanego prawa do warunków i wyzwań polskich uczelni, prace nad ustawą oparte były na fundamencie partycypacji społecznej. W jej ramach, zorganizowano 9 konferencji programowych, przygotowujących Narodowy Kongres Nauki w Krakowie, który odbył się 19–20 września 2017 r., podczas którego przedstawiona została pierwsza wersja projektu ustawy oraz rozpoczęty został kolejny etap tym razem konsultacji publicznych projektu ustawy. Konferencje programowe NKN gromadziły średnio 500–600 osób i były organizowane w różnych ośrodkach akademickich (większych i mniejszych), by umożliwić szeroki udział regionów i społeczności akademickich w debatach.

Od początku prac nad projektem ustawy wsparcia doradczego w procesie konsultacji środowiskowych i kształtowania rozwiązań, udziela Rada Narodowego Kongresu Nauki, w tym przez bezpośredni udział ekspertów w konferencjach

programowych oraz na cyklicznych posiedzeniach omawiane są kwestie związane z reformą oraz planami i dorobkiem konferencji programowych. Rada funkcjonowała do końca 2017 r.

2) Kalendarium konferencji programowych NKN:

1. Umieędzynarodowienie – szansa i wyzwanie dla polskich uczelni

Termin: 20–21 października 2016 r.

Uniwersytet Rzeszowski

Pierwsza konferencja programowa przygotowująca Narodowy Kongres Nauki adresowana była do przedstawicieli nowych władz uczelni odpowiedzialnych za problematykę międzynarodową oraz kierowników uczelnianych biur współpracy z zagranicą i rekrutacji cudzoziemców. Podczas konferencji Minister Nauki poinformował o planach powołania Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej, wyspecjalizowanej agencji rządowej, której podstawowym celem będzie stymulowanie procesu umieędzynarodowienia polskiego szkolnictwa wyższego i nauki. NAWA ma zająć się również upowszechnianiem informacji o polskim systemie szkolnictwa wyższego i nauki oraz propagowaniem języka polskiego za granicą.

2. Rozwój humanistyki: co i jak zmieniać w naukach społecznych i humanistycznych w Polsce

Termin: 24–25 listopada 2016 r.

Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Druga konferencja programowa poprzedzająca Narodowy Kongres Nauki poświęcona była roli i rozwojowi nauk humanistycznych i społecznych. Odgrywają one istotną rolę w wymiarze poznawczym, kulturotwórczym, a także aplikacyjnym, dlatego podczas konferencji w Toruniu poddano dyskusji różne koncepcje dotyczące sposobu finansowania badań naukowych w humanistyce i naukach społecznych, możliwość wykorzystania wyników badań humanistycznych i społecznych w praktyce, a także koncepcje ścieżek kariery akademickiej i rozwoju młodych badaczy w ramach nauk społecznych i humanistycznych.

3. Współpraca nauki z gospodarką i administracją dla rozwoju innowacyjności

Termin: 8–9 grudnia 2016 r.

Politechnika Wrocławska

Trzecia z cyklu konferencji programowych poprzedzających Narodowy Kongres Nauki miała na celu zdefiniowanie barier utrudniających współpracę nauki z gospodarką oraz znalezienie rozwiązań wspierających kreowanie innowacji, przepływ wiedzy pomiędzy nauką a biznesem, wdrażanie nowych rozwiązań i komercjalizację odkryć naukowych. W konferencji udział wzięli przedstawiciele środowisk akademickich, administracji szczebla krajowego i regionalnego, przedsiębiorców, a także reprezentantów instytucji zaangażowanych w prace nad wdrażaniem innowacyjnych rozwiązań naukowych w gospodarce. Szczególną uwagę uczestnicy debaty poświęcili kwestiom oceny obecnie działającego systemu wsparcia publicznego współpracy nauki z gospodarką, w tym kwestii funduszy z Unii Europejskiej.

4. Ścieżki kariery akademickiej i rozwój młodej kadry naukowej

Termin: 26–27 stycznia 2017 r.

Uniwersytet Śląski w Katowicach

Konferencja poświęcona była debacie o przyszłym kształcie szkolnictwa wyższego i zróżnicowaniu ścieżek kariery akademickiej. Uczestnicy debaty dyskutowali o różnicach między ścieżką naukową, naukowo-dydaktyczną, dydaktyczną i wdrożeniową, możliwościach wyboru między tymi ścieżkami i osiągania awansu w oparciu o kryteria właściwe dla każdej z nich. Tematyka obrad dotyczyła ponadto zróżnicowanych form i kryteriów oceny, systemu awansu zawodowego oraz różnicowania ścieżki kariery na poszczególnych etapach rozwoju.

5. Doskonałość naukowa – jak równać do najlepszych

Termin: 23–24 lutego 2017 r.

Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu we współpracy z PAN

Celem konferencji było wypracowanie rozwiązań, które powinny przyczynić się do wyjścia polskich ośrodków naukowych z „pułapki średniego rozwoju”. Debaty miały wskazać możliwe drogi dochodzenia do doskonałości naukowej, zarówno dla polskich instytucji naukowych jak i naukowców. Podczas konferencji podjęto próbę zdiagnozowania istniejących problemów oraz określenia potrzeb i kierunków możliwych rozwiązań formalno-prawnych w tym zakresie, w tym także finansowych. Do udziału w konferencji zaproszeni zostali specjaliści goście z zagranicy, by wskazać na międzynarodowy kontekst omawianych problemów.

Prezentacja trzech konkursowych projektów założeń do ustawy 2.0

Termin: 1 marca 2017 r.

Politechnika Warszawska

Podczas konferencji zaprezentowane zostały założenia do ustawy o szkolnictwie wyższym opracowane przez trzy zespoły: pierwszy – złożony z 7 osób, pod kierunkiem prof. Huberta Izdebskiego, wyłoniony przez trzy uczelnie niepubliczne: SWPS,

Uniwersytet Humanistycznospołeczny i Collegium Civitas w Warszawie oraz Wyższą Szkołę Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie, drugi zespół – złożony z 10 osób z siedmiu ośrodków, pod kierunkiem prof. Marka Kwieka oraz trzeci – zespół Instytutu Allerhanda złożony z blisko 30 osób reprezentujących różne dziedziny nauk oraz działających w ośrodkach naukowych całej Polski, pod kierunkiem dr hab. Arkadiusza Radwana, Prezesa Instytutu Allerhanda.

6. Doskonałość edukacji akademickiej – jak przeorientować uczelnie na jakość kształcenia?

Termin: 29–30 marca 2017 r.

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Konferencja poświęcona została poprawie jakości kształcenia, będącej istotną częścią reformy szkolnictwa wyższego. Uczestnicy debaty dyskutowali o sposobach doskonalenia jakości kształcenia w różnych kulturach akademickich oraz zewnętrznej ocenie jakości kształcenia i jej roli w budowaniu kultury jakości w polskim szkolnictwie wyższym. Debaty poświęcone były też jakości kształcenia z perspektywy studentów i absolwentów oraz dostosowywaniu oferty kształcenia do potrzeb otoczenia społeczno-gospodarczego.

7. Zróżnicowanie modeli uczelni i instytucji badawczych – kierunek i instrumenty zmian

Termin: 26–27 kwietnia 2017 r.

Politechnika Gdańska

Konferencja programowa Narodowego Kongresu Nauki w Gdańsku została poświęcona zagadnieniom dotyczącym struktury systemu, a w szczególności zróżnicowaniu najważniejszych podmiotów systemu szkolnictwa wyższego, czyli uczelni. Podczas spotkania omówione zostały wnioski dotyczące dywersyfikacji misji szkół wyższych oraz kwestie dotyczące finansowania poszczególnych rodzajów uczelni, uprawnień do prowadzenia studiów, czy też nadawania stopni naukowych.

8. Finansowanie nauki i szkolnictwa wyższego

Termin: 25–26 maja 2017 r.

Łódzkie Środowisko Akademickie: Politechnika Łódzka; Uniwersytet Łódzki; Uniwersytet Medyczny w Łodzi; Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera w Łodzi; Akademia Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi; Akademia Muzyczna im. Grażyny i Kiejstuty Bacewiczów w Łodzi; Polska Akademia Nauk. W konferencji poświęconej kwestiom finansowania nauki i szkolnictwa wyższego wzięła udział rekordowo duża liczba uczestników. Tematem debaty były propozycje zapisów nowej ustawy o szkolnictwie wyższym w zakresie finansowania nauki i szkolnictwa wyższego. Uczestnicy konferencji dyskutowali o możliwych regulacjach prawnych i finansowych określających reguły działania i funkcjonowanie całego systemu szkolnictwa wyższego, a także poszczególnych instytucji nauki.

9. Ustrój i zarządzanie w szkolnictwie wyższym

Termin: 19–20 czerwca 2017 r.

Uniwersytet Warszawski

Podczas ostatniej konferencji programowej przed Narodowym Kongresem Nauki przedstawiciele środowiska akademickiego debatowali nad nowym kształtem ustawy, a w szczególności planowanych zmianach dotyczących zarządzania uczelniami, zakresie autonomii uczelni, uprawnieniach do prowadzenia studiów i nadawania stopni naukowych. Uczestnicy konferencji omówili legislacyjne możliwości wzmocnienia organów centralnych uczelni, w tym władz uczelni i jej rektora.

NARODOWY KONGRES NAUKI

Termin: 19–20 września 2017 r.

Miejsce: Centrum Kongresowe ICE Kraków

Narodowy Kongres Nauki stanowił podsumowanie debaty toczonej podczas konferencji programowych NKN w dziewięciu ośrodkach akademickich kraju. Podczas Kongresu zostanie przedstawiona i poddana dalszej debacie koncepcja nowych ram ustawowych dla szkolnictwa wyższego w Polsce. Misją Kongresu jest stworzenie warunków dla systematycznego zmniejszenia dystansu polskiej nauki i szkolnictwa wyższego do światowej czołówki oraz kreowanie mechanizmów, dzięki którym polska nauka będzie akceleratorem rozwoju rodzimej gospodarki.

3) Na podstawie § 36 i § 38 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny zostały udostępnione:

1) projekt ustawy – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (UA32)*;

2) projekt ustawy – *Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (UA33)*.

W dniu 18 września 2017 r. projekty zostały skierowane do konsultacji publicznych i opiniowania, z terminem zgłaszania uwag do dn. **19 października 2017 r.**, również na adres: uwagidoreformy@nauka.gov.pl.

W ramach konsultacji i opiniowania projekt kierowano do łącznie 106 podmiotów (tym niemniej liczba podmiotów biorących udział w konsultacjach była większa).

Utworzona została również specjalna strona internetowa: <http://konstytucjadlanauki.gov.pl/>, na której zamieszczane były

informacje dotyczące projektów oraz za pośrednictwem której, uzyskać można było informację w jaki sposób zgłaszać można uwagi do projektu. Treść stanowisk, uwag i propozycji zgłaszanych do projektów ustaw, znajduje się na przedmiotowych stronach BIP RCL²⁾. Również odniesienie się projektodawcy do uwag w formie tabelarycznego zestawienia zostanie zamieszczone w BIP RCL po podsumowaniu etapu konsultacji.

W terminie wyznaczonym przez projektodawcę wpłynęło ponad 3300 postulatów i uwag od partnerów społecznych. Dotyczyły one zarówno kwestii ogólnych, związanych z założeniami projektowanej reformy, jak i zagadnień szczegółowych, odnoszących się do poszczególnych jednostek redakcyjnych projektowanego tekstu prawnego. Uwagi zostały poddane analizie i wpłynęły na częściową modyfikację projektu. Szczegółowe zestawienie obrazujące ww. postulaty i uwagi zostało przedstawione jako załącznik do raportu z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z 2018 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0,0	14,0	68,2	130,7	189,2	207,1	202,1	197,2	192,3	187,7	183,1	1 571,6
budżet państwa												
JST												
Fundusz Ubezpieczeń Społecznych	0,0	14,0	68,2	130,7	189,2	207,1	202,1	197,2	192,3	187,7	183,1	1 571,6
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0,0	579,4	1 190,4	1 817,7	2 455,0	3 089,6	3 732,2	4 383,5	5 042,5	5 709,7	6 403,2	34 403,2
budżet państwa	0,0	579,4	1 190,4	1 817,7	2 455,0	3 089,6	3 732,2	4 383,5	5 042,5	5 709,7	6 403,2	34 403,2
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0,0	565,4	1 122,2	1 687,0	2 265,8	2 882,5	3 530,1	4 186,3	4 850,2	5 522,0	6 220,1	32 831,6
budżet państwa	0,0	579,4	1 190,4	1 817,7	2 455,0	3 089,6	3 732,2	4 383,5	5 042,5	5 709,7	6 403,2	34 403,2
JST												
Fundusz Ubezpieczeń Społecznych	0,0	14,0	68,2	130,7	189,2	207,1	202,1	197,2	192,3	187,7	183,1	1 571,6
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Budżet państwa											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Skutki finansowe wejścia w życie ustawy określono na podstawie: - Informacji przekazanych przez Ministerstwo Finansów a dotyczących prognozowanego, realnego wzrostu PKB w latach 2018–2028, jak również informacji dotyczących prognozowanego poziomu wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych - wyliczenia wartości bazowej dla 2019 r. uwzględniają: - nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe na poziomie środków finansowych określonych w ustawie budżetowej na rok 2018, tj. środki ogółem w części 28 – Nauka (dział 730 – Nauka, dział 750 – Administracja publiczna, dział 752 – Obrona narodowa i dział 921 – Kultura i ochrona dziedzictwa narodowego), środki ogółem w części 38 Szkolnictwo wyższe (dział 750 – Administracja publiczna, dział 752 – Obrona narodowa, dział 803 – Szkolnictwo wyższe, dział 851 – Ochrona zdrowia) oraz dział 730 – Nauka i dział 803 – Szkolnictwo wyższe w częściach budżetowych będących w dyspozycji poszczególnych ministrów. - środków ujętych na 2018 r. w budżecie państwa w części 83 – Rezerwy celowe, przeznaczonych na naukę (poz. 84 – Środki na zwiększenie nakładów w obszarze badań naukowych oraz w obszarze badań i rozwoju) i szkolnictwo wyższe (poz. 18 – Środki na działalność Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej), przy czym zgodnie z OSR do ustawy z dnia 7 lipca 2017 r. o Narodowej Agencji Wymiany											

²⁾ <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12303102/katalog/12458861#12458861>;
<https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12303103/katalog/12458903#12458903>

Akademickiej, na rok 2019 uwzględniono z tego tytułu 25 mln zł, a na lata kolejne 33,4 mln zł. Założono, że w kolejnych latach środki te zostałyby ujęte w budżecie ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki jako skutki przechodzące,

- c) waloryzacji dotacji, na podstawie art. 93 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183, z późn. zm.),

3. naliczenia łącznych nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe, uwzględniających mechanizmy waloryzacji zapisane w projekcie ustawy:

- a) wydatki w zakresie finansowania nauki będą corocznie waloryzowane o realny, prognozowanych przyrost dynamiki PKB zwiększony w pierwszym roku o wskaźnik 1,25; w perspektywie kolejnych 10 lat wskaźnik ten będzie corocznie zwiększany o 0,1; docelowo w 2028 r. i latach kolejnych wskaźnik będzie wynosił 2,15;

- b) wydatki w zakresie finansowania szkolnictwa wyższego będą corocznie waloryzowane o prognozowany wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych.

Ponadto, po stronie dochodów Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uwzględniono skutki objęcia uczestników studiów doktoranckich systemem składek na ubezpieczenie społeczne. Jako podstawę do szacowania przyjęto następujące założenia:

1. Podstawę wymiaru składek stanowi kwota stypendium doktoranckiego w wysokości co najmniej 37% minimalnego wynagrodzenia profesora, określanego na podstawie rozporządzenia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, a po tzw. ocenie śródkresowej 57% minimalnego wynagrodzenia profesora. Na potrzeby szacunków kwota minimalnego wynagrodzenia profesora została określona na poziomie 6331 zł. Od stypendiów będą naliczane składki na ubezpieczenie emerytalne w wysokości 19,52% (w tym 9,76% po stronie ubezpieczonego i 9,76% po stronie płatnika), na ubezpieczenie emerytalne w wysokości 8,0% (w tym 1,5% po stronie ubezpieczonego i 6,5% po stronie płatnika) oraz na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości 0,67% (w całości po stronie płatnika). Składki na ubezpieczenie chorobowe nie będą miały charakteru obowiązkowego.
2. Studia doktoranckie będą prowadzone w formie 3 lub 4-letniej. Przyjęto, że udział uczestników na 3-letnich i 4-letnich studiach doktoranckich rozłoży się po 50%, czyli połowa doktorantów będzie uczestnikami 3-letnich programów kształcenia, druga połowa doktorantów będzie uczestnikami 4-letnich programów kształcenia,
3. W szacunkach uwzględniono coroczny nabór do szkół doktorskich na poziomie ok. 7,2 tys. osób oraz założono 10% odsetek doktorantów z negatywną oceną śródkresową. Liczebność doktorantów w nowym systemie powinna osiągnąć poziom ok. 23 500 osób. Przy obliczaniu skutków finansowych założono maksymalny (czteroletni) okres przez jaki mogą być pobierane stypendia w szkole doktorskiej,
4. Dochody FUS stanowią różnicę między całkowitym kosztem stypendium po stronie uczelni, tj. brutto łącznie ze składkami po stronie płatnika, a wartością netto wypłacaną doktorantowi, zgodnie z ustawą z dnia 13 października 1998 r. *o systemie ubezpieczeń społecznych* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.).

Należy wskazać, że projektowana ustawa stanowi narzędzie do realizacji jednego ze strategicznych projektów służących wdrożeniu Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju, której jednym z priorytetowych założeń jest poprawa jakości kapitału ludzkiego i społecznego m.in. przez dokonanie zmian w systemie szkolnictwa wyższego i nauki oraz osiągnięcie wartości nakładów na B+R w wysokości 1,7% PKB do 2020 r.

W ustawie przewidziano, aby mechanizmem waloryzacyjnym objąć całość środków, których dysponentem jest Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego, analogicznie jak ma to miejsce w resorcie obrony narodowej (ustawa o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej). Tym samym, do nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe zaliczać się będą również środki w innych działach klasyfikacji budżetowej w budżecie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Koszty związane z obsługą administracyjną nowych zadań wprowadzonych ustawą zawierają się w założonej projekcji nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe.

Projektowana ustawa – Przepisy wprowadzające ustawę – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* w art. 19 pkt. 3 lit. a zakłada zwolnienie od podatku dochodowego od osób fizycznych

	stypendiów przyznawanych przez Dyrektora Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej oraz środków na koszty opłat za kształcenie, pomoc materialną oraz ryczałty na koszty podróży, utrzymania i zakwaterowania, przyznawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2017 r. o Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej (Dz. U. poz. 1530). Zapis ten znajduje swoje odzwierciedlenie w treści art. 18 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy z dnia 7 lipca 2017 r. i stanowi jedynie ogólne ujęcie wszystkich innych, a towarzyszących stypendium, form i kategorii finansowania pobytu stypendystów realizujących cele statutowe NAWA. Na etapie tworzenia OSR do ustawy o NAWA wielkość przyznawanych środków w ramach stypendium była kalkulowana z uwzględnieniem wszystkich ww. form finansowania. W związku z powyższym proponowana zmiana nie będzie miała konsekwencji w postaci obniżenia wpływów podatkowych do budżetu państwa, natomiast zaproponowane brzmienie ma jedynie na celu zwiększenie przejrzystości odbioru przepisu.
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2018 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe		17,3	67,8	143,3	175,7	100,0	1260,2
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne	przedsiębiorcy	Utworzenie nowego organu – rady uczelni (której większość członków będą stanowiły osoby spoza uczelni, m.in. przedstawiciele lokalnych przedsiębiorstw) oraz zwiększenie autonomii uczelni podniesie skłonność uczelni do współpracy z przedsiębiorcami. Powinno to przyczynić się zarówno do intensyfikacji współpracy w zakresie działalności badawczo-rozwojowej i zwiększenia innowacyjności przedsiębiorstw, jak również do lepszego przygotowania absolwentów do wykonywania pracy zawodowej. Do zadań rady uczelni należeć będzie m.in. uchwalanie strategii uczelni. Możliwość przygotowania rozpraw doktorskich o charakterze aplikacyjnym (pracy projektowej, konstrukcyjnej, technologicznej lub wdrożeniowej), rozwój interdyscyplinarnych zespołów badawczych, a także wprowadzenie nowych zasad ewaluacji uczelni (uwzględnienie, oprócz uzyskanych patentów i projektów badawczo-rozwojowych finansowanych przez podmioty zewnętrzne, także oceny wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki) przyczyni się również do zwiększenia zaangażowania uczelni we współpracę z przedsiębiorcami w zakresie działalności innowacyjnej.						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Do określenia wpływu pieniężnego na rodzinę, obywateli oraz gospodarstwa domowe uwzględniono wpływ stypendiów przyznawanych uczestnikom szkół doktorskich. Uwzględniono różnicę w poszczególnych latach między środkami finansowymi wypłacanymi doktorantom na podstawie aktualnych przepisów ustawy PSW a przewidywaną wysokością świadczeń wypłacanych uczestnikom szkół doktorskich wynikających z wprowadzenia powszechnego systemu stypendiów. Projektowana ustawa stanowi narzędzie do realizacji jednego ze strategicznych projektów Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju, tj. dokonanie takich zmian w systemie szkolnictwa wyższego i nauki, które będą służyły podniesieniu jakości kapitału ludzkiego i społecznego, prowadząc tym samym do zwiększenia wynagrodzeń absolwentów szkół wyższych oraz poprawy bezpieczeństwa zatrudnienia. Zwiększenie nakładów na szkolnictwo wyższe i naukę wzmocni potencjał badawczo-naukowy i dydaktyczny uczelni, a polskie uczelnie będą w stanie konkurować z najlepszymi uczelniami na arenie międzynarodowej, a także zintensyfikują współpracę nauki i biznesu, stworzą nowe ścieżki kariery akademickiej oraz podniosą jakość kształcenia, w tym dostosowanie kompetencji studentów do realnych potrzeb rynku pracy.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

☒ tak
☐ nie
☐ nie dotyczy

☒ zmniejszenie liczby dokumentów
☒ zmniejszenie liczby procedur
☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy
☐ inne:

☐ zwiększenie liczby dokumentów
☐ zwiększenie liczby procedur
☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
☒ inne: opis w polu „Komentarz”

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.

☒ tak
☐ nie
☐ nie dotyczy

Komentarz:

Projekt ustawy przewiduje zwiększenie przejrzystości postępowań o nadanie stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego i tytułu profesora. Przewidywany jest obowiązek zamieszczenia rozprawy doktorskiej (w przypadku gdy rozprawa nie ma formy pisemnej – opisu tej rozprawy) na stronie internetowej uczelni lub instytutu oraz w systemie POL-on. Treść rozprawy podlega także sprawdzeniu w Jednolitym Systemie Antyplagiatowym. W przypadku postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego przewiduje się zamieszczenie na stronie internetowej uczelni lub instytutu, oprócz innych określonych dokumentów, również recenzji (obecnie są one zamieszczane tylko w systemie POL-on). Jeżeli chodzi o postępowanie w sprawie o nadanie tytułu profesora projekt ustawy przewiduje zamieszczenie w systemie POL-on wniosku o nadanie tytułu profesora, informacje o recenzentach oraz wydane przez nich opinie.

Proponowane zmiany powinny przyczynić się do podniesienia poziomu rozpraw doktorskich oraz dorobku osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora.

W związku z nową formułą przyznawania subwencji na utrzymanie potencjału badawczego znacząco zmniejszy się obciążenie pracą pionów administracyjno-księgowych w uczelniach, instytutach badawczych, instytutach naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz międzynarodowych instytutach badawczych. Wskazane podmioty zostaną zwolnione z obowiązku wnioskowania o przyznanie dotacji na utrzymanie potencjału badawczego, i wsparcia młodych naukowców oraz sporządzania opisowych raportów z wykorzystania tych środków. Subwencja będzie określana na podstawie danych pobranych z systemu POL-on. Zniesienie obowiązku raportowania wykorzystania ww. dotacji zmniejszy także obciążenia pracą pracowników MNiSW odpowiedzialnych za rozliczanie środków z przyznanych dotacji.

Ponadto projektowana ustawa zmniejsza obowiązki raportowania, gdyż uczelnie nie będą zobligowane do przekazywania do nadzorującego ministra sprawozdania z działalności za poprzedni rok akademicki.

Na zmniejszenie obciążenia pracą pionów administracyjno-księgowych w uczelniach wpłynie także przyznawanie uczelniom akademickim jednej subwencji na utrzymanie potencjału badawczo-dydaktycznego i związane z tym uproszczenie ewidencjonowania wydatkowania tych środków.

9. Wpływ na rynek pracy

Proponowane zmiany będą miały korzystny wpływ na sytuację na rynku pracy dzięki lepszemu przygotowaniu absolwentów uczelni do pracy zawodowej. Dzięki podniesieniu poziomu naukowego uczelni oraz kształceniu w szkołach doktorskich – absolwenci uczelni będą znali aktualną wiedzę i posiadali odpowiednie umiejętności i kwalifikacje do dynamicznie zmieniającego się rynku pracy. Ma to szczególnie istotne znaczenie w działalności o charakterze innowacyjnym.

Do podniesienia jakości kształcenia przyczyni się także wzmocnienie znaczenia dydaktycznej ścieżki kariery akademickiej, zmiana zasad oceny jakości kształcenia, uproszczenie warunków prowadzenia studiów wspólnie z zagranicznymi uczelniami i wprowadzenie obowiązku recenzji pracy dyplomowych. Zmiany te przyczynią się m.in. do podniesienia poziomu umiejętności uniwersalnych (tzw. *transversal skills*) pozwalających na skuteczne wykonywanie obowiązków w zróżnicowanym otoczeniu zawodowym i szybkie dostosowywanie się do wyzwań dynamicznie zmieniającej się rzeczywistości.

Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju wskazuje wprost, że warunkiem sine qua non realizacji postawionych w niej celów jest **poprawa jakości kapitału ludzkiego i społecznego**. Oznacza to z jednej strony dokonanie zmian w systemie edukacji, w tym w szczególności szkolnictwa zawodowego i szkolnictwa wyższego. Nauczanie powinno być m.in. dopasowane do rynku pracy i odpowiadać na zmieniające się warunki gospodarcze kraju (str. 14–15). Człowiek zdolny do tworzenia innowacyjnych rozwiązań jest sercem procesów innowacyjnych, a więc kluczowym czynnikiem warunkującym zwiększenie innowacyjności przedsiębiorstw, a w konsekwencji ich konkurencyjności opartej na produktach i usługach

o wysokiej wartości dodanej. Tymczasem braki w zakresie kapitału ludzkiego, wynikające m.in. ze słabości zakorzenionych w systemie edukacji, są jedną z poważnych barier dla rozwoju innowacyjności.

Niniejsza reforma obejmująca system szkolnictwa wyższego i zarządzania nim, w szczególności zorientowana na poszukiwanie nowych rozwiązań w zakresie wykorzystania potencjału badawczo-naukowego i dydaktycznego uczelni jest jednym z projektów strategicznych w ramach Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju. Zgodnie z zapisami SOR powinna ona służyć większej dywersyfikacji uczelni, w tym w zakresie kształcenia specjalistów na potrzeby rynku pracy. Np. uczelnie zawodowe (w Strategii określone jako „dydaktyczne”) powinny skupić się na działalności dydaktycznej, włączającej praktyków w proces kształcenia oraz ukierunkowanej na dostarczanie lokalnemu i regionalnemu rynkowi pracy specjalistów w deficytowych obszarach).

Projekt zawiera wiele rozwiązań mających na celu lepsze dostosowanie kształcenia na studiach o charakterze zawodowym do określonych potrzeb pracodawców: wydłużenie praktyk zawodowych na studiach o profilu praktycznym; rozwiązania promujące studia dualne, podczas których kształcenie jest częściowo prowadzone w rzeczywistym środowisku pracy; rozwiązania zachęcające do włączania praktyków w proces kształcenia; współpracę z otoczeniem społeczno-gospodarczym w tworzeniu programów studiów pod kątem wyposażania absolwentów w umiejętności potrzebne na lokalnym i regionalnym rynku pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: zmiany w zakresie wymogów dotyczących prowadzenia zajęć (odejście od systemu minimów kadrowych)	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
---	--	--

Omówienie wpływu	Projektowana reforma szkolnictwa wyższego ma na celu m.in. zwiększenie stopnia wykorzystania potencjału badawczo-naukowego i dydaktycznego uczelni; wprowadzenie nowych zasad oceny działalności uczelni, które będą wspierały dążenie do doskonałości naukowej i dydaktycznej; podniesienie efektywności zarządzania mieniem uczelni. Realizacja tych zamierzeń nie jest możliwa bez wcześniejszego zbudowania odpowiednich narzędzi informatycznych. Najlepsze publikacje naukowe są obecnie indeksowane w światowych bazach bibliograficznych. Porównywanie osiągnięć naukowców zatrudnionych w polskich uczelniach i instytutach naukowych ze światową czołówką oraz stworzenie narzędzi motywujących do doskonałości naukowej wymaga włączenia do Systemu Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym POL-on danych ze wspomnianych baz bibliograficznych. Narzędzia te muszą być wkomponowane zarówno w system instytucjonalnej ewaluacji jakości działalności naukowej, jak i w procedury oceny indywidualnych osiągnięć naukowych w ramach postępowań awansowych oraz rekrutacji recenzentów i członków ciał eksperckich. Informatyzacja wymienionych procesów stwarza techniczną możliwość skorzystania z ogromnych zasobów informacyjnych baz bibliograficznych (w których liczba unikalnych rekordów przekracza 100 milionów i stale rośnie) oraz umożliwia upublicznienie informacji o indywidualnym i instytucjonalnym dorobku naukowym, zwiększając tym samym transparentność procesów oceny. W infrastrukturę naukową i dydaktyczną zainwestowano w ostatnich latach ok. 20 mld zł, jednak stopień jej wykorzystania nie jest satysfakcjonujący. W celu zwiększenia stopnia wykorzystania potencjału badawczo-naukowego (infrastruktury wpisanej na Polską Mapę Infrastruktury Badawczej) przewiduje się stworzenie elektronicznego systemu rezerwacji sprzętu. Udostępnienie wspomnianego systemu, jak również upublicznienie informacji o osiągnięciach naukowców i podmiotów systemu nauki i szkolnictwa wyższego, ułatwi również współpracę nauki i biznesu. <i>Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju</i> zwraca także uwagę na potrzebę zmniejszenia obciążeń biurokratycznych. W kontekście obowiązków sprawozdawczych przedsiębiorstw postulowane jest ich ograniczenie przez szersze wykorzystanie danych będących w posiadaniu instytucji publicznych – przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniej jakości przekazywanych danych (str. 107). Analogiczne działania powinny być podjęte w odniesieniu do podmiotów z systemu nauki i szkolnictwa wyższego. Rozwiązania wprowadzone do systemu POL-on powinny przysłużyć się do wyeliminowania podwójnego sprawozdawania tych samych informacji przez uczelnie i instytuty naukowe: na potrzeby zarządzania systemem nauki i szkolnictwa wyższego (podział subwencji, ewaluacja podmiotów, postępowania awansowe, konkursy grantowe,
------------------	--

weryfikacja przestrzegania przepisów prawa) oraz na potrzeby statystyki publicznej. Integracja systemu POL-on z Powszechnym Elektronicznym Systemem Ewidencji Ludności (PESEL), rejestrem podmiotów gospodarki narodowej (REGON), Krajowym Rejestrze Urzędowym Podziału Terytorialnego Kraju (TERYT) oraz z bazami danych Centralnej Komisji Egzaminacyjnej i Okręgowych Komisji Egzaminacyjnych (w zakresie wyników egzaminu maturalnego) przyczyni się do podniesienia jakości danych w systemie POL-on (wyeliminowanie ewentualnych błędów we wpisywaniu do systemu informacji, które są zawarte w wymienionych rejestrach i bazach danych) oraz do zmniejszenia obciążeń administracyjnych użytkowników systemu (automatyczny import potrzebnych danych po wprowadzeniu do systemu POL-on numeru PESEL czy REGON).

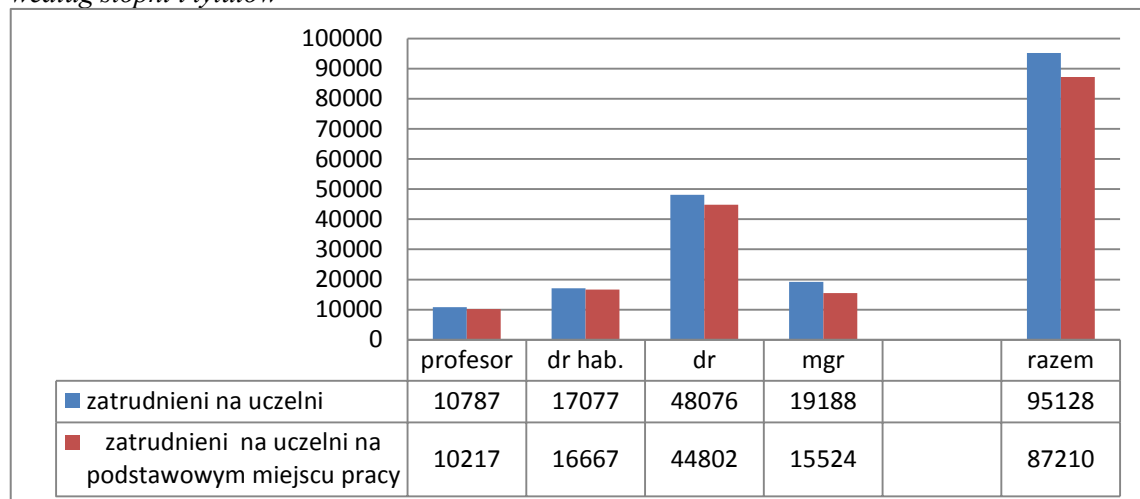
Skutki zmian w zakresie wymogów dotyczących prowadzenia kształcenia na studiach wprowadzanych w miejsce obecnych minimów kadrowych oraz ich wpływ na uczelnie.

W projekcie ustawy wprowadzono zasadę, że zajęcia na studiach są prowadzone przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w danej uczelni oraz przez inne osoby posiadające doświadczenie w zakresie programu studiów oraz że w ramach programu studiów o profilu praktycznym co najmniej 50% godzin zajęć, a o profilu ogólnoakademickim co najmniej 75% godzin zajęć – prowadzona jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy. Rozwiązanie to ma zastąpić minima kadrowe, które na obecnym etapie rozwoju szkolnictwa wyższego nie sprzyjają doskonaleniu jakości kształcenia i stosowaniu innowacyjnego podejścia do dydaktyki, a także są jednym z głównych źródeł problemu biurokratyzacji procesu kształcenia. Jednocześnie ma ono wspierać stabilność kadry prowadzącej zajęcia na danym kierunku studiów.

W roku 2015 w uczelniach było zatrudnionych ponad 95,1 tys. nauczycieli akademickich (w roku 2012 – 94,9 tys.) w tym 2,3 tys. cudzoziemców (2,4% nauczycieli akademickich ogółem). Wg danych GUS od roku akademickiego 2005/2006 systematycznie obniżała się liczba studentów, jednak bez istotnego wpływu na ogólną liczbę nauczycieli akademickich. W 2015 r. w porównaniu do roku 2012 liczba nauczycieli akademickich w szkolnictwie wyższym zwiększyła się o 0,3%, a w tym samym czasie liczba studentów ogółem zmniejszyła się o 13,3%. Przyczyną niewielkiego obniżenia liczby nauczycieli akademickich w 2013 r. w porównaniu do roku 2012 o 320 osób mogło być m.in. wejście w życie przepisów ograniczających zjawisko wieloletowości.

Pozytywne zmiany zaobserwowano w zakresie systematycznego podnoszenia odsetka nauczycieli akademickich zatrudnionych w uczelni w podstawowym miejscu pracy i to prawie we wszystkich grupach uczelni. W PWSZ nastąpił wzrost przedmiotowego odsetka do 57,2% (w 2012 r. – 40,9%), w niepublicznych uczelniach akademickich do 84,4% (w 2012 r. – 76,9%), w niepublicznych uczelniach zawodowych do 70,9% (w 2012 r. – 58,1%). Publiczne uczelnie akademickie odnotowały natomiast niewielkie obniżenie odsetka osób zatrudnionych w podstawowym miejscu pracy.

Wykres 1. Nauczyciele akademicy zatrudnieni na uczelni, w tym w podstawowym miejscu pracy, według stopni i tytułów

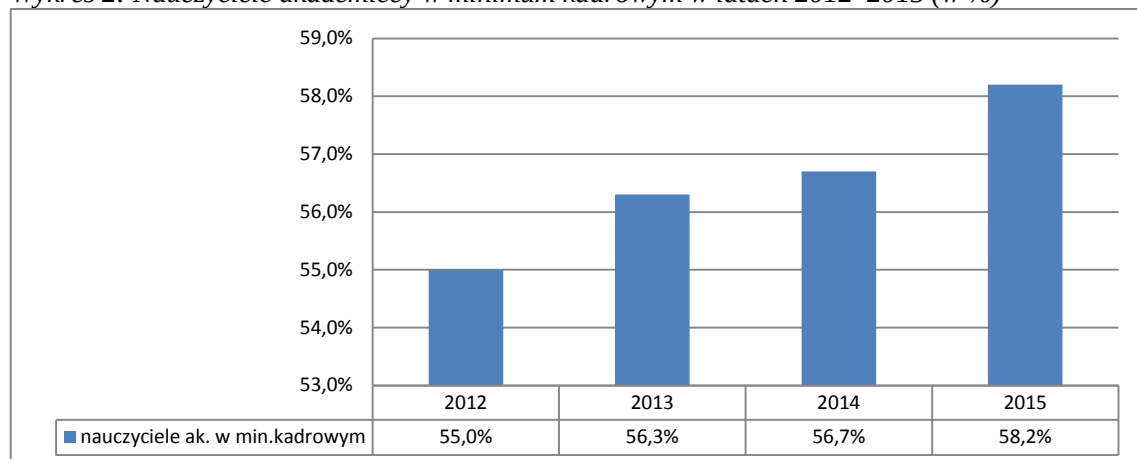

Źródło: opracowanie MNiSW na podstawie danych z systemu POL-on przekazanych przez OPI. Dane wg stanu na dzień 31 grudnia 2015 r., baza OPI z 15 grudnia 2016 r.

Przy prawie stabilnej liczbie osób zatrudnionych w podstawowym miejscu pracy (łącznie we wszystkich uczelniach) nastąpiło wyraźne obniżenie zatrudnienia kadry akademickiej na dodatkowym miejscu pracy o ponad 17% (z 15 259 osób w 2012 r. do 12 692 osób w roku 2015).

Na podstawie analiz MNiSW wskazać można generalną tendencję wzrostu liczby nauczycieli akademickich przypisanych do minimum kadrowego (lata 2012–2015), zarówno w liczbach bezwzględnych jak również w stosunku do kadry akademickiej ogółem. Biorąc pod uwagę liczbę nauczycieli akademickich wg statusu i grup uczelni odsetek nauczycieli akademickich przypisanych do minimum kadrowego wynosił w roku 2012 – 50% w roku 2015 – 58,2%.

Wykres 2: Nauczyciele akademicki w minimum kadrowym w latach 2012–2015 (w %)

Źródło: opracowanie MNiSW na podstawie danych z systemu POL-on przekazanych przez OPI.

Biorąc pod uwagę liczbę nauczycieli akademickich reprezentujących łącznie wszystkie dziedziny nauki ponad połowa z nich (58%) stanowi minimum kadrowe dla poszczególnych kierunków. Należy więc zauważyć, że udział ten względem liczby nauczycieli akademickich w uczelniach w podstawowym miejscu pracy zatrudnionych, pomimo utrzymującej się tendencji wzrostowej, nadal jest relatywnie niski.

W związku ze spadkiem liczby studentów przy jednoczesnym nieznacznym wzroście liczby nauczycieli akademickich ogółem zmniejsza się liczba studentów przypadających na jednego nauczyciela akademickiego. W roku 2015 na jednego nauczyciela akademickiego przypadało 14,7 studentów (w skali ogółem). W 2012 r. wskaźnik ten wynosił 17, w 2013 – 16,1 a w roku 2014 – 15,5. Ta pozytywna tendencja powinna wpłynąć na zwiększenie dostępu studentów do nauczyciela akademickiego i tym samym na jakość kształcenia. Trend ten powinien być dodatkowo stymulowany przez wprowadzenie w mechanizmie finansowania uczelni projakościowego wskaźnika dostępności dydaktycznej (*Student Staff Ratio*³⁾). Wskaźnik dostępności dydaktycznej został wprowadzony na mocy przeprowadzonej w grudniu 2016 r. nowelizacji rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie sposobu podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2163). Maksymalna optymalna wartość wskaźnika dostępności dydaktycznej została określona na poziomie 1 do 13 (1 do 8 w przypadku uczelni medycznych, 1 do 5,5 w przypadku uczelni artystycznych). W ten pozytywny trend zwiększenia dostępności nauczycieli akademickich dla studentów wpisuje się także zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązanie.

Na podstawie dostępnych danych, nie ma co prawda możliwości wskazania wprost, liczby (oraz udziału) uczelni, które spełniają projektowane wymogi w zakresie minimalnej liczby godzin jakie będą musiały być prowadzone przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy (50% godzin – profil praktyczny; 75% – profil ogólnoakademicki), co wynika z odmiennej logiki warunków prowadzenia studiów dotyczących kadry prowadzącej kształcenie, co ma bezpośredni wpływ na raportowanie danych (w jednym systemie decydujące jest przypisanie kadry do kierunku studiów, natomiast projektowane rozwiązanie opiera się na przypisaniu liczby godzin zajęć do kadry).

Na podstawie przedstawionych danych dotyczących liczby nauczycieli akademickich

³⁾ Wskaźnik dostępności dydaktycznej – wskaźnik, który określa stosunek liczbowy kadry do studentów.

	zatrudnionych w uczelniach w podstawowym miejscu pracy (87 210 osób na 95 128 nauczycieli akademickich w 2015 r. (91,7%) należy zakładać, że zdecydowana większość uczelni spełni projektowane wymogi. W jednostkowych przypadkach, w których mogłoby zaistnieć ryzyko niespełniania wymogów, może to stanowić pozytywny bodziec dla władz uczelni do zwiększenia zatrudnienia, co z kolei może przyczynić się do poprawy wskaźnika dostępności dydaktycznej, co jest również pożądanym kierunkiem zmian.
--	---

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przewidywane jest wydanie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Projektowi ustawy będą towarzyszyć również projekty aktów wykonawczych (rozporządzeń), niezbędne do wdrożenia mechanizmów przewidzianych w projektowanej ustawie.

Przewidywany harmonogram wdrażania ustawy 2.0

- 1 czerwca 2018 r.:
 - o wydanie rozporządzenia w sprawie nowej klasyfikacji dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych w ramach dziedziny sztuki, uwzględniającej systematykę dziedzin i dyscyplin OECD),
 - o wejście w życie przepisów dotyczących pobierania przez uczelnie opłat od studentów. Uczelnie będą zobowiązane opublikować do 1 lipca 2018 r. katalogi opłat dla osób rozpoczynających studia wyższe w roku akademickim 2018/2019.
- 1 października 2018 r.
 - o wejście w życie ustawy,
 - o rozpoczęcie okresu dostosowawczego w uczelniach (m.in. przygotowanie nowych statutów, regulaminów studiów, regulaminów pracy),
 - o utrata uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego przez jednostki organizacyjne, które posiadają kategorię naukową C lub nie posiadają kategorii naukowej,
 - o wstąpienie przez uczelnie w ogół praw i obowiązków ich podstawowych jednostek organizacyjnych, w tym m.in. przeniesienie uprawnień do prowadzenia kierunków studiów i nadawania stopni naukowych na poziom uczelni (przewody doktorskie oraz postępowania habilitacyjne będą mogły być prowadzone przed radami jednostek organizacyjnych uczelni do 30 września 2019 r.),
 - o koniec możliwości występowania o nową kategorię naukową w wyniku przekształceń organizacyjnych.
- 31 października 2018 r.
 - o termin składania przez nauczycieli akademickich oraz osoby biorące udział w prowadzeniu działalności naukowej pierwszych oświadczeń w sprawie dyscyplin i dziedzin według nowej klasyfikacji, które reprezentują.
- 15 grudnia 2018 r.
 - o wprowadzenie przez uczelnie i instytuty naukowe do POL-on oświadczeń w sprawie dyscyplin i dziedzin według nowej klasyfikacji reprezentowanych przez nauczycieli akademickich i osoby biorące udział w prowadzeniu działalności naukowej.
- 31 grudnia 2018 r.
 - o termin złożenia przez uczelnie i instytuty naukowe do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów oświadczeń w sprawie przyporządkowania posiadanych uprawnień do nadawania stopnia doktora lub doktora habilitowanego do odpowiedniej dyscypliny w jednej z dziedzin według nowej klasyfikacji uwzględniającej systematykę OECD,
 - o termin na dostosowanie przez uczelnie uchwał określających warunki, tryb oraz termin rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji na rok akademicki 2019/2020 do przepisów nowej ustawy,
 - o termin określenia przez Ministra, po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Komitetu Polityki Naukowej, pierwszego statutu Rady Doskonałości Naukowej.
- 1 stycznia 2019 r.
 - o wejście w życie większości przepisów dotyczących finansowania szkolnictwa wyższego i nauki oraz gospodarki finansowej uczelni (wśród wyjątków np. obsługa rachunków funduszy uczelni publicznych przez Bank Gospodarstwa Krajowego od 1 stycznia 2020 r.),
 - o termin wejścia w życie dostosowanych do nowej ustawy statutów Polskiej Komisji Akredytacyjnej, Parlamentu Studentów RP i Krajowej Reprezentacji Doktorantów,
 - o termin, do którego należy przedstawić warunki ewentualnego przedłużenia stosunków pracy z pracownikami Biura PKA oraz Biura CK oraz powołania, po przeprowadzeniu konkursu, dyrektorów Biur,
 - o rozpoczęcie pierwszej kadencji Komisji Ewaluacji Nauki.
- 28 lutego 2019 r.
 - o CK może zgłosić sprzeciw do oświadczeń uczelni i instytutów naukowych w sprawie przyporządkowania posiadanych uprawnień do nadawania stopnia doktora lub doktora habilitowanego do odpowiedniej dyscypliny w jednej z dziedzin według nowej klasyfikacji uwzględniającej systematykę OECD i wskazać właściwą dyscyplinę, do której będą przypisane uprawnienia.

- 31 marca 2019 r.
 - o termin na dostosowanie programów studiów rozpoczynanych w roku akademickim 2019/2020 do przepisów ustawy (m.in. w zakresie dłuższych praktyk zawodowych na studiach pierwszego stopnia i jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym).
- 30 kwietnia 2019 r.
 - o termin wydania przez CK komunikatu o uprawnieniach uczelni i instytutów naukowych do nadawania stopni w dyscyplinach i dziedzinach według nowej klasyfikacji,
 - o ostatni dzień, w którym przewody doktorskie, postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego oraz tytułu profesora wszczynane są według dotychczasowych zasad,
 - o ostatni dzień, w którym postępowania w sprawie nadania uprawnienia do prowadzenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu kształcenia wszczyna się na podstawie przepisów dotychczasowych,
 - o ostateczny termin ogłoszenia pierwszego konkursu w ramach programu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”, uwzględniającej kryteria określone w przepisach przejściowych.
- 1 maja 2019 r.
 - o stopnie przyznawane na starych zasadach ale w nowych dyscyplinach (do 31 grudnia 2020 r. – po tym terminie przewody, postępowania umarza się),
 - o wejście w życie zasad przejściowych, na podstawie których składane są wnioski o pozwolenie na prowadzenie nowych kierunków studiów (do 31 grudnia 2021 r.),
 - o początek 5-miesięcznego okresu, w którym nie wszczyna się nowych postępowań w sprawie nadania stopnia doktora, doktora habilitowanego oraz tytułu profesora.
- 31 maja 2019 r.
 - o termin ogłoszenia przez uczelnie i instytuty po raz pierwszy zasad rekrutacji do szkół doktorskich.
- 1 czerwca 2019 r.
 - o początek pierwszej kadencji Rady Doskonałości Naukowej.
- 30 czerwca 2019 r.
 - o powołanie pierwszych rad uczelni na podstawie określonych przez senat w specjalnym trybie szczegółowych zasad przejściowych. Rady uczelni do końca września 2019 r. będą realizować jedynie zadanie związane z wyborem kandydatów na rektora. Pierwsza kadencja Rady będzie trwała półtora roku,
 - o termin na złożenie przez instytuty naukowe posiadające kategorię naukową C oraz uczelnie w imieniu jednostek organizacyjnych posiadających kategorię naukową C wniosku do Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych o ponowną ocenę.
- 30 września 2019
 - o termin, w którym organy jednostek organizacyjnych uczelni przestają być organami uczelni w rozumieniu ustawy,
 - o termin, w którym zostaną zniesione konwenty jako organy uczelni w rozumieniu ustawy,
 - o ostateczny termin ogłoszenia pierwszego komunikatu w ramach przedsięwzięcia „Dydaktyczna inicjatywa doskonałości”.
- 1 października 2019 r.
 - o wejście w życie nowych statutów uczelni, regulaminów studiów, regulaminów szkół doktorskich, regulaminów pracy w uczelniach oraz uchwał w sprawie czynności w postępowaniach w sprawie nadania stopnia,
 - o termin, w którym należy przepisać prowadzone w uczelniach kierunki studiów do nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin,
 - o rozpoczęcie studiów przez studentów kształcących się według nowych zasad dotyczących czasu trwania studiów niestacjonarnych i długości praktyk zawodowych na studiach pierwszego stopnia i jednolitych studiach magisterskich o profilu praktycznym,
 - o rozpoczęcie kształcenia przez pierwszych doktorantów w ramach szkół doktorskich,
 - o pierwszy dzień, w którym mogą być wszczynane według nowych zasad postępowania w sprawie nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego oraz tytułu profesora,
 - o termin na dostosowanie systemu POL-on do przepisów ustawy,
- 31 grudnia 2019 r.
 - o zakończenie działalności przez Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych
- 1 stycznia 2020 r.
 - o przekształcenie Biura CK w Biuro Rady Doskonałości Naukowej
- 30 czerwca 2020 r.
 - o Ostatni termin, w którym można złożyć do CK wnioski o nadanie uprawnień do nadawania stopni naukowych w dyscyplinach i dziedzinach według nowej klasyfikacji, ale na podstawie kryteriów przejściowych.
- 31 sierpnia 2020 r.
 - o Koniec kadencji rektorów, którzy rozpoczęli swoje kadencję w latach 2015–2017. W przypadku rektorów,

którzy rozpoczęli kadencję w roku 2017, kadencja 2017–2020 nie liczy się do limitu dwóch kadencji.

- 1 października 2020 r.
 - o Wejście w życie przepisów dotyczących oceny kompleksowej przeprowadzanej przez Polską Komisję Akredytacyjną
- 1 października 2021 r.
 - o Wejście w życie nowych zasad podziału uczelni na grupy uczelni akademickich i uczelni zawodowych
- IV kwartał 2021 r.
 - o Zakończenie pierwszej ewaluacji działalności naukowej (za lata 2017–2020) przeprowadzonej według nowych zasad oraz nadanie uczelniom i instytutom naukowym na podstawie wyników tej ewaluacji uprawnień do nadawania stopni.
- 30 czerwca 2022 r.
 - o ostateczny termin ogłoszenia pierwszego konkursu w ramach programu „Regionalna inicjatywa doskonałości”, realizowanego na podstawie przepisów nowej ustawy
- 31 grudnia 2023 r.
 - o Koniec możliwości kształcenia i finansowania doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie przed 2019/2020 i kontynuowali je na dotychczasowych zasadach (z wyjątkiem stypendiów ministra dla doktorantów).
- 2026 r.
 - o Ogłoszenie drugiej edycji konkursu „Inicjatywa doskonałości – uczelnie badawcze”, po raz pierwszy według kryteriów opartych na wynikach ewaluacji działalności naukowej przeprowadzonej według nowych zasad.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Projekt przewiduje nowe zasady ewaluacji działalności naukowej oraz kształcenia, które pozwolą na ewaluację efektów zmian prawnych. Szczególnym rodzajem oceny przewidzianym w projekcie jest ewaluacja szkół doktorskich. Oprócz okresowej oceny o charakterze instytucjonalnym (prowadzonej przez Komitet Ewaluacji Nauki i Polską Komisję Akredytacyjną) projekt przewiduje również uspołnienie zakresu informacji gromadzonych w systemie POL-on z oczekiwanymi efektami zmian, co umożliwi dokonywanie analiz szczegółowych zagadnień (np. ścieżek kariery akademickiej, losów absolwentów).

Z uwagi na charakter projektowanych rozwiązań, harmonogram ich wejścia w życie oraz naturalne w tym przypadku, rozłożone w czasie efekty, które przewiduje się uzyskać za pomocą interwencji legislacyjnej, zasadne jest przeprowadzenie pierwszej kompleksowej oceny skutków funkcjonowania wdrażanej polityki publicznej (OSR ex post) w roku 2021.

Miernikami służącymi ewaluacji proponowanych rozwiązań (obok bieżącego monitorowania funkcjonowania systemu przez MNiSW oraz okresowych ocen KEN i PKA), mogłyby być np. mierniki:

- 1) W zakresie studiów doktoranckich:
 - liczba nadanych stopni doktora w relacji do liczby ludności w wieku od 25 do 34 lat w Polsce, na podstawie danych *Research and innovation performance of the EU*,
 - wskaźniki: podejmowania studiów doktoranckich (*entry rate*) oraz ukończenia studiów doktoranckich (*graduation rate*) w ujęciu netto w Polsce, na podstawie danych *OECD Education at a Glance*,
 - średni wiek osób rozpoczynających studia doktoranckie oraz kończących te studia – w porównaniu do innych państw OECD, dla których dostępne są wartości obu tych wskaźników.
- 2) W zakresie udziału polskich uczelni, przedsiębiorców, zespołów badawczych i konsorcjów naukowo-przemysłowych w pozyskiwaniu grantów europejskich:
 - wielkość finansowania polskich organizacji z Programu Ramowego Unii Europejskiej w zakresie badań naukowych i innowacji (udział Polski w wielkości uzyskanego dofinansowania z Programu Ramowego UE w całości dofinansowania – pożądana tendencja wzrostowa).
- 3) W zakresie wzmocnienia rangi wyników badań naukowych prowadzonych w Polsce w światowej nauce:
 - liczba publikacji z Polski w czasopiśmie naukowych objętych międzynarodowymi bazami bibliograficznymi w porównaniu do roku poprzedniego (w wyrażeniu bezwzględny – pożądana tendencja wzrostowa).
- 4) W zakresie efektywności szkolnictwa wyższego, na podstawie Monitorowania Ekonomicznych Losów Absolwentów szkół wyższych (ELA):
 - względny wskaźnik bezrobocia (WWB) – dla każdego absolwenta wyznacza się proporcję indywidualnego ryzyka bezrobocia do średniej stopy rejestrowanego bezrobocia w powiecie jego zamieszkania w okresie objętym badaniem; wartość wskaźnika jest równa średniej tych proporcji,
 - względny wskaźnik zarobków (WWZ) – dla każdego absolwenta wyznacza się proporcję jego średnich zarobków do średnich zarobków w powiecie jego zamieszkania w okresie objętym badaniem; wartość wskaźnika jest równa średniej tych proporcji,
 - odsetek studentów studiujących na kierunkach o profilu praktycznym (na danym poziomie studiów).

Podkreślenia wymaga fakt, że na obecnym etapie przedstawienie szczegółowego planu ewaluacji, z uwzględnieniem przewidywanych terminów, jest obciążone dużym ryzykiem błędu. Poszczególne rozwiązania przewidziane w projekcie, jak wskazano na wstępie, będą wprowadzane stopniowo i będą rozłożone na dłuższy okres, a zauważalne efekty ich oddziaływania mogą nastąpić dopiero po kilku pełnych latach funkcjonowania. Jednocześnie, cykle zbierania danych z różnych źródeł często nie są ze sobą zbieżne, a dla poszczególnych kategorii bądź nawet pojedynczych mierników, należałoby ustanowić odrębny termin (np. w przypadku kształcenia doktorantów – IV kw. 2023 r., tj. początek działalności szkół doktorskich w październiku 2019 r. + 4-letni cykl kształcenia; wielkość uzyskanego dofinansowania z Programu Ramowego UE oraz liczba i jakość publikacji autorów z polską afiliacją w międzynarodowych bazach bibliograficznych – 2021 rok, tj. podczas kolejnej kompleksowej ewaluacji działalności naukowej). Dodatkowo należy wskazać, że w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego prowadzone są prace koncepcyjne nad metodologią oceny (ewaluacji) współpracy nauka – gospodarka – administracja publiczna ze szczególnym uwzględnieniem efektów tej współpracy. Na obecnym etapie nie jest jednak możliwe precyzyjne zakreszenie harmonogramu ewentualnego wdrożenia takiego narzędzia badawczego, które niewątpliwie byłoby przydatne podczas ewaluacji projektowanych rozwiązań.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Założenia do projektu ustawy przygotowane przez środowisko akademickie – trzy zespoły wyłonione w trybie konkursowym:

- zespół koordynowany przez SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny (<https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/02/SWPS-prof.-H.-Izdebski-PROJEKT-ZA%C5%81O%C5%BBE%C5%83.pdf>),
- zespół koordynowany przez Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (<https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/02/UAM-prof.-M.-Kwiek-PROPOZYCJA-ZA%C5%81O%C5%BBE%C5%83.pdf>),
- zespół koordynowany przez Instytut Allerhanda (https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/02/Plus_ratio_quam_vis_consuetudinis_ebook_wydanie2-1.pdf).

Wydawnictwa przygotowane na konferencje programowe poprzedzające Narodowy Kongres Nauki:

- „Umieędzynarodowienie – szansa i wyzwanie dla polskich uczelni” (https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/01/NKN-Rzeszow-konferencjankn.gov_pl_.pdf),
- „Rozwój humanistyki i nauk społecznych w Polsce” (https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/01/NKN-Torun_www.pdf),
- „Współpraca nauki z gospodarką i administracją dla rozwoju innowacyjności” (https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/01/NKN-Wroclaw-konf_www.pdf),
- „Ścieżki kariery akademickiej i rozwój młodej kadry naukowej” (<https://nkn.gov.pl/konferencja/konferencja-katowice-26-27-01-2017/>),
- „Doskonałość naukowa – jak równać do najlepszych” (<https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/02/NKN-Poznan-konf.pdf>),
- „Doskonałość edukacji akademickiej – jak przeorientować uczelnie na jakość kształcenia?” (https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/01/NKN-Lublin-konf_www.pdf),
- „Zróżnicowanie modeli uczelni i instytucji badawczych – kierunek i instrumenty zmian” (<https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/01/NKN-Gdansk-broszura-konf-www.pdf>),
- „Finansowanie nauki i szkolnictwa wyższego” (https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/01/NKN-LODZ-broszura_www-1.pdf),
- „Ustrój i zarządzanie w szkolnictwie wyższym” (https://nkn.gov.pl/wp-content/uploads/2017/01/NKN_WARSZAWA_broszura_www.pdf).

Pozostałe analizy:

- „Rekomendacje Grupy „Doskonałość naukowa” NKN dotyczące metod promowania doskonałości w nauce” (<https://nkn.gov.pl/rekomendacje-grupy-doskonlosc-naukowa-nkn-dotyczace-metod-promowania-doskonlosci-w-nauce/>),
- „Wspólnoty uczelni i ośrodków badawczych we Francji (COMUE)” (<https://nkn.gov.pl/wspolnoty-uczelni-i-osrodkow-badawczych-we-francji-comue/>),
- „Komentarz do przyszłych zmian legislacyjnych dotyczących polskiej nauki” (<https://nkn.gov.pl/komentarz-do-przyszlych-zmian-legislacyjnych-dotyczacych-polskiej-nauki/>),
- „Ustrój uczelni w wybranych państwach” (<https://nkn.gov.pl/ustroj-uczelni-w-wybranych-panstwach/>),
- "Peer Review of Poland's Higher Education and Science System", Horizon 2020 Policy Support Facility, Dyrekcja Generalna ds. Badań Naukowych i Innowacji, Komisja Europejska, wrzesień 2017
<https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/4b69dc1c-969d-11e7-b92d-01aa75ed71a1>

Raport z konsultacji

projektu ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce oraz projektu ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce

I. Prekonsultacje

Projektowane regulacje przewidują rozwiązania postulowane przez ekspertów i środowisko akademickie, stanowiąc odpowiedź na zidentyfikowane problemy.

W pracach nad reformą przyjęto trzy zasady: wariantowość rozwiązań w fazie prac koncepcyjnych, partycypację społeczną oraz dbałość o zaangażowanie w debatę nad planowanymi zmianami jak największej liczby ośrodków akademickich.

W celu opracowania wstępnych propozycji kierunkowych zmian w systemie, Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego (MNiSW) ogłosił konkurs na przygotowanie koncepcji założeń do projektu ustawy o szkolnictwie wyższym pod nazwą „Ustawa 2.0”. Ostatecznie komisja ekspercka wybrała 3 zespoły, które otrzymały granty na przygotowanie założeń do projektu ustawy 2.0. Wyniki prac zespołów zostały ogłoszone 1 marca 2017 r., stanowiąc ważne źródło wiedzy i inspiracji dla dalszych działań legislacyjnych ministerstwa.

Decyzją MNiSW oraz w celu jak najlepszego wykorzystania doświadczeń środowiska akademickiego oraz dostosowania przygotowywanego prawa do warunków i wyzwań polskich uczelni, prace nad projektami były oparte na fundamencie partycypacji społecznej. W jej ramach, zorganizowano 9 konferencji programowych, przygotowujących Narodowy Kongres Nauki w Krakowie, który odbył się w dniach 19-20 września 2017 r., podczas którego została przedstawiona pierwsza wersja projektu ustawy oraz rozpoczęty został kolejny etap tym razem konsultacji publicznych projektu ustawy. Konferencje programowe NKN gromadziły średnio 500-600 osób i były organizowane w różnych ośrodkach akademickich (większych i mniejszych), by umożliwić szeroki udział regionów i społeczności akademickich w debatach.

Od początku prac nad projektem ustawy wsparcia doradczego w procesie konsultacji środowiskowych i kształtowania rozwiązań, udzielała Rada Narodowego Kongresu Nauki, w tym poprzez bezpośredni udział ekspertów w konferencjach programowych oraz na cyklicznych posiedzeniach omawiane są kwestie związane z reformą oraz planami i dorobkiem konferencji programowych. Rada funkcjonowała do końca 2017 roku.

2) Kalendarium konferencji programowych NKN:

1. Umiędzynarodowienie – szansa i wyzwanie dla polskich uczelni

Termin: 20-21 października 2016 r.

Uniwersytet Rzeszowski

Pierwsza konferencja programowa przygotowująca Narodowy Kongres Nauki adresowana była do przedstawicieli nowych władz uczelni odpowiedzialnych za problematykę międzynarodową oraz kierowników uczelnianych biur współpracy z zagranicą i rekrutacji cudzoziemców. Podczas konferencji Minister Nauki poinformował o planach powołania Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej, wyspecjalizowanej agencji rządowej, której podstawowym celem będzie stymulowanie procesu umiędzynarodowienia polskiego szkolnictwa wyższego i nauki. NAWA ma zająć się również upowszechnianiem informacji o polskim systemie szkolnictwa wyższego i nauki oraz propagowaniem języka polskiego za granicą.

2. Rozwój humanistyki: co i jak zmieniać w naukach społecznych i humanistycznych w Polsce

Termin: 24-25 listopada 2016 r.

Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Druga konferencja programowa poprzedzająca Narodowy Kongres Nauki poświęcona była roli i rozwojowi nauk humanistycznych i społecznych. Odgrywają one istotną rolę w wymiarze poznawczym, kulturotwórczym, a także aplikacyjnym, dlatego podczas konferencji w Toruniu poddano dyskusji różne koncepcje dotyczące sposobu finansowania badań naukowych w humanistyce i naukach społecznych, możliwość wykorzystania wyników badań humanistycznych i społecznych w praktyce, a także koncepcje ścieżek kariery akademickiej i rozwoju młodych badaczy w ramach nauk społecznych i humanistycznych.

3. Współpraca nauki z gospodarką i administracją dla rozwoju innowacyjności

Termin: 8-9 grudnia 2016 r.

Politechnika Wrocławska

Trzecia z cyklu konferencji programowych poprzedzających Narodowy Kongres Nauki miała na celu zdefiniowanie barier utrudniających współpracę nauki z gospodarką oraz znalezienie rozwiązań wspierających kreowanie innowacji, przepływ wiedzy pomiędzy nauką a biznesem, wdrażanie nowych rozwiązań i komercjalizację odkryć naukowych. W konferencji udział wzięli przedstawiciele środowisk akademickich, administracji szczebla krajowego i regionalnego, przedsiębiorców, a także reprezentantów instytucji zaangażowanych w prace nad wdrażaniem innowacyjnych rozwiązań naukowych w gospodarce. Szczególną uwagę uczestnicy debaty poświęcili kwestiom oceny obecnie działającego systemu wsparcia publicznego współpracy nauki z gospodarką, w tym kwestii funduszy z Unii Europejskiej.

4. Ścieżki kariery akademickiej i rozwój młodej kadry naukowej

Termin: 26-27 stycznia 2017 r.

Uniwersytet Śląski w Katowicach

Konferencja poświęcona była debacie o przyszłym kształcie szkolnictwa wyższego i zróżnicowaniu ścieżek kariery akademickiej. Uczestnicy debaty dyskutowali o różnicach pomiędzy ścieżką naukową, naukowo-dydaktyczną, dydaktyczną i wdrożeniową, możliwościach wyboru pomiędzy tymi ścieżkami i osiągnięcia awansu w oparciu o kryteria właściwe dla każdej z nich. Tematyka obrad dotyczyła ponadto zróżnicowanych form i kryteriów oceny, systemu awansu zawodowego oraz różnicowania ścieżki kariery na poszczególnych etapach rozwoju.

5. Doskonałość naukowa – jak równać do najlepszych

Termin: 23-24 lutego 2017 r.

Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu we współpracy z PAN

Celem konferencji było wypracowanie rozwiązań, które powinny przyczynić się do wyjścia polskich ośrodków naukowych z „pułapki średniego rozwoju”. Debaty miały wskazać możliwe drogi dochodzenia do doskonałości naukowej, zarówno dla polskich instytucji naukowych jak i naukowców. Podczas konferencji podjęto próbę zdiagnozowania istniejących problemów oraz określenia potrzeb i kierunków możliwych rozwiązań formalno-prawnych w tym zakresie,

w tym także finansowych. Do udziału w konferencji zaproszeni zostali specjaliści goście z zagranicy, by wskazać na międzynarodowy kontekst omawianych problemów.

Prezentacja trzech konkursowych projektów założeń do Ustawy 2.0

Termin: 1 marca 2017 r.

Politechnika Warszawska

Podczas konferencji zaprezentowane zostały założenia do ustawy o szkolnictwie wyższym opracowane przez trzy zespoły: pierwszy - złożony z 7 osób, pod kierunkiem prof. Huberta Izdebskiego, wyłoniony przez trzy uczelnie niepubliczne: SWPS, Uniwersytet Humanistycznospołeczny i Collegium Civitas w Warszawie oraz Wyższą Szkołę Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie, drugi zespół - złożony z 10 osób z siedmiu ośrodków, pod kierunkiem prof. Marka Kwieka oraz trzeci - zespół Instytutu Allerhanda złożony z blisko 30 osób reprezentujących różne dziedziny nauk oraz działających w ośrodkach naukowych całej Polski, pod kierunkiem dr hab. Arkadiusza Radwana, Prezesa Instytutu Allerhanda.

6. Doskonałość edukacji akademickiej – jak przeorientować uczelnie na jakość kształcenia?

Termin: 29-30 marca 2017 r.

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Konferencja poświęcona została poprawie jakości kształcenia, będącej istotną częścią reformy szkolnictwa wyższego. Uczestnicy debaty dyskutowali o sposobach doskonalenia jakości kształcenia w różnych kulturach akademickich oraz zewnętrznej ocenie jakości kształcenia i jej roli w budowaniu kultury jakości w polskim szkolnictwie wyższym. Debaty poświęcone były też jakości kształcenia z perspektywy studentów i absolwentów oraz dostosowywaniu oferty kształcenia do potrzeb otoczenia społeczno-gospodarczego.

7. Zróżnicowanie modeli uczelni i instytucji badawczych - kierunek i instrumenty zmian

Termin: 26-27 kwietnia 2017 r.

Politechnika Gdańska

Konferencja programowa Narodowego Kongresu Nauki w Gdańsku została poświęcona zagadnieniom dotyczącym struktury systemu, a w szczególności zróżnicowaniu najważniejszych podmiotów systemu szkolnictwa wyższego, czyli uczelni. Podczas spotkania omówione zostały wnioski dotyczące dywersyfikacji misji szkół wyższych oraz kwestie dotyczące finansowania poszczególnych rodzajów uczelni, uprawnień do prowadzenia studiów, czy też nadawania stopni naukowych.

8. Finansowanie nauki i szkolnictwa wyższego

Termin: 25-26 maja 2017 r.

Łódzkie Środowisko Akademickie: Politechnika Łódzka; Uniwersytet Łódzki; Uniwersytet Medyczny w Łodzi; Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera w Łodzi; Akademia Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi; Akademia Muzyczna im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi; Polska Akademia Nauk. W konferencji poświęconej kwestiom finansowania nauki i szkolnictwa wyższego wzięła udział rekordowo duża liczba uczestników. Tematem debaty były propozycje zapisów nowej ustawy o szkolnictwie wyższym w zakresie finansowania nauki i szkolnictwa wyższego. Uczestnicy konferencji dyskutowali o możliwych regulacjach prawnych i finansowych określających reguły działania i funkcjonowanie całego systemu szkolnictwa wyższego, a także poszczególnych instytucji nauki.

9. Ustrój i zarządzanie w szkolnictwie wyższym

Termin: 19-20 czerwca 2017 r.

Uniwersytet Warszawski

Podczas ostatniej konferencji programowej przed Narodowym Kongresem Nauki przedstawiciele środowiska akademickiego debatowali nad nowym kształtem ustawy, a w szczególności planowanych zmianach dotyczących zarządzania uczelniami, zakresie autonomii uczelni, uprawnieniach do prowadzenia studiów i nadawania stopni naukowych. Uczestnicy konferencji omówili legislacyjne możliwości wzmocnienia organów centralnych uczelni, w tym władz uczelni i jej rektora.

NARODOWY KONGRES NAUKI

Termin: 19–20 września 2017 r.

Miejsce: Centrum Kongresowe ICE Kraków

Narodowy Kongres Nauki stanowił podsumowanie debaty toczonej podczas konferencji programowych NKN w dziewięciu ośrodkach akademickich kraju. Podczas Kongresu zostanie przedstawiona i poddana dalszej debacie koncepcja nowych ram ustawowych dla szkolnictwa wyższego w Polsce. Misją Kongresu jest stworzenie warunków dla systematycznego zmniejszenia dystansu polskiej nauki i szkolnictwa wyższego do światowej czołówki oraz kreowanie mechanizmów, dzięki którym polska nauka będzie akceleratorem rozwoju rodzimej gospodarki.

II. Konsultacje publiczne

Na podstawie § 36 i 38 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny zostały udostępnione:

- 1) *projekt ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (UA32)*;
- 2) *projekt ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (UA33)*.

W dniu 18 września 2017 r. projekty zostały skierowane do konsultacji publicznych i opiniowania, z terminem zgłaszania uwag do dn. 19 października 2017 r., w tym na adres: uwagidoreformy@nauka.gov.pl.

W ramach konsultacji i opiniowania projekt kierowano do łącznie 106 podmiotów (tym niemniej liczba podmiotów biorących udział w konsultacjach była większa).

Utworzona została również specjalna strona internetowa: <http://konstytucjadlanauki.gov.pl/>, na której zamieszczane były informacje dotyczące projektów, oraz za pośrednictwem której można było uzyskać informację na temat tego, w jaki sposób zgłaszać można uwagi do projektów.

W ramach szeroko rozumianych konsultacji zorganizowano również konferencję pn. „Szanse i zagrożenia mniejszych i średnich uczelni akademickich w świetle proponowanej ustawy”,

która odbyła się w Zielonej Górze w dniu 13 listopada 2017 r. W jej ramach miały miejsce dyskusje, ogniskujące się wokół trzech podstawowych zagadnień: ustrój uczelni, finanse w szkolnictwie wyższym, doskonałość naukowa.

W terminie wyznaczonym przez projektodawcę wpłynęło około 3000 postulatów i uwag od partnerów społecznych (osób fizycznych, instytucji przedstawicielskich środowiska naukowego i akademickiego, uczelni i instytucji naukowych, przedsiębiorców i in.). Dotyczyły one zarówno kwestii ogólnych, związanych z założeniami projektowanej reformy, jak i zagadnień szczegółowych, odnoszących się do poszczególnych jednostek redakcyjnych projektowanego tekstu prawnego. W szczególności koncentrowały się one na zagadnieniach związanych z nową listą dziedzin i dyscyplin naukowych, nowego ustroju uczelni (zwłaszcza roli rady uczelni i jej relacji do innych organów), uczelni federacyjnych, trybu tworzenia uczelni publicznych, czasu trwania studiów niestacjonarnych, czasu trwania praktyk studenckich, zniesienia tzw. minimum kadrowego oraz poziomu wynagrodzeń nauczycieli akademickich, charakteru i roli ewaluacji jakości działalności naukowej, zasad finansowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki.

Uwagi zostały poddane analizie i wpłynęły na częściową modyfikację projektów.

Szczegółowe zestawienia obrazujące postulaty i uwagi zgłoszone do projektów ustaw w trakcie konsultacji publicznych i opiniowania są załącznikami do raportu z konsultacji.

Projekty nie podlegały konsultacjom ani uzgodnieniom z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej.

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektami w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

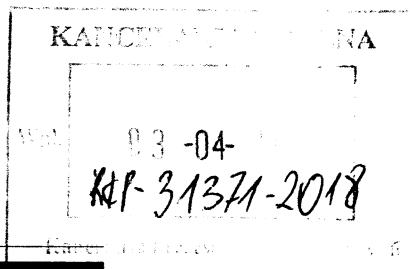
Załącznik 2:

- zestawienia uwag

KPRM

AAA369505

Warszawa, 29 marca 2018 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1505.2017 / 20 / ag/ mp

dot.: RM-10-47,48-18 (tekst ostateczny) z 27.03.2018 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektów ustaw:
– *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce,*
– *Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce,*
wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej
w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

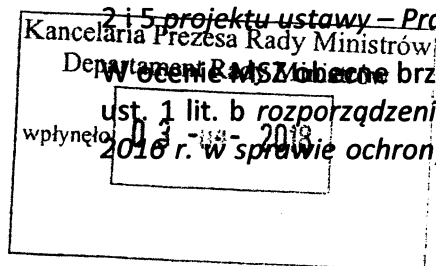
w związku z przedłożonymi projektami ustaw pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

MSZ podtrzymuje uwagi zgłoszone do projektowanych art. 344, 345 i 346 projektu ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, w zakresie ich zgodności z rozporządzeniem PE i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE.

Należy zauważyć, że już zgodnie z ustaleniami SKRM z dnia 14 marca br. „uwagi Ministra Spraw Zagranicznych dotyczące wskazania celów, dla których poszczególne podmioty mają dostęp do danych osobowych, zawartych w wykazach, pozostawiono do roboczych uzgodnień Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Cyfryzacji”. Uwagi te w dalszym ciągu nie zostały jednak uwzględnione przez wnioskodawcę w ostatecznym tekście projektu przekazanym do akceptacji przez RM.

Mając na uwadze, że projektowane przepisy nie zostały stosownie uzupełnione, MSZ podtrzymuje uwagę dotyczącą art. 344 ust. 5, art. 345 ust. 3 pkt 1, 2 i 5 oraz art. 346 ust. 3 pkt 1, 2 i 5 projektu ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym.

Wobec powyższego MSZ nie może brzmienie ww. przepisów nie zapewnia zgodności projektu ustawy z art. 5 ust. 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w

sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE wprowadzającym tzw. zasadę ograniczenia celu. Zgodnie z tym przepisem dane osobowe muszą być zbierane w konkretnych, wyraźnych i prawnie uzasadnionych celach i nieprzetwarzane dalej w sposób niezgodny z tymi celami.

W projektowanych art. 344 ust. 5, art. 345 ust. 3 pkt 1, 2 i 5 oraz art. 346 ust. 3 pkt 1, 2 i 5 ustawy należy wyraźnie wskazać cele, dla których poszczególne podmioty mają otrzymywać dostęp do danych osobowych. Przykładowo można odnieść się do realizacji zadań tych podmiotów określonych w ustawie. W tym kontekście przypominam, że wnioskodawca prawidłowo wskazał cel, dla którego dostęp do danych mają mieć minister właściwy do spraw rodziny oraz wójt, burmistrz i prezydent miasta.

Projekty ustaw są zgodne z prawem Unii Europejskiej z zastrzeżeniem uwagi zawartej w niniejszej opinii.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych

Piotr Mawrzyk

Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Pan Jarosław Gowin

Wiceprezes Rady Ministrów

Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO¹⁾

z dnia

w sprawie kształcenia na studiach

Na podstawie art. 81 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymagania dotyczące programu studiów;
- 2) kierunki studiów prowadzone jako jednolite studia magisterskie;
- 3) zakres informacji zawartych we wniosku o pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu oraz dokumenty dołączane do wniosku;
- 4) wymagania dotyczące prowadzenia zajęć z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość oraz maksymalną liczbę punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach tego kształcenia;
- 5) sposób prowadzenia dokumentacji przebiegu studiów;
- 6) wzór legitymacji studenckiej;
- 7) sposób uwierzytelniania dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą;
- 8) niezbędne elementy dyplomu ukończenia studiów i dyplomu wspólnego;
- 9) wzór suplementu do dyplomu;
- 10) tytuły zawodowe równorzędne tytułom licencjata i inżyniera oraz tytułom magistra i magistra inżyniera;
- 11) wysokość i sposób pobierania opłat za uwierzytelnianie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą, za wydanie indeksu i legitymacji studenckiej oraz za wydanie duplikatów tych dokumentów, a także za wydanie odpisów w językach obcych dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu lub duplikatu dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu;
- 12) wysokość opłaty za przeprowadzenie rekrutacji.

¹⁾ Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego kieruje działem administracji rządowej – szkolnictwo wyższe i nauka, na podstawie § ... ust. ... rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. poz. ...).

Rozdział 2

Wymagania dotyczące programu studiów

§ 2. 1. Opis zakładanych efektów uczenia się dla kierunku, poziomu i profilu kształcenia uwzględnia uniwersalne charakterystyki pierwszego stopnia określone w ustawie z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 986 i 1475) oraz charakterystyki drugiego stopnia określone w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 3 tej ustawy:

- 1) dla kwalifikacji na poziomie 6 Polskiej Ramy Kwalifikacji – w przypadku studiów pierwszego stopnia;
- 2) dla kwalifikacji na poziomie 7 Polskiej Ramy Kwalifikacji – w przypadku studiów drugiego stopnia i jednolitych studiów magisterskich.

2. Opis zakładanych efektów uczenia się zawiera również efekty w zakresie znajomości języka obcego.

3. Opis zakładanych efektów uczenia się dla kierunku studiów kończących się uzyskaniem tytułu zawodowego inżyniera lub magistra inżyniera uwzględnia również pełny zakres efektów dla studiów o profilu ogólnoakademickim lub praktycznym, prowadzących do uzyskania kompetencji inżynierskich, zawartych w charakterystykach drugiego stopnia określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji.

4. W przypadku gdy uczelnia prowadzi na danym kierunku, poziomie i profilu studia w formie stacjonarnej i niestacjonarnej, proces kształcenia umożliwia uzyskanie takich samych efektów uczenia się na każdej z tych form studiów.

§ 3. 1. W programie studiów dla kierunku, poziomu i profilu ustala się:

- 1) opis zakładanych efektów uczenia się;
- 2) formę studiów, liczbę semestrów i liczbę punktów ECTS konieczną do uzyskania kwalifikacji odpowiadających poziomowi studiów;
- 3) zajęcia lub grupy zajęć – wraz z przypisaniem do nich efektów uczenia się oraz treści programowych, form i metod kształcenia, zapewniających osiągnięcie tych efektów, a także liczby punktów ECTS;
- 4) łączną liczbę godzin zajęć, w tym liczbę godzin zajęć prowadzonych przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w uczelni jako podstawowym miejscu pracy;
- 5) sposoby weryfikacji i oceny osiągania przez studenta zakładanych efektów uczenia się;
- 6) plan studiów uwzględniający zajęcia lub grupy zajęć, o których mowa w pkt 3, a w przypadku studiów pierwszego stopnia i jednolitych studiów magisterskich

prowadzonych w formie stacjonarnej – również zajęcia z wychowania fizycznego; zajęciom z wychowania fizycznego nie przypisuje się punktów ECTS;

- 7) łączną liczbę punktów ECTS, którą student musi uzyskać w ramach zajęć wymagających bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich i studentów;
- 8) liczbę punktów ECTS, którą student musi uzyskać w ramach zajęć z dziedziny nauk humanistycznych lub nauk społecznych, nie mniejszą niż 5 punktów ECTS – w przypadku kierunków studiów przyporządkowanych do dyscyplin w ramach dziedzin innych niż odpowiednio nauki humanistyczne lub nauki społeczne;
- 9) wymiar, zasady i formę odbywania praktyk zawodowych dla kierunku studiów o profilu praktycznym, a w przypadku kierunku studiów o profilu ogólnoakademickim – jeżeli program studiów przewiduje praktyki, oraz liczbę punktów ECTS, którą student musi uzyskać w ramach tych praktyk.

2. Program studiów umożliwia studentowi wybór grup zajęć, którym przypisano punkty ECTS w wymiarze nie mniejszym niż 30% liczby punktów ECTS, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

3. Program studiów dla kierunku przyporządkowanego do więcej niż jednej dyscypliny określa dla każdej z tych dyscyplin procentowy udział liczby punktów ECTS w liczbie punktów ECTS, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

4. Program studiów dla kierunku:

- 1) o profilu praktycznym – obejmuje zajęcia kształtujące umiejętności praktyczne w wymiarze większym niż 50% liczby punktów ECTS, o której mowa w ust. 1 pkt 2;
- 2) o profilu ogólnoakademickim – obejmuje zajęcia związane z prowadzoną w uczelni działalnością naukową w wymiarze większym niż 50% liczby punktów ECTS, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

5. W programie studiów dla kierunku o profilu ogólnoakademickim uczelnia uwzględnia udział studentów w zajęciach przygotowujących do prowadzenia działalności naukowej lub udział w tej działalności.

6. Uczelnia zapewnia infrastrukturę niezbędną do realizacji kształcenia w zakresie przewidzianym w programie studiów. W przypadku rozpoczęcia kształcenia na nowym kierunku studiów zapewnia tę infrastrukturę od dnia rozpoczęcia prowadzenia zajęć w salach dydaktycznych, laboratoriach i pracowniach.

§ 4. 1. Zajęcia ujęte w programie studiów danego kierunku, poziomu i profilu, mogą być prowadzone przez nauczyciela akademickiego, który posiada zapewniający realizację tych zajęć dorobek naukowy lub artystyczny w dziedzinie nauki lub sztuki, w zakresie jednej z dyscyplin naukowych lub artystycznych, do których odnoszą się efekty uczenia się

określone dla tego kierunku, lub który posiada doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią związane z umiejętnościami wskazanymi w opisie efektów uczenia się dla tego kierunku, lub przez inne osoby posiadające kompetencje i co najmniej pięcioletnie doświadczenie uzyskane poza uczelnią, związane z umiejętnościami wskazanymi w opisie efektów uczenia się dla tego kierunku, pozwalające na prawidłową realizację zajęć w ramach programu studiów.

2. Zajęcia związane z praktycznym przygotowaniem zawodowym, przewidziane w programie studiów dla kierunku o profilu praktycznym, są prowadzone:

- 1) w warunkach właściwych dla danego zakresu działalności zawodowej;
- 2) w sposób umożliwiający wykonywanie czynności praktycznych przez studentów;
- 3) przez nauczycieli akademickich lub inne osoby, posiadających doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią odpowiadające zakresowi prowadzonych zajęć.

§ 5. 1. Uczelnia prowadzi systematyczne działania mające na celu ocenę i doskonalenie programu studiów, w szczególności w kontekście potrzeb społeczno-gospodarczych, w tym rynku pracy, od dnia rozpoczęcia kształcenia na danym kierunku.

2. Uczelnia prowadząca kierunek studiów uwzględnia w programie studiów wnioski z analizy zgodności efektów uczenia się z potrzebami rynku pracy oraz wnioski z analizy wyników monitoringu karier zawodowych absolwentów.

3. Uczelnia prowadząca kierunek studiów w celu doskonalenia programu studiów może dokonywać w nim zmian.

4. Uczelnia może w ramach posiadanego pozwolenia na prowadzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu, dokonywać zmian:

- 1) zajęć, za które student może uzyskać łącznie do 50% punktów ECTS, określonych w programie studiów aktualnym na dzień wydania przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki pozwolenia;
- 2) łącznie do 30% ogólnej liczby zakładanych efektów uczenia się określonych przez uczelnię aktualnych na dzień wydania przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki pozwolenia.

5. Zmiany w programie studiów w zakresie opisu efektów uczenia się wymagają zatwierdzenia przez senat.

6. Uczelnia może dokonywać w programie studiów również zmian:

- 1) w doborze treści kształcenia przekazywanych studentom w ramach zajęć, uwzględniających najnowsze osiągnięcia naukowe lub artystyczne, a także form i metod prowadzenia zajęć;
- 2) koniecznych do:

- a) usunięcia nieprawidłowości stwierdzonych przez Polską Komisję Akredytacyjną,
- b) dostosowania programu studiów do zmian w przepisach powszechnie obowiązujących.

7. Zmiany w programach studiów, o których mowa w:

- 1) ust. 3 i 4 – są wprowadzane z początkiem nowego cyklu kształcenia;
- 2) ust. 6 – mogą być wprowadzane w trakcie cyklu kształcenia.

8. Zmiany w programach studiów wprowadzane w trakcie cyklu kształcenia są ogłaszane co najmniej na miesiąc przed rozpoczęciem semestru, którego dotyczą.

§ 6. 1. Kierunki studiów: lekarski, lekarsko-dentystyczny, analityka medyczna, farmacja, fizjoterapia, weterynaria, prawo, prawo kanoniczne, psychologia, pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna oraz pedagogika specjalna są prowadzone jako jednolite studia magisterskie.

2. Kierunki studiów związane z kształceniem w zakresie: architektury, teologii, aktorstwa, konserwacji i restauracji dzieł sztuki, realizacji obrazu filmowego, telewizyjnego i fotografii, reżyserii, scenografii, grafiki, malarstwa oraz rzeźby mogą być prowadzone jako jednolite studia magisterskie.

Rozdział 3

Zakres informacji zawartych we wniosku o pozwolenie na utworzenie kierunku studiów oraz wykaz dokumentów dołączanych do wniosku

§ 7. 1. Wniosek o pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu zawiera:

- 1) ogólną charakterystykę studiów obejmującą:
 - a) nazwę kierunku, poziom i profil oraz formę studiów,
 - b) koncepcję kształcenia, w tym:
 - wskazanie związku kierunku ze strategią rozwoju uczelni,
 - wskazanie potrzeb społeczno-gospodarczych utworzenia studiów,
 - przyporządkowanie kierunku do dyscypliny lub dyscyplin, do których odnoszą się efekty uczenia się, ze wskazaniem dyscypliny wiodącej oraz określeniem procentowego udziału liczby punktów ECTS dla poszczególnych dyscyplin w liczbie punktów ECTS, o której mowa w § 3 ust. 1 pkt 2,
 - wskazanie tytułu zawodowego nadawanego absolwentom;
- 2) uzasadnienie utworzenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu;
- 3) informację o posiadanej przez uczelnię kategorii naukowej w dyscyplinie, do której jest przyporządkowany wskazany we wniosku kierunek, oraz – w przypadku wniosku

o pozwolenie na utworzenie studiów o profilu ogólnoakademickim – opis prowadzonej działalności naukowej w dziedzinie nauki lub sztuki i dyscyplinie związanej z wnioskowanym kierunkiem studiów;

- 4) opis kompetencji oczekiwanych od kandydata ubiegającego się o przyjęcie na studia pierwszego stopnia, studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie;
- 5) analizę zgodności zakładanych efektów uczenia się z potrzebami rynku pracy;
- 6) opis sposobów weryfikacji i oceny osiągniętych przez studenta efektów uczenia się w trakcie całego procesu kształcenia;
- 7) opis warunków prowadzenia studiów oraz sposobu organizacji i realizacji procesu kształcenia, w tym:
 - a) wykaz nauczycieli akademickich oraz innych osób proponowanych do prowadzenia zajęć na wnioskowanym kierunku:
 - imiona i nazwiska oraz numery PESEL, a w przypadku braku numeru PESEL – serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość,
 - informacje o zatrudnieniu w uczelni albo terminie podjęcia zatrudnienia w uczelni, ze wskazaniem nauczycieli, dla których uczelnia stanowi lub będzie stanowić podstawowe miejsce pracy,
 - informacje o dorobku naukowym lub artystycznym wraz z wykazem publikacji lub opis doświadczenia zawodowego w zakresie programu studiów, a w przypadku innych osób – informacje potwierdzające posiadanie kompetencji i doświadczenia zdobytego poza uczelnią pozwalających na prawidłową realizację zajęć,
 - b) planowany przydział i wymiar zajęć dla nauczycieli akademickich oraz innych osób posiadających kompetencje i doświadczenie pozwalające na prawidłową realizację zajęć, w tym wskazanie:
 - liczby godzin zajęć prowadzonych przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w uczelni jako podstawowym miejscu pracy,
 - zajęć kształtujących umiejętności praktyczne, w tym związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym w ramach studiów o profilu praktycznym lub zajęć związanych z prowadzoną w uczelni działalnością naukową w ramach studiów o profilu ogólnoakademickim,
 - c) informacje potwierdzające spełnienie wymagań określonych w § 4,
 - d) przewidywaną liczbę studentów,
 - e) informacje na temat infrastruktury, którą dysponuje uczelnia, w tym szczegółowy opis sal dydaktycznych, laboratoriów, pracowni, sprzętu i wyposażenia,

- f) informacje na temat zapewnienia możliwości korzystania z zasobów bibliotecznych oraz z elektronicznych zasobów wiedzy;
- 8) wykaz załączników.
2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:
- 1) kopię uchwały senatu uczelni w sprawie ustalenia programów studiów dla danego kierunku, poziomu i profilu;
 - 2) kopię opinii samorządu studentów;
 - 3) program studiów dla kierunku, poziomu i profilu;
 - 4) deklaracje nauczycieli akademickich oraz innych osób proponowanych do prowadzenia zajęć na wnioskowanym kierunku o terminie podjęcia zatrudnienia w uczelni i wymiarze czasu pracy, ze wskazaniem czy uczelnia będzie stanowić podstawowe miejsce pracy;
 - 5) kopie dokumentacji potwierdzającej dysponowanie infrastrukturą niezbędną do realizacji kształcenia w zakresie przewidzianym w programie studiów od dnia rozpoczęcia prowadzenia zajęć w salach dydaktycznych, laboratoriach i pracowniach;
 - 6) opis zasobów bibliotecznych obejmujących literaturę zalecaną na wnioskowanym kierunku studiów, do których uczelnia zapewni dostęp;
 - 7) kopie porozumień z pracodawcami albo ich deklaracji w sprawie przyjęcia określonej liczby studentów na praktyki;
 - 8) oświadczenie rektora w zakresie, o którym mowa w art. 55 ust. 1 pkt 1 lit. b i d ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą”.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, podpisuje rektor uczelni kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w terminie co najmniej sześciu miesięcy przed planowanym terminem rozpoczęcia kształcenia w postaci elektronicznej przez elektroniczną skrzynkę podawczą albo na informatycznym nośniku danych za pośrednictwem operatora pocztowego albo w siedzibie urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składany na informatycznym nośniku danych sporządza się w jednym z formatów danych określonych dla dokumentów tekstowych lub tekstowo-graficznych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570).

§ 8. 1. Do wniosku o pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu poza siedzibą stosuje się § 7.

2. Wniosek o pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu za granicą rektor uczelni składa w terminie co najmniej ośmiu miesięcy przed planowanym terminem rozpoczęcia kształcenia.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera także:

- 1) uzasadnienie utworzenia filii;
- 2) przewidywaną wewnętrzną strukturę organizacyjną filii;
- 3) przewidywane zatrudnienie oraz sposób realizacji obowiązków dydaktycznych przez nauczycieli akademickich zamieszkałych na stałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) określenie zasad prowadzenia dokumentacji przebiegu studiów, uwzględniających specyfikę prowadzenia działalności za granicą.

Rozdział 4

Wymagania dotyczące prowadzenia zajęć z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość oraz maksymalna liczba punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach tego kształcenia

§ 9. Zajęcia mogą być prowadzone z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość, jeżeli pozwala na to specyfika kształcenia na studiach na określonym kierunku, na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych.

§ 10. Uczelnia prowadząca zajęcia, o których mowa w § 9, musi spełnić łącznie następujące wymagania:

- 1) posiadać kadrę przygotowaną do prowadzenia zajęć z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość;
- 2) zapewnić dostęp do infrastruktury informatycznej i oprogramowania, które umożliwiają synchroniczną i asynchroniczną interakcję między studentami i osobami prowadzącymi zajęcia;
- 3) zapewnić materiały dydaktyczne opracowane w formie elektronicznej;
- 4) zapewnić każdemu studentowi możliwość osobistych konsultacji z prowadzącym zajęcia w siedzibie uczelni lub w jej filii;
- 5) weryfikować efekty uczenia się poprzez bieżącą kontrolę postępów w nauce, z tym że przeprowadzanie zaliczeń i egzaminów kończących zajęcia z określonego przedmiotu odbywa się w siedzibie uczelni lub w jej filii;
- 6) zapewnić bieżącą kontrolę aktywności prowadzących zajęcia;

- 7) zorganizować cykl szkoleń dla studentów przygotowujących się do udziału w zajęciach prowadzonych z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.

§ 11. Weryfikację wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych studentów prowadzi się w sposób pozwalający na porównanie uzyskanych efektów uczenia się z zakładanymi efektami uczenia się.

§ 12. 1. Liczba punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach kształcenia z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość, nie może być większa niż 30% łącznej liczby punktów ECTS koniecznej do uzyskania kwalifikacji odpowiadających poziomowi kształcenia na danym kierunku i profilu.

2. Kształcenie w zakresie zdobywania umiejętności praktycznych, w tym zajęcia laboratoryjne, terenowe i warsztatowe, powinno odbywać się w warunkach rzeczywistych, na zajęciach wymagających bezpośredniego udziału prowadzących zajęcia i studentów. Metody i techniki kształcenia na odległość, w tym wirtualne laboratoria, mogą mieć w tym zakresie jedynie charakter wspomagający.

Rozdział 5

Dokumentacja przebiegu studiów

§ 13. 1. Studentowi nadaje się kolejny, w ramach uczelni, numer albumu, który jest przypisany studentowi na wszystkich kierunkach i poziomach realizowanych przez studenta w tej uczelni.

2. Do albumu studentów wpisuje się następujące dane dotyczące studenta:

- 1) numer albumu;
- 2) datę rozpoczęcia studiów;
- 3) imiona i nazwisko;
- 4) datę i miejsce urodzenia;
- 5) numer PESEL, a w przypadku jego braku – nazwę i numer dokumentu tożsamości;
- 6) imiona rodziców;
- 7) informacje o dokumencie stanowiącym podstawę ubiegania się o przyjęcie na studia:
 - a) nazwę szkoły lub okręgowej komisji egzaminacyjnej, numer oraz datę i miejsce wystawienia świadectwa dojrzałości albo świadectwa dojrzałości i zaświadczenia o wynikach egzaminu maturalnego z poszczególnych przedmiotów – w przypadku studiów pierwszego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich,
 - b) nazwę uczelni, numer oraz datę i miejsce wystawienia dyplomu ukończenia studiów – w przypadku studiów drugiego stopnia;

- 8) nazwę kierunku studiów;
- 9) rok studiów, na który został przyjęty;
- 10) datę i przyczynę opuszczenia uczelni.

3. Numer albumu wpisuje się w indeksie studenta i jego legitymacji studenckiej. Numerem albumu oznacza się teczkę akt osobowych studenta.

§ 14. 1. Uczelnia zakłada teczkę akt osobowych studenta, w której przechowuje się:

- 1) dokumenty wymagane od kandydata na studia, w tym:
 - a) poświadczoną przez uczelnię kopię:
 - świadectwa dojrzałości albo świadectwa dojrzałości i zaświadczenia o wynikach egzaminu maturalnego z poszczególnych przedmiotów – w przypadku kandydata na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie,
 - dyplomu ukończenia studiów – w przypadku kandydata na studia drugiego stopnia,
 - b) ankietę osobową zawierającą imiona i nazwisko, datę i miejsce urodzenia, numer PESEL, a w przypadku jego braku – nazwę i numer dokumentu tożsamości, adres zamieszkania oraz adres do korespondencji,
 - c) poświadczoną przez uczelnię kopię dokumentu potwierdzającego tożsamość kandydata na studia;
- 2) dokumenty postępowania kwalifikacyjnego stanowiące podstawę przyjęcia na studia;
- 3) podpisany przez studenta akt ślubowania;
- 4) potwierdzenie odbioru legitymacji studenckiej i indeksu, jeżeli regulamin studiów przewiduje dokumentowanie przebiegu studiów w indeksie, a także ich duplikatów;
- 5) karty okresowych osiągnięć studenta;
- 6) decyzje władz uczelni dotyczące przebiegu studiów;
- 7) decyzje dotyczące przyznania studentowi świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4 ustawy;
- 8) pracę dyplomową w wersji elektronicznej, a w przypadku studiów pierwszego stopnia, o ile program studiów ją przewiduje;
- 9) recenzję (recenzje) pracy dyplomowej;
- 10) protokół egzaminu dyplomowego;
- 11) dyplom ukończenia studiów – egzemplarz do akt;
- 12) suplement do dyplomu – egzemplarz do akt;
- 13) potwierdzenie odbioru dyplomu i jego odpisów, suplementu do dyplomu, a także duplikatu dyplomu lub duplikatu suplementu do dyplomu.

2. Teczke akt osobowych studenta, z wyłączeniem dokumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i c, pkt 2, 4 i 8, przechowuje się w archiwum uczelni przez okres 50 lat.

§ 15. 1. W przypadku przeniesienia się studenta do innej uczelni dokumenty z teczki akt osobowych, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 1, 2, 5–7, przesyła się do uczelni, do której student się przeniósł, na wniosek tej uczelni.

2. W uczelni, którą student opuścił, pozostaje kopia pisma, przy którym przesłano dokumenty oraz ich wykaz.

§ 16. 1. Po rozpoczęciu studiów student otrzymuje:

- 1) indeks, jeżeli regulamin studiów przewiduje dokumentowanie przebiegu studiów w indeksie;
- 2) legitymację studencką.

2. Legitymacja studencka może mieć formę:

- 1) legitymacji, której wzór jest określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia;
- 2) elektronicznej legitymacji studenckiej, której wzór jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

3. Legitymację studencką może otrzymać również student zagranicznej uczelni odbywający w polskiej uczelni część studiów.

4. Wydanie indeksu i legitymacji studenckiej odnotowuje się w rejestrze wydanych indeksów i legitymacji, w którym wpisuje się: imiona i nazwisko studenta, numer albumu oraz datę wydania tych dokumentów. Rejestr może być prowadzony w postaci elektronicznej.

§ 17. 1. Legitymacja studencka jest dokumentem poświadczającym status studenta.

2. Prawo do posiadania legitymacji studenckiej mają studenci do dnia ukończenia studiów, zawieszenia w prawach studenta lub skreślenia z listy studentów, zaś w przypadku absolwentów studiów pierwszego stopnia – do dnia 31 października roku ukończenia tych studiów.

3. W przypadku zniszczenia lub utraty legitymacji studenckiej student jest obowiązany do niezwłocznego zawiadomienia uczelni.

4. Ważność legitymacji studenckiej potwierdza się co semestr przez umieszczenie daty ważności i okrągłej pieczęci z godłem państwa, a elektronicznej legitymacji studenckiej – przez aktualizację danych w układzie elektronicznym oraz umieszczenie hologramu, którego wzór jest określony w załączniku nr 3 do rozporządzenia, w kolejno oznaczonych polach legitymacji.

§ 18. 1. Student otrzymuje odrębny indeks na każdym kierunku i poziomie studiów.

2. Jeżeli regulamin studiów nie przewiduje dokumentowania przebiegu studiów w indeksie, uczelnia zapewnia studentowi dostęp do dokumentacji przebiegu studiów prowadzonej w postaci elektronicznej. Na prośbę studenta uczelnia wydaje studentowi potwierdzony wydruk z dokumentacji przebiegu studiów.

§ 19. 1. Realizacja zajęć przez studenta jest odnotowywana w:

- 1) protokołach zaliczenia zajęć sporządzanych w postaci papierowej lub w postaci wydruków danych elektronicznych zawierających:
 - a) nazwę przedmiotu, którego dotyczy zaliczenie lub egzamin,
 - b) imiona i nazwisko studenta,
 - c) numer albumu,
 - d) uzyskaną ocenę,
 - e) datę i podpis osoby zaliczającej lub przeprowadzającej egzamin – z wyłączeniem protokołów sporządzanych w postaci wydruków danych elektronicznych;
- 2) kartach okresowych osiągnięć studenta sporządzanych w postaci papierowej lub w postaci wydruków danych elektronicznych zawierających:
 - a) imiona i nazwisko studenta,
 - b) numer albumu,
 - c) imiona i nazwisko oraz tytuł naukowy, stopień naukowy lub tytuł zawodowy prowadzącego zajęcia (zaliczającego lub przeprowadzającego egzamin),
 - d) nazwy zajęć, które student zaliczył w okresie zaliczeniowym,
 - e) określenie formy zaliczenia,
 - f) uzyskaną ocenę,
 - g) liczbę uzyskanych punktów ECTS,
 - h) datę i podpis osoby egzaminującej i zaliczającej zajęcia lub praktykę – z wyłączeniem kart sporządzanych w postaci wydruków danych elektronicznych,
 - i) datę i podpis rektora uczelni albo osoby przez niego upoważnionej dokonującego wpisu na kolejny rok (semestr) studiów;
- 3) indeksie, jeżeli regulamin studiów przewiduje dokumentowanie przebiegu studiów w indeksie.

2. Na kierunkach studiów przyporządkowanych do dyscyplin w dziedzinie sztuki może być także prowadzona, zgodnie z regulaminem studiów, dodatkowa dokumentacja wynikająca ze specyfiki studiów.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, ich odpisy lub wyciągi wydaje się na wniosek studenta lub absolwenta, w zakresie, w jakim dotyczą tego studenta lub absolwenta, albo wysyła pocztą na wskazany adres, za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

§ 20. 1. Z przeprowadzonego egzaminu dyplomowego sporządza się protokół zawierający: datę egzaminu, imiona i nazwisko studenta, numer albumu, imiona i nazwiska, podpisy oraz tytuły naukowe, stopnie naukowe lub tytuły zawodowe członków komisji egzaminacyjnej, treść zadanych pytań i uzyskane oceny, średnią ocen uzyskaną w okresie studiów, tytuł i ocenę pracy dyplomowej, ocenę egzaminu dyplomowego, ostateczny wynik studiów oraz uzyskany tytuł zawodowy.

2. Uczelnia prowadzi księgę dyplomów, do której wpisuje się: kolejny, w ramach uczelni, numer dyplomu, numer albumu, imiona i nazwisko studenta, rok urodzenia, datę rozpoczęcia studiów, kierunek, poziom, profil i formę studiów, datę złożenia egzaminu dyplomowego i tytuł zawodowy. Księga dyplomów może być prowadzona w postaci elektronicznej.

3. Zakończenie studiów odnotowuje się w:

- 1) indeksie;
- 2) protokole egzaminu dyplomowego;
- 3) albumie studentów;
- 4) księdze dyplomów.

§ 21. 1. Odpis dyplomu ukończenia studiów jest wydawany w tłumaczeniu na następujące języki obce: angielski, francuski, hiszpański, niemiecki lub rosyjski.

2. Odpis suplementu do dyplomu ukończenia studiów jest wydawany w tłumaczeniu na język angielski.

§ 22. 1. W przypadku utraty oryginału dyplomu lub suplementu do dyplomu absolwent może wystąpić z wnioskiem o wydanie duplikatu tych dokumentów.

2. Uczelnia wystawia duplikat na podstawie dokumentów zawartych w teczkach akt osobowych studenta.

3. Duplikat wystawia się na oryginale druku dyplomu lub suplementu do dyplomu, według wzoru obowiązującego w okresie wystawienia oryginałów tych dokumentów, bez fotografii. Na dokumencie należy umieścić: wyraz „Duplikat”, datę wydania duplikatu oraz pieczęć urzędową uczelni. Duplikat podpisuje rektor.

4. Jeżeli brak jest druku według wzoru dyplomu lub suplementu obowiązującego w danym czasie, duplikat wystawia się na przygotowanym przez uczelnię formularzu, zgodnym z treścią oryginału dyplomu lub suplementu do dyplomu.

5. Informację o wydaniu duplikatu dyplomu lub suplementu do dyplomu umieszcza się w teczkach akt osobowych studenta. Informację o wydaniu duplikatu dyplomu odnotowuje się w księdze dyplomów.

6. Duplikat ma moc oryginału i może być wystawiany ponownie.

§ 23. 1. Przepisy § 22 stosuje się odpowiednio do sporządzania duplikatów innych dokumentów dotyczących studiów.

2. Duplikat legitymacji studenckiej i indeksu wystawia się z aktualną fotografią.

3. Wydanie duplikatu elektronicznej legitymacji studenckiej rejestruje się również w postaci elektronicznej, oznaczając numerem albumu oraz dodając kolejne litery alfabetu, odpowiednio: b, c, d oraz dalsze. Oryginał legitymacji oznacza się literą a.

4. Duplikat indeksu uczelnia sporządza wyłącznie na podstawie protokołów lub kart okresowych osiągnięć studenta.

§ 24. 1. Uczelnia może dokonywać sprostowań w indeksie, albumie studentów lub w księdze dyplomów na wniosek studenta, absolwenta albo z urzędu.

2. Sprostowań dokonuje się na podstawie odpowiedniego dokumentu przez skreślenie nieprawidłowego zapisu i wpisanie nad skreślonymi wyrazami właściwych danych. W miejscu sprostowania należy umieścić odpowiednią adnotację, podpis osoby upoważnionej do wystawiania określonego dokumentu, datę i pieczęć urzędową. W przypadku sprostowania dokonywanego w dokumentacji prowadzonej w postaci elektronicznej zachowuje się w niej informację o sprostowaniu, jego dacie i osobie, która dokonała sprostowania.

3. Informację o dokonanym sprostowaniu umieszcza się w teczce akt osobowych studenta.

4. Legitymacja studencka, dyplom, suplement do dyplomu oraz inny dokument potwierdzający uzyskane wykształcenie zawierające błędy lub omyłki podlegają wymianie.

§ 25. 1. Po ukończeniu studiów nie dokonuje się zmiany imion lub nazwiska absolwenta w jego dyplomie, w suplemencie do dyplomu oraz w dokumentach, o których mowa w § 19 ust. 1, chyba że zmiana imion lub nazwiska nastąpiła na podstawie decyzji administracyjnej lub orzeczenia sądu wydanego w postępowaniu w sprawie zmiany płci. W tych przypadkach wydaje się dyplom i suplement do dyplomu na nowe imiona lub nazwisko, po przedstawieniu decyzji administracyjnej lub orzeczenia sądu i za zwrotem dyplomu i suplementu do dyplomu, wraz z odpisami, wydanymi na poprzednie imiona lub nazwisko.

2. W przypadku gdy zmiana imion lub nazwiska nastąpiła przed ukończeniem studiów, dokumenty, o których mowa w § 19 ust. 1, wystawia się na nowe imiona lub nazwisko, z tym że indeks na nowe imiona lub nazwisko wystawia się na wniosek studenta. W przypadku gdy student nie wystąpi z wnioskiem o wydanie nowego indeksu, w dotychczasowym indeksie należy przekreślić imiona lub nazwisko i nad nimi wpisać nowe kolorem czerwonym; na dole strony należy umieścić odpowiednią adnotację oraz datę i podpis rektora lub osoby

upoważnionej do podpisywania indeksów. Nowe imiona lub nazwisko mogą być wpisane na podstawie odpisu aktu małżeństwa, decyzji administracyjnej o zmianie imienia lub nazwiska albo orzeczenia sądu.

§ 26. 1. Uwierzytelnienia dokumentów wydawanych przez uczelnię przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą dokonuje się przez umieszczenie na dokumencie:

- 1) klauzuli uwierzytelniającej zawierającej stwierdzenie autentyczności podpisu i funkcji osoby podpisującej dokument lub tożsamości pieczęci urzędowej jednostki organizacyjnej, którą jest opatrzony ten dokument;
- 2) podpisu osoby dokonującej uwierzytelnienia dokumentu;
- 3) pieczęci urzędowej Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej albo uczelni;
- 4) nazwy miejscowości i daty dokonania uwierzytelnienia.

2. Dokumenty wielostronicowe powinny być zszyte i w miejscach zszycia opieczątowane pieczęcią urzędową uczelni, która je wydała, w sposób uniemożliwiający wymianę kart dokumentu.

§ 27. 1. Opłaty za wydanie indeksu i legitymacji studenckiej oraz duplikatów tych dokumentów, odpisów w językach obcych dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu, duplikatu dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu, mogą być pobierane w wysokości zgodnej z kosztami poniesionymi na wykonanie tych dokumentów, nie wyższej jednak niż:

- 1) 5 zł – za wydanie legitymacji studenckiej;
- 2) 22 zł – za wydanie elektronicznej legitymacji studenckiej;
- 3) 4 zł – za wydanie indeksu;
- 4) 40 zł – za wydanie odpisów w języku obcym dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu;
- 5) 40 zł – za wydanie duplikatu dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu.

2. Za wydanie duplikatu legitymacji lub indeksu pobiera się opłatę o połowę wyższą od opłaty za wydanie oryginału.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, wnosi się na rachunek bankowy uczelni lub w miejscu wyznaczonym przez rektora.

4. Za uwierzytelnienie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą pobiera się opłatę w wysokości 19 zł, którą wnosi się:

- 1) na rachunek bankowy Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej – w przypadku, o którym mowa w art. 78 ust. 3 ustawy;

- 2) na rachunek bankowy uczelni albo w miejscu wyznaczonym przez rektora – w przypadku, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy.

§ 28. 1. W przypadku nieprzyjęcia kandydata na pierwszy rok studiów uczelnia zwraca kandydatowi złożone przez niego dokumenty oraz prace wstępne, jeżeli zakres egzaminów wstępnych przewiduje złożenie takich prac.

2. Uczelnia przechowuje przez 6 miesięcy kopie dokumentów kandydatów nieprzyjętych na pierwszy rok studiów wraz z kopią pisma, na podstawie którego zwrócono kandydatowi złożone oryginały dokumentów, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 2.

§ 29. 1. W przypadku likwidacji uczelni dokumentację przebiegu studiów tworzy się i gromadzi na dotychczasowych zasadach do czasu zakończenia kształcenia.

2. Po zakończeniu kształcenia założyciel uczelni niepublicznej przekazuje dokumentację przebiegu studiów na przechowanie podmiotowi wykonującemu działalność, o której mowa w art. 51a ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650), zapewniając środki finansowe na ten cel.

3. Teczki akt osobowych studentów przekazywane do podmiotów, o których mowa w ust. 2, zawierają dokumenty, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 5 i 6 i pkt 11–13.

4. Jeżeli w teczkach akt osobowych studentów znajdują się nieodebrane oryginały świadectw dojrzałości, oryginały i odpisy dyplomów oraz oryginały i odpisy suplementów do dyplomów, likwidator albo założyciel uczelni niepublicznej powiadamia właścicieli tych dokumentów o możliwości ich odbioru, wyznaczając w tym celu odpowiedni termin.

5. Dokumenty potwierdzające ukończenie studiów, w tym dyplom ukończenia studiów i suplement do dyplomu, oraz wyciągi i odpisy z dokumentacji przebiegu studiów podpisuje likwidator albo założyciel uczelni niepublicznej.

Rozdział 6

Niezbędne elementy dyplomu ukończenia studiów i dyplomu wspólnego, wzór suplementu do dyplomu oraz tytuły zawodowe równorzędne tytułom licencjata i inżyniera oraz tytułom magistra i magistra inżyniera

§ 30. Absolwentom studiów pierwszego stopnia nadaje się tytuły zawodowe równorzędne tytułom licencjata i inżyniera:

- 1) inżynier architekt – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla studiów pierwszego stopnia na kierunku architektura;

- 2) inżynier pożarnictwa – strażakom Państwowej Straży Pożarnej po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla studiów pierwszego stopnia na kierunku inżynieria bezpieczeństwa w specjalności inżynieria bezpieczeństwa pożarowego w Szkole Głównej Służby Pożarniczej na studiach prowadzonych dla strażaków Państwowej Straży Pożarnej;
- 3) licencjat pielęgniarstwa – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla studiów pierwszego stopnia na kierunku pielęgniarstwo;
- 4) licencjat położnictwa – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla studiów pierwszego stopnia na kierunku położnictwo.

§ 31. Absolwentom studiów drugiego stopnia nadaje się tytuły zawodowe równorzędne tytułom magistra i magistra inżyniera:

- 1) magister inżynier architekt – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla studiów drugiego stopnia na kierunku architektura;
- 2) magister inżynier pożarnictwa – inżynierom pożarnictwa po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla studiów drugiego stopnia na kierunku inżynieria bezpieczeństwa w specjalności inżynieria bezpieczeństwa pożarowego w Szkole Głównej Służby Pożarniczej;
- 3) magister pielęgniarstwa – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla studiów drugiego stopnia na kierunku pielęgniarstwo;
- 4) magister położnictwa – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla studiów drugiego stopnia na kierunku położnictwo.

§ 32. Absolwentom jednolitych studiów magisterskich nadaje się tytuły zawodowe równorzędne tytułom magistra i magistra inżyniera:

- 1) lekarz – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla jednolitych studiów magisterskich na kierunku lekarskim;
- 2) lekarz dentysta – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla jednolitych studiów magisterskich na kierunku lekarsko-dentystycznym;
- 3) lekarz weterynarii – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla jednolitych studiów magisterskich na kierunku weterynaria;
- 4) magister farmacji – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla jednolitych studiów magisterskich na kierunku farmacja;
- 5) magister inżynier architekt – po uzyskaniu efektów uczenia się określonych dla jednolitych studiów magisterskich na kierunku architektura.

§ 33. 1. Dyplom ukończenia studiów zawiera następujące niezbędne elementy:

- 1) nazwę dokumentu: „dyplom ukończenia studiów pierwszego stopnia” albo „dyplom ukończenia studiów drugiego stopnia”, albo „dyplom ukończenia jednolitych studiów magisterskich”;
- 2) informację o treści: „wydany w Rzeczypospolitej Polskiej”;
- 3) nazwę i siedzibę uczelni;
- 4) godło uczelni umieszczone w widocznym miejscu;
- 5) fotografię posiadacza dyplomu, opatrzoną w prawym dolnym rogu pieczęcią urzędową uczelni do tłoczenia w papierze;
- 6) informacje dotyczące posiadacza dyplomu:
 - a) imiona i nazwisko,
 - b) datę i miejsce urodzenia;
- 7) miejsce na podpis posiadacza dyplomu;
- 8) numer dyplomu;
- 9) informacje dotyczące studiów, w tym:
 - a) formę studiów,
 - b) nazwę kierunku studiów, profil oraz dyscyplinę, do której przyporządkowany jest kierunek studiów,
 - c) słownie określony wynik ukończenia studiów;
- 10) nazwę tytułu zawodowego i datę jego uzyskania;
- 11) znak graficzny określony w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji:
 - a) dla kwalifikacji pełnej na poziomie szóstym Polskiej Ramy Kwalifikacji – w przypadku ukończenia studiów pierwszego stopnia,
 - b) dla kwalifikacji pełnej na poziomie siódmym Polskiej Ramy Kwalifikacji – w przypadku ukończenia studiów drugiego stopnia lub ukończenia jednolitych studiów magisterskich;
- 12) pieczętkę imienną i podpis rektora uczelni;
- 13) miejscowość i datę wydania dyplomu;
- 14) pieczęć urzędową uczelni.

2. W odpisie dyplomu oraz w odpisie dyplomu przeznaczonym do akt uczelni pod nazwą dokumentu umieszcza się odpowiednio napis: „(ODPIS)” lub „(ODPIS PRZEZNACZONY DO AKT)”.

3. W odpisie dyplomu w języku obcym nazwę uczelni pozostawia się w oryginalnym brzmieniu, a tytuł zawodowy oraz wynik ukończenia studiów – w języku polskim. Obok nazwy uczelni można podać nazwę w tłumaczeniu na język obcy.

§ 34. 1. W przypadku studiów prowadzonych wspólnie, dyplom wspólny wydaje uczelnia wskazana w umowie, o której mowa w art. 60 ust. 1 ustawy.

2. Dyplom wspólny zawiera elementy określone w § 33 ust. 1, z tym że:

- 1) nazwę dokumentu uzupełnia się o wyrazy „prowadzonych wspólnie”;
- 2) wymienia się nazwy wszystkich podmiotów będących stronami umowy, o której mowa w ust. 1;
- 3) wymienia się nazwy podmiotów będących stronami umowy, o której mowa w ust. 1, w których posiadacz dyplomu realizował kształcenie;
- 4) zamieszcza się godło, pieczęć imienną i podpis rektora, oraz pieczęć urzędową uczelni, o której mowa w ust. 1.

3. W dyplomie wspólnym można zamieścić odrębnie dla każdego podmiotu będącego stroną umowy, o której mowa w ust. 1:

- 1) godło lub logo;
- 2) pieczęć imienną i podpis rektora uczelni lub kierownika innego podmiotu;
- 3) pieczęć urzędową.

4. Do dyplomu wspólnego przepisy § 33 ust. 2 i 3 stosuje się.

§ 35. Określa się wzór suplementu do dyplomu ukończenia studiów, który stanowi załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 36. Wysokość opłaty za przeprowadzenie rekrutacji na studia pierwszego stopnia, studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie wynosi:

- 1) 150 złotych dla kandydata ubiegającego się o przyjęcie na kierunek studiów, na który postępowanie kwalifikacyjne obejmuje sprawdzian uzdolnień artystycznych lub sprawdzian predyspozycji architektonicznych;
- 2) 100 złotych dla kandydata ubiegającego się o przyjęcie na kierunek studiów, na który postępowanie kwalifikacyjne obejmuje egzamin wstępny, w tym sprawdzian sprawności fizycznej;
- 3) 85 złotych dla kandydata ubiegającego się o przyjęcie na inny kierunek studiów niż kierunki studiów wymienione w pkt 1 i 2.

Rozdział 7

Przepisy przejściowe, dostosowujące i przepis końcowy

§ 37. Uczelnie mogą wydawać dyplomy ukończenia studiów wraz z suplementem zgodnie z wzorami określonymi przez nie na podstawie przepisów dotychczasowych, jednak nie dłużej niż do dnia 30 września 2019 r.

§ 38. Studenci przyjęci na studia przed dniem wejścia w życie rozporządzenia oraz na rok akademicki 2018/2019 uzyskują tytuły zawodowe, których nazwy są zgodne z nazwami określonymi w przepisach dotychczasowych.

§ 39. Do teczek akt osobowych studentów przekazanych do archiwum uczelni przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 40. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 2018 r.²⁾

MINISTER

NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone:

- 1) rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie warunków prowadzenia studiów (Dz. U. poz. 1596 oraz z 2017 r. poz. 1515),
- 2) rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 16 września 2016 r. w sprawie dokumentacji przebiegu studiów (Dz. U. poz. 1554 oraz z 2018 r. poz. 229),
- 3) rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie tytułów zawodowych nadawanych absolwentom studiów, warunków wydawania oraz niezbędnych elementów dyplomów ukończenia studiów i świadectw ukończenia studiów podyplomowych oraz wzoru suplementu do dyplomu (Dz. U. poz. 279),
- 4) rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2007 r. w sprawie warunków, jakie muszą być spełnione, aby zajęcia dydaktyczne na studiach mogły być prowadzone z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość (Dz. U. poz. 1347 i 1506, z 2008 r. poz. 551 oraz z 2011 r. poz. 1470),
- 5) rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie maksymalnej opłaty za postępowanie związane z przyjęciem na studia w uczelni publicznej (Dz. U. poz. 1608)

– które tracą moc z dniem 1 października 2018 r. na podstawie art. 165 pkt 3 ustawy z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...).

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Nauki i
Szkolnictwa Wyższego
z dnia ... (poz. ...).

Załącznik nr 1

Wzór legitymacji studenckiej

Wzór elektronicznej legitymacji studenckiej

Wzór hologramu

Wzór suplementu do dyplomu

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 81 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...).

Zgodnie z ww. przepisem minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki został upoważniony do określenia wymagań dotyczących programu studiów; kierunków studiów prowadzonych jako jednolite studia magisterskie; zakresu informacji zawartych we wniosku o pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu oraz dokumentów dołączanych do wniosku; wymagań dotyczących prowadzenia zajęć z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość oraz maksymalnej liczby punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach tego kształcenia; sposobu prowadzenia dokumentacji przebiegu studiów; wzoru legitymacji studenckiej; sposobu uwierzytelniania dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą; niezbędnych elementów dyplomu ukończenia studiów i dyplomu wspólnego; wzoru suplementu do dyplomu; tytułów zawodowych równorzędnych tytułom licencjata i inżyniera oraz tytułom magistra i magistra inżyniera; wysokości i sposobu pobierania opłat za uwierzytelnianie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą, za wydanie indeksu, legitymacji studenckiej oraz za wydanie duplikatów tych dokumentów, a także za wydanie odpisów w językach obcych dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu lub duplikatu dyplomu i suplementu do dyplomu; wysokości opłaty za przeprowadzenie rekrutacji.

Aktualnie powyższe kwestie są regulowane przez rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie warunków prowadzenia studiów (Dz. U. poz. 1596, z późn. zm.), rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 16 września 2016 r. w sprawie dokumentacji przebiegu studiów (Dz. U. poz. 1554, z późn. zm.), rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie tytułów zawodowych nadawanych absolwentom studiów, warunków wydawania oraz niezbędnych elementów dyplomów ukończenia studiów i świadectw ukończenia studiów podyplomowych oraz wzoru suplementu do dyplomu (Dz. U. poz. 279), rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2007 r. w sprawie warunków, jakie muszą być spełnione, aby zajęcia dydaktyczne na studiach mogły być prowadzone z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość (Dz. U. poz. 1347, z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie maksymalnej opłaty za postępowanie związane z przyjęciem na studia w uczelni publicznej (Dz. U. poz. 1608).

W rozdziale 2 projektu określono wymagania dotyczące programu studiów. Ustalono zawartość programu studiów, który w szczególności będzie obejmował opis zakładanych efektów uczenia się oraz plan studiów. Ponad połowa programu studiów określonego liczbą punktów ECTS na kierunku studiów o profilu praktycznym będzie obejmować zajęcia kształtujące umiejętności praktyczne, zaś w przypadku kierunku studiów o profilu ogólnoakademickim ponad połowa programu studiów określonego liczbą punktów ECTS powinna obejmować zajęcia związane z prowadzoną w uczelni działalnością naukową. Ponadto w celu doskonalenia programu studiów uczelnia będzie mogła dokonywać w nim zmian. W § 6 ujęto także materię kierunków studiów, które są prowadzone jako jednolite studia magisterskie.

Przepisy rozdziału 3 projektu zostały poświęcone materii wniosku o pozwolenie na utworzenie kierunku studiów. W tym zakresie przewidziano, że wniosek składa się w terminie co najmniej sześciu miesięcy przed planowanym terminem rozpoczęcia kształcenia. Wniosek ma zawierać ogólną charakterystykę studiów, uzasadnienie utworzenia studiów, informację o posiadanej przez uczelnię kategorii naukowej, opis kompetencji oczekiwanych od kandydata ubiegającego się o przyjęcie na studia, analizę zgodności zakładanych efektów uczenia się z potrzebami rynku pracy, opis sposobów weryfikacji osiągniętych przez studentów efektów uczenia się oraz opis warunków prowadzenia studiów i sposobu organizacji i realizacji procesu kształcenia. W rozdziale tym uregulowano również kwestie dotyczące warunków tworzenia filii oraz określono wymagania wniosku o pozwolenie na utworzenie studiów poza siedzibą uczelni.

Rozdział 4 projektu jest poświęcony wymaganiom dotyczącym prowadzeniu zajęć z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość oraz maksymalnej liczby punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach tego kształcenia. W § 12 określono, że liczba punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach kształcenia z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość, nie może być większa niż 30% łącznej liczby punktów ECTS koniecznej do uzyskania kwalifikacji odpowiadających poziomowi kształcenia na danym kierunku i profilu. Natomiast kształcenie w zakresie zdobywania umiejętności praktycznych powinno odbywać się w warunkach rzeczywistych na zajęciach wymagających bezpośredniego udziału prowadzących zajęcia i studentów.

W rozdziale 5 określono sposób prowadzenia przez uczelnie dokumentacji przebiegu studiów. W rozdziale tym uregulowano także sposób uwierzytelniania dokumentów wydawanych przez uczelnię przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą. Wysokość opłat pobieranych za tę czynność, a także wysokość opłat pobieranych za wydawanie dokumentów dotyczących toku studiów wskazano w § 27. Określono również zakres

dokumentacji przebiegu studiów przekazywanej w przypadku likwidacji uczelni na przechowanie podmiotowi wykonującemu działalność, o której mowa w art. 51a ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, z późn. zm.).

W rozdziale 6 określono niezbędne elementy dyplomów ukończenia studiów i dyplomu wspólnego oraz tytuły zawodowe równorzędne tytułom licencjata i inżyniera oraz tytułom magistra i magistra inżyniera. Projekt zakłada, że absolwentom studiów pierwszego stopnia nadaje się tytuły zawodowe równorzędne tytułom licencjata i inżyniera: inżynier architekt, inżynier pożarnictwa, licencjat pielęgniarstwa oraz licencjat położnictwa, absolwentom studiów drugiego stopnia nadaje się tytuły zawodowe równorzędne tytułom magistra i magistra inżyniera: magister inżynier architekt, magister inżynier pożarnictwa, magister pielęgniarstwa oraz magister położnictwa. Natomiast absolwentom jednolitych studiów magisterskich nadaje się tytuły zawodowe równorzędne tytułom magistra i magistra inżyniera: lekarz, lekarz dentysta, lekarz weterynarii, magister farmacji, magister inżynier architekt. W rozdziale tym określono również wysokość opłat pobieranych przez uczelnię w postępowaniu rekrutacyjnym na studia.

W załącznikach do rozporządzenia zawarto wzór legitymacji studenckiej oraz elektronicznej legitymacji studenckiej, wzór hologramu, wzór suplementu do dyplomu.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 października 2018 r.

Jednocześnie należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanego rozporządzenia środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie w sprawie kształcenia na studiach Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu: – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu:	Data sporządzenia 29.03.2018 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe – art. 81 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...). Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego –
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 81 ustawy z ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...). W projektowanym rozporządzeniu określa się:

- 1) wymagania dotyczące programu studiów,
- 2) kierunki studiów prowadzone jako jednolite studia magisterskie,
- 3) zakres informacji zawartych we wniosku o pozwolenie na utworzenie studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu oraz dokumenty dołączane do wniosku,
- 4) wymagania dotyczące prowadzenia zajęć z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość oraz maksymalną liczbę punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach tego kształcenia,
- 5) sposób prowadzenia dokumentacji przebiegu studiów,
- 6) wzór legitymacji studenckiej,
- 7) sposób uwierzytelniania dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą,
- 8) niezbędne elementy dyplomu ukończenia studiów i dyplomu wspólnego,
- 9) wzór suplementu do dyplomu,
- 10) tytuły zawodowe równorzędne tytułom licencjata i inżyniera oraz tytułom magistra i magistra inżyniera,
- 11) wysokość i sposób pobierania opłat za uwierzytelnianie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą, za wydanie indeksu, legitymacji studenckiej oraz za wydanie duplikatów tych dokumentów, a także za wydanie odpisów w językach obcych dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu lub duplikatu dyplomu ukończenia studiów i suplementu do dyplomu,
- 12) wysokość opłaty za przeprowadzenie rekrutacji.

Obecnie powyższe kwestie są regulowane przez rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie warunków prowadzenia studiów (Dz. U. poz. 1596, z późn. zm.), rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 16 września 2016 r. w sprawie dokumentacji przebiegu studiów (Dz. U. poz. 1554, z późn. zm.), rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie tytułów zawodowych nadawanych absolwentom studiów, warunków wydawania oraz niezbędnych elementów dyplomów ukończenia studiów i świadectw ukończenia studiów podyplomowych oraz wzoru suplementu do dyplomu (Dz. U. poz. 279), rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2007 r. w sprawie warunków, jakie muszą być spełnione, aby zajęcia dydaktyczne na studiach mogły być prowadzone z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość (Dz. U. poz. 1347, z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie maksymalnej opłaty za postępowanie związane z przyjęciem na studia w uczelni publicznej (Dz. U. poz. 1608).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projektowanym rozporządzeniu określono wymagania dotyczące programu studiów. Ustalono jego zawartość, w szczególności będzie on obejmował opis zakładanych efektów uczenia się oraz plan studiów. Wskazano kierunki studiów prowadzone jako jednolite studia magisterskie.

W zakresie wniosku o pozwolenie na utworzenie kierunku studiów wskazano termin na jego złożenie – co najmniej sześć miesięcy przed planowanym terminem rozpoczęcia kształcenia. Wniosek ma zawierać ogólną charakterystykę studiów, uzasadnienie utworzenia studiów, informację o posiadanej przez uczelnię kategorii naukowej, opis kompetencji oczekiwanych od kandydata ubiegającego się o przyjęcie na studia, analizę zgodności zakładanych efektów uczenia się z potrzebami rynku pracy, opis sposobów weryfikacji osiągniętych przez studentów efektów uczenia się oraz opis warunków prowadzenia studiów i sposobu organizacji i realizacji procesu kształcenia. Uregulowano również kwestie dotyczące warunków tworzenia filii oraz określono wymagania wniosku o pozwolenie na utworzenie studiów poza siedzibą uczelni.

W zakresie wymagań dotyczących prowadzenia zajęć z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość

określono, że liczba punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach kształcenia z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość, nie może być większa niż 30% łącznej liczby punktów ECTS koniecznej do uzyskania kwalifikacji odpowiadających poziomowi kształcenia na danym kierunku i profilu. Natomiast kształcenie w zakresie zdobywania umiejętności praktycznych powinno odbywać się w warunkach rzeczywistych na zajęciach wymagających bezpośredniego udziału prowadzących zajęcia i studentów.

W projekcie określono sposób prowadzenia przez uczelnie dokumentacji przebiegu studiów. Uregulowano także sposób uwierzytelniania dokumentów wydawanych przez uczelnię przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą. Wskazano wysokość opłat pobieranych za tę czynność, a także wysokość opłat pobieranych za wydawanie dokumentów dotyczących toku studiów. Wskazano również zakres dokumentacji przebiegu studiów przekazywanej w przypadku likwidacji uczelni na przechowanie podmiotowi wykonującemu działalność, o której mowa w art. 51a ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, z późn. zm.).

Projekt określa niezbędne elementy dyplomów ukończenia studiów i dyplomu wspólnego oraz tytuły zawodowe równorzędne tytułom licencjata i inżyniera oraz tytułom magistra i magistra inżyniera. Zakłada się, że absolwentom studiów pierwszego stopnia będą nadawane tytuły zawodowe równorzędne tytułom licencjata i inżyniera: inżynier architekt, inżynier pożarnictwa, licencjat pielęgniarstwa oraz licencjat położnictwa. Absolwentom studiów drugiego stopnia będą nadawane tytuły zawodowe równorzędne tytułom magistra i magistra inżyniera: magister inżynier architekt, magister inżynier pożarnictwa, magister pielęgniarstwa oraz magister położnictwa. Natomiast absolwentom jednolitych studiów magisterskich będą nadawane tytuły zawodowe równorzędne tytułom magistra i magistra inżyniera: lekarz, lekarz dentysta, lekarz weterynarii, magister farmacji, magister inżynier architekt.

W projektowanym rozporządzeniu określono również wysokość opłat pobieranych przez uczelnię w postępowaniu rekrutacyjnym na studia.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projektowane rozporządzenie stanowi domenę prawa krajowego.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Uczelnie	396 uczelni	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	Zakłada się, że uczelnie będą wprowadzały zmiany w programach studiów wynikające z projektowanego rozporządzenia w ramach procesu doskonalenia programów kształcenia. Projektowane rozwiązania będą miały wpływ na zapewnienie przez uczelnie wysokiej jakości kształcenia, właściwej organizacji i przebiegu kształcenia, prawidłowości i rzetelności dokumentowania przebiegu studiów.
Studenci	1 210 396	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on” (stan na dzień 21.02.2018 r.)	Zmiany wynikające z projektowanego rozporządzenia będą miały wpływ na organizację kształcenia studentów.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania następującym podmiotom:

- 1) Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów,
- 2) Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego,
- 3) Polskiej Komisji Akredytacyjnej,
- 4) Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich,
- 5) Konferencji Rektorów Zawodowych Szkół Polskich,
- 6) Konferencji Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych,
- 7) Konferencji Episkopatu Polski,
- 8) Polskiej Akademii Nauk,
- 9) Radzie Głównej Instytutów Badawczych,
- 10) Komitetowi Polityki Naukowej,
- 11) Komitetowi Ewaluacji Jednostek Naukowych,
- 12) Narodowemu Centrum Badań i Rozwoju,
- 13) Narodowemu Centrum Nauki,

- 14) Polskiej Akademii Umiejętności,
- 15) Fundacji na rzecz Nauki Polskiej,
- 16) Rzecznikowi Praw Obywatelskich,
- 17) Rzecznikowi Praw Absolwenta,
- 18) Radzie Młodych Naukowców,
- 19) Krajowej Reprezentacji Doktorantów,
- 20) „Obywatelom Nauki”,
- 21) Parlamentowi Studentów RP,
- 22) Zrzeszeniu Studentów Polskich,
- 23) Niezależnemu Zrzeszeniu Studentów,
- 24) Akademickiemu Związкови Sportowemu,
- 25) Polskiej Radzie Organizacji Młodzieżowych,
- 26) Stowarzyszeniu TOP 500 „Innovators”,
- 27) Polskiej Radzie Ekumenicznej,
- 28) Aliansowi Ewangelicznemu w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 29) Radzie Działalności Pożytku Publicznego,
- 30) Radzie Dialogu Społecznego,
- 31) Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej,
- 32) Konfederacji Lewiatan,
- 33) Business Centre Club,
- 34) Związкови Rzemiosła Polskiego,
- 35) Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”,
- 36) Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych,
- 37) Radzie Szkolnictwa Wyższego i Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego,
- 38) Forum Związków Zawodowych,
- 39) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,
- 40) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność 80”,
- 41) Wolnemu Związкови Zawodowemu „Sierpień 80”,
- 42) Krajowej Radzie Diagnostów Laboratoryjnych,
- 43) Polskiej Izbie Informatyki Medycznej,
- 44) Ośrodkowi Przetwarzania Informacji,
- 45) Stowarzyszeniu Audytorów Wewnętrznych Szkół Wyższych,
- 46) Stowarzyszeniu Klon/Jawor.

Projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbiningowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114 i 278).

Wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostaną omówione po ich zakończeniu.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	–						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	–						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	–						
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: szkolnictwo wyższe	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia przyczyni się do zapewnienia wysokiej jakości kształcenia studentów, właściwej organizacji i przebiegu kształcenia, prawidłowości i rzetelności dokumentowania przebiegu studiów.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 października 2018 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ze względu na specyfikę i charakter rozporządzenia nie przewiduje się przeprowadzania ewaluacji efektów projektu.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO¹⁾

z dnia

w sprawie udzielania, spłacania, zawieszania i umarzania kredytów studenckich

Na podstawie art. 103 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób ustalania wysokości miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie osoby ubiegającej się o kredyt studencki uprawniającej do otrzymania kredytu studenckiego;
- 2) tryb składania wniosków o kredyt studencki;
- 3) zakres informacji zawartych we wniosku o kredyt studencki oraz dokumenty dołączane do wniosku;
- 4) niezbędne elementy umowy kredytu studenckiego;
- 5) termin zawarcia umowy kredytu studenckiego;
- 6) wysokość miesięcznych transz kredytu studenckiego;
- 7) szczegółowe warunki i tryb zawieszania spłaty i umarzania kredytu studenckiego;
- 8) warunki i tryb rozliczeń z tytułu pokrywania odsetek należnych instytucjom kredytującym od kredytów studenckich.

§ 2. Wniosek o udzielenie kredytu studenckiego, zwanego dalej „kredytem”, może złożyć student, doktorant albo osoba ubiegająca się o przyjęcie na studia wyższe albo do szkoły doktorskiej, zwani dalej „wnioskodawcą”, w oddziale banku albo spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, zwanych dalej „instytucją kredytującą”, albo przez system bankowości elektronicznej instytucji kredytującej.

§ 3. 1. Wniosek, o którym mowa w § 2, zawiera:

- 1) dane osobowe wnioskodawcy;
- 2) dane dotyczące studiów wyższych albo szkoły doktorskiej;

¹⁾ Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego kieruje działem administracji rządowej – szkolnictwo wyższe i nauka, na podstawie § 1 ... rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia ... w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. poz. ...).

- 3) informację o innych kontynuowanych studiach wyższych, studiach doktoranckich albo szkołach doktorskich;
- 4) informację o dotychczas ukończonych studiach wyższych, studiach doktoranckich albo szkołach doktorskich;
- 5) dane wymagane przez instytucję kredytującą dla celów oceny zabezpieczenia spłaty kredytu;
- 6) wskazanie wnioskowanej wysokości miesięcznej transzy kredytu spośród określonych w § 5 ust. 1.

2. Do wniosku o udzielenie kredytu dołącza się:

- 1) zaświadczenie rektora uczelni albo dyrektora instytutu badawczego, międzynarodowego instytutu badawczego lub instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk, potwierdzające, że wnioskodawca jest odpowiednio studentem albo doktorantem;
- 2) dokument potwierdzający przyjęcie na studia wyższe albo do szkoły doktorskiej, a w przypadku osoby ubiegającej się o przyjęcie na studia wyższe albo do szkoły doktorskiej – dokument potwierdzający udział w rekrutacji na studia wyższe albo do szkoły doktorskiej;
- 3) dokumenty potwierdzające dane, o których mowa w ust. 1 pkt 5;
- 4) oświadczenia o wysokości miesięcznego dochodu wnioskodawcy oraz członków jego rodziny w roku kalendarzowym poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie kredytu.

3. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, zawiera:

- 1) dane osobowe wnioskodawcy:
 - a) imiona i nazwisko,
 - b) numer PESEL, a w przypadku jego braku – serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które wydało ten dokument,
 - c) datę urodzenia;
- 2) dane dotyczące studiów wyższych albo szkoły doktorskiej:
 - a) nazwę podmiotu wystawiającego zaświadczenie,
 - b) poziom kształcenia i kierunek studiów wyższych – w przypadku studentów,
 - c) dziedzinę nauki albo sztuki oraz dyscyplinę naukową albo artystyczną – w przypadku doktorantów,
 - c) datę rozpoczęcia studiów wyższych albo kształcenia w szkole doktorskiej,
 - d) planowany termin ukończenia studiów wyższych albo kształcenia w szkole doktorskiej.

4. Osoba ubiegająca się o przyjęcie na studia wyższe albo do szkoły doktorskiej niezwłocznie po uzyskaniu odpowiednio statusu studenta albo doktoranta składa w instytucji kredytującej, w której złożyła wniosek o udzielenie kredytu, zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.

5. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 4, składa się w formie ustalonej przez instytucję kredytującą.

6. Przeciętny miesięczny dochód na osobę w rodzinie wnioskodawcy ustala instytucja kredytująca na podstawie oświadczeń, o których mowa w ust. 2 pkt 4, zgodnie z art. 88 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zwanej dalej „ustawą”.

7. Wnioskodawca udziela, na żądanie instytucji kredytującej, wyjaśnień i informacji mających wpływ na udzielenie kredytu.

8. Uczelnie, instytuty badawcze, międzynarodowe instytuty badawczego oraz instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk prowadzą ewidencję wydanych zaświadczeń, o których mowa w ust. 2 pkt 1.

§ 4. 1. Umowę kredytu zawiera się w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w § 2.

2. Instytucja kredytująca odmawia zawarcia umowy kredytu, jeżeli wysokość przeciętnego miesięcznego dochodu, z roku poprzedzającego rok złożenia wniosku, na osobę w rodzinie wnioskodawcy jest wyższa od maksymalnej wysokości dochodu ogłoszonej na podstawie art. 98 ust. 4 ustawy.

3. W umowie kredytu określa się w szczególności:

- a) datę rozpoczęcia oraz okres wypłaty transz kredytu wnioskodawcy, któremu instytucja kredytująca udzieliła kredytu, zwanego dalej „kredytobiorcą”,
- b) sposób ustalenia przez instytucję kredytującą daty rozpoczęcia spłaty kredytu,
- c) sposób ustalenia przez instytucję kredytującą wysokości raty spłaty kredytu,
- d) sposób weryfikacji posiadania odpowiednio statusu studenta albo doktoranta w trakcie trwania umowy kredytu,
- e) sposób informowania instytucji kredytującej o okolicznościach, o których mowa w art. 100 ust. 2 pkt 1–4 ustawy,
- f) wysokość odsetek od kredytu spłacanych przez kredytobiorcę – w przypadkach, o których mowa w art. 100 ust. 4 ustawy i art. 101 ust. 4 pkt 2 ustawy,
- g) sposób ustalenia raty spłaty kredytu w przypadku gdy przekracza ona 20% miesięcznych dochodów kredytobiorcy,

- h) warunki i tryb zawarcia aneksu do umowy przedłużającego okres wypłaty transz kredytu,
- i) warunki i tryb zmiany wysokości miesięcznej transzy kredytu.

§ 5. 1. Wysokość miesięcznej transzy kredytu wynosi 400 zł, 600 zł, 800 zł albo 1000 zł.

2. Wysokość miesięcznej transzy kredytu może zostać zmieniona na wniosek kredytobiorcy.

§ 6. 1. Instytucja kredytująca, na wniosek kredytobiorcy, zawiesza spłatę kredytu wraz z odsetkami, jeżeli kredytobiorca utracił stałe źródło dochodu lub znalazł się w szczególnie trudnej sytuacji życiowej, o której mowa w § 8 ust. 2, uniemożliwiającej spłatę kredytu.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się dokumenty potwierdzające utratę stałego źródła dochodu lub trudną sytuację życiową.

3. Okres zawieszenia spłaty kredytu wynosi maksymalnie 12 miesięcy w całym okresie trwania spłaty kredytu. Okresy zawieszenia spłaty sumuje się.

§ 7. 1. Na wniosek kredytobiorcy kredyt jest umarzany przez instytucję kredytującą:

- 1) w 50% – w przypadku gdy kredytobiorca ukończył studia wyższe albo kształcenie w szkole doktorskiej w grupie do 1%,
- 2) w 35% – w przypadku gdy kredytobiorca ukończył studia wyższe albo kształcenie w szkole doktorskiej w grupie od 1,01% do 5%,
- 3) w 20% – w przypadku gdy kredytobiorca ukończył studia wyższe albo kształcenie w szkole doktorskiej w grupie od 5,01% do 10%

– najlepszych absolwentów studiów pierwszego stopnia albo studiów drugiego stopnia, albo jednolitych studiów magisterskich, albo szkoły doktorskiej, w danym roku akademickim.

2. Przy obliczaniu liczby osób w grupach, o których mowa w ust. 1, liczbę niecałkowitą zaokrągla się w górę do liczby całkowitej.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się zaświadczenie rektora uczelni albo dyrektora instytutu badawczego, międzynarodowego instytutu badawczego albo instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk, potwierdzające znalezienie się kredytobiorcy w określonej grupie najlepszych absolwentów studiów albo absolwentów szkoły doktorskiej, o których mowa w ust. 1.

4. Rektor, w porozumieniu z organem samorządu studenckiego, a w przypadku studiów doktorskich – rektor albo dyrektor instytutu badawczego, międzynarodowego instytutu badawczego albo instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk, w porozumieniu z organem

samorządu doktorantów, w terminie do dnia 31 grudnia, sporządza i ogłasza listy rankingowe najlepszych absolwentów studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia, jednolitych studiów magisterskich lub szkoły doktorskiej, w poprzednim roku akademickim.

5. Instytucja kredytująca dokonuje umorzenia, o którym mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia złożenia przez kredytobiorcę wniosku.

6. Umorzeniu, o którym mowa w ust. 1, podlega kwota kredytu wypłacona w okresie:

- 1) studiów pierwszego stopnia,
- 2) studiów drugiego stopnia,
- 3) jednolitych studiów magisterskich,
- 4) kształcenia w szkole doktorskiej

– pozostała do spłaty na dzień złożenia przez kredytobiorcę wniosku do instytucji kredytującej.

7. Uczelnie, instytuty badawcze, międzynarodowe instytuty badawczego oraz instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk prowadzą ewidencję wydanych zaświadczeń, o których mowa w ust. 3.

§ 8. 1. Kredytobiorca może złożyć do ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, zwanego dalej „ministrem”, wniosek o umorzenie kredytu nie wcześniej niż 60 dni przed rozpoczęciem spłaty kredytu w przypadkach:

- 1) trwałej utraty przez kredytobiorcę zdolności do spłaty zobowiązań,
- 2) szczególnie trudnej sytuacji życiowej kredytobiorcy

– które nastąpiły po zawarciu umowy kredytu.

2. Przez szczególnie trudną sytuację życiową, o której mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się:

- 1) trudną sytuację materialną kredytobiorcy oraz członków jego rodziny udokumentowaną przez ośrodek pomocy społecznej – w przypadku wystąpienia przesłanek uzasadniających korzystanie ze świadczeń z systemu pomocy społecznej lub
- 2) trudną sytuację materialną kredytobiorcy wynikającą z udokumentowanego zdarzenia losowego, powodującego czasową utratę zdolności do spłaty zobowiązań, w szczególności choroby kredytobiorcy lub członka jego rodziny, konieczności sprawowania opieki nad chorym członkiem rodziny, szkody spowodowanej przez pożar, klęskę żywiołową lub inną katastrofę.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) orzeczenie wydane na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r.

poz. 511) albo ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, 1386, 2120 oraz z 2018 r. poz. 138 i 357) – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;

- 2) dokumenty potwierdzające szczególnie trudną sytuację życiową kredytobiorcy – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.
- 3) oświadczenie kredytobiorcy o zgodzie na przetwarzanie jego danych osobowych.

4. Umorzeniu, o którym mowa w ust. 1, podlega kwota kredytu pozostała do spłaty na dzień umorzenia kredytu.

§ 9. Instytucja kredytująca dokonuje umorzenia kredytu w całości w przypadku śmierci kredytobiorcy lub w przypadku braku prawnych możliwości dochodzenia roszczeń od kredytobiorcy w terminie 30 dni od dnia otrzymania dokumentów stanowiących podstawę umorzenia.

§ 10. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje instytucji kredytującej, ze środków Funduszu Kredytów Studenckich, o którym mowa w art. 98 ust. 2 ustawy, zwanego dalej „Funduszem”:

- 1) całą kwotę odsetek od kredytu należnych:
 - a) w okresie studiów wyższych albo kształcenia w szkołach doktorskich lub urlopów, lub innych przerw w odbywaniu studiów wyższych albo kształcenia w szkołach doktorskich, udzielonych zgodnie z regulaminem studiów,
 - b) w okresie od zakończenia studiów wyższych albo kształcenia w szkole doktorskiej do terminu rozpoczęcia spłaty kredytu,
 - c) od kredytów umorzonych, naliczonych od dnia umorzenia do dnia przekazania środków, i dotychczas niespłaconych,
 - d) w okresie od utraty statusu studenta albo doktoranta do terminu rozpoczęcia spłaty kredytu,
 - e) w okresie zawieszenia spłaty kredytu, o którym mowa w § 6 ust. 3;
- 2) część odsetek od kredytu stanowiącą różnicę między odsetkami wynikającymi z umowy kredytu a odsetkami spłaconymi przez kredytobiorcę;
- 3) środki odpowiadające kwocie kredytu umorzonego w przypadkach określonych w § 7 ust. 1, w § 8 ust. 1 i w § 9.

2. Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje instytucji kredytującej środki Funduszu na pokrycie odsetek, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, w okresach miesięcznych na podstawie zapotrzebowania zawierającego:

- 1) kwotę odsetek podlegających spłacie ze środków Funduszu;
- 2) oświadczenie o wymagalności odsetek objętych zapotrzebowaniem;
- 3) oświadczenie o uprawnieniu kredytobiorców, których zadłużenie stanowi podstawę naliczenia odsetek, do spłaty odsetek ze środków Funduszu;
- 4) oświadczenie o spłacie odsetek należnych od kredytobiorców po rozpoczęciu spłaty kredytu.

3. Instytucja kredytująca przekazuje Bankowi Gospodarstwa Krajowego, w okresach kwartalnych, rozliczenia udzielonych kredytów, wypłaconych transz kredytów, dokonanych przez kredytobiorców spłat kredytów i odsetek oraz kredytów umorzonych.

4. Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje instytucji kredytującej środki, o których mowa w ust. 1 pkt 3, po otrzymaniu:

- 1) oświadczenia instytucji kredytującej o nabyciu przez kredytobiorcę prawa do umorzenia kredytu, o którym mowa w § 7 ust. 1 albo w § 9;
- 2) informacji ministra o umorzeniu kredytu, o którym mowa w § 8 ust. 1, oraz oświadczenia instytucji kredytującej o kwocie kredytu umorzonego.

5. Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje ze środków Funduszu na własny rachunek środki odpowiadające kwocie kredytu umorzonego w przypadku gdy kredyt został objęty poręczeniem Banku Gospodarstwa Krajowego, udzielonym na podstawie ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2022 i 2433).

§ 11. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego, w terminie do dnia 30 listopada, przedstawia ministrowi zbiorczą informację o liczbie udzielonych kredytów w okresie ostatnich 12 miesięcy, w podziale według wysokości dochodu na osobę w rodzinie wnioskodawcy uprawniającą do otrzymania kredytu.

2. Minister, w terminie do dnia 31 grudnia, ustala maksymalną wysokość miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie wnioskodawcy uprawniającą do otrzymania kredytu w następnym roku akademickim i zamieszcza informację o tej wysokości w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.²⁾

**MINISTER
NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad, trybu i kryteriów udzielania, spłacania oraz umarzania kredytów i pożyczek studenckich (Dz. U. poz. 1905), które traci moc z dniem 31 grudnia 2018 r. na podstawie art. 165 pkt 1 ustawy z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie udzielania, spłacania, zawieszania i umarzania kredytów studenckich stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 103 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą”.

Dotychczas zagadnienia będące przedmiotem niniejszego rozporządzenia były uregulowane w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad, trybu i kryteriów udzielania, spłacania oraz umarzania kredytów i pożyczek studenckich (Dz. U. poz. 1905), zwanym dalej „dotychczasowym rozporządzeniem”, które utraci moc z dniem wejścia w życie projektowanego rozporządzenia.

Ustawa reguluje obecnie materię określoną w ustawie z dnia 17 lipca 1998 r. o pożyczkach i kredytach studenckich (Dz. U. z 2017 r. poz. 357), która na podstawie z art. 165 pkt 1 ustawy z dnia – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) traci moc z dniem 31 grudnia 2018 r., co w rezultacie powoduje konieczność wydania nowego rozporządzenia określającego sposób udzielania spłacania, zawieszania i umarzania kredytów studenckich.

Ustawa utrzymała większość istotnych rozwiązań w zakresie udzielania spłacania, zawieszania i umarzania kredytów studenckich. Kredyty nadal będą udzielane przez banki komercyjne, a dodatkowo do systemu kredytów studenckich zostały włączone spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, zwane dalej „instytucją kredytującą”. Ponadto odsetki należne od kredytu będą również pokrywane w całości lub częściowo ze środków funduszu celowego ulokowanego w Banku Gospodarstwa Krajowego. Nie zmienił się również okres spłaty kredytu i wysokość jego oprocentowania. Ustawa wprowadziła szereg udogodnień mających na celu dalsze odbiurokratyzowanie systemu udzielania kredytów studenckich i ułatwienie korzystania z tej formy pomocy finansowej przez studentów i doktorantów. Ustawa zlikwidowała pożyczki studenckie, jak również umożliwiła ubieganie się o kredyt w dowolnym momencie w trakcie studiów, jednak z zachowaniem zasady, że jest on udzielany raz na okres studiów. Ponadto część materii prawnej uregulowana na poziomie dotychczasowego rozporządzenia została uregulowana ustawowo.

Projektowane rozporządzenie zawiera zbliżone rozwiązania w stosunku do funkcjonujących w dotychczasowym rozporządzeniu.

W szczególności, tak jak dotychczas, kredyty będą nadal udzielane przez banki komercyjne, z którymi Bank Gospodarstwa Krajowego zawarł umowę. Dodatkowo kredyty będą mogły udzielać spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe. Wnioski będzie można składać elektronicznie, bowiem zniesiono konieczność składania wniosku w formie papierowej. Warunki i tryb rozliczeń z tytułu pokrywania odsetek należnych instytucji kredytującej od kredytów studenckich również pozostają bez zmian.

W projektowanym rozporządzeniu wykorzystano doświadczenia zdobyte w trakcie stosowania przepisów dotychczasowego rozporządzenia dotyczących zawieszania spłaty pożyczek i kredytów oraz ich umarzania.

W stosunku do dotychczasowego rozporządzenia w projektowanym rozporządzeniu:

- 1) dostosowano sposób obliczania dochodu na osobę w rodzinie wnioskodawcy analogicznie do tego, jaki obowiązuje przy ubieganiu się o świadczenia pomocy materialnej w uczelni;
- 2) wprowadzono możliwość składania wniosku o kredyt przez system bankowości elektronicznej instytucji kredytującej;
- 3) wprowadzono zasadę, że o kredyt można ubiegać się w dowolnym okresie studiów, a wniosek jest rozpatrywany w ciągu 30 dni od daty jego złożenia;
- 4) określono niezbędne elementy umowy o kredyt studencki; warunki wypłaty i spłaty kredytu zostaną ustalone w umowie kredytowej – w ramach określonych w przepisach ustawy; pozwoli to na większą elastyczność procedury udzielania kredytów przez instytucję kredytującą; kwestie związane z udzielaniem kredytu np. sposób aneksowania umowy, zmiany wysokości transzy kredytu, obowiązki informacyjne, sposób ustalenia rozpoczęcia spłaty, będą uregulowane na poziomie umowy kredytu;
- 5) zniesiono obowiązek przedstawiania przez kredytobiorców w instytucji kredytującej legitymacji – kwestie sposobu weryfikacji posiadania statusu studenta albo doktoranta w trakcie trwania umowy kredytu określi sama umowa.

W projektowanym rozporządzeniu zachowano ponadto warunki zawieszania spłaty kredytu. Są one tak jak uprzednio zawężone do dwóch przypadków – utraty stałego źródła dochodu i zdarzenia losowego uniemożliwiającego spłatę kredytu.

Pozostawiono również możliwość umorzenia kredytu studenckiego przez instytucję kredytującą:

- 1) w 50% – w przypadku gdy kredytobiorca ukończył studia wyższe albo kształcenie w szkole doktorskiej w grupie do 1%,
- 2) w 35% – w przypadku gdy kredytobiorca ukończył studia wyższe albo kształcenie w szkole doktorskiej w grupie od 1,01% do 5%,
- 3) w 20% – w przypadku gdy kredytobiorca ukończył studia wyższe albo kształcenie w szkole doktorskiej w grupie od 5,01% do 10%

– najlepszych absolwentów studiów pierwszego stopnia albo studiów drugiego stopnia, albo jednolitych studiów magisterskich, albo szkoły doktorskiej, w danym roku akademickim.

Projekt rozporządzenia określa, analogicznie jak dotychczasowe rozporządzenie, cztery wysokości miesięcznej transzy kredytu: 400, 600, 800 i 1000 zł. Elastycznie określona wysokość miesięcznej transzy kredytu pozwoli na odpowiednie skalkulowanie kosztów utrzymania się podczas odbywania studiów w określonym ośrodku akademickim, z uwzględnieniem możliwości finansowych kredytobiorcy.

Przewiduje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., to jest po zakończeniu trwającego do dnia 20 października 2018 r. okresu na składanie wniosków o udzielenie kredytu w roku akademickim 2018/2019.

Jednocześnie należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanego rozporządzenia środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projektowane rozporządzenie nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projektowane rozporządzenie nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej.

Projektowane rozporządzenie nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projektowane rozporządzenia nie jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie udzielania, spłacania, zawieszania i umarzania kredytów studenckich Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego – ministerstwo wiodące, Ministerstwo Finansów – ministerstwo współpracujące Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Müller – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Grzegorz Winiarz, główny specjalista w Departamencie Budżetu i Finansów, tel.: (22) 52-92-444, email: grzegorz.winiarz@mnisw.gov.pl	Data sporządzenia 28 marca 2018 r. Źródło Upoważnienie ustawowe – art. 103 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego – ...
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W wyniku uchwalenia ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) konieczne jest wydanie nowego rozporządzenia określającego sposób udzielania, spłacania, zawieszania i umarzania kredytów studenckich. Dotychczas kwestie związane z udzielaniem kredytów studenckich były uregulowane w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad, trybu i kryteriów udzielania, spłacania oraz umarzania pożyczek i kredytów studenckich (Dz. U. poz. 1905), ustawa, które traci moc z dniem 31 grudnia 2018 r. na podstawie art. 165 pkt 1 ustawy z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Z uwagi na konieczność wypłat kredytów obecnym kredytobiorcom, ustawa utrzymuje większość kluczowych rozwiązań w zakresie udzielania kredytu, w tym parametry kredytu i warunki spłaty. Nadal będą one udzielane przez banki komercyjne, a dodatkowo do systemu kredytów studenckich zostały włączone spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, zwane dalej „instytucją kredytującą”. Ponadto odsetki należne od kredytów będą nadal pokrywane w całości lub częściowo ze środków funduszu celowego ulokowanego w Banku Gospodarstwa Krajowego. Nie zmienia się również okres spłaty kredytu i wysokość oprocentowania. Ustawa wprowadziła jednak szereg udogodnień mających na celu dalsze odbiurokratyzowanie systemu kredytów studenckich i ułatwienie korzystania z tej formy pomocy finansowej przez studentów i doktorantów. Ustawa umożliwia m.in. korzystanie z dodatkowych narzędzi komunikacji pomiędzy instytucją kredytującą a klientami (np. Internet). Ponadto ustawa daje możliwość ubiegania się o kredyt w dowolnym okresie studiów, jednak z zachowaniem zasady, że jest on udzielany raz na okres studiów.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt rozporządzenia w znacznej części opiera się na dotychczas obowiązujących regulacjach, wprowadzając modyfikacje, wynikające ze zmian we wskazanej wyżej ustawie. W projektowanym rozporządzeniu:

- 1) wprowadzono możliwość składania wniosku o kredyt przez system bankowości elektronicznej instytucji kredytującej;
- 2) wprowadzono sposób obliczania dochodu na osobę w rodzinie wnioskodawcy analogiczny do sposobu obowiązującego przy ubieganiu się o świadczenia pomocy materialnej w uczelni; umożliwi to jednoczesne ubieganie się o stypendium socjalne i o kredyt na podstawie tych samych dokumentów;
- 3) wprowadzono zasadę, że o kredyt można ubiegać się w dowolnym okresie studiów, a wniosek jest rozpatrywany w ciągu 30 dni od daty jego złożenia;
- 4) określono niezbędne elementy umowy o kredyt studencki; warunki wypłaty i spłaty kredytu zostaną ustalone w umowie kredytowej – w ramach określonych w przepisach ustawy; pozwoli to na większą elastyczność procedury udzielania kredytów przez instytucje kredytujące; w nowym rozporządzeniu niektóre kwestie związane z udzielaniem kredytu np. sposób aneksowania umowy, zmiany wysokości transzy kredytu, obowiązki informacyjne, sposób ustalenia rozpoczęcia spłaty, będą uregulowane w umowie kredytu; dzięki temu rozwiązaniu instytucja kredytująca będzie mogła wprowadzić procedury komunikacji z klientem za pośrednictwem Internetu (np. potwierdzenie statusu studenta, przekazywanie dokumentów, aneksowanie umów);
- 5) zniesiono obowiązek przedstawiania przez kredytobiorców w instytucji kredytującej legitymacji – kwestie sposobu weryfikacji posiadania statusu studenta albo doktoranta w trakcie trwania umowy kredytu określi sama umowa.

Ponadto w projektowanym rozporządzeniu:

- 1) zachowano warunki zawieszania spłaty kredytu; są one, tak jak uprzednio, zawężone do dwóch przypadków – utraty stałego źródła dochodu i zdarzenia losowego uniemożliwiającego spłatę kredytu;
- 2) utrzymano możliwość umorzenia kredytu studenckiego przez instytucję kredytującą;

- a) w 50% – w przypadku gdy kredytobiorca ukończył studia wyższe albo kształcenie w szkole doktorskiej w grupie do 1%,
- b) w 35% – w przypadku gdy kredytobiorca ukończył studia wyższe albo kształcenie w szkole doktorskiej w grupie od 1,01% do 5%,
- c) w 20% – w przypadku gdy kredytobiorca ukończył studia wyższe albo kształcenie w szkole doktorskiej w grupie od 5,01% do 10%

– najlepszych absolwentów studiów pierwszego stopnia albo studiów drugiego stopnia, albo jednolitych studiów magisterskich, albo szkoły doktorskiej, w danym roku akademickim;

- 3) określono, analogicznie jak dotychczasowym rozporządzeniu, cztery wysokości miesięcznej transzy kredytu: 400, 600, 800 i 1000 zł; elastycznie określona wysokość miesięcznej raty kredytu pozwoli na odpowiednie skalkulowanie kosztów utrzymania się podczas studiowania w określonym ośrodku akademickim, z uwzględnieniem możliwości finansowych kredytobiorcy.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Studenci i doktoranci uczelni oraz doktoranci instytutów badawczych, międzynarodowych instytutów badawczych i instytutów naukowych Polskiej Akademii Nauk	ok. 1,3 mln	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	Możliwość korzystania z systemu kredytów studenckich
Studenci i doktoranci, którym wypłacane są raty kredytu studenckiego	ok. 30 tys. (2016/2017)	MNiSW	Możliwość ubiegania się o umorzenie kredytu z tytułu wyróżniającego wyniku ukończenia studiów lub w przypadku trudnej sytuacji życiowej kredytobiorcy lub o zawieszenie spłaty kredytu na nowych, korzystniejszych warunkach
Studenci i doktoranci, którzy korzystali z kredytu studenckiego w okresie studiów i obecnie są zobowiązani do jego spłaty	ok. 89 tys. (2016/2017)	MNiSW	Możliwość ubiegania się o umorzenie kredytu z tytułu wyróżniającego wyniku ukończenia studiów lub w przypadku trudnej sytuacji życiowej kredytobiorcy lub o zawieszenie spłaty kredytu na nowych, korzystniejszych warunkach
Banki komercyjne, które zawarły z Bankiem Gospodarstwa Krajowego umowy o współpracy w zakresie udzielania kredytów	8	MNiSW	Dostosowanie procedur oraz systemów informatycznych instytucji kredytującej do nowych rozwiązań zaproponowanych w rozporządzeniu
Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo-Kredytowe, które zawarły z Bankiem Gospodarstwa Krajowego umowy o współpracy w zakresie udzielania kredytów	35	www.skok.pl	Uruchomienie systemu udzielania kredytów studenckich

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

1. Projekt rozporządzenia zostanie przedstawiony do konsultacji publicznych:

- 1) Rzecznikowi Praw Absolwenta;
- 2) PKO Bankowi Polskiemu S.A.;
- 3) Bankowi PEKAO S.A.;
- 4) Bankowi Polskiej Spółdzielczości S.A.;
- 5) SGB-Bankowi S.A.;
- 6) Bankowi BGŻ BNP Paribas S.A.;
- 7) Alior Bankowi S.A.;
- 8) Bankowi Zachodniemu WBK S.A.;
- 9) Bankowi Ochrony Środowiska S.A.;
- 10) Związkowi Banków Polskich;
- 11) Konferencji Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych.

2. Projekt rozporządzenia zostanie skierowany do opiniowania do:

- 1) Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- 2) Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich;
- 3) Konferencji Rektorów Zawodowych Szkół Polskich;
- 4) Parlamentu Studentów Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) Krajowej Reprezentacji Doktorantów;
- 6) Polskiej Akademii Nauk;
- 7) Banku Gospodarstwa Krajowego.

Projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt rozporządzenia zostanie udostępniony również w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114 i 278).

Wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostaną omówione po ich zakończeniu.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2017 r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania	Dodatkowe koszty związane z możliwością otrzymania kredytu przez osoby w wieku 26–30 lat												

	zostaną sfinansowane w ramach środków budżetowych pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, bez konieczności zwiększenia środków na wydatki w części budżetu państwa 38 – Szkolnictwo wyższe.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Zgodnie z danymi GUS z roku akademickiego 2015/2016, rozporządzenie umożliwi objęcie systemem kredytów studenckich dodatkowej grupy ok. 177 tys. studentów. Grupa ta stanowi ok. 12% ogółu studentów.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-						
Niemierzalne		-						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców. Rozporządzenie będzie miało wpływ na sytuację materialną kredytobiorców (studentów i doktorantów) oraz ich rodzin. Rozszerzenie systemu kredytów studenckich pozwoli na zmniejszenie obciążeń budżetu gospodarstw domowych kredytobiorców.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Przez umożliwienie składania wniosków o kredyt w formie elektronicznej i rozszerzenie kanałów komunikacji instytucja kredytująca – klient (o kanały elektroniczne) rozporządzenie pozwoli na odbiurokratyzowanie systemu kredytów studenckich i ułatwienie korzystania z tej formy pomocy finansowej przez studentów i doktorantów.

9. Wpływ na rynek pracy

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na wskazane obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wykonanie przepisów rozporządzenia nastąpi po jego wejściu w życie.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Z uwagi na przedmiot regulacji odrębna ewaluacja jego efektów jest niecelowa. Monitorowanie liczby udzielanych kredytów, dokonywane jest w ramach obowiązków informacyjnych instytucji kredytującej w stosunku do Banku Gospodarstwa Krajowego i ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Analizowana jest liczba kredytów oraz dane finansowe wskazujące na efektywność systemu. Dodatkowa ewaluacja z zastosowaniem mierników nie stanowiłaby wartościowego narzędzia oceny efektów regulacji.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO¹⁾

z dnia

w sprawie kryteriów oceny programowej

Na podstawie art. 249 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kryteriami oceny programowej są kryteria dotyczące:

- 1) programu studiów:
 - a) realizacja koncepcji kształcenia,
 - b) opis zakładanych efektów uczenia się uwzględniający uniwersalne charakterystyki pierwszego stopnia, określone w ustawie z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 986 i 1475) oraz charakterystyki drugiego stopnia określone w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 3 tej ustawy,
 - c) realizacja programu studiów, z uwzględnieniem specyfiki profilu i poziomu kształcenia,
 - d) skuteczność osiągania zakładanych efektów uczenia się;
- 2) standardów kształcenia – dostosowanie programu studiów do wymagań przewidzianych w standardach kształcenia dla kierunków przygotowujących do wykonywania zawodów, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 68 ust. 3 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;
- 3) kwalifikacji nauczycieli akademickich oraz innych osób prowadzących zajęcia ze studentami – adekwatność doboru kadry do programu studiów;
- 4) współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym w procesie kształcenia – udział przedstawicieli pracodawców w opracowywaniu programów studiów i realizacji procesu kształcenia;

¹⁾ Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego kieruje działem administracji rządowej – szkolnictwo wyższe i nauka na podstawie § ... ust. ... rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. poz. ...).

- 5) działań podejmowanych na rzecz doskonalenia jakości kształcenia, w tym doskonalenie programu studiów oraz wykorzystywanie wniosków z wyników monitoringu karier zawodowych absolwentów i analiz potrzeb rynku pracy;
- 6) funkcjonowania potwierdzania efektów uczenia się – warunki odbywania studiów przez studentów przyjętych na studia w wyniku potwierdzenia tych efektów;
- 7) umiędzynarodowienia procesu kształcenia:
 - a) prowadzenie współpracy międzynarodowej,
 - b) przygotowanie do uczenia się w językach obcych;
- 8) infrastruktury wykorzystywanej do realizacji efektów uczenia się – dostosowanie infrastruktury dydaktyczno-naukowej do potrzeb i celów kształcenia;
- 9) wsparcia studentów w procesie uczenia się – sposób zapewnienia studentom opieki naukowej i dydaktycznej oraz działania pro jakościowe motywujące studentów do osiągania efektów uczenia się.

§ 2. Dokonując oceny programowej Polska Komisja Akredytacyjna uwzględnia akredytacje i certyfikaty uzyskane w wyniku oceny przeprowadzonej przez międzynarodowe i krajowe komisje dokonujące ocen jakości kształcenia oraz przez agencje akredytacyjne zarejestrowane w Europejskim Rejestrze Agencji Akredytacyjnych lub agencje, z którymi zawarła umowy o uznawalności ocen.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 2018 r.²⁾

MINISTER

NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2016 r. w sprawie ogólnych kryteriów oceny programowej (Dz. U. poz. 1529), które traci moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 249 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz.), zwanej dalej „ustawą”. Ustawa reguluje m.in. zakres działania Polskiej Komisji Akredytacyjnej, zwanej dalej „Komisją”.

Zgodnie z przepisem upoważniającym zawartym w art. 249 pkt 1 ustawy minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określa, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny programowej. Należy jednocześnie wskazać, że szczegółowe kryteria i tryb dokonywania oceny programowej zgodnie z art. 257 ust. 1 pkt 3 ustawy Komisja dookreśli w swoim statucie.

Ewaluacja jakości kształcenia dokonywana w formie oceny programowej ma zmierzać do podnoszenia jakości działania ocenianej uczelni oraz efektywnego wykorzystywania jej potencjału. Cele te mogą być osiągnęte z jednej strony przez działanie Komisji dokonującej oceny zgodnie z kryteriami, wskazujące mocne i słabe strony w odniesieniu do każdego z tych kryteriów, a z drugiej przez działania uczelni zmierzające do spełnienia wszystkich kryteriów na jak najwyższym poziomie.

Ocena programowa będzie polegała na cyklicznej ocenie jakości kształcenia na danym kierunku studiów przy uwzględnieniu programu studiów lub standardów kształcenia, kwalifikacji nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia, infrastruktury wykorzystywanej do realizacji programu studiów, współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, umiędzynarodowienia oraz wsparcia studentów w procesie uczenia się.

Wśród kryteriów oceny programowej, określonych dla obszarów tej oceny oraz wyszczególnionych w art. 243 ust. 2 ustawy, najszerzej zostały określone kryteria dotyczące programu studiów. Dokonując oceny programu studiów Komisja będzie brała pod uwagę realizację koncepcji kształcenia, opis zakładanych efektów uczenia się, realizację programu studiów, z uwzględnieniem specyfiki profilu i poziomu kształcenia oraz skuteczność procesu uzyskiwania kwalifikacji.

Na kierunkach studiów, dla których na podstawie art. 68 ust. 3 ustawy zostały określone standardy kształcenia zawierające szczegółowy opis zakładanych efektów uczenia się – ocenie będzie podlegało dostosowanie programu studiów do wymagań określonych w tych standardach.

Ocena w zakresie kwalifikacji nauczycieli akademickich oraz innych osób prowadzących zajęcia ze studentami będzie dokonywana według kryterium adekwatności doboru kadry do programu studiów.

Współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym w procesie kształcenia będzie oceniana pod kątem udziału przedstawicieli pracodawców w opracowywaniu programów studiów oraz w realizacji procesu kształcenia.

Oceniając skuteczność wewnętrznego systemu zapewnienia jakości kształcenia Komisja będzie brała pod uwagę działania podejmowane przez uczelnię na rzecz doskonalenia programu studiów, w tym wykorzystania wniosków z wyników monitoringu karier zawodowych absolwentów i analiz potrzeb rynku pracy.

Funkcjonowanie potwierdzania efektów uczenia się będzie oceniane z uwzględnieniem warunków odbywania studiów przez osoby przyjęte na studia w wyniku potwierdzenia tych efektów.

Kwestie umiędzynarodowienia procesu kształcenia na kierunku studiów Komisja będzie oceniała mając na względzie prowadzenie przez uczelnię współpracy z zagranicznymi uczelniami i instytucjami naukowymi w zakresie dotyczącym prowadzonego kierunku studiów oraz przygotowanie do uczenia się w językach obcych.

Ocena infrastruktury wykorzystywanej do realizacji efektów uczenia się na kierunku studiów będzie dokonywana pod kątem jej dostosowania do potrzeb i celów kształcenia.

Przy ocenie wsparcia studentów w procesie uczenia się Komisja będzie brała pod uwagę sposób zapewnienia studentom opieki naukowej i dydaktycznej oraz podejmowane przez uczelnię działania projakościowe motywujące studentów do osiągnięcia efektów uczenia się.

Ponadto, dokonując ewaluacji jakości kształcenia Komisja będzie mogła wydać ocenę na podstawie oceny, akredytacji lub certyfikatu podmiotu dokonującego ocen jakości kształcenia zarejestrowanego w Europejskim Rejestrze Instytucji Działających na rzecz Zapewniania Jakości w Szkolnictwie Wyższym (EQAR), lub z którym Komisja zawarła umowę o uznawalności ocen, jak również będzie mogła uwzględniać oceny, akredytacje i certyfikaty uzyskane w wyniku oceny przeprowadzonej przez międzynarodowe i krajowe podmioty dokonujące ocen jakości kształcenia.

Jednocześnie należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych, w stosunku do projektowanego rozporządzenia, środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projektowane rozporządzenie nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej.

Projektowane rozporządzenie nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowane rozporządzenie nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projektowane rozporządzenie nie jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu: Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie kryteriów oceny programowej Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące: Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu: Piotr Müller – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu:	Data sporządzenia: 28.03.2018 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe – art. 249 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego –
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 249 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zwanej dalej „ustawą”.

Zgodnie z ww. przepisem upoważniającym minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określa, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny programowej.

W związku z powyższym powstała konieczność wydania rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie kryteriów oceny programowej.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rekomenduje się wydanie rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie kryteriów oceny programowej.

Projektowane rozporządzenie określa kryteria oceny programowej. Ewaluacja jakości kształcenia dokonywana w formie oceny programowej ma zmierzać do podnoszenia jakości działania ocenianej uczelni oraz efektywnego wykorzystywania jej potencjału. Cele te mogą być osiągnięte z jednej strony przez działanie Komisji dokonującej oceny zgodnie z kryteriami, wskazujące mocne i słabe strony w odniesieniu do każdego z tych kryteriów, a z drugiej przez działania uczelni zmierzające do spełnienia wszystkich kryteriów na jak najwyższym poziomie.

Ocena programowa będzie polegała na cyklicznej ocenie jakości kształcenia na kierunku studiów przy uwzględnieniu programów i standardów kształcenia, kwalifikacji nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia, infrastruktury wykorzystywanej do realizacji programu studiów, współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, umiędzynarodowienia oraz wsparcia studentów w procesie uczenia się.

Należy jednocześnie wskazać, że szczegółowe kryteria i tryb dokonywania oceny programowej zgodnie z art. 257 ust. 1 pkt 3 ustawy Komisja dookreśli w swoim statucie.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projektowane rozporządzenie stanowi domenę prawa krajowego.

Należy wskazać, że Komisja działa w Europejskim Obszarze Szkolnictwa Wyższego (EOSW), zgodnie z europejskimi standardami i wskazówkami dotyczącymi zapewnienia jakości kształcenia w EOSW, skierowanymi do instytucji szkolnictwa wyższego oraz do agencji zewnętrznego zapewniania jakości funkcjonujących w tym obszarze. EOSW funkcjonuje w oparciu o indywidualną odpowiedzialność poszczególnych krajów za szkolnictwo wyższe, co pociąga za sobą autonomię w kwestiach zewnętrznego zapewnienia jakości, a tym samym duże zróżnicowanie stosowanych rozwiązań. W części krajów w ramach EOSW odpowiedzialność za niektóre obszary objęte standardami i wskazówkami ponosi ministerstwo ds. edukacji bądź organizacja równorzędna.

Dla przykładu można wymienić Hiszpańską Komisję Akredytacyjną, która posiada status niezależnego organu państwowego i jest fundacją działającą pod auspicjami Ministra Edukacji. W skład Zarządu (kolegialnego organu zarządzającego i reprezentującego Fundację) wchodzi między innymi Minister Edukacji (jako przewodniczący), Sekretarz Państwa do spraw Edukacji i Badań Naukowych przy Ministrze Edukacji, Podsekretarz w Ministerstwie Edukacji, Dyrektor Generalny do spraw Uniwersytetów przy Ministrze Edukacji.

W Norwegii działa Norweska Agencja do spraw Zapewnienia Jakości Kształcenia, która posiada status prawnego centralnego organu państwowego. Podejmowane przez nią decyzje akredytacyjne dotyczące szkolnictwa wyższego nie mogą zostać zmienione przez żaden inny organ, w tym również przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego. Jednakże kryteria, według których dokonuje się oceny programowej, instytucjonalnej i systemowej zostały określone przepisami rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (nr 121 z dnia 25.01.2005 r.). Norweska Agencja może określać kryteria bardziej szczegółowe. Ogólne standardy, które muszą spełniać programy kształcenia oraz poszczególne szkoły wyższe zostały określone w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie zapewnienia jakości kształcenia (nr 96 z dnia 1.02.2010 r.).

Z praktyki międzynarodowej oceny agencji akredytacyjnych, które zostały wpisane do Europejskiego Rejestru Agencji Akredytacyjnych (EQAR) wynika również, iż np. w Chorwacji za ustalenie kryteriów oceny jakości kształcenia odpowiada

w pełni właściwy minister (z uwzględnieniem konsultacji społecznych i wymogu zasięgnięcia opinii interesariuszy, co stanowi element procesu legislacyjnego). Natomiast zadaniem chorwackiej agencji ASHE jest przełożenie tych kryteriów na wskazówki/wytyczne dla uczelni w zakresie ich realizacji oraz procedury oceny. Ustawodawstwo oraz akty wykonawcze w pełni regulują także kryteria akredytacji stosowane przez litewską agencję SKVC.

Rozwiązanie to nie stoi w sprzeczności z ww. standardami i wskazówkami, w tym ze standardem niezależności (ESG 3.6.). Wynika to z treści samego standardu, który mówi o niezależności w definiowaniu procedur i metod, a nie kryteriów.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Polska Komisja Akredytacyjna oraz jej członkowie	Zgodnie z art. 252 ustawy Komisja będzie składała się maksymalnie z 90 członków powoływanych przez ministra oraz przewodniczącego Parlamentu Studentów Rzeczypospolitej Polskiej z mocy prawa	–	Zgodnie z ustawą Komisja jest instytucją uprawnioną do dokonywania oceny jakości kształcenia (oceny programowej)
Uczelnie	396 uczelni	MNiSW – Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	Kryteria oceny programowej będą miały wpływ na jakość kształcenia na kierunkach studiów w ocenianych jednostkach

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania następującym podmiotom:

- 1) Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów,
- 2) Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego,
- 3) Polskiej Komisji Akredytacyjnej,
- 4) Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich,
- 5) Konferencji Rektorów Zawodowych Szkół Polskich,
- 6) Konferencji Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych,
- 7) Konferencji Episkopatu Polski,
- 8) Polskiej Akademii Nauk,
- 9) Radzie Głównej Instytutów Badawczych,
- 10) Komitetowi Polityki Naukowej,
- 11) Komitetowi Ewaluacji Jednostek Naukowych,
- 12) Narodowemu Centrum Badań i Rozwoju,
- 13) Narodowemu Centrum Nauki,
- 14) Polskiej Akademii Umiejętności,
- 15) Fundacji na rzecz Nauki Polskiej,
- 16) Rzecznikowi Praw Obywatelskich,
- 17) Rzecznikowi Praw Absolwenta,
- 18) Radzie Młodych Naukowców,
- 19) Krajowej Reprezentacji Doktorantów,
- 20) „Obywatelom Nauki”,
- 21) Parlamentowi Studentów RP,
- 22) Zrzeszeniu Studentów Polskich,
- 23) Niezależnemu Zrzeszeniu Studentów,
- 24) Akademickiemu Związkiowi Sportowemu,
- 25) Polskiej Radzie Organizacji Młodzieżowych,
- 26) Stowarzyszeniu TOP 500 „Innovators”,
- 27) Polskiej Radzie Ekumenicznej,
- 28) Aliansowi Ewangelicznemu w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 29) Radzie Działalności Pożytku Publicznego,
- 30) Radzie Dialogu Społecznego,
- 31) Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej,
- 32) Konfederacji Lewiatan,
- 33) Business Centre Club,

- 34) Związkowi Rzemiosła Polskiego,
- 35) Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”,
- 36) Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych,
- 37) Radzie Szkolnictwa Wyższego i Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego,
- 38) Forum Związków Zawodowych,
- 39) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,
- 40) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność 80”,
- 41) Wolnemu Związkowi Zawodowemu „Sierpień 80”,
- 42) Krajowej Radzie Diagnostów Laboratoryjnych,
- 43) Polskiej Izbie Informatyki Medycznej,
- 44) Ośrodkowi Przetwarzania Informacji,
- 45) Stowarzyszeniu Audytorów Wewnętrznych Szkół Wyższych,
- 46) Stowarzyszeniu Klon/Jawor.

Projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt rozporządzenia zostanie udostępniony również w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114 i 278).

Wyniki opiniowania i konsultacji publicznych zostaną omówione po ich zakończeniu.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania		Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń													

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz	0	0	0	0	0	0	0

	gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	–						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	–						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	–						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☐ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
Komentarz:								
9. Wpływ na rynek pracy								
Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na rynek pracy.								
10. Wpływ na pozostałe obszary								
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: szkolnictwo wyższe			☐ demografia ☐ mienie państwowe			☐ informatyzacja ☐ zdrowie		
Omówienie wpływu		Wejście w życie rozporządzenia przyczyni się do zapewniania lepszej jakości kształcenia studentów, w tym do poprawy jakości programów studiów oraz doskonalenia wewnętrznych systemów jakości kształcenia.						
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego								
Planuje się, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 października 2018 r.								
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?								
Ze względu na specyfikę i charakter rozporządzenia nie przewiduje się przeprowadzania ewaluacji efektów projektu.								
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)								
Brak.								

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO¹⁾

z dnia

w sprawie ewaluacji jakości działalności naukowej

Na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...), zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) rodzaje osiągnięć naukowych i artystycznych uwzględnianych w ewaluacji jakości działalności naukowej, zwanej dalej „ewaluacją”;
- 2) szczegółowe kryteria oceny osiągnięć naukowych i artystycznych;
- 3) sposób określania kategorii naukowej;
- 4) sposób przeprowadzania ewaluacji.

§ 2. 1. Komisja Ewaluacji Nauki, zwana dalej „Komisją” przeprowadza ewaluację w stosunku do podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1–6 i 8 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zwanych dalej „podmiotami”.

2. W stosunku do podmiotu powstałego w wyniku zmian organizacyjnych polegających na:

- 1) utworzeniu nowego podmiotu, który działając w innej formie organizacyjnej, prowadził w sposób ciągły działalność naukową przed dniem utworzenia,
- 2) utworzeniu podmiotu w wyniku połączenia podmiotów, z których co najmniej jeden posiada kategorię naukową przynajmniej w jednej dyscyplinie naukowej albo artystycznej,
- 3) utworzeniu podmiotu w wyniku podziału podmiotu posiadającego kategorię naukową przynajmniej w jednej dyscyplinie naukowej albo artystycznej

– ewaluacja jest przeprowadzana za okres 4 lat, z uwzględnieniem osiągnięć naukowych lub twórczych pracowników podmiotu z okresu sprzed dokonania zmian organizacyjnych.

¹⁾ Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego kieruje działem administracji rządowej – szkolnictwo wyższe i nauka, na podstawie § 1 ... rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. poz.).

§ 3. 1. Ewaluację przeprowadza się na podstawie informacji zawartych w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, zwanym dalej „systemem POL-on”.

2. Kierownik podmiotu składa oświadczenia o:

- 1) wprowadzeniu do systemu POL-on informacji niezbędnych do przeprowadzenia ewaluacji;
- 2) zgodności ze stanem faktycznym i dokumentacją dostępną w podmiocie, wszystkich informacji zawartych w systemie POL-on oraz dołączonych do nich elektronicznych kopii dokumentów.

3. Kierownik podmiotu, o którym mowa w art. 266 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zwanej dalej „ustawą”, składa wniosek o przeprowadzenie ewaluacji.

4. Kierownik podmiotu prowadzącego badania naukowe lub prace rozwojowe na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa objęte ochroną informacji niejawnych może złożyć wniosek o przeprowadzenie ewaluacji w trybie określonym w § 18.

5. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2, oraz wnioski, o których mowa w ust. 3 i 4, składa się w:

- 1) systemie POL-on w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP;
- 2) terminie do dnia 31 stycznia roku, w którym ewaluacja jest przeprowadzana.

6. W przypadku niezłożenia oświadczeń, o których mowa w ust. 2, w terminie określonym w ust. 5 pkt 2 wzywa się podmiot do ich złożenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem pozostawienia sprawy przyznania kategorii naukowej bez rozpoznania.

§ 4. 1. Ocena poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej w zakresie badań naukowych i prac rozwojowych jest dokonywana na podstawie oceny następujących rodzajów osiągnięć:

- 1) artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych i w materiałach konferencyjnych, zamieszczonych w wykazie czasopism naukowych określonym na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy, zwanym dalej „wykazem czasopism”;
- 2) artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych niezamieszczonych wykazie czasopism, o którym mowa w pkt 1;

- 3) monografie naukowe wydane przez wydawnictwa ujęte w wykazie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy, zwanym dalej „wykazem wydawców”, oraz redakcję naukową takich monografii i rozdziały w takich monografiach;
- 4) monografie naukowe, redakcję naukową takich monografii i rozdziały w takich monografiach wydane przez wydawnictwa nie ujęte wykazie wydawnictw, o którym mowa w pkt 3;
- 5) udzielone patenty na wynalazki.

2. Ocena poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej jest dokonywana na podstawie szczegółowych rodzajów osiągnięć określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia z uwzględnieniem patentów, o których mowa w ust. 1 pkt 5 w zakresie dyscypliny sztuki plastyczne. Do oceny patentów stosuje się przepisy § 7 ust. 5.

§ 5. 1. Liczbę osiągnięć uwzględnianych w ocenie poziomu naukowego lub artystycznego prowadzonej działalności naukowej ustala się jako krotność średniej arytmetycznej liczby pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej w poszczególnych latach z okresu objętego ewaluacją, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, ustalonej na podstawie oświadczeń według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku objętego ewaluacją, o których mowa w art. 266 ust. 5 ustawy, zwanej dalej „liczbą N”.

2. Liczba N jest określana na podstawie informacji zawartych w wykazie nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia oraz osób biorących udział w prowadzeniu działalności naukowej, o którym mowa w art. 343 ust. 3 pkt 1 ustawy.

3. Wymiar czasu pracy pracownika, o którym mowa w ust. 1 ustala się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku.

§ 6. 1. Liczba osiągnięć uwzględnianych w ewaluacji, o których mowa:

- 1) w § 4 ust 1 pkt 1–4 – nie może być większa niż 3-krotność liczby N;
- 2) w § 4 ust 1 pkt 5 – nie może być większa niż 0,5 liczby N;
- 3) w § 4 ust 2 – nie może być większa niż 3-krotność liczby N.

2. Liczbę osiągnięć uwzględnianych w ewaluacji, o których mowa w § 4, zaokrągla się w górę do liczby całkowitej.

3. W ewaluacji uwzględnia się osiągnięcia, o których mowa w § 4, których autorzy albo współautorzy:

- 1) zostali uwzględnieni przy określeniu liczby N w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej,
- 2) odbywali w danym podmiocie w okresie objętym ewaluacją kształcenie w szkole doktorskiej w dyscyplinie naukowej lub artystycznej, w której przygotowywana była rozprawa doktorska, której promotorem był pracownik podmiotu – i złożyli oświadczenie, o którym mowa w art. 266 ust. 12 ustawy, oraz wskazali podmiot jako miejsce prowadzenia działalności naukowej, której wyniki stanowiły podstawę do opracowania artykułu naukowego lub monografii naukowej lub innego osiągnięcia naukowego lub artystycznego.

4. W ewaluacji uwzględnia się osiągnięcia, o których mowa w § 4, wskazane przez podmiot w systemie POL-on, biorąc pod uwagę, że:

- 1) każde osiągnięcie jest uwzględniane w danym podmiocie tylko raz, z zastrzeżeniem ust. 5 i 6 ;
- 2) liczba tych osiągnięć autorstwa albo współautorstwa pracownika, o którym mowa w ust. 3, w danej dyscyplinie nie może być większa niż liczba będąca wynikiem iloczynu liczby 4 i udziału czasu pracy w danej dyscyplinie, o której mowa w art. 344 ust. 1 pkt 16 po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej;
- 3) liczbę osiągnięć uwzględnianych w ewaluacji, o których mowa w § 4 ust 1 pkt 1–4 lub w § 4 ust 2, ustalonej jako 3-krotność liczby N zmniejsza się o 3, gdy uwzględniony w niej pracownik nie był w okresie objętym ewaluacją w danej dyscyplinie autorem ani współautorem żadnego z osiągnięć, o których mowa w § 4.

5. Wieloautorskie artykuły naukowe, za opublikowanie których zgodnie z § 7 ust. 1 przyznaje się 140 albo 200 pkt, mogą być uwzględnione w danym podmiocie w dyscyplinach, w których ich współautorzy są uwzględnieni przy ustalaniu liczby N.

6. Wieloautorskie monografie naukowe, za opublikowanie których zgodnie z § 7 ust. 3 przyznaje się 250 pkt mogą być uwzględnione w danym podmiocie w dyscyplinach, w których ich współautorzy są uwzględnieni przy ustalaniu liczby N.

7. Nie mniej niż 80% artykułów naukowych, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 1, uwzględnia się w dyscyplinie naukowej wskazanej w oświadczeniu, o którym mowa w art. 266 ust. 12 ustawy, jeżeli artykuł został opublikowany w czasopiśmie naukowym,

którego obszar tematyczny określony według klasyfikacji *All Science Journal Classification* (ASJC) jest zgodny z tą dyscypliną.

8. Obszary tematyczne ustalone według klasyfikacji *All Science Journal Classification* (ASJC) czasopism naukowych ujętych w wykazie czasopism, właściwe dla dyscyplin naukowych określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

9. Liczba uwzględnianych w ewaluacji monografii naukowych, redakcji naukowych monografii naukowych i rozdziałów w monografiach naukowych, łącznie nie może przekroczyć w poszczególnych dyscyplinach naukowych:

- 1) w dziedzinie nauk humanistycznych i w dziedzinie nauk społecznych – 40%,
- 2) w pozostałych dziedzinach nauki – 10%

– wartości liczby 3N.

10. W ewaluacji uwzględnia się monografie naukowe, redakcje naukowe monografii naukowych i rozdziały w monografiach naukowych w danej dyscyplinie, jeśli ich tematyka dotyczy dyscypliny naukowej, wskazanej w oświadczeniu, o którym mowa w art. 266 ust. 12 ustawy.

§ 7. 1. Za autorstwo artykułu naukowego opublikowanego w czasopiśmie naukowym albo w materiale konferencyjnym zamieszczonym w wykazie czasopism przyznaje się zgodnie z tym wykazem 20, 40, 70, 100, 140 albo 200 pkt.

2. Za autorstwo artykułu naukowego opublikowanego w czasopiśmie naukowym niezamieszczonym w wykazie czasopism przyznaje się 5 pkt.

3. Za autorstwo monografii naukowej wydanej przez wydawnictwo naukowe zamieszczone w wykazie wydawnictw przyznaje się zgodnie z tym wykazem 80 albo 250 pkt.

4. Za autorstwo monografii naukowej wydanej przez wydawnictwo naukowe niezamieszczone w wykazie wydawnictw przyznaje się 20 pkt.

5. Za patent na wynalazek przyznaje się:

- 1) 30 pkt – w przypadku patentu udzielonego podmiotowi przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) 50 pkt – w przypadku patentu udzielonego podmiotowi w państwach należących do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, zwanej dalej „OECD”, albo w procedurze zgodnej z Układem o Współpracy Patentowej (*Patent Cooperation Treaty*);
- 3) 15 pkt – w przypadku patentu udzielonego przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej albo za granicą innemu podmiotowi niż oceniany.

6. Podmiot załącza w systemie POL-on kopie dokumentów potwierdzających uzyskanie patentu na wynalazek.

§ 8. 1. Za autorstwo rozdziału w monografii naukowej przyznaje się:

- 1) 70 pkt, jeżeli za autorstwo tej monografii przyznaje się zgodnie z wykazem wydawnictw 250 pkt;
- 2) 20 pkt, jeżeli za autorstwo tej monografii przyznaje się zgodnie z wykazem wydawnictw 80 pkt;
- 3) 5 pkt za autorstwo rozdziału w monografii, o której mowa w § 7 ust. 4.

2. Za redakcję naukową monografii naukowej przyznaje się:

- 1) 125 pkt, jeżeli za autorstwo tej monografii przyznaje się zgodnie z wykazem wydawnictw 250 pkt;
- 2) 40 pkt, jeżeli za autorstwo tej monografii przyznaje się zgodnie z wykazem wydawnictw 80 pkt;
- 3) 10 pkt za redakcję naukową monografii, o której mowa w § 7 ust. 4.

§ 9. 1. Za współautorstwo artykułu naukowego w czasopiśmie naukowym albo w materiałach konferencyjnych przyznaje się liczbę punktów stanowiącą:

- 1) 100% liczby punktów przyznanych za autorstwo artykułu naukowego, jeżeli liczba ta zgodnie z § 7 ust. 1 wynosi 140 albo 200 pkt;
- 2) iloczyn wartości:
 - a) $\sqrt{n/m}$ i liczby punktów przyznanych za autorstwo artykułu naukowego, jeżeli liczba ta zgodnie z § 7 ust. 1 wynosi 40, 70 albo 100 pkt, ale nie mniej niż 10% tej liczby,
 - b) n/m i liczby punktów przyznanych za autorstwo artykułu naukowego, jeżeli liczba ta zgodnie z § 7 ust. 1 wynosi 20 pkt albo w przypadku artykułu naukowego, o którym mowa w § 7 ust. 2, ale nie mniej niż 0,5 pkt

gdzie:

n – oznacza liczbę autorów artykułu będących pracownikami ewaluowanego podmiotu lub osobami, które odbywały w danym podmiocie w okresie objętym ewaluacją kształcenie w szkole doktorskiej,

m – oznacza liczbę autorów artykułu ogółem.

2. Za współautorstwo:

- 1) monografii naukowej, za której autorstwo zgodnie z § 7 ust. 3 przyznaje się 250 pkt, przyznaje się tę samą liczbę punktów;

- 2) redakcji naukowej monografii naukowej w przypadku, o którym mowa w § 8 ust. 2 pkt 1, przyznaje się 125 pkt;
- 3) rozdziału w monografii naukowej w przypadku, o którym mowa w § 8 ust. 1 pkt 1, przyznaje się 70 pkt;
- 4) monografii naukowej, redakcji naukowej monografii naukowej i rozdziału w monografii naukowej innych niż określone w pkt 1–3 przyznaje się liczbę punktów obliczoną jako $\sqrt{n/m}$, ale nie mniej niż 10% liczby punktów przyznanych odpowiednio za autorstwo takiej monografii, za redakcję naukową takiej monografii albo za autorstwo rozdziałów w takiej monografii,

gdzie:

n – oznacza liczbę autorów monografii będących pracownikami ewaluowanego podmiotu lub osobami, które odbywały w danym podmiocie w okresie objętym ewaluacją kształcenie w szkole doktorskiej ,

m – oznacza liczbę autorów monografii ogółem.

3. Wartość liczb $\sqrt{n/m}$ i n/m ustala się z dokładnością do 2 miejsc po przecinku.

§ 10. Ocenę poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej ustala się w wyniku podzielenia sumy punktów przyznanych podmiotowi za osiągnięcia, o których mowa w § 4 ust. 1, przez liczbę N, z dokładnością do 2 miejsc po przecinku.

§ 11. 1. Ewaluacja poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej obejmuje ekspercką ocenę osiągnięć, o których mowa w § 4 ust. 2.

2. Przewodniczący Komisji, na wniosek członków Komisji reprezentujących dziedzinę sztuki, powołuje ekspertów do oceny osiągnięć zgłoszonych przez podmioty w dyscyplinach artystycznych.

3. Ekspert ocenia zgłoszone osiągnięcia i przyznaje za każde osiągnięcie liczbę punktów zgodnie z załącznikiem nr 1.

4. Za współautorstwo osiągnięcia artystycznego, określonego w załączniku nr 1 przyznaje się liczbę punktów stanowiącą iloczyn wartości n/m ustalonej z dokładnością do 2 miejsc po przecinku i liczby punktów przyznanych za autorstwo danego osiągnięcia, ale nie mniej niż 0,5 pkt

– gdzie:

n – oznacza liczbę autorów osiągnięcia artystycznego będących pracownikami ewaluowanego podmiotu lub osobami, które odbywały w danym podmiocie w okresie objętym ewaluacją kształcenie w szkole doktorskiej,

m – oznacza liczbę autorów osiągnięcia artystycznego ogółem.

5. Ocena danego osiągnięcia jest średnią arytmetyczną ocen przyznanych przez ekspertów.

6. Do ustalenia oceny poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej stosuje się przepis § 10.

§ 12. 1. Ocena efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych obejmuje następujące rodzaje osiągnięć:

- 1) projekty obejmujące badania naukowe lub prace rozwojowe finansowane w trybie konkursowym przez instytucje zagraniczne, organizacje międzynarodowe lub instytucje krajowe, z wyłączeniem projektów finansowanych ze środków, o których mowa w art. 366 pkt 1–8, 10, 12 i 15 ustawy;
- 2) projekty obejmujące badania naukowe lub prace rozwojowe finansowane przez przedsiębiorców;
- 3) środki finansowe uzyskane przez ewaluowany podmiot z tytułu komercjalizacji bezpośredniej lub pośredniej wyników badań naukowych lub prac rozwojowych.

2. W wyniku oceny efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych przyznaje się:

- 1) 10 pkt za uzyskanie środków finansowych na realizację projektów, o których mowa w ust. 1, w kwocie poniżej 200 000 zł,
- 2) 40 pkt za uzyskanie środków finansowych na realizację projektów, o których mowa w ust. 1, w kwocie od 200 000 zł do 2 000 000 zł,
- 3) 80 pkt za uzyskanie środków finansowych na realizację projektów, o których mowa w ust. 1 pkt, w kwocie powyżej 2 000 000 zł

– na realizację projektu albo zadania w projekcie międzynarodowym, albo krajowym, albo z tytułu komercjalizacji wyniku badań naukowych lub prac rozwojowych.

3. Liczba projektów uwzględnianych przy ocenie efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych w danej dyscyplinie, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, nie może być większa niż liczba N.

4. Liczbę punktów przyznanych w wyniku oceny efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych zgodnie z ust. 3 zwiększa się o 100% w przypadku środków finansowych przyznanych przez Europejską Radę do Spraw Badań Naukowych ERC (*European Research Council*);

§ 13. Ocenę efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych w zakresie, o którym mowa w § 12, ustala się w wyniku podzielenia sumy punktów przyznanych podmiotowi za osiągnięcia, o których mowa w § 12 ust. 1, przez liczbę N, z dokładnością do 2 miejsc po przecinku.

§ 14. 1. Ocenę wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki przeprowadza się na podstawie opisów zawierających udowodniony, w szczególności w formie artykułów naukowych, monografii naukowych, raportów, cytowań w innych dokumentach lub publikacjach, związek między najważniejszymi wynikami badań naukowych lub prac rozwojowych albo działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej a gospodarką, ochroną zdrowia, kulturą i sztuką, ochroną środowiska przyrodniczego lub innymi czynnikami wpływającymi na rozwój cywilizacyjny społeczeństwa, zwanych dalej „opisami wpływu”.

2. Przy ocenie wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki uwzględnia się badania naukowe, prace rozwojowe lub działalność naukową w zakresie twórczości artystycznej, które były prowadzone w okresie objętym ewaluacją albo przed tym okresem, ale ich wpływ na te obszary został ujawniony i opisany w okresie objętym ewaluacją.

3. Przy ocenie wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki uwzględnia się 2 opisy wpływu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej, dla podmiotów których liczba N jest mniejsza niż 50 i nie więcej niż 5 opisów wpływu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej dla pozostałych podmiotów.

4. Opis wpływu:

- 1) nie może mieć większej objętości niż 0,2 arkusza wydawniczego;
- 2) sporządza się w języku polskim i w języku angielskim.

5. Podmiot załącza w systemie POL-on kopię opisu wpływu. Nie uwzględnia się wpływu wyników działalności naukowej na dydaktykę akademicką.

6. Każdy opis wpływu jest oceniany przez 2 ekspertów, w tym jeden ekspert z prestiżowego zagranicznego ośrodka naukowego. Ekspertów powołuje Przewodniczący

Komisji na wniosek właściwych członków Komisji, reprezentujących dziedziny nauki lub sztuki właściwe dla poszczególnych dyscyplin naukowych i artystycznych.

7. Ocena opisów wpływu jest dokonywana według następującej skali:

- 1) 100 pkt – za opis wpływu o dużym znaczeniu międzynarodowym,
- 2) 70 pkt – za opis wpływu o dużym znaczeniu krajowym,
- 3) 50 pkt – za opis wpływu o średnim znaczeniu międzynarodowym,
- 4) 35 pkt – za opis wpływu o średnim znaczeniu krajowym,
- 5) 20 pkt – za opis wpływu o małym znaczeniu międzynarodowym,
- 6) 10 pkt – za opis wpływu o małym znaczeniu krajowym,
- 7) 0 pkt – za opis wpływu bez znaczenia lub bez udowodnionego związku między wynikami badań naukowych lub prac rozwojowych albo działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej a gospodarką, ochroną zdrowia, kulturą i sztuką, ochroną środowiska przyrodniczego lub innymi czynnikami wpływającymi na rozwój cywilizacyjny społeczeństwa

– i wymaga uzasadnienia o objętości nie mniejszej niż 800 znaków ze spacjami.

8. Ocenę podmiotu w zakresie wpływu jego działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki ustala się jako średnią liczby punktów przyznanych przez ekspertów, z dokładnością do 2 miejsc po przecinku.

§ 15. 1. Komisja określa dla każdej dyscypliny naukowej i artystycznej, po jednym zestawie wartości referencyjnych dla kategorii naukowych A, B+ i B. Zestaw składa się z 3 wartości referencyjnych ocen punktowych określonych dla każdego z kryteriów ewaluacji, o których mowa w art. 268 ust. 1 ustawy, służących kwalifikacji działalności naukowej podmiotów prowadzonej w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowych A, B+, B lub C.

2. Wartości referencyjne określa się w odniesieniu do standardów międzynarodowych, w szczególności na podstawie informacji z baz danych bibliometrycznych, z uwzględnieniem osiągnięć będących wynikiem prowadzonej działalności naukowej przez ewaluowane podmioty w poszczególnych dyscyplinach naukowych albo artystycznych w ocenianym okresie na podstawie informacji z systemu POL-on.

3. Przewodniczący Komisji przedstawia ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, zwanemu dalej „ministrem”, do zatwierdzenia propozycje zestawów wartości referencyjnych ustalonych przez Komisję zgodnie z ust. 1.

4. Zatwierdzone przez ministra zestawy wartości referencyjnych obowiązują do czasu kolejnej ewaluacji.

§ 16. 1. Komisja określa kategorię naukową A, B+, B albo C proponowaną dla podmiotu w ramach każdej dyscypliny naukowej albo artystycznej, w której prowadzi on działalność naukową, na podstawie porównania przyznanych mu ocen, o których mowa w § 10 albo § 11 ust. 4, § 13 i § 14 ust. 8 oraz z uwzględnieniem przepisu § 18 ust. 5, z odpowiednimi wartościami referencyjnymi dla kategorii naukowych A, B+ i B, stosując algorytm określony w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

2. Nieujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej A, obliczony według wzoru określonego w ust. 4 załącznika nr 3 do rozporządzenia, stanowi podstawę do zaliczenia działalności naukowej tego podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowej A.

3. Ujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej A i nieujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej B+, obliczone według wzoru określonego w ust. 4 załącznika nr 3 do rozporządzenia, stanowią podstawę do zaliczenia działalności naukowej tego podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowej B+.

4. Ujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej B+ i nieujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej B, obliczone według wzoru określonego w ust. 4 załącznika nr 3 do rozporządzenia, stanowią podstawę do zaliczenia działalności naukowej tego podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowej B.

5. Ujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej B stanowi podstawę do zaliczenia działalności naukowej tego podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowej C.

6. Do porównywania ocen, o którym mowa w ust. 1, wykorzystuje się ważoną relację przewyższania, o której mowa w ust. 1–4 załącznika nr 3 do rozporządzenia.

§ 17. 1. W stosunku do podmiotów, których działalność naukowa w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej:

- 1) została zaliczona zgodnie z § 16 ust. 2 do kategorii naukowej A,
- 2) uzyskała w ramach kryterium, o którym mowa w art. 268 ust. 1 pkt 1 ustawy, ocenę o wartości nie mniejszej niż 80% najwyższej oceny w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej

– przeprowadza się dodatkową, ekspercką ocenę tej działalności.

2. Ocenę, o której mowa w ust. 1, przeprowadza się na podstawie analizy wyników działalności naukowej podmiotu w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej branych pod uwagę przy ewaluacji, z uwzględnieniem w szczególności międzynarodowego znaczenia w danej dyscyplinie:

- 1) osiągnięć, o których mowa w § 4 dla rozwoju dyscypliny naukowej albo artystycznej i mogących mieć wpływ na podejmowanie nowych kierunków badań naukowych albo działalności w zakresie twórczości artystycznej;
- 2) efektów działalności naukowej oraz jej wpływu na rozwój cywilizacji, w tym kultury i sztuki.

3. Ocena, o której mowa w ust. 1, ma na celu ocenę jakości i efektów działalności naukowej podmiotu w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej w odniesieniu do jakości i efektów działalności naukowej wiodących ośrodków naukowych na świecie w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej o zbliżonym potencjale naukowym.

4. Ocenę, o której mowa w ust. 1, przeprowadza 2 ekspertów, w tym jeden ekspert z zagranicznego ośrodka naukowego, powołany przez Przewodniczącego Komisji. Ocenę w zakresie dyscyplin artystycznych przeprowadza jeden ekspert, z tym, że nie mniej niż 50% ogólnej liczby opisów wpływu w danej dyscyplinie oceniają eksperci z zagranicznych ośrodków artystycznych.

5. Eksperci przekazują Komisji wyniki oceny, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia skierowania do nich sprawy.

6. W wyniku oceny, o której mowa w ust. 1, ekspert może zaproponować zaliczenie działalności naukowej prowadzonej przez podmiot w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowej A+. Opinia może również zawierać wnioski dotyczące niespełniania przez działalność naukową podmiotu w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej warunków do przyznania kategorii naukowej A+. Opinię sporządza się wraz z uzasadnieniem o objętości nie mniejszej niż 1800 znaków ze spacjami zawierającym analizę, o której mowa w ust. 2, wraz z informacją o metodologii przyjętej do oceny, o której mowa w ust. 1.

§ 18. 1. Ewaluację podmiotu prowadzącego w ramach danej dyscypliny naukowej działalność naukową na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa przeprowadza się w 2 etapach.

2. W pierwszym etapie podmiot, o którym mowa w ust. 1, podlega ocenie w trybie określonym w § 2–16 na podstawie informacji zawartych w systemie POL-on.

3. W drugim etapie przeprowadzana jest dodatkowa ocena podmiotu w ramach kryteriów, o których mowa w art. 268 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy. Do oceny stosuje się odpowiednio przepisy § 12–14.

4. Ocenę, o której mowa w ust. 3, przeprowadza w siedzibie podmiotu powołany przez Przewodniczącego Komisji zespół ekspertów, w skład którego wchodzi eksperci posiadający poświadczenie bezpieczeństwa upoważniające do dostępu do informacji niejawnych o klauzuli „tajne”, uzyskane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 412 i 650), w tym eksperci wskazani przez Ministra Obrony Narodowej lub ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Zespół przedstawia Komisji wyniki przeprowadzonej dodatkowej oceny.

5. Dodatkowe oceny podmiotu, o których mowa w ust. 3 sumuje się z ocenami, o których mowa w § 13 i § 14 ust. 8.

§ 19. 1. Komisja podejmuje uchwałę w sprawie kategorii naukowych proponowanych dla ewaluowanych podmiotów w poszczególnych dyscyplinach naukowych i artystycznych na podstawie wyników oceny uzyskanych w trybie § 16 oraz opinii, o których mowa w § 17 ust. 6.

2. Liczba podmiotów posiadających kategorię naukową A+ w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej zależy od pozycji międzynarodowej nauki polskiej w tej dyscyplinie.

3. Na podstawie wyników przeprowadzonej ewaluacji Komisja podejmuje uchwałę w sprawie proponowanych kategorii naukowych dla działalności naukowej ewaluowanych podmiotów w poszczególnych dyscyplinach naukowych i artystycznych w terminie do dnia 15 czerwca roku, w którym przeprowadza się ewaluację.

§ 20. W trakcie ewaluacji Komisja może wezwać podmiot do przedstawienia wskazanych dokumentów w postaci papierowej w celu ustalenia stanu faktycznego i potwierdzenia informacji przedstawionych w systemie POL-on, stanowiących podstawę oceny.

§ 21. 1. Ewaluację dokumentuje się w postaci elektronicznej w systemie POL-on oraz w postaci papierowej.

2. W systemie POL-on dokumentuje się:

- 1) osiągnięcia podmiotu w danej dyscyplinie naukowej, o których mowa w § 4, uwzględnione w ewaluacji, liczbę punktów przyznanych za poszczególne osiągnięcia oraz przyznaną ocenę, o której mowa w § 10;
- 2) osiągnięcia podmiotu w danej dyscyplinie artystycznej, o których mowa w § 4 ust. 2, uwzględnione w ewaluacji, liczbę punktów przyznanych za poszczególne osiągnięcia oraz przyznaną ocenę, o której mowa w § 11 ust. 6;
- 3) ocenę, o której mowa w § 13;
- 4) oceny ekspertów przyznane podmiotowi w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej za opisy wpływu wraz z uzasadnieniem oraz ocenę, o której mowa w § 14 ust. 8;
- 5) wyniki punktowe porównania ocen przyznanych podmiotom w poszczególnych dyscyplinach naukowych lub artystycznych z zestawem wartości referencyjnych w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej;
- 6) opinie, o których mowa w § 18 ust. 4;
- 7) kategorie naukowe proponowane dla podmiotów w ramach poszczególnych dyscyplin naukowych lub artystycznych przez Komisję;
- 8) kategorie naukowe przyznane podmiotom w ramach poszczególnych dyscyplin naukowych lub artystycznych przez ministra;
- 9) składane do ministra wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy przyznania kategorii naukowej i wyniki ich rozpatrzenia.

3. W postaci papierowej dokumentuje się:

- 1) uchwały Komisji w sprawie kategorii naukowych proponowanych dla podmiotów w ramach poszczególnych dyscyplin naukowych lub artystycznych;
- 2) uchwały Komisji w sprawie opinii na temat wniosków, o których mowa w ust. 2 pkt 9;
- 3) decyzje o przyznaniu kategorii naukowych.

§ 22. W przypadku ewaluacji jakości działalności naukowej przeprowadzanej w roku 2021, za publikacje wydane w czasopismach naukowych będących przedmiotem projektów finansowanych w ramach programu, o którym mowa w art. 402 ustawy z dnia – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) przyznaje się liczbę punktów w wysokości 20 pkt.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 2018 r.²⁾

MINISTER
NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12 grudnia 2016 r. w sprawie przyznawania kategorii naukowej jednostkom naukowym i uczelniom, w których zgodnie z ich statutami nie wyodrębniono podstawowych jednostek organizacyjnych (Dz. U. poz. 2154), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...).

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Nauki
i Szkolnictwa Wyższego
z dnia ... (poz. ...)

Załącznik nr 1

Osiągnięcia artystyczne uwzględniane w ewaluacji dyscyplin artystycznych

1) dyscyplina sztuki teatralne i filmowe:

OSIĄGNIĘCIE/RODZAJ
1) Reżyseria lub autorstwo: scenariusza, scenografii, zdjęć lub montażu, produkcja, kierownictwo produkcji lub pierwszoplanowa rola – w przypadku utworu audiowizualnego trwającego nie krócej niż 70 minut, zaprezentowanego w obiegu kinowym, telewizyjnym, galeryjnym lub na profesjonalnej platformie internetowej;
2) Reżyseria, autorstwo scenariusza, tekstu sztuki, scenografii, dramaturgia lub pierwszoplanowa rola – w przypadku widowiska teatralnego trwającego nie krócej niż 50 minut;
3) Reżyseria lub autorstwo: scenariusza, scenografii, zdjęć, realizacji, montażu, dramaturgia, produkcja, kierownictwo produkcji lub pierwszoplanowa rola – w przypadku widowiska telewizyjnego, słuchowiska lub teatru telewizji nie krócej niż 50 minut, zaprezentowanego w obiegu kinowym, radiowym, telewizyjnym lub muzealno-galeryjnym lub na profesjonalnej platformie internetowej;
4) Autorstwo utworu audiowizualnego animowanego (wykonanego w technice animacji płaskiej, przestrzennej, 3D, piksilacji, rotoskopii i technik eksperymentalnych) trwającego nie krócej niż 20 minut, zaprezentowanego w obiegu kinowym, telewizyjnym lub muzealno-galeryjnym lub na profesjonalnej platformie internetowej oraz animowane utwory audiowizualne krótsze nagrodzone i wyróżnione w prestiżowych międzynarodowych konkursach lub na prestiżowych festiwalach;
5) Reżyseria, autorstwo zdjęć, autorstwo scenariusza, produkcja, kierownictwo produkcji w przypadku filmu dokumentalnego nie krótszego niż 40 minut, zaprezentowanego w obiegu kinowym, telewizyjnym lub muzealno-galeryjnym lub na profesjonalnej platformie internetowej oraz krótsze filmy dokumentalne nagrodzone w prestiżowych międzynarodowych konkursach lub na prestiżowych festiwalach;
6) Retrospektywa dorobku ² w instytucji profesjonalnie zajmującej się prezentacją sztuki (galerie narodowe, centra sztuki współczesnej, muzea, galerie samorządowe, inne instytucje w tym NGO korzystające z publicznych funduszy dedykowanych prezentacji sztuki) lub w medium upowszechniającym (telewizja, radio, galeria lub

² Jako retrospektywę dorobku uznaje się przekrojową prezentację prac po co najmniej 15 latach działalności twórczej, prawa do nazwania kolejnej przekrojowej prezentacji dorobku retrospektywą nabiera się po kolejnych 10 latach (chyba że retrospektywa odbywa się w prestiżowej galerii za granicą).

na profesjonalnej platformie internetowej);

- 7) Autorska monografia artystyczna³ (minimum 5 arkuszy wydawniczych, publikacja retrospektywna, publikacja retrospektywna dorobku audiowizualnego; albo też stanowiąca prezentację nowego dzieła, tj. zawierająca co najmniej 50% prac publikowanych po raz pierwszy, recenzowana – recenzja prezentowanego dorobku artystycznego).

Punktacja:

- 20 pkt – w przypadku rozpowszechnienia w kraju
- 25 pkt – w przypadku rozpowszechnienia za granicą lub w kraju na międzynarodowej imprezie artystycznej o najwyższym prestiżu
- 50 pkt – w przypadku dzieła wybitnego, niezależnie od miejsca rozpowszechnienia i kategorii dzieła oraz retrospektywa dorobku
- W przypadku dzieł wieloautorskich stosuje się odpowiednio zasady ustalania liczby punktów określone dla monografii naukowych w ust. 2 lp. 1 i 3

- 1) Rekonstrukcja cyfrowa dzieła filmowego trwającego nie krócej niż 70 minut;
- 2) Reżyseria, autorstwo: scenariusza, scenografii, zdjęć, realizacji lub montażu, produkcja, kierownictwo produkcji lub pierwszoplanowa rola – w przypadku filmu trwającego od 3 do 70 minut, mającego premierę w obiegu kinowym, telewizyjnym lub galeryjnym lub na profesjonalnej platformie internetowej (z wyłączeniem seriali telewizyjnych powyżej 13 odcinków);
- 3) Reżyseria, autorstwo scenografii, scenariusza, tekstu sztuki, dramaturgia lub pierwszoplanowa rola – w przypadku widowiska teatralnego trwającego do 50 minut;
- 4) Rola drugoplanowa (z wyłączeniem epizodów i statystów) w filmie pełnometrażowym lub spektaklu teatralnym;
- 5) Reżyseria, autorstwo: scenariusza, scenografii, zdjęć, realizacji, montażu, produkcja, kierownictwo produkcji lub pierwszoplanowa rola – w przypadku widowiska telewizyjnego, słuchowiska lub teatru telewizji trwającego do 50 minut, zaprezentowanego w obiegu kinowym, telewizyjnym lub muzealno-galeryjnym lub na profesjonalnej platformie internetowej;
- 6) Reżyseria, autorstwo scenariusza, scenografii, zdjęć, produkcja, kierownictwo produkcji, montaż filmu animowanego (wykonanego w technice animacji płaskiej, przestrzennej, 3D, piksilacji, rotoskopii i technik eksperymentalnych) trwającego nie krócej niż 3 minuty, zaprezentowanego w obiegu kinowym, telewizyjnym lub muzealno-galeryjnym lub na profesjonalnej platformie internetowej.
- 7) Pełnienie funkcji kuratora wystawy, pełnienie funkcji kuratora spektaklu teatralnego;
- 8) Udział w zbiorowej retrospektywie dorobku (prezentowanej w instytucji profesjonalnie zajmującej się prezentacją sztuki (galerie narodowe, centra sztuki współczesnej, muzea, galerie samorządowe, inne instytucje w tym NGO korzystające z publicznych funduszy dedykowanych prezentacji sztuki) lub w medium upowszechniającym (telewizja, radio, galeria lub na profesjonalnej platformie internetowej)).

³ Autorstwo obejmuje tu poza autorstwem zamieszczonych w publikacji prac artystycznych także autorstwo lub współautorstwo (współpraca z kuratorem lub redaktorem artystycznym) koncepcji merytorycznej, układu prac oraz sposobu ich prezentacji, oznaczone odpowiednim zapisem w kolofonie publikacji.

Punktacja: • 10 pkt – w przypadku rozpowszechnienia w kraju • 15 pkt – w przypadku rozpowszechnienia za granicą
1) Inne rodzaje dzieł z zakresu dziedziny sztuka rozpowszechniane w formie publikacji (np. katalogi z wystaw o objętości co najmniej 3 arkuszy wydawniczych), nagrania albo publicznej prezentacji poza podmiotem; 2) Kierownictwo produkcji – w przypadku filmu trwającego nie krócej niż 3 minuty, mającego premierę w obiegu kinowym, telewizyjnym lub galeryjnym (z wyłączeniem seriali telewizyjnych); 3) Pełnienie funkcji organizatora warsztatów z zakresu dziedziny sztuka, koordynatora projektów badawczych i artystycznych, przedsięwzięć interdyscyplinarnych 4) Rekonstrukcja cyfrowa dzieła audiowizualnego od 3 do 70 minut; 5) Udział w wystawie zbiorowej zorganizowanej przez renomowaną galerię lub muzeum, ośrodek artystyczny, instytucję kultury lub uczelnię artystyczną; 6) Udział pracowników podmiotu w jury konkursu lub festiwalu z dziedziny sztuki, zorganizowanych poza podmiotem przez renomowany ośrodek artystyczny, instytucję kultury lub uczelnię artystyczną. Wykaz zawiera następujące dane dotyczące pracownika podmiotu oraz konkursu lub festiwalu: imię i nazwisko / nazwa i edycja festiwalu lub konkursu / zasięg festiwalu lub konkursu (ogólnopolski, międzynarodowy) / liczba podmiotów będących w konkursie lub festiwalu. Punktacja: • 5 pkt – w przypadku premierowego rozpowszechnienia w kraju • 7 pkt – w przypadku premierowego rozpowszechnienia za granicą

2) dyscyplina sztuki muzyczne:

OSIĄGNIĘCIE/RODZAJ
1) Autorstwo utworu muzycznego lub formy choreograficznej (wykonanie, nagranie lub wydanie, emisja w obiegu kinowym, teatralnym, telewizyjnym lub radiowym); 2) Prawykonanie utworu muzycznego (dyrygent, solista, kameralista, solista koncertu symfonicznego), pierwszoplanowa rola w spektaklu operowym, operetkowym, musicalowym baletowym, lub formie oratoryjno-kantatowej); 3) Nagranie autorskiej płyty CD, DVD, BLU-RAY (dyrygent, solista, kameralista, tancerz, reżyser dźwięku, choreograf w zakresie rytmiki i tańca lub baletu). Punktacja: • 20 pkt – w przypadku rozpowszechnienia w kraju • 25 pkt – w przypadku rozpowszechnienia za granicą lub w kraju na międzynarodowej imprezie artystycznej o najwyższym prestiżu • 50 pkt – w przypadku dzieła wybitnego, niezależnie od miejsca rozpowszechnienia i kategorii dzieła oraz retrospektywa dorobku • w przypadku dzieł wieloautorskich stosuje się odpowiednio zasady ustalania liczby punktów określone dla monografii naukowych w ust. 2 lp. 1 i 3

- 1) Premierowy recital muzyczny, dyrygowanie koncertem symfonicznym, kameralnym, chóralnym, spektaklem operowym lub baletowym, solista koncertu symfonicznego, kameralista, rola operetkowym, baletowym, lub formą oratoryjno-kantatową, prelekcja muzyczna (autorskie wystąpienie), solista/główna rola w spektaklu operowym, operetkowym, musicalowym, kantatowo-oratoryjnym, teatralnym, w filmie, tancerz - solista, zgranie warstwy dźwiękowej dzieła fonograficznego lub audiowizualnego, udział w gali baletowej, choreografia w zakresie technik, stylów i form tańca, opracowanie ruchu scenicznego dla zespołów pieśni i tańca, teatrów operowych, muzycznych, dramatycznych;
- 2) Autorstwo dźwięku form fonograficznych lub audiowizualnych (np. filmu, spektaklu, słuchowiska, koncertu, projektu multimedialnego);
- 3) Autorstwo libretta-scenariusza spektaklu w zakresie tańca;
- 4) Drugoplanowa rola w spektaklu operowym, operetkowym, musicalowym lub baletowym;
- 5) Prowadzenie kursów mistrzowskich i warsztatów master class.

Punktacja:

- 10 pkt – w przypadku rozpowszechnienia w kraju
- 20 pkt – w przypadku rozpowszechnienia za granicą lub w kraju na międzynarodowej imprezie artystycznej o najwyższym prestiżu
- 50 pkt – w przypadku dzieła wybitnego, niezależnie od miejsca rozpowszechnienia i kategorii dzieła oraz retrospektywa dorobku

- 1) Inne rodzaje dzieł z zakresu dziedziny sztuka rozpowszechniane w formie publikacji (np. katalogi z wystaw o objętości co najmniej 3 arkuszy wydawniczych), nagrania albo publicznej prezentacji poza podmiotem;

Punktacja:

- 5 pkt – w przypadku rozpowszechnienia w kraju
 - 10 pkt – w przypadku rozpowszechnienia za granicą
- 2) Kierownictwo produkcji – w przypadku filmu trwającego nie krócej niż 3 minuty, mającego premierę w obiegu kinowym, telewizyjnym lub galeryjnym (z wyłączeniem seriali telewizyjnych);

Punktacja:

- 10 pkt
- 3) Pełnienie funkcji kuratora wystawy, organizatora warsztatów, kursów festiwalu z zakresu dziedziny sztuka, koordynatora projektów badawczych i artystycznych, przedsięwzięć interdyscyplinarnych;

Punktacja:

- 5 pkt – w przypadku imprezy krajowej
 - 10 pkt – w przypadku imprezy międzynarodowej
- 4) udział pracowników podmiotu w jury konkursu lub festiwalu z dziedziny sztuki, zorganizowanych poza podmiotem przez renomowany ośrodek artystyczny, instytucję kultury lub uczelnię artystyczną.

Punktacja:

- 5 pkt – w przypadku imprezy krajowej,
- 10 pkt – w przypadku imprezy międzynarodowej

1) Autorstwo monografii artystycznej w formie partytury posiadającej nr ISMN (jednego autora lub zbiorowej) – 20 pkt;
2) Redakcja lub edycja źródłowo-krytyczna monografii artystycznej w formie partytury posiadającej nr ISMN (jednego autora lub zbiorowej) – 10 pkt.
Nagranie monograficznej płyty lub albumu CD, DVD, BLU-RAY – 15 pkt dla wykonawcy, nagranie monograficzne DVD/BR, rejestracja TV w zakresie teatru, tańca – reżyser, choreograf – 15 pkt.

3) dyscyplina sztuki plastyczne:

OSIĄGNIĘCIE/RODZAJ
1) Autorstwo dzieła plastycznego rozpowszechnionego w przestrzeni publicznej, realizacji multimedialnej, performatywnej, interdyscyplinarnej, cyklu prac plastycznych; 2) Autorstwo dzieła konserwatorskiego wraz z projektem i dokumentacją; 3) Indywidualna autorska wystawa prezentująca dzieła zrealizowane w zakresie dyscypliny sztuki plastyczne, zorganizowana przez renomowany ośrodek artystyczny, instytucję kultury lub uczelnię artystyczną (z wyłączeniem uczelni macierzystej); 4) Autorstwo znaczącego dzieła zrealizowanego w zakresie dyscypliny sztuki plastyczne – potwierdzone dowodem sprzedaży dzieła, lub dokumentem potwierdzającym autorstwo – z zakresu sztuk projektowych, wzornictwa przemysłowego, architektury wnętrz (w przestrzeni publicznej i prywatnej), architektury krajobrazu, komunikacji wizualnej, malarstwa, rzeźby, grafiki, scenografii, itp.; 5) Autorstwo dzieła zrealizowanego w zakresie dyscypliny sztuki plastyczne, nagrodzonego na prestiżowej wystawie, lub konkursie, również powstałego w okresie poprzedzającym okres ewaluacji; 6) Autorstwo utworu audiowizualnego animowanego (wykonanego w technice animacji płaskiej, przestrzennej, 3D, piksilacji, rotoskopii i technik eksperymentalnych) trwającego nie krócej niż 20 minut, zaprezentowanego w obiegu kinowym, telewizyjnym lub muzealno-galeryjnym lub na profesjonalnej platformie internetowej oraz krótsze animowane utwory audiowizualne nagrodzone i wyróżnione w prestiżowych międzynarodowych konkursach lub na prestiżowych festiwalach; 7) Retrospektywa dorobku⁴ w instytucji profesjonalnie zajmującej się prezentacją sztuki (galerie narodowe, centra sztuki współczesnej, muzea, galerie samorządowe, inne instytucje w tym NGO korzystające z publicznych funduszy dedykowanych prezentacji sztuki); 8) Autorska monografia artystyczna⁵ (minimum 5 arkuszy wydawniczych, publikacja retrospektywna albo też stanowiąca prezentację nowego dzieła, tj. zawierająca co

⁴ Jako retrospektywę dorobku uznaje się przekrojową prezentację prac po co najmniej 10 latach działalności twórczej, prawa do nazwania kolejnej przekrojowej prezentacji dorobku retrospektywą nabiera się po kolejnych 10 latach (chyba że retrospektywa odbywa się w prestiżowej galerii za granicą).

⁵ Autorstwo obejmuje tu poza autorstwem zamieszczonych w publikacji prac artystycznych także autorstwo lub

najmniej 50% prac publikowanych po raz pierwszy, recenzowana – recenzja prezentowanego dorobku artystycznego). Punktacja: • 20 pkt – w przypadku rozpowszechnienia w kraju • 25 pkt – w przypadku rozpowszechnienia za granicą lub w kraju na międzynarodowej imprezie artystycznej o najwyższym prestiżu • 50 pkt – w przypadku dzieła wybitnego, niezależnie od miejsca rozpowszechnienia i kategorii dzieła
1) Autorstwo dzieła zrealizowanego w zakresie dyscypliny sztuki plastyczne prezentowanego w obiegu galeryjnym; 2) Indywidualna autorska wystawa prezentująca dzieła zrealizowane w zakresie dyscypliny sztuki plastyczne, zorganizowana w uczelni macierzystej; 3) Udział w wystawie zbiorowej zorganizowanej przez renomowaną galerię lub muzeum, ośrodek artystyczny, instytucję kultury lub uczelnię artystyczną; 4) Autorstwo dzieła zrealizowanego w zakresie dyscypliny sztuki plastyczne – potwierdzone dowodem sprzedaży projektu, lub dokumentem potwierdzającym autorstwo – z zakresu wzornictwa przemysłowego, architektury wnętrz (w przestrzeni publicznej i prywatnej), architektury krajobrazu, komunikacji wizualnej, oraz grafiki, scenografii, itp.; 5) Reżyseria, autorstwo scenariusza, scenografii, zdjęć, produkcja, kierownictwo produkcji, montaż filmu animowanego (wykonanego w technice animacji płaskiej, przestrzennej, 3D, piksilacji, rotoskopii i technik eksperymentalnych) trwającego nie krócej niż 3 minuty, zaprezentowanego w obiegu kinowym, telewizyjnym lub muzealno-galeryjnym lub na profesjonalnej platformie internetowej; 6) autorstwo mniejszych prac konserwatorskich, projekt konserwatorski; 7) Konserwacja lub rekonstrukcja zabytkowego instrumentu muzycznego. Punktacja: • 10 pkt – w przypadku rozpowszechnienia w kraju • 15 pkt – w przypadku rozpowszechnienia za granicą lub w kraju na międzynarodowej imprezie artystycznej o najwyższym prestiżu
1) Inne rodzaje dzieł z zakresu dziedziny sztuka rozpowszechniane w formie publikacji (np. katalogi z wystaw o objętości co najmniej 3 arkuszy wydawniczych), nagrania albo publicznej prezentacji poza podmiotem; 2) Redakcja artystyczna monografii artystycznej⁶; 3) Udział pracowników podmiotu w jury konkursu lub festiwalu z dziedziny sztuki, zorganizowanych poza podmiotem przez renomowany ośrodek artystyczny, instytucję kultury lub uczelnię artystyczną; 4) Pełnienie funkcji kuratora wystawy, organizatora warsztatów z zakresu dziedziny sztuka, koordynatora projektów badawczych i artystycznych, przedsięwzięć interdyscyplinarnych. Punktacja: • 5 pkt. za każde przedsięwzięcie

współautorstwo (współpraca z kuratorem lub redaktorem artystycznym) koncepcji merytorycznej, układu prac oraz sposobu ich prezentacji, oznaczone odpowiednim zapisem w kolofonie publikacji.

⁶ Redakcja artystyczna obejmuje tu współpracę z autorem lub kuratorem i autorstwo/współautorstwo koncepcji merytorycznej, doboru i układu prac oraz sposobu ich prezentacji, oznaczone odpowiednim zapisem w kolofonie publikacji.

Załącznik nr 2

**WYKAZ OBSZARÓW TEMATYCZNYCH CZASOPISM NAUKOWYCH
OKREŚLONYCH WEDŁUG KLASYFIKACJI ASCJ WŁAŚCIWYCH DLA
POSZCZEGÓLNYCH CZASOPISM NAUKOWYCH**

Dyscyplina naukowa	Obszary tematyczne określone według klasyfikacji ASCJ czasopism naukowych				

41 wierszy i 340 kolumn

Załącznik nr 3

ALGORYTM PORÓWNIANIA PODMIOTU Z PODMIOTEM REFERENCYJNYM

1. Ustala się metodę porównań parami, wykorzystującą ważoną relację przewyższania, zgodnie z którą podstawę do określenia kategorii naukowej proponowanej dla działalności naukowej podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej stanowią:

- 1) oceny w zakresie każdego z 3 podstawowych kryteriów ewaluacji, o których mowa w art. 268 ust. 1 ustawy;
- 2) wartości referencyjne w zakresie każdego z 3 podstawowych kryteriów ewaluacji, ustalone przez Komisję i zatwierdzone przez ministra dla kategorii naukowych A, B+ i B w każdej dyscyplinie naukowej albo artystycznej.

2. W wyniku porównania przyznanych podmiotowi ocen, o których mowa w § 10 albo § 11 ust. 4, § 14 i § 15 ust. 8, z wartościami referencyjnymi dla kategorii naukowych A, B+ i B, w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej w zakresie każdego podstawowego kryterium, punkty są przyznawane w następujący sposób:

- 1) do porównania stosuje się 2 wartości progowe ustalone przez Komisję:
 - a) próg nierozróżnialności D ustalany jako odpowiedni procent niższej z ocen (oceny przyznanej podmiotowi albo wartości referencyjnej) w zakresie i-tego podstawowego kryterium,
 - b) próg pełnego przewyższania G ustalany jako odpowiedni procent oceny przyznanej niższej ocenionemu podmiotowi (poddawanemu ewaluacji albo referencyjnemu) w ramach i-tego kryterium;
- 2) jeżeli różnica między wartością oceny przyznanej podmiotowi oraz wartością referencyjną w zakresie i-tego podstawowego kryterium:
 - a) nie przekracza założonego progu nierozróżnialności D, to działalność naukowa podmiotów w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej w zakresie tego podstawowego kryterium jest traktowana równorzędnie, a wynik punktowy jej porównania P_i wynosi 0 punktów,
 - b) przekracza próg pełnego przewyższania G, to wynik punktowy ich porównania P_i dla wyższej z tych wartości wynosi +1 punkt, a wynik punktowy ich porównania P_i dla niższej z tych wartości wynosi -1 punkt,
 - c) znajduje się między wartościami progowymi, o których mowa w pkt 1, to wynik punktowy ich porównania P_i jest:

- dodatni – dla podmiotu, którego działalność naukowa w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej w zakresie i-tego podstawowego kryterium została oceniona wyżej,
- ujemny – dla podmiotu, którego działalność naukowa w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej w zakresie i-tego podstawowego kryterium została oceniona niżej
- i jest obliczany jako stosunek dodatniej różnicy ocen obu podmiotów ΔO , pomniejszonej o D, do różnicy progu pełnego przewyższania G i progu nierozróżnialności D, zgodnie z tabelą nr 1.

Tabela nr 1

Założenia i symbole: $O_i(X)$ – ocena działalności naukowej podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej (X) w zakresie i-tego podstawowego kryterium $O_i(R)$ – wartość referencyjna w zakresie i-tego podstawowego kryterium (R) $P_i(X,R)$ – wynik porównania oceny działalności naukowej podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej (X) z wartością referencyjną (R) w ramach i-tego podstawowego kryterium (z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku)		
Możliwe przypadki (zgodnie z pkt 2)	$P_i(X,R)$ $O_i(X) \geq O_i(R)$ $\Delta O = O_i(X) - O_i(R)$	$P_i(X,R)$ $O_i(X) < O_i(R)$ $\Delta O = O_i(R) - O_i(X)$
$\Delta O \geq G$	1	- 1
$G > \Delta O > D$	$(\Delta O - D)/(G - D)$	$-(\Delta O - D)/(G - D)$
$\Delta O \leq D$	0	0

3. Całkowity wynik punktowy $V(X,R)$ porównania oceny działalności naukowej podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej (X) z wartością referencyjną (R) jest ważoną sumą wyników porównań względem poszczególnych podstawowych kryteriów, z uwzględnieniem wag dla tych kryteriów zdefiniowanych odrębnie dla każdej dyscypliny naukowej albo artystycznej, według wzoru (z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku):

$$V(X,R) = W1 \times P1(X,R) + W2 \times P2(X,R) + W3 \times P3(X,R) + W4$$

gdzie:

$V(X,R)$ – oznacza całkowity wynik punktowy porównania oceny działalności naukowej podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej (X) z wartościami referencyjnymi (R);

$P1(X,R) \div P3(X,R)$ – oznaczają wynik punktowy porównania oceny działalności naukowej podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej (X) z wartością referencyjną (R) w zakresie poszczególnych podstawowych kryteriów ewaluacji, zgodnie z ust. 2;

$W1 \div W3$ – oznaczają wagi przypisane poszczególnym podstawowym kryteriom ewaluacji zgodnie z tabelą nr 2.

Tabela nr 2

Podstawowe kryterium ewaluacji	Waga podstawowego kryterium ewaluacji
Dyscypliny naukowe w dziedzinach nauk humanistycznych i nauk społecznych	
1. Poziom naukowy prowadzonej działalności naukowej	70
2. Efekty działalności naukowej	10
3. Wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki	20
Dyscypliny naukowe w dziedzinach nauk przyrodniczych, nauk medycznych i nauk o zdrowiu oraz nauk rolniczych	
1. Poziom naukowy prowadzonej działalności naukowej	70
2. Efekty działalności naukowej	10
3. Wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki	20
Dyscypliny naukowe w dziedzinie nauk rolniczych	
1. Poziom naukowy prowadzonej działalności naukowej	60
2. Efekty działalności naukowej	20
3. Wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki	20
Dyscypliny naukowe w dziedzinach nauk ścisłych i nauk technicznych	
1. Poziom naukowy prowadzonej działalności naukowej	60

2.	Efekty działalności naukowej	20
3.	Wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki	20
Dyscypliny artystyczne		
1.	Poziom artystyczny prowadzonej działalności naukowej	80
2.	Wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki	20

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 268 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz.), zwanej dalej „ustawą”.

Projekt rozporządzenia określa rodzaje osiągnięć naukowych i artystycznych uwzględnianych w ewaluacji jakości działalności naukowej, szczegółowe kryteria ich oceny, sposób określania kategorii naukowej, a także sposób przeprowadzania ewaluacji, mając na uwadze specyfikę prowadzenia działalności naukowej w ramach dziedzin oraz specyfikę osiągnięć, o których mowa w art. 458 ustawy, porównywalność wyników osiąganych przez podmioty w ramach dyscyplin, a także rzetelność i przejrzystość ewaluacji. Projekt uwzględnia cele i priorytety polityki naukowej, do których należą: podnoszenie jakości prowadzenia działalności naukowej oraz poprawa pozycji nauki polskiej w skali międzynarodowej.

Rozwiązania zaproponowane w projekcie rozporządzenia mają na celu umożliwienie przeprowadzania w sposób maksymalnie obiektywny ewaluacji działalności naukowej, przy zachowaniu możliwie największej przejrzystości całego procesu.

W wyniku ewaluacji podmiotom prowadzącym działalność naukową, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1–6 i 8 ustawy, zwanych dalej „podmiotami”, będzie przyznawana kategoria naukowa A+, A, B+, B lub C.

Ewaluacja będzie przeprowadzana na podstawie informacji zgromadzonych w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, zwany dalej „Systemem POL-on”.

Ewaluację będzie przeprowadzać Komisja Ewaluacji Nauki, zwana dalej „Komisją”.

Przy ewaluacji będą stosowane następujące kryteria szczególne:

- 1) poziom naukowy lub artystyczny prowadzonej działalności;
- 2) efekty finansowe badań naukowych i prac rozwojowych;
- 3) wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki.

Ocena poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej w zakresie badań naukowych i prac rozwojowych będzie dokonywana na podstawie szczegółowych parametrów dotyczących następujących osiągnięć:

- 1) artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych i w materiałach konferencyjnych, zamieszczonych w wykazie czasopism naukowych określonym na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy, zwanym dalej „wykazem czasopism”;
- 2) artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych niezamieszczonych wykazie czasopism;
- 3) monografie naukowe wydane przez wydawnictwa ujęte w wykazie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy oraz redakcję naukową takich monografii i rozdziały w takich monografiach;
- 4) monografie naukowe, redakcję naukową takich monografii i rozdziały w takich monografiach wydane przez wydawnictwa nie ujęte wykazie wydawnictw, o którym mowa w pkt 3;
- 5) udzielone patenty na wynalazki.

Ocena poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej będzie dokonywana na podstawie szczegółowych parametrów określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia z uwzględnieniem patentów. W załączniku będzie także przedstawiona punktacja poszczególnych osiągnięć artystycznych.

W ewaluacji uwzględniane będą osiągnięcia, których autorzy albo współautorzy:

- 1) zostali uwzględnieni przy określeniu liczby N w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej,
- 2) odbywali w danym podmiocie w okresie objętym ewaluacją kształcenie w szkole doktorskiej w dyscyplinie naukowej lub artystycznej, w której przygotowywana była rozprawa doktorska, której promotorem był pracownik podmiotu

– i złożyli oświadczenie, o którym mowa w art. 266 ust. 12 ustawy, oraz wskazali podmiot jako miejsce prowadzenia działalności naukowej, której wyniki stanowiły podstawę do opracowania artykułu naukowego lub monografii naukowej lub innego osiągnięcia naukowego lub artystycznego.

W § 5–10 określono rodzaje osiągnięć oraz szczegółowe kryteria ich stosowane przy ocenie poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej w zakresie badań naukowych i prac rozwojowych i punktacji tych osiągnięć.

Rodzaj publikacji	Podstawa punktowania	Zakres punktowy	Uwagi
Artykuł indeksowany w czasopismach oraz materiałach konferencyjnych indeksowanych w bazie Scopus lub Web of Science	Wykaz ustalony przez Ministra	20, 40, 70, 100, 140, 200 pkt	Czasopisma i materiały z konferencji rankingowane w oparciu o wskaźnik bibliometryczny z bazy Scopus lub Web of Science będą 20 pkt – czasopismo z najniższego kwartyła wykazu 40 pkt – czasopismo z górnych 75% wykazu 70 pkt – czasopismo z górnych 50% wykazu 100 pkt – czasopismo z najwyższego kwartyła wykazu 140 pkt – czasopismo z najwyższego decyla wykazu 200 pkt – czasopismo z najwyższego centyla wykazu
Monografia	Wykaz ustalony przez Ministra	80 lub 250	1. Punktowanie będzie oparte na liście wydawnictw, w którym będą – na wzór skandynawski – <i>Poziom 1</i> , <i>Poziom 2</i> , 2. Ranking na <i>Poziomie 1</i> będzie przygotowywany we współpracy z Biblioteką Narodową i będzie obejmował uznane krajowe wydawnictwa o zasięgu krajowym i zagraniczne, 3. Ranking na <i>Poziomie 2</i> będzie przygotowywany w oparciu o istniejące i używane w wielu krajach międzynarodowe zestawienia najbardziej prestiżowych wydawców międzynarodowych.
Monografia pod redakcją (redakcja)		40 lub 125	
Rozdział w monografii		20 lub 70	
Monografia, monografia pod redakcją, rozdział w monografii	<i>Ryczałt</i>	20, 10, 5 (odpowiednio)	Monografia wydana przez wydawcę nieuwzględnionego w wykazie wydawców
Publikacja w czasopiśmie	<i>Ryczałt</i>	5	Artykuł musi spełnić wymogi formalne: min. 4 strony, bibliografia załącznikowa, odpowiedni aparat

nieindeksowa- nym w bazie Scopus			metodyczny uznany w danej dyscyplinie naukowej.
Patenty		50	Za patent na wynalazek udzielony podmiotowi w państwach należących do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju „OECD”, albo w procedurze zgodnej z Układem o Współpracy Patentowej (<i>Patent Cooperation Treaty</i>); którego twórcą albo współtwórcą jest pracownik podmiotu
		30	Za patent na wynalazek udzielony podmiotowi udzielonego podmiotowi przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, którego twórcą albo współtwórcą jest pracownik podmiotu
		15	Za patent udzielony przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej albo za granicą innemu podmiotowi niż oceniany, którego twórcą albo współtwórcą jest pracownik ocenianego podmiotu

Kryteria szczegółowe oceny poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej:

- 1) Liczba uwzględnianych osiągnięć – 3 N
- 2) patenty nie są wliczane do limitu ale ich liczba uwzględniana w ewaluacji nie może być wyższa niż 0,5 N;
- 3) liczba uwzględnianych monografii, rozdziałów w monografiach i redakcji naukowych monografii naukowych nie może być większa niż:
 - a) w dziedzinie nauk humanistycznych i w dziedzinie nauk społecznych – 40%,
 - b) w pozostałych dziedzinach nauki – 10%;
- 4) każde osiągnięcie jest uwzględniane w danym podmiocie tylko raz z zastrzeżeniem, że w przypadku badań naukowych interdyscyplinarnych, wieloautorskie artykuły naukowe, za opublikowanie których przyznaje się 140 albo 200 pkt, mogą być uwzględnione w danym podmiocie w dyscyplinach, w których ich współautorzy są uwzględnieni przy ustalaniu liczby N. Analogicznie wieloautorskie monografie

naukowe, za opublikowanie których przyznaje się 250 pkt mogą być uwzględnione w danym podmiocie w dyscyplinach, w których ich współautorzy są uwzględnieni przy ustalaniu liczby N;

- 5) liczba tych osiągnięć autorstwa albo współautorstwa pracownika w danej dyscyplinie nie może być większa niż liczba będąca wynikiem iloczynu liczby 4 i udziału czasu pracy w danej dyscyplinie, o której mowa w art. 344 ust. 1 pkt 16 po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej;
- 6) liczbę osiągnięć $3N$ zmniejsza się o 3, gdy uwzględniony w niej pracownik nie był w okresie objętym ewaluacją w danej dyscyplinie autorem ani współautorem żadnego z osiągnięć;
- 7) nie mniej niż 80% artykułów naukowych, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 1 i 2, uwzględnia się w dyscyplinie naukowej wskazanej w oświadczeniu, o którym mowa w art. 266 ust. 12 ustawy, jeżeli artykuł został opublikowany w czasopiśmie naukowym, którego obszar tematyczny określony według klasyfikacji *All Science Journal Classification* (ASJC) jest zgodny z tą dyscypliną.

Obszary tematyczne ustalone według klasyfikacji *All Science Journal Classification* (ASJC) czasopism naukowych ujętych w wykazie czasopism, właściwe dla dyscyplin naukowych określone będą w załączniku do rozporządzenia.

Liczba N jest średnią arytmetyczną liczby pracowników zatrudnionych w podmiocie przy prowadzeniu działalności naukowej w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej w poszczególnych latach z okresu objętego ewaluacją, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, ustalonej na podstawie oświadczeń złożonych przez pracowników. Pracownik może złożyć oświadczenie tylko w jednym podmiocie i nie więcej niż w dwóch dyscyplinach.

Liczba N jest określana na podstawie informacji zawartych w systemie POL-on w wykazie nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia oraz osób biorących udział w prowadzeniu działalności naukowej.

Kryteria oceny publikacji wieloautorskich przedstawiono w poniższej tabeli.

Oznaczenia w tabeli:

n – oznacza liczbę autorów artykułu naukowego lub monografii będących pracownikami ewaluowanego podmiotu lub osobami, które odbywały w danym podmiocie

w okresie objętym ewaluacją kształcenie w szkole doktorskiej,

m – oznacza liczbę autorów monografii ogółem,

100% – oznacza przyznanie 100% punktów jakie przyznaje się za autorstwo bez względu na stosunek liczby autorów z jednostki do wszystkich autorów.

Typ publikacji	Punktacja za autorstwo	Punktacja za publikację wieloautorską
Monografia, praca pod redakcją, rozdział – <i>Poziom 2</i>	250, 125, 70	100%
Artykuł w czasopiśmie z wykazu czasopism	200	
	140	
	100	$\sqrt{n/m}$, min 10%
	70	
	40	
Monografia, praca pod redakcją, rozdział – <i>Poziom 1</i>	80, 40, 20	n/m , min 10%
Artykuł w czasopiśmie z wykazu czasopism	20	
Artykuł w czasopiśmie spoza wykazu	5	
Monografia, monografia pod redakcją, rozdział w monografii spoza wykazu	20, 10, 5	

Przyjęte rozwiązania będą stymulować prowadzenie działalności naukowej o wysokim poziomie czego odzwierciedleniem będą publikacje o wysokim prestiżu naukowym.

Ocena poziomu artystycznego prowadzonej działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej jest dokonywana na podstawie eksperckiej oceny osiągnięć artystycznych właściwych dla poszczególnych dyscyplin artystycznych. W załączniku nr 1 do rozporządzenia określono szczegółowy katalog osiągnięć uwzględnianych przy ewaluacji działalności naukowej w dyscyplinach artystycznych.

Kryterium „efekty finansowe badań naukowych i prac rozwojowych” zgodnie z § 12 w zakresie badań naukowych lub prac rozwojowych obejmuje następujące rodzaje osiągnięć:

- 1) projekty obejmujące badania naukowe lub prace rozwojowe finansowane w trybie konkursowym przez instytucje zagraniczne, organizacje międzynarodowe lub instytucje krajowe, z wyłączeniem projektów finansowanych ze środków, o których mowa w art. 366 pkt 1–8, 10, 12 i 15 ustawy;
- 2) projekty obejmujące badania naukowe lub prace rozwojowe finansowane przez przedsiębiorców;
- 3) środki finansowe uzyskane przez ewaluowany podmiot z tytułu komercjalizacji bezpośredniej lub pośredniej wyników badań naukowych lub prac rozwojowych.

Liczba projektów uwzględnianych przy ocenie efektów działalności naukowej w zakresie badań naukowych lub prac rozwojowych w danej dyscyplinie nie może być większa niż liczba N. Przy ocenie będzie uwzględniana rola podmiotu w realizacji projektu.

W ramach kryterium „wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki” ocenę przeprowadza się na podstawie, przedstawionych w systemie POL-on, opisów zawierających udowodnione, w szczególności w formie artykułów naukowych, monografii naukowych, raportów, cytowań w innych dokumentach lub publikacjach, projektów z zakresu architektury i architektury krajobrazu, związek między najważniejszymi wynikami badań naukowych lub prac rozwojowych albo działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej a gospodarką, ochroną zdrowia, kulturą i sztuką, ochroną środowiska przyrodniczego lub innymi czynnikami wpływającymi na rozwój cywilizacyjny społeczeństwa, zwanych dalej „opisami wpływu”. Ocenie będą podlegać nie więcej niż 0,1 liczby N ale nie mniej niż 2 opisy wpływu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej.

Przy ocenie wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki uwzględnia się badania naukowe, prace rozwojowe lub działalność naukową w zakresie

twórczości artystycznej, które były prowadzone w okresie objętym ewaluacją albo przed tym okresem, ale ich wpływ na te obszary został ujawniony i opisany w okresie objętym ewaluacją.

Przy ocenie wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki uwzględnia 2 opisy wpływu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej, dla podmiotów których liczba N jest mniejsza niż 50 i nie więcej niż 5 opisów wpływu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej dla pozostałych podmiotów.

Opis wpływu:

- 1) nie może mieć większej objętości niż 0,2 arkusza wydawniczego;
- 2) sporządza się w języku polskim i w języku angielskim.

Każdy opis wpływu jest oceniany przez 3 ekspertów, w tym jeden ekspert z prestiżowego zagranicznego ośrodka naukowego. Ekspertów powołuje Przewodniczący Komisji na wniosek właściwych członków Komisji, reprezentujących dziedziny nauki lub sztuki właściwe dla poszczególnych dyscyplin naukowych i artystycznych. Punktacja:

- 1) 100 pkt – za opis wpływu wyników działalności naukowej o dużym znaczeniu międzynarodowym;
- 2) 70 pkt – za opis wpływu wyników działalności naukowej o dużym znaczeniu krajowym;
- 3) 50 pkt – za opis wpływu wyników działalności naukowej o średnim znaczeniu międzynarodowym;
- 4) 35 pkt – za opis wpływu wyników działalności naukowej o średnim znaczeniu krajowym;
- 5) 20 pkt – za opis wpływu wyników działalności naukowej o małym znaczeniu międzynarodowym;
- 6) 10 pkt – za opis wpływu wyników działalności naukowej o małym znaczeniu krajowym.

Każda ocena wymaga uzasadnienia o objętości nie mniejszej niż 1800 znaków ze spacjami.

ALGORYTM DO USTALANIA KATEGORII NAUKOWEJ

Komisja Ewaluacji Nauki określa dla każdej dyscypliny naukowej i artystycznej, po jednym zestawie wartości referencyjnych dla kategorii naukowych A, B+ i B. Zestaw składa się z 3 wartości referencyjnych ocen punktowych określonych dla każdego z kryteriów

ewaluacji. Wartości referencyjne określa się w odniesieniu do standardów międzynarodowych, w szczególności na podstawie informacji z baz danych bibliometrycznych, z uwzględnieniem osiągnięć będących wynikiem prowadzonej działalności naukowej przez ewaluowane podmioty w poszczególnych dyscyplinach naukowych w ocenianym okresie na podstawie informacji z systemu POL-on.

Wartości referencyjne zatwierdza Minister. Każda jednostka jest porównywana z jednostkami referencyjnymi dla kategorii A, B+ i B.

Komisja określa kategorię naukową A, B+, B albo C proponowaną dla podmiotu w ramach każdej dyscypliny naukowej albo artystycznej, w której prowadzi on działalność naukową, na podstawie porównania przyznanych mu ocen, o których mowa w § 10 albo § 11 ust. 4, § 14, § 15 ust. 8 z uwzględnieniem § 8 ust. 5 z odpowiednimi wartościami referencyjnymi dla kategorii naukowych A, B+ i B, stosując algorytm określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

Nieujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej A, obliczony według wzoru określonego w ust. 4 załącznika nr 2 do rozporządzenia, stanowi podstawę do zaliczenia działalności naukowej tego podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowej A.

Ujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej A i nieujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej B+, obliczone według wzoru określonego w ust. 4 załącznika nr 2 do rozporządzenia, stanowią podstawę do zaliczenia działalności naukowej tego podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowej B+.

Ujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej B+ i nieujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej B, obliczone według wzoru określonego w ust. 4 załącznika nr 2 do rozporządzenia, stanowią podstawę do zaliczenia działalności naukowej tego podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowej B.

Ujemny wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej B stanowi podstawę do zaliczenia działalności naukowej tego podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowej C.

Do porównywania ocen wykorzystuje się ważoną relację przewyższania, o której mowa w ust. 1–4 załącznika nr 2 do rozporządzenia.

W projekcie przewidziano odrębny tryb oceny podmiotów prowadzących działalność naukową na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa, objętych ochroną informacji niejawnych, określony w § 18. Ocena takich podmiotów będzie przeprowadzana w 2 etapach. W pierwszym etapie podmiot będzie podlegać ocenie analogicznie jak pozostałe podmioty. W drugim etapie przeprowadzana jest dodatkowa ocena podmiotu w ramach kryteriów: a) efekty działalności naukowej; b) wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki.

Ocena ta będzie przeprowadzana w siedzibie jednostki przez zespół ewaluacji, w skład którego wejdą eksperci posiadający poświadczenie bezpieczeństwa upoważniające do dostępu do informacji niejawnych oznaczonych klauzulą „tajne”. Zespół ten uwzględni w ocenie w szczególności poziom naukowy prowadzonych badań naukowych lub prac rozwojowych i osiągniętych wyników oraz ich znaczenie z punktu widzenia obronności i bezpieczeństwa państwa. Dodatkowe oceny podmiotu sumuje się z odpowiednio z ocenami uzyskanymi w ramach pierwszego etapu.

PRYZNAWANIE KATEGORII A+

Zgodnie z § 17 projektu rozporządzenia w celu wyłonienia i wskazania ministrowi podmiotów wiodących w danej dyscyplinie pod względem jakości działalności naukowej, znacznie wyróżniających się poziomem prowadzonych badań naukowych lub prac rozwojowych lub działalności artystycznej, został zaprojektowany sposób przeprowadzania dodatkowej oceny eksperckiej.

Dodatkowej ocenie podlegają podmioty, których działalność naukowa w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej:

- 1) została zaliczona do kategorii naukowej A;
- 2) uzyskała w ramach kryterium, o którym mowa w art. 268 ust. 1 pkt 1 ustawy, ocenę o wartości nie mniejszej niż 80% najwyższej oceny w danej dyscyplinie naukowej albo

artystycznej.

Ocenę ekspercką przeprowadza dwóch ekspertów powołanych przez Przewodniczącego Komisji, w tym co najmniej jeden ekspert z naukowego ośrodka zagranicznego. Ocenę w zakresie dyscyplin artystycznych przeprowadza jeden ekspert, z tym, że nie mniej niż 50% ogólnej liczby opisów wpływu w danej dyscyplinie oceniają eksperci z artystycznych ośrodków zagranicznych.

Ocenę przeprowadza się na podstawie analizy wyników działalności naukowej podmiotu w danej dyscyplinie naukowej branych pod uwagę przy ewaluacji, z uwzględnieniem w szczególności międzynarodowego znaczenia w danej dyscyplinie:

- 1) osiągnięć uwzględnianych w ramach kryterium I, dla rozwoju dyscypliny naukowej, w tym artykułów naukowych, monografii naukowych albo dzieł artystycznych, mogących mieć wpływ na podejmowanie nowych kierunków badań;
- 2) efektów działalności naukowej oraz jej wpływu na rozwój cywilizacji, w tym kultury i sztuki.

Dodatkowa ocena na celu ocenę jakości i efektów działalności naukowej podmiotu w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej w odniesieniu do jakości i efektów działalności naukowej wiodących ośrodków naukowych na świecie w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej o zbliżonym potencjale. Eksperci sporządzają opinię wraz z uzasadnieniem o objętości nie mniejszej niż 1800 znaków ze spacjami.

Komisja, zgodnie z § 19 projektu rozporządzenia, podejmie uchwałę w sprawie kategorii naukowych proponowanych dla ocenionych podmiotów w poszczególnych dyscyplinach. Uchwałę tę Przewodniczący Komisji niezwłocznie przekaże.

Ponadto, zgodnie z § 22 projektu rozporządzenia w przypadku ewaluacji jakości działalności naukowej przeprowadzanej w roku 2021, za publikacje wydane w czasopismach naukowych będących przedmiotem projektów finansowanych w ramach programu, o którym mowa w art. 402 ustawy z dnia – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz.) przyznaje się liczbę punktów w wysokości 20 pkt.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie ewaluacji jakości działalności naukowej Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jarosław Gowin, Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Bogdan Szkup, zastępca dyrektora Departamentu Nauki, tel. 22 628 57 85, e-mail: bogdan.szakup@mnisw.gov.pl	Data sporządzenia 2018.02.23 Źródło: wykonanie upoważnienia zawartego w art. 268 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz.) Nr w wykazie prac
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 268 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz.) i określa rodzaje osiągnięć naukowych i artystycznych uwzględnianych w ewaluacji jakości działalności naukowej, szczegółowe kryteria ich oceny, sposób określania kategorii naukowej, a także sposób przeprowadzania i dokumentowania ewaluacji, mając na uwadze specyfikę prowadzenia działalności naukowej w ramach dziedzin. Przedmiotem krytyki obecnego modelu ewaluacji jest duże obciążenia administracyjne związane ze zbieraniem i weryfikacją danych na potrzeby ewaluacji; niedostateczne odniesienie do poziomu działalności naukowej w skali międzynarodowej przy jednoczesnym sprawozdawaniu wielu parametrów, które nie mają istotnego wpływu na wyniki ewaluacji; niewłaściwy kierunek zależności między kategorią naukową a nadawaniem stopni naukowych; niedostateczne zróżnicowanie ocen podmiotów (obecnie – na poziomie jednostek naukowych) i utrudniona porównywalność jednostek naukowych należących do tej samej grupy wspólnej oceny ze względu na ich zróżnicowany profil badawczy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt zmniejsza obciążenia administracyjne związane z procesem ewaluacji dzięki wykorzystaniu danych wprowadzonych do innych, powszechnie uznawanych systemów informacji o nauce, w szczególności zamieszczonych na koncie powiązanych z elektronicznym identyfikatorem naukowca ORCID. Ograniczona zostaje liczba kryteriów ewaluacji (z czterech do trzech), jak również sprawozdawanych parametrów. W ocenie kryterium 1. (poziom naukowy) uwzględniane będą jedynie następujące osiągnięcia:

- 1) artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych i w materiałach konferencyjnych, zamieszczonych w wykazie czasopism naukowych określonym na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy;
- 2) artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych niezamieszczonych w wykazie czasopism;
- 3) monografie naukowe wydane przez wydawnictwa ujęte w wykazie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 268 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy oraz redakcja naukowa takich monografii i rozdziały w takich monografiach;
- 4) monografie naukowe wydane przez wydawnictwa nieujęte w wykazie oraz redakcja naukowa takich monografii i rozdziały w takich monografiach;
- 5) udzielone patenty na wynalazki.

Jednocześnie zwiększone zostanie zróżnicowanie punktacji za artykuły opublikowane w najlepszych czasopismach (o wartości współczynnika wpływu należącego do najwyższego centyla) a artykuły opublikowane w czasopismach nieujętych w wykazie. Zróżnicowana zostanie również liczba punktów przyznawanych za monografie w zależności od prestiżu wydawcy.

Ocena poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej będzie dokonywana na podstawie szczegółowych parametrów właściwych dla działalności artystycznej.

W ocenie kryterium 2. (efekty działalności naukowej) uwzględniane będą informacje dotyczące:

- 1) projektów obejmujących badania naukowe lub prace rozwojowe finansowane w trybie konkursowym przez instytucje zagraniczne, organizacje międzynarodowe lub instytucje krajowe, z wyłączeniem projektów finansowanych ze środków, o których mowa w art. 366 pkt 1-8, 10, 12 i 15 ustawy;
- 2) projektów obejmujących badania naukowe lub prace rozwojowe finansowane przez przedsiębiorców;
- 3) środków finansowych uzyskanych przez ewaluowany podmiot z tytułu komercjalizacji bezpośredniej lub pośredniej wyników badań naukowych lub prac rozwojowych.

Kryterium 2. nie będzie stosowane przy ewaluacji działalności naukowej w zakresie dyscyplin artystycznych.

Ocena w kryterium 3. (wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki) będzie przeprowadzana na podstawie opisów wpływu, tj. opisów zawierających udowodniony (w szczególności w formie artykułów naukowych, monografii naukowych, raportów, cytowań w innych dokumentach lub publikacjach, projektów z zakresu architektury i architektury krajobrazu) związek między najważniejszymi wynikami działalności naukowej a gospodarką, ochroną zdrowia, kulturą i sztuką, ochroną środowiska przyrodniczego lub innymi czynnikami wpływającymi na rozwój cywilizacyjny społeczeństwa.

Wprowadzone zostaną wartości referencyjne dla kategorii naukowej B+, co pozwoli na bardziej precyzyjną ocenę jakości działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach i większe zróżnicowanie ocen (wprowadzenie nowej kategorii naukowej B+). Jednocześnie przyznanie kategorii naukowej A+ będzie uzależnione od jakości działalności naukowej w skali międzynarodowej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Podobne modele ewaluacji nauki funkcjonują w państwach skandynawskich, w Wielkiej Brytanii, w Holandii, we Włoszech, w Hiszpanii, w Australii.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
uczelnie akademickie	121	Zintegrowany System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on	Kategoria naukowa przyznana w wyniku ewaluacji jakości działalności naukowej jest uwzględniana w algorytmie podziału środków budżetowych pomiędzy podmioty systemu szkolnictwa wyższego i nauki (m. in. w ramach finansowania utrzymania potencjału dydaktycznego i badawczego – działalność statutowa), a zatem ma wpływ na przychody tych podmiotów. Ponadto, od kategorii naukowej będą zależały uprawnienia do nadawania stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki oraz swoboda uruchamiania nowych kierunków studiów.
instytuty Polskiej Akademii Nauk	69	Zintegrowany System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on	
instytuty badawcze	114	Zintegrowany System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on	
międzynarodowy instytut międzynarodowy	1 (Międzynarodowy Instytut Biologii Molekularnej i Komórkowej)	Zintegrowany System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on	
uczelnie zawodowe	277 uczelni zawodowych, spośród których 51 było poddanych ewaluacji w 2017 r.;	Zintegrowany System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on	
inne podmioty, które prowadzą głównie działalność naukową w sposób samodzielny i ciągły	w ewaluacji przeprowadzonej w 2017 r. oceniono 28 innych podmiotów prowadzących w sposób ciągły badania naukowe lub prace rozwojowe	Zintegrowany System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on	

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt zostanie przekazany do konsultacji po wejściu w życie przepisów art. 268 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Projektowane rozporządzenie nie generuje skutków dla sektora finansów publicznych - nie wpływa na zwiększenie wydatków ani zmniejszenie dochodów sektora finansów publicznych.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Skutkiem przeprowadzenia ewaluacji jakości działalności naukowej będą nowe kategorie naukowe przyznawane podmiotom systemu szkolnictwa wyższego i nauki w poszczególnych dyscyplinach naukowych i artystycznych, w jakich te podmioty prowadzą działalność naukową (dotychczas kategorie przyznawano jednostkom organizacyjnym uczelni oraz pozostałym jednostkom naukowym). Kategorie te będą miały wpływ na podział dotacji na utrzymanie potencjału badawczego i dydaktycznego w ramach przeznaczonych na ten cel środków. Zmiana ta może generować zmiany w wysokości dotacji przyznawanych poszczególnym podmiotom, jednak nie będzie generowała dodatkowych skutków finansowych w skali całego systemu.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
Niemierzalne												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Rozwiązania przewidziane w projektowanym rozporządzeniu nie będą miały bezpośredniego wpływu na funkcjonowanie przedsiębiorców ani na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe. Przepisy projektowanego rozporządzenia stwarzają bodźce do podnoszenia jakości działalności naukowej polskich uczelni oraz instytutów naukowych i badawczych, co będzie sprzyjało podnoszeniu konkurencyjności gospodarki. Kwantyfikacja tego wpływu nie jest jednak możliwa.											
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu												
☐ nie dotyczy												
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy								
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: eliminacja potrzeby ponownego wprowadzania informacji na potrzeby procesu ewaluacji jakości działalności naukowej; zmniejszenie zakresu informacji sprawozdawanych w ramach ewaluacji				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:								

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczacji.		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz: Projektowane rozwiązania przewidują wykorzystanie na potrzeby ewaluacji jakości działalności naukowej informacji znajdujących się w innych, powszechnie uznawanych systemów informacji o nauce (w szczególności zamieszczonych na koncie powiązanych z elektronicznym identyfikatorem naukowca ORCID) bez potrzeby ich ponownego wprowadzania do Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on. Ponadto, przewiduje się ograniczenie zakresu informacji sprawozdawanych w ramach ewaluacji.			
9. Wpływ na rynek pracy			
Rozwiązania przewidziane w projektowanym rozporządzeniu nie będą miały bezpośredniego wpływu na rynek pracy.			
10. Wpływ na pozostałe obszary			
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: nauka		☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☐ zdrowie	
Omówienie wpływu	Rozwiązania przewidziane w projektowanym rozporządzeniu przyczynią się do podniesienia jakości prowadzenia działalności naukowej oraz do poprawy pozycji nauki polskiej w skali międzynarodowej.		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego			
Pierwsza kompleksowa ewaluacja jakości działalności naukowej w oparciu o przepisy projektowanego rozporządzenia zostanie przeprowadzona w 2021 r.			
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?			
Pierwsza ocena efektów rozwiązań zawartych w projektowanym rozporządzeniu będzie możliwa po zakończeniu następnej ewaluacji, która jest przewidziana w 2021 r.			
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)			

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO¹⁾

z dnia

**w sprawie szczegółowego trybu prowadzenia mediacji, postępowania wyjaśniającego
i postępowania dyscyplinarnego w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej
nauczycieli akademickich, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich
zatarcia**

Na podstawie art. 307 ustawy z dnia– Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce
(Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy tryb postępowania wyjaśniającego prowadzonego wobec nauczycieli akademickich;
- 2) szczegółowy tryb postępowania dyscyplinarnego prowadzonego wobec nauczycieli akademickich;
- 3) szczegółowy tryb prowadzenia mediacji w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich;
- 4) sposób wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia.

§ 2. Ilekcioć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) komisji uczelnianej – rozumie się przez to uczelnianą komisję dyscyplinarną do spraw nauczycieli akademickich;
- 2) komisji przy ministrze – rozumie się przez to komisję dyscyplinarną powołaną przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki;
- 3) komisji przy Radzie – rozumie się przez to komisję dyscyplinarną do spraw nauczycieli akademickich przy Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego;

¹⁾ Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego kieruje działem administracji rządowej – szkolnictwo wyższe i nauka na podstawie § ... ust. ... rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia ... w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. poz. ...).

- 4) komisji dyscyplinarnej – rozumie się przez to komisję uczelnianą, komisję przy ministrze i komisję przy Radzie;
- 5) ministrze – rozumie się przez to ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego;
- 6) ministrze nadzorującym – rozumie się przez to właściwego ministra nadzorującego uczelnię wojskową, uczelnię służb państwowych, uczelnię artystyczną, uczelnię medyczną lub uczelnię morską;
- 7) rektorze – rozumie się przez to rektora uczelni, o której mowa w § 3 ust. 1–3;
- 8) rzeczniku dyscyplinarnym – rozumie się przez to rzecznika dyscyplinarnego powołanego przez rektora oraz rzecznika dyscyplinarnego powołanego przez ministra;
- 9) ustawie – rozumie się przez to ustawę z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...);
- 10) zawiadamiającym – rozumie się przez to osobę zawiadamiającą o popełnieniu czynu mającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

§ 3. 1. Postępowanie wyjaśniające i postępowanie dyscyplinarne w pierwszej instancji wobec nauczyciela akademickiego prowadzi się w uczelni, w której zostało popełnione przewinienie dyscyplinarne.

2. W przypadku gdy przewinienie dyscyplinarne zostało popełnione poza uczelnią, postępowanie wyjaśniające i postępowanie dyscyplinarne w pierwszej instancji prowadzi się w uczelni będącej podstawowym miejscem pracy nauczyciela akademickiego, którego dotyczy postępowanie.

3. W przypadku gdy przewinienie dyscyplinarne zostało popełnione poza uczelnią, a nauczyciel akademicki nie posiada podstawowego miejsca pracy, postępowanie wyjaśniające i postępowanie dyscyplinarne w pierwszej instancji prowadzi się w uczelni zatrudniającej nauczyciela akademickiego, której rektor powziął wiadomość o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego.

4. W przypadku zmiany okoliczności, o których mowa w ust. 2 i 3, dotyczących zatrudnienia nauczyciela akademickiego, postępowanie wyjaśniające i postępowanie dyscyplinarne prowadzi się w uczelni, w której postępowanie to zostało wszczęte.

5. Postępowanie wyjaśniające wobec nauczycieli akademickich, o których mowa w art. 278 ust. 3 ustawy, oraz postępowanie dyscyplinarne w pierwszej instancji przed komisją przy Radzie, a także postępowanie dyscyplinarne przed komisją przy ministrze, prowadzi się w urzędzie obsługującym ministra.

§ 4. 1. Sprawę z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, w zależności od jej etapu, do mediacji może skierować:

- 1) rektor – z własnej inicjatywy;
- 2) rzecznik dyscyplinarny, w trakcie postępowania wyjaśniającego – z inicjatywy lub za zgodą obwinionego i pokrzywdzonego;
- 3) komisja dyscyplinarna, w trakcie postępowania dyscyplinarnego – z inicjatywy lub za zgodą obwinionego i pokrzywdzonego.

2. Mediację prowadzi nauczyciel akademicki wybrany wspólnie przez pokrzywdzonego oraz:

- 1) osobę, której dotyczy zawiadomienie o popełnieniu czynu mającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;
- 2) osobę, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2;
- 2) obwinionego – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

3. Mediacji nie może prowadzić nauczyciel akademicki, co do którego w sprawie zachodzą okoliczności określone w § 5 ust. 1 i 2.

4. Udział w mediacji jest dobrowolny. Zgoda na uczestniczenie w mediacji może być wycofana w każdym czasie.

5. Nauczycielowi akademickiemu prowadzącemu mediację udostępnia się akta sprawy w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia mediacji.

6. Nauczyciel akademicki prowadzący mediację sporządza, po jej przeprowadzeniu, sprawozdanie z jej wyników. Do sprawozdania załącza się ugodę podpisaną przez strony mediacji oraz nauczyciela akademickiego prowadzącego mediację, jeżeli została zawarta.

7. Nauczyciela akademickiego prowadzącego mediację nie wolno przesłuchiwać jako świadka co do faktów, o których dowiedział się od obwinionego lub pokrzywdzonego, prowadząc mediację.

8. W razie zawarcia ugody między obwinionym a pokrzywdzonym postępowanie wyjaśniające albo postępowanie dyscyplinarne może zostać umorzone, chyba że okoliczności sprawy wymagają ukarania dyscyplinarnego.

9. Wyniki mediacji bierze się pod uwagę przy wymierzaniu kary dyscyplinarnej.

§ 5. 1. Organ, który powołał rzecznika dyscyplinarnego, wyłącza go od udziału w sprawie, jeżeli:

- 1) sprawa dotyczy tego rzecznika dyscyplinarnego;

- 2) jest on małżonkiem osoby, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, albo pokrzywdzonego, albo pozostaje we wspólnym pożyciu z jedną z tych osób;
- 3) jest on krewnym albo powinowatym w linii prostej albo w linii bocznej do drugiego stopnia włącznie osoby, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, albo pokrzywdzonego, albo pozostaje z jedną z tych osób w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli;
- 4) pomiędzy nim a osobą, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, zachodzi stosunek bezpośredniej podległości służbowej lub organizacyjnej;
- 5) był świadkiem popełnienia czynu, którego dotyczy postępowanie wyjaśniające, brał udział w rozpoznaniu tej sprawy lub był w tej sprawie przesłuchiwany w charakterze świadka albo występował jako biegły.

2. Rzecznik dyscyplinarny ulega wyłączeniu także wtedy, gdy zachodzą inne uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności.

3. Wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego od udziału w sprawie dokonuje się z urzędu albo na wniosek:

- 1) tego rzecznika;
- 2) osoby, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające;
- 3) pokrzywdzonego;
- 4) zawiadamiającego.

4. Powody wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego trwają także po ustaniu małżeństwa, wspólnego pożycia, przysposobienia, opieki lub kurateli.

5. W przypadku wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego organ, który go powołał, wyznacza innego rzecznika dyscyplinarnego, w terminie 14 dni od dnia wyłączenia.

§ 6. W celu przeprowadzenia dowodów w postępowaniu wyjaśniającym i w postępowaniu dyscyplinarnym, wzywając świadków lub biegłych, a w przypadku postępowania wyjaśniającego – także osobę, której czynu to postępowanie dotyczy, w wezwaniu oznacza się wzywającego oraz wskazuje, w jakiej sprawie, w jakim charakterze, miejscu i czasie dana osoba ma się stawić, czy jej stawiennictwo jest obowiązkowe a także zawiera się pouczenie o skutkach niestawiennictwa.

§ 7.1. Wezwania, zawiadomienia oraz inne pisma doręcza się za potwierdzeniem odbioru.

2. Wezwania, zawiadomienia oraz inne pisma, od których daty doręczenia bieżą terminy, są doręczane przez uprawnionego pracownika uczelni albo operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481 oraz z 2018 r. poz. 106, 138 i 650).

3. Wezwań i zawiadomień można dokonywać również telefonicznie, pozostawiając w aktach sprawy adnotację zawierającą datę i treść przekazanego wezwania lub zawiadomienia, wraz z podpisem osoby, która dokonała tej czynności.

4. Pisma można doręczać również za pośrednictwem telefaksu lub poczty elektronicznej, pozostawiając w aktach sprawy wydruk doręzonego pisma oraz potwierdzenie transmisji danych.

5. Przepisy ust. 3 i 4 stosuje się, jeżeli przemawia za tym potrzeba usprawnienia prowadzonego postępowania oraz nie prowadzi to do naruszenia praw jego uczestników.

6. Przepisów ust. 3 i 4 nie stosuje się do doręczania wezwań, zawiadomień i pism, o których mowa w ust. 2, a także do wezwań, zawiadomień i pism kierowanych do:

- 1) osoby, o której mowa w § 4 ust. 2 pkt 1;
- 2) osoby, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające;
- 3) obwinionego.

Rozdział 2

Postępowanie wyjaśniające

§ 8. 1. Rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające z urzędu albo na polecenie organu, który go powołał, na podstawie złożonego przez zawiadamiającego zawiadomienia o popełnieniu czynu mającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego lub na podstawie innej informacji o popełnieniu takiego czynu.

2. Zawiadomienia lub inne informacje o popełnieniu czynu mającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego, dotyczące osób, o których mowa w art. 278 ust. 3 ustawy, rektor albo prorektor – jeżeli sprawa dotyczy rektora, przekazuje ministrowi i ministrowi nadzorującemu.

§ 9. 1. Przed wszczęciem postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny bada, czy nie zachodzą przesłanki określone w odpowiednio stosowanym art. 17 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904 i 2405 oraz z 2018 r. poz. 5, 106, 138 i 201).

2. W przypadku stwierdzenia okoliczności, o których mowa w ust. 1, rzecznik dyscyplinarny wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego i przekazuje je organowi, który go powołał, do zatwierdzenia.

§ 10. 1. Organ, który powołał rzecznika dyscyplinarnego, w terminie 21 dni od dnia otrzymania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego, zatwierdza postanowienie albo odmawia jego zatwierdzenia.

2. Organ, który powołał rzecznika dyscyplinarnego, przekazuje rzecznikowi dyscyplinarnemu:

- 1) zatwierdzone postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego albo
- 2) informację o odmowie zatwierdzenia postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego wraz z uzasadnieniem.

3. W przypadku odmowy zatwierdzenia postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego organ, który powołał rzecznika dyscyplinarnego, poleca innemu rzecznikowi dyscyplinarnemu wszczęcie postępowania wyjaśniającego. Polecenie, o którym mowa w zdaniu pierwszym, może być wydane tylko raz.

4. Brak stanowiska organu, który powołał rzecznika dyscyplinarnego, w przedmiocie zatwierdzenia postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego, w terminie określonym w ust. 1, jest równoznaczny z zatwierdzeniem tego postanowienia.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, rzecznik dyscyplinarny dokonuje adnotacji w aktach sprawy.

§ 11. 1. Zatwierdzone postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny doręcza:

- 1) zawiadamiającemu;
- 2) pokrzywdzonemu;
- 3) osobie, o której mowa w § 4 ust. 2 pkt 1.

2. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, zawiadamiającemu, pokrzywdzonemu i osobie, o której mowa w § 4 ust. 2 pkt 1, przysługuje, w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, zażalenie odpowiednio do komisji uczelnianej albo komisji przy Radzie.

§ 12. 1. Komisja uczelniana albo komisja przy Radzie rozpatruje zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego na posiedzeniu niejawnym, w składzie trzyosobowym, wyznaczonym, w drodze zarządzenia, przez przewodniczącą właściwej komisji.

2. Komisja uczelniana albo komisja przy Radzie, w terminie 21 dni od dnia wydania zarządzenia, o którym mowa w ust. 1, wydaje postanowienie o:

- 1) utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego albo
- 2) uchyleniu postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego.

3. Postanowienie, o którym mowa w ust. 2, jest prawomocne.

4. Postanowienie, o którym mowa w ust. 2, doręcza się:

- 1) organowi, który powołał rzecznika dyscyplinarnego;
- 2) zawiadamiającemu;
- 3) pokrzywdzonemu;
- 4) osobie, o której mowa w § 4 ust. 2 pkt 1;
- 5) rzecznikowi dyscyplinarnemu.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, organ, który powołał rzecznika dyscyplinarnego, poleca innemu rzecznikowi dyscyplinarnemu wszczęcie postępowania wyjaśniającego.

6. Prawomocne postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego doręcza się rektorowi oraz odpowiednio ministrowi lub ministrowi nadzorującemu.

§ 13. 1. Rzecznik dyscyplinarny wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego i doręcza je osobie, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, oraz zawiadamia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego:

- 1) organ, który go powołał;
- 2) zawiadamiającego;
- 3) pokrzywdzonego.

2. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, rzecznik dyscyplinarny zamieszcza pouczenie o uprawnieniach osoby, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, określonych w art. 287 ust. 2 ustawy oraz o treści § 14 ust. 7.

§ 14. 1. Rzecznik dyscyplinarny w toku postępowania wyjaśniającego:

- 1) może przesłuchiwać świadków, zasięgać opinii biegłych oraz przeprowadzać, zabezpieczać i utrzymywać inne dowody;
- 2) wzywa osobę, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, w celu przedstawienia jej zarzutów oraz do złożenia wyjaśnień, w tym do zajęcia stanowiska wobec przedstawionych zarzutów i zebranych dowodów.

2. Osobie przesłuchiwanej należy umożliwić swobodne wypowiedzenie się w granicach określonych celem danej czynności, a następnie w razie potrzeby zadaje się pytania zmierzające do uzupełnienia, wyjaśnienia lub kontroli wypowiedzi. Pytania, o których mowa w zdaniu pierwszym, nie mogą sugerować osobie przesłuchiwanej treści odpowiedzi.

3. Przed rozpoczęciem przesłuchania świadka należy uprzedzić go o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy. Świadek podpisuje oświadczenie, że został pouczony o tej odpowiedzialności i że zrozumiał to pouczenie.

4. Świadka należy uprzedzić o treści odpowiednio stosowanego art. 182 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, a o treści odpowiednio stosowanych art. 183 i art. 185 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, gdy ujawnią się okoliczności objęte tymi przepisami.

5. Jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, rzecznik dyscyplinarny wydaje postanowienie o zasięgnięciu opinii biegłego.

6. Przesłuchanie osoby, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, świadka lub biegłego może nastąpić osobiście lub przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość, z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku.

7. Odmowa złożenia wyjaśnień przez osobę, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, lub jej nieusprawiedliwione niestawiennictwo nie stanowią przeszkody do zakończenia postępowania w sposób określony w art. 288 ust. 6 ustawy, jeżeli pozostałe zebrane dowody dają do tego podstawę.

§ 15. 1. Z każdej czynności w postępowaniu wyjaśniającym rzecznik dyscyplinarny sporządza protokół określający rodzaj czynności, czas jej trwania i miejsce dokonania oraz osoby w niej uczestniczące.

2. Protokół podpisuje rzecznik dyscyplinarny oraz wszystkie osoby uczestniczące w tej czynności.

§ 16. 1. Rzecznik dyscyplinarny, który po wszczęciu postępowania wyjaśniającego stwierdzi wystąpienie przesłanek określonych w odpowiednio stosowanym art. 17 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego i doręcza je:

1) organowi, który powołał rzecznika dyscyplinarnego;

- 2) zawiadamiającemu;
- 3) pokrzywdzonemu;
- 4) osobie, której czynu dotyczyło postępowanie wyjaśniające.

2. Przepisy § 11 i 12 stosuje się odpowiednio.

§ 17. 1. Jeżeli zebrany w toku postępowania wyjaśniającego materiał dowodowy stanowi podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, rzecznik dyscyplinarny przygotowuje wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

2. Wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego zawiera:

- 1) dane nauczyciela akademickiego, którego dotyczyło postępowanie wyjaśniające:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) tytuł lub stopień naukowy albo tytuł lub stopień w zakresie sztuki, albo tytuł zawodowy,
 - c) stanowisko,
 - d) datę i miejsce urodzenia,
 - e) adres zamieszkania;
- 2) dokładne określenie zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego, ze wskazaniem czasu, miejsca i okoliczności jego popełnienia;
- 3) określenie proponowanej kary dyscyplinarnej;
- 4) listę świadków, którzy powinni być wezwani na rozprawę, z podaniem ich imion, nazwisk i adresów zamieszkania; rzecznik dyscyplinarny może wnioskować o zaniechanie wzywania świadków i o odczytanie na rozprawie ich zeznań, złożonych w toku postępowania wyjaśniającego;
- 5) wykaz innych dowodów;
- 6) uzasadnienie.

3. Wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego może także zawierać wniosek o wydanie orzeczenia o uznaniu obwinionego za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego i wymierzenie kary uzgodnionej z osobą, której czynu dotyczy postępowanie, bez przeprowadzania postępowania dowodowego, jeżeli okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego i wina sprawcy nie budzą wątpliwości, nie sprzeciwia się temu interes pokrzywdzonego, a cele postępowania dyscyplinarnego zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzania postępowania dowodowego.

4. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, rzecznik dyscyplinarny przekazuje do komisji dyscyplinarnej dokumentację z przebiegu postępowania wyjaśniającego.

§ 18. Rzecznik dyscyplinarny niezwłocznie informuje organ, który go powołał, oraz osobę, której czynu dotyczyło postępowanie wyjaśniające, o skierowaniu wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego do komisji uczelnianej albo komisji przy Radzie.

Rozdział 3

Postępowanie dyscyplinarne w pierwszej instancji

§ 19. 1. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej kieruje jej pracami i czuwa nad sprawnym i prawidłowym przebiegiem postępowania dyscyplinarnego.

2. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej w celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, może wydawać zarządzenia.

§ 20. Komisja dyscyplinarna:

- 1) orzeka na rozprawie lub na posiedzeniu niejawnym;
- 2) rozstrzyga co do istoty sprawy w formie orzeczeń, a w pozostałych sprawach w formie postanowień.

§ 21. 1. Jeżeli przewodniczący komisji dyscyplinarnej uzna, że:

- 1) zachodzą podstawy do umorzenia postępowania dyscyplinarnego albo
- 2) postępowanie wyjaśniające zawiera braki, które nie mogą zostać uzupełnione na rozprawie

– wydaje zarządzenie o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne.

2. W zarządzeniu, o którym mowa w ust. 1, przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza przewodniczącego oraz pozostałych członków składu orzekającego i protokolanta, zapewniając ich bezstronność.

§ 22. 1. Jeżeli nie zachodzą przesłanki do skierowania sprawy na posiedzenie niejawne, przewodniczący komisji dyscyplinarnej wydaje zarządzenie o wyznaczeniu przewodniczącego składu orzekającego, który kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem, oraz pozostałych członków składu orzekającego i protokolanta, zapewniając ich bezstronność.

2. Skład orzekający, o którym mowa w ust. 1, wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i doręcza je:

- 1) przewodniczącemu i członkom składu orzekającego;
- 2) rzecznikowi dyscyplinarnemu i obwinionemu;
- 3) pokrzywdzonemu;

- 4) obrońcy obwinionego, jeżeli został ustanowiony;
- 5) zawiadamiającemu.

3. Wraz z postanowieniem, o którym mowa w ust. 2, obwinionemu i jego obrońcy doręcza się wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

4. Do wyłączenia przewodniczącego komisji dyscyplinarnej, przewodniczącego i członków składu orzekającego przepisy § 5 ust. 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio, z tym że o wyłączeniu przewodniczącego składu orzekającego rozstrzyga przewodniczący komisji uczelnianej albo komisji przy Radzie, a o wyłączeniu członka składu orzekającego – przewodniczący składu orzekającego.

§ 23. 1. Skład orzekający, w terminie 21 dni od dnia wydania zarządzenia, o którym mowa w § 21 ust. 1, na posiedzeniu niejawnym:

- 1) wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i wyznaczeniu terminu rozprawy albo
- 2) wydaje postanowienie o przekazaniu sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu w celu uzupełnienia postępowania wyjaśniającego, albo
- 3) orzeka o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego.

2. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, skład orzekający wskazuje, w jakim zakresie ma nastąpić uzupełnienie braków, oraz określa termin ich uzupełnienia, nie dłuższy niż 30 dni.

§ 24. Postanowienia oraz orzeczenie, o których mowa w § 23 ust. 1 pkt 3, doręcza się stronom, pokrzywdzonemu i obrońcy obwinionego. Prawomocne orzeczenie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego doręcza się także rektorowi, ministrowi i ministrowi nadzorującemu.

§ 25. 1. Przewodniczący składu orzekającego wyznacza termin rozprawy, jeśli nie został on wyznaczony w trybie określonym w § 23 ust. 1 pkt 1, oraz zawiadamia na piśmie o terminie i miejscu rozprawy rektora uczelni, ministra, ministra nadzorującego, pokrzywdzonego, strony i obrońcę obwinionego.

2. Na rozprawę wzywa się strony i obrońcę obwinionego. Wraz z wezwaniem na rozprawę obwinionemu doręcza się:

- 1) pouczenie o przysługujących mu uprawnieniach i skutkach niestawienia się na rozprawę;
- 2) listę członków składu orzekającego.

3. Termin rozprawy wyznacza się tak, aby między doręczeniem obwinionemu wezwania do stawienia się na rozprawę a dniem rozprawy upłynęło co najmniej 14 dni. Na wniosek obwinionego albo jego obrońcy, w przypadku niezachowania tego terminu, przewodniczący składu orzekającego zarządza odroczenie rozprawy.

4. Po doręczeniu postanowienia o wyznaczeniu terminu rozprawy obwiniony lub jego obrońca mogą przeglądać, w obecności osoby wyznaczonej przez przewodniczącego składu orzekającego, akta sprawy oraz sporządzać z nich wypisy, notatki i fotokopie.

§ 26. 1. Wyznaczenie obrońcy z urzędu w przypadku, o którym mowa w art. 294 ust. 4 ustawy, następuje nie później niż na 14 dni przed terminem rozprawy.

2. Obwinionego informuje się o wyznaczeniu obrońcy z urzędu niezwłocznie po jego wyznaczeniu. Obwiniony może wnieść o wyznaczenie innej osoby do pełnienia funkcji obrońcy z urzędu tylko raz.

3. Wyznaczony obrońca z urzędu może wnieść o zwolnienie go z tej funkcji tylko z ważnych powodów.

4. Wnioski obwinionego i wyznaczonego obrońcy z urzędu, o których mowa w ust. 2 i 3, skład orzekający rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym.

5. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 2 lub ust. 3, oraz w przypadku odwołania przez obwinionego pełnomocnictwa do obrony w sprawie, w której udział obrońcy jest obowiązkowy, wyznaczony obrońca z urzędu pełni obowiązki do czasu podjęcia czynności przez nowego obrońcę.

6. Obrońca obwinionego jest zobowiązany zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się w związku z pełnieniem funkcji obrońcy.

§ 27. 1. W przypadku określonym w art. 298 ustawy przewodniczący składu orzekającego wydaje postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego na czas trwania postępowania przygotowawczego lub postępowania sądowego.

2. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, służy stronom zażalenie do komisji przy ministrze, w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia.

3. Przewodniczący składu orzekającego podejmuje zawieszone postępowanie dyscyplinarne nie później niż w terminie 30 dni od dnia powzięcia wiadomości o prawomocnym zakończeniu postępowania przygotowawczego albo postępowania sądowego.

§ 28. 1. Strony lub obrońca obwinionego mogą zgłaszać w toku postępowania dyscyplinarnego wnioski o dopuszczenie nowych dowodów na stwierdzenie okoliczności, które mogą mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

2. Skład orzekający może dopuścić dowody inne niż objęte wnioskami, o których mowa w ust. 1, jeżeli mogą one mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

3. Jeżeli jest to niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, skład orzekający, na wniosek obwinionego albo jego obrońcy, wzywa na rozprawę świadka, co do którego rzecznik dyscyplinarny wnioskował o zaniechanie wzywania i o odczytanie na rozprawie jego zeznań złożonych w toku postępowania wyjaśniającego.

4. Jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, skład orzekający może zasięgnąć opinii biegłego.

5. Dokumenty udostępnione w celu sporządzenia opinii podlegają szczególnej ochronie i nie mogą być udostępnione osobom innym niż sporządzające opinie.

6. Biegły składa opinię na piśmie, przy czym może on także być wezwany na rozprawę.

§ 29. Rozprawa rozpoczyna się od sprawdzenia obecności wezwanych osób i odczytania przez rzecznika dyscyplinarnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Następnie przewodniczący składu orzekającego zarządza wysłuchanie obwinionego.

§ 30. 1. Po wysłuchaniu obwinionego przeprowadza się postępowanie dowodowe, w ramach którego przesłuchuje się świadków, przedstawia opinie biegłych oraz przeprowadza inne dowody.

2. Przewodniczący składu orzekającego poucza strony i obrońcę obwinionego o przysługującym im prawie zadawania pytań świadkom i biegłym oraz do wypowiedzania się na temat każdego przeprowadzanego dowodu.

3. Jeżeli opinia, o której mowa w § 28 ust. 4, jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie, skład orzekający może wezwać ponownie tych samych biegłych do uzupełnienia lub wyjaśnienia sporządzonych opinii lub powołać innych biegłych.

4. W przypadku nieobecności:

- 1) świadka, którego przesłuchanie skład orzekający uzna za niezbędne,
 - 2) biegłego, którego wysłuchanie skład orzekający uzna za niezbędne
- przewodniczący składu orzekającego może odroczyć rozprawę i ustalić jej nowy termin.

5. Jeżeli świadek lub biegły nie mogą stawić się na rozprawie z powodu przeszkody trudnej do usunięcia, skład orzekający może zlecić ich przesłuchanie jednemu z członków składu orzekającego. W przesłuchaniu mogą brać udział strony i obrońca obwinionego. Zawiadomienie o terminie i miejscu przesłuchania doręcza się stronom i obrońcy obwinionego nie później niż na 7 dni przed wyznaczonym terminem przesłuchania.

6. Na rozprawie można odczytywać protokoły przesłuchania świadków, opinie biegłych, złożone w toku postępowania wyjaśniającego oraz treść innych dokumentów mających istotne znaczenie w sprawie.

§ 31. 1. Do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania obwinionego na rozprawie obwiniony może złożyć wniosek o wymierzenie mu określonej kary bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

2. Skład orzekający może uwzględnić wniosek, o którym mowa w ust. 1, jeśli spełnione są przesłanki wymienione w § 17 ust. 3, i gdy nie sprzeciwia się temu rzecznik dyscyplinarny.

3. Uwzględnienie wniosku, o którym mowa w ust. 1, jak również wniosku, o którym mowa w § 17 ust. 3, jest możliwe tylko wówczas, jeżeli nie sprzeciwia się temu pokrzywdzony, należycie powiadomiony o terminie rozprawy i poinformowany o złożonym wniosku lub o możliwości jego złożenia. Skład orzekający może uzależnić uwzględnienie wniosku od dokonania w nim wskazanej przez siebie zmiany.

§ 32. Jeżeli wyjaśnienia obwinionego, który na rozprawie przyznaje się do winy, nie budzą wątpliwości, skład orzekający, za zgodą rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego, może przeprowadzić postępowanie dowodowe tylko częściowo.

§ 33. Przewodniczący składu orzekającego z ważnych powodów może przerwać rozprawę, nie dłużej jednak niż o 21 dni.

§ 34. 1. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo stron lub obrońcy obwinionego na rozprawie nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy.

2. W przypadku uznania za usprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie stron lub obrońcy obwinionego, przewodniczący składu orzekającego wydaje postanowienie o odroczeniu rozprawy, ustalając jej nowy termin.

§ 35. 1. Jeżeli na podstawie okoliczności, które zostały ujawnione w toku rozprawy, rzecznik dyscyplinarny zarzucił obwinionemu inne przewinienie dyscyplinarne niż objęte wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, przewodniczący komisji

dyscyplinarnej odracza rozprawę, chyba że, za zgodą obwinionego i jego obrońcy, rozpozna sprawę na tej samej rozprawie w zakresie rozszerzonym o nowe zarzuty.

2. W przypadku odroczenia rozprawy z przyczyny, o której mowa w ust. 1, rzecznik dyscyplinarny uzupełnia wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i niezwłocznie zawiadamia o tym organ, który go powołał.

§ 36. Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący składu orzekającego udziela kolejno głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu, obrońcy obwinionego i obwinionemu.

§ 37. 1. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który zawiera:

- 1) opis przebiegu rozprawy, zawierający stanowiska stron, zeznania świadków oraz wyjaśnienia biegłych;
- 2) informację o wydanych w toku rozprawy albo poza nią postanowieniach składu orzekającego i zarządzeniach przewodniczącego składu orzekającego;
- 3) stwierdzenie innych okoliczności dotyczących przebiegu rozprawy.

2. Protokół podpisują przewodniczący składu orzekającego i protokolant.

§ 38. 1. Po wysłuchaniu rzecznika dyscyplinarnego, obrońcy obwinionego i obwinionego przewodniczący składu orzekającego zamyka rozprawę, a skład orzekający przystępuje do narady nad orzeczeniem.

2. Przebieg narady i głosowania jest tajny; poza składem orzekającym może być obecny tylko protokolant.

3. Z przebiegu narady i głosowania nie sporządza się protokołu.

4. Narada i głosowanie odbywają się osobno co do winy i co do kary. Przewodniczący składu orzekającego głosuje ostatni.

§ 39. 1. Skład orzekający orzeka według przekonania opartego na podstawie wszystkich dowodów ujawnionych w toku postępowania.

2. Skład orzekający wymierza karę, uwzględniając w szczególności stopień winy, stopień społecznej szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego, cele wychowawcze w stosunku do obwinionego oraz potrzeby w zakresie zapobiegania popełnieniu przez niego kolejnego przewinienia dyscyplinarnego i kształtowania właściwych postaw wśród nauczycieli akademickich.

§ 40. 1. Bezpośrednio po zakończeniu narady przewodniczący składu orzekającego ogłasza sentencję orzeczenia oraz przedstawia ustnie najważniejsze motywy uzasadnienia.

2. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności ze względu na złożoność sprawy, ogłoszenie orzeczenia może być odroczone, nie dłużej jednak niż o 7 dni od dnia zamknięcia rozprawy. W takim przypadku przewodniczący składu orzekającego przed zamknięciem rozprawy podaje dzień, godzinę i miejsce ogłoszenia orzeczenia.

§ 41. 1. Po ogłoszeniu orzeczenia sporządza się je na piśmie i, w terminie 14 dni od dnia jego ogłoszenia, doręcza się stronom, obrońcy obwinionego, zawiadamiającemu, ministrowi, ministrowi nadzorującemu i rektorowi, a w przypadku gdy postępowanie dyscyplinarne dotyczyło przewodniczącego albo członka komisji dyscyplinarnej przy Radzie – także przewodniczącemu Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

2. Orzeczenie zawiera:

- 1) nazwę komisji dyscyplinarnej;
- 2) tytuły lub stopnie naukowe albo tytuły lub stopnie w zakresie sztuki, albo tytuł zawodowy, stanowiska oraz imiona i nazwiska członków składu orzekającego, rzecznika dyscyplinarnego i protokolanta;
- 3) datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia;
- 4) tytuł lub stopień naukowy albo tytuł lub stopień w zakresie sztuki, albo tytuł zawodowy, imię i nazwisko, stanowisko, datę i miejsce urodzenia obwinionego;
- 5) dokładne określenie przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego obwinionemu;
- 6) rozstrzygnięcie komisji dyscyplinarnej co do winy i co do kary, wraz z przytoczeniem podstaw prawnych;
- 7) uzasadnienie;
- 8) pouczenie o trybie i terminie wniesienia odwołania.

3. Uzasadnienie, o którym mowa w ust. 2 pkt 7, określa podstawy prawne i faktyczne orzeczenia oraz zawiera wskazanie, jakie fakty skład orzekający uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione, na jakich dowodach się oparł i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym, oraz przytoczenie okoliczności, które skład orzekający brał pod uwagę przy wymiarze kary.

4. Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego. Członek składu orzekającego, podpisując orzeczenie, może złożyć zdanie odrębne wraz z uzasadnieniem.

Rozdział 4

Postępowanie dyscyplinarne w drugiej instancji (odwoławcze)

§ 42. 1. Odwołanie od orzeczenia komisji uczelnianej albo komisji przy Radzie składa się w dwóch egzemplarzach do komisji przy ministrze za pośrednictwem komisji uczelnianej albo komisji przy Radzie, która wydała orzeczenie, w terminie określonym w art. 296 ust. 1 ustawy.

2. Orzeczenie komisji uczelnianej albo komisji przy Radzie, od którego nie zostało w terminie wniesione odwołanie, staje się prawomocne i podlega wykonaniu.

3. Po przyjęciu odwołania przewodniczący komisji uczelnianej albo komisji przy Radzie przesyła je niezwłocznie wraz z aktami postępowania dyscyplinarnego do komisji przy ministrze.

§ 43. 1. Przewodniczący komisji przy ministrze wyznacza skład orzekający w sprawie, w tym jego przewodniczącego i sprawozdawcę, zapewniając bezstronność składu, oraz kieruje odwołanie do rozpoznania na posiedzenie niejawne.

2. Skład orzekający komisji przy ministrze po rozpoznaniu odwołania na posiedzeniu niejawnym:

- 1) orzeka o uchyleniu orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w pierwszej instancji oraz o przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia – jeżeli w postępowaniu dyscyplinarnym doszło do rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, albo
- 2) orzeka o uchyleniu orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w pierwszej instancji oraz o umorzeniu postępowania – jeżeli zachodzą okoliczności w odpowiednio stosowanym art. 17 § 1 pkt 4–11 Kodeksu postępowania karnego, albo
- 3) wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia odwołania – jeżeli zostało ono wniesione przez osobę nieuprawnioną lub wniesione po terminie, albo
- 4) wydaje postanowienie o skierowaniu odwołania do rozpoznania na rozprawę odwoławczą.

3. Postanowienia, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i 4, doręcza się stronom i obrońcy obwinionego.

4. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, służy zażalenie.

5. Skład orzekający komisji przy ministrze, kierując odwołanie do rozpoznania na rozprawę odwoławczą, wyznacza jej termin oraz:

- 1) zawiadamia strony i wzywa świadków wskazanych w odwołaniu;
- 2) doręcza odwołanie stronie przeciwnej i wzywa ją do złożenia odpowiedzi na odwołanie.

6. Skład orzekający komisji przy ministrze, na posiedzeniu niejawnym, może przywrócić termin do wniesienia odwołania, jeżeli wnosząca o to strona uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło wskutek niezawinionej przez nią przeszkody.

7. Wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania składa się wraz z odwołaniem, w terminie 14 dni od dnia ustania przeszkody.

8. Odwołania wniesionego przez rzecznika dyscyplinarnego na korzyść obwinionego nie można cofnąć bez zgody obwinionego.

§ 44. 1. Rozprawę odwoławczą rozpoczyna ustne sprawozdanie członka składu orzekającego wyznaczonego na sprawozdawcę, przedstawiające:

- 1) przebieg postępowania dyscyplinarnego w pierwszej instancji;
- 2) treść zaskarżonego orzeczenia;
- 3) przytoczone w odwołaniu zarzuty;
- 4) inne okoliczności sprawy.

2. W toku rozprawy odwoławczej strony i obrońca obwinionego mogą składać wyjaśnienia ustnie lub na piśmie.

3. W razie potrzeby skład orzekający komisji przy ministrze wydaje na rozprawie postanowienie o uzupełnieniu postępowania dowodowego przeprowadzonego w pierwszej instancji.

4. Przed zamknięciem rozprawy odwoławczej przewodniczący składu orzekającego udziela głosu stronie, która wniosła odwołanie, a następnie stronie przeciwnej. Jeżeli obwiniony ma ustanowionego obrońcę, obrońca zabiera głos przed obwinionym.

§ 45. 1. Komisja przy ministrze, po przeprowadzeniu rozprawy odwoławczej:

- 1) utrzymuje w mocy orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w pierwszej instancji albo
- 2) uchyla orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w pierwszej instancji w całości albo w części i wydaje nowe orzeczenie, albo
- 3) uchyla orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w pierwszej instancji w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez tę komisję albo umarza postępowanie.

2. Komisja przy ministrze może uchylić orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w pierwszej instancji w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez tę komisję, gdy rozstrzygnięcie sprawy wymaga uprzedniego przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości lub w części. Komisja przy ministrze może wskazać, jakie okoliczności komisja dyscyplinarna pierwszej instancji powinna wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

3. Komisja przy ministrze może zaostrzyć karę orzeczoną przez komisję uczelnianą albo komisję przy Radzie tylko w przypadku, gdy odwołanie wniósł rzecznik dyscyplinarny.

4. Orzeczenie komisji przy ministrze wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom, obrońcy obwinionego, zawiadamiającemu, pokrzywdzonemu, ministrowi, ministrowi nadzorującemu i rektorowi.

5. Wraz z orzeczeniem, o którym mowa w ust. 4, organowi, który powołał rzecznika dyscyplinarnego, przekazywana jest cała dokumentacja dotycząca postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego.

§ 46. Do postępowania przed komisją przy ministrze stosuje się odpowiednio przepisy § 19, § 20, § 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, § 22, § 23 ust. 1 pkt 1 i 3, § 24, § 25, § 27–29, § 33, § 34, § 37, § 38, § 40 i § 41.

Rozdział 5

Wykonywanie i zatarcie kar

§ 47. Rektor, niezwłocznie po otrzymaniu prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej, zarządza wykonanie orzeczonej kary dyscyplinarnej i umieszczenie orzeczenia w aktach osobowych nauczyciela akademickiego oraz doręczenie tego orzeczenia ministrowi i ministrowi nadzorującemu.

§ 48. Informację o ustaniu stosunku pracy w związku z ukaraniem karą dyscyplinarną pozbawienia prawa do wykonywania zawodu nauczyciela akademickiego na stałe, zamieszcza się w świadectwie pracy nauczyciela akademickiego.

§ 49. Rektor uczelni, w której prowadzono postępowanie w pierwszej instancji, dokonuje czynności związanych z zatarciem kar, o których mowa w art. 277 ust. 1 pkt 1–7 ustawy, poprzez usunięcie z akt osobowych nauczyciela akademickiego i z archiwum zakładowego dokumentacji postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego.

Rozdział 6

Wznowienie postępowania

§ 50. 1. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego składają osoby, o których mowa w art. 297 ust. 4 ustawy, do komisji dyscyplinarnej, która wydała prawomocne orzeczenie w sprawie.

2. Wniosek rozpatruje wyznaczony przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej trzyosobowy skład orzekający na posiedzeniu niejawnym.

3. W przypadku gdy we wniosku jako podstawa wznowienia postępowania zostały wskazane okoliczności, o których mowa w art. 297 ust. 1 pkt 2 ustawy, skład orzekający może, przed rozpatrzeniem wniosku, zlecić rzecznikowi dyscyplinarnemu sprawdzenie tych okoliczności.

4. Postanowienie w sprawie wznowienia postępowania dyscyplinarnego doręcza się osobom, o których mowa w art. 297 ust. 4 ustawy, oraz zawiadamiającemu.

5. Na postanowienie o odmowie wznowienia postępowania dyscyplinarnego służy stronom zażalenie do komisji przy ministrze, w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, z tym że komisja przy ministrze rozpatruje to zażalenie w innym składzie orzekającym.

§ 51. 1. Po wydaniu postanowienia o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna uchyla prawomocne orzeczenie dyscyplinarne i przystępuje do ponownego rozpatrzenia sprawy.

2. Komisja przy ministrze uchyla prawomocne orzeczenie dyscyplinarne i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania komisji dyscyplinarnej właściwej do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji.

3. W przypadku ponownego rozpatrywania sprawy przez komisję uczelnianą albo komisję przy Radzie w składzie orzekającym nie mogą uczestniczyć członkowie komisji, którzy uprzednio orzekali w sprawie.

4. We wznowionym postępowaniu dyscyplinarnym nie można wydać orzeczenia na niekorzyść obwinionego, jeżeli wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego złożono na jego korzyść.

Rozdział 7

Przepis końcowy

§ 52. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER

NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia z dnia 17 października 2014 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego prowadzonego wobec nauczycieli akademickich oraz sposobu wykonywania i zatarcia kar dyscyplinarnych (Dz. U. poz. 1430 oraz z 2017 r. poz. 1572), które traci moc z dniem 1 października 2018 r. na podstawie art. 165 pkt 3 ustawy z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 307 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz.).

Przepisy dyscyplinarne obowiązują w szkolnictwie wyższym od wielu lat, a kolejne dotychczasowe nowelizacje i obecne rozporządzenie, stanowią wynik swego rodzaju analizy ex post rozwiązań dotychczas obowiązujących. Z tego względu celem projektu jest określenie trybu prowadzenia postępowań w taki sposób, aby je usprawnić, skrócić czas prowadzonych postępowań, a także poprawić ich ekonomikę. Wprowadzane zmiany to zatem dostosowanie rozwiązań prawnych zawartych w dotychczas obowiązującym rozporządzeniu w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego wobec nauczycieli akademickich do zmian wprowadzonych w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce oraz efekt uwag i obserwacji wynikających z oceny rozwiązań stosowanych, a nie stanowiących materii ustawowej. Do najistotniejszych spośród opisanych instytucji i procedur proponowanych niniejszym projektem należą poniżej wskazane kwestie.

1. W rozdziale 1 określone zostały zasady wyłączania w postępowaniu wyjaśniającym i dyscyplinarnym rzeczników dyscyplinarnych i członków komisji dyscyplinarnych w przypadkach, gdy bezstronność tych osób mogłaby budzić czyjekolwiek wątpliwości. Ponadto, w przepisach ogólnych, dla ułatwienia stosowania tego obszernego aktu, wprowadzony został słowniczek podstawowych pojęć odnoszących się do postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego. Wprowadzono możliwość doręczania pism również za pośrednictwem telefaksu lub poczty elektronicznej (udokumentowanie tej czynności będzie następowało przez pozostawienie w aktach sprawy wydruku doręzonego pisma oraz potwierdzenia transmisji danych). Ponadto określono tryb przeprowadzenia postępowania medacyjnego oraz wskazano negatywne przesłanki powoływania mediatora. Sprawa dyscyplinarna na każdym etapie będzie mogła być skierowana do mediacji. Wynik mediacji będzie wywierał bezpośrednie skutki w prowadzonym postępowaniu dyscyplinarnym.

2. W rozdziale 2, dotyczącym postępowania wyjaśniającego, uporządkowano przepisy i wprowadzono zmiany doprecyzowujące uprawnienia i obowiązki rzeczników dyscyplinarnych. W szczególności zwrócono uwagę na obowiązki dążenia do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, a także badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść osoby, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające. Rzecznik dyscyplinarny zostanie zobowiązany do wezwania tej

osoby do złożenia wyjaśnień (w tym do odniesienia się do stawianych mu zarzutów i zebranych dowodów), po uprzednim poinformowaniu, że odmowa składania wyjaśnień lub nieusprawiedliwione niestawiennictwo nie będą stanowić przeszkody do przygotowania wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego lub wydania postanowienia o umorzeniu postępowania wyjaśniającego (o ile pozostałe zebrane dowody na to pozwolą). Powyższa propozycja ma na celu utrudnienie obstrukcji i przeciągania postępowania wyjaśniającego przez osobę, której czynu ono dotyczy, przy jednoczesnym zagwarantowaniu jej pełnego prawa do obrony. Ponadto określono tryb rozpatrywania przez uczelnianą komisję dyscyplinarną albo komisję dyscyplinarną przy Radzie zażaleń na postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego i o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.

3. W rozdziale 3, dotyczącym postępowania dyscyplinarnego w pierwszej instancji, przyjęto zasadę, według której rozstrzygnięcia komisji dyscyplinarnych mogą być wydawane w formie orzeczeń i postanowień, z tym że orzeczenia mogą być wydawane wyłącznie na rozprawie. Wprowadzono również przepis umożliwiający składowi orzekającemu komisji dyscyplinarnej, w przypadku stwierdzenia braków formalnych postępowania wyjaśniającego, wydanie, na posiedzeniu niejawnym, postanowienia o zwrocie wniosku albo rozstrzygnięcia z jednoczesnym określeniem zakresu uzupełnienia wniosku albo rozstrzygnięcia oraz nie dłuższego niż 30 dni terminu na to uzupełnienie. Rozwiązanie to powinno przyczynić się do usprawnienia i poprawy ekonomiki prac komisji dyscyplinarnej poprzez wyeliminowanie konieczności zwoływania posiedzenia całego składu komisji w sytuacjach, gdy ewidentne braki formalne uniemożliwiają prowadzenie postępowania.

W projekcie wprowadzono także możliwość uzupełnienia zarzutu, jeżeli na podstawie okoliczności, które zostały ujawnione dopiero w toku rozprawy, należy zarzucić obwinionemu inne lub dodatkowe przewinienie dyscyplinarne oprócz objętego wnioskiem o wszczęcie postępowania przed komisją. W takich przypadkach komisja dyscyplinarna zarządzi przerwę w rozprawie, chyba że za zgodą stron postanowi rozpoznać sprawę na tej samej rozprawie w zakresie rozszerzonym o nowe zarzuty. Wprowadzone zostały przepisy określające sposób zasięgania opinii biegłych oraz wzywania biegłych na rozprawę, gdy prowadzone postępowanie tego wymaga.

Wprowadzenie powyższych rozwiązań powinno korzystnie wpłynąć na czas rozstrzygnięcia poszczególnych spraw dyscyplinarnych.

Z uwagi na ustawową zmianę właściwości rzeczowej i miejscowej komisji dyscyplinarnych ds. nauczycieli akademickich postępowanie dyscyplinarne w I instancji, oprócz uczelnianych komisji dyscyplinarnych, będzie prowadzone również przez komisję dyscyplinarną działającą przy Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego na takich samych zasadach jak dotychczas przez komisje dyscyplinarne działające w uczelniach, w zależności od kar dyscyplinarnych o jakie wnioskował rzecznik dyscyplinarny.

4. W rozdziale 4, dotyczącym postępowania dyscyplinarnego w drugiej instancji, wprowadzono rozwiązania, których celem jest skrócenie czasu rozpatrywania odwołań od orzeczeń wydanych przez komisje dyscyplinarne w pierwszej instancji. Istotą proponowanych regulacji jest wprowadzenie zasady wstępnej weryfikacji odwołania na posiedzeniu niejawnym, tak jak ma to miejsce na mocy obowiązujących przepisów w przypadku postępowania prowadzonego w pierwszej instancji. Zgodnie z zaproponowanym rozwiązaniem przewodniczący komisji dyscyplinarnej powołanej przez Ministra Szkolnictwa Wyższego i Nauki, po wyznaczeniu składu orzekającego w sprawie odwołania (w tym przewodniczącego i sprawozdawcy) skieruje sprawę do rozpoznania na posiedzenie niejawne. Na posiedzeniu niejawnym skład orzekający przeprowadzi czynności, które mogą doprowadzić do rozstrzygnięcia sprawy bez konieczności przeprowadzenia rozprawy odwoławczej, tj. dokona weryfikacji formalnej odwołania oraz prawidłowości przeprowadzenia postępowania w pierwszej instancji i na tej podstawie wyda:

- 1) postanowienie o odmowie przyjęcia odwołania – jeżeli zostało ono wniesione przez osobę nieuprawnioną lub wniesione po terminie albo
- 2) orzeczenie o uchyleniu orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w pierwszej instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia – jeżeli w postępowaniu dyscyplinarnym doszło do rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, albo
- 3) orzeczenie o uchyleniu orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w pierwszej instancji i o umorzeniu postępowania – jeżeli zachodzą okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt. 4–11 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego), albo
- 4) postanowienie o skierowaniu odwołania do rozpoznania na rozprawę odwoławczą – w przypadku niezaistnienia powyższych okoliczności.

Na postanowienia wymienione w pkt 1, stronom będzie przysługiwało zażalenie. Jednocześnie obowiązki związane z organizacją rozprawy zostaną przeniesione z przewodniczącego komisji przy Ministrze na skład orzekający, który kierując odwołanie do rozpoznania na rozprawę, wyznaczy jej termin, a także zawiadomi strony i wezwie świadków wskazanych w odwołaniu, doręczy odwołanie stronie przeciwnej i wezwie ją do złożenia odpowiedzi na odwołanie.

5. W rozdziale 5 określono sposób wykonywania i zatarcia kar dyscyplinarnych po wydaniu prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej. W szczególności wskazano, że rektor uczelni, niezwłocznie po otrzymaniu prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej, zarządza wykonanie orzeczonej kary dyscyplinarnej i umieszczenie odpisu orzeczenia w aktach osobowych nauczyciela akademickiego oraz doręczenie tego orzeczenia ministrowi i ministrowi nadzorującemu. Rektor uczelni dokonuje również czynności związane z zatarciem kar i usunięciem z akt osobowych pracownika dokumentów dotyczących zatartej kary.

6. W rozdziale 6 określono szczegółowy tryb wznawiania postępowań dyscyplinarnych. Wskazano, że wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego składają osoby, o których mowa w art. 297 ust. 4 ustawy, do komisji dyscyplinarnej, która wydała prawomocne orzeczenie w sprawie. Wniosek taki rozpatruje wyznaczony przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej trzyosobowy skład orzekający na posiedzeniu niejawnym.

7. W rozdziale 7 wskazano, że rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanego rozporządzenia środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projekt rozporządzenia nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej.

Projekt rozporządzenia nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 i z 2004 r. poz. 597). Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie szczegółowego trybu prowadzenia mediacji, postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Müller – podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu	Data sporządzenia 28 marca 2018 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe – art. 307 ustawy z dnia – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego –
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce istnieje konieczność wykonania zawartych w niej upoważnień ustawowych, w tym określonego w art. 307, zgodnie z którym minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi w drodze rozporządzenia szczegółowy tryb prowadzenia mediacji, postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, a także sposób wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia, mając na uwadze konieczność zapewnienia rzetelności, obiektywności, przejrzystości i sprawności prowadzenia postępowań.

Istnieje także potrzeba implementowania do projektowanego rozporządzenia regulacji stanowiących rozwiązanie problemów obserwowanych w dotychczasowej praktyce prowadzenia postępowań sprawach z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rekomendowanym rozwiązaniem i jedynym możliwym jest wydanie rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie szczegółowego trybu prowadzenia mediacji, postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia.

Projekt został opracowany z uwzględnieniem dotychczasowych rozwiązań i doświadczeń praktycznych, które zostały uzupełnione i dostosowane do przepisów ustawy z dnia – Prawo o szkolnictwie wyższym, a w szczególności:

- 1) uregulowano zasady wyłączania rzeczników dyscyplinarnych i członków komisji dyscyplinarnych;
- 2) określono tryb przeprowadzenia postępowania mediacyjnego;
- 3) określono szczegółowy tryb prowadzenia postępowań wyjaśniającego i dyscyplinarnego;
- 4) uregulowano przebieg postępowania odwoławczego przed komisją dyscyplinarną przy Ministrze Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- 5) uregulowano szczegółowy sposób wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Rzecznicy dyscyplinarni powołani przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego	14	Art. 278 ust. 1 i 2 ustawy	Określenie uprawnień i obowiązków rzeczników dyscyplinarnych oraz wskazanie właściwości miejscowej do przeprowadzenia przez nich postępowań wyjaśniających wobec nauczycieli akademickich.
Rzecznicy dyscyplinarni w uczelniach	401 działających uczelni publicznych i niepublicznych (w	Zintegrowany System Informacji o Nauce	Określenie trybu postępowania wyjaśniającego i udziału w postępowaniu dyscyplinarnym

	każdej uczelni powinna być powołana komisja dyscyplinarna oraz co najmniej 1 rzecznik dyscyplinarny)	i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	
Organy uprawnione do powołania rzeczników dyscyplinarnych	401 działających uczelni publicznych i niepublicznych, Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	Przyznanie uprawnień do otrzymywania informacji o postanowieniach rzeczników dyscyplinarnych: o wszczęciu postępowania wyjaśniającego i o rozstrzygnięciach kończących postępowanie wyjaśniające tj. o postanowieniach o umorzeniu postępowania wyjaśniającego lub o skierowaniu wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego do komisji dyscyplinarnej I instancji. Przyznanie uprawnień do zatwierdzenia postanowień o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego
Komisja dyscyplinarna powołana przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego	1	Art. 279 ust. 5 ustawy	Określenie trybu postępowania dyscyplinarnego
Komisja dyscyplinarna przy Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego	1	Art. 279 ust.2 i 3 ustawy	Określenie trybu postępowania dyscyplinarnego
Uczelniane komisje dyscyplinarne	401	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	
Ministrowie nadzorujący uczelnie: 1) Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego; 2) Minister Zdrowia; 3) Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego; 4) Minister Obrony Narodowej; 5) Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji; 6) Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej.			Przyznanie uprawnień do otrzymywania informacji: o rozstrzygnięciach kończących postępowanie – prawomocnych orzeczeniach wydanych przez komisje dyscyplinarne oraz postępowaniach wobec nauczycieli akademickich pełniących funkcje rektora uczelni nadzorowanych, przewodniczącego uczelnianej komisji dyscyplinarnej, przewodniczącego i członka komisji dyscyplinarnej przy RGNiSW oraz przewodniczącego i członka komisji dyscyplinarnej przy ministrze
Nauczyciele akademicki	97 183	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on” (stan na 20 lutego 2018 r.)	Określenie praw i obowiązków nauczycieli akademickich w postępowaniu wyjaśniającym i dyscyplinarnym, w tym medacyjnego

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

1. Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji publicznych:
 - 1) Konferencji Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych;
 - 2) Niezależnemu Zrzeszeniu Studentów;
 - 3) Zrzeszeniu Studentów Polskich;
 - 4) Polskiej Komisji Akredytacyjnej;
 - 5) Radzie Młodych Naukowców;
 - 6) „Obywatelom Nauki”;
 - 7) Rzecznikowi Praw Absolwenta;
 - 8) Konwentowi Rzeczników;
 - 9) Komisji Dyscyplinarnej powołanej przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
 - 10) Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego.
2. Projekt rozporządzenia zostanie skierowany do opiniowania do:
 - 1) Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów;
 - 2) Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
 - 3) Polskiej Akademii Nauk;
 - 4) Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich;
 - 5) Konferencji Rektorów Zawodowych Szkół Polskich
 - 6) Komitetu Polityki Naukowej;
 - 7) Krajowej Reprezentacji Doktorantów;
 - 8) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”;
 - 9) Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych;
 - 10) Forum Związków Zawodowych;
 - 11) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność 80”.

Projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt rozporządzenia został udostępniony również w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114 i 278).

Konsultacje publiczne i opiniowanie projektu rozporządzenia zostaną przeprowadzone w okresie.

Szczegółowe omówienie wyników konsultacji publicznych i opiniowania zostało przedstawione w raporcie z konsultacji, stanowiącym załącznik do OSR.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje zwiększenia wydatków z budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Środki na obsługę komisji i rzeczników pochodzą z budżetu ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
Niemierzalne												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe. Natomiast uszczegółowienie przepisów proceduralnych w zakresie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego może pozytywnie wpłynąć na przebieg tych postępowań.											
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu												
☐ nie dotyczy												
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).						☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy						
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: wprowadzenie postępowania mediacyjnego						☐ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:						

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Doprecyzowana zostanie procedura postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego i odwoławczego, co prowadzi do skrócenia czasu ich trwania, m.in. poprzez wprowadzenie trybu przeprowadzania postępowania mediacyjnego mającego na celu zmniejszenia liczby prowadzonych dotychczas długotrwałych postępowań wyjaśniających i dyscyplinarnych wobec nauczycieli akademickich. Dodatkowo doprecyzowano tryb rozpatrywania przez komisję dyscyplinarną I instancji zażaleń na postanowienia rzecznika dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego i umorzeniu takiego postępowania.			
9. Wpływ na rynek pracy			
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.			
10. Wpływ na pozostałe obszary			
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:		☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☐ zdrowie	
Omówienie wpływu	Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na wskazane obszary.		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego			
Wykonanie przepisów nastąpi po wejściu w życie projektowanego rozporządzenia.			
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?			
Z uwagi na przedmiot projektu ewaluacja efektów projektu nie jest zasadna.			
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)			
Brak.			

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO¹⁾

z dnia

**w sprawie danych w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym
i Nauce POL-on**

Na podstawie art. 354 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy zakres:
 - a) danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 3, 8, 9 i 11–20 ustawy z dnia – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zwanej dalej „ustawą”, zamieszczanych w wykazie nauczycieli akademickich, innych osób prowadzących zajęcia, osób prowadzących działalność naukową lub osób biorących udział w jej prowadzeniu, zwany dalej „wykazem pracowników”,
 - b) danych, o których mowa w art. 345 ust. 1 pkt 4, 8–10, 12 i 13 ustawy, zamieszczanych w wykazie studentów,
 - c) danych, o których mowa w art. 346 ust. 1 pkt 6, 7 i 13–15 ustawy, zamieszczanych w wykazie osób ubiegających się o stopień doktora,
 - d) danych, o których mowa w 347 ust. 1 pkt 1, 5–9, 11 i 13–16 ustawy, zamieszczanych w wykazie instytucji systemu szkolnictwa wyższego i nauki, zwanych dalej „instytucjami systemu”,
 - e) danych, o których mowa w art. 350 ust. 1 pkt 2–5 ustawy, zamieszczanych w bazie osób upoważnionych do podpisywania dokumentów, o których mowa w art. 78 ust. 3, art. 163 ust. 4 i art. 180 ust. 1;
- 2) tryb i terminy wprowadzania danych do baz danych, oraz aktualizowania, archiwizowania i usuwania tych danych;

¹⁾ Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego kieruje działem administracji rządowej – szkolnictwo wyższe i nauka na podstawie § ... ust. ... rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia ... w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. poz. ...).

- 3) sposób wprowadzania prac dyplomowych do repozytorium oraz specyfikację formatu tych prac;
- 4) tryb i sposób udostępniania danych.

§ 2. W zakresie danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 3 i 8 ustawy, w wykazie pracowników zamieszcza się:

- 1) elektroniczny identyfikator naukowca ORCID (Open Researcher and Contributor ID);
- 2) tryb nadania stopnia naukowego lub stopnia w zakresie sztuki: stopień krajowy, stopień zagraniczny nostryfikowany, stopień zagraniczny uznany za równoważny (nie wymagający nostryfikacji);
- 3) tryb nadania tytułu zawodowego: tytuł krajowy, tytuł zagraniczny nostryfikowany, tytuł zagraniczny uznany za równoważny (nie wymagający nostryfikacji);
- 4) nazwę instytucji, która nadała tytuł zawodowy albo stopień naukowy lub stopień w zakresie sztuki albo tytuł profesora;
- 5) nazwę instytucji zagranicznej, która nadała tytuł zawodowy, stopień naukowy lub stopień w zakresie sztuki;
- 6) nazwę instytucji nostryfikującej tytuł zawodowy, stopień naukowy albo stopień w zakresie sztuki;
- 7) datę uzyskania tytułu zawodowego, stopnia naukowego albo stopnia w zakresie sztuki, tytułu profesora;
- 8) nazwę kierunku studiów zakończonych uzyskaniem tytułu zawodowego;
- 9) dziedzinę nauki i dyscyplinę naukową albo dziedzinę sztuki i dyscyplinę artystyczną, w której został nadany stopień naukowy, stopień w zakresie sztuki;
- 10) nazwę dziedziny nauki, w której został nadany tytuł profesora;
- 11) datę wejścia w życie decyzji w sprawie nabycia uprawnień równoważnych z uprawnieniami wynikającymi z posiadania stopnia doktora habilitowanego, wydanej na podstawie art. 227 ust. 1 ustawy;
- 12) dziedzinę nauki i dyscyplinę naukową albo dziedzinę sztuki i dyscyplinę artystyczną, w której zostały nabyte uprawnienia, o których mowa w pkt 9;
- 13) nazwę instytucji, w której zostały nabyte uprawnienia, o których mowa w pkt 9.

§ 3. W zakresie danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 11 ustawy, w wykazie pracowników zamieszcza się następujące informacje:

- 1) nazwę podmiotu zatrudniającego;

- 2) datę złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 266 ust. 5 ustawy, upoważniającego zatrudniający go podmiot do zaliczenia do liczby pracowników, o których mowa w art. 266 ust. 4;
- 3) datę wycofania oświadczenia, o którym mowa w pkt 2;
- 4) datę złożenia oświadczenia upoważniającego podmiot do wykazania osiągnięć w ramach poszczególnych dyscyplin, o którym mowa w art. 266 ust. 11 ustawy;
- 5) datę wycofania oświadczenia, o którym mowa w pkt 4.

§ 4. W zakresie danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 13 i 14 ustawy, w wykazie pracowników zamieszcza się następujące informacje:

- 1) podstawa nawiązania stosunku pracy;
- 2) okres na jaki zawarto stosunek pracy;
- 3) czy uczelnia stanowi dla pracownika podstawowe miejsce pracy w rozumieniu art. 120 ust. 1 ustawy;
- 4) miejsce dodatkowego zatrudnienia;
- 5) grupa pracowników: pracownik dydaktyczny, pracownik badawczy, pracownik badawczo-dydaktyczny;
- 6) nazwa stanowiska pracy według typologii podmiotu zatrudniającego;
- 7) czy prowadzi działalność naukową w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy;
- 8) data ustania stosunku pracy;
- 9) data nawiązania stosunku pracy.

§ 5. W zakresie danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 15 i 16 ustawy, w wykazie pracowników zamieszcza się następujące informacje:

- 1) wymiar czasu pracy;
- 2) udział czasu pracy w dyscyplinach, w których osoba prowadzi działalność naukową;
- 3) liczba godzin zajęć dydaktycznych lub naukowych planowanych do realizacji w danym roku akademickim;
- 4) liczba godzin zajęć dydaktycznych lub naukowych wykonywanych poza uczelnią w danym roku akademickim.

§ 6. W zakresie danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 17 ustawy, w wykazie pracowników zamieszcza się następujące informacje w zakresie innych osób prowadzących zajęcia:

- 1) nazwa instytucji, w której zostało zdobyte doświadczenie;

- 2) informacje o rodzaju zdobytego doświadczenia związanego z programem studiów;
- 3) okres zatrudnienia, w ramach którego zdobywane było określone doświadczenie.

§ 7. W zakresie danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 9 ustawy, w wykazie pracowników zamieszcza się następujące informacje:

- 1) nazwa uczelni;
- 2) nazwa kierunku studiów;
- 3) poziom i profil studiów;
- 4) liczba godzin zajęć dydaktycznych w semestrze.

§ 8. W zakresie danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 18 ustawy, w wykazie pracowników zamieszcza się następujące informacje:

- 1) nazwa szkoły doktorskiej;
- 2) nazwa programu szkoły doktorskiej;
- 3) liczba godzin dydaktycznych w semestrze.

§ 9. W zakresie danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 19 ustawy, w wykazie pracowników zamieszcza się następujące informacje:

- 1) nazwa uczelni oraz nazwa jednostki organizacyjnej w przypadku filii;
- 2) nazwa pełnionej funkcji oraz krótka informacja o zakresie kompetencji;
- 3) data rozpoczęcia i zakończenia pełnienia funkcji;
- 4) służbowe dane kontaktowe: adres e-mail, numer telefonu.

§ 10. W zakresie danych, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 20 ustawy, w wykazie pracowników zamieszcza się następujące informacje:

- 1) data wydania oraz uprawomocnienia się orzeczenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 277 ust. 1 pkt 4–8 ustawy;
- 2) nazwa komisji dyscyplinarnej, która wydała orzeczenie;
- 3) nazwa uczelni, która wszczęła postępowanie;
- 4) rodzaj i wymiar orzeczonej kary dyscyplinarnej;
- 5) sygnatura orzeczenia w sprawie dyscyplinarnej;
- 6) data zakończenia kary;
- 7) data zatarcia kary.

§ 11. W zakresie danych, o których mowa w art. 345 ust. 1 pkt 4 ustawy, w wykazie studentów zamieszcza się następujące informacje:

- 1) o podstawie przyjęcia i odbywania studiów:

- a) umowa międzynarodowa lub
 - b) umowa zawarta z podmiotami zagranicznymi przez uczelnię, lub
 - c) decyzja właściwego ministra, lub
 - d) decyzja dyrektora Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej, zwanej dalej „NAWA”, w odniesieniu do jej stypendystów, lub
 - e) decyzję dyrektora Narodowego Centrum Nauki, zwanego dalej „NCN”, o przyznaniu środków finansowych na realizację badań podstawowych w formie projektu badawczego, stażu lub stypendium, zakwalifikowanych do finansowania w drodze konkursu, lub
 - f) decyzję administracyjną rektora, dyrektora instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk, zwanego dalej „instytutem PAN”, dyrektora instytutu badawczego lub dyrektora instytutu międzynarodowego;
- 3) o podstawie do zwolnienia z opłat, o których mowa w art. 79 ust. 1 pkt 2, 3 i 5 i art. 163 ust. 2 ustawy:
- a) umowa międzynarodowa lub
 - b) umowa zawarta między uczelniami, lub
 - c) decyzja właściwego ministra, lub
 - d) decyzja dyrektora NAWA, lub
 - e) decyzja rektora uczelni, dyrektora instytutu PAN, dyrektora instytutu badawczego, lub
 - f) przesłanek określonych w art. 325 ust. 2 ustawy.

§ 12. W zakresie danych, o których mowa w art. 345 ust. 1 pkt 8 i 9 ustawy, w wykazie studentów zamieszcza się następujące informacje:

- 1) semestr studiów i rok studiów, który student zaliczył w danym roku akademickim;
- 2) semestr studiów i rok studiów, na które student jest wpisany w danym roku akademickim;
- 3) liczba punktów ECTS uzyskanych przez studenta po zaliczeniu kolejnych semestrów studiów;
- 4) liczba punktów ECTS uzyskanych w procesie potwierdzania efektów uczenia się;
- 5) liczba punktów ECTS uzyskanych w wyniku realizacji standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela.

§ 13. W zakresie danych, o których mowa w art. 345 ust. 1 pkt 10 ustawy, w wykazie studentów zamieszcza się następujące informacje:

- 1) rodzaj przyznanego świadczenia;
- 2) data decyzji o przyznaniu świadczenia;
- 3) okres, na który zostało przyznane świadczenie.

§ 14. W zakresie danych, o których mowa w art. 345 ust. 1 pkt 12 i 13 ustawy, w wykazie studentów zamieszcza się nazwę ukończonego kierunku studiów, poziom i profil studiów.

§ 15. W zakresie danych, o których mowa w art. 346 ust. 1 pkt 6 i 7 ustawy, w wykazie osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora zamieszcza się następujące informacje:

- 1) nazwa szkoły doktorskiej;
- 2) nazwa podmiotu prowadzącego szkołę doktorską lub podmiotów wspólnie prowadzących szkołę doktorską;
- 3) nazwa podmiotu we współpracy, z którym realizowane jest kształcenie w szkole doktorskiej;
- 4) dyscypliny naukowe lub artystyczne, w zakresie których prowadzona jest szkoła doktorska;
- 5) nazwa programu kształcenia w szkole doktorskiej;
- 6) data utworzenia szkoły doktorskiej.

§ 16. W zakresie danych, o których mowa w art. 346 ust. 1 pkt 13 i 15 ustawy, w wykazie osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora zamieszcza się następujące informacje:

- 1) data oceny śródkresowej lub w przypadku eksternistycznego ubiegania się o nadanie stopnia doktora data wszczęcia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora;
- 2) wynik oceny śródkresowej;
- 3) data nadania stopnia;
- 4) dziedzina nauki i dyscyplina naukowa albo dziedzina sztuki i dyscyplina artystyczna, w której został nadany stopień;
- 5) data wydania i numer decyzji w sprawie stwierdzenia nieważności postępowania o nadanie stopnia;
- 6) nazwa podmiotu doktoryzującego;
- 7) skład komisji dokonującej oceny śródkresowej.

§ 17. 1. W zakresie danych, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 1 ustawy, w wykazie instytucji systemu zamieszcza się następujące informacje:

- 1) nazwa podmiotu;
- 2) imiona i nazwisko kierującego podmiotem;
- 3) informacje o podmiocie:
 - a) organ nadzorujący,
 - b) REGON,
 - c) NIP,
 - d) numer KRS,
 - e) rodzaj jednostki – uczelnia, federacja podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki, zwana dalej „federacją”, instytut PAN, instytut badawczy, międzynarodowy instytut naukowy, Polska Akademia Umiejętności,
 - f) informacja o posiadaniu statusu państwowego instytutu badawczego, rok nadania statusu,
 - g) rodzaj i typ uczelni,
 - h) dyscypliny naukowe, w których podmiot prowadzi działalność badawczo-rozwojową,
 - i) data utworzenia, reorganizacji i likwidacji;
- 4) informacje adresowe:
 - a) ulica, nr budynku i nr lokalu,
 - b) kod pocztowy,
 - c) miejscowość,
 - d) województwo,
 - e) jednostka podziału terytorialnego – nazwa i kod ulicy oraz nazwa miejscowości, gminy i województwa, zgodnie z TERYT – krajowym rejestrem urzędowym podziału terytorialnego kraju, o którym mowa w art. 47 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1068, z 2017 r. poz. 60 oraz z 2018 r. poz. 650),
 - f) adres strony internetowej,
 - g) numer telefonu,
 - h) adres poczty elektronicznej.

2. W przypadku podmiotu powstałego w wyniku podziału albo połączenia istniejących podmiotów – nazwa podmiotu przed podziałem i nazwy podmiotu po podziale oraz nazwy podmiotu przed połączeniem i nazwa podmiotu po połączeniu.

3. W przypadku podmiotu, do którego włączono inny podmiot należy wskazać:

- 1) nazwy podmiotów włączonych;
- 2) organ nadzorujący;
- 3) REGON;
- 4) NIP;
- 5) numer KRS.

§ 18. W zakresie danych, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 5 ustawy, w wykazie instytucji systemu zamieszcza się:

- 1) informacje o patentach na wynalazek, których twórcą lub współtwórcą jest pracownik podmiotu, w tym:
 - a) nazwa podmiotu,
 - b) nazwa wynalazku,
 - c) imiona i nazwisko twórcy albo współtwórcy wynalazku, będących pracownikami podmiotu,
 - d) data złożenia wniosku o udzielenie patentu,
 - e) numer patentu,
 - g) nazwę podmiotu udzielającego patentu,
 - h) data udzielenia patentu;
- 2) informacje o patentach na wynalazek uzyskane przez inny podmiot, których twórcą lub współtwórcą jest pracownik podmiotu, w tym:
 - a) nazwa podmiotu, któremu udzielono patentu,
 - b) nazwa wynalazku,
 - c) imiona i nazwisko twórcy albo współtwórców wynalazku będących pracownikami podmiotu,
 - d) datę złożenia wniosku o udzielenie patentu,
 - e) numer patentu,
 - f) data udzielenia patentu;
- 3) informacje o artykułach naukowych pracowników podmiotu i osób pobierających kształcenie, w tym:

- a) imiona i nazwisko autora albo autorów publikacji naukowej będących pracownikami podmiotu,
- b) liczba wszystkich autorów publikacji naukowej,
- c) dyscyplina naukowa, o której mowa w art. 344 ust. 7 ustawy,
- d) obszar tematyczny określony według klasyfikacji *All Science Journal Classification* (ASJC),
- e) nazwa czasopisma naukowego,
- f) informacja czy publikacja jest materiałem konferencyjnym, jeśli jest to należy podać:
 - pełną nazwę konferencji naukowej,
 - datę rozpoczęcia i zakończenia konferencji naukowej,
 - państwo i miejscowość, w których odbyła się konferencja naukowa,
 - informację o indeksowaniu w bazach czasopism i abstraktów: Web of Science Core Collection, Scopus lub w innych bazach danych uznanych w środowisku naukowym danej dyscypliny naukowej za spełniające kryterium szerokiej dostępności,
- g) ISSN, eISSN albo DOI (Digital Object Identifier – cyfrowy identyfikator dokumentu elektronicznego),
- h) tytuł publikacji naukowej,
- i) język publikacji naukowej,
- j) rok wydania,
- k) tom lub zeszyt,
- l) numery stron,
- m) w przypadku artykułu naukowego, którego elektroniczna wersja jest dostępna w Internecie należy podać:
 - identyfikator DOI lub adres strony internetowej zawierającej pełny tekst publikacji, jeżeli pełny tekst publikacji znajduje się w otwartym dostępie,
 - identyfikator DOI lub adres strony internetowej zawierającej informacje o publikacji, jeżeli pełny tekst publikacji nie znajduje się w otwartym dostępie,
- n) informacje o otwartym dostępie do publikacji (Open Access), w tym:
 - sposób, w jaki publikacja została udostępniona (otwarte czasopismo, otwarte repozytorium, inne),

- wersję tekstu, która jest dostępna w sposób otwarty (oryginalna wersja autorska, ostateczna wersja autorska, ostateczną wersja opublikowana),
 - otwartą licencję, na jakiej publikacja jest dostępna (Creative Commons – Uznanie Autorstwa (CC-BY), Creative Commons – Uznanie Autorstwa – Na Tych Samych Warunkach (CC-BY-SA), Creative Commons – Uznanie Autorstwa – Użycie niekomercyjne (CC-BY-NC), Creative Commons – Uznanie Autorstwa – Bez utworów zależnych (CC-BY-ND), Creative Commons – Uznanie Autorstwa – Użycie niekomercyjne – Na tych samych warunkach (CC-BY-NC-SA); Creative Commons – Uznanie Autorstwa – Użycie niekomercyjne bez utworów zależnych (CC-BY-NC-ND), inna otwarta licencja,
 - data udostępnienia publikacji w sposób otwarty (przed opublikowaniem; w momencie opublikowania; po opublikowaniu – wraz z podaniem liczby miesięcy, jakie upłynęły od momentu opublikowania do momentu udostępnienia publikacji w sposób otwarty);
- 4) informacje o monografiach naukowych i rozdziałach w monografiach naukowych, w których nie jest określona liczba autorów rozdziałów, w tym:
- a) imiona i nazwiska autorów oraz redaktorów naukowych monografii będących w roku jej wydania pracownikami jednostki naukowej,
 - b) liczba wszystkich autorów monografii,
 - c) pełny tytuł monografii,
 - d) wydawcę monografii,
 - e) numer ISBN,
 - f) język monografii,
 - g) rok wydania,
 - h) objętość w arkuszach wydawniczych,
 - i) dyscyplina naukowa, o której mowa w art. 344 ust. 7 ustawy,
 - j) informacje o otwartym dostępie do monografii (Open Access):
 - sposób, w jaki monografia została udostępniona (witryna wydawcy, otwarte repozytorium, inne),
 - wersja tekstu, która jest dostępna w sposób otwarty (oryginalna wersja autorska, ostateczna wersja autorska, ostateczna wersja opublikowana),

- otwarta licencja, na jakiej monografia jest dostępna (CC-BY; CC-BY-SA; CC-BY-NC; CC-BY-ND; CC-BY;NC-SA; CC-BY; NC-ND; inna otwarta licencja,
 - informacja o momencie udostępnienia monografii w sposób otwarty (przed opublikowaniem; w momencie opublikowania; po opublikowaniu – wraz z podaniem liczby miesięcy, jakie upłynęły od momentu opublikowania do momentu udostępnienia publikacji w sposób otwarty),
 - w przypadku monografii, których elektroniczna wersja jest dostępna w Internecie:
 - – identyfikator DOI lub adres strony internetowej zawierającej pełny tekst monografii, jeżeli pełny tekst monografii znajduje się w otwartym dostępie,
 - – identyfikator DOI lub adres strony internetowej zawierającej informacje o monografii, jeżeli pełny tekst monografii nie znajduje się w otwartym dostępie;
- 5) informacje, czy monografia jest materiałem konferencyjnym, w tym:
- a) pełna nazwa konferencji naukowej,
 - b) data rozpoczęcia i zakończenia konferencji naukowej,
 - c) państwo i miejscowość, w których odbyła się konferencja naukowa,
 - d) informacje o indeksowaniu w bazach czasopism i abstraktów: Web of Science Core Collection, Scopus lub w innych bazach danych uznanych w środowisku naukowym danej dyscypliny naukowej za spełniające kryterium szerokiej dostępności;
- 6) informacje o rozdziałach w monografiach naukowych, w których nie określono autorów rozdziałów, w tym:
- a) informacje o monografii naukowej, której fragment stanowi dany rozdział,
 - b) imiona i nazwiska autorów rozdziału lub redaktora naukowego będących w roku jej wydania pracownikami podmiotu,
 - c) imiona i nazwisko redaktora naukowego niebędącego w roku jej wydania pracownikiem podmiotu,
 - d) liczba autorów rozdziału,
 - e) dyscyplina naukowa lub artystyczna, o której mowa w art. 344 ust. 7 ustawy,
 - f) tytuł rozdziału,
 - g) język rozdziału,

- h) rok wydania,
 - i) objętość w arkuszach wydawniczych,
 - j) informacje o otwartym dostępie do publikacji (Open Access):
 - sposób, w jaki rozdział został udostępniony (witryna wydawcy, otwarte repozytorium, inne),
 - wersja tekstu, która jest dostępna w sposób otwarty (oryginalna wersja autorska, ostateczna wersja autorska, ostateczna wersja opublikowana),
 - otwarta licencja, na jakiej rozdział jest dostępny (CC-BY; CC-BY-SA; CC-BY-NC; CC-BY-ND; CC-BY-NC-SA; CC-BY-NC-ND; inna otwarta licencja),
 - informacja o momencie udostępnienia rozdziału w sposób otwarty (przed opublikowaniem, w momencie opublikowania, po opublikowaniu – wraz z podaniem liczby miesięcy, jakie upłynęły od momentu opublikowania do momentu udostępnienia publikacji w sposób otwarty),
 - k) w przypadku rozdziałów, których elektroniczna wersja jest dostępna w Internecie:
 - identyfikator DOI lub adres strony internetowej zawierającej tekst publikacji, jeżeli pełny tekst rozdziału znajduje się w otwartym dostępie,
 - identyfikator DOI lub adres strony internetowej zawierającej informacje o publikacji, jeżeli pełny tekst rozdziału nie znajduje się w otwartym dostępie,
 - l) informacje czy rozdział w monografii jest materiałem konferencyjnym, w tym:
 - pełna nazwa konferencji naukowej,
 - data rozpoczęcia i zakończenia konferencji naukowej,
 - państwo i miejscowość, w których odbyła się konferencja naukowa,
 - informacja o indeksowaniu w bazach czasopism i abstraktów: Web of Science Core Collection, Scopus lub w innych bazach danych uznanych w środowisku naukowym danej dyscypliny naukowej za spełniające kryterium szerokiej dostępności;
- 7) informacje o osiągnięciach artystycznych pracowników, w tym:
- a) imiona i nazwisko autora lub współautora dzieła,
 - b) tytuł dzieła,
 - c) rodzaj dzieła:
 - utwór muzyczny lub
 - dzieło plastyczne, lub
 - dzieło konserwatorskie, lub

- film pełnometrażowy, lub
 - premierowy spektakl teatralny, lub
 - scenariusz, lub
 - scenografia, lub
 - prawykonanie utworu muzycznego, lub
 - recital muzyczny, lub
 - reżyseria, autorstwo scenografii, pierwszoplanowa rola, lub
 - inne,
- d) dyscyplina artystyczna, o której mowa w art. 344 ust. 7 ustawy,
- e) kraj i miejsce realizacji oraz rozpowszechniania dzieła,
- f) charakterystyka dzieła,
- g) rok realizacji dzieła,
- h) zakres rozpowszechniania dzieła (w kraju, za granicą, w kraju na międzynarodowej imprezie artystycznej o najwyższym prestiżu),
- i) informacja o przyznanych nagrodach i wyróżnieniach krajowych lub zagranicznych, a w przypadku dzieła plastycznego lub projektowego – także umieszczenie w prestiżowej kolekcji:
- podmiot przyznający nagrodę lub wyróżnienie lub nazwa kolekcji,
 - charakterystyka nagrody lub wyróżnienia,
 - kraj w jakim przyznano nagrodę lub wyróżnienie, lub w którym znajduje się kolekcja;
- 8) informacje o realizowanych krajowych i międzynarodowych projektach obejmujących badania naukowe lub prace rozwojowe, w tym:
- a) numer projektu,
 - b) tytuł projektu,
 - c) środki finansowe ogółem przyznane na realizację projektu (suma środków przyznanych podmiotom współrealizującym),
 - d) dane kierownika projektu oraz okres kierowania projektem,
 - e) środki finansowe przyznane podmiotowi na poszczególne lata realizacji projektu,
 - f) numer umowy,
 - g) datę zawarcia umowy,
 - h) datę zakończenia umowy,
 - i) datę rozpoczęcia realizacji projektu,

- j) datę zakończenia realizacji projektu,
 - k) nazwę instytucji finansującej,
 - l) adres siedziby instytucji finansującej,
 - m) nazwę programu lub przedsięwzięcia, w ramach którego projekt jest finansowany,
 - n) podmioty współrealizujące projekt,
 - o) nazwę dziedziny nauki i dyscypliny naukowej, w ramach której projekt jest realizowany,
 - p) słowa kluczowe,
 - q) rola podmiotu w zarządzaniu projektem:
 - koordynacja projektu realizowanego co najmniej z 2 zagranicznymi podmiotami tworzącymi konsorcjum, mającymi siedzibę w państwach członkowskich OECD,
 - koordynacja projektu realizowanego co najmniej z 2 jednostkami tworzącymi konsorcjum,
 - kierowanie pakietem zadaniowym w projekcie realizowanym w ramach konsorcjum, w skład którego wchodzi podmioty mające siedzibę w państwach członkowskich OECD,
 - wyłącznie wykonawca projektu w ramach konsorcjum lub projektu indywidualnego;
- 9) informacje o wydawanych przez jednostkę czasopismach naukowych, w tym:
- a) tytuł czasopisma naukowego,
 - b) język, w jakim jest wydawane czasopismo naukowe,
 - c) ISSN oraz (jeżeli został nadany) identyfikator DOI,
 - d) nakład (nie dotyczy czasopism wydawanych wyłącznie w postaci elektronicznej),
 - e) strona www,
 - f) okres wydawania,
 - g) informacja o otwartym dostępie do czasopism (Open Access);
- 10) informacje o bibliotekach naukowych w jednostce:
- a) nazwa biblioteki naukowej,
 - b) nazwa organizatora,
 - c) dane adresowe,
 - d) dane o bibliotece naukowej, w tym:
 - profil,

- system biblioteczno-informacyjny,
- charakterystyka zbiorów,
- bazy kupione i tworzone lokalnie, dostępne w bibliotece,
- godziny otwarcia.

§ 19. W zakresie danych, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 7–9 ustawy, w wykazie instytucji systemu zamieszcza się następujące informacje:

- 1) nazwa kierunku studiów, ich poziom i profil;
- 2) podstawa prawna utworzenia kierunku studiów (decyzja ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, zwanego dalej „ministrem”, uchwała właściwego organu uczelni – numer i rodzaj dokumentu, data);
- 3) data uzyskania uprawnienia do prowadzenia kierunku;
- 4) data uruchomienia kierunku studiów;
- 5) przyporządkowanie kierunku studiów do dziedziny nauki oraz dyscypliny naukowej lub dziedziny sztuki oraz dyscypliny artystycznej, procentowy udział dyscyplin, w których zgodnie z programem kształcenia uzyskiwane są na tym kierunku efekty kształcenia, przy czym suma udziałów musi być równa 100%, wskazanie dyscypliny wiodącej;
- 6) nazwa tytułu zawodowego nadawanego absolwentom;
- 7) liczba semestrów;
- 8) forma kształcenia (stacjonarne/niestacjonarne);
- 9) informacja o obsadzie kadrowej na prowadzonych kierunkach studiów;
- 10) informacja o realizacji standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela;
- 11) data i numer dokumentu w sprawie cofnięcia pozwolenia na prowadzenie kierunku studiów, likwidacji lub zniesienia kierunku studiów;
- 12) nazwa kształcenia specjalistycznego;
- 13) nazwa tytułu zawodowego nadawanego w kształceniu specjalistycznym.

§ 20. W zakresie danych, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 11 ustawy, w wykazie instytucji systemu zamieszcza się następujące informacje:

- 1) nazwa szkoły doktorskiej;
- 2) nazwa podmiotu lub podmiotów prowadzących szkołę doktorską;
- 3) adres szkoły doktorskiej;

- 4) dyscypliny naukowe lub artystyczne, w których szkoła doktorska może prowadzić kształcenie;
- 5) nazwa programu kształcenia realizowanego w szkole doktorskiej;
- 6) podmioty, we współpracy z którymi realizowane jest kształcenie;
- 7) informacje o osobie kierującej szkołą doktorską;
- 8) data utworzenia szkoły doktorskiej;
- 9) kategorie naukowa.

§ 21. W zakresie danych, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 13 ustawy, w wykazie instytucji systemu zamieszcza się następujące informacje:

- 1) rodzaj inwestycji (budowlana, aparatura naukowo-badawcza, strategiczna infrastruktura badawcza, inwestycja w zakresie infrastruktury informatycznej);
- 2) nazwa inwestycji;
- 3) stan realizacji inwestycji;
- 4) okres realizacji inwestycji;
- 5) opis inwestycji;
- 6) łączny koszt inwestycji w złotych;
- 7) nieruchomości związane z inwestycją;
- 8) infrastruktura związana z inwestycją;
- 9) środki finansowe na inwestycję w podziale na lata (źródło finansowania, kwota);
- 10) źródła finansowania inwestycji, w tym wysokość środków:
 - a) własnych podmiotu,
 - b) z budżetu państwa,
 - c) z budżetu Unii Europejskiej, w tym pochodzących z funduszy strukturalnych i programów ramowych Unii Europejskiej,
 - d) z innych źródeł.

§ 22. W zakresie danych, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 14 ustawy, w wykazie instytucji systemu zamieszcza się następujące informacje:

- 1) nakłady na działalność badawczo-rozwojową faktycznie poniesione przez podmiot (bez amortyzacji środków trwałych) w danym roku ogółem w złotych;
- 2) nakłady bieżące na działalność badawczo-rozwojową poniesione przez podmiot w danym roku ogółem w złotych, w tym pochodzące:

- a) z budżetu państwa, w tym udział środków krajowych w projektach współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej,
 - b) od instytutów PAN i instytutów badawczych,
 - c) od uczelni,
 - d) od przedsiębiorców,
 - e) od prywatnych instytucji niekomercyjnych,
 - f) ze źródeł zagranicznych, w tym z Komisji Europejskiej i organizacji międzynarodowych,
 - g) przedsiębiorców zagranicznych, zagranicznych instytucji rządowych, prywatnych instytucji niekomercyjnych, zagranicznych jednostek naukowych,
 - h) z innych źródeł niż wymienione w lit. a–g,
 - i) ze środków własnych podmiotu;
- 3) nakłady inwestycyjne ogółem w złotych, w tym nakłady inwestycyjne na:
- a) aparaturę naukowo-badawczą,
 - b) infrastrukturę informatyczną,
 - c) nieruchomości.

§ 23. W zakresie danych, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 15 ustawy, w wykazie instytucji systemu zamieszcza się następujące informacje:

- 1) źródła pochodzenia środków, w tym wysokość:
 - a) środków własnych podmiotu,
 - b) środków z budżetu państwa (w tym dotacje, subwencje),
 - c) środków z budżetu Unii Europejskiej, w tym pochodzących z funduszy strukturalnych i programów ramowych Unii Europejskiej,
 - d) innych źródeł (np. darowizny, środki z budżetów jednostek samorządu terytorialnego);
- 2) wynik finansowy podmiotu (w przypadku uczelni publicznych na podstawie informacji zawartych w sprawozdaniu z wykonania planu rzeczowo-finansowego).

§ 24. W zakresie danych, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 16 ustawy, w wykazie instytucji systemu zamieszcza się następujące informacje:

- 1) wysokość przychodów z komercjalizacji albo know-how (w złotych);
- 2) rok uzyskania przychodu;
- 3) formę prawną przekazania wyniku badań naukowych lub prac rozwojowych;

- 4) dane podmiotu, w którym wdrożono wyniki badań (nazwa, dane adresowe, REGON);
- 5) numer umowy i data zawarcia umowy.

§ 25. W zakresie danych, o których mowa w art. 350 ust. 1 pkt 2–5 ustawy, w bazie osób upoważnionych do podpisywania dokumentów, o których mowa w art. 78 ust. 3, art. 163 ust. 4 i art. 180 ust. 1, zamieszcza się następujące informacje:

- 1) funkcja pełniona w uczelni, instytucie PAN, instytucie badawczym lub międzynarodowym instytucie;
- 2) wzór pieczęci imiennej;
- 3) data objęcia i zakończenia pełnienia funkcji;
- 4) odwzorowanie cyfrowe wzoru podpisu oraz parafy;
- 5) wzór pieczęci urzędowej;
- 6) data wprowadzenia zaginięcia, ukradzenia lub wycofania pieczęci urzędowej;
- 7) wzory dokumentów, wymienionych w art. 350 ust. 1 pkt 5 ustawy;
- 8) data wprowadzenia wzorów dokumentów, wymienionych w art. 350 ust. 1 pkt 5 ustawy.

§ 26. 1. Wprowadzanie, aktualizowanie, oznaczanie danych jako archiwalne i usuwanie ich z baz danych, o których mowa w art. 343 ust. 3 ustawy, odbywa się za pomocą konta w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, zwanym dalej „Systemem „POL-on”, założonego dla podmiotu przez ministra.

2. Wniosek o założenie konta w Systemie „POL-on” składa kierujący instytutem badawczym, instytutem PAN, rektor uczelni lub organ nadzorczy federacji, w terminie 7 dni od dnia utworzenia jednostki lub uczelni.

3. Wniosek o założenie konta w Systemie „POL-on” zawiera:

- 1) nazwę podmiotu;
- 2) imiona i nazwisko osoby, która będzie uprawniona do obsługi konta oraz adres poczty elektronicznej.

4. Wniosek o założenie konta w Systemie „POL-on” składa się w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP albo kwalifikowanym podpisem elektronicznym, za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej ministra.

§ 27. 1. Kierujący podmiotem oraz rektor wprowadzają dane do wykazów, o których mowa w art. 343 ust. 3 pkt 1–4 ustawy, w terminie 30 dni od dnia założenia konta w Systemie „POL-on”.

2. Dane do wykazów wprowadza się, aktualizuje i oznacza jako archiwalne w zakresie zgodnym z art. 344 ust. 1, art. 345 ust. 1, art. 346 ust. 1 oraz art. 347 ust. 1 ustawy.

§ 28. Rektor lub kierujący podmiotem:

- 1) w terminie 14 dni od dnia:
 - a) zatrudnienia nauczyciela akademickiego, innej osoby prowadzącej zajęcia, osoby prowadzącej działalność naukową lub biorącej udział w jej prowadzeniu – wprowadza dane do wykazu, o którym mowa w art. 343 ust. 3 pkt 1 ustawy,
 - b) zmiany danych dotyczących nauczyciela akademickiego, innej osoby prowadzącej zajęcia, osoby prowadzącej działalność naukową lub biorącej udział w jej prowadzeniu albo uzyskania informacji o zmianie – aktualizuje dane w wykazie, o którym mowa w art. 343 ust. 3 pkt 1 ustawy,
 - c) ustania zatrudnienia nauczyciela akademickiego, innej osoby prowadzącej zajęcia, osoby prowadzącej działalność naukową lub biorącej udział w jej prowadzeniu – oznacza dane w wykazie, o którym mowa w art. 343 ust. 3 pkt 1 ustawy, jako archiwalne,
 - d) zaistnienia zmiany danych dotyczących studentów – wprowadza dane do wykazu, o którym mowa w art. 343 ust. 3 pkt 2 ustawy,
 - e) ukończenia przez studenta studiów albo skreślenia go z listy studentów – oznacza dane w wykazie, o którym mowa w art. 343 ust. 3 pkt 2 ustawy, jako archiwalne;
- 2) do wykazu, o którym mowa w art. 343 ust. 3 pkt 3 ustawy:
 - a) wprowadza dane według stanu na dzień 31 grudnia, w terminie do dnia 15 stycznia następnego roku,
 - b) oznacza dane jako archiwalne z dniem złożenia rozprawy doktorskiej przez doktoranta albo skreślenia go z listy doktorantów;
- 3) informacje, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 1–4 i 13 ustawy, aktualizuje na bieżąco;
- 4) informacje, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 9–12 ustawy, aktualizuje według stanu na dzień 31 grudnia, w terminie do dnia 30 kwietnia następnego roku;
- 5) informacje, o których mowa w art. 347 ust. 1 pkt 5–8 ustawy, aktualizuje w terminie 30 dni:
 - a) od daty zarządzenia w przedmiocie prowadzenia kierunku studiów,
 - b) od daty wydania decyzji przez ministra w przedmiocie uprawnienia do prowadzenia kierunku studiów na określonym poziomie i profilu kształcenia;

- 6) informacje, o których mowa w art. 350 ust. 1 ustawy, aktualizuje niezwłocznie po objęciu funkcji lub zakończeniu sprawowania funkcji przez osobę upoważnioną do podpisywania dokumentów, wprowadzeniu wzoru pieczęci urzędowej lub wzoru dokumentu;
- 7) informacje o uprawnieniach do prowadzenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu nadanych decyzją ministra wprowadza do Systemu „POL-on” minister.

§ 29. 1. Rektor niezwłocznie po powzięciu informacji o uprawomocnieniu się orzeczenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 277 ust. 1 pkt 4–8 ustawy, wprowadza do wykazu pracowników dane, o których mowa w § 10.

2. Jeżeli w dniu uprawomocnienia się orzeczenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 277 ust. 1 pkt 4–8 ustawy, nauczyciel akademicki nie jest zatrudniony w uczelni, w której zostało wszczęte postępowanie dyscyplinarne, dane, o których mowa w § 10, wprowadza do wykazu nauczycieli akademickich minister, niezwłocznie po powzięciu informacji o uprawomocnieniu się orzeczenia tej kary.

3. Rektor, a w przypadku, o którym mowa w ust. 2, minister, usuwają z wykazu dane, o których mowa w § 10, niezwłocznie po powzięciu informacji o zatarciu kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 277 ust. 1 pkt 4–8 ustawy, albo o uchyleniu prawomocnego orzeczenia tej kary.

§ 30. 1. Dokumenty, o których mowa w art. 351 ust. 1 ustawy, wprowadza się do bazy dokumentów planistyczno-sprawozdawczych Systemu „POL-on” w następujących terminach:

- 1) do dnia 30 czerwca danego roku w odniesieniu do planów, o których mowa w art. 351 ust. 1 pkt 1 ustawy;
- 2) do dnia 31 stycznia roku następującego po roku sprawozdawczym w zakresie raportów uczelni niepublicznych z wykorzystania środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 2 i 5 ustawy;
- 3) do dnia 30 czerwca roku następującego po roku sprawozdawczym w zakresie raportów uczelni niepublicznych z wykorzystania środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3, 7 i 9 ustawy;
- 4) do dnia 30 czerwca roku następującego po roku sprawozdawczym raporty z wykorzystania środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 6, 7 i 9 ustawy;
- 5) do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, za który składane są sprawozdania, o których mowa w art. 351 ust. 1 pkt 2 ustawy.

2. Informacji zawartych w dokumentach, o których mowa w art. 351 ust. 1 pkt 1–4 ustawy:

- 1) nie aktualizuje się;
- 2) oznacza jako archiwalne, po upływie roku od daty określonej w ust. 1;
- 3) przechowuje przez okres 10 lat liczonych od roku następującego po roku, w którym nastąpiło oznaczenie jako archiwalne.

3. Udostępnianie danych, o których mowa w ust. 1, odbywa się za pomocą kont w Systemie „POL-on” założonych dla uprawnionych podmiotów, o których mowa w art. 351 ust. 3 ustawy.

§ 31. Dane do repozytorium pisemnych prac dyplomowych, o którym mowa w art. 348 ust. 1 ustawy, są wprowadzane w następujących formatach; .txt, .rtf, .pdf, .xps, .odt, .ods, .odp, .doc, .xls, .ppt, .docx, .xlsx, .pptx, .csv.

§ 32. 1. Dane pracowników przechowuje się w wykazie pracowników przez okres 10 lat, liczony od roku następującego po roku, w którym nastąpiło oznaczenie danych w wykazie pracowników jako archiwalne. Po upływie tego okresu rektor lub kierujący podmiotem niezwłocznie usuwa dane archiwalne z wykazu pracowników.

2. Dane studentów przechowuje się w wykazie studentów i wykazie osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora przez okres 20 lat, liczony od roku następującego po roku, w którym nastąpiło oznaczenie danych w wykazie studentów i wykazie osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora jako archiwalne. Po upływie tego okresu rektor lub kierujący podmiotem niezwłocznie usuwa dane archiwalne z wykazu studentów i wykazu osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora.

§ 33. 1. Udostępnianie danych zawartych w wykazach, o których mowa w art. 343 ust. 3 pkt 1–3 ustawy, odbywa się za pomocą kont w Systemie „POL-on” założonych dla uprawnionych podmiotów, o których mowa w art. 344 ust. 5, art. 345 ust. 3 i art. 346 ust. 3 ustawy.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, składają do ministra wnioski o założenie konta w Systemie „POL-on” umożliwiającego dostęp do danych zawartych w wykazach.

§ 34. Wprowadzanie, aktualizowanie, archiwizowanie i usuwanie danych z wykazów, o których mowa w art. 343 ust. 3 pkt 1–3 ustawy, oraz dostęp do danych zawartych w tych wykazach zapewniają podmiotom, o których mowa w art. 344 ust. 5, art. 345 ust. 3 i art. 346

ust. 3 ustawy, konta w Systemie „POL-on” założone na podstawie przepisów dotychczasowych.

§ 35. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem²⁾

MINISTER
NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 21 września 2016 r. w sprawie ogólnopolskiego wykazu nauczycieli akademickich i pracowników naukowych (Dz. U. poz. 1577), rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2014 r. w sprawie ogólnopolskiego wykazu studentów i ogólnopolskiego wykazu doktorantów (Dz. U. z 2018 r. poz. 288), rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 29 czerwca 2015 r. w sprawie systemu informacji o nauce (Dz. U. z 2017 r. poz. 804), które tracą moc z dniem 1 października 2018 r. na podstawie art. 165 pkt 3 i 4 ustawy z dnia – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie systemów informatycznych szkolnictwa wyższego i nauki stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego określonego w art. 354 ustawy z dnia – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz.), zwanej dalej „ustawą”.

Projektowane rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy zakres danych zamieszczanych w:
 - a) wykazie nauczycieli akademickich, innych osób prowadzących zajęcia, osób prowadzących działalność naukową oraz osób biorących udział w jej prowadzeniu,
 - b) wykazie studentów,
 - c) wykazie osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora,
 - d) wykazie instytucji systemu szkolnictwa wyższego i nauki,
 - e) bazie osób upoważnionych do podpisywania dokumentów;
- 2) tryb i terminy wprowadzania danych do baz danych oraz aktualizowania, archiwizowania i usuwania tych danych;
- 3) sposób wprowadzania prac dyplomowych do repozytorium oraz specyfikację formatu tych prac;
- 4) tryb i sposób udostępniania danych.

Zgodnie z art. 343 ustawy za prowadzenie Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, zwanego dalej „Systemem POL-on”, jest odpowiedzialny minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

Należy wskazać, że zakres gromadzonych w ww. wykazach jest determinowany ściśle określonymi obowiązkami wynikającymi z poszczególnych przepisów ustawy.

Celem regulacji projektowanego rozporządzenia jest przede wszystkim zapewnienie, że dane wprowadzane do Systemu POL-on będą kompletne oraz aktualne, tak aby mogły one być wykorzystywane do właściwej realizacji polityki naukowej państwa i zadań z zakresu szkolnictwa wyższego i nauki.

Zakres danych wprowadzanych do ww. wykazów został szczegółowo wymieniony w przepisach projektowanego rozporządzenia. Należy nadmienić, że zakres danych został sporządzony w sposób, który zobowiązuje podmioty partycypujące w obsłudze Systemu

POL-on do wprowadzania jedynie tych informacji, które są niezbędne do realizacji określonych w ustawie obowiązków.

Projektowane rozporządzenie zawiera również regulacje mające za zadanie zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony danych przetwarzanych w Systemie POL-on.

W przepisach projektowanego rozporządzenia precyzyjnie określono również tryb wprowadzania danych do Systemu POL-on oraz terminy, w jakich podmioty obowiązane do wprowadzania tych danych powinny je wprowadzać.

Należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych, w stosunku do projektowanego rozporządzenia, środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projektowane rozporządzenie nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej.

Projektowane rozporządzenie nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowane rozporządzenie nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projektowane rozporządzenie nie jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu: Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące: Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu: dr Piotr Dardziński, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu: Andrzej Kurkiewicz, Zastępca Dyrektora Departamentu Innowacji i Rozwoju, e-mail: andrzej.kurkiewicz@nauka.gov.pl, tel. (22) 52 92 517 Sylwia Porożyńska, główny specjalista ds. legislacji w Departamencie Legislacyjno-Prawnym, e-mail: sylwia.porozynska@mnisw.gov.pl, tel. (22) 50 17 853	Data sporządzenia: 28 marca 2018 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe – art. 354 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego:
OCENA SKUTKÓW REGULACJI	
1. Jaki problem jest rozwiązywany?	
Projektowane rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego określonego w art. 354 ustawy z dnia – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zwanej dalej „ustawą”.	
2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt	
Rekomenduje się wydanie rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on Projektowane rozporządzenie określa: 1) szczegółowy zakres danych zamieszczanych w: a) wykazie nauczycieli akademickich, innych osób prowadzących zajęcia, osób prowadzących działalność naukową oraz osób biorących udział w jej prowadzeniu, b) wykazie studentów, c) wykazie osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora, d) wykazie instytucji systemu szkolnictwa wyższego i nauki, e) bazie osób upoważnionych do podpisywania dokumentów; 2) tryb i terminy wprowadzania danych do baz danych oraz aktualizowania, archiwizowania i usuwania tych danych; 3) sposób wprowadzania prac dyplomowych do repozytorium oraz specyfikację formatu tych prac; 4) tryb i sposób udostępniania danych. Zgodnie z art. 343 ustawy za prowadzenie Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, zwanego dalej „Systemem POL-on”, jest odpowiedzialny minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Zakres danych gromadzonych w ww. wykazach jest determinowany ściśle określonymi obowiązkami wynikającymi z poszczególnych przepisów ustawy. Celem regulacji projektowanego rozporządzenia jest przede wszystkim zapewnienie, że dane wprowadzane do Systemu POL-on będą kompletne oraz aktualne, tak aby mogły one być wykorzystywane do właściwej realizacji polityki naukowej państwa i zadań z zakresu szkolnictwa wyższego i nauki. Zakres danych wprowadzanych do ww. wykazów został szczegółowo wymieniony w przepisach projektowanego rozporządzenia. Należy nadmienić, że zakres danych został sporządzony w sposób, który zobowiązuje podmioty partycypujące w obsłudze Systemu POL-on do wprowadzania jedynie tych informacji, które są niezbędne do realizacji określonych w ustawie obowiązków. Projektowane rozporządzenie zawiera również regulacje mające za zadanie zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony danych przetwarzanych w Systemie POL-on. W przepisach projektowanego rozporządzenia precyzyjnie określono również tryb wprowadzania danych do Systemu POL-on oraz terminy, w jakich podmioty obowiązane do wprowadzania tych danych powinny je wprowadzać.	
3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?	
Nie dotyczy.	

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Rektorzy uczelni	ok. 398	MNiSW – Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	1) określenie zakresu danych wprowadzanych do poszczególnych modułów Systemu POL-on; 2) dostęp do danych publicznie dostępnych z obszaru szkolnictwa wyższego i nauki oraz możliwość wykorzystania danych wynikowych
Kierownicy jednostek posiadających uprawnienia do nadawania stopni naukowych	ok. 775	MNiSW – Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	1) określenie zakresu danych wprowadzanych do poszczególnych modułów Systemu POL-on; 2) dostęp do danych publicznie dostępnych z obszaru szkolnictwa wyższego i nauki oraz możliwość wykorzystania danych wynikowych
Nauczyciele akademicki i pracownicy naukowcy	118,6 tys. (w tym 12,0 tys. profesorów, 18,6 tys. doktorów habilitowanych, 54,4 tys. doktorów)	MNiSW – Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	Dostęp do danych publicznie dostępnych z obszaru szkolnictwa wyższego i nauki oraz możliwość wykorzystania danych wynikowych
Doktoranci i osoby ubiegające się o uzyskanie stopnia doktora	43,2 tys. doktorantów (w tym 37,1 tys. uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich)	Raport „Szkół wyższe i ich finanse w 2015 r.”, Głównego Urzędu Statystycznego	Dostęp do danych publicznie dostępnych z obszaru szkolnictwa wyższego i nauki oraz możliwość wykorzystania danych wynikowych
Studenci	1 405 tys.	Raport „Szkół wyższe i ich finanse w 2015 r.”, Głównego Urzędu Statystycznego	Dostęp do danych publicznie dostępnych z obszaru szkolnictwa wyższego i nauki oraz możliwość wykorzystania danych wynikowych

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie skierowany do opiniowania do:

- 1)
- 2)
- 3)

Projekt rozporządzenia zostanie skierowany do konsultacji publicznych do:

- 1)
- 2)
- 3)

Projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt zostanie udostępniony również w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114 i 278).

Wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostaną omówione po ich zakończeniu.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.
---------------------	--

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	4	5	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Nie dotyczy.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Nie dotyczy.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Nie dotyczy.						
Niemierzalne	-	Nie dotyczy.						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
9. Wpływ na rynek pracy		
Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Nie dotyczy.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wykonanie przepisów rozporządzenia nastąpi po jego wejściu w życie.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Z uwagi na zakres oraz charakter regulacji nie przewiduje się ewaluacji efektów rozporządzenia.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO¹⁾

z dnia

w sprawie sposobu podziału środków finansowych z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych na świadczenia dla studentów oraz na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej

Na podstawie art. 403 pkt 3 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób podziału dla uczelni publicznych i niepublicznych środków finansowych z budżetu państwa, o których mowa w:

- 1) art. 366 pkt 3 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zwanej dalej „ustawą”, przeznaczonych na stypendia socjalne, stypendia dla osób niepełnosprawnych, zapomogi i stypendia rektora, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4 ustawy;
- 2) art. 366 pkt 6 ustawy, przeznaczonych na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej.

§ 2. Sposób podziału środków finansowych z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych na stypendia socjalne, stypendia dla osób niepełnosprawnych, zapomogi i stypendia rektora określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. Sposób podziału środków finansowych z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na

¹⁾ Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego kieruje działem administracji rządowej – szkolnictwo wyższe i nauka, na podstawie § ... rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia ... w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. poz.).

studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 4. 1. W latach 2019–2023 kwota dotacji dla uczelni publicznej i niepublicznej ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 ustawy, jest ustalana zgodnie ze sposobem określonym w załączniku nr 1 do rozporządzenia, przy czym w tych latach:

- 1) ze środków pozostałych po wyodrębnieniu części uzupełniającej, o której mowa w załączniku nr 1 ust. 1 do rozporządzenia, dysponenci części budżetu państwa wyodrębniają części dzielone z uwzględnieniem:
 - a) liczby doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie w uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020, i liczby studentów,
 - b) liczby:
 - doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie w uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020,
 - studentów otrzymujących stypendia socjalne,
 - c) liczby:
 - doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie w uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020,
 - studentów będących osobami niepełnosprawnymi;
- 2) w algorytmie określonym w załączniku nr 1 ust. 3 do rozporządzenia składnik:
 - D_1 – oznacza część środków dzieloną z uwzględnieniem liczby doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie w uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020, i liczby studentów,
 - D_2 – oznacza część środków dzieloną z uwzględnieniem liczby otrzymujących stypendia socjalne doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie w uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020, i liczby studentów otrzymujących stypendia socjalne,
 - D_3 – oznacza część środków dzieloną z uwzględnieniem liczby będących osobami niepełnosprawnymi doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie w uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020, i liczby studentów będących osobami niepełnosprawnymi,
 - Ls_i – oznacza sumę liczby doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie w i -tej uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020, i liczby studentów w i -tej uczelni,

Lm_i – oznacza liczbę stanowiącą wynik stosunku sumy liczby otrzymujących stypendium socjalne w i -tej uczelni doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie w i -tej uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020, i liczby studentów otrzymujących stypendium socjalne w i -tej uczelni, do wysokości miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie uprawniającej do ubiegania się o stypendium socjalne ustalonej w i -tej uczelni na podstawie art. 87 ust. 2 ustawy,

Ln_i – oznacza sumę liczby będących osobami niepełnosprawnymi doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie w i -tej uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020, i liczby studentów w i -tej uczelni będących osobami niepełnosprawnymi.

2. Dane o liczbach doktorantów, o których mowa w ust. 1, ustala się na podstawie danych zawartych w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przyznania dotacji.

§ 5. W latach 2019–2023 przy ustalaniu wysokości dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 6 ustawy, we wzorze, według którego oblicza się składnik studencki w i -tej uczelni, określonym w załączniku nr 2 ust. 3 do rozporządzenia:

$Ln_{1,k,i}$ – oznacza sumę liczby doktorantów (łącznie z osobami niebędącymi obywatelami polskimi) niesłyszących lub słabosłyszących, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, którzy rozpoczęli kształcenie na k -tym kierunku studiów doktoranckich w i -tej uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020, i liczby studentów (łącznie z cudzoziemcami, o których mowa w art. 324 ustawy) niesłyszących lub słabosłyszących, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, kształcących się na k -tym kierunku studiów w i -tej uczelni,

$Ln_{2,k,i}$ – oznacza sumę liczby doktorantów (łącznie z osobami niebędącymi obywatelami polskimi) niewidomych, słabowidzących lub z dysfunkcją narządu ruchu, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, którzy rozpoczęli kształcenie na k -tym kierunku studiów doktoranckich w i -tej uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020, i liczby studentów (łącznie z cudzoziemcami, o których mowa w art. 324 ustawy) niewidomych, słabowidzących lub z dysfunkcją narządu ruchu, których niepełnosprawność

została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, kształcących się na k -tym kierunku studiów w i -tej uczelni,

$Ln_{3,k,i}$ – oznacza sumę liczby doktorantów (łącznie z osobami niebędącymi obywatelami polskimi) o pozostałych rodzajach niepełnosprawności, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, którzy rozpoczęli kształcenie na k -tym kierunku studiów doktoranckich w i -tej uczelni przed rokiem akademickim 2019/2020, i liczby doktorantów (łącznie z cudzoziemcami, o których mowa w art. 324 ustawy) o pozostałych rodzajach niepełnosprawności, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, kształcących się na k -tym kierunku studiów w i -tej uczelni.

§ 6. Rozporządzenie stosuje się do podziału środków, o których mowa w art. 366 pkt 3 i 6 ustawy, począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 2018 r.²⁾

MINISTER

NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone:

- 1) w zakresie podziału środków z budżetu państwa na świadczenia, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4 ustawy – rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie sposobu podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych oraz jednostek naukowych na pomoc materialną dla studentów i doktorantów (Dz. U. z 2017 r. poz. 226),
- 2) w zakresie podziału środków z budżetu państwa na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej – rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie sposobu podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2163) – które tracą moc z dniem 1 października 2018 r. na podstawie art. 165 pkt 3 ustawy z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...).

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Nauki
i Szkolnictwa Wyższego
z dnia ... (poz.)

Załącznik nr 1

**SPOSÓB PODZIAŁU ŚRODKÓW FINANSOWYCH Z BUDŻETU PAŃSTWA DLA
UCZELNI PUBLICZNYCH I NIEPUBLICZNYCH NA STYPENDIA SOCJALNE,
STYPENDIA DLA OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH, ZAPOMOGI
I STYPENDIA REKTORA**

1. Z określonych w poszczególnych częściach budżetu państwa środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 ustawy, przeznaczonych na stypendia socjalne, stypendia dla osób niepełnosprawnych, zapomogi i stypendia rektora, dysponenci części budżetu państwa wyodrębiają część uzupełniającą, nieprzekraczającą 5% tych środków, na zwiększenia wysokości dotacji, o których mowa w art. 369 ust. 8 i 9 ustawy, a także na podziały uzupełniające i korygujące.

2. Ze środków pozostałych po wyodrębnieniu części uzupełniającej, o której mowa w ust. 1, dysponenci części budżetu państwa wyodrębiają części dzielone z uwzględnieniem:

- 1) liczby studentów;
- 2) liczby studentów otrzymujących stypendia socjalne;
- 3) liczby studentów będących osobami niepełnosprawnymi.

3. Kwota dotacji dla uczelni na stypendia socjalne, stypendia dla osób niepełnosprawnych, zapomogi i stypendia rektora jest ustalana według algorytmu:

$$D_i = D_1 \times \left(\frac{Ls_i}{\sum_{i=1}^n Ls_i} \right) + D_2 \times \left(\frac{Lm_i}{\sum_{i=1}^n Lm_i} \right) + D_3 \times \left(\frac{Ln_i}{\sum_{i=1}^n Ln_i} \right)$$

gdzie:

- D_i – oznacza kwotę dotacji dla i -tej uczelni,
 D_1 – oznacza część środków dzieloną z uwzględnieniem liczby studentów,
 D_2 – oznacza część środków dzieloną z uwzględnieniem liczby studentów otrzymujących stypendia socjalne,
 D_3 – oznacza część środków dzieloną z uwzględnieniem liczby studentów będących osobami niepełnosprawnymi,

Ls_i – oznacza liczbę studentów w i -tej uczelni,

Lm_i – oznacza liczbę stanowiącą wynik stosunku liczby studentów otrzymujących stypendium socjalne w i -tej uczelni do wysokości miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie studenta uprawniającej do ubiegania się o stypendium socjalne ustalonej w i -tej uczelni na podstawie art. 87 ust. 2 ustawy,

Ln_i – oznacza liczbę studentów będących osobami niepełnosprawnymi w i -tej uczelni,

n – oznacza liczbę uczelni ujętych przez dysponentów części budżetu państwa w podziale środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 ustawy.

4. Kwoty pozostałe w wyniku nieprzyznania uczelniom dotacji z powodu zaistnienia przesłanki określonej w art. 417 ust. 1 pkt 1 ustawy oraz kwoty powstałe w wyniku zmniejszenia dotacji, o którym mowa w art. 417 ust. 3 pkt 1 ustawy, powiększają część uzupełniającą dotacji, o której mowa w ust. 1.

5. Dane niezbędne do obliczenia kwoty dotacji na dany rok budżetowy ustala się:

- 1) w zakresie liczby studentów, liczby studentów otrzymujących stypendium socjalne oraz liczby studentów będących osobami niepełnosprawnymi – na podstawie danych zawartych w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, zgodnie z art. 369 ust. 6 ustawy, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przyznania dotacji;
- 2) w zakresie wysokości miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie studenta uprawniającej do ubiegania się o stypendium socjalne – na podstawie danych przekazanych przez uczelnie do dnia 15 stycznia według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przyznania dotacji.

Załącznik nr 2

**SPOSÓB PODZIAŁU ŚRODKÓW FINANSOWYCH Z BUDŻETU PAŃSTWA
DLA UCZELNI PUBLICZNYCH I NIEPUBLICZNYCH NA ZADANIA ZWIĄZANE
Z ZAPEWNIENIEM OSOBOM NIEPEŁNOSPRAWNYM WARUNKÓW DO PEŁNEGO
UDZIAŁU W PROCESIE PRZYJMOWANIA NA STUDIA, DO SZKÓŁ DOKTORSKICH,
KSZTAŁCENIU NA STUDIACH I W SZKOŁACH DOKTORSKICH LUB
PROWADZENIU DZIAŁALNOŚCI NAUKOWEJ**

1. Z określonych w poszczególnych częściach budżetu państwa środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 6 ustawy, przeznaczonych na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej, dysponenci części budżetu państwa wyodrębiają kwoty na dotacje dla grup uczelni:

- 1) publicznych;
- 2) niepublicznych.

2. Kwota dotacji dla uczelni na zadania, o których mowa w ust. 1, jest ustalana według algorytmu:

$$Dn_i = Dn \times \left(\frac{S_i + D_i}{\sum_{i=1}^n (S_i + D_i)} \right)$$

gdzie:

- Dn_i – oznacza kwotę dotacji dla i -tej uczelni,
 Dn – oznacza kwotę przeznaczoną w danym roku na dotacje dla grupy odpowiednio uczelni publicznych albo niepublicznych, w zależności od przynależności i -tej uczelni do grupy uczelni publicznych albo grupy uczelni niepublicznych,
 S_i – oznacza składnik studencki i -tej uczelni,
 D_i – oznacza składnik doktorancki i -tej uczelni,
 n – oznacza liczbę uczelni w grupie odpowiednio uczelni publicznych albo niepublicznych, w zależności od przynależności i -tej uczelni do grupy uczelni publicznych albo grupy uczelni niepublicznych.

3. Składnik studencki i -tej uczelni oblicza się według wzoru:

$$S_i = \sum_{k=1}^x 3,6Ln_{1,k,i} + \sum_{k=1}^x 2,9Ln_{2,k,i} + \sum_{k=1}^x 1,4Ln_{3,k,i}$$

gdzie:

$Ln_{1,k,i}$ – oznacza liczbę studentów (łącznie z cudzoziemcami, o których mowa w art. 324 ustawy) niesłyszących lub słabosłyszących, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, kształcących się na k -tym kierunku studiów w i -tej uczelni,

$Ln_{2,k,i}$ – oznacza liczbę studentów (łącznie z cudzoziemcami, o których mowa w art. 324 ustawy) niewidomych, słabowidzących lub z dysfunkcją narządu ruchu, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, kształcących się na k -tym kierunku studiów w i -tej uczelni,

$Ln_{3,k,i}$ – oznacza liczbę studentów (łącznie z cudzoziemcami, o których mowa w art. 324 ustawy) o pozostałych rodzajach niepełnosprawności, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, kształcących się na k -tym kierunku studiów w i -tej uczelni,

x – oznacza liczbę kierunków studiów prowadzonych w i -tej uczelni.

4. Składnik doktorancki i -tej uczelni oblicza się według wzoru:

$$D_i = 3,6Ln_{1,i} + 2,9Ln_{2,i} + 1,4Ln_{3,i}$$

gdzie:

$Ln_{1,i}$ – oznacza liczbę doktorantów (łącznie z cudzoziemcami, o których mowa w art. 324 ustawy) niesłyszących lub słabosłyszących, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, kształcących się w i -tej uczelni,

$Ln_{2,i}$ – oznacza liczbę doktorantów (łącznie z cudzoziemcami, o których mowa w art. 324 ustawy) niewidomych, słabowidzących lub z dysfunkcją narządu ruchu, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, kształcących się w i -tej uczelni,

$Ln_{3,i}$ – oznacza liczbę doktorantów (łącznie z cudzoziemcami, o których mowa w art. 324 ustawy) o pozostałych rodzajach niepełnosprawności, których

niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem właściwego organu, kształcących się w *i*-tej uczelni.

5. Dane niezbędne do obliczenia kwoty dotacji na dany rok budżetowy w zakresie liczby studentów i doktorantów będących osobami niepełnosprawnymi ustala się na podstawie danych zawartych w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, zgodnie z art. 369 ust. 6 ustawy, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przyznania dotacji.

UZASADNIENIE

Projekt niniejszego rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 403 pkt 3 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą”.

Przepis art. 403 pkt 3 ustawy upoważnia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki do określenia, w drodze rozporządzenia, sposobu podziału środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 i 6 ustawy, tj. środków przeznaczonych na świadczenia dla studentów wymienione w art. 86 ust. 1 pkt 1–4 ustawy (stypendia socjalne, stypendia dla osób niepełnosprawnych, zapomogi i stypendia rektora) oraz środków przeznaczonych na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej.

Dotychczas zagadnienia będące przedmiotem niniejszego rozporządzenia uregulowane były:

- 1) w zakresie środków przeznaczonych na świadczenia, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4 ustawy – w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie sposobu podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych oraz jednostek naukowych na pomoc materialną dla studentów i doktorantów (Dz. U. z 2017 r. poz. 226), przy czym w poprzednim stanie prawnym uczelnie publiczne i niepubliczne oraz jednostki naukowe otrzymywały z budżetu państwa środki finansowe na pomoc materialną dla studentów i doktorantów, natomiast aktualnie środki z budżetu państwa otrzymywać będą uczelnie publiczne i niepubliczne na świadczenia dla studentów (doktoranci zgodnie z art. 209 ust. 1 ustawy będą otrzymywać stypendia doktoranckie);
- 2) w zakresie środków na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej – w załączniku nr 11 do rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie sposobu podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2163), przy czym w poprzednim stanie prawnym analogiczne środki finansowe przeznaczone były na zadania związane

ze stwarzaniem studentom i doktorantom będącym osobami niepełnosprawnymi, warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia.

Wymienione wyżej rozporządzenia tracą moc z dniem 1 października 2018 r. na podstawie art. 165 pkt 3 ustawy z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą wprowadzającą”, uchylającego z tym dniem ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183, z późn. zm.), na podstawie której rozporządzenia te były wydane.

W załączniku nr 1 do projektu określono – w formie matematycznego wzoru w miejsce dotychczasowego opisu – sposób podziału środków finansowych z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych na stypendia socjalne, stypendia dla osób niepełnosprawnych, zapomogi i stypendia rektora. W projekcie zaproponowano co do zasady analogiczne rozwiązania w stosunku do funkcjonujących w dotychczas obowiązującym rozporządzeniu, wprowadzając modyfikacje wynikające ze zmian dokonanych ustawą. W szczególności, z uwagi na decyzję ustawodawcy, iż uczestnicy studiów doktoranckich docelowo nie będą otrzymywali świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4 ustawy, lecz stypendia doktoranckie, załącznik nr 1 do projektu rozporządzenia dotyczy podziału środków finansowych na ww. świadczenia dla uczelni publicznych i niepublicznych (z pominięciem jednostek naukowych) według składników algorytmicznych odnoszących się do liczby studentów (z pominięciem liczby doktorantów). Na podstawie dotychczasowych przepisów uczelnie publiczne w ramach dotacji na pomoc materialną dla studentów i doktorantów mogły dofinansowywać remonty domów oraz stołówek studenckich. Ponieważ w art. 366 pkt 1 lit. b ustawy przewidziano inny strumień środków finansowych, obejmujący m.in. utrzymanie domów i stołówek studenckich, sposób podziału środków na świadczenia, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4 tej ustawy uproszczono w stosunku do dotychczasowego przez zmniejszenie liczby składników algorytmu o liczbę studentów zakwaterowanych w domach studenckich uczelni macierzystych.

Podstawowe składniki algorytmu, według którego proponuje się podział środków finansowych, o których mowa w art. 366 pkt 3 ustawy, uwzględniają liczbę studentów, a także – zgodnie z art. 369 ust. 4 ustawy – liczbę studentów otrzymujących stypendia socjalne oraz liczbę studentów będących osobami niepełnosprawnymi. W przypadku podziału części środków z uwzględnieniem liczby studentów otrzymujących stypendia socjalne zastosowano wagę odnoszącą się do stosunku liczby studentów otrzymujących stypendium socjalne w *i*-tej uczelni do wysokości miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie studenta

uprawniającej do ubiegania się o stypendium socjalne ustalonej w uczelni na podstawie art. 87 ust. 2 ustawy. Dzięki powyższemu rozwiązaniu dotacje w wyższej kwocie otrzymają uczelnie, w których próg miesięcznego dochodu uprawniający do otrzymania stypendium socjalnego ustalono na niskim poziomie z uwagi na niższy niż w innych uczelniach stan środków funduszu stypendialnego w stosunku do liczby osób kwalifikujących się do wsparcia, studiujących w danej uczelni.

Zaproponowany algorytm gwarantuje zapewnienie wsparcia materialnego dla studentów uczelni publicznych i niepublicznych, a dzięki uwzględnianiu w ramach wzoru progu miesięcznego dochodu uprawniającego do otrzymania stypendium socjalnego – również porównywalność w skali kraju poziomu świadczeń udzielanych studentom przez poszczególne uczelnie.

Jednocześnie w związku z zachowaniem przez art. 278 ust. 1 ustawy wprowadzającej prawa doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie przed rokiem akademickim 2019/2020, do świadczeń, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1–4 ustawy, w § 4 projektu zawarto przepis umożliwiający w okresie przejściowym, tj. w latach 2019–2023, uwzględnienie w algorytmie podziału środków przeznaczonych na te świadczenia dla uczelni danych dotyczących doktorantów, którzy rozpoczęli studia przed rokiem akademickim 2019/2020, zgodnie z art. 234 ust. 16 ustawy wprowadzającej.

Projekt, inaczej niż dotychczasowe rozporządzenie, nie zawiera ponadto mechanizmu korygowania kwoty dotacji dla danej uczelni ustalonej na podstawie algorytmu w zależności od stanu środków funduszu stypendialnego w części pochodzącej z dotacji na koniec roku poprzedzającego rok przyznania dotacji, ponieważ kwestie te zostały uregulowane w art. 417 ust. 3 ustawy. W ust. 4 załącznika nr 1 do projektu zawarto jednocześnie analogiczne do dotychczasowego rozwiązanie, zgodnie z którym kwoty pozostałe w wyniku nieprzyznania uczelniom dotacji z powodu zaistnienia przesłanki określonej w art. 417 ust. 1 pkt 1 ustawy (gdy niewykorzystane z dotacji środki finansowe na koniec poprzedniego roku są równe albo przewyższają kwotę dotacji ustalonej na podstawie algorytmu) oraz kwoty powstałe w wyniku zmniejszenia dotacji, o którym mowa w art. 417 ust. 3 pkt 1 ustawy (w przypadku gdy kwota dotacji ustalona na podstawie algorytmu na dany rok będzie większa od stanu funduszu stypendialnego – w części pochodzącej z dotacji – na koniec roku poprzedzającego rok przyznania dotacji, dotację ustaloną na podstawie algorytmu zmniejsza się o kwotę stanowiącą różnicę między stanem tego funduszu na koniec roku poprzedzającego rok przyznania dotacji, w części pochodzącej z dotacji a kwotą stanowiącą 30% kwoty dotacji

z roku poprzedzającego rok przyznania dotacji), powiększają część uzupełniającą dotacji, o której mowa w ust. 1 załącznika nr 1 do projektu.

Dotychczas wszystkie dane niezbędne do obliczenia kwoty dotacji na dany rok budżetowy były przekazywane przez uczelnie (i jednostki naukowe), w projekcie przewidziano natomiast (w załączniku nr 1 ust. 5) – zgodnie z art. 369 ust. 6 ustawy – iż dane w zakresie liczby studentów, liczby studentów otrzymujących stypendium socjalne oraz liczby studentów będących osobami niepełnosprawnymi ustalane będą na podstawie danych zawartych w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce Pol-on, uczelnie zaś będą przekazywały (do dnia 15 stycznia) jedynie dane w zakresie wysokości miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie studenta uprawniającej do ubiegania się o stypendium socjalne. Dzięki tym rozwiązaniom uczelnie będą mniej obciążone obowiązkami biurokratycznymi. Jednocześnie proponuje się, aby wszystkie dane uwzględniane przy obliczaniu kwoty dotacji na dany rok budżetowy podawane były według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przyznania dotacji (dotychczas część danych podawanych było według stanu na dzień 30 listopada roku poprzedzającego rok przyznania dotacji), dzięki czemu dane te będą bardziej aktualne.

W załączniku nr 2 do projektu określono sposób podziału środków finansowych z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej, decydując się na zachowanie dotychczasowego rozwiązania polegającego na wyodrębnianiu z określonych w poszczególnych częściach budżetu państwa środków finansowych na ww. zadania kwot na dotacje dla grup uczelni publicznych i niepublicznych. Ponadto algorytm podziału środków finansowych dla uczelni na ww. zadania został zmodyfikowany w stosunku do dotychczasowego algorytmu w sposób zapewniający wyodrębnienie dwóch podstawowych składników – studenckiego i doktoranckiego, dzięki czemu stał się czytelniejszy. Zgodnie z art. 369 ust. 5 ustawy w ramach obu wyżej wymienionych składników uwzględnieni zostali studenci i doktoranci będący osobami niepełnosprawnymi (łącznie z cudzoziemcami, o których mowa w art. 324 ustawy). Wagi zaproponowane dla poszczególnych rodzajów niepełnosprawności (w każdym przypadku potwierdzonej orzeczeniem właściwego organu) są tożsame z dotychczasowymi, tj. 3,6 – dla liczb studentów i doktorantów niesłyszących lub słabosłyszących, 2,9 – dla liczb studentów i doktorantów niewidomych, słabowidzących lub

z dysfunkcją narządu ruchu oraz 1,4 – dla liczb studentów i doktorantów o pozostałych rodzajach niepełnosprawności.

Analogicznie jak w przypadku danych niezbędnych do obliczenia kwoty dotacji obliczanej na podstawie algorytmu określonego w załączniku nr 1 do projektu:

- w załączniku nr 2 do projektu w ust. 5 wskazano, iż dane niezbędne do obliczenia kwoty dotacji ze środków, o których mowa w art. 366 pkt 6 ustawy, na dany rok budżetowy ustalane będą na podstawie danych zawartych w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce Pol-on, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przyznania dotacji,
- w § 5 projektu zawarto przepis zapewniający, zgodnie z art. 234 ust. 16 ustawy wprowadzającej, uwzględnianie w latach 2019–2023 w określonym w załączniku nr 2 do projektu algorytmie podziału środków finansowych, liczby doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie przed rokiem akademickim 2019/2020; proponowane ujmowanie liczby doktorantów w ramach składnika studenckiego (a nie doktoranckiego), dzięki powiązaniu tego składnika z k -tym kierunkiem studiów, zapewni uwzględnienie specyfiki dotychczasowych studiów doktoranckich (możliwość studiowania na kilku kierunkach), co nie byłoby możliwe w ramach składnika doktoranckiego, w ramach którego będą ujmowane liczby doktorantów w i -tej uczelni (w związku z art. 200 ust. 7 ustawy, zgodnie z którym jednocześnie można być doktorantem tylko w jednej szkole doktorskiej).

Ponadto, ze względu na ujednolicenie przez ustawodawcę zasad dotyczących sposobu przyznawania dotacji dla uczelni publicznych i niepublicznych, załącznik nr 2 do projektu rozporządzenia nie zawiera treści analogicznych do określonych w ust. 3 załącznika nr 11 do rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie sposobu podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych, dotyczących dotacji kalkulacyjnej dla uczelni niepublicznych.

Projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 października 2018 r., tj. z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej, i znajdzie po raz pierwszy zastosowanie do podziału środków, o których mowa w art. 366 pkt 3 i 6 tej ustawy, począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r. (analogiczne do wymienionych w art. 366 pkt 3 i 6 ustawy środki finansowe na 2018 r. zostały przekazane uprawnionym podmiotom na początku bieżącego roku, zgodnie z art. 234 ust. 1 ustawy wprowadzającej).

Należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanego rozporządzenia środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 i z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej.

Projekt rozporządzenia nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie sposobu podziału środków finansowych z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych na świadczenia dla studentów oraz na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu dr hab. Sebastian Skuza – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Monika Kubiak, główny specjalista w Departamencie Budżetu i Finansów, tel.: (22) 50 17 132, e-mail: monika.kubiak@mnisw.gov.pl Piotr Jagielski, naczelnik Wydziału Finansowania Szkolnictwa Wyższego i Nauki w Departamencie Budżetu i Finansów, tel. (22) 52 92 355, e-mail: piotr.jagielski@mnisw.gov.pl	Data sporządzenia 28 marca 2018 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe – art. 403 pkt 3 ustawy z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego: ...
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia ... – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...), zwana dalej „ustawą”, wprowadza nowe rozwiązania w zakresie finansowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Konieczne jest wydanie nowego rozporządzenia określającego sposób podziału środków finansowych dla uczelni na świadczenia dla studentów oraz na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej.

Ze względu na nowe regulacje ustawowe w zakresie m.in. uprawnień doktorantów do świadczeń oraz zasad finansowania domów i stołówek studenckich, konieczne jest określenie przepisów dotyczących sposobu podziału środków na świadczenia przy jednoczesnym uwzględnieniu, że:

- rozporządzenie ma dotyczyć podziału środków na dotacje dla uczelni (z pominięciem jednostek naukowych),
- uprawnienie uczestników studiów doktoranckich do świadczeń ograniczone jest do okresu przejściowego trwającego od 2019 r. do 2023 r.,
- wysokość dotacji dla uczelni będzie ustalana na podstawie algorytmu,
- remonty domów i stołówek studenckich w uczelniach publicznych nie będą mogły być finansowane z dotacji na świadczenia dla studentów,
- mechanizm korygowania algorytmicznie obliczonej kwoty dotacji w związku z wysokim stanem funduszu pomocy materialnej dla studentów i doktorantów jest uregulowany w ustawie.

Ze względu na zmiany ustawowe dotyczące kształcenia doktorantów na studiach rozpoczętych przed rokiem akademickim 2019/2020 w przepisach przejściowych do rozporządzenia konieczne będzie określenie sposobu uwzględniania liczby tych doktorantów w podziale dotacji.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Głównym założeniem rozwiązań proponowanych w załączniku nr 1 do rozporządzenia jest zapewnienie odpowiedniego poziomu wsparcia materialnego dla studentów oraz porównywalności w skali kraju poziomu świadczeń udzielanych studentom przez poszczególne uczelnie. W celu realizacji powyższego zaproponowano co do zasady analogiczne rozwiązania w stosunku do funkcjonujących w rozporządzeniu obecnie regulującym omawiane kwestie, wprowadzając modyfikacje wynikające ze zmian dokonanych ustawą.

W szczególności, z uwagi na ustawowe wyłączenie uczestników studiów doktoranckich z prawa do świadczeń, załącznik nr 1 do projektu rozporządzenia dotyczy podziału dotacji wyłącznie dla uczelni (z pominięciem jednostek naukowych) według składników algorytmicznych odnoszących się do liczby studentów (z pominięciem liczby doktorantów).

Jednocześnie w związku z zachowaniem przez art. 278 ust. 1 ustawy z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo

o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. ...) prawa uczestników studiów doktoranckich rozpoczętych przed rokiem akademickim 2019/2020 do świadczeń, o których mowa w 86 ust. 1 pkt 1–4, wprowadzono w § 4 projektu przepis umożliwiający w okresie przejściowym, tj. w latach 2019–2023, podział dotacji dla uczelni z uwzględnieniem danych dotyczących doktorantów, którzy rozpoczęli studia przed rokiem akademickim 2019/2020, zgodnie z art. 234 ust. 16 wskazanej ustawy wprowadzającej.

Zaproponowano ponadto wprowadzenie algorytmu podziału środków na dotacje dla uczelni w formie wzoru w miejsce dotychczasowego opisowego sposobu podziału tych środków. Podstawowymi składnikami algorytmicznymi, od których zależy wysokość kwoty dotacji dla uczelni, są w szczególności liczba studentów, liczba studentów otrzymujących stypendia socjalne oraz liczba studentów będących osobami niepełnosprawnymi, zgodnie z wytycznymi określonymi w art. 369 ust. 4 ustawy. W przypadku podziału części środków z uwzględnieniem liczby studentów otrzymujących stypendia socjalne zaproponowano wzór promujący uczelnie, w których warunkiem nabycia prawa do otrzymania stypendium socjalnego jest wykazanie niższego niż w innych szkołach wyższych progu dochodowego. Dzięki powyższemu rozwiązaniu uczelnie zapewnią stypendia socjalne większej grupie osób.

Skutkiem ustawowego wyłączenia możliwości finansowania remontów domów i stołówek studenckich ze środków funduszu stypendialnego, w tym pochodzących z dotacji, jest uproszczenie sposobu podziału dotacji przez zmniejszenie liczby składników algorytmu o liczbę studentów zakwaterowanych w domach studenckich uczelni macierzystych.

Projekt, inaczej niż obecnie obowiązujące rozporządzenie, nie zawiera ponadto mechanizmu korygowania kwoty dotacji ustalonej na podstawie algorytmu w zależności od stanu funduszu stypendialnego w części pochodzącej z dotacji na koniec roku poprzedzającego rok przyznania dotacji, ponieważ kwestie te zostały uregulowane w art. 417 ust. 3 pkt 1 ustawy.

W ust. 5 załącznika nr 1 do projektu zaproponowano uwzględnianie przy podziale dotacji danych według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przyznania dotacji.

Głównym założeniem rozwiązań proponowanych w załączniku nr 2 do rozporządzenia jest zapewnienie optymalnego oraz jednolitego dla wszystkich uczelni sposobu podziału dotacji przeznaczonej na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, do szkół doktorskich, kształceniu na studiach i w szkołach doktorskich lub prowadzeniu działalności naukowej. W celu realizacji powyższego zaproponowano rozwiązania co do zasady analogiczne w stosunku do funkcjonujących dotychczas, wprowadzając jedynie modyfikacje wynikające ze zmian dokonanych ustawą.

We wzorze podziału środków wyodrębniono dwa składniki, tj. studencki oraz doktorancki. Wyodrębnienie tych składników wynika ze zmian ustawowych uniemożliwiających uczestnikom szkół doktorskich studiowanie jednocześnie w więcej niż jednej szkole doktorskiej. W składniku studenckim – analogiczne do dotychczasowych zasad – uwzględniane są osoby niepełnosprawne na każdym kierunku, na którym studiuje w danej uczelni (np. student kształcący się na trzech kierunkach będzie trzykrotnie uwzględniony w algorytmicznym podziale tej dotacji).

W ust. 5 załącznika nr 2 do projektu rozporządzenia zaproponowano uwzględnianie przy podziale dotacji danych według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przyznania dotacji. Ponadto, analogicznie jak na gruncie obecnie obowiązującego rozporządzenia, podział będzie dokonany na podstawie danych wprowadzonych przez uczelnie do Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, co usprawni proces gromadzenia informacji niezbędnych do podziału omawianych środków.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Uczelnie publiczne i niepubliczne, uczelnie prowadzone przez kościoły i związki wyznaniowe finansowane z budżetu państwa na zasadach uczelni publicznych na podstawie odrębnych ustaw oraz wyższe seminaria duchowne otrzymujące dotację na świadczenia pomocy	445	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie wyższym POL-on, dane zbierane przez MNiSW	Otrzymanie przez uczelnie dotacji uwzględniającej indywidualne zapotrzebowanie studentów na pomoc materialną

[illegible]

pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Środki finansowe przeznaczone na dotacje dla uczelni są określone w budżetach ministrów nadzorujących dane grupy uczelni na kolejne lata budżetowe. Środki na szkolnictwo wyższe i naukę będące w dyspozycji poszczególnych ministrów, przeznaczone m.in. na ww. dotacje przyznaje się zgodnie z art. 462 ustawy. W związku z powyższym wskazany w załącznikach do projektu rozporządzenia sposób podziału środków finansowych na dotacje dla uczelni nie wpływa na wysokość środków przeznaczonych na ten cel w budżetach ministrów nadzorujących daną grupę uczelni, a określa jedynie metodę ich rozdysponowania.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0				
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0				
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0				
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-										
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-										
Niemierzalne		-										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.										

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na inne obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Przepisy rozporządzenia będą wykonywane cyklicznie w ramach corocznego podziału dotacji, począwszy od roku 2019.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Z uwagi na przedmiot regulacji ewaluacja jego efektów jest niecelowa. Monitorowanie dotacji podmiotowych i sposób podziału który określany jest w projekcie rozporządzenia, dokonywane są w ramach oceny realizacji celów budżetu zadaniowego. Ze względu na specyfikę procesu udzielania dotacji uczelniom i jednostkom naukowym, w tym uwarunkowania mogące mieć – niezależnie od założeń projektu – wpływ na wysokość dotacji dla poszczególnych uczelni i jednostek naukowych, a także autonomiczne zasady jej rozdysponowania przez uczelnie i jednostki naukowe, dodatkowa ewaluacja z zastosowaniem mierników nie stanowiłaby wartościowego narzędzia oceny efektów regulacji.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		